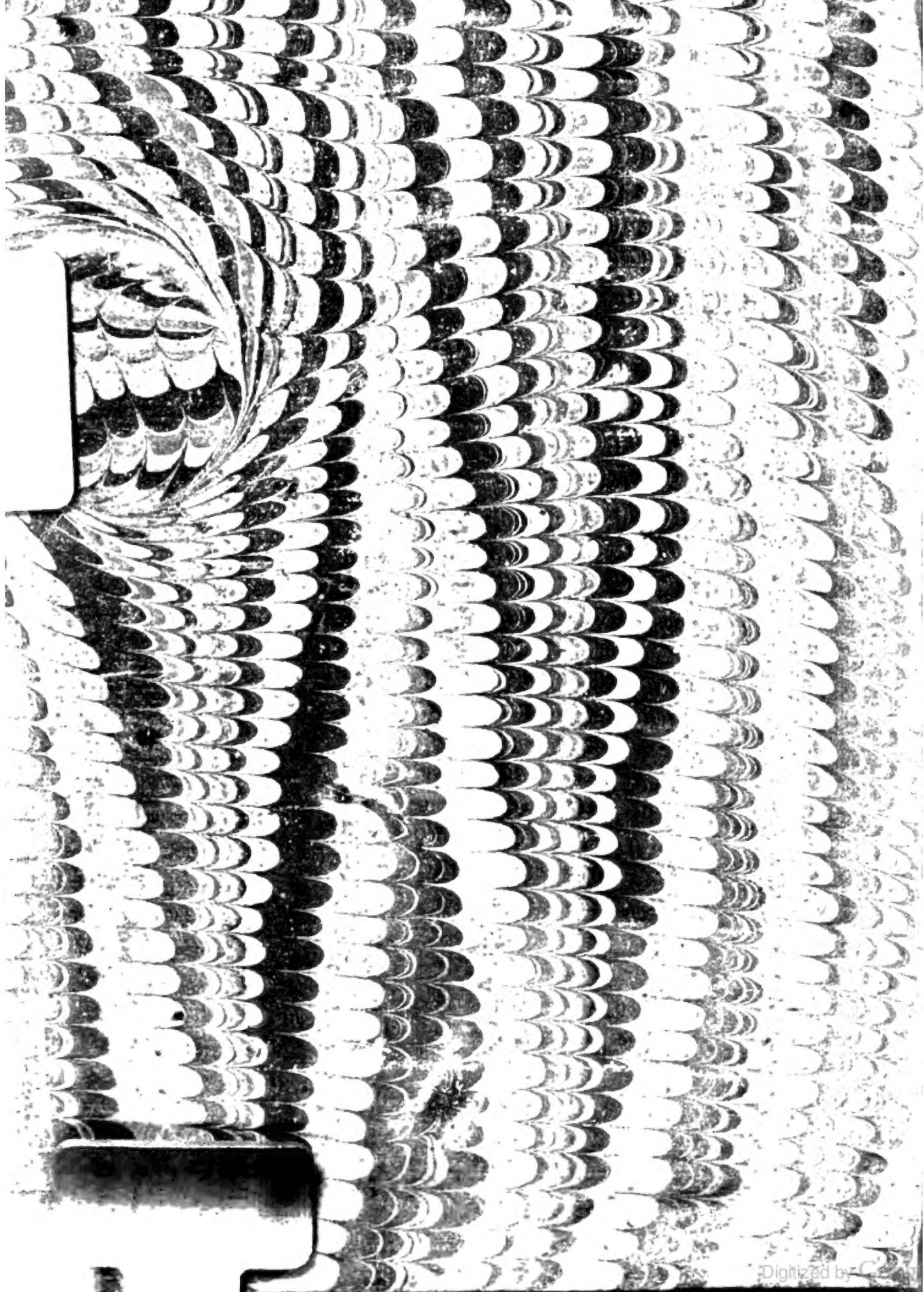
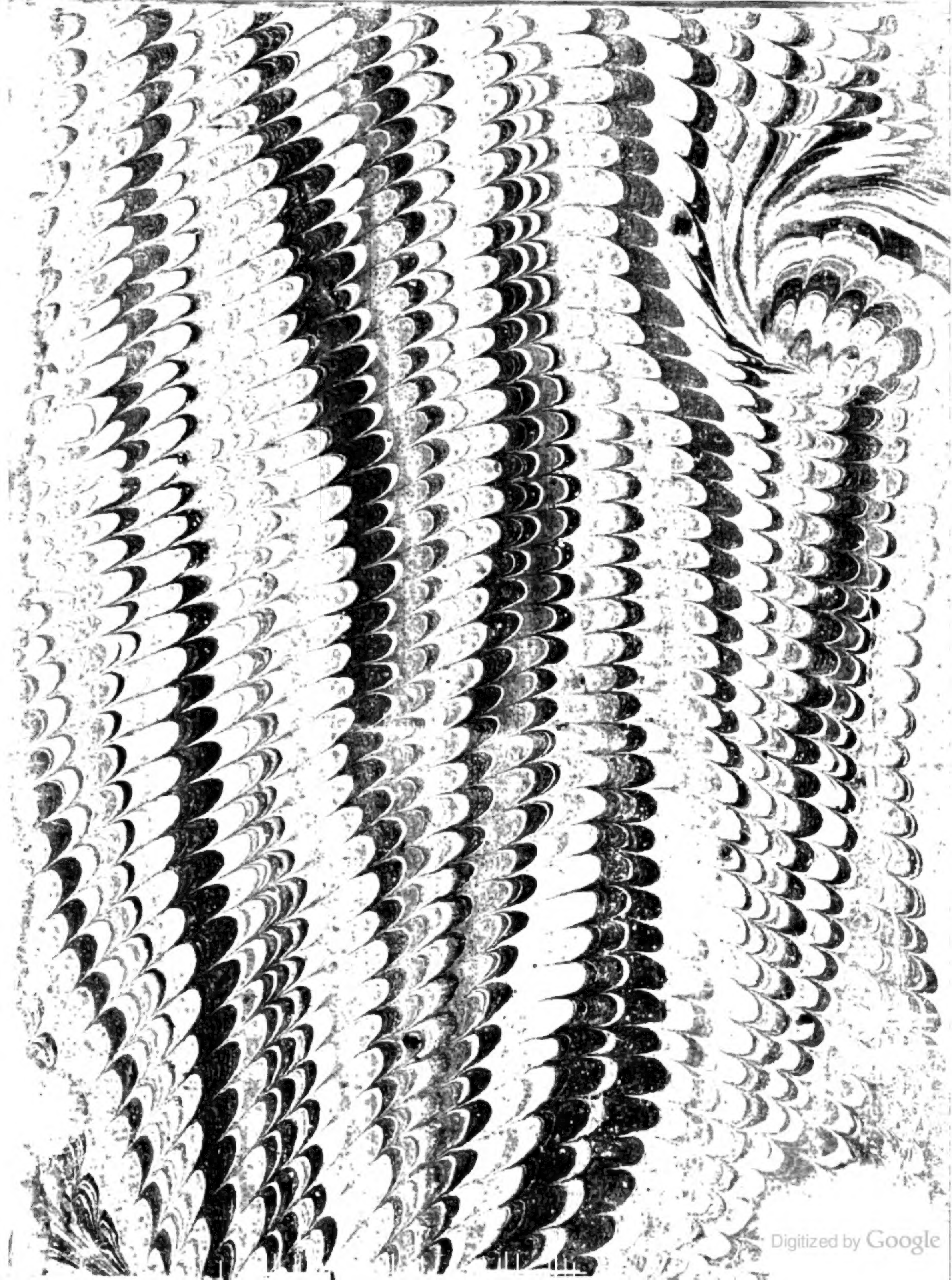

5.5.192

5.5.192

VII.

THEOCRIT.

1745

Jan. 11.

6

1745

THEOCRITI

RELIQVIAE

VTROQUE SERMONE

CVM SCHOLIIS GRAECIS

ET COMMENTARIIS INTEGRIS

HENRICI STEPHANI, IOSEPHI
SCALIGERI

ET

ISACI CASAVBONI.

CVRAVIT HANC EDITIONEM

GRAECA AD OPTIMOS CODICES EMENDAVIT

LIBRVM ANIMADVERSIONVM

INDICEMQUE VERBORVM THEOCRITEORVM

ADDIDIT

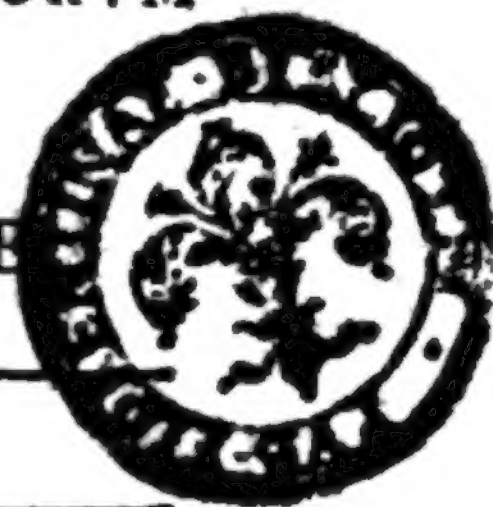
IO. IACOBVS REISKI

TOMVS SECVNDVS.

VIENNAE ET LIPSIAE.

SVMTVS EROGAVIT IO. FRID. IAHN

MDCCLXVI.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

OF THE

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO, ILL.

RECEIVED

1922

1922

1922

1922

1922

1922

1922

V I R O
NOBILI ATQVE ILLVSTRI
GERARDO MEERMANNO
E Q V I T I

REIP. ROTERODAMENSIS CONSILIARIO ET SYNDICO,
SOCIETATIS REGIAE LONDINENSIS AC GOETTINGEN-
SIS, ITEMQVE ANTIQVARIORVM APVD ANGLOS,
AC LATINAE IENENSIS, SOCIO

ET
V I R I S
CELEBERRIMIS ATQVE ERVDITISSIMIS
CASPARO LVDOVICO
VALKENARIO

LITERARVM HVMANIORVM APVD FRANEKERANOS
PROFESSORI

ITEM
ABRAHAMO GRONOVIO

BIBLIOTH. VNIVERSIT. LEIDANAE PRAEFECTO

S. P. D.
ET
THEOCRITEVM HOC ALTERVM
VOLVMEN

D. D. D.

IO. IACOBVS REISKE.

RECEIVED

21917

1900

*Studium erga VOS meum, VIRI AM-
PLISSIMI ATQUE CELE-
BERRIMI, publice declarare cum
dudum gestierit animus, non possum
non vehementer laetari, eius rei locum mihi nunc
datum esse. Non enim possum, neque fas est, re-
currentem identidem atque ingentem sese Lei-
dae recordationem animo expellere, quae suavif-
sima Musarum sedes, VESTRA, GRONOVII
et MEERMANNE, patria, TIBIQUE, VAL-
KENARI, communis mecum alma nutrix, nos
aliquot per annos coniunctos animisque studiisque
habuit, et TE, VALKENARI, quod, cum haec
ipsa literis mando, audio, doctorem brevi habe-
bit, discipulum et successorem magni nostri com-
munis magistri. Qua de re TIBIQUE et Leidae
maiores in modum congratulor. Annus ad fi-*

nem vergit octavus a decimo, ex quo terris **VE-**
STRIS excessi, invitus, ita me Deus amet, at-
que reluctans, ut si filius matris amans ab am-
plexibus matris propitiae, ad quam rediturum se
plane desperet, avellatur, sed satis reflantibus
impar, et velut praesentiens malorum, quae me
domi exceperunt. Tam insigniter Leida de me
est merita, Leida, quam quoties cogito, toties
sentio mentem velut commoveri et exsultare, ut
facere non possim, quin iterum atque iterum, pro
re nata, sensum hunc praecordiis penitus infixum
pietatis meae erga caram matrem publice signifi-
cem, testerque, haud paucos a me soles candidos
in illa **VESTRA** beata Batavia, sed Leidae in-
primis, in studiis literarum et in consuetudine
amicorum literatissimorum conditos esse, quorum
amicorum alii seniores exemplis praeceptisque me
regerent, alii iuniores, aequales mei, aemulatione
me accenderent. Quo factum est, ut magnam
adulescentiae partem ita iucundam pergerim, ut
memoriam huius aetatis meae cum vita ipsa depo-
siturus, aut, ut rectius dicam, cum conscientia
mei in beatas illas sedes mentium a molestiis terre-
stribus liberatarum illaturus mihi videar. Saepe
occurrit optare, id quod etiam praestabat evenisse,
si per fata licuisset, ut aut nunquam adissem Ba-
tavi-
tavi-
tavi-

taviā, aut in ea sedes fortunarum mearum stabiles invenissem, vitaeque fabulam peregissem. Sed secus cecidit, ut ferendum sit desiderium, quod Batavia sui penes me reliquit accerrimum, praesertim, cum ea me domi tempora exceperint, quae desiderii illius aculeos non tantum non retunderent, sed vel magis etiam acuerent. Ingratus sum et plane excors, si oblivisci possim illius urbis, quae, ut caetera eius ornamenta taceam, quae sunt numeroque plurima, et pondere gravissima, peregrinum me fortunisque nudatum omnibus, benigna veluti quaedam mater sinu suo exceperit, per octennium aluerit atque foverit, discessumque parantem, non sine viatico, sed illis artibus instructum, eoque titulo gratuito decoratum a se dimiserit, quae vitae non obscurae degendae, et quaestui mediocri faciendo sufficerent. Artes Leida retuli illas, quibus exercendis, et ore calamoque tradendis hoc sum consecutus, ut et victus necessarii, quod satis sit, et famae, quod non poeniteat, mihi pararem, et rempublicam literariam, pro ingenii mei mediocritate, ornarem iis monumentis, quae cum huic aetati non omnino displicerent, tum spem quoque facerent haud improbabilem, fore, ut posteris quoque nonnullo videantur loco habenda. Longum possum edere ordi-

ordinem nominum clarissimorum, quos Leidae
magistros et rectores adolescentiae meae habui,
SCHULTENSIOS, HEMSTERHVSIOS, BYRMANNOS,
HAVERCAMPOS, DORVILLIOS, ALBINOS, GAVBIOS,
ROYENOS, MYSCHENBRVCKIOS. Possim alios ad-
dere, aequales paene meos, quorum consuetudine
ardor meus discendi et inclarescendi nutritus et
excitatus est, SCHULTENSIVM, dignum magno
patre filium, HOLLEBEEKVM, RVHNKENIVM, BER-
NARDVM, medicum Amstelodamensem, RÖVERVM,
LALLEMANDVM, ASKEWVM, KEMPERVM, ut alios
taceam, quos posteaquam habui in artis medicae
disciplina commilitones, habet nunc Anglia, Hel-
vetia, Germania, Prussia; dextros et felices Ascle-
piadas. Sed VOS inprimis, VIRI CLARIS-
SIMI, ad quos hunc libellum mitto, earum me
artium amore implevistis, quae post discessum a
VOBIS meum, omnem meam aetatem occupatam
et exercitam habuerunt, et habebunt. Auctori-
tas TVA, GRONOVII, cursum studiorum meo-
rum iuveniliū rexit, VESTRA, MEER-
MANNE atque VALKENARI, exempla, ad-
hortatio, familiaritas stimulavit. Tametsi tem-
porum insecutorum varia et adversa, locorum-
que, quibus dividimur, immania intervalla, no-
strum consortium crebris interpellationibus distin-
xere,

xere; certus tamen sum constantis *VESTRAE* erga me voluntatis, quam documentis haud dubiis planam mihi testatamque fecistis, et laudes *VESTRAS* literarias, quae ita neminem fugiunt, ut praedicationem meam nullam desiderent, nil minus absens, quam si praesens essem, summi facio.

Sed sunt alia praeterea, quae me, ut secundum hoc Theocriti, qualicunque meo studio expoliti, volumen clarissimis *VESTRIS* nominibus inscriberem, impellerent. E bibliotheca *TVA*, *GRONOV* Humanissime, quae libris *TVIS*que et patriis, et avitis adeo, est instructissima, collationes codicum Theocriti medicorum ultro ad me misisti; quae res huic editioni decoris et commendationis haud parum attulit. *TV* autem, *VALKENARI* Doctissime, edenda illa admirabili epistola ad *MATTHIAM RÖYERVM*, *I. C.* virum literis magis, quam splendore generis, quod ei antiquissimum et nobilissimum contigit, excellentem, ita praeclare Theocritum ornasti, ut, secundum Casaubonum, ad hoc diei nemo magis. *TVO* itaque iudicio meas ad Syracusanum poetam commentationes, quas subitarias et ex tempore natas esse, *TE* meminisse velim, submitto.

Quod cum facio, auctor **TIBI** sum, maioremque
in modum **TE** hortor, ut eas ad limam iudicii
TVI, quod acerrimum, et veri aequique tenacis-
simum est, revoces, poetaeque huic, quem in sinu
et in oculis fers, facem doctrinarum **TVARVM**
clarissimam admoveas. Praesagit mens, fore,
ut novae Theocriti editioni, quam apud **VOS** e
schedis Dorvillianis parari audio, novum a **TE**,
VALKENARI Literatissime, lumen accenda-
tur, eaque in re **TV TVVM** ipse exemplum, in
Herodoto nuper propositum, imiteris, et vel su-
peres etiam.

Theocrito **TV** quidem, **MEERMANNE**,
VIR ILLUSTRIS, proprium nil contulisti;
sunt tamen laudes **TVAE** reliquae tam uberes et
tam excellentes, quae se non patiantur hoc loco
silentio premi. Quarum laudum magnitudo et
ingens numerus, et latissime pervagata fama,
tametsi ingenii mei mediocritatem excedit, et
orationis ieiunitatem aspernatur, non possum ta-
men facere, quin unam saltem commemorem, il-
lam **TVAM** erga literatos munificentiam, qua
Lucullos, **Peirescios**, **Dorvillios**, imitaris et re-
fers. Bibliothecam non condidisti modo lectissi-
mam, et locupletissimam, et libris praestantissimis
inven-

inventuque rarissimis mirifice refertam, sed aperuisti quoque laudabili facilitate literarum studiosis, ut sperandum sit, brevi fore, ut ex ea monumenta literarum prodeant, quae nomen TVVM immortalitati consecratum per omnes terrarum partes differant. Accessit interea, dum haec literis consigno, novum TVAE erga me voluntatis pignus, et novum nomen, quo TIBI obstrictus teneor. Munus egregium TVO nomine mihi redditur, volumen primum Originum TVARVM Typographicarum. Dici vix potest, quanta me admiratione splendor, quem huic operi adventitium, pulcherrimis typis, chartis nitidissimis, sculpturis faberrimis exhibendis, addidisti, quanta item opes ingenii TVI, quas eo in opere uberimas de TVO peculio depromtas exposuisti, perculerint. Video lumen TVAE, mentis acerrimum in rei obscurissimae tenebras penetrans; video ardorem veritatis, e putco protrahendae et cum gloria Batavica conciliandae; video assiduitatem indagationis TVAE a benignitate fortunae sublevatam, vetustorum documentorum, e quorum velut testimonio controversia disceptari possit, copias, manusque artificum dociles, dexteras, felices, et in contentione coepta atque mandata TVA exsequendi conspirantes, largiter sup-

peditantis. Faxit Deus, ut praeclarum hoc ingenii TVI monumentum admiranti avidaeque flagitanti civitati literariae perfectum absolutumque numeris omnibus brevi tradas.

Conservet idem Deus senium TVVM, VENERANDE GRONOV, et vegetam VESTRAM aetatem, MEERMANNE atque VALKENARI, VIRI ORNATISSIMI, ut studiis VESTRIS salutem reipublicae, gloriamque patriae VESTRAE quam diutissime et quam felicissime tueamini. Scripsi Lipsiae d. V. Febr. clc lccclxvi.

LECTO.

LECTORI BENEVOLO

S. P. D.

IO. IAC. REISKE,

Post praefationem ad primum volumen huius Theocriti, vix nova ad hoc alterum opus esse videbatur. Sunt tamen pauca quaedam, de quibus admoneri lectores in secundi huius voluminis ingressu par sit; primum, de indice verborum Theocriteorum, secundum de libro Vimariensi, cuius mentio crebra fit in meis animadversionibus, tertium de sphalmatibus, quae cavere quominus in hanc nostram Theocriti editionem irreperent, diligentia mea nulla potuit.

Non dubito, fore multos, qui molem indicis abnormem mirentur et improbent. A quibus ipsemet non diffideo, tametsi haud diffitear, quicquid hoc est vitii, id ab imprudentia quadam mea profectum esse. Mentem meam fecius, atque volueram, ille, cui negotium conficiendi indicis commiseram, accepit. Literarium in hac Vrbe ludum ad D. Nicolai, cui praesum, frequentabat superioribus annis iuvenis Lipsiensis, *Heslerus*, qui, cum insatiabili discendi ardore, voluntatem quoque mihi parendi meisque studiis inserviendi paratissimam prae se ferebat. Quo factum, ut chartas, si quas praelo excudendas haberem, ei in ordinem redigendas et in exemplum mundius, quod

que ignorantissimi, sic appellare necesse habui. Misit nempe ad me *Greinerus*; Vir Illustris, Ducis Vimariensis Consiliarius, et *Bartholomaeus*, V. C. Bibliothecae Ducali, quae Vimariae est, praefectus, ut cognoverant, Theocritum typis Lipsiensibus renovatum esse, exemplum editionis minoris Commelinianae, ex illa bibliotheca ducali depromptum, in cuius marginibus manus docta nonnulla exaraverat, ut lectiones e codice *Nicolai Stopii* cuiusdam, Belgae, ni fallor, alias e codice F. V. hoc est *Fulvii Vrsini*, ut interpretor, alias ex editione Florentina, (cuius lectiones si quas afferro, eas omnes aut indicio Henrici Stephani, aut libri Vimariensis debeo;) item coniecturas, et animadversiones alius generis. Est idem ille codex, quo ante me usus est *Nicolaus Niclas*, V. C. de quo satis in praefatione superiori dixi, sed falsus in eo, quod perperam tradidi, Romanam esse editionem, (nam Commeliniana est) cui ista allita essent, et Marquardum Gudium olim libri dominum fuisse; quod secus est. Farrago ista a quo profecta sit, haud constat. Nullus equidem dubitem, *Gerardo Falkenburgio* eam in acceptis referre. Sed quisquis est, penes me annotator *Vimariensis* audit, quod nomen convenientius nullum occurreret. Quicquid alii his de copiis Vimariensibus statuunt, mihi quidem videbantur non plane contemnendae. Quare quicquid in illo libro Vimariensi reperiēbam, id omne in meas animadversiones, non dissimulato auctoris nomine, transtuli, praeter unum locum, quem bibliopecti culter praeciderat. Nobilissimo virorum pari, quod paulo ante nominabam, cum ipse memorem animum publice profiteor, tum gratias debebunt omnes, si qui ab eorum humanitate ornamenti nonnihil ad Theocritum accessisse existimabunt.

Animadversionibus nostris e praelo paene iam eluctantibus, misit ad me Parisiis suas quasdam ad Theocritum animadversiones *Io. Bernardus Koehlerus*, V. C. Lubecensis, nuper designatus in Academia Kiloniensi Historiarum Professor.

fessor. Quas animadversiones ab editione nostra abesse passus non essem, si mei res arbitrii fuisset. Nos vero, qui librariis mercenariam praestamus operam, in potestate conductorum sumus, qui certam libris suis molem, numerumque paginarum, quem excedi non patiuntur, praefiniunt. Quare amicum optimum rogo, ut aegre ferre nolit, quod eius voluntati servire mihi non licuerit, neque contemtum se putet. Praeterea sero veniebant illa auxilia, sub initium huius anni, maxima nostrarum Animadversionum parte iam typis excusa. Reservata itaque ista oportuniori loco sunt.

Sphalmata denique non adeo multa, quae mihi, Theocritum meum rursus, sed obiter, perlustranti occurrerunt, indicanda sunt; quorum veniam haud facile lector, paullo quidem ille aequior, neget. Tot enim sunt, et tam obviae, et tam ad vulgus notae molestiae, quibus septa est opera libros inter manus typothetarum versantes emendandi, ut plane sim vitae imperitus, si esse putem, qui aut usu, aut fama saltem, eas non compertas habeat; otioque meo, et lectorum patientia sim abusus, si molesta illarum molestiarum expositione meam, seu fortunam, seu fidem excusare laborem. Praeterea praecivit editio Londinensis, unde nostra derivata est, haud raro vitium, et scabiem suam nobis affrixit, dum nimis securi dormitamus. Observavi itaque haec: Idyll. I, 66. sic corrige πᾶ πικ' et πικα, sine accentu. II, 61. δέδεμχι. III, 9. ποιησεῖς. 33. ποιῆ. IV, 12. ποθεῖντι. V, 16. τᾶς. 78. post λέγεις adde comma. VII, 144. τοῖόνδε. penult. αὐθις. VIII, 6. λῆς. 14. ἰσμάτορα. 70. ὥςνec cum iota subscripto. IX, 4. πλανῶντο cum iota subscripto. X, 9. ἔδαμα. ult. τᾶ. XI, 68. πᾶ πόχ'. 74. τάχα. XII, 24. ἔκ. XIII, 62. τις sine accentu. ult. φᾶεν cum circumflexo. XV, 9. ἔκ οἴκησιν. 14. ἀπφῦς. 87. ὦ. XVI, 107. Μοίσασι. XVII, 94. χαλκῶ. XVIII, 48. ἀγνοίη. XXI, 59. θεῖνχι. XXIII, 36. εἶμα-α cum spiritu aspero. XXV, 41. τοιοῦδε. 66. post πολλοῖς adde comma. post diuturnam ab agris absentiam, XXX, 31. ἐμαινόμεν. Scripsi d. 6. Febr. 1766.

Q BΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ
ΠΟΙΗΤΩΝ ΠΕΡΙ, ΕΚ ΤΟΥ
ΣΟΥΙΔΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μη-
τροδώρου τῷ Ἰσοκρατικῷ, ἔγραψε χρείας.
Ἀντεπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἰσορικῷ. Φέρεται δὲ
αὐτῷ ἰστορία Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμαστικαί. Ἐστὶ δὲ
καὶ ἕτερος Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμ-
μῖχος, Συρακῆσιος· οἱ δὲ φασὶ Κῶν. Μετώκησε δὲ ἐν
Συρακῆσιν. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα Βουκολικά
ἐπὶ Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν
καὶ ταῦτα, Προτίδας, Ἐλπίδας, Ὑμνος, Ἡρώνας,
Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας καὶ Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα.
Ἰσέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγονόσι βουκολικῶν ἐπῶν ποιη-
ταί, Θεόκριτος ἑτοσί, Μόχος Σικελιώτης, καὶ Βίαν
ὁ Σμυρναῖος, ἐκ τινος χωριδίου καλεμένῃ Φλώσσης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῶν βουκολικῶν ποιητῆς, Συρακῆ-
σιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμυχίδου, ὡς αὐτὸς
φησὶ.

Σιμι-

Ι. Σιμυχίδου] Lipsiensis codex
Σιμυχ. qui potest Simichidae

filius esse is, qui ipse se in e-
pigrammate, quod ipsi tribui-

A

tur,

Σιμιχίδα² παῖ δὴ³ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει⁵;
 Εἵνοι δὲ τὸ⁴ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγῃσι. δοκεῖ γάρ⁵
 σιμός⁶ τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐχρησάμεναι
⁷ Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίαν. ἀκυστὴς δὲ γέγονε
⁸ Φιλιππίδης, καὶ⁹ Ἀσκληπιάδης, ὧν μνημονεύει. ηἰμασθε
 δὲ κατὰ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα¹⁰ Λαγῶν,
¹¹ περὶ δὲ τὴν τῶν βυκολικῶν ποιήσιν εὐφυῆς¹² γενόμενος,
 πολλῆς

tur, si ejus est, de quo valde dubito, & quod in epigrammatibus ejus extremum ponitur, filium Praxagorae perhibet. Totum hoc nugax est. Locus ex Idyllio septimo, quem auctor hujus vitae ad sententiam suam confirmandam affert, nil probat. Nam idyllium illud non est Theocriti, sed Simichidae Coi poetae egregii, sed omnibus omnino ignorati, & a nemine adhucdum in poetis numerati. Cujus etiam est idyllium XVII. encomium in Ptolemaeum.

2. παῖ Lipf.

3. τὸ] Ald. ου. Z. C. (hoc est Zacharias Calliergus) τὸ. item Lipf. πόδας est in Aldina. Sed πόδας in Z. C. & Lipf. plura dicam hoc de loco in Animadv. ad Theocritum.

4. Σιμιχίδα Z. C. σιμιχίδης Ald. σιμιχίδα rursus Lipf.

5. γάρ Ald. Z. C. δὲ Lipf.

6. σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι. Z. C. & sic quoque Lipf. nisi quod εἶναι deest. Aldina sic dat. σιμός εἶναι τὴν πρόσοψιν.

7. πραξαγόραν Ald. Z. C. πραξιγ. Lipf. vir doctus in codice Vimariensi annotavit poetam horum mentionem facere Idyllio 7.

8. Φιλιππίδης] Φιλιτιάδης Ald. φιλατᾶ Z. C. Φιλητιάδης Flor. Φιλιπιάδης Sal. Farr. Φιλεύτα Lipf. Andreas Schottus Observat. Human. p. 97. e codice Toletano lectionem profert, ut meliorem vulgata, hanc: ἀκυστὴς δὲ γέγονε Φιλάτα, ὡς Ἀσκληπιάδης μνημονεύει. Significatur Asclepiades ille, qui commentarios in Theocritum scripsit.

9. Ἀσκληπιάδης ὧν μνημονεύει Z. C. Ἀσκληπιάδης ὡς μν. Ald. Ἀσκληπιάδας μν. Lipf.

10. Λαγῶν Ald. Z. C. λαγῶν Lipf.

11. περὶ δὲ τὴν Z. C. καὶ περὶ τὴν Ald.

12. γενόμενος Ald. Z. C. γέγονε καὶ Lipf.

πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. κατὰ γὰρ τινος Μό-
ρχος καλόμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη. ”

Α 2

ΠΕΡΙ

13. Post v. ἐπεκλήθη sequun-
tur in Aldina haec, quae de-
sunt editioni Romanae, seu
Z. C. Andreas Schottus l. c. lo-
cum hunc, qui est in Aldina,
pro inedito ex codice Tole-
tano protulit, ut (verba eius
sunt) in suum quisque codicem
harum rerum studiosus referre
queat. Locus ille sic habet.
Ἐγένετο δὲ ἰσόχρονος τῷ τε Ἀράτῳ
καὶ Καλλιμάχῳ καὶ τῷ Νικάνδρῳ.
Ἐγένετο ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου
τῷ φιλαδέλφῳ. κίχρηται δὲ ἰάδι
διαλέκτῳ καὶ δωρίδι τῇ νείᾳ. δύο γάρ
εἰσι, παλαιὰ καὶ νέα. καὶ ἡ μὲν
παλαιὰ τραχὺὰ τίς ἐστι καὶ ὑπερ-
σῆκος, καὶ ἔκ εὐνόητος. ἡ δὲ νέα,
ἣ καὶ Θεόκριτος χρητὸν, μαλθακω-
τέρᾳ παρὰ ἑπιχάρμῃ καὶ σῶφρο-
νος. ἢ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Ἀλο-
λίδος.

Ἀρτεμιδώρῃ γραμματικῷ.

Βυκολικὰ μοῖσσι σποράδην πόκα,
νῦν δ' ἅμα πᾶσι

Ἐντὶ μιᾷς μάνδρας, ἐντὶ μιᾷς
ἀγέλας.

Ἄλλος δ' ἦτος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος
ὅς τὰδε γράψας

Εἰς ἀπὸ πολλῶν ἡμὶ συρακοσίων.
Τίος Πραξαγόρας περικλυτῆς τε
φιλίνης,

Μῦσεν δ' ὀθνήην ἢ τιν' ἐφέλκυ-
σάμην.

Εἰς βυκολικὴν.

Ὡς περ σκύφος γάλακτος ἢ καὶ κισ-
σύβη

Ἡ βυκολικὴ πᾶσιν ἔγκληται βίβλος.
τοὶ γὰρ ᾤφωμεν οἱ θέλοντες τὸν
λόγον

στόμασι λάβροις ἢ κελεύεσσι φρέ-
νες.

Memorable in hoc loco, cum
aliis, hoc est, quod versus
Ἄλλος δ' ἦτος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δ
τάδε γράψας (nam sic leg. vi-
detur) Artemidoro gramma-
tico tribuuntur, & recte id
quidem. non enim sunt Theo-
criti, cui per errorem adhuc-
dum sunt imputati. Habet
etiam Schottus hunc locum,
sed praeter duos primos Ar-
temidori versus, & postre-
mum ineptum carmen jambi-
cum, nil aliud; seu quod
quatuor illos versus postero-
res in Toletano non reperi-
ret, seu quod omitteret eos,
existimans vulgari errore,
Theocriti esse, non Artemi-
dori. Exhibet hos Artemi-
dori versus etiam Z. C. sed a-
lio loco, et inter secundum
atque tertium versum interfe-
rit hunc titulum Θεοκρίτῳ ἢς τὴν
ἑαυτῷ βίβλον. Posteriori car-
mini Senario ὥς περ praescri-
ptum habet Schottus hunc ti-
tulum ἀδηλον ἢς βυκολικὴν. In
emendando tam absurdo &
illepido carmine bonum otium
non perdam. Praestabat id
plane suppressum esse.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ
ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.¹⁴

ΤΑ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαιμόνι εὐρεθῆναι, καὶ
περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐν-
εσώτων ἔτι καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ελλάδα ταρασσόν-
των, ἐνέστη ¹⁵ καὶ ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δὲ
παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τῆς πολέμου ταρα-
χὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ὠδαῖς
τὴν Ἀρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τέττων μέσης ¹⁶ ἀρίστης γενομέ-
νης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. ¹⁷ Ἄλλοι δὲ
τῆτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναι
λέγουσι τὰ βουκολικά. Οὐδέτι γὰρ ἐκκομίζοντι ¹⁸ τὸ τῆς
Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας, χρησμὸς ἐξέ-
πρεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπο-
λίσσασθαι. ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς Ρήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ
ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποτα-
μοῖς· ἔπειτα εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ
δὲ

14. Περὶ τῆς πῆς καὶ πῶς εὐρέθη
τὰ βουκολικά Z. C. περὶ εὐρέσεως
τῶν βουκολικῶν. Ald.

15. καὶ habet Aldina, non
item Z. C. & Lips.

16. Ἀρίστης dant Ald. Z. C.
Lips. sed sine dubio leg. est
ἀρίστης. cum acceptus fuisset
deae cantus eorum.

ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆ-
ναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Z. C. quae
lectio si servatur, necesse est
ut ἀρχθῆναι legatur, a verbo
ἀρχεσθαι. Sed Aldina sic dat.
ἄλλοι δὲ ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας
πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βου-
κολικά. Lips. denique locum hunc
sic correptum dat. ἄλλοι δὲ
φασιν ἐν Σικελία γενέσθαι.

18. τὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Z. C.

17. Ἄλλοι δὲ τῆτον τὸν τρόπον

τῇ Ἀρτέμιδι Ald.

δὲ ἐπιχώριοι ¹⁹ τὴν θεὸν ἰδίοις ²⁰ ἄσμασι καθυμνήσαν-
τες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὖρεσιν.

ΕΤΕΡΟΝ ²¹ ΑΛΗΘΕΣΤΕΡΟΝ.

Ο Δὲ ἀληθὲς λόγος ²² τοῖστος. Στάσειός ποτε γε-
νομένης ἐν ταῖς Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολι-
τῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν ²³ τῇ πλήθους λοιπὸν ἐλθόν-
τος, ἔδοξεν Ἀρτεμῖς αἰτία γεγονέναι τῆς διαίλαγῃς. οἱ
δὲ ἀγροῖκοι ²⁴ δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες
ἀνύμνησαν ²⁵ ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροῖκοις ὡδαῖς τόπον
²⁶ ἔδοσαν συνήθη.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ. ²⁷

ΤΑ ²⁸ βουκολικὰ ἔχει διάφορον τὴν τῶν ποιημάτων
ἐπιγραφὴν. καὶ γὰρ αἰπόλικά ἐστι, καὶ ποιμενι-
κά,

Α 3

19. τὴν est in Aldina, non
in Z. C. neque in Lips. & re-
cte abest.

20. ἄσμασιν καθυμνήσαντες
Ald. ἄσμασιν ἁνυμν. Z. C. &
Lips.

21. Titulum hunc habet
Z. C. non item Aldina.

22. τοῖστος. στάσιός ποτε γε-
νομένης ἐν ταῖς συρακούσαις. Z. C.
ῖτος. ἐν τοῖς συρακούσαις στάσιός
ποτε γενομένης Ald.

23. τῇ πλήθους λοιπὸν ἐλθόν-
τος Z. C. τῇ πλήθους ἐλθόντες Ald.

24. Δῶρον Z. C. δῶρα Ald.
recte.

25. ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροῖκοις
Z. C. ἔπειτα τοῖς ἀγροῖκοις Ald.

26. ἔδοσαν συνήθη Z. C. ἔδω-
καν καὶ συνήθησαν Ald. & tum
sequuntur in Aldino haec pau-
ca, ἐπὶ αἰγῶν αἰπόλια, ἐπὶ βοῶν
βουκόλια, ἐπὶ προβάτων ποιμνία,
καὶ ἐπὶ αὐτῶν συμβόσια. & praeter-
ea nihil omnium insequentium,
quae sola dat editio Ro-
mana Z. C.

27. Titulus hic deest Li-
psienfi.

28. τὰ βουκολικὰ Z. C. τὰ δὲ
βουκ. Lips. διαφορὰν est etiam
in Z. C. sed. leg. est διάφορον,
ut correxi.

καὶ, καὶ μικτὰ. τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἰληφεν ἐπι-
 γραφὴν, ὡς ἀρτεύοντος τῆς ζωῆς· διὸ καὶ βυκολικὰ εἴ-
 ρηται πάντα. λέγεται δὲ βυκόλος, παρὰ τὸ τὰς βόας
 ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τῆς τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας,
 ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τῆς ἀμεταβόλου
 εἰς ἀμετάβολον. ἄδειν δὲ φασιν αὐτὸς²⁹ ἄρτον ἐξηρημένους,
 θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπας ἔχοντα, καὶ πῆραν³⁰ πανσπερ-
 μίς ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σποιδὴν νέμοντας
 τοῖς ὑπαντῶσι, σέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα
 ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβό-
 λον. τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τῆς νενικημένους
 ἄρτον. καὶ κεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακυσίων μένειν πό-
 λεως, τῆς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιουκίδας χωρεῖν, ἀ-
 γείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς. διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τι-
 νὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημῶντας ἐπι-
 λέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχην,³¹ δέξαι δ' ὑγίαν,
 Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεῆς, ἃν ἐκαλέσσατο τήναι.³²

ΠΕΡΙ

29. Ἄρτον Z. C. ἄρτης Lipsf. quod melius est. & tum leg. quoque erit, ἑαυτοῖς & ἔχοντας. Verba θηρίων ἐν ἑαυτῇ τύπῃ ἔχοντα defunt Lipsf.

30. Πανσπερμία Lipsf.

31. Δέξαι τὰν ὑγίαν Z. C. δέξαι τὴν ὑγίαν Lipsf.

32. Verba ἃν ἐκαλέσσατο τή-
 ναι defunt Lipsiensis. tum se-
 quitur in ed. Z. C. & in Lipsf.
 distichum Artemidori, paulo

ante ex Aldina prolatum. Tum in Z. C. sola (nam Lipsf. id non habet) Epigramma quod vulgo Theocrito tribui-
 tur, sed Artemidori est. ἄλ-
 λος δ' χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος cum
 hoc elogio. Θεόκριτος ἢ τὴν
 ἑαυτῷ βίβλον. Tum περὶ τῆς
 τῶν βυκολικῶν ἐπιγραφῆς. Θεο-
 κρίτης ἡδύλλια βυκολικὰ. Ἰστέον ὅτι
 ἡδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποιήμα
 ἀπὸ τῆς ἡδύς ἢ θειρίας. ἢ ἡδύλ-
 λιον

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Ειδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδος ἐστίν, ὁποῖόν ἐστι λόγος.
ὑποκοριστικῶς δὲ ἔρηται εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας. διηγηματικόν,
δραματικόν, καὶ μικτόν. τὸ δὲ βουκολικὸν ποίημα,
μῖγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον. διὸ
καὶ ³³ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως μάλλον
δὲ τῆς κρᾶσεως, ποτὲ μὲν συγκεῖμενον ἐκ διηγηματικῶ,
ποτὲ δὲ ἐκ μικτῶ, ἢ γεν διηγηματικῶ καὶ δραματικῶ, ὅτε
³⁴ δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τε ἐστὶ, αὕτη ³⁵ ἡ ποίησις
τὰ τῶν ἀγροίκων ἥθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τὸς τῇ
ἀγροικίᾳ σκυθρωπὸς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Εκπέφυ-
γε δὲ καὶ τὸ ἄγαν αἰδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

λιον παρὰ τὸ εἶδω τὸ εὐφραίνω.
Ἄλλως εἰδύλλιον λέγεται &c. ut
supra.

33. χαρίεν ἐστὶ τῆς ποικιλίας
τῆς φύσεως. Lips.

34. Δὲ Z. C. ἢ Lips.

35. αὕτη ἡ ποίησις deest Lips.

NOTITIA CODICVM MANVSRIPTO-
RVM THEOCRITI, E MONTFAUCONII
BIBLIOTHECA BIBLIOTHE-
CARVM.

p. 7. Vaticana Theocriti { Idyllia octo.
Idyllia septem cum scholiis,
Idyllia.

p. 28. n. 662. Idyllia cum scholiis.

p. 187. In bibl. Cardinalis Ottoboni.

p. 231. In bibl. Olivetanorum Neapoli Theocriti quae-
dam.

p. 238. commemorat tres Theocriti codices in bibl.
Laurentiana Medicea Florentiae visos Montfauconio:
qui forte iidem sunt cum recensitis p. 303. ubi com-
memorantur n. V. Theocriti Idyllia sex cum scholiis &
glossis interlinearibus & n. XVIII. Theocriti Idyllia qua-
tuor & p. 304. n. XXV. Theocriti idyllia quaedam cum
scholiis, & cum glossis interlinearibus in primum idyl-
lium.

p. 306. n. XVI. Theocriti idyllia 19.

p. 307. n. XXVII. Theocriti Bucolica cum scholiis
& quibusdam glossis interlinearibus & Syringe in prin-
cipio.

ibid. n. XLIII. Theocriti Bucolica cum Syringe ad
finem & versiculis in Adonidem mortuum cum quibus-
dam scholiis & glossis interlinearibus.

p. 308. n. XLVI. Theocriti idyllia cum quibusdam
scholiis & glossis interlinearibus manu ipsius Politiani
cum Syringe in fine.

ibid. n. LII. Theocriti bucolica & alae cum scholiis
& Ardemidori grammatici epigrammate super colle-
ctione

Etione bucolicorum poematum initio libri. in fine apponuntur versus manu Theodori Neocastriotae.

pag. 353. n. XIX. Scholia in Theocritum.

p. 359. n. XXXVI. Th. idyllia.

p. 408. n. XXV. Theocriti priores eclogae. haec omnia haftenus e Bibl. medicea.

p. 416. e biblioth. monasterii Benedictin. B. M. Florentiae, Theocriti bucolica cum scholiis. Saeculi XIV.

Ibid. Theocritus ejusdem saeculi.

p. 476. e Bibl. Cardin. Bessarionis Venet.

p. 488. in museo Nicolai Trivisani Patavii.

p. 489. in museo Philippi Thomasini Patavii Th. cum schol.

p. 504. in bibl. Ambrosiana Mediolani Theocritus est novies cum scholiis.

p. 519. Lampridii expositio in Theocritum. (quis ille Lampridius.) *ibid.*

p. 524. Theocriti idyllia ter cum notis. *ibid.*

p. 560. in Bibl. Augusta Vindobonens. Theocriti quaedam codice 242. & 256. & 258. & 289.

p. 600. in Bibliotheca Ducis Saxoniae Gothani Theocr. idyllia.

p. 643. in Bodlejana. n. 109. Th. idyllia.

p. 651. *ibid.* n. 731. Th. id. octo.

p. 677. in Vossianis qui nunc sunt Leidae. Th. Id.

p. 688. in libris Io. Mori Episcopi Norvicensis est Theocritus ex ed. Commel. 1604. donum Isaci Casauboni cujus manus hinc inde apparet.

p. 736. in bibl. Regia Parisina Theocr. cum prolegom. & comment. n. 2704.

p. 741. *ibid.* n. 3312. & 3320.

p. 742. *ibid.* n. 3335. 3341. 3378.

p. 770. in libris Card. Radulphi, qui nunc sunt in regia Paris. n. 21. & n. 45. 46. (p. 771.)

10 NOT. COD. MANVSCR. THEOCR.

p. 778. *ibid.* n. 45. Th. cum scholiis. & 64.

p. 900. in libris Ducis Caroli de Montchal archiepiscopi Tolosani, qui nunc sunt in regia Paris. n. LXXXI. Th. id. 28.

p. 903. *ibid.* n. CXXIX.

p. 946. in Colbertina, nunc regia Paris. n. 1193. Theocr.

p. 1010. *ibid.* n. 4906.

p. 1057. in Coisliniana, nunc Sangermanensi n. 169. Th.

p. 1065. *ibid.* n. 351. Th. scriptus anno 1516.

p. 1199. in libris Gu. Pellicerii, olim episcopi Monspelienfis, qui etiam nunc in bibl. Episcopi Monspeliensis esse putantur, Th. cum notis.

p. 1401. in bibl. regia Taurinensi, Th. tres codices. in quibus est unus, quem Dorvillius omnium codicum Theocriteorum praestantissimum perhibet.

Sunt alibi quoque multo plures Theocriti codices, Montfauconio aut ignorati, aut praeteriti.

WILHELMI XYLANDRI SCHOLIA GRAECA AD THEOCRITVM.

ΑΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

AD IDYLL. XIX.

Σίμβλων. τῶν κυψέλων, τῶν σμηνῶν. συλξύμενον. κλέπτον-
τα λέγει. 3. ὑπένυξεν. νύττω τὸ κεντῶ. χέρ' ἐφύσση.
τὴν ἐδύνην καταπαύσων δηλονότι.

AD IDYLLIVM XX.

Εντρυφθεῖς βωκόλος τις ὑπὸ κόρης ἀσυκῆς, Εὐνίκης τοῦνο-
μα, τὸ ὑπερήφανον αὐτῆς, καὶ τὴν ἑαυτῷ ὑπερφρονῆσιν διηγεί-
ται, καὶ ὡς ἀνέξια εἶη πεπονθώς. 2. Εἰρ' ἀπ' ἐμεῖο. φθεί-
ρου ἀπ' ἐμεῦ. μετὰ φθορᾶς ἀπίθι. ἐπιπληκτικὸν γάρ, καὶ τῷ
ἄπαγε σφοδρότερον, καὶ παρ' Ὀμήρῳ, ἔρρε κακὴ γλήνη. Ἐρρ'
ἐκ ἡσέου θᾶσσον. 7. Κωτίλα. φλύαρά· λαλὸν δηλοῖ. Ἡσίο-
δος· Αἰμύλα κωτίλλασα, ἤγουσιν κολακεύσασα λαλιά· τινι καὶ
φλυάροισι. 11. τρεῖς εἰς ἓὸν ἔπτυσσε κόλπον, ὡς καὶ ὁ Κύκλωψ
ἐν τοῖς ἄνω, ὡς μὴ βιασκανθῇ. ἐνταῦθα δ' ἴσως εἶη ἀφοσιωμένης
αὐτὸν, καὶ τὴν Νέμεσιν ἐμοῦ ἀποτρεπούσης. 12. Καί μ'
ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς. τῷτο καταφρονούντων, ὥστε εἰ φαίη. καὶ μὴν
ἔδεν ἐν σοὶ καλὸν εὗρίσκω. 16. ὡς ῥόδον ἔρσαι. λείπει τὸ,
φοινίζουσιν. 19. τὸ κρήγυσεν. τὸ ἀληθὲς καὶ ἔτυμον. Ὅμηρος.
μάντι κακῶν, ἔπω ποτέ μοι τὸ κρήγυσον εἶπες. 22. ἐπύκαζεν.
ἐχόσμει. 26. Πακτᾶς. πηκτῆς, τῆς τυροῦ νεωστὶ πηγνυμένης.
29. Πανναύλω. τῷ ἐκ πολλῶν, οἶμαι, καὶ ποικίλων δονάκων
συγκειμένῳ αὐλῷ. 34. ὅτ' ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῆτα. Αἰγίσση, ὡς ἐν
τῷ α εἰδυλλίῳ δέδεικται. 40. Καὶ τὸ Ρέα κλαίεις τὸν βωκό-
λον. τὸν Ἄτυν, ὡς ἴοικε. 41. παῖδα βηνόμον. τὸν Γανυμήδην.

AD IDYLLIVM XXI.

1. Ἀ πενία Διόφαντε. γνώμη· Πενία τὴν σοφίαν ἔλαχε.
Ἀρξάμενος δὲ ἐκείθεν χαριέντως τὰς κειαῖς ἐλπίζειν ἐπτοημένους,

καὶ βίον ἡδίων, τύχην τε λαμπροτέραν ὀνειρώττοντας διασύρει,
 ὥστε ὑπερβουκίμεν δόξειεν ἂν πολλὰ τῶν ἄλλων ἡθικῇ ταύτῃ
 διδασκαλίᾳ. 10. λῆδα. τριβώνια, ἄλλως εὐτελῇ, νῦν δὲ δίκ-
 τυα ἴσως. 11. Ὀρμιαὶ δὲ, οἱ τῶν ἀγκίστρων χοῖνοι ἐκ χοί-
 νων λαβύριθοι περιφρασσις, τὰ ἀμφίβληττα. 15. ἔχ. ἰα.
 γράφεται καὶ ἰα. ἵν δὲ μέτρα γένος, διττὸν τῆς ἡμίνας. ὡς
 Εὐσάθ. 1λ. χ. ὥστε εἴη ἐνταῦθα ποτήριον. 17. Πενία δὲ παρ
 αὐτὴν. αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐκεῖ καὶ μόνη διέτριβεν ἡ Πενία. 21.
 ἤρεθον. ἤγειρον. 26. Ασφαλίων. διάλογος ἔστι. τὰ μὲν εὖν
 πρὸ τῶνδε, Ασφαλίων (τῆτο γὰρ ἐχρημάτιζεν ὁ ἀλιεύς) εἴρηκε
 ἀποκρίνεται δὲ ὧδε ἕτερός τις ἀλιεύς. 32. ὄτος ἄριστος. ὁμοίον
 πως τῷ Μάντις ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. 36. τὸ δὲ λύχ-
 νειον ἐν Πρυτανείῳ. ταῦτα ἀσαφείας ἔχουσιν οὐκ ὀλίγον, ἐμοί
 γε δοκοῦν. εἰκάσειε μὲν τις, ταύτην εἶναι τὴν γνώμην, Τίς φθό-
 νος ἡμᾶς πείητάς τε καὶ ἀλιεῖς, κατὰ τὴν νύκτα οὐκ ἀπομερ-
 μηρίζειν, ἀλλὰ περὶ τῆς τῶν ἰχθύων ἀγρίας μελετᾶν, ὅποτε οἱ
 Ἀθηναῖοι συνεχῶς περὶ ἀγρίας τινὸς διασχεπεῦσι καὶ πλεονεκτοῦ-
 σι. Πρυτανεῖον γὰρ ἦν παρ Ἀθηναίοις δημόσιον δῶμα. ἐν ᾧ λύ-
 χνος ἄσβεστος. ὅτι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις δυσμενῶς εἶχεν ὁ Θεόκριτος,
 οἷον πόλεμον κατὰ τῶν Σικελιωτῶν ἐξεληνοχέσι, σὺν ἄλλοις καὶ
 τὸ εἰς Λαμπριάδας σκῶμμα δεικνύει, Φυλὴν Ἀθηναίων. Εἰδ. δ'.
 40. Οὐκ ἦν μὲν πολύσιτος. δηλονότι, ὥστε μοι ἐνοχλεῖν ἐκ τῆς
 πολυφαγίας τὰ ἐνύπνια. 48. περικνωδάλον. Κνωδάλον, θη-
 ρίον σημαίνει θαλάσσιόν τε καὶ χερσαῖον, ὥστε διεσαλμένως
 ἀναγινώσκοντες περὶ κνωδάλον περὶ τὸν ἰχθύν ἀκούσομεν. εἰ δὲ,
 ὑφέν, ἴσως τὸ σφοδρὸν καὶ δεινόν, οἷον κατὰ θηρίων, ἐννοεῖν ἐστὶ.
 49. ἀφαιροτέροις. ἀσθενετέροις. πιθήσει λινοῖς, μερίνθω.

AD IDYLLIUM XXII.

Ἀπολλώνιος β'. Αἰγυοναυτικῶν διηγεῖται τὴν Πολυδεύκης
 καὶ Ἀμύκου τῷ Βέβρυκος μάχην. 5 Θεσιάδος. Θεσίας πα-
 τὴρ ἦν Ληδας. 6. ἐπὶ ξυροῦ. Παροιμία, ἐπὶ ξυρῷ ἀκμῆς, πε-
 ρὶ τῶν τὰ ἔχρατα κινδυνεύόντων. Ὀμηρος. Νῦν γὰρ δὴ πάντες-
 σιν ἐπὶ ξυρῷ ἴσασται ἀκμῆς, Ἰλιάδος κ'. 19. Αἶψα δ' ἀπολή-
 γον-

γοντ' άνεμοι. Εν τῇ ἀπολήγονται, ἡ πο ἐκτείνεται, ὡς ἐν τῷ
 Ὀμηρικῷ ἐκείνῳ Μῆνιν ἀπρεῖπὼν Αἰωμένονι ποιμένι λαῶν.
 11. τ. 20. Αἰπέλαγος δὲ, ἀνὰ πέλαγος. οἶον τὸ αἰπέδιον,
 ἀνδρόνακας παρ' Ὀμήρῳ. 21. Οἶων τ', ἀνὰ μεσσὸν αἰμαυρῇ
 Φάτῃ Αἰατος. Καί τρι μὲν καλέονται ὄνοι, μέσση δὲ τε Φάτῃ
 καὶ τὰ λοιπά. 27. πέτρας εἰς ἐν ξυνίσσας. τὰς Κυανέας, τὰς
 καὶ Συμπληγάδας. 28. Αἰασηρόν. βλαβερὸν, αἰτηρόν, κατὰ
 ἐπένθεσιν. 34. Οἶνωπός. πύρρος. 37. Λισσάδι πέτρῃ. τῇ
 ὑψηλῇ καὶ ἐξυμνῇ. 39. Ἰνδάλλοντα. ὁμοίαι ἐφαίνοντο. 49.
 Ολοότεροχοι. κυλινδροειδῆς. 63. Τέσσει. ξηραιῖ. 85. Ἰδρῆ.
 τῇ ἐμπειρίᾳ. 88. Χερσὶ τιτυσκομανος. κατὰ σοχαζόμενος.
 94. Τιτυῶ ἐναλίγκιος. δηλονότι ὑπερμεγέθη καὶ πελώριον. τοιοῦ-
 τος γὰρ ὁ Τιτυός. 97. Παῖδα Ποσειδάωνος. Αἰμυκόν. Ποσει-
 δῶνος γὰρ λέγεται. καὶ Μελίης Βιθυνίδος Νύμφης. ὃν ποτε
 Νύμφη Τίκτη Ποσειδάωνι γειεθλίῳ εὐνηθεῖσα, Βιθυνίς Μελίη.
 Αἰολῶνιος β. Αἰγόν. 113. Μάσσονα γυῖα. μείζονα. 115.
 Αἰήφαγον ἴσως διὰ τὸ εἶναι αἰθλητικόν. 118. Διλαϊόμενος.
 ἐφιέμενος, ποθῶν. 120. Δοχμός. πλάγιος. 139. Εἰσσυ-
 μένος. σπυρῇ. 158. Σισυφίς ἀκτῖά. Ἰσθμός, ὃν ᾤκησεν ὁ τῷ
 Αἰόλῳ υἱὸς Σίσυφος. καὶ ἀνωθεν αἶμα πατρῷον αἶμα. 175.
 Αἰφάρεως υἱοὶ μὲν Λυγκεύς καὶ Ἰδας, γυνὴ δὲ Αἰήνη, ἀδελφῇ
 Τυνδάρεω, ἢ Πολυδεύκῃ καὶ Κάτῳ. ἦσαν οὖν ἀνεψιοί. 181.
 μεταμώλιχ. κενὰ μάταια, μηδὲν ὠφελοῦντα, οἶον μηδὲν ὀνοῦν-
 τα. 192. μάχης δι' ἣ γίνετ' ἐρωή. ἀνάπαυσις καὶ ἐνλαῦθας.
 194. Αἰριβὴς ἑμμασι Λυγκεύς. διαίνυμος γὰρ ἦτος ἐπὶ ἐξυδε-
 κείᾳ. ὅς — Οἰυτάτοις ἐκέκασο Ὀρμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέ-
 ος αἰέξαι κῆνον Ῥηιδίως καὶ νέρθε μετὰ χθόνος αὐγάζεσθαι.
 Αἰολῶνιος. 199. Τόθι. ὅπου. 206. Λαοκόσσει. τῷτο κέ-
 κληται ἡ Λυγκέως μήτηρ. ἄλλοι δὲ Αἰήνην αὐτὴν ἀνωχεράφου-
 σι. 208. Μεσσάνιος Ἰδας. Ὁ γὰρ αὐτῷ πατὴρ Αἰφάρεὺς τὴν
 Ἠλίδαν καὶ Μεσσήνην κατείχε. 218. Χῖος αἰοιδός, ὅπως καὶ
 Θαλυσίοις τὸν Ὀμηρον ἐκάλεσαν.

AD IDYLLIVM XXIII.

2. Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ. ὁμοιον τῷ 'Ομήρου' Δαιμόνι', ἢ μὲν σοί γε ἐπ' εἶδει καὶ φρένες ἐσθλαί. 8. ῥοδόμαλον. ῥοδεᾶ παρεια. 12. εἶχεν ἀνάγκαν. σκληρότητα· ἀπαρηγόρητον. 15. Ἦ καλὸς ἐξόρπαξ. ἄλλως ἐξάρπαξ, ὃ καὶ ἄμεποι, ἴνα ἦ. ἀλλὰ καὶ ἔτως, ἦ ὁ καλὸς ἐξάρπαξε, δηλονότι τὴν τῆ τυχεῖν ἐλπίδα. μᾶλλον αὐτῷ ἐκείνῳ ἐρεθίζετο ὁ ἐρασῆς. 21. Λοίσθια. ὕσατα. 33. Ὀπανίκα. Δωρικῶς, ἀντὶ τῆ ὁπότε. 54. ἔδ' ἐτυλίχθη. ἔδ' ἐκινήθη τὴν ψυχὴν. 63. αἴτας. τὸς ἐρασᾶς, ὡς ἐν τῷ ιβ'. Εἶδυκ.

AD IDYLLIVM XXIV.

Τοῦτο εἰδύλλιον τὴν ἐν παισὶν ἔτι ἐξεταζομένην Ἡρακλέους ἀγωγὴν καὶ ἐπιτηδεύματα περιέχει χαριέστατον μὲν καὶ τῶν εὐδοκίμων ὅτι μάλισα, ἢ μὲν ὁλοχερὲς, ἀλλὰ κολοβόν, καὶ τῆ τέλους ἐξερημένον. 1. Ἀ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνη Ἡλεκτρεύωνος ἦν, τῆ Περσέως. ἡ δὲ Μιδεῖα τῆς Ἀλωέως. 2. νυκτὶ νεώτερον. Φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ συληφθῆναι καὶ τεχθῆναι νυκτὶ· μία ὕστερον τοῦ Ἡρακλέους. 4. τὸν Πτερέλαιον. Πτερέλας υἱὸς Ἰπποδόης, τῆς Μήσως, τῆ Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας, ὧν καὶ Ἡλεκτρεύων ἦν υἱός. τῆς τῆ Πτερέλαιου υἱοὶ Τηλεβόας καὶ Τάφος. ἔτοι ἀπῆλθον Ἡλεκτρεύωνας τὴν τῆς μάμμης προσήκουσαν αὐτοῖς κληρονομίαν, καὶ ἀντιστάντας αὐτοῖς τὸν Ἡλεκτρεύωνα, καὶ τὸς σὺν αὐτῷ ἀνῆλθον. ἡ μὲν οὖν Ἀλκμήνη τῷ τιμωρησαμένῳ τὸν τῆ πατρὸς ἑαυτῆς Ἡλεκτρεύωνος φόνον, τὸν γάμον ἑαυτῆς ὑπέχετο. Ἀμφιτρεύων δὲ κτείνας τὸν Πτερέλαιον καὶ τὸς περὶ Τηλεβόαν, αὐτὴν ἔγνημεν. τῆ γούν Πτερέλαια ἀσπίδα μάχῃ κτηθεῖσαν ὑπ' Ἀμφιτρεύωνος ὧδε λέγει. 11. Ἀμὸς δὲ σρέφεται. ἡμεῖς, ὅτε. σημαίνει δὲ χρόνον, καθ' ὃν (ὥστε ταῦτα τῷ Θηβαίων ὀρίζοντί τις οἰκειώσειεν) Ωρίων κατὰ μέσην τὴν νύκτα ἡμίτομος περὶ τὸν ἡῶν ὀρίζοντα φαίνεται· δηλονότι τῆ ἡλίου κατὰ τὸ τῆ λέοντος δωδεκάτημόριον φερομένης. 28. Δραξάμενος Φάρυγος. τῆ Φάρυγγος συμμαέψας, ὅθεν δραγμάτα. τὸ δὲ Φάρυγος, ἐκβολὴ τῆ ἐνὸς γ, συγκεπῆ. 31. Οψίγειον. δηλονότι διὰ τὸ τὴν Ἰβραν μη-

τρεῖς αὐτῷ ὠδῖσι κατεχομένην ἔμπροσθεν γεγονέναι διὰ τῶν Φαρμα-
κίδων, ὥστε μόλις καὶ ὅψε αὐτὸν τεχθῆναι. 36. μηδὲ πύδεσ-
σι. τῆτο λέγει, πᾶσαν ἀναβολὴν καὶ διατριβὴν ἐν τῷ εἰδύεσθαι
ἀποκόπτουσα. 44. ὠρεγνᾶτο. ὠρεξεν. 45. Λώτινον. ἐκ γὰρ
λωτοῦ τὸ πάλαι καὶ ξιφῶν θῆκαι, καὶ αὐλοὶ ἐσκευάσθησαν.
ἔθεν πολλὰς παρ' Εὐριπίδῃ λωτὸς ἀντὶ αὐλοῦ τίθεται. 53.
Επιτύτθιον. σμικρὸν, οἰοῖ βρέφος. 56. Δεικχνάεσκεν. ἔδειξεν,
προύτεινεν. 60. Ξηρὸν ὑπαὶ δειῆς. εἴσω τῷ αἵματος συλλεγο-
μένῃ. Ἀκράχολον προπετὴ εἰς ἐργὴν. 65. χρέως. τὴν συμ-
φορὰν, τὸ συμβεβηκός. 69. κατὰ κλωσῆρος. ὡς παρ' Ὀμή-
ρῳ ἔσσα σὶ αἶσα γινομένην ἐπένησε λίνῳ. 72. Περσῆϊον αἶμα.
Ἡλεκτρεύων γὰρ αὐτῆς πατὴρ, υἱὸς ἦν Περσέως. 82. Γαμβρός
δ' ἀθανάτων. τὴν Ἥραν σημαίνει, ἥς θυγατέρα ἔγημε τὴν Ἡβὴν.
87. Κάγκαν. αὔα, ξηρά. 88. ἄχευδον. ἀκανθῶδες φυτὸν,
ἐξ ὧ τὰς αἰμασίας ποιοῦσι, ἡγουν ἢ ἄπιος ἢ ἀγρίου. παρ' Ὀμήρῳ
δὲ κεῖται Οδ. ξ. 94. Καθαρῷ δὲ πυξώσατε δῶμα θεῶν.
ἔτως καὶ Ὀμηρος καθαρτικὸν τὸ θεῖον ποιεῖ - οἷσε θεῶν γρη῏
κακῶν ἄκος. 108. Φιλαμμονίδας υἱὸς Φιλάμμονος, τῆ Φοί-
βου καὶ Χιόης, τῆς Βορρά καὶ Ωριθύας. Φανοπῆι. τῆς Φανόπης
υἱῷ τῆς νύμφης. 127. Ἰππαλίδας ἱππότης. 137. Τυν-
κόν. μικρόν.

AD IDYLLIUM XXV.

Ἀκέφαλον τῆτο τὸ εἰδύλλιον. ὅσα δ' ἐν ἀρχῇ κεῖται ἀπέκρι-
σίς ἐστι βυκόλου πρὸς Ἡρακλῆν, ζητοῦντα περὶ τοῦ Αὐγείν. 9.
Ελισσύντος. τόπος ἐν Ἡλίδι, ὀνόματα ταῦτα, τῶν ταῖς παί-
μναις εὐκαίρων. 16. εἰαμεναί τε. τῆς καθύγρης τό-
πους ἔτω καλοῦσι. 21. Απόλλωνος νομίοιο. ὅτι καὶ αὐτὸς
τὰς βοῦς ἔνεμε τῷ Ἀδμήτῳ ὡς Εὐριπίδης Ἀλκυσίδι. 48. αἰ-
συμνητής. παρὰ τὸ αἷσιον, οἰκόνομος, ὡς που καὶ βασιλεῦσι πα-
ροιμιῶδες τῆτο Αἰχύλος Πέρσαις ἐμοίως ἔλεξεν Ὀμῖα γὰρ δό-
μων νομίζω δεσπότην παρουσίαν. 61. τέτρυμεν. εὐξοιμεν.
83. ἀρρήνές. ἄγριον, δυσχερές. τὸ δὲ ζάκοτον, ὀργίλον, παρὰ τὸ
κότος. ἡ δὲ ζα ἐν τῇ συνθέσει ἐντείνει καὶ αὐξήσειν παρέρχει.
86. πῖονα γάρρῳ. ἔτως ἀναγινώσκειν δεῖ, ἵνα καὶ τὸ μέτρον σω-
θεῖν.

Δείη. ἐστὶ δὲ ἡδυσμα γάλακτος πηγνυμένον. 131. Αργῆσαι. λευκοί. 151. βροτοὶ κροτωνίσσι. κροταῖς, κροτασφόροις 165. Ελίκης ἐξ. Ελίκη Αχαΐας πόλις. 174. Αἰγιαλίων Πελοποννησίων. Αἰγιαλεὺς γὰρ τῆς Πελοποννήσου ποτὲ ἦν βασιλεὺς, ὅθεν τοῦτομα τῇ χώρᾳ. 183. κατ' Απίδα. κατὰ τὴν Αχαΐαν. Ἄπις βασιλεὺς ἦν τῶν Αργείων, ἀφ' ἧς ἡ Πελοπόννησος Απία. ὡς καὶ Σοφοκλῆς αὐτὴν καλεῖ Οἰδίπ. Κολ. 200. Φορωνήεσσιν. Φορωνεὺς ὁ Ἰνάχου, βασιλεὺς Αργείων. ὅθεν τὸ τῇ χώρᾳ ὄνομα. 206. κέρας ὑγρόν. ἡγουν εὐκαμπές. 213. εἶθαρ. ταχέως 223. σῆσαγγα. Φωλιόν. 230. Τηϋσίως μάτην. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθοις, μάταιαν. Ὅμηρος. 240. ἀσώμενος. δυσφορῶν. 241. Περιγληώμενος. παπταίνων, περισκοπῶν. γλήνη γὰρ ὁ ὀφθαλμός. 263. Νωσάμενος. νοήσας.

AD IDYLLIUM XXVI.

Περὶ ταύτης ἱστορίας τὰς Εὐριπίδου Βάκχας ἀνωγίνωσκε. 1. Μαλοπάρεος. λεπτογένης. 26. Εξ ὄρεος πένθημα. ἐπώνυμος γὰρ τῷ πένθει ὁ Πενθεὺς, εἰς ὃ καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῆς ὀνόματος ἦδε. 33. Δρακάνω. Ἰκτερίας ὄρεος.

AD IDYLLIUM XXVIII.

Χοριαμβικὸν τῆτο τὸ μέτρον. Συστατικὸν δὲ ἡ λακάτης τῆς τῇ Νικίᾳ γυναικὶ Θεουγενίδι ὑπ' αὐτῆς δωρηθείσης. 3. πόλιν Νέλεω. Μίλητον.

AD IDYLLIUM XXIX.

Πεντάμετρον. δακτυλικόν. 3. τὰ κέατ'. ὅσα κεῖνται.

AD IDYLLIUM XXX.

Τοῖς Ἀνακρέοντος λυρικοῖς παρόμοιόν ἐστι τῆτο, ὅσον τὰ τε μέτρα, καὶ τὸ σχῆμα. 7. Ποτανοί. πτηνοί. τοιούτοι γὰρ πλάττονται. 19. Ἰψω. ἵπτω τὸ βλάπτω. ἐκακεύεγεις τὸν μηρόν. 32. Κατεσίναζε. βλάβην μοι τοῦτ' ἐφερε. σινᾶσθαι, τὸ βλάπτειν. ὡς ἐν τῷ Φοιτᾷ σινομένον τὰν τρώξιμον.

SCHOLIA LIBRI VIMARIENSIS.

Idyll. 2. 11. ποταείσομαι] προσλαλήσω, ἐπικαλέσομαι.
 14. δασπλήτι] φοβερά. 20. ἐπίχασμα τέτυγμαι] γέλωσ
 γέγονα. 36. χαλκίον] χαλκῆν ἀγγεῖον. 40. χάριν ἐκείνῃ
 φλέγομαι. 92. αἶνυτο] διήρχετο. S. *) 109. μινυρίζοντα.
 110. δαγῦδι] κρυσάλλω. S. 116. ὅπῃ μ' ἐκέλευσας παρεῖ-
 ναι. 140. πεπαίνεται] ἐρωτικῶς ἐμαλλάσσετο. Eustath. Iliad.
 5. 160. ἀραξεῖ] κρύσει, κόψει. S.

Idyll. 3. 3. τὸ καλὸν] κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν.

IV. 36. ἀπὸ τῆς χηλῆς ἢ τῆς ποδός. 39. ὅσον] τε-
 σῆτον.

V. 12. ἐτάκευ] ἐφθείρε ὑπὸ φθόνης. 14. ἄκτιον] τὸν
 ἔχοντα ἱερὸν ἐν ταῖς ἀκταῖς. 25. κίναδος ἀλώπηξ. 31. θάλ-
 πεαι] ὑπὸ τῆς πυρὸς φλέγῃ. 50. ἀρνακίδας] δοράς ἀρνῶν. 58.
 γαύλως] ξύλινα ἀγγεῖα ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγῃσι. 71. ἰθύνης]
 νέμης, ἐνδώσης. S. 115. ὑπηνέμιοι] ἀέριοι. 117. κιγκλίζεω]
 ἐκινῶ αἰχρῶς. 133. λαμβάνουσα με ἀπὸ τῶν ὠτων καὶ πρὸς
 ἑαυτὴν ἐπικλίνουσα. S. 137. φιλεχθής] δυσχερής.

Id. VII. 37. καπυρὸν] λαμπρὸν, ἡδύ, μεταφορικῶς. τὰ
 γὰρ ἔξοπτα τῶν ἰδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. S. 42. ἐπίτα-
 δες] ἐξ ἔργου. S. 44. πεπλασμένον] δεδημιουργημένον. 55.
 ὀπτεύμενον] καιόμενον, φλεγόμενον. 56. ῥύσῃται] ἀπαλλάξῃ
 με τῆς ὀπτήσεως. S. 66. φρύξει] ξηρανεῖ. S. 129. τῆς
 ἐμῆς ὥδης δῶρεν φιλικόν. 131. φρασιδάμω] οἰκήματα. S.
 147. ἐχεῖτο, ἀπεχύετο. S. ibid. ἀλειφαρ] ἔλαιον. S.

VIII.

*) Quibus scholiis S. adscriptum est, ea sunt e Sto-
 piano codice. unde caetera sint, non constat.

18 SCHOLIA VIMARIENS.

VIII. 3. ἡ εὐθεία πυρρότριχος, ὡς ὁ μάρτυρος, ὁ φύλα-
κος. τῶν ἰώνων δὲ τῆτό ἐστι τὸ τὰς γενικὰς ποιεῖν εὐθείας. S.
14. ἴσον τῇ μητέρι αὐτῆ. S.

IX. 24. αὐτοφυᾶ] ἐκ φύσεως. S. 27. ἤχησε χαι-
ρων. S.

X. 3. πλατίον] πλησίον. 4. κάκτος] ἀκαθία. 34.
τίος χάριν λεπτή ἢ σὴ φωνή. S. 46. κόρυθος] δεσματίς. S.
49. τελέθει] γίνεται. S.

XI. 20. πακτᾶς] τυξῆ νεωστὶ πεπηγμένῃ. S.

XVII. 94. σεταγμένοι] καθωπλισμένοι.

XXII. 34. αἰολέπωλος] ταχύππος. 49. ὀλοοίτρο-
χοι] αἰτί τῃ ὅλον τροχοειδεῖς καὶ πανταχόθεν ἀσκήτικοι. F. V.
75. κόχλω γὰρ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον πρὸ τῆς σάλπιγγος εὐρέ-
σεως. F. V. 212. ἔκ ἐπ' ἱλαφρῶ] ἔκ ἐστι ῥάδιον.

XXV. 163. σφετέραισιν] ἐμαῖς. 194. κατὰ σάθμην]
ἀτρεκῶς. 221. ἢ μὲν πρὶν πόδας ἔχον] ἢ πρὶν ἐπαυσα.

XXVII. 20. σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν αἰεῖς] ἀγρεῖκος εἶ.

XXVIII. 10. πολλῶ πόνῃ μὲν τελείεις ἀνδρείους πέπλους.
15. ἐβολλάμαν] ἐβηλόμην.

Epigr. 4. 3. φάλητι] συγκίνῃ αἰδοίῳ F. V. (id est Fulv.
Ursin.)

HENRICI STĒPHANI NOTAE IN THEOCRITVM.

Idyll. I. 2. *ἂ ποτὶ*] malim *ἀ* sine accentu, ut subaudia-
tur *ἔσσε*.

v. 65. *ἂδ' ἀ*] in Flor. *ἀδία φωνά*.

v. 84. (*ἄρχετε βοκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοῖ-
δάς*)] Quia hic intercalaris versus omnino interruptit
sententiam, ideo parenthesis notis cum cinxi: quod in
aliis non feci, post quos tamen & ipsos saepe illa imper-
fecta manet.

v. 102. *ἤδη γὰρ*] in Flor. editione legitur: *ἤδη γὰρ
φράσδῃ πανθ' ἄλιον ἄμμι δεδοκην Δάφνις*. Quam lectio-
nem comperi ab Eustathio ex parte comprobari, legen-
te itidem haec per infinitivum (sed scribente *δεδοκεῖν*, non
δεδύκην) cum accusativo *ἄλιον*. Ita enim ille in hunc lo-
cum Iliad. υ. *ἥελιος δὲ Οὐρανῷ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδο-
μεν ἀχλὺς*, hoc, inquit, *ἥελιος ὕρανῷ ἐξαπόλωλεν*, quidam
non intellexerunt de solis defectu, sed quod procis jam
sol deficeret, utpote morituris: sicut Theocritus *ἥλιον
πάντα δεδοκεῖν λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι*. Verum apud eun-
dem in Iliad. χ. legitur: *ἰντεῦθεν δὲ ὀνήμενος Θεόκριτός φη-
σι τὸ ὃ πάντα τὸν ἥλιον δεδοκεῖν, ἤγυν, ὃ πάσας συντελεσθῆναι
τὰς ἡμέρας τῷ ζῆν*. Quae verba nisi ex alio Theocriti lo-
co petita sint, (quum tamen alibi legi non recorder)
perperam additam habent particulam *ἔ*. Sed ut ad no-
strum locum veniamus, lectionem Flor. edit. probo in
eo, quod *ἄλιον* scribit, & quod infinitivum etiam habet:
(sed quem malim cum *εῖ* scribere, ut apud Eustathium
legimus) rursus eandem improbo in eo, quod distinguit
post *Δάφνις*, non ante. Veram enim hanc esse lectio-
nem arbitror: *Ἦδη γὰρ φράσδῃ πανθ' ἄλιον ἄμμι δεδοκεῖν;
Δάφνις κ' εἰν αἶδα*, etc. ut sit: Iamne ergo dicis, omnem
solem occidisse? id est: Iamne de vita nostra actum es-

se dicis? Iamne extremum vitae diem mihi instare ais? Quamquam *φράσδῃ* malit fortasse quispiam exponere: *Putas, Existimas.* Videamus autem, quam belle haec inter se cohaereant. Dixerat illi Venus, Tu gloriaberis, fore, ut Amorem subigeres: nonne tu contra ab Amore saevo subactus es? Ex quibus Veneris verbis colligit Daphnis, & eam & ejus filium, Amorem, omnes machinas ad perdendum ipsum adhibuisse, adeo, ut spes nulla vitae supersit. Respondet itaque: Iamne ergo solem omnem nobis occidisse putas? Quibus verbis subjungit: *Δάφνις* etc. id est, Daphnis etiam apud inferos erit acer dolor Amori Q. d. Atqui, etiamsi mori me contingat, vel ipsa umbra mea vehementes Amori molestias exhibebit. Lego autem: *Κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἐρωτι*, ut legitur in Flor. Hoc sensu si quis aptiorem norit, proferat: ego certe nullum perspicio: & quem affert Graecus scholiastes plane ineptum esse puto: ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγχι δείκνυσι, φανερά ποιεῖ (διὰ τὴν μετὰ τῷ Ἄρεος αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος) δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγχι ἐκλείπει, ἀποσβέννυται. Videamus nunc obsecro, quam fideliter & ipsi interpretes sensum hujus loci exprefferint. Primum igitur Eobanus ita:

*Narrat enim Phoebus jamdudum haec omnia nobis.
Deficit hic vero Daphnis, ferturque sub umbras,
Opprobrium miseri crimenque futurus Amoris
Longe apud infernas Plutonia regna paludes.*

Qui autem ante Eobanum interpretatus erat, ita reddit:

*Omnia Phoebus ait nobis tua: decidit (heu heu)
Daphnis, & ad manes duros patietur amoris.*

Hic certe ne umbram quidem verborum Theocriti servatam esse, mecum (ut spero) fatebuntur omnes, qui
ea,

ea, quae dixi, considerabunt. Sunt autem alii plurimi loci, quorum (etsi non ita depravatorum) ineptissimae exstant & expositiones in Graecis scholiis, & interpretationes sive ad verbum, sive carminibus mandatae. De quibus admonuisse sit in praesentia satis.

v. 103. Δάφνις κείν] Quum in proxime praecedente versu posita esset interpunctio ea, quam sequuntur Graeca scholia, (quorum tamen errorem ostendi proxime praecedente annotatione) hic itidem post Δάφνις distinguendum fuerat: verum sequendo alteram lectionem, quam veram esse docui, hac distinctione nihil opus fuerit, quum secundum eam distinguatur post ἄμμι δεδυκεῖν. Sed pro Ἐρωτος legere malo Ἐρωτι, ut habet Florent. editio.

v. 150. ὡρεῶν] De hac lectione dubitare nos Eustathius non sinit, qui afferens haec comici cujusdam verba, παρετέθη ὑπερήφανος ὕψισα τῶν ὡρεῶν λοιπὰς τὸ τῷ πόλει παντὸς ἡμισφαίριον, dicit, hunc videri ita locutum ex Theocriti imitatione, qui πλυθῆναι τι ἔφη πρὸς κρήναις ὡρεῶν, ἢ γὰρ πρὸς ταῖς κρήναις αὐτῶν τῶν ὡρεῶν, αἷς κάλλος ἐστὶ νοεῖν, σεμνύων ἐκείνος ἔτω τὸ καλῶς πλυθέν.

Idyll. II. 30. χ' ὡς διηῖθ'] In quibusdam editionibus haec verba ἐξ Αφροδίτας junguntur cum praecedentibus: sed ego, quomodo cum illis jungi possint, non video: licet & ipse Scholiastes illam interpunctionem sequatur.

v. 34. κινήσαι ῥαδάμανθα] Ex quibusdam veteribus codicibus annotatur ῥαδάμανθα, ut hic: quum plures tamen habeant ῥ' αἰδέμαντα, & huic lectioni omnes etiam editiones vulgatae assentiantur. Sed ego tamen ῥαδάμανθα malui in contextum recipere, quod doctis quibusdam viris magis placere animadvertissem: quos (ut opinor) movebat illud potissimum, τὸν ἐν ἁδα. Verum (ut libere profitear, quod sentio) postridie, quam

excusus fuit hic locus, mutata sententia maluissimè ῥ' ἀδάμαντα receptum esse in contextum, at ῥαδάμανθα margini esse adscriptum. Mihi enim de loco hoc cogitanti venerunt in mentem hi Propertii versus:

Quum semel infernas intrarunt funera leges,

Non exorato stant adamante viae.

Huc accedit illud, quod mihi & antea scrupulum movebat, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο. Neque enim satis convenit, ut dicatur εἴ τι ἄλλο σκληρὸν καὶ αἰτέραν, vel σέρεον (id enim significat hic ἀσφαλὲς) pro εἴ τις ἄλλος σκληρός, quod tamen post ῥαδάμανθα ita intelligi consentaneum esset. Sed & illud considero, ῥαδάμανθον hunc vocari potius, quam ῥαδάμανθα. Volet autem aliquis fortasse huic loco Propertii & Horatianum hunc addere: *Si figit adamantinos summis verticibus dira necessitas Clavos, non animum metu, Non mortis laqueis expedies caput:* sed multo accommodatior Propertianus ille videtur ad comprobendam illam apud Theocritum lectionem. Quid Graecus scholiastes? Utriusque certe lectionis meminit (licet apud eum ῥαδάμαντα male pro ῥαδάμανθα legatur) sed ut omittam, eum non bene Rhadamanthum cum Plutone confundere, quum dicit: βέλτιον δὲ τὸν ῥαδάμανθα ἢ γὰρ τὸν Πλούτωνα λέγειν, illorum certe verborum, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ineptam hanc & violentam affert interpretationem: καὶ εἴ τι περ σέρεμον ἔχει τῷ σώματι. quomodo enim obsecro hoc cohaeret? κινήσεις αὐτὸν, καὶ εἴ τι τῷ σώματι μέρος ἔχει σέρεμον. quasi vero, qui de toto homine locutus est, non de partibus corporis ejus locutus sit. Ut taceam, ἄλλο secundum hanc expositionem vacare. Iam vero & ad alteram expositionem veniens, nodum in scirpo (quod ajunt) quaerit, quum dicit: καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ αἰδη ἀδάμας σκληρότερος ὡς, δηλο-

δηλοῦσι τῷ παρ' ἡμῶν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλαττεσθαι δυνάμενος.

v. 62. καὶ λεγ' ἐπιφθύσδαισα] Eustathius de voce ἐπιφθύζειν nos ambigere non finit, quam exponit in hoc ipso loco ἐπιπύειν γρητευτικῶς. Non dubium est autem, quin Dorica dialectus postulet, ut legamus ἐπιφθύσδαισα, non ἐπιφθύζεισα, ut in aliis editionibus. Cujus tamen dialecti idiomata quam male plerisque in locis servata sint, alibi dicemus.

v. 107. ἰδρῶς μευ κοχύεσκεν] Pro κοχύεσκεν Flor. edit. habet κοχύδεσκεν: quam lectionem (ut verum fatear) contempsissem, nisi ipsum Eustathium eam sequi vidissem, qui ejusdem verbi usum & in hoc comici cujusdam loco ostendit: αὐτόματοι διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάσοις ζωμῷ μέλανος καὶ ἀχιλλείας μάζαις κοχυδεῖτες ἐπιβλύξ. Paulo post, ἀπὸ δὲ τῷ κοχυδεῖν καὶ τὸ κοχύδεσκεν εὐρεται, nimirum hunc Theocriti locum denotans. Vult autem κοχυδεῖν dici proprie (sicut & ἀναπιδύειν & τειρολυγεῖν) ἐπὶ τῶν ὕδατων ποιὸν ἦχον ἀποτελόντων.

v. 127. εἰ δ' ἄλλα] in Flor. ἄλλα, ut πάντα. quam tamen scripturam idem exemplar eadem in voce ubique non observat.

v. 140. καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται] Agnoscit hanc lectionem Eustathius, scribens, ἐκ τῷ πέπον τὸ πεπαίνειν, ὃ μόνον τὸ κοινόν, ἀλλὰ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ λεχθὲν ὡς ἐν λόγῳ σεμνῷ, τὸ ἐπὶ χρωτὶ χρῶς ἐπεπαίνεται, ἥ γὰρ ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσετο.

Idyll. III. 18. ὦ τὸ καλὸν πεθορῶσα] Legitur & ποθορεῦσα, ut secundum dialectum Doricam scribendum est potius. Sed hoc semel annotandum duxi, multas regulas, quae de hujus dialecti idiomatis traditae sunt a grammaticis, tam negligenter in toto hoc opere observari, ut ex eo in dubium revocentur potius, quam confirmen-

firmentur. Invenitur enim & καμὲ, & κήμὲ, sicut κή-
γῶ: non solum μάτῃ, sed & μήτῃ: itidem non solum
Φίλαμα, sed & Φίλημα, etiam in locis omnino vicinis.
Nam in Adonidis epitaphio editiones Flor. Ald. Rom.
ita scriptum habent: Θνάσκει καὶ τὸ Φίλημα τὸ μήποτε Κύ-
πρις ἀποισεῖ. At versum 13. qui hunc excipit, ita: Κύ-
πριδι μὲν τὸ Φίλαμα καὶ ὃ ζῶντος ἀξέσκει. Quanquam si
editiones hae aliis in locis inter se consentire solerent,
non equidem hoc exemplum hujus in scriptura repu-
gnantiae ex illis proferrem: sed quum inter se plurimis
alioqui in locis summopere discrepent, & Flor. prae-
sertim editio ab alteris duabus multas lectiones dissen-
tientes habeat, quae sensum etiam omnino variant, quis
hic earum consensum non miretur? Idem de σάθρα &
σήθρα dicendum. Nam versus 5. habet σήθρα in tribus
illis editionibus, versus 26. habet σάθρα in iisdem. Sic
quum 8 in ω mutare soleant Dores, in ejusdem Idyllii
versu 36. recte secundum hanc regulam scriptum habent
illae editiones κναμῶς, at male eadem δευμῶς, non δευ-
μῶς, v. 20. Sic & ὠρεα alicubi, alibi ἔρεα. ut circa fi-
nem Idyllii III. ἐν ἔρεσι μᾶλα νομεύων, in tribus illis edit.
at initio Idyll. VIII. eadem κατ' ὠρεα, non ἔρεα. Sic
μῶσαι & μοῖσαι hic reperitur: sic ἐυρεῖν & ἐυρεῖν: sic αἰίδειν,
καθεύδειν, & αἰίδειν, καθεύδειν: sic ὄρνιθες & ὄρνιχες, sic alia de-
nique multa, quae lectori observanda relinquo: talis
inconstantiae culpam a me interim removens.

v. 24. ὦμοι ἐγὼ, τί πάθω, τί ὁ δύσσοος ἔχ' ὑπακχείς;]
Persuasum & habebam antea, & habeo nunc quoque, le-
gendum esse: τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ἔχ' ὑπακχείς; vel
ἔχ' ὑπακχείς, sine interrogationis nota.

Idyll. V. 13. βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν
ἔθνηκας] In omnibus editionibus perperam scriptum ha-
betur μετὰ λοίσθια pro με τὰ λοίσθια, ut dicitur τὰ πρῶ-
τα, vel potius ταπρῶτα, conjunctum per notam hyphen.

v. 24. ἔξειδε] Pro ἔξειδε sunt, qui ἔξειδε reponendum putent.

v. 40. μέμναμι] In Parisina editione, quae est omnium novissima, tres proxime sequentes versus omis-
si sunt, sed incuria, ut opinor, non certo consilio. Sed & infra alii omis-
si reperiuntur, de quibus in annot. seq.

v. 120. εὖχα] In illa eadem editione Parisina omis-
si sunt quatuor versus, qui hunc excipiunt in Ald. Flor.
Romana, aliisque omnibus, quae in manus meas perve-
nerunt, editt de quibus versibus idem judico, quod &
de illis, de quibus modo dictum est. Quis autem aliud
judicare possit?

Idyll. VII. 85. In quibusdam post ἐξετέλλεσσας ha-
betur interrogationis nota.

Idyll. X. 27. ἰσχνὰν, ἀλιόκωπον ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλω-
ρον] Scholiastes legisse videtur μελίχρων, licet ejus scho-
liorum editio habeat μελίχλωρον, ut hic: exponit enim ἰσ-
χυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι. Lucretii certe testimonio
lectionem hanc confirmare possumus: in cujus quarto
libro versus hos legimus:

Nec sua respiciunt miseri mala maxima saepe.

Nigra, μελίχρους est: immunda & foetida, ἄκρεμος.

Caesia, παιδάδιον: nervosa & lignea, δεσκάς:

Parvula, pumilio, χαρίτων μία, tota merum sal:

Magna atque immanis, κατὰπληξίς, plenaque honoris:

Balba, loqui non quit, τραυλίζει: muta, pudens est.

At flagrans, odiosa, loquacula, λαμπάδιον fit:

Ἰσχνὸν ἐρωμένιον tum fit, quum vivere non quit

Prae macie: ῥαδιὴν vero est jam mortua tussi.

At gemina & mammosa, Ceres est ipsa ab Iaccho:

Simula, σιλήνη ac satyra est: labiosa, φίλημα.

Totum autem locum ideo protuli, ut non solum με-
λίχρων, sed ῥαδιαν̄ etiam & ἰσχναν̄, (quae & ipsa legi-

mus hic apud Theocritum) ibidem inveniremus. Sed apud Theocritum non ignoro aliter etiam, quam μελίχρεος, legi: videlicet μελάγχρεος (quod dissolvendum est in μελάγχρεος, ut stet versus) & μελάγχλωρος & μελίχλωρος. Quod ad μελάγχρεος attinet, ideo non probatur, quod, qui nigram μελάγχρεον vocaret (id est, nigricolorem, si hoc uti vocabulo licet) in hac appellatione mutaret duntaxat linguam Latinam in Graecam, vitium autem non extenuaret: ut tamen in caeteris vocibus Graecis, quae a Lucretio positae sunt, vitii extenuationem perspicimus. At μελάγχλωρος ideo quibusdam placet, quod apud Platonem libro Polit. V. legatur: sed quod ibi additur, suspectam illam vocem reddit. Ita enim locus ille habet: μελαγχλώρεος δὲ καὶ τῶν μακρῶν τῶν ἄλλων ποίημα εἶναι ἢ ἐραστὴν ὑποκριζομένην τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, εἰς ἐπὶ ὥρα ἢ; nam χλωρὸν quidem cum ὠχρὸν interdum confundi scio, ut videmus, χερσὸν modo χλωρὸν, modo ὠχρὸν vocari, (cujus ὠχρότητος causam esse hanc dixit quidam, quod a multis insidiatoribus sibi timeret.) Et ne vel apud Latinos ipsos novum videatur, aurum vocari pallidum, (quod potius fulvum vel rutilum vocari consuevit) obstat, quod legimus apud Ovidium Metam. libr. XI.

Non alta fronde virentem

Ilice detraxit virgam: virga aurea facta est.

Tollit humo saxum: saxum quoque palluit auro.

Ut autem auro, sic & buxo pallorem ab eodem poeta tribui videmus, eodem libro — buxoque simillimus ora Pallor obit. Et libro IV. ejusdem operis — oraque buxo Pallidiora gerens. Sed & apud obsceni carminis auctorem legimus: *Uvis aridior puella passis, Buxo pallidior novaque cera.* Quod si quis me roget, an itidem albedinem existimem tribui posse auro, quum albescere

metu

metu pro pallescere metu dicatur, nequaquam hanc μεταλήψιν itidem admittendam dixerim. hoc enim constat, quum aurum pallidum & buxum pallidum vocamus, magis haberi rationem caeterorum colorum, ex quibus compositus est pallor (& flavi praesertim) quam albi. Ad hanc autem colorum velut permixtionem alludens Propertius dixit:

*Quis te cogebat multos pallere colores,
Et sletum invitis ducere luminibus?*

Sed enim haec non esse subtiliter examinanda, ex eo etiam apparet, quod poetae, quem metu vehementi percussum, alibi pallere, alibi albescere dicunt, colorem amisisse alibi dicere solent: quasi pallor ille dubius sit quidam color, qui pro nullo haberi debeat. Exempla sunt apud Ovidium plurima, ut Metam. III. *Ille diu pavidus pariter cum mente colorem Perdiderat.* Sic Art. libr. I. *Et color & Theseus & vox abiire puellae.* & in libr. II. *& miserae voxque colorque fugit.* Ex his satis patere existimo, non haberi semper exactae colorum differentiae rationem, sed interdum eum colorem, cuius aliqua portio alii permixta est, pro eo poni, cui permixtus est. Quo minus mirandum est, (ut ad μελάγχλωρον revertar) hic χλωρόν a Platone pro ὠχρόν accipi, eodem modo, quo ab Homero passim acceptum fuisse videmus, ut Iliad. κ. χλωρός ὑπαι δείκς. Et Iliad. ρ. μάλα γὰρ χλωρόν δέος αἰρεῖ. Et aliquoties — ἐμὲ δὲ χλωρόν δέος ἥρει. In quos locos Eustathius nihil affert, quod nobis nodum expediat: tantum alicubi tradit, quosdam, quod viderent, χλωροὶ accipi pro ὠχροί, existimasse, ὠχρόν derivari a χλωρόν, transposita litera ω. & ablata λ. Idem vero alibi tradit, non posse, exacte & sine catachresi loquendo, χλωρόν poni pro ὠχρόν, eo sensu, quo χλωρότης tribuitur auro: sed intelligendum esse per χλωρόν, eum, qui buxuo quodam

colore tinctus sit: unde, inquit, jocantes veteres hominem quendam buxum appellarunt. Ejus verba sunt, in Iliad. κ. ἄλλως μέντοι πρὸς ἀκρίβειαν ἀκατάχρηστον ὁ ὠχρὸς ἢ ἂν ὕδατος πάνυ λέγοιτο χλωρὸς κατὰ τὸ ἐν χλωρότητι χυσίς, ἀλλὰ μάλιστ' ὁ πυξειδῶς κεχρωσμένος, ἀφ' ὃ πυξιδὸς τις ἴσκαπται ἀνδρωπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Et paulo ante narrant, hunc Homeri versum, Οἴη περ φύλλων γεινῆ, τειχὲ καὶ ἀνδρῶν, festive fuisse usurpatum de quibusdam, qui essent χλωροὶ ex morbo, vel κατὰ τινὰ φυσικὴν κρᾶσιν. Quae mihi videor apud Athenacum legisse: sicut & de illo, qui ingressus civitatem quandam, dixit, miram esse civitatem, in qua mortui ambularent, ἔνθα οἱ νεκροὶ περιπατοῦσι, (nisi me fallit memoria, ex qua sola horum pleraque petere angustiae temporis me cogunt) quod plerisque color hic inesset. Quid quod idem Homerus mel ipsum χλωρόν itidem appellavit? An & hic χλωρόν pro ὠχρόν, id est, pallidum, accipiemus? Eustathius certe non solum exponi posse ὠχρόν, sed ὕγρόν etiam, vel τὸ πρόσφατον, ἥτοι ιεροτεύχτην, testatur. Sed jam exemplorum plus satis: in quibus ineptissime fecerit, qui χλωρόν ad verbum reddiderit viride. Non dubito autem, quin mihi assensuri sint lectores, hoc, quod paulo ante dixi, repetenti, non haberi videlicet exactae colorum differentiae rationem, sed nonnunquam colorem nomen accipere ex eo, quod illi permixtum apparet, quum alioqui non sit omnino talis illius color: ut si, quod sub alio colore aliquid nigredinis prae se ferat, & nigricans sit, vocemus nigrum. Sed quod ad aurum attinet, quod & ipsum χλωρόν vocari diximus, in eo aliud considerandum, quam in aliis: nimirum non eundem in omni auro colorem cerni, sed aliquod esse, quod fulvum ex viridi, aliud, quod viride ex fulvo sive flavo videri possit: ut in hoc exemplo interpretationem illam χλωρὸν mihi permittam, quam alioqui perineptam in caeteris

teris esse dixi. At quidam tamen hujus χλωρεῖς significationis tam in hoc, quam in aliis exemplis aliam rationem reddunt. Ajunt enim, esse metaphoram ab herbis, quae, dum arescunt, flavescent & palleſcunt. Sed obſectio haec in promptu eſt, herbas, quum arescunt, non jam vocari χλωρεῖς. Aliorum tamen eſto de his iudicium. Ego certe, quum in hunc sermonem incidissem, qui mihi occasionem de his scribendi praeſebat, eam minime praetermittendam, ſed quae alibi de his scripſeram, ea exemplis tuenda exiſtimavi, quod alioqui a quibusdam reprehendi audirem. Porro, quum vox illa μελάγχλωροι, non ſolum χλωρεῖς, ſed μέλας etiam ſignificationem incluſam habeat, qui fiat, ut Plato in expoſitione, ὡχρότης duntaxat meminerit, aliis quaerendum relinquo: quorum etiam examini hanc, quam afferam, rationem lubens offero: ideo meminisse tantum χλωρότης, quod de iis loquatur, qui nigricantem tantum χλωρότητα habeant, vel χλωρότητα, cui minimum μελανίας admixtum ſit.

Ad tertiam venio μελίχλωρος. Eam qui tueri volunt, hunc Theocriti locum proferunt, ex quo nos contra eam expungendam eſſe contendere poſſumus, vel ipſius ſcholiaſtae auctoritate freti: qui ait: μελίχλωρον δὲ, ἦσαν εἰκνύαν κατὰ τὸ χρώμα μέλιτι. τῆς σιτόχλωρον τοῦτον γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ χρώμα τῆς σίτης, ὡς καὶ τῆς μέλιτος. Quod vero ſequitur apud eundem, ἢ, οἱ μὲν ἄλλοι σύρην σε καλῶσιν, ἐγὼ δὲ μελίχλωρον, οἷον μελανοχρώτα ἡρέμα καὶ ὀλίαν μέλαιναν, mendo (ut opinor) non caret. Haec enim expoſitio neque voci μελίχλωρον (quae ibi habetur) neque alteri μελίχλωρον (pro qua verſus exigit μελίχλωρον) convenire poſſe videtur, ſed expoſitio eſſe aut τῆς μελάγχλωρον, aut τῆς μελάγχλωρον. Niſi dicamus, ſcripſiſſe ſcholiaſten μελίχλωρον poſteriore loco (ſicut paulo ante habemus apud eum μελίχλωρον) quod depravatum ſit in μελί.

χλωρον: & eum intellexisse μελανοχρῶτα ἡμέμα, id est, τὴν τῆς μέλιτος ὠχρότητα ἔχουσαν, ὀλίγη τινὶ μελανίᾳ συγκεκερασμένην, vel ἀναμεμιγμένην. Qui autem μελίχλωρον retinent, interpretantur: Quae est pallore subviridi, qualis est mellis color. Certe (ut tandem finem faciam) quicquid apud hunc legatur, idem & apud Platonem ac apud Lucretium legendum crediderim. Sed hoc addo, si eam lectionem & expositionem sequamur, quae extenuet illam, quam alii tribuebant huic puellae, nigredinem, videri, legendum potius μόνον, quam μένος ut si (verbi gratia) quis dicat puellae: Alii, te nigriorem esse pice, judicant, at ego contra te tantummodo fuscam esse judico.

Idyll. XI. 21. μέσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὀμφακος ὠμας] Lectio margini adscripta sumta est ex editione Romana. Notandum est autem, Ovidium, qui hunc locum multo fusius tractavit, repugnante huic comparatione usum esse. Quum enim Theocritus dixisset, φιαρωτέρα ὀμφακος ὠμας, aut, secundum illam alteram scripturam, σφειγανωτέρα, ille dixit contra, *matura dulcior uva*. Sed fortasse rem non ingratiorem lectori faciam, si totum illum locum ex ejus Metam. libro XIII. sumtum huc transferam. Haec igitur ibi legimus:

*Candidior folio nivei Galatea ligustri,
Floridior prato, longa procerior alno,
Splendidior vitro, tenero lascivior hoedo,
Laerior assiduo detritis aequore conchis,
Solibus hybernis, aestiva gratior umbra,
Nobilior pomis, platano conspectior alta,
Lucidior glacie, matura dulcior uva,
Mollior & cygni plumis, & lacte coactio:
Et (si non fugias) riguo formosior horto.*

Saerior

*Saeuior indomitis eadem Galatea iuuentis,
 Durior annosa quercu, fallacior undis,
 Lentior & salicis virgis & vitibus albis:
 His immobilior scopulis, violentior amne,
 Laudato pavone superbior, acrior igne,
 Asperior tribulis, foeta truculentior ursa,
 Surdior aequoribus, calcato immitior hydro:
 Et (quod praecipue, si possem, demere vellem)
 Non tantum cervo claris latratibus actō,
 Verum etiam ventis volucrique fugacior aura.*

Vel hi versus argumento esse possunt, quam felici praeditus ingenio hic poeta fuerit: quod non dubium est, quin aemulationis studio provocatus, ostentare hic voluerit. Quod autem ad lectiones illas attinet, eam, quae in contextum a nobis recepta est, agnoscit scholiastes, videlicet *φιαρωτέρα*, & exponit *σκληροτέρα*.

Idyll. XIII. 34. *λειμών γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σιβάδεσσιν ὄνειαρ*] In Ald. editione legitur: *λειμών γάρ σφιν ἔκειτο, μέγας σιβάδεσσιν ὄνειαρ*, quae lectio quum stare nullo modo posset, quidam mutata interpunctione ita legunt: *Λειμών γάρ σφιν ἔκειτο μέγας, σιβάδεσσιν ὄνειαρ*. Sed Flor. & Romanam editiones sequi debemus, quae illam tertiam lectionem habent in contextum a nobis receptam: *Λειμών γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σιβάδεσσιν ὄνειαρ*. Est autem *μέγα ὄνειαρ σιβάδεσσιν*, ὁ μεγάλην ὄνησιν πρὸς σιβάδας παρέχων. Scholiastes tamen videtur & ipse male junxisse *μέγας* cum *λειμών*. quippe qui haec verba separatim exponat: *σιβάδεσσιν ὄνειαρ, ἦγαν ταῖς κοίταις ὠφέλεια*.

v. 35. *ἐνθεν βότομον ὁξὺ βαθύν δ' ἐτάμοντο κύπειρον*] Legendum existimo *βαθύν τ' ἐτάμοντο*.

v. 36. *ἐπιδόρπιον*] In editione Parisina *ἐπὶ δόρπιον*: quam lectionem alicujus παραδιορθώσει acceptam fero, quum

quum in superiobus editionibus recte legatur ἐπιδέξπιον una voce.

Idyll. XIV. 22. Οὐ φθελγῇ· λύκον εἶδες. ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν] Praeter hanc lectionem, & illam, quae margini adscripta est, reperitur & tertia, posita videlicet interrogationis nota duntaxat post & φθελγῇ, non item post λύκον εἶδες. Sed aliis antefero eam, quae est in margine. Quod autem ad sequentia verba attinet, malim interpunctionem, quae est post τις, ponere post σοφὸς, ut sit: ἐπαιξέ τις ὡς σοφὸς, εἶπεν: pro, εἶπεν, ἔπαιξεν ὡς σοφὸς τις, sub. ὦν. Totum autem locum meo modo interpretabor, paulo altius repetens; *Et nos quidem confabulantes com-
potabamus, ut inter nos convenerat: at illa ne verbum quidem
me praesente. Quid mihi tunc animi fuisse putas? Non lo-
queris? Lupum vidisti? dixi. Locatus est perinde ac solers
quispiam, respondit: Et sic exarsit ira, ut lucernam accen-
dere ab ea posses. Q. d. Simulatque illa verba protuli,
illa irridens respondit, me mihi valde ob hoc dictorium
placuisse, tanquam magnum ingenii acumen eo indican-
tem. Sed per tertiam personam loquitur, ut dicitur
iste a Latinis per contemptum. Hoc autem de lupo am-
bigue dictum esse tradit scholiastes, vel quod Cynisca Lu-
pi amore capta esset, vel quod ii, qui repente a lupo
conspēti sunt, obmutescere putentur. Sed hic prae-
postero dixit ordine non: Num a lupo conspēta es? sed:
Num lupum conspexisti? Haecenus scholiastes: qui quod
ait de obmutescētibz ob lupum, a quo conspēti sint,
proverbio etiam tritum esse scimus, atque adeo vel ex
illo Virgilii loco notissimum: — vox quoque Moerim
Iam fugit ipsa: lupi Moerim videre priores. Verum no-
strum hunc Aeschinē ad rivalis Lupi nomen alluisse,
jocantem ex ambiguo, sequentia ostendunt apertissime.
Sed expositio sequentium, quam affert scholiastes, mini-
me placet: ἡ Κυρίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίζαντα ὡς
σοφός*

σοφός τις. quasi hic sit sensus horum verborum: ἔπαιξέ τις ὡς σοφός εἶπεν. *quum quidam e nobis ita jocosus esset, eum solertem [vel argutum, aut ingeniosum] esse dixit.* Unum miror, quomodo scholiastes, hunc sensum sequens, junxerit τις cum σοφός, quod jam necesse fuerat jungere cum ἔπαιξε, quod dicat πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίζαντα, tanquam de incerto. Sed fortasse putavit, sibi licere, (quod non licebat tamen) bis illam particulam accipere. Verum quandoquidem ad hanc disquisitionem veni, ad eam aliquam etiam ex praecedentibus revocabo. Primum igitur non placet, quod idem scholiastes εἶδει μόνον ὃ τινος εἶπεῖν, exponit, εἶδει μόνον εἶπεῖν, ἢ χάριν ὃ αἶνος ἔχειτο, id est, in cujus gratiam vinum funderetur; puto enim, simplicius accipiendum esse, εἶδει μόνον εἶπεῖν ἢ τινος ἡθέλε πειν. Neque enim, quod de certo vini genere locutus est, obstat, quin intelligamus, fuisse apposita & alia vini genera. Quod autem paulo post dicit in hunc versum: Ἄ δ' ἔδεν παρεόντος ἐμεῦ, videlicet αὐτὴ δὲ ἡ Κυνίσκα δηλονότι ἔκ ἐπιε παρεόντος ἐμῷ similiter displicet; quum praecedat, ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, unde multo commodius accipi possit ἐφώνει a φωνεῦντες. Et quod subjungit, ἔδὲ ἀποκρίσεώς με ἡξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθῳ, tanquam certum affert, quum tamen ex conjectura duntaxat habeat. Sed (quod tertium omiseram) ad hunc sensum jam detorserat illud φωνεῦντες, explicans ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον. Verum haec ut extemporanea tamen & ἀμελέτητα a me accipi velim, meam duntaxat sententiam obiter declarante, ea quidem certe lege, ut meliorem proponentes sequar. Illud autem (ut & hoc obiter dicam) τί ν' ἔχεν με δοκεῖς νῦν; id est, (verbum e verbo) quod legimus apud Ovidium in Epistola Canace ad Macareum: *Quid mihi tunc animi credis fuisse?* Plenus autem versus ita habet: *Quid mihi tunc animi credis, germane, fuisse?* Sic Metam, libr. V. *Quid mihi tunc animi*
E mise-

34. HENR. STEPHANI NOTAE

miserae fuit? anne quod agnae etc. Et libr. VII. *Quid mihi tunc animi fuit, aut quid debuit esse?* Et alio quodam libro (qui quotus sit, non recordor) ludens in voce *animus*: *Quid mihi tunc animi (si non timor abstulit omnem Sensum, animumque) fuit?* . . .

v. 23. *κῆφθα*] Ita legendum esse *κῆφθα*, vel potius *χῆφθα*, (non, ut habent vulg. editiones *κῆφθ' ἔτ'*) ex scholiaste discimus, nos multum hoc saltem in loco juvante. *καὶ αἶμα*, inquit, *ταῦτα εἰπῶσα, καὶ μνηστειῶσα τῷ Λύχῳ, ὅπως ἐφλέγετο, ὥς καὶ λύχρον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς αἶψαι.*

v. 28. *μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν*] Ut hic, *μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν*, sic in alio ejusdem poetae loco, (nisi memoria fallit) *ὦ μοι τῷ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.*

Idyll. XV. 4. *ὦ τᾶς ἀδεμάτης ψυχᾶς*] Non mihi tantum, sed & aliis multis suspecta fuit (& merito quidem) vox *ἀδεμάτης*, vel potius *ἀδεμάτω*, ut habet l'lor. editio. Quum autem dico, vel potius *ἀδεμάτω*, terminationis duntaxat rationem habeo, quae magis Dorica est. alioqui enim de significatione pariter ambigo. Nec vero imaginari possum, quo respiciens Eobanus haec quatuor Graeca verba: *ὦ τᾶς ἀδεμάτης ψυχᾶς* hoc versu reddiderit: *Heu furor, o fatui quanta est insania vulgi!* Notissima quidem certe est nominis *δέμας* significatio, sed quid *ἀδέματον*, quod inde deductum fuerit, significare possit, non mihi soli, sed & aliis multis ignotissimum esse sciō. Inveni autem & aliam lectionem ex veteribus codicibus annotatam *ἀδαμάτης*, sed quam ne margini quidem adscribere dignatus sim. Viderint tamen alii, an ex ea elicere aliquid possint. Ad me certe quod attinet, non video, quid aptius reponi possit, & minori cum mutatione, quam *ἀλεμάτης*. ut illa, quae haec dicit, stultitiae seipsam accuset, quod, dum pompae nihil ad se pertinentis spectatrix esse vult, stulta curiositate inducta,

ducta, in discrimen vitae venerit. Quam autem & facilis & frequens sit lapsus literae δ in λ, alibi docui.

v. 8. ταῦθ' ὁ πάρεος] Hanc vocem Eustathius quoque agnoscit, (ut eam nemo suspectam habeat) & exponit: τὸν μὴ φρενέην. ταῦτ' ὁ εἰπεῖν, μὴ εὖ ἀρεστότα κατὰ νῦν, ἀλλὰ ψευδόμενον τὴν ναεραν ἀρμενίαν, καὶ πασατετραμμένον τῷ ἥτως ἀρεσέειναι. Idem exponens illum versum Iliad. ψ. ἐπεὶ ἔτι παρήεος ἔδ' αἰεσίφρων Ἥσθ' αὖ πάρεος, ait, παρήεος hic idem significare, quod πάρεος apud Theocritum: & hoc esse non ab αἰέσω, sed ab ἄσω, id est, ἀεμόζω: ut sonet ὁ παρημοσμένος. Plura vide ibidem. Ego certe πάρεος id esse puto, quod Parisiis dicimus *doualin* vel *grand doualin*: quod voce Latina vix posse reddi existimo. Sic & quod proxime sequitur ἐπ' ἔσχατα γῆς, respondet hyperbolae nostrae proverbiali in eadem re: *Il est venu demeurer au bout du monde*, de eo qui aedes habet in ultima parte urbis. Quin etiam quod proxime sequitur, ἰλεὸν, ἐκ οἴκησιν, itidem dici solet per contemptum de parva domo; & quae commode propter angustiam habitari nequit. *Ce n'est qu'un trou*. Sic & alia multa in hoc idyllio observari possunt, cum consuetudine sermonis Gallorum, vel Gallarum potius, mire congruentia, ac praesertim vulgi.

v. 7. Sunt, qui pro ἐμ' reponendum putent μεῦ. quibus facile assentior.

v. 11. μὴ λέγε τὸν τεόν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνᾳ] In Florent. editione legitur: μὴ λέγε τὸν τεόν ἄνδρα φίλα Διώνᾳ τοιαῦτα. Quae lectio mihi placet, quod Diona nomen esse non possit ejus mulieris, quam alloquitur, quum Gorgo vocetur: accipere autem pro Venere per obtestationem, duriusculum videatur, quem tamen sensum secutus Eobanus, vertit: *Per Venerem, ne tanta tui inalefacta mariti Dixeris*.

v. 20. ἅπαν ρύπος] Eustathius non ρύπος, sed ρύπαν scribit. Postquam enim dixit, ex ἡ κέλευθος fieri τὸ κέλευθον per metaplasma, addit, fieri multa huiusmodi. ita enim poëtas μηρὲς appellare μηρὰ, & ρύπα, quod alii ρύπας: ut & Theocritus ἅπαν ρύπον dixit.

v. 24. ὀλβίῳ Legitur etiam ὀλβίῳ, ut sit pro ὀλβίῃ, & tum erit ἐκλειψις, qualis quum dicitur ἐν διδασκάλῳ, & εἰς διδασκάλῳ.

Idyll. XVII. 104. ὧ' ἐπὶ πάγχυ] Non dubito, quin reponi debeat ἐπιπάγχυ, id est, omnino.

v. 131. 132. μῆνος ὃδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ, κονίη σειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη], Quid? si κονίης σειβόμενος καθύπερθε legamus, ut sit: μῆνος ὃδε προτέρων ἐκμάσσεται ἵχνη ποδῶν τοκέων ἔτι θερμὰ, σειβόμενος καθύπερθε κονίης, ut sit sensus: Hic solus ex omnibus, quos superiora saecula tulerunt, insistit vestigiis parentum recentibus atque adeo adhuc calidis. Id est: Statim post obitum suorum parentum, illos sibi pro exemplari in omnibus suis factis proponit, & ad eorum laudes adspirat atque contendit. Iungo autem προτέρων cum μῆνος potius, quam cum τοκέων, ut sit ὃδε μῆνος προτέρων, id est: (ut interpretatus sum) *Solus hic ex omnibus, quos superiora saecula tulerunt.*

Idyll. XX. 25. ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας] Vox γλαυκάς, quae in hac lectione habetur, ὄμματά μοι γλαυκάς χαροπώτερα, etc. ex margine irreplisse existimatur.

v. 27. μελικήρῳ] Sunt, qui pro μελικήρῳ reponendum putent μέλι κηρῷ.

v. 29. πλαγιαύλῳ] Pro πλαγιαύλῳ Ald. exemplar habet πᾶσι αὖλῳ, Romanum παναύλῳ, Flor. παγιαύλῳ, Paris. postremum παναύλῳ. Esse autem legendum πλαγιαύλῳ, (ad quam lectionem nullum propius accedit, quam Florentinum) ex illo versu patet Ὡς εὖρε πλαγίαυ-

λον

λον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα, in Bionis idyllio, cujus initium: Ἀ μεγάλα μοι Κύπρις.

v. 31. τὰ δ' αἰσυκά μ' ἔκ ἐφίλασεν] Vidi, qui suspecta haberent haec verba: τὰ δ' αἰσυκά μ' ἔκ ἐφίλασεν: sed ego minime suspecta habeo. Puto enim, vel subaudiri χεῖλεα (ut initio idyllii dictum est: ἀλλ' αἰσυκά χεῖλεα θλίβειν) vel τὰ αἰσυκά plurali numero & neutro genere per contemptum dici; ita tamen, ut subaudiri χεῖλεα malim.

Idyll. XXI. 5. ἐπισάμεναι] In vulg. editionibus, praeterquam in Flor. (quae nobis assentitur) scriptum est ἐπισάμεναι. Sunt autem, qui pro ἐπισάμεναι legi etiam posse existiment ἐπιπτάμεναι.

v. 17. παντᾶ] Pro παντᾶ Florent. editio habet πάντη, caeterae πενία perperam.

v. 26. Ἀσφαλίων, μέμφη] Pro Ἀσφαλίων μέμφη sunt, qui legendum suspicentur: ἄ φίλε μὴ μέμφη.

v. 42. μεμαῶτα] Sunt, qui reponendum putent βεβαῶτα, pro μεμαῶτα. quam & ego veram lectionem esse puto.

v. 44. καί τις τῶν τραφεῶν] Non dubito, quin ita scripserit Theocritus, dicens τὰ τραφεῶ pro ἡ τραφεή: ut apud Homerum ἐπὶ τραφεῆν τε καὶ ὕγην.

v. 51. καὶ νύξη χαλεπῶς] Quidem reponunt: Μὴ νύξης χαλεπῶς.

v. 52. ἤνυσ' ἰδῶν] Assentior omnino iis, qui ἤνυσσας δ' ὦν legunt.

Idyll. XXII. 16. ἀρρήκτοις] Nonnulli reponunt ἀρη-τοιῖς, id est, execrandis.

v. 44. ἐνθα] Inter hunc versum Ἐνθα δ' ἀπὸ, & proxime sequentem, desunt in Aldina editione quadraginta septem. Sequitur enim ibi hic versus: Ἦως, κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον, mutato etiam perperam ἦσως in ἦως, ut conveniret cum praecedentibus. In eadem

editione clauditur hoc idyllium versibus οὐκ οὐκ sumtis ex Helenes epithalamio, pro quibus omissi sunt alii triginta οὐκ οὐκ versus.

v. 59. τοῖςδ' οἷος ἔρας] In Flor. & Rom. τοῖςδ' οἷος ὄρας.

Idyll. XXIII. inscript. Ἐρασῆς, ἢ Δύσεως] In Romana editione inscribitur ἐρασῆς, in Flor. δύσεως: at in Ald. μισῶν φιλέοντα.

v. 5. ποτὶ παιδία] Quidam pro ποτὶ παιδία reponendum putant ποτικάρδια, quae conjectura mihi probatur.

v. 15. ἦ καλὸς ἐξόρπαξ ἐξεθίζετο μάλλον ἐρασάς.] Legendum crediderim, ἦ καλὸς ἐξ ὄργας δ' ἐξεθίζετο μάλλον ἐρασάς, ut sit sensus: *Sed quamvis haec ita se haberent, pulcher erat: atque adeo amator magis ad amorem ab illa ira stimulabatur.* Id est: Non desinebat pulcher esse iudicio amatoris, qui tantum abest, ut iracundiae insolentiae pertaesus ab amore desisteret, ut contra inde magis accenderetur, juxta illud:

Ὑβρις ἔρωτας ἔλυσε μάτην, ὅδε μῦθος ἀλάται
Μάλλον ἐμὴν ἐρέθει ὕβρις ἐρωμανίην.

v. 16. λοίσθιον ἢκ ἤνεκε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας] Pro his verbis, ἢκ ἤνεκε τὰ σύμφορα τᾶς, in Ald. & Flor. legitur: δ' ἢκ ἐνὶ καὶ τεσσαμφάτοτος. At in Romana: ἢκ ἀνέηκε τὰ δάκρυα τᾶς, etc. Sed lectio, quae est alioqui corruptissima, vestigia verae lectionis retinuit. Nam est ἐνὶ καὶ pro ἤνεκε, & τεσσαμφάτοτος pro τὰ σύμφορα τᾶς.

v. 21. 22. ἢκ ἐτι γάρ σε Κῶρε θέλω λυπῆν κεχολωμένον.] In Rom. ἢκ ἐτι πάρ σε Κῶρ' ἐθέλω λύπης κεχολωμένος: In Ald. mendosius etiam posito ποχολωμένος pro κεχολωμένος: at Flor. secuti sumus.

v. 24. λάθος] Sunt, qui pro λάθος legendum putent λάθας, ut sit: ἐνθα τὸ φάρμακον τὸ λάθας.

Idyll.

Idyll. XXV. 22. *ἱερὸν ἄγνόν*] Pro *ἄγνόν* sunt, qui ἄλλος legendum suspicentur.

v. 95. *ἐπιβυκόλι ἦει*] In edit. Rom. *ἐπὶ βυκόλος ἶκει*: in Flor. *ἐπὶ βυκόλι ἦει*. Sed non dubium est, quin hic scriptum fuerit ab auctore *ἐπιβυκόλι*, ut in primo versu hujus idyllii *ἐπιβυκόλος*: quod tamen & ipsum in quibusdam male dividitur in *ἐπὶ βυκόλος*.

v. 271. *ἄμπνευσον*] In Florent. & Rom. *ἄμπνευσον*. quem errorem ortum esse puto ex verbo *ἄμπνευθῆναι*, quo clauditur versus 263.

Idyll. XXVI. 15. *ἐξαπίνης ἐπιῆσα τὰ δ' ἔχ*] Fortasse δ' expungendum est, & ponenda simplex hypodiasole post *ἐπιῆσα*.

Idyll. XXVII. 2. *μᾶλλον ἔμ' ἢ δ'*] Quis non miretur, & in hoc versu, quum caetera omnia Dorice sint scripta, tamen ἢ δ' non ἄδ' omnes uno consensu editiones habere? Sic paulo post *ἡδέι*, & *κοτύας*, atque alia.

v. 8. *τάχα γάρ σε*] Pro *γάρ σε* malim *γάρ τε*.

v. 9. *Ἄ σαφυλὶς σαφὶς ἐστὶ, καὶ ἔ ρόδον αὖτον ὀλεῖται*] Editio Romana, aliaeque vulgatae, quas vidi, (praeter Florentinam) non habent ἔ. quae tamen particula mihi non ad versum solum mensuram, sed & ad sensum necessaria visa est: ideoque libenter Florentinam secutus sum. Sed & ex ejusdem solius auctoritate duos hos versus duabus personis partitus sum, quum aliae illos una cum proxime praecedente versu sub Daphnidis persona continuarent: turbato deinceps personarum ordine. Non dubito autem, quin negatio ab iis ipsis expuncta sit, qui jam alterius personae notam expunxerant: quum non satis consentaneum esset, eundem dicere: *ἔβη παρέρχεται, ὡς ὄναρ' & ρόδον ἔκ ὀλεῖται αὖτον*. Sed saltem mensurae versus rationem habere illi debuerant, si sensus nullam habere volebant: qui optime in hac lectione procedit, hoc videlicet modo: Daphnis dicit:

Ne

Ne insolescas : pubertatis enim anni, tanquam somnium, momento uno evanescunt. Respondet puella : Quid ? an, quum pubertatis annos amiserim, omnino me contemtam fore putas ? Atqui uva fit uva passa, & arida rosa non perit. Id est : non abjicitur, tanquam nullius amplius sit usus. Sic autem interpretans, verbo ὀλεῖται significationem de praesentis temporis, quum & alibi ὀλέω pro ὀλλυμι legisse mihi videar. Sed & futuri significatio non mutato sensu retineri potest, pro ἔκ εἰωθεν ἀπόλλυσθαι. Est autem haec translata significatio τῆς σαφίδος & alibi in usu : ut in illo loco Anthol. Epig. Εἴη μήτ' ὀμφαξ, μήτ' ἀσαφίς. Sed hic pro σαφύλης sunt, qui σαφυλή legere malint.

v. 16. ἀλλυτον] Pro ἄλλυτον (quod & in Florentina legitur) aliae editiones ἀκλιτον habent.

v. 19. 20. Οὐ φεύγεις τὸν Ἑρώτα, τὸν ὃ φύγε παρθέ-
ιος ἄλλη. Φεύγω ναι, τὸν Πᾶνα. σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν αἰεῖς.]
Sunt, qui φευγεῖς & φευγῶ & αἰερεῖς scribendum censeant, ut versu 36. & 37. τευχεῖς & τευχῶ. At in Florent. est φεύγεῖς cum acuto & circumflexo, sic & αἰερεῖς versu 20 : sed tamen φευγῶ in eodem scriptum habetur unico accentu : sic τευχεῖς & τευχῶ.

Idyll. XXIX. 16. Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθρος αἰνέσαι] Quid ? si pro αἰνέσαι legamus αἰνέσει, & interrogationis notam addamus ? ut perinde sit, ac si ita dixisset : καὶ μὴν τῷ αἰνέσαντι ἐγένεω, etc.

v. 18. ἐθήκαο] Pro ἐθήκαο in Romana editione in Florentina legitur ἐθηκας : sed margini Romanae adscriptum est γε. ἔλειπες. Ego ἐθηκας malim, quam ἔλειπες.

Idyll. XXX. 32. Καί μεν κατεσίναζε] Nullum vidi, cui non suspecta esset vox κατεσίναζε, cum qua ne versus quidem staret : sed qui emendaret, vidi adhuc neminem. Audivi aliquando conjecturam, quam ab Ioanne Aurato (doctissimo viro & in restituendis poetarum locis felicissimo)

fimo) profectam esse puto; Καί με σίναζε κρηστήρ. de qua judicent alii.

v. 44. καὶ ὕλαν]. Videtur deesse praepositio, & legendum: Κ' εἰς ὕλαν, vel εἰς δ' ὕλαν. Sed utrocunque modo legatur, brevis manebit posterior syllaba τῇ ὕλαν, aut non stabit versus.

v. 46. ἔκαιε τῶς Ἐρωτάς] Si non mendosum sit ἔκαιε, videtur accipiendum τῶς Ἐρωτάς pro τῆς ἐρωτικῆς ὁδόντας, ut antea locutus est. Sed depravatum esse ἔκαιε mihi fit verisimile. Vide igitur, an pro eo legi possit ἔκλαιε, (ut quidam putant) ut sit sensus: *Suorum Amorum miseriam deplorabat.* Audivi certe, qui diceret, se duos hosce postremos versus in quodam vetere codice non reperisse.

Epigr. IV. 1. τήναν τὰν λαύραν] Legitur etiam τὴν αὐτὰν λαύραν, sed perperam.

Epigr. VIII. 3 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον ἀντὶ δὲ πολλᾶς] Idem Ioannes Auratus (ut ex quodam accepi) hunc versum ita legit: Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχων πότμον, ἀντὶ παλαιᾶς. Cui conjecturae, siue ejus, siue alius sit, assentior.

Epigr. XI. 5. πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει] Idem hic legit: πάντων, ὧν ἐπέοικε, τύχην. quae item lectio mihi valde probatur.

Epigr. XXI. 4. Θαρσέων καθίζευ, καὶν θέλης, ἀπόβριξον] Ut respondeat hic versus secundo, videtur ita legendus, mutato verborum ordine: Θαρσέων καθίζευ, ἀποβριξον, αὖν θέλης.

IOSEPHI SCALIGERI IVLII CAE-
SARIS F. EMENDATIONES AD
THEOCRITVM.

In Eidyllum V. Versu 127.

Ἀπαῖς ἀνδ' ὕδατες τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.
Locus depravatus. Legendum:
— τῇ κάλπιδι κηρία βάψαι.

Βάψαι τὸ ὕδωρ κάλπιδι est ἀρῦσασθαι. Euripides Hippo-
lyto: βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν πηγὰν Προϊεῖσα κρημινῶν. Ar-
rianus Periplo Ponti: ἡ δὲ χερία τῷ Φάσιδι, οἷα ἀπὸ μο-
κύβδου, ἢ καττιτέξῃ, βεβαμμένη τῇ ὕδατος κατασχὲν δὲ καθα-
ρώτατον γίνεται. Hic τῇ βεβαμμένη ὕδατος, est hausta sta-
tim aqua, ἀρῦσθέντος ὕδατος.

In Eidyllum VIII.

v. 84. Λάσδεο τὰς σύρυγγας. legendum: τὰς σύρυγγος.

v. 88. Ὡς μὲν ὁ παῖς. Perturbata & depravata haec
ita restituenda:

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνῆλθο καὶ πλατάγησεν
Νικήσας. ἔτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλειτο.

Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπη

Ὡς τρεῖς ἔτω, ἰύμφα γαμηθεῖσ' ὥς ἀκάχοιτο.

ὥς μὲν, ὥς δὲ poetice, ὁ μὲν, ὁ δέ.

In Eidyllum X.

v. 48. Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσάμβριον ὕπνον.

Legendum:

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσάμβριον ὕπνον.

Nam τὸ μεσάμβριον est adverbiale, vt grammatici lo-
quuntur.

Eidyl-

Eidyllium XV.

v. 4. Ὡ τᾷς ἀδεμάτῃ ψυχᾷς. Ante annos XXXII. correximus, ὦ τᾷς ἀλεμάτῃ — quod verum est.

v. 7. Τύ δ' ἑκαστοτέρῳ ἐμὶ ἀποικῆς. Scholiastes videtur interpretari μοι ἀποικῆς, sed ego puto Theocritum scripsisse, μεῦ ἀποικῆς.

v. 16. ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. Quam σκηνήν vocat hic, eam Iuvenalis casam. — *obstat casa candida nautis.* Pergulam institoriam intelligit, in qua utensilia venibant.

v. 19. ἐπὶ δὲ δρεχμῶν κυνάδας γραιῶν ἀποτίλματα πυρῶν. Vocem κυνάδας agnoscit Scholiastes, & conjungit cum πόκως. Ego non video, quomodo dici possit, τὰς κυνάδας τῆς πόκους, nam genere non conveniunt. Deinde quid sit κυνάδας nescio. Putavi jamdudum legendum, κυνάδων γραιῶν ἀποτίλματα πυρῶν, vulpinos pilos pro lana attulisse dicit, ut illa suum φῦκος καὶ νίτρον ἀντὶ τῆς ἁλατος. Ubi etiam iste Scholiastes solennia nugatur. Nam contra dicit ἅλας attulisse ἀντὶ νίτρον.

v. 36. πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μινᾶς ἢ δύο. Neque haec bene vulgo nota. Legendum enim: πλέον, ἀργυρίῳ καθαρῷ μινᾶν ἢ δύο. πλέον, inquit, ἢ δύο μινῶν ἀργυρίῳ καθαρῷ. Videtur, si bene conjicio, ita legisse scholiastes.

v. 50. πάντες ἱεραίοι, suspicor legendum, πάντες ἱερεῖοι.

v. 95. πλὴν εἰς ἐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεὴν ἀπομάξῃς. Scholiastes, κενεὸν μέτρον ἀποψήσῃς. Quod quid sit, ne ipse quidem intelligebat. Est locus elegans: sed male a scholiaste conceptus. Supra dixerat Gorgo: πασσάμενος ἐπίτασσε. Eme ancillas quibus imperes. Idem ista innuit. Qui servos habent, cum illis os percidere volunt, imperant illis, ut buccas sufflent, quas deinde illi palmis planis sonore batuunt per contumeliam & lasciviam. At tu mihi, inquit, imperare non potes, ut malas sufflem, quas tu alapis capdas: sed unum tantum

vereor, ne vacuas malas caedas, videtur hoc dictum in eos, quorum imperium contemnebant. Potes imperare servis tuis, ut malas inflent, quoties eos vis cadere: nobis liberis non potes hoc imperare: sed potes per injuriam imprudentibus malas vacuas depalmare. Itaque illud πλὴν ἐνὸς male conjungitur vulgo cum superiori versu. unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exeras. Nam imperium sane in liberas inhibere non potes.

v. 101. χρυσῶ παίζῃς Ἀφροδίτῃ. Neque hic audio scholiasten. Theocritus enim scripsit, χρυσωπίζῃς Ἀφροδίτῃ. Idest χρυσῶπις, quo nomine a Latinis dicta Aurea.

v. 118. πάντ' αὐτῷ πετεηνά. Male vulgo haec concipiuntur. Nam vult omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum dulciario opere effingi Adonidi a mulieribus pistricibus, quas δημιουργοὺς Attici vocabant. Quare uno ductu haec omnia continuanda.

Eidyllium XVIII.

v. 34. μακρῶν ἔταμι ἐκ καλεόντων. Malim ἔκαμι ἐκ —

Eidyllium XX.

v. 39. καὶ εἰς ἕνα παιδί κάθευδε.] lege εἰς ἕν π.

Eidyllium XXI.

v. 15. οὐδεὶς δ' ἔ χύτραν εἶχ' ἔχ' ἵνα. Auratus ἔ κύων. Ego non dubito, quin Theocritus scripserit, ἔ χόα. χόα pro χούν. νόος pro νοῦς, & similia in poetis occurrere, nemo paulo doctior nescit. Quam recte χούς & χύτρα convenient, atque adeo quam melius, quam κύων, judicent eruditi.

v. 15. — πάντα περισσά.

Πάντ' ἰδοῦκει τήνας ἄγρας. πενία σφιν ἑταίρα.

Puto scribendum, nisi felicius huic loco alii consulerint — πάντα περισσά Πάντ' ἰδοῦκει τήνοις. Ἄγρας πενία σφιν ἑταίρα.

ἑταίρα. πενίασφι, id est, πενίας, ut χείρεσφι & similia. duriusculum quidem videtur, sed quo duriora ex veteribus producere possim. γινώμη. Πενίας ἄγεα ἑταίρα.

v. 32. ὅς γάρ νικαῖῃ κατὰ τὸν νόον. procul dubio legendum:

Ὅς γάρ ἂν εἰκαῖῃ κατὰ τὸν νόον, αὐτὸς ἄριστος

ἔστι ὀνειροκρίτας. ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.

Manifesto extulit proverbium Graecum, quod Cicero ita vertit:

Qui bene conjexit, vatem perhibebo optimum.

Idem vult eadem clausula, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.

Optimū magister, hoc est interpretes est, qui mentem bonam gerit. Alii conjungunt cum superioribus; non malo sensu: sed puto nostro meliore.

v. 36. — τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ.

Ioannes Auratus, vir doctissimus, & nunquam sine laude nominandus, putabat hic intelligi de Prytaneo Athenarum. Quod non videtur convenire piscatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piscationibus suis norant. sed ex sequentibus manifesto apparet, fuisse locum in illa vicinia capturae piscium opportunum, quod, ut hic indicatur, pisculentus esset. Quare dicit iste piscator, ea nocte eos scrutatos tractum, quem Prytaneum vocabant, in eoque ignes nocturnos indices, ad quos piscari mos est, statuisse. Ideo dixit λύχνιον, i. ignis, quo indice piscari solent. Neque hunc morem ignoravit poeta cum veterum venustate certans Aëtius Sanazarius, qui in piscatoria Ecloga dixit in nocturna captura: *Omnia collustrant flammis.* Et nos vidimus ad ignes piscari. Itaque non est mutanda lectio δίκτυον pro λύχνιον.

v. 52. Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον. Non sunt nauci. Lege: Ἦνυσσας δ' ᾧ τὸν ἄεθλον. ᾧ, οὖν, ut sciunt, quibus hic poeta familiarior.

v. ultimo: καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις. Scribe, καὶ τοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Eidyllium XXIII.

v. 15. ἢ καλὸς ἐξήρπαξ, una literula mutata fanum feceris:

ἢ καλὸς ἐξήρπαξ ἐξεδίξετο μάκρον ἐρασάς.

Qua rapiebat eum puer, eo impensius illustrabatur.

Eidyllium XXV.

ἜΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥΤ

κέ εἰδυλίου.

Επιγράφεται τῷτο τὸ εἰδύλιον Ἡρακλῆς Λεοντοφόνος. ὅτι αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῇ Αὐγείᾳ ἐρωτηθεὶς, αὐτῷ καὶ τῷ υἱῷ αὐτῆς Φυλεῖ τὰ περὶ τῆς λεοντῆς διηγεῖται. καὶ πρῶτον ὁ Αὐγείας τὸν αὐτῆς κλῆρον ὑφηγεῖται, ἀλλὰ παρέρχως καὶ ἐν ἐπιτομῇ. καὶ διὰ τῷτο ἔ καλῶς ἐπιγράφουσί τινες τὸ εἰδύλιον οὕτως, ΚΛΗΡΟΣ ΑΥΓΕΙΟΥ.

ἩΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

Ἔμνήσω τυ, Διὸς πάϊς, ἀνθρώπων ταλαεργῶν
Σῶτερ, ὑπ' ἀργαλείαις ὀδυναις μογερῶς ζωόντων,
Οὓς προφανεῖς ἔρυσας κατὰ πάσης ἔθνεα γαίης
Ἐκ τ' ἀνδρῶν ἀδίκων. ἐκ θήρων τ' ἀγριοθύμων,
Καὶ πόκ' ἀναστροφῶν πολυπάμμαν' ἐσήλυθες Ἄλυν,
Ἐνθα δὴ Αὐγείης ὑπεριενίδας βασίλευεν,
Ὡς τόσσ' εἰλίποδες τε βόες καὶ ἵφια μῆλα
Ἀμπέδιον βροσκοντο καὶ ἐν ποίῃ κατάνκειτο,
Καὶ ἐν βουνοῖς παντοίοις καὶ ἐν ἔρεσιν ἡσου,
Ὡς τε νομαῖς πλήθει πάσας γίνεσθαι ἀμαυράς
Ταύρων τ' ἡδ' οἴων ἀποκρυφθεῖσας ὑπὸ κόπρου,
Ἄ καὶ τ' ἐνθα καὶ ἐνθ' αἴης κρύψασα πρόσωπον.
Καὶ τύ μεν ἡλιαδας μεγάλην ποτὲ μισθὸν ὑπέστη
Ἄν δέκα θξέμματ' αὖ πάντα τεῇ βίῃφι μερίσδεν

Ὅφρα

Ὅφρα οἱ αὐλείην καὶ πόρμνια μακρὰ καθαίρη.
 Ἀλλ' ὅπως σ' ἀπάτησ', ἐπειὴ τῷργον σὺ τέλεσσας,
 Τοί τε ἄμ' αὐγεάδης πατέρω προλιπὼν κίε φυλεύς,
 Ἡέ μοι, ἢέ τιν' ἄλλω ἐτ' εἰρήσεσθαι εἴω.
 Νῦν δ' ὡς τὴν ἀφίκατες, ἐπεισβάς' Ἀλιδά διαν,
 Ἐρχομ' ἐρῶν πρόφρων, σὺ δέ μ' ἐσθλά δός, ὡγαθὲ δαίμων,
 Ἦδη τοι Τροισζῆν' ἀγνῆ λίπε. Πιτθέες· αἶαν
 Ἀλκείδας ταῦρον Μυραθώτιον ἐξαναρίζας
 Δέρματι γαυριόων σφόδρα χαρῆπιο λέντος.
 Ἄλιδά δ' εἰσαφικὼν μείζους μασεύετ' αἰέθλας.
 Σπεῦδε δ' ὄγ' ἐς βροσιλῆ' ἵμεν Αὐγείην πολυβώτην.
 Ὡς δ' ἄρ' αὖ χῶρον ἵκατο βούων ἀριθμόν τ' ἐνόησε
 (Ἀλλ' ἐδ' ὡς ψαμμοδείης ἐναλίγκιον ἄλμης
 Οἶον σκιδναμένης φήμης ἤκυσεν, ὅτ' οὗτοι
 Αὐτοῦ πᾶσ' ἀγέλαι μὲν ἐβόσκοντ' εἰν ἐνὶ χώρῳ.)
 Εἰθ' ὁ γέρον πείμας ε βούων ἰφθίμα κάρηνα
 Γαυλὸν τεκτῆται ριπὸς ἐν χερσὶ ἄμματα πλέξαι.
 Τὸν δ' ἄρ' ἰδὼν παῖς Ἀλκμήνης μετέειπε κατασᾶς·
 Βηκόλε χαῖρε γέρον, τίνοσ αἱ βόες; αἱ δὲ τῷ χώρῳ;
 Ἦ ῥά νυ Αὐγεία ὄρεω πολυώνυμον ὄλβον
 Τῷ δ' ἄρ' ἐγὼ πολὺ πλείω ἔφασκεν χρέματ' ἰδῆσεῖν
 Παντοίων ἀγαθῶν, ὅτων τ' αἰγῶν τε βούων τε.
 Αἱ δ' ἀγέλ' ἀνδρὸς ἐνὸς τῶν πλείων ὦδε πλανῶνται,
 Ἦ ἐπιχρῶριαν κοινὰ, ἢ τινοσ, ὅς βασιλεύει;
 Τὸν δ' ὁ γέρον, etc.

Haec proposuimus, ne adolescentes, qui in ejus-
 modi codices inciderint, pro veris & genuinis Theo-
 criti acciperent. Nam doctiores an patienter haec le-
 cturi sint, nescio. Mihi sane inter scribendum animus
 saepe fuit, inchoatum opus relinquere. Adeo me pi-
 gebat ineptiarum.

Eidyllium XXVI.

v. 29. εἴη δ' ἐνναέτης. Hoc est, εἴη δὲ ἐνναέτης. Raro evenit, ut ἦτα elidatur. Nos alibi notavimus τὸ ἦτα elidi in vocula δὴ. Aliter nullam sententiam effecerint haec, utpote inconnexa. Nam sentit: qui Pentheo pejora fecerunt, ad nonum aut decimum annum non perseverabunt, quin eos opprimat divina ultio.

v. 31. ἐκ Διὸς αἰγίοχου τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος. αἰετὸν vocat γνώμην, quae sequitur, tanquam bonum omen, nempe εὐσεβέων παίδεσσι, etc exemplo Homeri, qui οἰωνὸν in eadem significatione usurpavit, εἰς οἰωνὸς ἄριστος. Optimum illud omen, vel sententia: quae? ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς.

v. 34. μεγάλην ἐπιγουνίδα λύσας. Tumorem femoris, quem faciebat foetus gestatus, ἐπιγουνίδα vocat Homericō verbo.

Eidyllium XXVII.

v. 2. μάλλον ἐμ' ἢ δ' Ἑλένη. Legendum, ἄλλον ἐμ' ἢ δ' Ἑλένη. ἄλλον, scilicet Πάριον. Potest etiam legi, μαλονόμη δ' Ἑλένα. Id est, quae oves aut capras pascit. infra v. 68. χὴ μὲν ἀνεγρομένη δὴ ἔσιχε μάλα νομεύεν. Utraque lectio placet. puto priorem veram esse.

v. 13. οἰζύον οὐδὲν ἀρέσκει. Legendum, οἰζυρόν.

v. 19. ὃ φεύγει τὸν ἔρωτα. Sententia postulat ὃ φεύγοις τὸν ἔρωτα. Sed eodem modo dictum φεύγει pro φεύγοις, quomodo post, φεύγω pro φεύγοιμι ἄν.

v. 54. Φεῦ Φεῦ καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχες. Pro verbo nihili, ἀπέσιχες, ego olim legebam ἀπέσχισες. cuius conjecturae nondum me poenitet. sic infra de amiculo: τὸ μπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος. eodem sensu.

v. 68. χὴ μὲν ἀνεγρομένη διέσιχε μάλα νομεύεν. fortasse δὲ ἔσιχε. Alioqui falsus modulus syllabae.

Eidyllium XTVIII.

v. 2. Γυναιξί γόος σίκωφελέεσσι. Lege: γυναιξί πόνος. Manifesta sententia.

v. 4. Ὅππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ. Noli dubitare quin legendum sit: ὅππα Κύπριδος ἱερὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ. καλάμου καλουῦ ὑφὴν vocat, quod Catullus vimen junceum. *Textam vimine junceo, caricis-que manipulis.*

v. 21. οἰκήσεις κατὰ Μίλητον ἐρατὴν. Ita postulat lex carminis, non ἐρατὴν.

v. 24. Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω. Lege, Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω. Id est, τινί.

Eidyllium XXIX.

v. 16. καὶ μὴν σεῦ τὸ καλόν. Lege, αἶ μὴν, hoc est, εἰ μὲν. Sequentia confirmant.

Eidyllium XXX.

v. 32. καί μευ κατεσίναζε. Haud scio an procedere possit, quod olim adolescentes legebamus — καί μευ κατεσίναζε. hoc est, ἐφύβριζέ μοι.

IN EPIGRAMMATA THEOCRITI.

Epigramma IV.

v. 2. Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσιν. Lege: ἀνταχεῦσιν.

Epigramma XVII.

v. 5. Τὸν Συρακόσσαις ἐνίδουνται πελωρισᾷ πόλει. Mi-
re depravata sunt haec. Totum hunc locum ita re-
stituo:

ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
 Τὴν ὧδ' ἀνέθηκας
 Τοὶ Συρακόσας ἐνίδουνται Πελωρεῖς τᾶ πόλει,
 Οἷ' αἰδοὶ πελίτα,
 (Σωρὸν γὰρ εἶχε χερσμάτων) μεμνημένοι
 Τελεῖν ἐπίχρεια.

Συρακόσας, genitivus singularis, ut Euripidi Θήβης,
 ἀντὶ Θηβῶν. Πελωρεῖς, a vicino Peloro promonto-
 rio.

Epigramma XVIII.

v. 1. Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε. Totum Epigramma
 male acceptum ab interpunctionibus ita lego:

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾶ Θρηῖσσα
 Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾶ ὁδῷ, κηπέγραψε
 ΚΛΕΙΤΑΣ.
 (Ἐξαιτὰν χάριν αἰ γυνή) ἀντὶ τήναν,
 ὦν τὸν κοῦρον ἔθρεψ'. ἔτι μὲν ἔτι ΧΡΗΣΙΜΗ καλεῖται.

Nam χρήσιμος, χρηστὸς, ὀνήσιμος, ὀνησιφόρος, sunt no-
 mina, quae ominis causa servis imponebant Graeci, ut
 Latini FRUGI. Haec trita sunt.

Epigramma XX.

v. 4. Πείσανδρος συνέγραψεν ὡς Καμερία: scribe, ὡς
 Καμερία.

51

ISAAC CASAVBONVS HENRICO
STEPHANO S.

MITTO ad te, vir eruditissime, quae superioribus his diebus Eustathii Vignonis, dignissimi typographi, mihi-que amicissimi, rogatu, in quosdam Theocriti locos scripsi. Is enim quum in animo haberet hunc poëtam denuo edere, non ante conquieuit, quam impetravit a me ut eum perlegerem, Et si quid haberem, quo posset ornari ejus editio, secum id, atque adeo cum omnibus ejus poëtae studiosis, communicarem. Quod quam aegre ei receperim me facturum, vel ex eo intelligas, quod saepe postea mutare mihi contigit sententiam. Merito: videbam siquidem, haud ita esse facile, in tantis praesertim temporis angustiis, spicilegium post tuam missam in eo poëta colligere, quem tu olim, doctissime Stephane, bis summo studio Et diligentia emendaras. Veruntamen diu reluctatus, quum videreim hoc, quod mihi ipse intriveram, esse mihi exedendum: coepi, dum ad finem perducitur haec editio, schedas meas colligere, in quibus memineram me nescio quid in hunc poëtam, ut Et in alios utriusque linguae auctores non paucos, aliquando annotasse: non quidem, ita me Deus amet, in eam spem, ut illa unquam ederentur, sed in privatum usum meum. Iis igitur adjutus, atque etiam scriptis duobus exemplaribus, altero Theocriti, altero scholiastae, quae in manus meas opportune ante aliquot dies venerant, mox pauca haec, partim in Theocritum, partim etiam in alios nonnullos auctores, exaravi. Ea qualiacunque sint, volui esse amicitiae nostrae testimonium. Vale. Ex museo nostro. VI. Idus Augusti, 1584.

ISAACI CASAVBONI THEOCRI-
TICARVM LECTIIONVM
LIBELLVS.

CAP. I.

Veterum opinio fuit, ut frontem pudoris, risus lie-
nem, sic & irae sedem esse nares. Inde illud est
suavisissimi poëtae Theocriti, non procul a principio
idyllii primi:

Καί ci αἰεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθεται.

& istud Herodis antiqui item poëtae,

Μὴ δὴ κόρη τὸ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
Ἐχ' εὐθύς, ἦν τι ῥῆμα μὴ σεφὸν πεύθῃ.

Persius quoque, *Disce: sed ira cadat naso rugosaque fanna.*
& ante illum dixerat Plautus, *Fames & mora bilem in
nasum conciunt.* Praebuit occasionem huic sententiae
insimul & dicendi generi, quod in omni graviore com-
motione, maxime autem irae, spiritus concitatus, ac ve-
lut aestuans, copiosius & vehementius ebullit, naresque
erumpendo dilatat. Cernas id maxime in brutorum ge-
nerosisimis, equo, tauro, leone. Quamobrem placet
τοῖς φυσιογνωμοῖσι nares in homine apertas & patulas,
signum esse iracundi. ἀναφέρεται γὰρ, ajunt, εἰς ταύρους
καὶ λέοντας. Atque haec ne nimis rideamus, vetant prisca
Hebraei, qui eidem voculae & narium & irae significa-
tionem tribuerunt. Graecorum tamen antiquissimi,
non de ira tantum sic loquebantur, sed aliis quoque gra-
vioribus concitati animi motibus. Nam ille elegantia-
rum omnium pater Homerus, cum in Laertae Ulyssis
ἀνχγνωρίσει cecinit,

Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη

Δριμὺ μένος πρέτυψε, φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.

non aliud voluit de Ulyſſe intelligi, quam quod in ſimillimo argumento Moſes de Iosepho, Geneſeos capite XLV. tmemate primo, uſus voce ἐμφατικαυτάτη, quae τοῦ βιάζεσθαι ſignificationem habet. Et Iosephus apud fratres, & Ulyſſes apud patrem diſſimulabant ſeſe quoniam eſſent: donec tandem vehementia φυσικῆς ſοφγῆς, quaſi vis maior, cogeret ipſos ſe aperire, & in ſuarum neceſſitudinum amplexus ruere. μένος vocat poëta eam violentiam: quae nihil minus fuit, quam ira. Quare Ariſtoteles qui in tertio Nicomacheorum aliter accipit, facit, quod & ipſe alibi, & cum eo multi ſaepe e veteribus, quando memoria ſua ſiſi auētorum locos, libro inconfulto, laudarunt: errat inquam. Norat philoſophus uſitatam eſſe hanc locutionem ad iram exprimendam: putavit & poëtam ſic uſurpaſſe, cuius verba meminerat, verborum ſenſum, & argumentum loci non item. Paulus Silentarius, inter Graecos epigrammaticos, meo iudicio, cenſendus in primis, ad geſtientis laetitiae indicationem hoc genere loquendi uſus eſt. Sic enim accipio ῥινοβόλον πάταγον in illius epigrammate de tabula luſoria libro quarto.

Ἄλλα σὺ μὴ λέξης τι θεημάχον ὕσατος ἔρπων,

Μηδ' ἀναροιβδήσεις ῥινοβόλῳ πατάγῳ.

ſeu vinceris, inquit, ne aeſtues ira: ſeu contra, laetitia immodica ne efferaris.

Sequitur apud Theocr. luſculenta ſane deſcriptio κισσυβίου: quod fuit ampliffimi vaſis paſtoritii genus, quo ſe illi lacte, vino, aut quocunque alio potu ingurgitabant. Capacitatem eius licet colligere ex caelaturae multiplici argumento. id poëta ita graphice depingit, ut cum artificis manu ingenii copia, & venae ubertate certaffe videatur. Sed cumulum huius laudis ipſe ſibi diruit, dum immodica quadam li-

centia usus, ingenio suo moderatus non est: ut merito illum pridem censores ingeniorum, non impolitias quidem fecerint: ἔ γάρ θέμις τῷ γε: sed ineptiarum notarint. Nam quid aliud potius, quam ineptias, ista appelles?

Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέχεται ἄνδρα γελοῖσα,

Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτῇ νόον.

quae enim tam felix sculptoris pictorisve manus, quae penicillo aut caelo istum oculorum animique motum exprimere valeat? Atqui stat illud, poëtas esse debere μιμητὰς τῶν ὄντων καὶ γινόμενων, hoc est, eorum quae sunt aut fiunt, fierive possunt. In ea descriptione ait caprarius,

Ἐντρεθὲν δὲ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται.

Fuit mihi copia manu exarati codicis, in quo vidi scriptum, γυνά τις θεῶν δ. quod non annotassem, nisi viderem & scholiasten quoque eam lectionem habuisse, ac prope solam probasse. in scholiis sane manuscriptis videtur Amerias auctor dici ejus lectionis, quae hodie obtinet. In Graeca interpretatione scribe, τὸ δὲ τι πρὸς τὸ δαίδαλμα. non τὸ δὲ τὸ, ut est editum. Porro Amerias, cujus modo mentionem fecimus, grammaticus fuit antiquissimus, Athenaeo & Sophocli, veteri Apollonii scholiastae, laudatus non raro. Etiam hic versus ex eodem loco varie legitur.

— πρὶν ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζοι.

fere tamen vel καθίζοι vel καθιζῇ. quorum utrumque est vitiosum: scribendum est enim, vel admonente scholiaste, cui subscribunt & veteres quaedam editiones, καθιζῇ. Nam Doros, ut ex Leptine docent Graeci, τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσι: quem canonem, ut alios multos Doricam dialectum χαρακτηρίζοντας, neglexere passim, qui hunc poëtam descripserunt. Possumus etiam καθίζεν legere: quam lectionem

in codice chirographo inveni. Est vero perelegans & Graecorum proprium loquendi genus καθίζειν ἀκράτι-
 σεν, pro, reddere, efficere, & ut iidem dicere solent, τι-
 θέναι. Sic κλαίοντα καθίζειν, efficere ut aliquis flet: de
 tragicis histrionibus dictum saepius ab Atticissimis scri-
 ptoribus. Plato in Ione, ὡς ἐὰν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω,
 αὐτὸς γελᾶσθαι ἀεγύρειν λαμβάνων. Xenophon in Sym-
 posio ὃς ὑπερσεμνύεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθί-
 ζειν, utitur & alibi. Non longe abest ab hac elegantia
 Plauti illud in Aulularia,

— Scio quam rem agat :

Ut me deponat vino, eam affeētat viam. plane vino de-
 ponere est καθίζειν οἰνωμένον. Sequitur statim, μίλε-

ται δέ ci ἔτε τι πήξης. quae iam olim varie scribi coepe-
 runt. Scholiastes legi indicat, οὐδ' ἐπὶ πήξης: malim, ἔδ'
 ἔτε πήξης. Simile est paullo post — αἱ δέ τι κώρα Πᾶ-
 σαν ἀνὰ κρ. ubi legendum censemus, αἱ δέ τε κώρα. Te
 pro se apud Dores, & vulgo notum, & apud hunc poē-
 tam frequens. est autem ille locus ita connectendus, αἱ
 δέ κώρα ζατεῦσά τε φορεῖται ποσί non minus belle scripse-
 ris vel τυ vel γε, ut apud scholiasten est editum, & quae-
 dam editiones habent: sed τε malo: quod & in scripto
 codice inveni, & extat in Florentino. Reperio etiam
 in membranis Ζατεῦσα· δυσέως. non ut hodie edunt, Ζα-
 τεῖσ'. αἱ δυσ. cum membranis facit scholiastes etiam scri-
 ptus.

Redeo ad cissybii descriptionem. In eo ser-
 mone utitur poēta genere loquendi pereleganti, δοῦναί τι
 τινός, quod apud Graecos frequenter occurrit. Aristo-
 phanes Pace,

Οὐκ ἂν ἔτι δαίην τῶν θεῶν τριώβολον.

Paullo tamen aliter Theocritus: addit enim vocem ᾠνον,
 quod vulgo non solet:

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθηθεὶ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 ᾠνον.

Recte enim Graecus interpres τοῦ explicat, ἕνεκα τῆς vel τούτου. Hujus locutionis inobservantia fecit ut elegantissimus apud Aelianum locus non intelligeretur, ac ne recte quidem legeretur, quem hic obiter emendabo. Is habetur Variarum historiae libro II. cap. XII. ubi de Themistocle sic scribit: Ἐλεγε πρὸς τοὺς γνωσίμενους, τί δ' ἂν ἐμοὶ δοίητε, ὅς ἔπω φθονεῦμαι; ex quibus verbis mirum non est interpretes sensum nullum elicuisse commodum, cum ea sint turpi mendo deformata. Lege, τί δ' ἂν ἐμοῦ δοίητε; *quanti faciendus vobis videor?* Lucianus in Cynico, καίτοι, τί ἂν δώῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὁδμὴν ἔχοντος; sententia Themistoclis perspicua est & acuta: cum enim verissimum sit, invidiam πρὸς τὸν ἔχοντα αἰεὶ ἔρπειν, eosque solos ab ea tutos, qui nulla re caeteris praestant, dolebat homini gloriae cupidine flagrantissimo, quod nullos adhuc haberet invidos: hoc est, talem se esse & haberi vulgo, cui nemo invideret. atque hoc ille pro magno miseriae argumento habebat. ὁ γὰρ ἀφθόνητος, ut Aeschylus ait, ἔκ ἐπίζηλος πέλει. Contra, invidia proficientis testis est, ut inquit Caelius Aurelianus. Sic ille, *ajunt Ippallum*, (scribendum *Hippasum*) *Pythagoricum philosophum, interrogatum quid ageret, respondisse, nondum nihil: nondum quidem mihi invidetur. Si igitur proficientium testis est invidia, quae nobis olim comes est; magna gerimus in his, quae gerimus.* Adjicit Aelianus, quasi interpretans Themistoclis hoc dictum, ὅς τις δὲ ἐξ αὐτῶν φθονεῖσθαι, τῆτο (malim ἔτος) δήπου τὸ τῆς Εὐριπίδου περιβλάπτεσθαι σπενδει, ὅτι δὲ τῆτ' ἔστι κενόν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησίν. ubi non est quod longa oratione eruditis saltem viris persuadere coner, legendum esse περιβλέπεσθαι. nam ex vulgata lectione sensum nullum elicias, nisi ineptissimum: optimum & planissimum ex ea, quam reponimus. Idem scriptor De animalibus lib. VI. cap. primo, καὶ ζῶντα μὲν περιβλέπεσθαι, καὶ ἀποθανόντα δὲ

ευφη.

εὐφημεῖσθαι. Locus Euripidis, quem alludit, videtur
 esse hic ex Iphigenia in Aulide,

— εἰ δ' εὐδαίμονες

ἐν πᾶσι κλεινοὶ καὶ περιβλεπτοὶ βροτοῖς.

ab ea mente apud Demosthenem ἀποβλέπειν est ζηλοῦν:
 ut in ea de corrupta legatione, τοὺς τὰ τοιαῦτα ποιεῦντας
 ἀπέβλεπον, ἐζήλυν, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγῶντο. & apud eundem
 saepe περιβλεπτος legas pro ζηλωτός, vel δακτυλόδεικτος, ut
 in Epitaphio, Erotico, alibi. Emanfores sumus & eva-
 gamur nimis longe: repetamus stationem. Addit αἰπό-
 λος ille Theocriti, ut vasis sui pretium magis magisque
 intendat, dedisse se ejus gratia, — τυρόεντα μέγαν λευκοῖο
 γάλακτος: id est, placentam: sic enim appellabant, cui
 erat immixtus caseus: ψαιδόν, cui non erat. vulgo caseum
 interpretantur, non recte: etsi ita in Graecis quoque
 commentatiunculis. Nolo auctoritate Athenaei uti.
 Hesychius τυρόεντα, πλακοῦντα. videtur Hesychius hunc
 ipsum Theocriti locum habuisse in animo, & explicasse,
 ut alios facit non paucos. Paulo ante probamus ut
 scribatur, Αἰολικόν τι θάγμα, potius quam αἰπολικόν: quan-
 quam γεαφῆς utriusque meminere veteres interpretes.
 Hesychius, Αἰολικόν θάγμα ἀντὶ τῆς Αἰτωλικῆς παρὰ Θεοκρί-
 τῳ. ἡ γὰρ Καλυδὼν Αἰολίς ἐκαλεῖτο. In libris editis inoptif-
 sime scriptum hodie ἀντὶ τῆς αἰπολικῆς. Innuit autem his
 verbis Hesychius, Aeoles vindicasse sibi aliquando Ca-
 lydonem: quod ex historia notum est. Legimus enim,
 diu litem fuisse inter Aeoles & Aetolos de hac urbe:
 tandem secundum Aetolos fuisse pronunciatum, propter
 Homeri maxime auctoritatem: qui inter Aetolorum ur-
 bes Calydonem recenset. Veruntamen, si antiquissima
 tempora repetimus memoria, certum est, Calydonem
 non solum fuisse Aeolum, sed etiam Aeolidem nomina-
 tam. Thucydides in tertia historia, ἀνεχώρησαν ἔκ ἐπὶ
 Πελοποννήσου, ἀλλ' εἰς τὴν Αἰολίδα, τὴν νῦν καλομένην Καλυ-
 δῶνα.

δῶνα. Simile illi Hesychiano mendum apud Stephanum reperias, in voce Αἶγινα: ubi loco istorum sensum nullum habentium verborum, ἔστι δὲ τρύπανον αἰπολικὸν Κεραμιήτης, scribendum esse, ἔτι δὲ κατὰ τρέπον (vel τοπον) αἰολικὸν κεραμιήτης, docebimus cum illum auctorem sexcentis mendis, quibus scatet, liberatum, olim Deo volente, edemus. Cum ait Theocritus

— ἐνθ' ἐπὶ νῆσον τὰν Σικελάν: & alibi

— ἐσορῶν τὰν Σικελάν ἐς ἄλλω,

accipit τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τῆ παραγωγῆς: alia est enim Graecorum in hac voce, alia Latinorum ratio, qui possessivum cum gentili, ut saepe. confundunt. Graeci hoc non faciunt, ut notat Priscianus libro II. sed haec est poëtarum licentia. Sic dixit Aeschylus initio Promethei vinετι Σκύθην οἶμον, Dionysius Afer Γαλάτην ῥόον, Alcaeus in epigrammate Πέρσαν στρατὸν, Argentarius ναύτην δρόμον, & aliquanto durius poëtarum princeps, γυναῖκα μαζόν, Iliadis ῥαψ. ω.

— γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.

Id cum Eustathius scribat esse non solum Atticae consuetudinis, sed etiam Doricae, illius verba hic adtexere operae fuerit pretium. Τὸ δὲ γυναῖκα μαζόν ἀντὶ τῆ γυναικεῖον κτητικῆς ὀνόματος. Ἀττικοὶ γὰρ καὶ Δωριεῖς τοῖς κυριωτέροις χεῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. οἶον, Ἑλληνα στρατὸν, τὸν Ἑλληνικόν. ἀνδρωπον ἦθος, ἀντὶ τῆ ἀνδρώπινον, Ἑλλάδα διάλεκτον, δοῦλον γένος, Σκύθην οἶμον. Similia his apud Latinos. *Arcadium magistrum* dixit Virgilius, & *laticem Lyaeum* pro Arcadico & Lyaeio. Horatius, *Stertinium acumen*, & *Sulpitia horrea*, pro Stertinianno & Sulpicianis. Persius, *juvenes curas*, & *heroas senes*: quod affine est illi prope παρακεκινδυνευμένω dicto veteris scriptoris in superioribus Eustathii verbis, ἀνδρωπον ἦθος. Sub finem quum dicitur Venus voluisse Daphnin cadentem casu novissimo, quo factus est cadaver, ἀνορθοῦν,

θεῶν, etsi potest simpliciter pro attollere accipi: tamen videtur referri posse ad veterem Graecorum morem: qui solebant morientes summa diligentia ὀρθεῖν, & eorum membra dirigere. Euripides Hippolyto,

Ὀρθεύσας ἱκτείνοντες ἄθλιον νέκυν,

Πικρὸν τόδ' οἰκῆσθαι δεσπόταις ἑμοῖς.

Χο. Ὀλωλεν ἡ δύσηνος. ὡς κλύω γυνή.

Ἦδη γὰρ ὡς νεκρὸν νιν ἱκτείνουσι δῆ.

Illud etiam non dissimulabo, longe mihi placere magis in hoc versu,

Κῆτοι τί φρονέω.

lectionem, quam notat scholiastes, Κῆ τι τυ κερτομέω. ac videntur mihi illa verba habere sententiam paullo meliorem. κερτομέω siquidem ita debes hoc loco interpretari, ut in illo Homeri Ὀδ. ν.

— σὲ δὲ κερτομέουσιν ὅτω

Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἑμὰς φρένας ἡπεροπέυσῃς.

qui locus caprari hic mentem facile aperiat.

C A P. II.

In eodem carmine supersunt adhuc animadvertenda quaedam. In primo versu peccant, qui distinctionem importunam collocant inter ψιθύρισμα & πίτυς: quod per se clarum est, & liquet ex Nonno, qui πίτυν ψιθυρίζει, imitans hunc locum, non semel dixit. libro XII. Καὶ πίτυς αἰάζουσα συνέμπορος ἤλικι πεύκη Λεπταλέον ψιθυρίζει. Ubi vox λεπταλέον videtur confirmare sententiam eorum, qui a ψίω, τὸ λεπτύνω, hoc verbum deducunt. volunt enim ψιθυρίζειν proprie esse in aurem susurrare: quod tenuissima voce fieri solet. juvat & locus alius ejusdem poetæ lib. XVI. Τίπτε μοι εἰς ἑμὸν οὐας ὅσον μὴ Βάκχον ἀκοῦσαι Οὐ πίτυς ἐψιθυρίζει, καὶ ἔκ ἐφθίγξατο δάφνη; Meleager in epigrammate,

Πταίης μαι, κώνωψ, ταχύς ἄγγελος, οὔασι δ' ἄκροις
Ζηνοφίλας ψεύσας προσψιδύριζε τάδε.

Alibi saepe de foliorum strepitu sonoro eam vocem Nonnus usurpat. lib. XL. — ἔβρεμεν εἰν ἐνὶ χώρῳ φλοῖσ-
βος ἄλως, μύκημα βοῶν, ψιδύρισμα πετήλων. libro primo, εἰ
φυτὸν αἰθύσσοιτο νόθον ψιδύρισμα τιταίνων. lib. III. Καὶ
δρύες ἐψιδύριζον. Μοχ' Ὀχνη τ' ἀγλαόκαρπος ὁμήλικι σύμ-
φυτος ὄχνη Ὀρθριον ἐψιδύριζε. Dicitur & de avium minu-
ritionibus: quod eo dico, ut obiter istum ex Antholo-
gia locum emendem, sub finem libri septimi,

Ὀρειθεὶς ψιδυροί, τί κεκράγατε; τί μ' ἀνιάτε,

Τὸν τρυφερῆς παρθένῃ σαρκὶ χλιαινόμενον; Scribe τὸν τρυ-
φερῆς τρυφερῆς σαρκὶ χ. Tryphera puerulae nomen est, ut ini-
tio ejusdem libri, ἔσι καὶ ἐκ μορφᾶς αἰ Τρυφερά τρυφερά. Mox
placet nobis scriptura, quae extat in Graecarum annota-
tionum farragine, τρυφίδες, pro συρίδες. nam illud con-
stat esse Δωρικώτερον. Sequitur non longo intervallo,
ἄρνα σὺ σακίταν λαψῇ γέρας: ad quem locum obscura mi-
hi, puto & aliis multis, nota interpretis scribentis, ἐκτέ-
ταται τὸ λα διὰ τὸ εἶναι Δωρικὸν ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης. ἐπεὶ
φησιν ὅτι καὶ βραχὺ ἐσιν. non solum videtur supervacuum,
sed etiam absurdum & ridiculum, quod notat de modulo
syllabae λα: quam ideo solum ait produci, quia sit vox
Doricae dialecti, cum sit alias brevis. an legit λασῇ non
λαψῇ; nam λαΐσθαι dicunt poëtae e significatione ea-
dem. Sed puto verius, hoc voluisse Asclepiadem notae
illius auctorem: fuisse olim in usu vulgo, remansisseque
apud poëtas, & λήβω & λάβω: istud tamen λαψῇ non es-
se ab eo communis dialecti λαβω, unde restat adhuc tri-
tum usura ἔλαβον: sed a λήβω factum, Dorica mutatione
τῆ η in α longum, ut in ἄλιος pro ἥλιος, & similibus. En
λεπτολογήματα, & molestas grammaticorum nugas. Prae-
terea fallitur hic magister, si capio hoc illius tam subtile:
nam quod in ἔλαβον non idem sit syllabae λα modus, alia
cau-

causa est, ut norunt quicunque literaturam Graecanicam attigerunt, nec sunt Ἰπποκράτους παῖδες, βληχῆτά τέκνα. Caprarius Thyrsin affatur & ait,

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, ὃ θέμις ἄμμιν

Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες.

at vetus poëta, cujus extat epigramma in Panem libro III. in contraria sententia nostrum poëtam imitatur,

Χ' ὦ ποιμὴν ἐν ὄρεσσι μεσαμβρινόν ἀγχέθι παγᾶς

Συρίσδει.

quo in loco μεσαμβρινόν pro τὸ μεσαμβρινόν positum, ut apud nostrum in Thalyssiis,

— πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλχεις.

Γλύφανος est γλυφή, cum dicitur cissybium — νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον: significat & γλυφεῖον, scalprum sculptoris: etiam pro graphio usurparunt. In veteri epigrammate e libro sexto auctoris incerti, quo recensetur suppellex notarii, scribe,

Καὶ γλύφανον καλάμου πλατέος γλωχίνα σιδήρου.

nam male vulgo editum γλυφανοῦ. Philippus dixit γλυφίδα eodem sensu, καὶ σμίλην δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα.

Paulus Silentarius ὀξυντῆρα. Καὶ πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοχιδέων δονακῶν. Iulianus γλυπτῆρα σιδήρεον.

Δέχνησο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ὦ θρασὺς ἄρης

Σὺν μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην.

qui omnes loci confirmant superiorem emendationem. Cissybii descriptionem ita orditur ingeniosus ille

αἰπόλος,

Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρτύεται ὑψόθι κισσός,

Κισσὸς ἐλιχρυσῶ κεκυνισμένος.

Imitatus est eleganter hunc locum, ut alios multos, poëta μεγαλοφωνότατος Nonnus, de cratere quodam loquens, Dionysiacorum libro XIX.

Τοῦ περὶ χεῖλεος ἄκρον ἐπ' ἀμπελόεντι καρήνῳ

Κισσὸς ἔλιξ, χρυσέῳ δὲ πέριξ δαιδάλλετο κόσμῳ.

Nisi plane constaret nobis de integritate vulgatae lectionis in superioribus Theocriti verbis, merito suspicari aliquis posset legisse Nonnum,

Κισσὸς ἔλιξ, χρυσῷ κεκονισμένος.

Sic alibi saepe nihil erubuit vates ille maximus multa ex Homero mutuari, & palam sibi sumere, ut ex publico fonte aquae hauritum. Quae notant veteres ad illa verba Καλὸν ἐθειράζοντες, ea sic scribi debent: ἔθειρα ἢ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ἔθεν Ἀριστοτέλης ἐν Ὀμήρῳ ἔγραψε

Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.

ἐκ ἐθειράδες. locus est in Odyssaea ῥαψῳδ. π. sed in nostris libris vulgata lectio, quam Aristoteles exhibilaverat, adhuc locum occupat. Eustathius vero γενειάδες pro genuina scriptura amplectitur potius, quam ἐθειράδες. Sed mirum, tacuisse illum de hac Aristotelis emendatione. Quod igitur id sciamus, debemus eam gratiam illi grammatico, qui primus ad istum locum annotavit, sive is est Amarantus, sive quis alius. Amarantum edidisse in Theocritum commentarios, constat ex Etymologico: praeter quem, etiam Asclepiadem, Nicanorem Coum, Ameriam, Munatum, Neoptolemum & alios nobiles criticos video laudari. ex eorum omnium & aliorum plurimum doctissimis scriptis collectus est jam olim commentarius in hunc poëta: de quo Eustathius intelligit, cum τὰ εἰς τὸν Θεόκριτον laudat. Utinam extaret illa prior collectio mera & integra: ea quidem lege, ut, quaecunque recentiorum imperitia illi de suo appinxit, omnia delerentur. Nam quae hodie circumferuntur, quid sunt aliud, quam πολλά μὲν ἰσθλά, πολλά δὲ λυγρά; illa antiquis iis, de quibus diximus, accepta ferri debent, vere γονίμοις criticis & eruditis: ista recentioribus, quorum stupenda plane inscitia, imperitia, negligentia, vanitas etiam & impostura. Non dicimus hoc temere: sed experti saepius rem ita habere. Vidimus enim, par-

tim

tim etiam habemus, quamplurimas hominum istorum
 ἐξηγήσεις, & scholia in plerosque omnes poëtas antiquos,
 etiam in Graeca epigrammata, & in Oppianum: quae
 omnia olim a nobis discendi cupiditate inflammatis, avi-
 disssime comparata, lectione deprehendimus esse plane,
 quod Theocritus ait, ἅπαν ῥύπον, λῆρον ἐπὶ λήρῳ, aliud ni-
 hil. Porro ad hunc Homeri versum refero, quod in
 Etymologico magno scriptum est, γενεάδες αἱ κατὰ τῶν
 γενείων γεννώμεναι τρίχες. τινὲς κακῶς ἐθειράδες. ita lego il-
 lum locum. Acis Siciliae fluvius Theocrito nominatus
 versu isto,

Οἷδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, ἔδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

is est, opinor, de quo Eustathius non semel: certe qui-
 dem is, de quo Vibius Sequester: *Acis, inquit, ex monte
 Aetna in mare decurrit, ex cujus ripis Polyphemus saxa in
 Ulysssem egisse dicitur.* Silius Italicus,

Quique per Aetnaeos Acis petit aequora fines.

E veteribus Graecis, qui ejus meminerint, praeter Theo-
 critum in mentem mihi nunc quidem venit nemo. geo-
 graphis quoque contentus & indictus est. Ideo vide-
 tur Nymphodorus, cum de Sicilia scriberet, dubitasse de
 isto Theocriti loco. Arguunt illius verba in συναγωγῇ
 scholiorum, quae ita putem corrigenda. Θαυμάζομεν ὅτι
 ἐπὶ Δάφνιδος Ἀκίς ποταμὸς Σικελία ἐνῆν. Non est autem
 dubitandum recte hunc versum

Ἦδη γὰρ φράσδῃ πάνθ' ἄλιον ἄρμι δεδοκεῖν

ex Eustathii commentariis in Iliadis ῥαψωδ. χ. sic esse
 emendatum. Nam quod ille paullo aliter eum profert,
 frustra viros olim doctos ea diversitas impulit, ut de hu-
 jus loci emendatione suspensa manu, quasi alio pertine-
 rent Eustathii verba, pronuntiarent. Veterum siquidem
 grammaticorum mos est in proferendis auctorum locis;
 id unicum, cujus gratia eos laudant, spectare, neglecta
 interim sententia. Ex eo est, quod multa saepe apud
 eos

eos aliter scripta inveniuntur, quam in ipsis auctoribus habentur. Ne longe exemplum petam, similis eiusdem Eustathii securitas, vel incuria, cum in Οδυσσ. κ. de Lipara insula loquens, scribit, ἐξ ἧς καὶ σέλας λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ Λιπαράϊον, διὰ τὰ ἐκεῖ ἀναφυσώμενα πυρά. neque enim σέλας Λιπαράϊον usquam dictum a poëta, sed Λιπαράϊος Ἡφαιστος. locus est idyllio secundo,

— ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαράϊου

Πολλὰ κίς Ἀφαίσειο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

dixit & ὅσων λιπαρὸν σέλας in Dyserote: sed nihil id ad Eustathium: cujus aliud simile μνημονικὸν ἀμάρτημα indicamus infra capite quinto. Caeterum, ex iis, quae docent nos interpretes ad ista verba, καὶ πτώκας βάλλει, colligimus, mutato accentu scripsisse veteres grammaticos ex idiomate Dorico πτώκας, & θώκας (sic scribendum in scholiis) & similiter alia id genus. Eum linguae Doricae canonem refert Eustathius ex commentariis in Theocritum. Ita ille in haec verba ex Ιλιάδ. ῥαψ. ε.

— ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν.

Ἰσέον, ait ὅτι ὡς καὶ ἐν τοῖς Θεοκρίτου φαίνεται, αἱ μὲν εἰς αἰλήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συσέλλουσι τὸ α τῶν αἰτιατικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, αἱ δὲ εἰς ες ἐκτείνουσιν ἀπ' ἐναντίας τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. ex isto canone scribendum oda quarta, πρώκας σιτίζεται, ut habent libri antiqui, non πρῶκας, ut alii codices ideo corrupti, quia emendati. Meminerint tamen tirones, non semper huic canoni esse locum in scriptis τῶν δωριαζόντων: idemque sentiendum de caeteris omnibus, quae huic dialecto propria esse traduntur. simile potest observari in Herodoti & Hippocratis τῶν ἰαζόντων scriptis. Urfas cur appellet poëta φωλάδας, ex Aristotele, Theophrasto, Sopatro, Plinio, obscurum non est: illud obscurius, quid secuti e veteribus criticis nonnulli φωλάδας exposuerint κατασίκτους. sed cum φωλάδα nominari certum morbi genus, Suidae testimonio cogno-

cognoscamus: suspicor ita aliquem fuisse appellatum ex
iis, quibus cutis affici deturparique solet: ut non male
transferri ea vox potuerit, ad rem indicandam variis ma-
culis distinctam. Thymbrin, cujus meminit poëta ibi

— χαῖρ' Ἀεΐδοισα

Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε κελὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ,
interpretibus fluvii nomen esse placet. Caeterum ita
dubia & incerta eorum traditio, ut prope ipsis aqua hic
videatur haesisse. non minus dubia quae scribit alicubi
Eustathius in summum vatē de ista voce. quin etiam
commentariis in Dionysium de hoc Theocriti loco sic
notat idem. Σημείωσάι ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἐν
τῇ ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ καὶ Σικελὲς τις εἶναι Θύμβρις πο-
ταμός. Mihi non displiceat Thymbrin isto loco mon-
tis potius esse nomen, unde plures fluvii oriantur, & in
mare praecipitent. Postremo scribit scholiastes, & pro-
bamus nos Ἐλίκας δὲ λίπε Ῥίον. Scio Ῥίον appellari omne
promontorium, aut etiam collem: ut in Hercule λεον-
τοφόρῳ

Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνεισιν ὑπὸ σκιερῶσιν ἐκρύφθην

Ἐν Ῥίῳ ὕληετι.

sed hic alia notione accipiendum, de Rhio promonto-
rio in ea ora Peloponesi, ubi Helice fuit, omnibus geo-
graphis celebrato.

C. A. P. III.

In argumento secundi idyllii scriptum est, τὴν δὲ Θεούλι-
δα Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνευχε μί-
μων. mirum vero ecquam hic censor ἀπειροκαλίαν in ele-
gantissimo poëta notare voluerit. equidem quorsum ille
id scripserit non satis assequi conjectura possum. fortasse
illi parum visus servare decorum Theocritus, dum imi-
tatione Sophronis, ancillam Simaethae tribuit: quod ur-

banæ potius, quam rusticæ, conveniat personæ. Sed profecto Simaetha ista meretrix fuit urbicaria, non mulier rusticana. Non defuerunt, qui istum nodum secare mallent, quam solvere, & tollerent vocem ἀπειροκάλως, quam nos in optima quaque editione & chirographis, quos vidimus, inventam, temere rejicere non ausimus. Sed accedamus ad rem. Athenæus libro undecimo vocem κελέβην explicans, hunc profert versum Theocriti, qui initio idyllii istius habetur,

Στέφον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶος αἰώτῳ.

incertum autem esse ait, utrum id sit proprium quoddam poculi genus, an generalis omnium appellatio. Verba Athenæi sic lego, ἀδελον δὲ εἰ ποῖον εἶδος ἐστὶ ποτηρίου, ἢ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται, ἀπὸ τῆς χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβήν. vel, ἀδελον δὲ ποῖον εἶδος ἐστὶ ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν. adducit deinde χεῖσιν Euphorionis, quam existimo sumptam ex ejus carmine, cui erat index Ἀγαὶ ἢ Ποτηριοκλέπτης, vel Ποτηριογλύπτης: nam utramque lectionem agnoscunt libri calamo exarati. moveor ita censere, argumento similis loci inde allati a Stephano, Ἀλύβη.

Ὅς τις μεῦ κελέβην αλυβηίδα μούνος ἀπηύρα.

Sic enim scribendum, cum vulgo ineptissime legatur is versus. Caeterum κελέβη apud Nicandrum in Theriacis est pila, in qua aliquid pinsitur.

— τότε δ' ἀνδριχὰ πίνας θρύψας

Ἐν κελέβῃ.

quo modo hic interpretari nihil, opinor, vetat: nam veteres interpretes isto loco nihil certi habent quod sequamur, aliis *caput*, aliis *poculum*, aliis aliter exponentibus. Est vero animadversione haud indignum, Virgilium cum idyllium istud totum studiosissime imitaretur, maluisse dicere,

— *cinge haec altaria vitta.*

quam, *cinge haec pocula vitta*, aut aliud quid cum Theocrito.

crito. Nam aut ego vehementer fallor, aut ritum Romanum nobis, more suo, poeta doctissimus indicavit. Is fuit, ut sacra quaedam facturi, aram vitta cingerent: & eo referendum, quod ait Propertius libro III.

Costum molle date, & blandi mihi thuris honores,

Terque focum circa laneus orbis eat.

& quod Ovidius v. Fastorum,

Araque gramineo viridi de cespite fiat,

Et velet tepidos nexa corona focos.

& libro sexto ex eodem more illud est;

Haec secum Tanaquil sacris de more peractis

Iussit in ornatum fundere vina focum.

etsi posteriores hi loci de verbenis accipi etiam possunt. De Iynge scribit scholiastes, tradidisse quosdam, eam fuisse filiam Ἠχέως, addit vero codex vetus, οἱ δὲ Παιδοῦς. In eodem exemplari scriptum est,

Ἀλφιδά τοι πρῶτον περιχάεται.

non πρὶ τάκεται: atque eam lectionem videtur annotare voluisse vetus interpres. Non probo quod quidam tradunt, ἀλλ' ἐπίπασσε, ideo esse scribendum, quia integrum sit, non ἀλλά, sed ἀλλ' mihi aliter videtur: qui sciam sexcentis locis apud Graecos poetas vocem ἀλλ' sic usurpatam reperiri. Sequitur,

Θέσφι δειλαία πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.

& in Cyclope

ὦ κύκλωψ κύκλωψ πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι.

simile est Homerī in Odyssæa,

— σὺ δὲ τις φρενὰς ἐκπεπαταγμένος ἐσσί.

& apud Herodotum, φρενῶν ἀγαθῶν παραπλάζειν. Scripserim mox,

— τὰ Δέλφιος ὀσέα πάσσω. &

— ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφει δάφνην λίθω.

ita potius Doreas, quam Δέλφιδος, ut Πάριος potius, quam Πάριδος. esse autem in hac oda exquisite servatam linguam

Doricam prisci tradunt magistri. Versum istum,

χ' ὡς δινεῖθ' ἴδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας,

aliter veteres distinguunt, aliter recentiores libri, & interpretes. liquet ex editis scholiis: & magis adhuc ex isto interpretamento codicis manuscripti: ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, ὁ ἐκ τῆς δυνάμεως τῆς Ἀφροδίτης κατεσκευασμένος. Porro scholiastes editus ista verba,

ἦ ῥά γέ τοι μυσσὰ καὶ τὴν ἐπίχασμα τέτυγμαι;

sine interrogatione legit: non editus vero cum interrogatione scribit & explicat: & ita etiam sequenti idyllio,

ἦ ῥά γέ τοι σιμός καταφαίνομαι ἦμεν;

aliter tamen habebat vetus Theocriti codex: ubi etiam recte

Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα

scriptum offendi, non ῥαδάμανθα. Sequitur deinde,

— τό δὲ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

ad quem locum quod notant scholia, multum apud veteres fuisse aeris usum in re divina, maximeque πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν: confirmatur valde istis Macrobiani verbis lib. V. cap. XIX. *Ommino autem, ait, ad rem divinam pleraque aenea adhiberi solita, multa indicio sunt: Et in his maxime sacris, in quibus delinire aliquos, aut devovere, aut denique exigere morbos volebant* Recte etiam notatum in iisdem, solitos veteres delinquente luna aera pulsare. Causam cur id vulgo fieret, aperit Plutarchus in libello de facie, quae in orbe lunae apparet. plerique tamen aliter acceperunt, quos vanitatis arguit Ovidius merito,

Et quamvis aliquis Temesaeae removerit aera,

Nunquam luna suis excutietur equis.

Vide iterum Plutarchum in Aemilio Paulo, Livium lib. XXVI, Tacitum lib. I. Manilius,

Ultima

*Ultima ad Hesperios infectis volueris alis,
Seraque in extremis quatiuntur gentibus aera.*

Ait Theocritus,

Ἐν Δία λαοθῆμεν εὐπλοκάμου Ἀριάδνας.

vetus codex habebat Δίω: sed aliud Dium, aliud Día: nec quicquam mutandum. Dia namque est Naxus. Callimachus,

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ, ἔσχε παλαιότερον ὄνομα Νάξω.

& ita apud Homerum, Apollonium, Catullum aliosque in fabula Ariadnes. Adi, si lubet, Stephanum: & lege apud eum, ἡ πρὸς Ἀμόργῳ, non πρὸς Σαρμοσσῶ. claret ex iis, quae scribit hic scholiastes. Notabis etiam Δίαν πρὸς Μιλήτῳ esse Stephano, quae isti est, ἡ περὶ Μῆλον. quarum lectionum utra sit verior, alias viderimus. Sane ex iis, quae hoc ipso loco interpretes ait de voce Μύνδιος, non dubito rescribere apud Stephanum in Μύνδος, Ἀρχαδίας pro Καρίας alterutro loco: quod & aliis rationibus probare possem, si id ageretur. Placēt autem mihi vehementer, ut, cum dicit Theocritus Ἰππομανὲς φυτὸν ἔσι, φυτὸν exponamus Φῦμα. Φῦμα autem est πᾶν τὸ φυόμενον, ut ἀκρόμαχ τὸ ἀκροώμενον, & alia id genus. Ita ab aliis quoque reperies usurpatam vocem φυτὸν. Callimachus de ferro loquens,

Γεόθεν ἀντέλλον τὶ κακὸν φυτὸν οἳ μιν ἔφηναν.

Hesychius, φυτοῦ, φύματος. respicit Hesychius, nisi vehementer fallor, locum illum ipsum Archilochi, quem profert scholiastes. Solet enim ille grammaticus difficiles quosque locos principum poetarum in suos commentarios transferre & explicare, quod tamen videas saepe (ut hoc obiter dicam) etiam doctissimos viros non animadvertere, & eo falli. Exemplo sit is, qui ex illo Hesychii loco, ubi explicantur haec Homeri *Ιλιάδ. σ.*

*ὦ πόποι ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρεται
δαιμον ἡμετέρης.*

& Ιλιάδ. π.

ὁ ῥῶ πᾶγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει,
 proverbium, nescio quod, omnibus hactenus inauditum,
 & ipsi in primis Hēsychio, confinxit. Sed ad rem. Scribo,

τὰ δὴ τόκα ποτὰ μὲν αἶπα. non πόκα.
 alibi hunc locum explicamus contra interpretes. Eo versu,

Καμφοειλαμένα τὰν ξυσίδα τὰς κλεαρίδας,
 satyrico aceto defricatur mulierum illiberalis ambitio,
 in aliena veste sese venditantium. Iuvenalis,

Ut spectet ludos conducit Ogulnia vestem.

Quid sibi vult vetus nota ad haec verba?

αἶπα μὲ τις καपुरὰ νόσος ἐξαλάπαξε.

nota haec est: γράφεται καὶ ἐξάλαξεν ἰν' ἣ ἐξήλησε. ego,
 qui haec ita scripta non intelligerem, sic scribebam, ut
 ea intelligerem, γράφεται καὶ ἐξαλίαν. ἰν' ἣ ἐξήληνε. no-
 tum verbum ἐξηλιάζω, insolo, sicco. Valde autem simi-
 lis est apud Plautum Sileni narratio narrationi Simae-
 thae, quae ibi incipit.

— τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;

Plauti locus est in Cistellaria.

*Quo is homo insinuavit pacto se ad te? S. Per
 Dionysia*

*Mater pompam me spectatum duxit: dum redeo
 domum,*

*Conspicillo consecutus est clanculum me usque ad
 fores:*

Inde in amicitiam insinuavit.

Sed Theocriti imitationem, vel potius συνέμπτωσιν in di-
 ἑτα paria & similia, non uno loco deprehendas in Plau-
 to. Ne longe abeam: proverbium, quod in hoc ipso
 idyllio extulit noster,

— αὐτὰ δὲ λοιπὰ

ὅς ἐ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. & εἰδ. δ'

τὰς πόρτιος αὐτὰ λείπειται Τῶςέα,

non semel expressit Plautus. Aulularia,

Me.

Me. *Volo ex te ego scire quid sit agnus curio.*

Ev. *Qui ossa atque pellis totus st; ita cura macet.*

Captiveis: — *ego qui tuo moerore inaceror,*

Marcesco, consenesco, Et tabesco miser:

Ossa atque pellis sum, miser a macritudine.

Sic Apollonius, — ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔργον. V-
teres Latini *scutilum* dixerunt, qui totus esset ossa & pel-
lis, ut docet nos Festus. Simaetha paullo mox cum
ait,

Ἄλλ' ἢς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος αὐτο φεύγων
videtur alludere vetus proverbium, ὁ χρόνος εὐμαρὴς
θεός. Scribe deinde χ' ὦτῳ, non χ' ἔτῳ. nec aliter in
scholiis. Ait Delphis, — καὶ γὰρ ἐλαφρός· καὶ καλὸς
πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῦμαι. καλεῖσθαι hic ita accipio,
ut τὸ εἶναι potius, quam τὸ κατηγορεῖσθαι vel λέγεσθαι si-
gnificet: ut & apud Romanos verbum *appellor* nonnum-
quam. Varro, *De re rustica*. Sequitur *secundum illud,*
quali terra sit solum fundi, Et a qua parte vel maxime bo-
nus aut non bonus appelletur. hoc est, καλοῖτο sive εἴη. No-
tat hoc loquendi genus apud Homerum ejus interpre-
Eustathius saepissime: quod in sacris literis ex idiomate
Hebraico plurimis locis invenitur. Plato *De republi-*
ca lib. VIII. μηδὲν ὕντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρηματι-
σὴν, μήτε δημοκρεγόν, μητε ἱππέα, μητε ὀπλίτην, ἀλλὰ πένητα
καὶ ἀπορὸν κεκλημένον. & paullo post, πάντες ὅσοι κέκληνται
κακούχοι. Sic & princeps tragicorum Sophocles sae-
pe. In *Electra*,

Ἀνέτέ μ', ἀνέτε, παράγοροι

Ταῦτα γὰρ ἅλута κεκλήσεται.

Philoctete,

Ἄλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον

Ἐρημόν ὧδε κ' ἄφιλον κελούμενον.

In *Trachiniis*.

— τοῖαδ' Ἡρακλῆς

ὁ πιστὸς ἡμῖν καὶ γὰρ ὁ καλούμενος.

ubi tamen perperam editum τελούμενος: quum Aldi editio habeat καλούμενος: recte. Contra in Oedipo Colon. isto versu,

— μόνος δὲ τὸν καλούμενον ξένον

Σώζεν οἷος τε.

verius fortasse scriberetur

κακούμενον, ut & Aldus edidit, & habet Suidas δόξα: etsi vulgata lectio mihi non displicet. Posuerunt invicem esse pro nominari veteres, ut ad Phormionem adnotat Donatus. Scriptores Attici εἶναι & καλεῖσθαι nonnunquam jungunt. Isocrates Panathenaico, τὸν διὰ σωφροσύνην μόνον ἀξιώθεντα Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεσὴν. Aristoteles Politicorum lib. VIII. μὴ καλὸν, ἀπτόμενον φαίνεσθαι μηδαμῇ μηδαμῶς, ὅταν ἢ καὶ προσαγορευθῇ πόσις. Mala Dionysiana cur appellet poeta, explicat Athenaeus libro tertio, cujus esse verba: Ὅτι δὲ καὶ τῶν μῆλων εὐρετής ἐστὶ Διόνυσος, μαρτυρεῖ Θεόκριτος ὁ Συρακούσιος, οὕτωςί πως λέγων,

Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων.

Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔργον.

deinde addit Neoptolemi Pariani locum, quo & pomorum, & omnium aliorum ἀκροδρύων, inventio Baccho tribuitur. Philetæ locum, qui adducitur in hunc versum ab interpretibus, ita scriptum invenimus,

Μᾶλα φέσων κόλποισι, τὰ οἵ ποτε Κύπρις ἐλοῖσσε

Δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Ἐχθὲς sive χθὲς saepe idem valet ac χθὲς καὶ πρῶην: neque hesternum diem praecise notat: sed latius multo extenditur: ut in fine hujus carminis minimum ad dies duodecim, illo versu,

Κἄτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο, μέσφα τοι ἐχθὲς.

dixit enim initio,

Ὅς μοι δωδεκαταῖς ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει.

& ait iterum sub finem,

Νῦν δέ τε δωδεκαταῖς ἀφ' ᾧ τέ νιν οὐδέποκ' ἦδον.

C A P.

C A P. IV.

Philetæ locus, de quo egimus modo, admonet me aliquot Callimachi fragmentorum, quæ in scholiis corrupte scripta, operam nostram desiderant. Neque vereor ne fraudi mihi sit apud amantes harum literarum, si occasione ista paululum a proposito aberravero. Verba interpretis ad superius idyllium secundum hæc sunt. Εἰώθασιν οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχειῖσθαι. Καλλίμαχος· Ἐγχεί καὶ πᾶσιν εἶπε Διοκλῆς, οὐδ' Ἀχελῷος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων. De isto veterum amantium more notamus aliquid ad XIV. idyllium. Sed versus Callimachi sic sunt scribendi ex membranis,

Ἐγχεί, καὶ πάλιν εἶπε, Διοκλῆος· ἧδ' Ἀχελῷος

Κεῖνα τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Iterum scholiastæ verba sunt ad cæmen III. τὴν σαγίναν τῆς δρέσου πρῶκα λέγουσιν ἀπὸ τῆ πρώτης πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος. ὥς κεν ἐκείναι πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, προίκιον ἐκδηκέως εἶδαρ ἔδων. scribo ut sententiæ simul & versui consulam.

— ὥσπερ ἐκείναι πρῶκας ἔραζε πεσοῦσας

Προίκιον ἐνδυκέως τέττιγος εἶδαρ ἔδων.

προίκιον εἶδαρ, dapes in emtae, vel cibus pauperum, miserorum. Hesychius, προικός, πονηρός, πτωχός. Homero & poëtis προίκτης est mendicus. Legere memini & προίκα pro mendicitate. nisi mendum est in his verbis Dionis Chrysostomi oratione De non capta Illo, φασι τὸν Ὅμηρον ὑπὸ πρεΐας τε καὶ ἀπορίας προσαιτεῖν ἐν τῇ Ἑλλάδι. Verba interpretis fere adduxerant me ut scriberem Πρώτον ἐνδυκ. sed repugnat scriptus codex: in quo scriptum inveni πεσοῦνται pro πεσοῦσαι & ἐκ δίκης ἔρας εἶδαρ. fortassis an scribendum προίκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔρωτος ἔδων. Deprehendimus ibidem, & alium Callimachi locum, valde obscuratum: nam & auctor ejus scholii nomen poëtae reticuit: & scribarum imperitia plurimum ausa est in illo depravando. Ita igitur scriptum, quo loco ver-

bum παλύνεται explicatur: πάλυν ἔλεγον τὸ λεπτότατον τῆς αἰεύσεως παρ' ὃ καὶ Φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν Φάλιον αἰεύσεις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. manifesta vitii lectio. In libro scripto, qui in Genevensi bibliotheca servatur, reperimus, ἡδὺ ἀνάφαλον ταῦρεν. nihilo melius. nisi quod indicio vocis ταῦρεν, quae in vulgatis deest, latentem Callimachi versiculum sumus odorati. Scribendum enim putamus, Εἰδυῖαν Φάλιον ταῦρεν ἠλερίσαι. extat iste Cyrenaei poëtae pentameter in Etymologico magno, in voce ἰάλεμος. In ipso fine ejusdem carminis, habet dictus liber, Ὅτι δὲ οἱ σατυροὶ καὶ οἱ πάντες καὶ ἐπίφοροι (scribo, εὐεπίφοροι) πρὸς τὰς συνουσίας καταγινόντες (fortasse, κατ' ἀγροὺς ὄντες καὶ Καλλιμάχης φησι. At locus ab interpretibus ad primum idyllium productus in explicanda voce σκῶπες, sumtus est ex libro Callimachi De avibus: cujus, praeter Suidam & Athenaeum, meminere commentator Apollonii & auctor Etymologici. Ex ejusdem Choliambis sumtus est hic versus, qui in scholiis legitur ad septimam eclogam, ἐς τὸ πρὸ τείχεος ἱερὸν ἀλίες δεῦτε. Extant & in Etymologico magno, ut alia multa hujus auctoris, quaedam non sine mendo. Eorum partem superioribus adtextam, simul ut emendem. Scribit auctor in ἀμπρεύω· ὃ μὲν Καλλιμάχης κυρίως ἐπὶ τοῦ ἔλκεν ἔλαβε τὴν λέξιν. οἷον Ἄνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λείοθεν ἀμπρεύοντες. Scribo, Ἄνδρες δέλαιοι δ' ἐκ λήοθεν ἀμπρεύοντες. loquebatur de ubertate messis, & συγκομιδῇ frugum. ἐκ λήοθεν valet, ἐκ τοῦ λήϊου, ex aruo ubi seges, qui λείοθεν retinent & ἀμπρεύειν explicant vitam trahere, reselluntur satis ab ipso auctore, qui ait κυρίως hic verbum illud accipi. Similis vox ἄγροθι in alio ejusdem versu,

Ἐν τ' εὐωπείᾳ, φέρε τ' ἄγροθι νόσιμα πάντα.

In ἀττάραχος scribo, οὐδὲ τὸν ἀττάραχόν τοι ἔδωκε. non δέδοικε. Ita extulit proverbium Homericum, quo & Theocritus est usus: ἔδ' ἄλλα δοίης, nam ἀττάραχος est τοῦλάχισον,

χίον,

χισον, ut apud Latinos, ciccus, pilus, hetta, nauci. Scribit idem: Δανάκης, νομίσματος ἐστὶν ὄνομα βρεβρεκὸν πλέον ὀβολῷ· ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς σόμασιν ἐτίθεσαν. Καλὶμαχος, Τῆνεκα καὶ νέκυες πορθητὸν οὔτι φέρονται Μῆνη ἐπιπτολίων, ὅτε θυμιοησέμεν. Ἄλλ' οὐσάνοις ἐκ σωματέσσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον δανάκης. Mos Graecorum, quem notat, omnibus jam notus est. ut Iuvenalem aliosque plurimos taceam, quoties mentio apud Lucianum ejus oboli, quem mortuis in os indebant veteres, ut esset unde naulum solverent? Versus Callimachi, ab aliis parum feliciter tentatos, sic scribendos censemus:

Τῆνεκα καὶ νέκυες πορθητὸν οὔτι φέρονται
Μῆνη ἐν πτολίων, ὃ γε τέθμιον εἴσεμεν ἄλλοις
Ἐν σωματέσσι, νεὼς Ἀχερουσείας ἐπίβαθρον.

Proferuntur hi versus, non quod in illis voce δανάκης esset usus poeta: sed ad confirmationem ejus moris, quem diximus, nec potuit ab eo grammatico locus illustrior & dilucidior eligi. Loquitur autem Callimachus de Hermione, ubi fuit Ditis ostium, sive terae hiatus altissimus: vulgo ψυχοπομπεῖν dicebant: putabant enim animas facti functorum per illud foramen recta ad inferos pervenire, ideo nauli gratia obolum non inferebant ori suorum mortuorum. Strabo, παρ' Ἑρμιοῦσι δὲ τεθρύληται τὴν εἰς ἄδου κατάβασιν σύντομον εἶναι, διόπερ' ἐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τὸν ναῦλον. Ex his intelligimus quo pertineant illa verba, μῆνη ἐν πτολίων, sed notanda vox μῆνη: nam etiam alibi fuere ψυχοπομπεῖα & viae ducentis ad inferos compendia: quod ex geographis & Hesychio certum est. Caetera ut sunt a nobis correcta difficultatem non habent: nec obscurae emendationum rationes. εἴσεμεν vel εἴσειν, pro φέρον, etiam Andocides orator alique posuere, nedum poetae. monstrum lectionis ἄλλ' αὐσάνοις natum ex imperitia scribae, qui in describendo vocem adjecerat a poeta omissam, & ita notaverat ἄλλοις ἄνους

usitatisimo in libris veteribus compendio. In voce δίκρον scribe: Καλλιμάχος, δικρόν φιλτράν αἰραμένη. non autem φίλτρον. furcam intelligit. De notatione nominis ἐρωδιός ita scriptum ab eodem, 'Ερωδιός ἐτυμολογεῖται διαφόρως, οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα, ὡς παρὰ Κυρηναίω, Αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον τὶ ἔλειξαν ἔαρ. mutilata esse Callimachi verba satis liquet. Integer versus hic est, Πολλὰκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ. reperi apud Nicandri interpretem in Alexipharmaca. Scribo in λάκτις,

Λύθις ἀπαιτίζεσαν ἐὼν εὐεργέα λάκτιν.

nam ἔκνον nihil est: ἔκνων a κιάω non satis convenit. λάκτις est trua, ut in simili loco Nicandri, — λάζεο τυκτὴν Εὐεργὴ λάκτιν. Omnino mapalia faciam isto capite, ut in curia senatores persaepe: quocumque me rapiet memoria, eo deferar hospes. Igitur in Arati vita quae Achilli Statio adjecta est, Callimachi extat epigramma in eum poetam: quod quia corruptissime ibi scriptum est, nec viri docti, cum inde illud describerent, quicquam emendarunt, apponam id, atque ex animi sententia corrigam. Ita autem editum est:

Ἡσιόδου δ' αἶσιμα καὶ ὁ τρόπος ἔ τὸν αἰδὼν
ἔχον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμαξέτο. χαίρετε λεπταὶ
ῥήσεις Ἀρήτου σύγγονος ἀγρευπνίης.

prius distichum multifariam depravatum est. Scribo,

Ἡσιόδου τόδ' αἶσιμα, καὶ ὁ τρόπος οὗτος αἰδὼν
ἔχε τὸν ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμαξέτο. χαίρετε λεπταὶ
ῥήσεις Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρευπνίης.

Praeivit ex parte ad hanc emendationem, quod in ejusdem vitae initio est scriptum. Asclepiades, inquit, Τασσεῖα φησὶν αὐτὸν γεγονέναι, ἀλλ' ἔ Σολέα, Καλλιμάχου πολυίσωρος αἰνέος καὶ ἀξιόπιστου Σολέα λέγοντος αὐτὸν γεγονέναι διὰ τούτων ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον (ita emendo vulgata-

tam

tam lectionem, quae eo loco depravatissima est) τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. Hesiodi carmen de sideribus laudant veteres grammatici: Theon in Aratum ἀστρονικήν βιβλὸν vocat. Arati librum astronomicum vocat Callimachus ῥήσεις λεπτὰς, ut Strabo τὰ κατὰ λεπτὸν libro decimo. Δημοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἄριστος ἐν τοῖς κατὰ λεπτὸν. Plinius libro V. epistolarum: *Vides ut Aratus minutissima etiam sidera confectetur Et colligat: modum tamen servat.* Ptolemaeus rex in epigrammate, quod in eadem illa vita legitur,

Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγῃ σκηπτρον Ἄριστος ἔχεις.

Poteram plura istis adtexere, quae ex hoc poëta apud varios auctores vitiose scribi observavimus: sed haec ipsa vereor ne nimis multa multis videantur. Hic igitur pausa esto.

CAP. V.

Eclogae tertiae inscriptio est Κῶμος in libro manuscripto. Est autem hoc carmen exemplum elegantissimum παρακλαυσιθύρη: nam ita proprie appellabant, ut alibi explicamus pluribus: causam ejus appellationis declarat poëta idyllio XXIV. cui index Ἐρασῆς ἢ Δύσεως: estque id alterum non minus elegans παρακλαυσιθύρου exemplum. Ait ibi poëta.

Ἀλλ' ἐνθάδ' ἔκλαιε ποτὶ συγνοῖσι μελάθροισι,

Καὶ κύσε τὰν φλιάν. οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν.

Thynnorum piscatores olim in altas rupes mari imminentes soliti speculas collocare, ut inde thynnos observarent, sicut author est Strabo, qui θυννοσκοπεῖα vocat. Propterea canit Theocritus,

— εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι

Ὡπερ τοὺς θύννους σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γρηπεύς.

Sed videtur postulare sententia ut scribamus, εἰς κύματα τῆθεν ἄλ. & ita putarim legisse auctorem hujus in-

terpretamenti non editi, εἰς κυμ. τ. ἀλ. ἀπὸ τούτου, ἐκεί-
θεν ἀλῆμαι. Τῆθεν Doricum a τῆνος ut κεῖθεν a κεῖνος.
paullo ante τηνῶθε dixit, pro eodem. τηνῶθε καθεῖλον ὦ-
μ' ἐκέλευ. Scribit scholiastes in explicatione vocis
Ἀγροῖω, οὐδέπω γὰρ τὴν γεαίαν ἔτω φασίν, ex quibus intelli-
gimus, lectum olim a quibusdam fuisse ἁ γεαίω. cuius
γεαφῆς etiam in scriptis scholiis obscura mentio simili-
ter habetur. Illa igitur sive Graeo, sive Agraeo, Ἄπραν
πειολογεῦσα παραιβάτις, muliercula fuit solita ad sarculan-
dum operas locare. nam ita potius verba illa interpre-
ter. Videntur & παραιβάτις & ἐριθακίς Dorum pro-
priae voces fuisse: neque assentior iis, qui putant esse
nomina propria. Eustathius Iλιάδ. σ. Ἰσέον δὲ ὅτι καὶ πα-
ρὰ Θεοκρίτῳ εὐρεται ἡ μισθώτρια ἐριθακίς λεγομένη. & Iλιάδ.
γ. Ὅτι δὲ Θεόκριτος τὴν παρ' αὐτῷ ἐριθακίδα, ἥτοι μισθώ-
τριαν παραιβάτιν καλεῖ, καὶ διὰ τὴν ζήτητέον ἐκεῖ. quanquam
Eustathio hic iterum imposuit memoria: non enim de
eadem ambae istae dictiones, quod ille ait, usurpantur.
Notabis obiter elegans loquendi genus illud, τὸ πᾶν λί-
θος, quo etiam alibi usus. idyllio XV.

πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον.

Sophocles in Philoctete, ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δαῖμα. Aristophanes Acharnensibus,

Βοι. Μικρὸς γὰρ μάκος οὗτος. Δι. ἀλλ' ἅπαν κακόν.

Latini eandem sententiam voce *merum* exprimunt, ut
cum dicunt, *rus merum*, *scelus merum*. & Aeschylus quo-
que in Agamemnone, ἄκρατος ὀργήν, id est, *merabilis*. No-
tabis etiam in hoc idyllio, quod alicubi observat Eusta-
thius: veteres Graecos bonum existimasse omen τὸν ἐκ
δεξιῶν παρμὸν, & τὸν παρμὸν τοῦ δεξιῶ ὀφθαλμοῦ. ac
profert ille Theocriti istum versiculum,

Ἀλλετρεῖ ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός.

Plautus in Pseudolo,

Nisi quia futurum est, ita supercilium salit.

De

De sternutatione exempla sunt passim obvia. Cererī genus hoc *μαντικῆς* adscribebant. Hesychius. *Συμβόλους τοὺς διὰ τῶν πταρυμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον· ἀνετίθεντο δὲ ἑτοιμῇ μητρὶ.* Scripsisse autem reperio etiam Posidonium de ratione captandi ominis ex palpitatione: Suidas enim auctor est, edidisse eum *παλμικὸν οἰώνισμα*. Extat vero hodie Melampodis hierogrammatei Aegyptii, ad Ptolemaeum regem missus libellus, cujus argumentum & titulu· *Περὶ παλμῶν μαντικῆς*. In eo cum alia multa, tum, quod ad hunc locum facit, de oculo dextro sic scriptum: *ὁφθαλμὸς δεξιὸς εἰάν ἁλῇται, κατὰ φημενόνην, καὶ Αἰγυπτίους, καὶ Ἀντιφῶντα, ἐχθροὺς ὑποχειρίους ἔξει.* ex his verbis cognoscimus, qui fuerint vanissimae hujus artis primi & praecipui auctores. Testatur etiam Suidas editum olim a Xenocrate *Οἰοσκοπικὸν οἰώνισμα*, id est, de signis domi apparentibus: exempli gratia, si in tecto felis aut serpens apparuerit, quid hoc portendat. de fele habes exemplum apud Aristophanem, Terentium, & in LVII. Dionis, de angue apud Plautum, Terentium atque alios.

C A P. VI.

Sed veniamus ad quartum idyllium. Ejus principio Battus, audito bubulcum Aegonem ad certamen Olympicum esse profectum, stupefactus rei novitate, ait,

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσι ὀπώπη.

ita scribunt Dores, non *ἐπώπει*. est autem dictum *ἐμφατικώτατα*: nam ut efficiat Aegonem sacro certamini nunquam praeparasse, negat eum vel vidisse unquam oleum: sine quo exercitatio non fiebat in palaestra & tyronum ludo. Nimis ingeniosi fuerunt, qui ista aliter acceperunt, partim etiam scripserunt, ut interpretes nos admonent. In eorum verbis non sunt praetereunda haec, *ἥτις ἀπέχει σαδίων ὀκτώ, ὥς φησιν Ἀριστέλης.* Loquitur

tur de corona Olympica, & oleastro, unde solita sumi. hunc ait afuisse stadia octo, auctore Aristotele. sed hujus intervalli ecquem alterum terminum intelligit? Pisamne an Olympiam? an locum illum, ubi certamina celebrabantur? etsi istud quidem non potest: nam stadium in ipso oleastrorum nemore collocat Strabo. Philosophi extant verba haec in Aristophanis Commentariis. Ἐν τῷ πανσηθίῳ ἐστὶν ἐλαία· καλεῖται δὲ καλλιτέφανος. ταύτης δὲ ἔμπαν· παλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν· ἀφ' ἧς τε τοὺς πτόρεθους ὥσπερ ἡ μύστος, εἰς τοὺς σεφάνους συμμέτρους· ἀπὸ ταύτης λαβὼν Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπιάσιν, ἀφ' ἧς οἱ σεφανοὶ τοῖς ἀθληταῖς δίδονται. ἐστὶ δὲ αὕτη περὶ τὸν Ἰλισσὸν ποταμὸν, σαδίους ἔξ τῆς ποταμοῦ ἀπέχουσα. περιωκοδόμηται δὲ, καὶ ζημία μεγάλη τῷ θιγόντι αὐτῆς ἐστίν. ἀπὸ ταύτης ἔφερον λαβόντες Ἡλείοι τῶν ἀθλητῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς σεφάνους. Aliquanto post occurrit in omnibus, quas videre licuit, editionibus, mendum turpissimum. Sic enim vulgo legitur hic versus,

Καὶ μὲν ἐς τὸ Μάλιμον ἐλαύνεται.

cum sit omnino scribendum ἐς σομάλιμον. Στομαλίμνη & σομάλιμον voces, quae hactenus in tenebris delituerunt, pluribus a nobis, Deo volente, in nostris Animadversionibus in Strabonem; scriptorem praestantissimum, explicabuntur & asserentur. Nunc satis erit Eustathii locum afferre, ne quis postea de veritate hujus lectionis dubitet. σόμα δὲ, αἶτ, ὅτι καὶ ἐπὶ λιμένων λέγεται, καθὰ καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ καὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ σομάλιμον, δῆλόν ἐστι. Locus est in decimo Οδυσσ. commentario. Sequitur,

Χ' αἰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἂν ποτ' ἐπαῖα.

ubi scribendum ἐπάξα, pro ἐπάξω: quod minus recte quidam libri habent. Illo autem loco,

— αἰ γὰρ ἄκκιθα

Ἄε μοι μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν.

si sequimur scholiasten, male scribitur ἄρμοι pro ἄρμοι. Statuitur enim ab illo inter haec differentia: sed eam Eustathius non admittit, qui Syracusano more δασύνεσθαι hanc vocem annotans, exponit ἀρτίως. Aeschyli quoque scholia ἄρμοι explicant νεωσι, cum hac adiectione ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμάτων τῶν συντιθεμένων καὶ ἀρμοζομένων νέειν. Omitto quae de ista voce disputantur in Etymologico. tantum monebo, versum istum, qui sine auctoris nomine ibi adducitur,

Ἄρμοι που καὶ κείνῳ ἐπέτρεχε λεπτός ἵαλος,
videri vel Apollonii esse, vel ex isto Apollonii libro primo manasse, aut contra,

Ἄρμοι που καὶ κείνῳ ἐπισαχύνεσκον ἵαλοι.
Iam vero cum dicat Corydon de Aegone, quem Milo Olympiam abduxerat,

Κ' ὥχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθι μάλα,
quaeri jam olim coepit quid hic μῆλα poëta appellet: & quorsum oves, quorsum etiam σκαπάνην secum Aego in Elidem detulisset. Paucis omnibus satisfaciemus. Qui Olympicae coronae cupiditate ducti in Pisatidem veniebant, ii ante legitimum certamen, quod erat dierum quinque, triginta ipsos dies ab epistatis, & ludorum magistris exercebantur. Isacius Tzetzes in Lycophronem, τὰ δὲ Ὀλύμπια πέντε ἡμέρας ἐτελεῖτο, ἀπὸ 1ᾶ τῆς σελήνης, μέχρι 5ᾶς ἰ.ε. προεγυμνάζοντο δὲ πρώην, ἡμέρας τριάκοντα. Philostratus De vita Apollonii libro quinto, Ἡλεῖοι τοὺς ἀθλητὰς, ἐπειδὴν ἦκη Ὀλύμπια, γυμνάζουσιν ἡμερῶν τριάκοντα ἐν αὐτῇ τῇ Ἡλίδι. Ita fiebat ut XL. fere, vel minimum XXXV. dierum mora athleticis in Elide esset facienda. Propterea oves XX. secum deducit Aegon, ut illarum carnibus toto illo tempore alatur, nam peregrinantes olim de cibo sibi solitos prospicere, nemo non hospes & peregrinus in literis potest ignorare. De σκαπάνῃ sive ligone aut rastro, ut exponitur in Glossario, notavi.

tavimus jam olim, fuisse genus exercitationis Graecorum epheborum, quod explicat Festus Pompejus. *Rutrum*, inquit ille, *tenentis juvenis est effigies in Capitolio, ephebi more Graecorum harenam ruentis exercitationis gratia*. Fuit hoc inter praeludia, quibus athletae praeparabantur ad caetera certamina: eratque inter eos contentio quis socium suum in pulvere palaestrico ruendo praeverteret, quod παρούττειν Graeci dicunt: ideo ligonem vel rutrum domo aufert Aegon, hoc ipso athletam sese profitens. nam & pictores sculptoresque, ut declarat superior Festi locus, athletas, vel certe ascetas, rutrum tenentes effingebant. Haec nobis ex veterum lectione comperta satis & certa. At vir doctus nuper in Agonisteco suo veterem hanc nostram notam & Graecorum quoque interpretationem loci hujus conatu magno refellere aggressus est. Placet illi μήλα hic esse poma, non oves: σκαπάνην mulctram, non δίκηλαν aut ligonem. quarum sententiarum prior ex antiquis repetita, explosa pridem est & refutata peritioribus criticis, ut videre est in scholiis: altera plane recens ac nova: prorsusque, ut nobis quidem videtur, ἀμφοτέρων, καινή τε καὶ κενή. Quaeram enim ego ab eruditissimo viro, apud quem vel poetam, vel poetae interpretem, vel cujuscunque generis scriptorem Graecum, σκαπάνην pro mulctra aut alio quo simili vase positum observaverit. Proferat aliquid stabiliendae huic ante inauditae interpretationi istius dictionis: tum videbimus utra significatio istius loco magis conveniat. Nam quod σκαφίς & σκάφιον indidem ortae voces, & vas interdum & instrumentum fodiendi designant, nihil hoc ad verbum σκαπάνη. de illis praeter auctorum χεῖρας plurimas, quae sunt ad manum, etiam ratio afferri potest, cur varias significationes habeant: de hac, neutrum potest. At inquiet, nonne alia multa vocabula apud optimos scriptores nove usurpata reperiuntur,

riuntur, quorum exempla frustra requiras? Sic est sane: meminimus enim eorum, quae vel ipsi observavimus, vel apud veteres grammaticos, Eustathium maxime, super istis ἀπαξ εἰρημένοις, & ut ita dicam, μοναδικοῖς verbis olim legimus. Sed quid opus insolentes & novas interpretationes fingere, cum optime quadrent notae & certae? Verum σκαπάνην usitata notione posse hic accipi negat idem. cui, si recte mentem ejus capio, prorsus non placet fuisse ullum veteribus athleticis cognitum aut usurpatum ὀρχῆς in palæstra certamen. Id igitur probemus. Athenaeus libro XII. Ἐν Κρότωνι δὲ σκάπτοντί τινι τῶν ἀθλούντων κόνιν, ἐπισάντες τινὲς Συβαριτῶν ἑαυτὰ μαζον λέγοντες, εἰ τηλικαύτην ἔχοντες πόλιν, οἰκέτας μὴ κέκτηνται τοὺς σκάψοντας ἑαυτοῖς τὴν παλαίστραν. Laertius in Diogene cane ἔλεγέ τε περὶ μὲν τῆς παρορύττεσθαι καὶ λακτίζειν ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους· περὶ δὲ καλοκαγαθίας, οὐδένα. Arrianus Dissertationum Epicteti libro tertio cap. XV. εἴτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι ἔστιν. ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, ὀσφὺν σρεῖσαι, πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν. ita scribendus iste locus, male vulgo & scriptus & ab interpretibus acceptus. de quo alias plura, ut speramus. Iam ergo liquet cur auctores & quo sensu σκαφεῖα ponant inter athletarum instrumenta. Plutarchus in commentario, An seni capeffenda sit Respublica. οὐδὲ γὰρ τὰ σώματα παντελῶς ἀκίνητα καὶ ἀγύμναστα περιορῶμεν, ὅτι μὴ δυνάμεθα σκαφεῖοις μηδὲ ἀλτῆρσι χρῆσθαι. non est dubium σκαφεῖον hic esse quod est apud Theocritum σκαπάνη. quare etiam in Arato ejusdem Plutarchi sic interpretabimur haec verba: ἐπιφαίνεται δὲ ἀμέλει καὶ ταῖς εἰκόσιν ἀθλητικὴ τις ἰδέα καὶ τὸ σπουδὸν τῆς προσώπου καὶ βασιλικὸν ἢ παντάπασιν ἀρετῆς τὴν ἀδελφότητα καὶ τὸ σκάφειον. qui aliter accipiunt, errare omnes mihi videntur: quod pace virorum eruditissimorum, quos hic locus habuit exercitos, dictum sit.

Paene exciderat mihi lectorem admonere turpis mendae, quae in argumento hujus carminis continetur, quo loco scriptum est ἀρχαιότερος δὲ Μίλων Θεοκρίτου. εἶγε ὁ Μίλων τῇ ἑβδόμῃ πάλιν νικᾷ· ὁ δὲ Θεόκριτος κατὰ τὴν ἑκατοσὴν ὀλυμπιάδα (mss. ὥσπερ ἰδεῖξάμεν κατὰ τὴν 58 ὀλυμπ. vide ultimo capite.) ἤκμασεν. Falsum est Milonem Crotoniatam vicisse olympiade septima. constat fuisse eum Pythagorae discipulum, qui post quinquagesimam demum olympiadem docere coepit in Italia. auctor Halicarnasseus Dionysius libro II. Puto igitur emendandum, τῇ ἑβδομηκστῇ ἑβδόμῃ πάλιν νικᾷ. nam per illa tempora & multis adhuc annis post, praecipua laude per utramque Graeciam celebres fuerunt Pythagoras & Milo: ille studiis philosophiae, hic arte athletica. argumento sit vel id unum, quod de utroque narrat Diodorus Siculus in anno secundo olympiadis LXXXII. ut valde mirer hoc mendum repertum mihi etiam in duobus scholiorum Mss. exemplaribus. Sed nulla necessitas cogit nos de illo celeberrimi nominis athleta Theocriti locum interpretari: nam potest & de alio. qui ipsius poetae fuerit aequalis, intelligi, plures enim variis temporibus fuisse articulo Miloni & ὁμοτέχνες & ὁμωνύμους ne dubitandum quidem est. Verum Crotoniatæ illius ea claritudo fuit, ut quicquid de ullo Milone agonista diceretur, id omne quali de se dictum sibi vindicaret. Feramus sane: fit enim saepe. at doctos viros quis ferat alterius nescio cuius Milonis contumeliam in hujus gloriam μεταχρηματίζοντας? extat enim antiquum Lucillii epigramma, quo miser quidam athleta, Milo nomine, false ridetur: quod homines doctissimi, decepti nominis homonymia, ad Crotoniatam Milonem retulerunt, & in contrariam partem acceperunt. absurde prorsus & contra auctoris mentem. Id sic habet Anthologiae libro II. cap. primo.

Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαίσης

Τὸν δ' εὐθύς σεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει.

Προσβαίνων δ' ὤλισθεν ἐπ' ἰχίον, οἱ δ' ἐβόησαν,

Τοῦτον μὴ σεφανῆν, εἰ μόνος ὦν ἔπεσεν.

Ἄνδρες δ' ἐν μέσσοισιν ἀνέκραγεν, οὐχὶ τρεῖς ἴσιν;

Ἐν κῆμαι. λοιπὸν τ' ἄλλα μέ τις βαλέτω.

Milo iste cum sine antagonista in stadium prodiisset, quasi esset nemo, qui certamen cum ipso non recusaret, vocatur ab athlothesis coronam accepturus: sed cum accedens ad illos cecidisset, statim abjudicatur ab eo praemium. ille tendit contra, jure deberi id sibi, utpote *τριάξαντι*. erat enim lex agonistica, cujus Apollodorus, Suidas, aliique multi meminerunt, quae *τριάσσειν* jubet eum, qui ad praemium aspiraret. inde pendet omnis epigrammatis hujus argutiola, quae in illis verbis est sita, *οὐχὶ τρεῖς ἴσιν*; ea tantundem valent ac si diceret *οὐχὶ τρεῖς ἔτριάξω*; stabam, cecidi, surrexi: haec tria sunt. Vido igitur quam longe a vera sententia aberrarint viri in hoc genere literarum maximi, qui nobilem illum Crotoniam tam athletam putarunt a poeta laudari. Atqui vel Lucillii nomen debuerat eos sui erroris admonere: nam quaecunque illius extant epigrammata, omnia fere sunt *σκωπτικά* & *διασυρτικά*. accedit eo quod *titulus ille totus in ignavos & infelices agonistas est compositus*. Caeterum Aegonem Olympia non vicisse, ex eo colligit scholiastes, quod in Olympionicarum catalogo ab Hippia Eleo primum edito; deinde ab aliis aucto & recognito, nomen Aegonis non invenisset. Hoc sibi ista verba volunt, *καὶ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικήκως Ὀλύμπια*. quisquis fuerit hujus notae auctor, eum oportet antiquissimum grammaticum fuisse, qui catalogum istum Olympionicarum viderit: ejus meminit in Numa Plutarchus. paris argumenti fuit, ut ad Laertium docuimus, Aristotelis liber, cui indicem fecerat *Πυθιονικῶν ἑλεγχος*. neque du-

bito aliorum similiter in colligendis Isthmionicis, & Nemeonicis fuisse occupatam industriam, qui omnes libri si hodie extarent, non leve in iis dubio procul praesidium haberemus ad dirigenda Graecae historiae tempora, & alia multa intelligenda, quae in Graecorum libris hodie intelligunt vel duo vel nemo.

Quoniam autem de Olympionicis, Pythionicis, Isthmionicis ac Nemeonicis mentio incidit, aperiam obiter amantibus harum literarum suspensionem quandam meam: puto enim voces illas in fronte singulorum Pindari librorum esse reponendas: pro eo quod vugo legimus Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea. male, opinor: non enim ludos ipsos laudare suminus vates προηγουμένως instituit: sed victores eorum agonum, nec aliter in suis veteribus codicibus Aldus videtur invenisse. Et vero, quod me magis movet, non aliter laudatos reperies Pindari illos libros ab antiquis grammaticis, id quod ego admonitus quondam ab optimo & doctissimo viro Francisco Porto, diligenter postea observavi. Exempla cum sint passim obvia eorum scripta voluentibus, pauca proferam de multis. Athenaeus libro XIII. ὅτι γὰρ ἦσαν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ δεύτεραι τράπεζαι πολυτελεῖς μεμεριμνημέναι, παρίησι Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. Apollonius grammaticus, libro II. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους. Sophocles in secundum Argonauticorum Apollonii, περὶ δὲ Κυρήνης ἰσορρεῖ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις: nec aliter ille, quoties Pindarum laudat: laudat autem ascripto operis nomine bis tantum quarto commentario. Zenobius, Μέγα φρονεῖ μάλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονίκαις. Eustathius in III. Ἰλιάδ, λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. & ita semper Eustathius, nisi labor memoria: quod non arbitror hic quidem, Pindari interpretes, ὅτι καὶ περὶ ἰσθῆτες ἡγωνίσαντο, καὶ

καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις. ad odam III. Pythionic. Iidem, καὶ ἐν Πυθιονίκαις, σκιας ἕναρ φησὶν. ad odam sextam Nemeon. item ad quintam Isthmion. οὐ καὶ ἐν τοῖς Νεμεονίκαῖς μνημονεύει. Quid quod Suidas ait scripsisse Pindarum Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Ἰσθμιονίκας, Νεμεονίκας; non Ὀλύμπια, Πύθια, Ἰσθμια, Νέμεα. nec movet me quod recentiores nescio qui scholiastae vulgatam lectionem sequuntur & explicant: neque enim tanta est, aut debet esse eorum apud me auctoritas.

CAP. VII.

In primo versu idyllii quinti videtur scholiastes aliter legisse ac nos hodie legimus. Quum enim vulgo hujus poëtae interpretes putent Sybaritam ibi appellari pastorem, qui alio nomine Lacon dicitur, existimo Graecum interpretem aliter hunc locum accepisse, & legisse,

— Τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίτα
Φεύγετε τὸν Λάκωνα.

Non legitur id quidem in editis scholiis: neque nos sane in manuscriptis invenimus: sed facile colligi ex eo illud potest, quod in simili mox loco, ubi poeta ait,

— τὸ γὰρ πόκα δῶλε Συβαρτα,

vocem Συβάρτα ita accipit, ut non servi, sed domini sit nomen. quod si ibi facit, hic quoque simile fecisse quis dubitet? Et ad me quidem quod attinet, facile ei assentior: nam quod movere aliquem fortasse queat, accipi τὸ ἰθνικὸν loco proprii, idem quoque perspicue fit infra, ubi Lacon sic ait,

Μὴ τύ τις ἡρώτα πὸτ τῷ Διὸς, αἶ τε Συβάρτα,
Αἶ τ' ἰμόν ἴσι, κάκιζε, τὸ ποίμνιον.

ubi vides Laconem manifesto vocem Συβάρτα pro heri sui nomine posuisse. Sed quin ita senserit scholiastes, dubi-

dubitandum non est, quum vel hoc unum id evincat. Adnotat ille Laconem fuisse appellatum de nomine patriae: morem enim veterum fuisse, ut servos a loco unde erant, nominarent: quod & Strabo non semel observat. Si igitur Lacon hic suae patriae nomen gerit, qua obsecro ratione Sybarita dicetur? non enim puto, quia hero serviebat Sybaritae. Versu sexto scripserim lubens Ἐκτάσα σύριγγα, potius quam ἰκτάσα, sicut idyllio superiore ἰπάξα, non ἰπάξω, habent integrae fidei codices. fortasse etiam ille Doricus typus participiorum in ας pro ας, quem multis locis in scriptis Pindari exemplaribus deprehendimus, Theocrito fuerat usurpatus, ut mox in ἰκκλέψας & alibi in aliis. Decimo versu scribitur in membranis; Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα. cujus lectionis admonet nos scholiastes. affertur iisdem in membranis & tertia lectio Εὐμάρας casu gignendi. quod non video qua ratione defendi queat: non sane magis quam quod reperi ibidem paullo post, εἰ κατὰ τήνας. nam verum est ἦ. Miror autem, adeo novam locutionem esse visam scholiastis κατὰ πέτρας ἄλλεσθαι. cum certum sit non aliter locutum esse elegantissimum quemque e veteribus. Pro ἀλοίμαν autem vel ἐλοίμαν (nam ita quoque legi adnotant scholia) codex chirographus habuit ἀλεῦμαι. Idem cum libris editis consentiens, ἔρειδε habebat in hoc versu;

Ἄλλ' ἄγε, καὶ τὸν εὐβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

nec probo, quod censent quidam reponendum, ἔρειδε: quum expositio, quam affert interpres, φέρων κατὰ θου, & ita legisse illum arguat, & sit recta. Non nego Graece dici posse ἀμνὸν ἔρειδε: nam etiam Athenaeum dixisse scio διερίζεσθαι βοῦς lib. X. sed illud ἔρειδε longe esse a quo elegantius. est enim, quod nos diceremus, *mettes la.* genus dicendi frequens in contrahenda sponsione. Dicunt quidem Graeci & καταθεῖναι ἀέθλον eo sensu, ut infra in VIII. χήρσδης καταθεῖναι ἀέθλον; & θεῖναι ἀμνὸν ibidem.

ibidem. Sed verbo *ἰσίδειν* eximie impetus exprimitur, qui solet esse in provocantibus invicem. quicquid enim subito fit, de eo Graeci *ἰσίδειν* usurpant. facetissimus poetarum Aristophanes de comedone non semel posuit, & alibi similiter ἐπὶ τῷ συντόμως τι ποιῆν, ut doctissimus ejus commentator explicat. Aelianus plane ea notione usus hoc verbo, cum Theocrito, si recte apud eum haec scripta De animalibus lib. XII. capite XXIV. ποιεῦνται ῥήτρας ἐπὶ χερσὶν παμπόρῳ καὶ ἀργυρίῳ· καὶ οὐχ ἡγοῦνται αἰχρὸν εἶναι ἰσίδεσθαι ὑπὲρ τῶνδε τῶν ζώων. id est, *sponsione inter se certare.* Omnino autem in hoc rustico proverbio,

— τίς δὲ παρεύσας

Αἰγὸς πρωτότῳ κακὴν κύνα βάλει· ἀμέλγει;

reponenda elegans & antiqua vox Dorum δέλεται, cujus quum scholiastes quoque faciat mentionem, miror nondum fuisse eam in suum locum restitutam. Atqui Hesychius quoque eam vocem agnoscit & interpretatur. δέλεσθαι, ait, βούλεσθαι; θέλει. extat & apud Timaeum Locrum δηλόμενος pro βυλόμενος. legere memini & apud Archytam quoque. Sic accipe in ista vere Laconica scytala Brasidae apud Plutarchum, pessime ab omnibus, quos vidi, Apophthegmatum interpretibus accepta. Ἐξελθὼν, ait Plutarchus, ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς ἐφόροις, Ἄσσε δέλομαι, πράξω ποττὸν πόλεμον, ἢ τεθνάξομαι. id est, *Ego, quod opto, bello perficiam, vel moriar.* Scribo etiam in elegantissimo Hippodami fragmento apud Stobaeum sermone XLI. καὶ γὰρ αἱ τοιαῦτα παραδοχὰ τοῖς ἀνθρώποις ὅσαν ἀφροσύναν καὶ ἀδικίαν ἐντίκτει, κὶδ' εἰπεῖν δηλομένοις εὐμαεῖς ἴσι. hoc est, *ne cupientibus quidem sit facile.* In XLIII. versiculo scribunt veteres,

— καὶ ὕστατα βωκολιαξῆς.

quod malo quam ὕστερα. Illo autem loco,

Μὴ τὺ τις ἡρώτα ποττῷ Διός.

scribit Eustathius πὲρ τῷ, eum vide ad Iliad. ε. & λ. hac

ratione & κατ fuerit fortasse scribendum. ut infra, κατ τῷ Λάκωνες τῷ ποιμένος, non καττῷ. & sic de aliis id genus. Non praetermittam, quam legi in σχολίων exemplari Geneuensis bibliothecae, notulam ad haec verba,

οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, ἔ μάνην τὸν Πᾶνα ὀμνυσιν. εἰώθασι γὰρ εἰ ἐκ πείρας καὶ μανίας κατακημνίζουσιν μέλλοντες πάντα δὲ εἰς ταῦτα Πανὸς δείματα.

Idem docet & Euripidis scholiastes. Inde ὁ καλέμενος πανικός θόρυβος, Diodoro Siculo aliisque Graecorum historicis, & Panica Ciceroni. quod pluribus explicat Polyaeus. Suavem vero interpretem vocis ζῶντα in hoc elegantissimo loco.

Εἴα λέγ' εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐτῆς
ζῶντ' ἄφες.

vult enim ζῶντα a ζῆεν deducta voce, pro ταχύν posse accipi. cujus commentum vanitatem, ne pluribus resellam, optimus mentis poëtae interpretes Plautus arguit: qui posteriolem hujus loci expressit sententiam, ut Virgilius priorem, cum dixit: *Quin age si quid habes.* Verba Plauti sunt in Milite,

Iamiam sat amabo est: sinite abeam, si possum, viva a vobis.

parilis venustatis est apud Theophrastum in charactere garrulitatis, ὅστις ἀπύρετος βούλεται εἶναι. ubi plura congesimus. At illud non negligendum, quod in iisdem scholiis legimus: scribi nimirum,

τεῖνδ' ὑπὸ τῶν κότινον.

quod videtur διοικωτέρον. itaque infra quoque scribendum

ὅκα μὲν τεῖνδε τὸ δάσας.

& est non semel isto modo in hoc poëta peccatum. Nam in illo, quod mox sequitur, ἔχ' ἐρψῶ τηγεί. τούτῳ δρύες. interpretes non τούτῳ, sed τεντή agnoscit; ut & infra legit idem,

τεντή

τουτέϊ βίσκησῖσθε πρὸς ἀπολάς.

Similis τόπος voculae Doricae πεί, quae apud illos significat τὴν ἐν τέπῳ κίνησιν. Mirum vero & in manu scriptis, & in editis quoque nonnullis, ut apud scholiasten, legi constanter λυκαδεῖς, non λυκιδεῖς: nam analogia potius exigit λυκιδεῖς, ut αἰτιδεῖς & πελαργιδεῖς. Legit praeterea interpres,

τὰς αἴγας (aut αἰγὰς ex more Dorico) παρελῶσα.
non παρελῶντα. id videtur ex ejus interpretatione posse colligi, quae haec est: ἤγουν παρήλασε καὶ παρέδραμε. sed nihil mutandum censeo. & hanc lectionem confirmat valde similis locus εἰδ. η.

Κ' ἄμ' ἐκ τῷ ἄντρω εὐνοφρως κόρῃ ἐχθρὸς ἰδοῖσθαι
τὰς δαμάλας παρελῶντα.

Eumedes, quem nominat Lacon, is est, quem Cratidam ante appellavit. vide scholiasten ad Thalyfia de voce Σιμιχίδας differentem. Is mihi videtur legisse versu hujus XC. Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας. non ὁ Κρατίδας. inde enim, ni fallor, habet Eumedis patrem Cratidam fuisse appellatum. similiter etiam versu LXXXVIII. ἃ Κλεαρίδα veteres quidam exposuere filia Clearistae, ut ex scholiis discimus. Paulo ante, εὐ ποτεκιγκλίζευ non ποτὲ κιγκ. ita in scholiis: ac placet. & interjecto versu,

κάλως μάλα τῷτό γ' ἴσαμι.

nisi putemus frustra notatum antiquis grammaticis Doras dicere σάφως, σέφως, κάλως, non σαφῶς, σεφῶς, καλῶς. Quod ait Comata sub finem, Ἀνυσάμαν τὸν ἀμυτὸν, id scholiastes interpretatur τὴν νίκην ἔλαβον: rem dicit, verba poëtae parum illustrat. nisi fortasse legit iste, Ἀνυσάμην τὸ ἀεθλον: sed nihil muto: nam alium vidi, qui sic explicabat, τελέσας τὴν νίκην ἔλαβον. Scribe eodem versu ex veteribus grammaticis & Mss. ἐς ὥρακόν ὑμῖν ἀλεῦμαι. Postremo illud sciendum, quod admonet Eustathius, legisse quosdam e veteribus criticis, ἀδύ τι παπυλίσσει.

non πομπυλιάσδει. ipse autem Eustathius legit, & omnino scribendum est, ἔστε κ' ἀπείπης. vel ἀπείπεν: non ἔστε. Verba ejus sic eduntur extremo commentario ad *Ιλιάδ.* α. Τὸ μέντοι ἔστε ἀντὶ τῷ ἔως, μένον αὐτὸ καθ' αὐτὸ κείμενον οἶον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἔστε κ' ἀπείπεν, ἤγουν μέχρ' ἂν ἀπαγορεύσης, συγκοπὴν ἔπαθεν, ἐκ τῷ ἔως, διὸ καὶ δαύνεται. ipse scripserat ἔστε. idem mendum in illius παρεκβολαῖς ad *Ιλ.* η. ubi sequitur Eustathius alteram lectionem ἀπείπης. In magno quoque Etymologico scriptum, Doras ἔστε ἀσπίρῃ contra niorem cacterorum. quare ita posthac scribamus in *δωριαζόντων* monumentis, ut in primo, ἔστε κ' ἀμέλξης. in septimo, ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν. & ita semper.

C A P. VIII.

In codice manu exarato, scholia ad sextum idyllium sic incipiebant: Δαμοίτας καὶ Δάφνις ἐναντίως ἔχει τῷ τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ γήματι. ἐνταῦθα γὰρ ἐνικὸν ἐπάγεται ἐπὶ τοῖς δυσίν, ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεται μετὰ τὸ ἐν. οἶον, εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. λύεται δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτῳ οἶον, εἰ δέ κ' Ἄρης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἀρχωσιν· τούτο δὲ, ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον τὸ εἰ βυκόλος. Apparet legisse, qui haec scripsit, versu secundo, συνάγομεν, non συνάγαγον. quod notat de Alcmanica figura, quae etiam περὶ ἐπιζευξης dicitur, idem apud Eustathium leges non solum ad *Ιλ.* ψ. unde est allatus in scholiis versus: sed etiam ad istum ex *Ιλ.* ε.

Ἦχι ροὰς Σιμόεις συμβάλλεται ἡδὲ Σκάμανδρος.

Aratus, quem affatur poëta, plerisque visus esse is, cujus extant φαινόμενα. non defuere qui aliter sentirent: ideo additum in *MS.* scholiis, ἄλλοι δὲ φασιν[ὅτι διαλέγεται] πρὸς τινὰ ἔτῳ καλούμενον. Δαμοίτας quomodo dictum sit a δαμότης, ἐπεδείξει τῷ ι, ut a θυμός θυμοίτης, studiose notat Eustathius, ad *Ιλ.* α. γ. & μ. Porro inter varia antiquo-

quorum remedia quibus se a fascino defendi posse arbitrabantur, fuit & illud quod commemoratur hoc versu,

ὥς μὴ βασκανθῶ δὲ τρεῖς εἰς ἑμὸν ἔπτυσσά κέλπον.

cujus rei alii quoque poëtae multi Graeci Latinique post Theocritum meminerunt. Quid autem veteres moverit ut putarent, vim aliquam habere ad amoliendum oculorum fascinum, sputi in sinum conjecti foeditatem, declarat Plutarchus. Ait ille res turpes & obscenas ideo adversus fascinum adhiberi, ut harum intuitu eludatur vis mali oculi nocere cupientis. Plutarchi verba haec sunt, Sympos. V. probl. VII, διὸ καὶ τὸ τῶν προβασκανίων γένος οἰόνται πρὸς τὸν φθόνον ὠφελεῖν, ἐλκομένης διὰ τὴν ἀτοπίαν τῆς ὀφθαλμοῦ ὥστε ἥττον ἐπερείδειν τοῖς πάχυσσι. Vocat προβασκανίον, quod Latini amuletum vel mutinum, quare recte auctor Glossarii *mutinum* explicat προβασκανίον, vel προβασκαντίον. ἀτοπίαν appellat, rei appensae foeditatem, ut sputi, vel Priapi: nam & Priapós in eum finem appendere fuit moris. πρὸς γὰρ τοὺς βασκαίνοντάς τι τῶν καλῶν, τοῦτον κολαστὴν παρεσθήγαγον, inquit Diodorus Siculus libro quarto. Nec dubium est, quin eandem ob causam Romanis olim moris fuerit pudenda pro amuletis e collo puerorum suspendere. Varro De lingua Latina lib. VI. *Potest vel ab eo, quod puereis turpicula res in collo quaedam suspenditur, ne quid obfit, bonae scaevae causa.* Similiter apud Graecos, artificibus quibusdam moris fuit ante officinae fores ridicula quaedam arcedae invidiae appendere vel affingere. Pollux libro septimo, cap. XXIV. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθες ἦν γελοῖά τινα καταρτᾶν, ἢ ἐπιπλάττειν, ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ βασκανία. Fecimus autem libenter, ut Plutarchi locum obiter explicaremus: quem nullus doctissimorum interpretum, quos vidimus, intellexerat. Vide amplius Turnebum libro IX. cap. XXVIII. Scri-

bendum autem κλασῶ aut κλαξῶ cum subscripto ι, & ἴστε, non ἴστε, in hoc versu,

Αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἴστε κ' ὁμόσση.

C A P. IX.

Laudans Theocritus in Thalyssiis Phrasidamum & Antigenem, quum vellet significare, eos cum paucis ejus aevi antiquum obtinere, ait,

καὶ Φρασίδαμος

Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπες· εἴ τι περ ἐσθλόν

Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν.

quo etiam modo dixit de Anacreonte in epigrammatibus,

Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ

Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.

χαῦς autem appellat viros bonos & εὐγενεῖς καὶ ἀρχαίους, ut exponunt scholia. estque ea vox Dorum propria: qua & Aristophanes utitur in *Lysistrata*: ubi sic loquitur Lampito mulier Lacedaemonia,

— χαῖα μὲν γαί τῷ σιώ.

Κορίνθια δ' αὖ.

quem locum enarrans Suidas, χαῖα, ait, ἀντὶ τῆς ἀγαθῆς καὶ χαῖα παρὰ Λακεδαιμονίαις τὰ ἀγαθὰ. apud Hesychium scribitur χαῖα. quod autem videtur Suidas hanc vocem παρὰ τὸ χαίνειν deducere: id pertinet ad sequentia apud Aristophanem *Lysistratae* verba, quae comica petulantia, in alium longe diversissimum sensum hanc vocem detorquet. Ait Theocritus,

ταὶ δὲ παρ' αὐτῶν

αἴγαισι πελέου τε ἰσχυρὸν ἄλλος ἔφαινον.

φαίνειν hic, ut scholiastes etiam explicat, est ποιεῖν, facere, reddere: quomodo saepe accipi notum est ἀποδεικνύειν & δεικνύειν: interdum & μνησθῆναι, ut in Baertii epigramma-

te de Democrito. Latini quoque recentiores scriptores *ostendere* nonnunquam sic usurpant. Eutropius de Tacito, *vir reip. gerendae idoneus: nihil tamen clarum potuit ostendere.* Imperator in Instit. *Et vosmetipsos sic eruditos ostendite.* Repone verbum φαίνω in isto Homérico versu Ιλ. γ.

αἶψ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ἔφαινον.

perperam enim haecenus ὑφαινον pro ἔφαινον est editum. Scholia, ἔφαινον φανερόν ἐπαίουν. in iisdem tamen alterius quoque lectionis extat expositio. Eustathius vero ἔφαινον explicat, spreta vel ignorata altera scriptura. quam tamen putamus nos esse potiore ac poëtae menti convenientiorem. Sic Herodotus Κλειῶ. ἔτω δὴ ἔφαινε τὸν ἰόντα λόγον. Apollonius,

ἢ δέ μιν ἄσπον ἐοῖο παρῆϊσέ τε φαῖνέ τε μῦθον.

Theocritus quoque idyllio IX. Βωκολικαὶ μοῖσαι μάλα χαίρετε; φαίετε δ' ὠδάν. At ὑφαίνειν apud poëtam, ut cum dicit, μῆτιν ὑφαίνειν, aliud est: ut sciunt qui tantum vatem πεπατήκασιν. Assentior Eustathio, βουκολικὴν inesse ἀφέλειαν, imo rus merum, istis verbis, quae sequuntur non longe

— ὥς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο

Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀεβυλίδεσσιν αἶδει.

Locus Eustathii est ad Ιλ. ι. alibi vocat audax dictum, loquens de voce ὀχλαῖν Ιλ. φ. τοῦτο μὲν, αἶτ, σωφρόνας πέφκασαι τῷ ποιητῇ ἐπὶ ψηφίδων. Θεόκριτος δὲ θρασέως ἔφη τὸ πᾶσα λίθος αἶδει. Puto autem ἀεβύλην esse hic calceamentum rusticum clavis ferreis suppaëtum: vel sculpo-neas, quae inter eundum lapidibus illisae sonitum edunt. practer Theocritum etiam Euripides illud indicat in Oreste, quo loco ait chorus,

σίγα, σίγα, λεπτόν. ἴχνος ἀεβύλης
τιθεῖτε· μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔσω κτύπος.

Non

Non metuit sibi Simichidas a ferula grammaticorum,
cum mox cecinit,

— τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.

Atqui vapulat poëta eo nomine a scholiaste: cujus verba ita legi supplerique debent. ἡμαρτημένως δὲ ἐξεῖνόχε τὸ ὥτερος· ἕτερος γὰρ ἐκ δυοῖν· ἄλλος ἐκ πλειόνων· ἔδεικν, ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. caeterum quanti aestimanda sit haec cenforia nota, periti intelligunt, qui sciunt Atticos ipsos differentiam inter ἄλλος & ἕτερος facere non tanti. In quadragesimosexto versu,

Ἴσον ὅξευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος.

probo eam interpretationem, quae Oromedontem esse montis nomen statuit. videtur namque mons ille a gigante ibi occiso & obruto sic esse dictus, Oromedon gigantis est nomen. Propertius,

*Te duce, vel Iovis arma canam, caeloque minantem
Coeum, & Phlegraeis Oromedonta jugis.*

Quod de cunilagine scribit interpretes ad hunc versum,

Χ' α' σιβάς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἐστ' ἐπὶ πᾶχυν

Κιύζα·

Thesmophoriis matronas Atheniensium castitatem custodientes, illa sibi cubitus solitas stertere: idem alii quoque tradunt, & de eadem conyza, & de agno. Non tamen propterea debent κόνυζα & ἄγνος confundi: differunt enim genere toto: κόνυζα est herba: ἄγνος est frutex aut arbor potius: est quippe vitex, quod liquet ex Plinii libro XXIV. cap. IX. vid. & Nicandri interpretes ad hunc locum in Theriacis.

Φράζεσθαι δ' ἐπέεικε χαμαιζήλοιο κόνυζης

Ἄγνος τε βρύχ λευκά.

At grammatici putarunt licere sibi in istis esse minus acutis: qui etiam πρόμαλον interpretati sunt ἄγνον: est sane πρόμαλος non frutex, sed affinis salici & vitici arbor:
docet

docet clare Apollonius, narrans libro tertio solitos Colchos, mares mortuos suspendere a summis promalis & falicibus: quod Aelianus in eadem historia dixit, ἐκ τῶν δένδρων ἀναστᾶν. Apollonii versum ita scribe.

Ἐξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασιν.

nam πρόμαδοι, quod vulgo editum est, mendam continere non ambigo: quum & Hesychius ita scriptum habeat: & Hesychii lectionem confirmet Erotianus in Dictionibus Hippocratis, & Theopompi Colophonii versus apud Athenaeum libro V. Sed ad pensum nostrum redeamus, & reliqua hujus carminis percurramus, Ait,

ὥς πόντα τὰς Ξενέας ἠγάσσατο Δάφνις.

vide scholia ad sequentis idylli finem. Mox

Ἡ Ἀθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐχατρίετα.

cur Caucasum ἐχατρίετα dicat, non ignorant, qui vetus illud dictum, a Strabone aliisque relatum, recordantur,

Ἐς Φᾶσιν ἔνθα ναυσὶν ἐχατος δρόμος.

& ab eadem opinione dictum est ab Apollonio,

— αἶα δὲ Κολχίς

Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐχατήρῃσιν.

Vetus poëta apud Ciceronem,

A sole exoriente supra Maeoti paludes.

& certum est ex eodem Tullio, adhuc ejus aetate magnum fuisse Romae, ostium Ponti vidisse. Ait,

— ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῦσμορος ἔκ ἐλεῖ με.

Lego, ἐλεῖ μεῦ. non enim de se poëta loquitur, qui in illa insula erat peregrinus: sed de amico & hospite suo, Ait.

— ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον αἰδὺ γελάσας.

scholia δωρικώτερον, γελάξας, malo tamen, γελάσσαις.
sed ita saepe peccatur.

C A P. X.

Dubitari scio a multis quid sibi velit Theocriti scholia-
stes cum scribit ad idyllium octavum, illa enarrans,
καταθεῖναι ἄεθλον ἄεθλον esse quod vulgo appelletur σοί-
χημα. Graecorum recentiorum ea vox est, qui σοιχεῖν
saepe pro pacisci, & συναίνειν usurpant: estque id ver-
bum non infrequens in scriptis jurisconsultorum Grae-
corum. Hic tamen interpretes σοίχημα appellat, non
ipsam conventionem: sed id, in quod facta est conven-
tio. In hoc versu,

Πῇ ποχ' ὁ συρικτὰς πρὸς φίλους ἄσε μέρος.

antiquissimae editiones Romana & Florentina praefer-
runt συρικτὰ non συρικτὰς: sicut paullo ante, λαχὼν ἰνκ-
τὰ Μενάλας. mutarunt hunc locum, qui existimabant tan-
tum ob metricam necessitatem poëtas ea formatione uti.
quod falsum esse ex Homero & Eustathio certum est.
Usi sunt etiam in patrio casu, & in quarto, contra Ho-
meri consuetudinem, ut notat Theon in ista Arati verba,
— πόδες ἰππότα Φηρός. Orpheus de lapide magnete,

— ἔκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.

Sic in hac lege Demonassae, Cypriorum reginae Μη
ἀποκτεῖναι βροῦν ἀρότα, apud Dionein Chrysostomum ora-
tione altera De Fortuna. Omnino autem scriben-
dum est,

ὦ τράγε τῶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βράθος ὕλας
Μυρίαν, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔξιφοι.

non ut in omnibus reperimus editionibus ὦ βάθος facit nobiscum scholiastes, ut ex ejus editione; atque interpretatione constat. Sic ille, ὦ βάθος ὕλας, ὅπερ ἐστὶν ὑψηλὴ δατύτης. Repetendum ἀπὸ κοινοῦ. δεῦρο. quasi diceret Menalcas, ὠτράγε δεῦρο ἐνθάδε, εὖ βάθος ὕλης μυρίον.

Initio noni cum ait poëta Μόχως βωσὶν ὑφέντες, placet Eustathio sumtum id esse ab Homero, qui 'Οδ. ι. dixit, — καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἐκάστη. Lego in eodem,

— ἔχω δέ τοι ἔδ' ὅσον ὦραν
Χείματος, ἣ ἰωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

non ut est editum, ἣ ἰωδὸς κ. ἣ valet, *quemadmodum*: & ἔδ' ὅσον, accipiendum δεκτικῶς, pro ἔδ' ὀλίγον: ut & Latine *non tanti*, haec confirmantur auctoritate scholiorum non editorum, quae locum sic explicant: ἔκ ἔχω δὲ ἔδ' μικρὰν φροντίδα χειμῶντος, ὥσπερ εὐδὲ ἰωδὸς αἰὲρ καρύων καὶ καρυδίων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο, ἦγαν πλακκοῦντες· ἐν γὰρ τῷ πλακῆντι εἰσὶ καὶ κάρυα. Sequitur,

— ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλω.

ubi non probo scholiastae expositionem, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασε. nam concha accepta laetum intonuisse illum, significat. Sic alibi de Amyco,

ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκήσατο κοῖλον.

& Lycophron, Στρέμβω τὸν αἰμκτηρὸν ἐξάσγων νόμον. & passim poëtae. Apparet autem veterum fuisse hanc superstitiosam opinionem, ut eos quibus in naso, vel lingua, tubercula, ut fit, aut alia hujusmodi cutis vitia in aliqua ejus parte orirentur, putarent vel mentitos esse, vel depositum non reddidisse, vel aliquid denique fraudis admisisse. Nam & in hoc idyllio eam religionem tangit Theocritus cum ait,

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόναι φύσης.

& iterum in XII. sive Aita,

— ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς ἔκ ἀναφυσῶ.

Tenuit haec religio & Romanos, ut notatum est ad Propertium, eruditissimo Scaligero. Ovidius

*Esse deos credamne? fidem jurata fefellit:
Et facies illi, quae fuit ante, manet.
Quam longos habuit nondum periura capillos,
Tam longos postquam numina laesit, habet.
Candida candorem roseo suffusa rubore
Ante fuit: niveo lucet in orbe rubor.*

Horatius II. carminum.

*Ulla si juris tibi peierati
Poena, Barine, nocuisset unquam,
Dente si nigro fieres, vel uno
Turpior ungui.*

Similis quoque fuit δεισιδαιμονίας, quod, teste etiam Strabone, eos viros, qui subito morerentur, Apollinem: mulieres, Dianam dicto facto offendisse, credebant. Persas quoque ait Herodotus credidisse, si quis vitiliginem aut lepram haberet, eum εἰς τὸν Ἥλιον ἀμαρτόντα τι ταῦτ' ἔχειν.

C A P. XI.

Initio decimi, non scholiastes tantum de vocis βυκαῖε expositione ambigit: sed & Hesychius, cujus haec sunt, βυκαῖες, βυκόλος, οἱ δὲ θειστής. Nicander initio Theriacorum,

σε δ' ἂν πολυεργὸς ἀροτρεὺς,
Βυκαῖός τ' ἀλέγοι,

Vetus

Vetus enarrator, βακαῖϑ, θερειῆς, βουκόλος, ζεύγεσι βειῶν
 ἐπόμενος, ἡ γαιεπότος ἀπλῶς. At Eustathius in Ιλ. ν. &
 βῆκεν & βουκαῖον generaliter ἄγρικον explicat. In se-
 cundo versu scribendum, Οὐθ' ἐὼν ἔγμον ἄγειν ὀξυθὸν δύναι.
 haec scriptura est antiqua, elegans & vera. Interpres
 ad illud, τὰς αὐλακας ἐκ ἀποτρώγεις, exponit αὐλακα, ὀξδί-
 νιον, voce ejus semibarbari seculi, e Latino detorta. pla-
 ne idem est ac *versus*. quare etiam ἀντὶ σίχου ea sunt usi.
 Eustathius, ὀβελός ἐστι γραμμή τις εὐθεία, προτιθεμένη μὲν σί-
 χων, ἥτοι ὀξείων ἔξω. est autem venustissime dictum ἀπο-
 τρώγειν τῆς αὐλακος. ut apud Latinos *depassi* de igne. &
 קנל apud Hebraeos *pugnare*, a קנל quod est *come-*
dere. Scribe etiam mox cum veteribus, — χαλε-
 πὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι. sine causa recentiores mutarunt in
 χορίων, reclamante scholiaste. Planius extulit hoc pro-
 verbium Lucianus in libello Πρὸς ἀπαιδεύτην. εἰδὲ γὰρ κύων
 ἀπαξ παύσαιτο ἂν σκυτοτραγεῖν μαθεῖσα. alii aliter. Affi-
 ne adagium in epigrammate Platonis, κυσὶν ὅσα μὲν μένει.
 quod & libro VII. Anthologiae in alio epigrammate ex-
 tat: affine item aliud apud Diogenem cynicum in epi-
 stola quadam, ὥσπερ πρόβατον ἐκ ἂν ἀποσαίης τῶν ὠρίμων.
 Legit etiam interpres,

τίς δέ τυ τῶν παίδων λυμαίνεται. &
 μάντις τοι τὴν νύκτα χροῖζεται ἡ καλχημαία.

Euphorionis versus de hyacintho, qui sunt apud scho-
 liasten valde corrupti, sic lego,

Προφυσὴν ὑάκινθε, σὲ μὲν μία Φάτις αἰοιδῶν
 ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδεδότος Δίακίδαο,
 εἶχρος ἀντέλλεν γεγραμμένα κωκύουσαν.

confirmantur correctiones istae manuscripti auctoritate,
 in quo ita scriptum, paullo minus, inveni. recte etiam
 idem liber in his Sapphus verbis, quae proferuntur ad

sequens idyllium, γλυκύμυχλον ὡς ἐξεύγεται ἄκρω ἐπ' ὕδω
scribit ὅσδω. arbitror etiam ἐξεύθεται scribendum esse non
ἐξεύγεται. Vt ad Theocritum revertar, etsi non est pla-
ne ineptum quod in scholiis χεῖμι pro χῆμα legitur
istō versu,

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας,

eam tamen lectionem non probo, rectumque pronun-
tio esse χῆμα. Sensus est: Si mihi opes suppeditarent,
Veneri consecrarem & tuam & meam imaginem. ac tu
quidem tibias tenens, sertis redimita stares: ego autem,
non habitu isto hominis rustici & pauperis: sed vel ha-
bitu citharoedi cum syrmate, vel ut aliquis procerum
palliat, & eleganter calceatus. Σχῆμα est vestis exte-
rior, quae induitur quoties opus εὐχρημονεῖν opifices fere
nullam gestabant, erantque tunicati: ne ditiores quidem
intra aedes, aut in remissione. Alciphron in epistolis,
ἐξ ἧ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου. καὶ τὰς ὀφρεὺς ὑπὲρ
τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· εἴτα χῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ
χεῖρας, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς. Sic in Περὶ ἀποχῆς Por-
phyrii, αἰεὶ δ' ἐντὸς τοῦ χήματος χεῖρες. & apud Eusebium
in vita Constantini. ἐκτυπεῦντες τὸν μακάριον ἐγκεκαλυμμέ-
νον τὴν κεφαλὴν τῷ χήματι. Legi etiam in historia mi-
scella, de Carolo Magno libro XXIII. quem illi susceptum,
ut Romanorum tenebant imperatorem, coronabant eum in
caussum, & ocreis eum & schemate induentes. Praeterea
scribendum sub initium, — ἄδιον ἔτῳς Ἐργαξῆ· &
sub finem, — πιαίνεται ὁ σάχης οὕτῳς. Eustathius
Iliad. ζ. Δωριεῖς κατὰ τὸ καλῶς, σεφῶς, δυνατῶς, φασὶ καὶ οὕ-
τῳς οἶον, πιαίνεται ὁ σάχης ἔτῳς. Pertinet ad hunc lo-
cum quod Columella ait, *Frumenta si tempestive fuerint
decisa, postea capere incrementum.* id enim est, quod Theo-
critus πιαίνεσθαι dixit. & eam ob causam in epigramma-
te Bacchylidis Zephyrus dicitur σιότατος αἰέμων. Au-
ctores

dores habeo veteres grammaticos, Doras non παῖδα scripsisse, verum παῖσδα. quare scribo in hoc carmine. — συναείσατε τὰν βαδινάν μοι Παῖσδα. & ita alibi restituendum. Legenti mihi aliquando scholia in hunc versum,

τοιγάρτοι πρὸ θυρῶν μεν ἀπὸ σπόρῳ ἄσκαλα πάντα,

oborta erat suspicio, deesse hic alterum versum in hanc sententiam,

πρόσθε δ' ἐμὴν τὰ θυράθεν ἀπὸ σπόρῳ ἥς καλὰ πάντα.

Ait enim scholiastes, πάλαι, φησὶν, ἀπὸ τῆς σπόρου πάντα μοι ἦν καλὰ, ὃ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν. quae verba etiam scripti libri agnoscunt. Sed muto sententiam, neque deesse quicquam censeo. At interpretis paraphrasis haecenus vera est: sequentia in libris editis falsa, οὐδὲ τὰ πρὸ τῶν θυρῶν μὲν εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλ' ἄσπορα μένουσι. non erant ista in exemplaribus Mss. sed eorum loco haec, ἀπὸ τῆς σπόρου ἀτημέλητά μοι πάντα.

C A P. XII.

Priusquam ulterius progredior, longiusve recedo ab hoc Theocriti idyllio, ubi de Lityersa fit mentio, volo gratiam inire ab erudito lectore, & huiusmodi elegantiarum studioso. Proferam enim hoc loco quosdam Sosibii veteris poetae versus, in quos forte incidi: qui & elegantissimi sunt, & lucem adhuc (quod quidem, re diligentissime quaesita, scire potuerim) non viderunt. Est vero horum mentio apud Athenaeum: ne quis putet esse commentitios. quanquam ille Sositheo eos ascribit: sed locum illum arbitror corrigendum: quum & in codice, unde ista descripsimus, diserte scriptum sit Σωσίβιος, & ita quoque legatur apud Graeculum grammaticum Iohannem Tzetzem: qui & ipse horum versuum memi-

meminit, & quosdam describit. Quoniam autem non leviter corrupti quidam illorum erant in nostro exemplari, repraesentabimus eos cum fide & cura, quales invenimus: quo possint acutiores, vestigia veteris lectionis rimantes, facilius tutiusque verum in tenebris sagaci conjectura olfacere. Theocriti verba sunt haec,

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ Θείῳ Λιτυέσαι.

Scholiasies adnotat: Λιτυέσης Μίδου υἱὸς νόθος, ὃν Ἡρακλῆς ἀνείλεν ὅττα κακόξενον. ἠνάγκαζε γὰρ τοὺς ξένους συνθερίζειν αὐτῷ. εἶτα εὐωχῶν ἀπεκεφάλιζε τὰ δὲ σώματα ἐκόμιζεν ἐν τοῖς δράγμασιν ὡς παραλελογισμένων. Ἰσορῆ ταῦτα κατὰ μέρος Σωσίβιος ἐν Δάφνιδι λέγων οὕτως·

Οὔτε οἱ Κελαιναὶ πατέρις ἀρχαίᾳ πόλιν
Μίδου γέροντος, ὅστις ὥτ' ἔχων ὄνου,
Ἦιασσε καὶ νῦν φατὸς εὐειδὺς ἄγαν.
Οὗτος δ' ἐκείνου παῖς περίπλαστος νόθος.
Μητρὸς δ' ὁποίας ἢ τεκῶσ' ἐπίσχεται
Ἔσθαι μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους
Τρεῖς τῆς βραχείας ἡμέρας, πίνει δ' ἅμα
Καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον·
Ἐργάζεται δ' ἐλαφρὰ πρὸς τὰ σιτία.
Ὅγμον θερίζει· τῇ μιᾷ δ' ἐν ἡμέρᾳ
Δαίνυσί τ' ἐμπης συντίθῃσιν εἰς τέλος.
Χ' ὥταν τις ἔλθῃ ξένος, ἢ παρξείῃ,
Φαγεῖν τ' ἔδωκεν εὖ καὶ πυχόρτασεν.
Καὶ τῷ ποτῷ προὔτεινεν ὡς ἂν ἐν θέρῃ
Πλέον· φθονεῖν γὰρ τοῖς θανκμένοις ὥκνει
Ἐπισατῶν οἶδ' αὖ Μαιαίδρου ῥοαῖς
Καρυπευμάτων ἀρδευτὰ δαψιλεῖ πότῳ
Τὸν ἀνδρομήκη πυρὸν ἠκονημένη
Ἄρπη θερίζει· τὸν ξένον δὲ δράγματι
Αὐτῷ κυλίσσας, κρατὸς ὀρφαντὸν φέρει

Γέρον θάλασσαν ὡς ἄνουν ἠέρισησεν.

Ὅτι δὲ ἀπέθανεν ὑφ' Ἡρακλέους, ἐστὶ λέγων.

Θαίων μὲν ἦν Μαιανδρὸς ἐρρίφη ποδὸς

Σοφὸς τις ὥσπερ δίσκος ἦν δ' εἰ δισκεύσας

ἀνὴρ πυθιοῖς τις γὰρ ἀνθ' Ἡρακλέους.

Haec est, ut dixi, nostri exemplaris lectio: cujus mendas ut abstergeamus, in primo versu scribe Αἴθ' οἱ Κ. πατρίς. ὁρ. π. Nam Celaenae urbs Phrygiae, etiam Athenaeo teste, Lityersae patria fuit. Tertius stabit si legas, καὶ νῦν φανὸς εὐειδὴς τ' ἄγαν. intelligenda autem ista ex mente loquentis. qui videtur fuisse aliquis Midae regis subditus vel cliens. In quarto reperio. apud Tzetzem in Chiliadibus, παράπλασος. In sexto scribo, Ἔσθαι μὲν ἄστρων τρεῖς ὄνους καὶ ἀνθ' ἡλίου: vel ὄλους κ. ut apud Athenaeum & Tzetzem. τρεῖς ὄνους ἄστρων dictum pro τριῶν ὄνων φορτίον: ut pr. Samuelis capite XVI. עֲמַל רִמְתָּ *asinum panis*. In octavo praefero lectionem nostram & Tzetzae ei, quae est apud Athenaeum, καλὸν μετρητήν. & est locus elegans: nam quum metretes capiat duas tantum amphoras, Lityersa tamen, ait poëta, cum dolium decem amphorarum exhauserat, metreten se bibisse dicebat. In nono habet Tzetzes, πρὸς τὰ φορτία: quod non probo. Undecimum ita restituo, Δεκάγυον ὁμπνὴν συντίθῃσιν εἰς τέλος: convenientissime ad sententiam. Uno die, inquit, aruum decem γύας (id mensurae est nomen) habens metit, & mergites in aceruum congerit. In duodecimo lege ξείνος. Decimumtertium ruentem destina fulci, ac scribe, φαγεῖν τ' ἔδωκεν εὖ, καὶ εὖ πεχόρτασεν. In decimoquinto peccatum transpositione: rescribe, — φθονεῖν γὰρ ὥκνει τοῖς θαισμένοις. XVI. ita fortasse constituendus. Ἐπεὶ δ' ἄγαν ἔδειξε Μ hoc sensu: postquam hospitem suum satiauit Lityersa, opes ostentans suas, ducit eum per arua,

Ο

quae

quae ad Maeandrum sita largiterque rigata, segetem ferunt uberrimam. ibi tum ille eorum capita falce demetit, instar culmorum. itaque scribendum ἡκοιημένη ἄσπη. In XXI. γελῶν non γέρων. & ἡξίσισεν omnino, ab ἡξισίζω. De vicesimosecundo dubitavi diu, essentne poëtae verba an interpretis: atque hoc, quam illud, verius. Postrema sic lego, ut metro consulam:

Σόλος τις ὥσπερ. ἦν δ' ὁ διακεύσας ἀνὴρ
Τις πυθιονίης, τίς γὰρ ἀνδρ' Ἡρακλείους;

sed isti duo versus videntur fuisse personis distincti. Est enim totus hic locus ex tragoedia sumtus, ut docet nos Athenaeus.

C A P. XIII.

Non probo quod interpretes vocem *φιαρωτέα* exponunt *σκληροτέα*, in undecimo Theocriti: ubi de Galatea ait Cyclops,

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλώτερα ἀγνός,
Μόχῳ γαυροτέρα, Φιαρωτέα ὄμφακος ὤμῳ.

omnia ista in laudationem τῆς ἐσωμένης effutit insanus amator: neque in istis verbis ulla asperitas aut saevitia illius notatur, ut putant illi. *φιαρόν*, est splendens, nitens, λαμπρόν, ut interpretantur veteres grammatici, quorum potius auctoritate nitendum. Callimachus, *φιαρὴ τῆμος ἀνέχεν ἔως*. ea voce commendat Cyclops in Galatea sua cutis bene curatae nitelam & gratiam. interpretes movit sine caussa similitudo vuae immaturae: nam Graeci poëtae ita solent exprimere id, quod in mammis turgentibus & sororiantibus adeo mirantur formarum spectatores, Nonnus libro XLVIII,

Δέρκεο πῶ· σφριγάωσι βραχίονες· ἤνιδε μαζοῦς
Ὀμφακας οἰδαίνοντας ἀθήλεας.

Idem poëta alibi vocans ἀκλινῆς, ferme idem significat.
libro VII.

ἀκλινέων τροχόεσσαν ἵπυ μιτρώσατο μαζῶν.

Ovidius in XIII. Metamorph. ubi plurima de hoc poë-
ta mutuatus est manifestissime, alio simili usus idem dixit
Theocrito. Ait ibi Polyphemus Cyclops,

Splendidior vitro, tenero lascivior hoedo.

omnino φιαγωτέρεα ὀμφακος ὠμᾶς valet, si rem potius
quam verba spectes, *Splendidior vitro.* Ne illud quidem
probare possum, quod in isto ejusdem idyllii loco,

—· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς

πάσας ἀμνοφόρας, καὶ σκύμνω τέσσαρας ἄρκτων.

consentiunt Latini interpretes & emendatores priores
in damnanda altera lectione, quam affert scholiastes, &
praefert vetus editio Romana, πάσας μανοφόρους. mihi
enim haec potior videtur scriptura: nec dubitaverim se-
cundum eam contra alteram litem addicere. absurdum
est, νεβρὸν, quae nondum est τελεία cerva, dici foetam.
durum est, cervae embryonem vocari ἀμνόν. At poë-
tae in proprietate dictionum observanda, parum saepe
sunt religiosi. id quidem verum: sed ne hic νεβρὸν cer-
vam interpretemur, impedit, quod sequitur junctim de
ursae catulis. vetat & Virgilius qui *capreolos* imitans hunc
locum dixit:

Praeterea duo nec tuta mihi valle reperti

Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus cimbo.

Ovidius, quorsum spectaret hoc munus, pluribus exponit:

*Inveni geminos, qui tecum ludere possint,
Inter se similes, vix ut dignoscere possis,
Villosae catulos in summis montibus ursae.*

quanto sunt habiliores ad colludendum hinnuli, sive capreoli, cerva foeta, tanto vulgatae lectioni & interpretationi praestat scriptura altera, & quae ex illa elicitur sententia. Quid significet vox *μανοφόρος*, recte in scholiis explicatur. Pollux quoque *μάνθ* vel *μάννος* pro *torque* Doricam esse dictionem scribit: quod facit non parum stabiliendae isti *γραφῇ*. Iuvat nonnihil & Virgilianus Polyphemus, qui etsi non idem, simile tamen dicit de suis capreolis, cum canit, — *sparsis etiam nunc pellibus ambo*. Latinus poeta *ἐμφυτεν κάλλθ* commendat: Graecus cultum & ornatum. solita autem varie ornari animalia, quae animi causa alerentur, alibi fuisse notavimus. Sunt apud Graecos duo verba & sono & significatione affinia, *κιγκλίζειν* & *κιχλίζειν*. ambo orta sunt ab avibus: prius quidem a cinclo, qui numeratur ab Aristotele inter aves assidue caudam motitantes. inde ergo *κιγκλίζειν*, obscenum vocabulum, quo usus Theocritus in quinto. *Κιχλίζειν* a turdis deductum minus turpem apud Atticos significatum habet, eo enim gulae & cupediarum vitium notabant. Persius eleganter expressit, *turdorum nosse salivam*, apud alios scriptores non multo honestius sonat hoc verbum quam τὸ *κιγκλίζειν*. eo enim utuntur ad procaces nequitias amantium designandas. nec sunt audiendi viri docti, qui hac notatione *κιγκλίζειν* semper scribi volunt. nam ita accipit Cyclops in fine idyllii hujus,

Πολλὰ

Πολλὰ συμπάσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται.

Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι

vel κιχλίσδοντι, ut in quibusdam. Confirmat hanc scripturam Macedonius, epigrammatarius poëta, qui τὸ κιχλίζειν quid sit, venuste explicat.

Κιχλίζεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἱῆσα·

Ἦσυχά μοι νεύεις· πάντα μάτην ἐρέθεις.

Mox, Παῖζε μόνῃ τὸ φίλημα· μάτην πόππυζε σεαυτῇ. declarat & Athenaei Referendarii alterum epigramma.

Ὅμματα δινεύεις κρυφίων ἰνδάλματα πυρσῶν,

Χείλεα δ' ἀκροβυφῇ λοξὰ παρεκτανύεις.

Καὶ πολὺ κιχλίζουσα σοβῆς εὐβόσυχον αἴγλην.

Macedonii versum profert Suidas in κιχλίζειν: ut de ea lectione dubitare nemo queat. Transeo ad sequens carmen: cujus initio etsi non improbo vulgatam distinctionem,

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ αὐτῇ.

Ἦλυθες.

sequar tamen potius alterutram duarum, quas notavi in veteribus libris. prior interrogationis notam ponebat post αὐτῇ; altera post sequens ἤλυθες. Est illi simile, *Teneone te mea Antiphila?*

In deeimoquarto versu manifestum est ἀνακόλυσθον: nam τὸν ἕτερον αἶταν posuit, cum orationis series postularet ὁ ἕτερος αἶτης.

Δοιῶ δὴ τινε τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην

Φῶθ'· ὁ μὲν ἦς εἰσπνίλος, φαίη χ' ὦ' μυκλίσδων·

Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥσκειν ὁ Θέσσαλος εἶποι, αἶταν.

Falsum est quod de Hylae parentibus tanquam ex Apollonio promptum legitur in scholiis ad principium decimitertii. Apollonius siquidem nec Philodamo, nec Ceyce natum facit Hylam, sed Theodamante. Is de Hyla & Hercule sic canit in primo,

— πρῶτα δέμων ἐκ πατρὸς ἀπ' ἄρας
Δίου Θεοδάμαντες.

Scholiasies, τὸν Ὑλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θεοδάμαντος φησὶν υἱὸν εἶναι Ἑλλάνικος δὲ Θεομένους. Cum ait poeta,

ὥ τινι τῷτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεντο.

de patre Cupidinis intellige, qui incertus est, ut refert Servius. Meleager,

πατρὸς δ' ἅκ' ἔτ' ἔχω τίνος· ἔτε γὰρ αἰθὴρ,
οὐ χθονὶ φησὶ τεκεῖν τὸν θρασύν, εὐ πέλαιγος.

Idem alibi de Cupidine, γενέτης δ' ἔτε τις ἔτε τινός. Sed & mater incerta: variant enim hic quoque auctorum sententiae, quas vide apud interpretem Apollonii in tertium, & interpretes Hesiodi. Ait, — τὸ δ' αὖριον ἅκ' ἐσοῦμαι· εἰσεῖν seu *videre* pro in vivis esse non male accipit scholiasies. sic apud tragicos βλέπειν saepe: & Homerus

ἔστις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δεσχομένοιο.

nam δεσχομένοιο quidam interpretantur βλέποντος & ζῶντος. alii aliter, ut Priscianus, qui eum versum vertit, *Non me vivo & in terra videndo*. Deinde sequitur, καὶ μιν πάντ' ἐδίδαξε. Apollonius,

Δὴ γὰρ μιν τοίοισιν ἐν ἡθεσιν αὐτὸς ἔφερβε.

Addit,

αὐτῷ

Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.

Interpres legit αὐτῷ pro αὐτῷ, & explicat αὐτόθι, hoc est, jam in illa aetate. de qua suum esto unicuique judicium. ἀλαθινὸν ἄνδρα idem interpretatur, vere virum, ἀνδρεῖον. potes & pro justo & probo accipere. Priscianus libro XVII. *Iustum pro vero, Et verum pro justo, frequenter tam nos, quam Attici, ponimus.* & passim exempla: sic etiam apud Hebraeos. Ait,

Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι.

Apollonius, — ἀγειράμενος παναχαιῖδος εἴτι φέριτον.
Ait Theocritus, — ἀφ' ἧ τότε χειράδες ἔσαν. Apollonii verba instar commentarii erunt,

Πέτραι δ' εἰς ἓνα χῶρον ἐπιχεδὸν ἀλλήλησι
Νωλεμές ἐρρίζωθεν· ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
Ἐκ μακάρων, εὖτ' ἂν τις ἰδὼν διὰ νηὶ περάσῃ.

in quibus verbis nisi accipias ἰδὼν pro βλέπων, hoc est, sine pernitie, vivus, legi malim ἰών. & observa φράσιν Theocriticam, ἀφ' ἧ τότε pro ἀπὸ τότε, vel ἀπὸ τῆ τότε χρόνου. cuius mihi aliud exemplum non succurrit, ut nec huius, quam in eadem voce τότε apud Apollonium notabamus: qui dixit, τότε δ' ἄλλο μὲν, ἄλλο δέ, pro ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ. locus est libro III. ubi canit de Sire-nibus,

— τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,

ἄλλο δέ παρθενικαῖς ἐναλίγκιαι ἔσκον ιδέσθαι.

Sequenti versu, caue erres cum interpretibus, qui ἐχχ-τιας, de nescio quibus agrorum extremitatibus interpre- tantur. Verba Theocriti,

— ἐχχτιαὶ δέ

Ἄγνα νέον βοσκοντι, τετραμμένῃς εἶαρος ἤδη.

appel-

appellant Graeci ἐχατιάς singulorum agros suis finibus distinctos & separatos. recteque doctissimus glossographorum Hesychius exposuit, ἀγρόν. ita hic accipiendum, & in isto oraculo apud Plutarchum, Ἐχατιὴν πεφύλαξο Δύκου καμάκεσσι δοκεύων. Aristides Sacrarum secunda, καὶ πορευθεὶς ὁ Ῥῥφος εἰς ἐχατιάν τινα τῶν αὐτῶ εὐρίσκει τετοκυῖαν εἶν αὐτονοχί. Sed in ea voce apud elegantissimos auctores interdum aliquid inest contemptus. Alciphron in epistolis, Κρεῖττον ἐπανήκειν ἐκ Βοσπόρου καὶ Περποντίδος νεόπλεστον, ἢ καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐχατιαῖς λιμῶδες καὶ αὐχμηρὰν ἐρυγγάνειν. ita loquitur, quoniam Attica erat λεπτόγεως, nec uber solum. dicitur & de aedibus similiter εὐτελισμοῦ χάριν. quia gurgustia pauperum in extremo oppido esse solent, procul ab omnibus locis celebrioribus. Basilus Olymp. οἷα ποιεῖς ὦ Θρυμάσιε τὴν Φίλην ἡμῶν πενίαν καὶ φιλοσοφίας τρεφὲν τῆς ἐχατιαῖς ἀπελαύων. Talem ἐχατιάν intelligit Praxinoa in Adonia-zusis,

Ταῦθ' ὁ πάρος τὴνΘ' ἐπ' ἔχματα γῆς ἔλαβ' ἐνθαὺν
Ἰλεὸν ἔκ οἴκησιν.

Sequitur apud Theocritum,

ὥς δ' ὁπότ' ἡϋγένεως ἀπόπροθε λίς, etc.

qui locus ita placuisse Apollonio videtur, ut in eodem argumento, hoc est, in raptu Hylae, bis cum sit imitatus. & ἐτοιμοτάτην δαῖτα Theocriti respexit, nisi fallor, cum dixit, — ἄγουσι δὲ ληΐδ' ἐτείμην. Atque haec haeclenus. Volui autem tironibus, velut ad fontes intenso digito, indicare, quam poëtae hujus, aequalis prope modum sui, studiosus fuerit Apollonius. cujus quia toties hic est mentio, lectorem monebo ὁδοῦ πάρεργον, de mendo, quod, dum haec scribo, apud illum animadverti. Verba ejus sunt lib. III.

— δεῦε

— δεῦε δὲ κόλπους

Ἀλλήκτον δακρύοισι τὰ δ' ἔρρεεν ἄσπεγες αὐτῶς.

Legendum est enim ἄσπεγες, non ἄσπεγες: quae vox isto quidem loco est inepta: neque dubium est ita, ut emendamus, legisse doctissimum scholiasten, qui notat τὸ α hic esse ἐπιτατικόν, ut in illo Homeri, ἄξυλος ὕλη. Hesychius, ἄσπεγες, πολὺ καὶ λάβρον. Nicander Theriacis, — ἐξ ὀνύχων δὲ κατείδεται ἄσπεγες αἷμα. ita autem dictum Apollonio ἄσπεγες ῥέειν τὰ δάκρυα, ut ab aliis multis ἄσπεγες δακρύειν, quod ad Oedipum Coloneum exponitur in ἐξηγήσει Sophocleis, πολυσπεγί. Latini poëtae *guttatim*. Ennius Hecuba, *hinc meae lacrymae guttatim cadunt*. Male etiam ζυγὰ de navium transiris accipiunt ibi, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοιντο, est enim a re militari ductum. sed de eo plura alias.

C A P. XV.

Veniamus ad idyllium decimumquartum. Λυαλέους κινέους poëta vocat, oleo & unguento non delibutos: his opponuntur πλόκαμοι λιπαροί saepe apud poëtas. Ita autem Graeci illuviem, squalorem, & austeritatem vitae, siccitatem, appellant: estque vetustissimum dictum. Heracleti, αὕη ψυχὴ σφωτάτη, pro quo hodie scriptum apud Clementem Alexandrinum & Plutarchum αὐγή, ut alibi pluribus explicamus. Versu septimo suavis jocus est in Pythagoristam illum, qui Athenis venerat in Siciliam,

Ἦρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὴν δοκεῖ) ὅπτῳ ἀλεύρω.

tu, inquit, macer es, horridus & squalidus, amore mulieris: & iste quoque ossa erat ac pellis propter amorem, non mulieris quidem, sed panis. vult dicere, famelicum

licum fuisse, & ex inopia necessario abstinentem: quam autem ista Platoni conveniant, cujus splendida semper vita, luxui propior quam sordibus, nemo est quin videat. Quare valeat illorum acumen qui perstringi hic Platonem a poëta divinarunt. In versu decimo legit scholiastes, & reperimus nos in scripto codice,

Τοιοῦτος μὲν αἰεὶ τὸ φίλ' Αἰχίνα, ἄσυχ' αὖ οἷος.

quod ita explicat, ἐκ τῆ παρὰ χερσὶ καὶ τῆ σιωπᾶν ὀξυόμενος. ἢ ὅς ἐ πάντῃ σιωπηλὸς ὑπάσχεις, ἀλλ' ἔχεις τι καὶ ὀξύτης ἡσύχα ὀξύς. ἀντὶ τῆ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἔσω λυπούμενος καὶ τηκόμενος ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μὴ ἐν φανερώ. Etiam horum verborum interpretationem, quae affertur a scholiaste,

Ἦδη δὲ προϊόντος ἴδου' ἐπιχειρῆσαι ἄκρατον,
ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος, ἔδει μόνον ὦ τιν' εἰπεῖν.

cur ineptam censeant quidam, rationem non video: nam certum est in comestationibus fieri solitum, ut ad nomen τῶν ἐρωμένων biberent, & quos cyathos alicujus gratia educebant, de ejus nomine eos appellabant: puta, Glycerii, vel Laidis. ideo ait, ὦ τινος. id est, cujus esset id poculum, quod postularetur. Sic loquitur Callimachus in eo loco, quem ante attigimus. Ἐγχει, καὶ πάντων εἰπὲ, Διοκλῆος. Interdum etiam tot cyathos ficcabant, quot literis constabat τὸ ἐπιφημιζόμενον nomen. Epigrammatarius Latinus

Naevia sex cyathis, septem Iustina bibatur.

versu XXII. probo valde hanc lectionem & interpretationem, quam inter alias affert scholiastes,

Οὐ φθελῆ: λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν.

Trajectione locus nonnihil obscuratur. Sunt autem priora verba Aeschinae: posteriora unius e convivis, qui

qui Cyniscam alloquitur conscius ejus erga Lycum amoris. Sensus est: Tacente Cynisca, ego gravius commotus, Non loqueris, dixi? tum aliquis de iis, qui intererant convivio, ita per jocum Cyniscam est affatus: Vidisti nimirum Cynisca lupum, ut vetus est dictum. ita accipit interpret illa verba, ὡς σοφὸς εἶπεν. in voce autem λύκον suavissima est ἀμφιβολία. Scholiastae verba sunt haec, σιγῶσης αὐτῆς, ἐπαιζέ τις εἰς αὐτὴν εἰπών. paullo post, ὡς σοφὸς εἶπεν, ἤγουν, ὡς ὁ παροιμιαστὴς εἶπεν. Sequentis versus,

Χ' ἤφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχον ἄψαις,

sententiam expressit poeta incertus hoc epigrammate lepidissimo,

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμεν· οὗτος ὁ νύκτωρ
 Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχον ἀναφλογίσει,
 Δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἄψον σέλας· ἔνδοθι γάρ· μου
 Καιόμενον, πολλὴν ἐξανήσει φλόγα.

Non longe post, ἐλαύνειν πῦρ ἐπὶ κόρρᾳς, ita fere dictum, ut Latine *pugnum alicui ducere*, vel *colaphum*. Ulpianus, Si, cum servo pugnum ducere vellem, in proximo te stantem percussēro. Quintilianus, Colaphum tibi ducam, Et formulam scribam, quod durum caput habeas. Claudit poeta hoc idyllium ita,

— ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

Horatius in re dissimili simillime est locutus,

— dumque virent genua

Et deiet, obducta solvatur fronte senectus.

Sic apud Ciceronem, viriditatem habere, pro vigere.

CAP. XVI.

Versu tertio Adoniaz. si ista verba ἔχει χάρις, non Eunoae ancillae tribuerentur, sed Gorgoni, quae suam visibat amicam Praxinoam: haberent eam significationem, quam apud Aristophanem notat ejus interpres: quando videlicet oblato beneficio non utentes, gratias agimus. eam vim habet *recte* apud Terentium. *Rogo, nunquid velit? Recte: inquit: ab eo. apud Horatium benigne.*

Mirari secum tacitus: quid multa? Benigne

Respondet.

& alibi,

— *at tu quantumvis tolle: Benigne.*

Graeci hoc sensu, ut Plutarchus etiam est auctor, dicunt χάρις, vel ἔχει χάρις, ἐπαινώ. id quam belle huic loco conveniat facile quivis intelligat. nunc tribuuntur ancillae: utrum rectius, docti judicent. Sequens versus etiam doctissimis viris negotium facessit.

ὦ τὰς ἀδεμάτου ψυχᾶς! μόλις ἔμμιν ἰσώθη.

quid enim est ἀδεμάτου? Scio in promptu esse responsionem, e Corintho illo cujus circumfertur de Dorica dialecto συρφετώδης quaedam collectio. In ea scriptum, *Dores ἀδεμάτου ψυχὴν vocare τὴν νεκρὰν, οἷον ἔξω σώματος.* Sed mirum praeter istum neminem e veteribus, vocis hujus ullam facere mentionem: non Hesychium, non Suidam, non Eustathium, non ullum ullius poetae interpretem. Ego vero illi grammatico fidem arbitrari pridem desii: planeque mihi persuadeo vocem esse corruptam: in qua sententia vehementer sum confirmatus, postquam in antiquis scholiis manu exaratis reperi hanc ejus vocis (quae tamen ibi scripta non erat, sed exciderat) interpretationem, ἡγουν τῆς ἐπιπόνου, tam enim dubita-

dubitari nequit aliter lectum ab auctore hujus glossulae, non ἀδεμάτου: quam certum est legisse eum ἀδάματου. Quare ita posthac emendemus: ἀδάματος ποëtae dicunt pro ἀδάματος ob metrum. Hesychius, ἀδάματος, ἀδέμαςος, ἀνυπότακτος. Multa de hoc poetarum more veteres critici notant: Eustathius praesertim ad Ὀδυσ. π. qui profert ex Pindaro θαυματὰ pro θαυμασά. poterat ex Homero: cujus est hic versus in Mercurii hymno,

Ἄφρας ἤδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα.

Refert etiam Theon commentariis doctissimis in Aratum, scripsisse quosdam σημάτ' ἄσσα pro σημαντὰ, non ut alii scribunt (& melius) — σήματ' ἐν ἔρειπῳ ἐσήριξεν ἄσσα διακρίνας. Accedit huc quod notatum est a doctis viris, legi in quibusdam codicibus ἀδαμάντου, quare ab-que ullo dubio scribendum ἀδαμάτου, non ἀδεμάτου, ut vulgo obtinet: non etiam ἀλεμάτου, ut emendant eruditi homines: id enim sententiae hujus loci non convenit: at convenit lectio quam reponimus, & quam vetus scholiastes agnoscit. Gorgo enim cum aegre & multum fatigata ob turbam, quae vicos omnes & vias urbis complebat, ad Praxinoam pervenisset, exclamat ὦ τὰς ἀδαμάτας ψυχὰς! id est, o durum & fortem animum, ac multa pressum! Similis exclamatio apud Aeschylum in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἰὼ κακῶν ἀτρεΐμενες! scholia ibi, ἀτρεΐμοιες ἀδάμαστοι ἀκαταπόνητοι, ὑπὸ τῶν κακῶν μὴ νικηθέντες, ἢ αὖς πολλὰ κακὰ ἢκ' ἰδάμασαν. ista verba non minus Theocriti locum nobis explanant, quam Aeschyli. At ὦ τὰς ἀλεμάτου ψυχὰς, esset poenitentis oratio, & sese stultitiae damnantis: quae non est Gorgonis mens. deinde obstat ei emendationi auctoritas Eustathii, qui observat dictionem ἡλέματος ex iis unam esse, quas sibi proprias habet Oppianus. non facturus, opinor, neque hunc er-

rore in erraturus, si Theocritus, Oppiano tanto antiquior poeta, eo vocabulo esset hic usus. post Oppianum usurpavit Crinagoras epigrammate εἰς σοφίαν,

Μουσέων ἀλλ' ἐπὶ δῶρα μετέσχεο, ταῦτα δ' ἀμυδρὰ
Εἶδωλα ψυχῆς ἡλεμάτοις μέθες.

XVI. — νίτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκηνᾶς ἀγορεύσδων. interpretes σκηνὴν exponit πανήγυριν, mercatum: addit scriptus, παρόσον ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐποίουν οἱ πωλοῦντες.

XXV. ὦν εἶδες, χ' ὦν εἶπας ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι. assentior scholiastae subaudienti διηγῆσαι, non λέγε aut διηγῆσαι. Mox idem cum τὸ κατὰπτυχες ἑμπερόναμα explicat ita, τὸ δίπτυχον ἑμπερόνημα καὶ διπλοῦν: docet nos poetam περιφραστικῶς extulisse τὴν ἑμπερονατρίδα. Ita enim vestis muliebris genus sago virorum affine appellabant. Hesychius, ἑμπερονατρίς, ἱμάτιον διπλοῦν poeta paullo ante περονατρίδα vocavit,

— τ' ὠμπέχορον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

ex quibus verbis didicimus fuisse vestem interiorem, quae fibulis astringebatur ad pectus, illi superinduebatur τὸ ἀμπέχορον, id est peplus aut palla. Fibulae quia diductis pepli alis fere conspicuae erant, ditioribus habebantur ex auro. Callimachus, Ἀλκιὰ χερσεῖήσιν ἐξγομένην ἐνέτησι. nam ἄλκιξ est similiter vestis interior, χιτῶν χειριδωτός Hesychio: vel ἐμπόρημα; id est sagum. ut apud Plutarchum in Mario, ἡ μάρθα Syra φοινικίδα διπλὴν ἐμπεπόρηται. Sed ista alibi pluribus.

XXXV. — λέγε μοι πόσσω κατίβα τοι ἀφ' ἰσῶ; id est, quantum impendisti priusquam hanc vestem detexueris? Quod vulgo textores dicunt, de perfecto panno
aut

aut tela, *desmonter la piece*, id Theocritus elegantissime dicit, καταβαίνειν ἀφ' ἰσῶν. alii scriptores καθαιρῆν ἰσῶν, ut Strabo de meretricibus Corinthiacis loquens libro octavo. Proclus in Hesiodum, τὸ καθαιρῆν (male vulgo καθαίρειν) τοὺς ἰσῶς περὶ παισέλῃκον αἵτιον εἶναι τῇ κέπτεισθαι τὰ ὑφάσματα, τῶν ἄκρως ἐστὶ δεδημευμένων. Latini *detexere*. significantius tamen alii, *deponere*. Paulus Diaconus libro II. cap. V. Sophia Narsesi fertur mandasse, ut eum puellis in gynaeceo lanarum faceret persa dividere. Ad quae verba Narses dicitur haec responsa dedisse, Talem se. eadem telum orditurum, qualem ipsa dum viveret, deponere ac detexere non posset. Dixi significantius: nam proprie *detexere* non est aliud, quam τὸν ἰσῶν ὑφαγχεῖναι. & ita saepe apud Plautum & Ciceronem. quare non omnis detexta tela, utique & deposita.

XLIX. Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκρεταμένοι ἄνδρες
ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἱεριοί.

Lego, πάντες ἄρειοι. omnes armis succincti & militares. indicat Ptolemaeum praemiatoribus & grassatoribus liberalisse vias intra & extra oppida Aegypti. Similis locus in ejus Encomio, ubi δῆϊς vocat, quos hic ἀρείους. quia more hostium infesta armis reddebant itinera. eos omnes sustulit Ptolemaeus. eadem peste aliquando vexata est Italia, & ab Augusto liberata. Suetonius libro II. cap. XXXII. apud eundem scriptorem *quadrigariorum lusus* a Nerone vetiti lib. VI. cap. XVI. non dissimile fuerunt iis, quae poeta vocat κακὰ παίγνια. Elegans vero est loquendi genus, quo mox utitur,

ὦνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Id quod in aurem rex reginae dixerit

Sciunt: quod Iuno fabulata est cum Iove.

LXXIV. Κ' εἰς ὥρας κ' ἤπειτα φίλ' ἀνδρῶν ἐν καλῷ εἴης.
εἰς ὥρας significat *in annum*, sic vulgo solemus bene precari in diem & in annum, contra imprecandi formula erat, μὴ ὥρας ἴκοιτο, vel εἰς ὥρας. eam significationem huius vocis alibi probamus: quia videmus parum multis eam fuisse observatam.

LXXVI. Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. Repone veram lectionem, φλίβεται. Aeoles φλίβω & φλίβεσθαι dicunt pro θλίβειν & θλίβεσθαι, & hac Aeolum voce usum hic esse Theocritum, ecce testem locupletissimum. Eustathius τὸ μέντοι φλίψεται τὸ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἀδωνιαζούσαις, Αἰολικὸν καὶ αὐτό. Ac videtur Eustathius legisse φλίψεται non φλίβεται, ac probo. poëtae locus est Ὀδ. ε.

ὅς πολλῇσι φλιῇσι παρὰσας φλίψεται ὤμους.

XCV. — ἔκ ἀλέγω μή μοι κενεῖν ἀπομάξῃς. de hoc loco quid sentiamus ad Theophrasti Characteres brevi, Deo dante, sub incudem revocandis, exponimus. nam virorum doctorum interpretationi acquiescere non possumus. neque item eorum probamus sententiam, qui tertio ab hoc versu Ἄ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἤρϊσευσε, malunt scribi ἰαλέμου. Poëta enim significare voluit fuisse victum Sperchin in cantu τῷ ἰαλέμου. Ialemus est genus cantilenae lugubris; teste Apollodoro & aliis, non proprium hominis nomen. Iam ἤρϊσευσε τὸν ἰάλεμον, sic dictum, ut νικᾷν Ὀλύμπια, quod Graecis usitatissimum est, & Latinis non insolens. Ennius,

C A P. XVII.

Servos alebant antiqui, non ut nos hodie nostros famulos, sed separatim, urbanos quidem in cellulis, eorum autem, qui rure opus faciebant, in ergastulis ple-rosque, certum frumenti modum singulis mensibus ipsis metientes: quod *demensum* vocabant, sive a mense, sive a metiendo. est enim incertum, inquit Donatus. Eum morem prius fuisse in Graecia servatum, arguit hic ver-sus in Theocriti Charitibus,

Ἀρμαλὴν ἔμμηνον ἰμετρήσαντο πένεσαι.

nam ἀρμαλὴ ἔμμηνος, *demensum* est, sive *mensurna divisio*, ut appellat floridissimus martyr, S. Cyprianus, alimenta presbyterorum. nam quod in familia exhibenda olim fa-ctitatum a patribus familias, id postea etiam in aliis ob-servatum, quibus alimenta erant praebenda. Aleva-dae & Scopadae, quorum poëta meminit, hodie e me-moria hominum paene sunt exempti. postquam Simoni-des, Euphōrion & alii, qui de eorum laudibus & rebus gestis scripserant, interiere. tamen ex Herodoto, Aristotele, Diodoro Siculo, & aliis satis constat duas fuisse eas familias, quae privatis opibus quondam in Thessalia & vicinis insulis late imperitarunt. Sed Alevadarum quidem nomen illustrius. Scopadas nihil fere nobilitat aequae ac ruina illa domus ipsorum: cui miraculo exem-ptus Simonides: Scopas cum omnibus, qui aderant, ob-rutus. Ejus historiae plurima apud veteres mentio. vi-de in primis Quintilianum libro XI. cap. II. ubi Scopae meminit non unius. Cum dicit Theocritus τίς δ' ἄν ἀριστῆας Λυκίων, intelligit Sarpedonem & Pandarum, quo-rum est uterque Homeri versibus posteritati traditus. Ιλ. β. γ. δ. ε. cum autem, ἡ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγνω: al-bum fuisse significat. Eustathius, θηλυπρεπὲς ἐν ἡρώσει ἡ λευκό-

λευκότης· διὰ τὸν Τρωϊκὸν Κύκνον Θεόκριτος τοιοῦτον ἔντα, θῆ-
λυν ἀπὸ χροῖα ἔφη. Versu isto Ἀμνασοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ
ὄλβια τῆνα λιπόντες, allusit non obscure ad Sardanapali
epitaphium notissimum, quod ita desinit, — τὰ δὲ
πολλὰ καὶ ὄλβια κῆνα λέλεπται. Videri alicui possit in
isto versu, ἱππεῖαι δὲ κόρυν σκεπάσθιν ἔθειραι, aliter legisse
Eustathius: cuius verba sunt haec, vocem poëtae ἱππυ-
ριν explicantis, Θεόκριτος δὲ τὸ Ὀμηρικὸν περιφραστικῶς ἑρμη-
νεύων, φησὶν ἱππεῖαι κόρυν σκεπάσασθαι ἔθειραι. sed nihil mu-
tandum: Eustathius enim, ut saepe, quod ante notavi-
mus, ἀπὸ μνήμης locum describens, fallitur. Qui sequi-
tur versus,

Αἱ γὰρ Ζεῦ κύδιζε πάτερ, καὶ πότνι Ἀθήνα. leviter ex
isto Homérico,

Αἱ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων. est im-
mutatus. Ἀριθματοὺς pro paucis eleganter poëta usur-
pat, cum ait, — ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν. Horatius, nu-
merabilis, utpote parvus. alii Graeci, εὐαρίθμητος. Sed
omnium elegantissime Hebraei, qui paucitatem indica-
turi, dicunt *erant numerus*. ut Geneseos XXXIV. & Isaiae
X. Ἰσά,

— ἀράχνια δ' εἰς ἑπλ' ἀράχλαι λεπτὰ διασῆσαιντο,

imitatus est Nonnus initio XXXVIII,

— ἔκειτο δὲ τηλόθι χάρμης

βακχιάς ἐξαέτης ἀραχνιόωσα βοεή.

De Gratiis Eteocleis, & versibus istis,

ὦ Ἐτεόκλεισι χάριτες θεαῖ, αἱ Μινύειον

ὀρεχόμενον φιλέοισαι, ἀπεχθόμενον πότε Θήβαις,

vide Strabonis librum nonum & Pausaniam. Confe-
rant autem studiosi poeticarum amoenitatum idyllum
hoc

hoc cum poëtae cultissimi Tibulli elegia III. libro primo. Nam illa videntur ad Theocriti imitationem dicta,

*Carminē purpurea est Nisi coma: carmina ni sint,
Ex humero Pelopis non nituisset ebur.*

C A P. XVIII.

In hoc versu ex Ptolemaei encomio,

Ἀθάνατος δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες,

etsi potest tertius pes spondaeus esse, ut sit in sequenti voce συνίζησι; tamen & dactylus esse potest. Ita enim persaepe diphthongi αι & οι non in accentuum ratione solum (quod norunt omnes) etiam in re metrica corripiuntur. quod cum & vetus τεχνολόφος Hephaestion monere insuperhabuerit, & non desint qui negent, prolati aliquot exemplis probabimus, Homerus, *Ιλιάδ. ι.*

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ibidem,

Πολλὰ δ' Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἄν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

& *Ὀδυσσ. η.*

Περὶ δόμον ὑψηλὸν ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Empedocles in octavo φυσικῆς ἀκροάσεως,

τῇδε διαπλάσσονται διαμπερές, οὐδ' ἄμα λήγει.

Aratus,

Ἥμισυ μὲν κεν ἶδναι μετήσπον, ἥμισυ δ' ἤδη.

Euphorion apud Theonem,

ὥς πυρὶ καεφόμενον ψαφαρὶ ἰνδάσσεται τέφρῃ.

Antipater, epigrammate in Nioben,

Οὐδ' ἐφ' ἐνὶ τλάμων λήπεται γηροκόμῳ.

Orpheus hymno. Curetum,

Ἦνικ' αὖν ἐρμαίνωνται χολόμενοι αἰθρώποισιν.

Callimachus,

— τίος ἡρίον ἴσεται τοῦτο;

Similiter οι correptae exempla, quae nunc succurrebant, haec fere sunt. Homerus *Il.* θ.

Ἦδ' ἐπ' Ἀχιλλῷ, τοί ῥ' ἔχαστοι νῆας εἴσας.

Apollonius lib. II.

Καὶ τὰ μὲν ὕβρις αἰ τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσιν.

Oppianus Ἀλιευτ. α.

Τραχούρων τ' ἀγέλαι, βέγλωσσοί τε, καὶ πλατύουροι.

Idem Κυνηγετ. β.

Δῆριν αἰεῖται, δοικὰ πανυπείροχοι νῆες.

Orpheus hymno μοιρῶν,

Ἀλλὰ μοι τυκτέριοι μαλακόφρονες ἠπιόθυμοι.

Hymno Eumenidum,

Ἠέριοι, ἀφανεῖς, ὠκυδρόμοι θ' ὥστε ἰόημα.

& in ejusdem Argonauticis ita scribimus hunc vulgatis in libris depravatissimum locum,

— αὐτὰρ οἱ τοῖς γε

Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν.

vidi

vidi qui scriberent de & diphthongo pari modo eam cor-
ripi, & hunc Phocylidis versum proferrent,

Τοὺς τε καταχθονίους εἴβου δαίμονας ἔννομα ῥέζων.

sed neque hic εἴβου scribi debet, verum εἴβε: neque Pho-
cylides hujus versus est auctor, verum Pythagoras, aut
quisquis fecit τὰ χερσῶν ἔπη. Non videntur autem poë-
tae ea licentia alibi usi, quam in ultimis syllabis. Ita-
que recentiores poëtae τὴν αἰ quando in dictionibus me-
diis contumax est & obstat metro, mutant in ε. Crina-
goras, Οἰσεύαδην Σπάρτας τὸ μέγα κλέος ἢ Κυνέγειρον. qui
tamen eo nomine a nescio quo reprehensus hoc elegan-
tissimo epigrammate, quod extat Anthologiae lib. II.

ὦ τλήμων Κυνέγειρε, καὶ ἐν ζωῶς καὶ ἀπελθὼν
ὥς αἰεὶ κόπτη ῥήμασι καὶ κοπίσιν.

Πρόσθε μὲν ἐν πολέμοισι τετὴ πέσε μαρναμένη χεῖρ.

Νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐξέρισεν.

sed contra torrentem velle niti est, reprehendere in uno,
quod sibi licere omnes putent. vulgo enim invaluisse il-
lam licentiam per illa tempora multa arguunt. Corne-
lii alius poëtae epigrammatarii est hic versus, lib. III.

ὦ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὥς Κυνέγειρον ἔγραψε.

Agathias quoque scholasticus χερωνεῦ dicere non dubita-
vit pro χαιρωνεῦ epigrammate in Plutarchum. Σεῖο πο-
λυκλήετῳ τύπον ᾔσχαντο χερωνεῦ Lucillius δανίσας pro
δανείσας. libro II. Φεισάμενθ, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὑδροπο-
τήσας. Similia apud alios observare licet: apud Auso-
nium vero sunt haec, Κιθέρων, Κλυτέμνησρα, Φέακες, atque
etiam σολικισμοί: de quibus vide in aureolo Iosephi Sca-
ligeri libello. Sed ut ad Theocritum redeamus, non
feren-

ferenda est eorum ignorantia, qui θεοὺς νέποδας in hoc carmine deos *sine pedibus*, nimis facete, interpretantur. atqui ea voce nepotes interdum significari, recte jam pridem ab eruditissimis viris docti sumus. Eustathius ὁδ. δ. νέπους, κατὰ τινὰ γλῶσσαν, ὁ ἀπόγονος. Apollonius libro III.

— ἔμι δ' ἐς αὐγὰς

Ἡελίῳ μετάπισθε τεοῖς νεπόδεσσιν ἐτοίμη.

hoc est, ut ipse poëta mox declarat — ἴν' ὀπλότεροι παίδων σέθεν εὐνάσσονται Παῖδες. Versu XIX. malo cum prioribus Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτης, quam αἰολομήτας. & in LXXIII. — δι' κρονίῳνι μέλοντι Αἰδοῖοι βασιλῆες. ὁ δ' ἑξοχος ὃν κε φιλασεῖ. Hesiodum videtur imitatus.

ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες ὁ δ' ὅλβιος, ὃν τινὰ μοῦσαι φιλεῦνται.

Porro hujus versus

ῥηιδίαι δὲ γοναί, τέκνα δ' ἔ ποτ' εἰκότα πατρί,

pars posterior priorem explicat: significat enim facilem esse prolem ad judicandum: nempe quod sit adulterina. Fuit autem ea veterum opinio, ut putarent dissimiles parentibus partus, esse non legitimos. Catullus, *Sit suo similis patri* Mallio: *Ἐ facile insciis* Noscitur ab omnibus: *Et pudicitiam suae Matris indicet ore.* Itaque Hesiodus inter viri probi felicitates hanc quoque recenset: Τίττουσιν δὲ γυναιῖκες εἰκότα τέκνα γονεῦσι. Large autem fidem veri excedit poëta cum canit, Ptolemaeum, qui in Aegypto regnabat, quando ipse illuc venit, oppida sibi subiecta in Aegypto habuisse trecenta & triginta novem, supra XXXIII. millia. quem numerum ingeniose ita extulit,

Τρεῖς

Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἑνδεκάδες τρεῖς.

similis locus in XIV. ubi dies LX. sive menses duos ita
 expressit,

Εἴκατι ταῖδ', ὀκτώ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἑνδέκατος· ποτὶθαι δύο· καὶ δύο μᾶνες.

sed istarum urbium numerum interpretes videntur aliter
 legisse: nam, in editis quidem scholiis, summa editur
 XXXIII. M. & trium ac triginta. ὁμοῦ πᾶσαι αἱ πόλεις
 τρισμύριαι, τριχίλιαι, τριάκοντα τρεῖς. verum manifesto de-
 sideratur vox τριακόσαι ante τριάκοντα, ut ex hujus men-
 te sit summa oppidorum 33333. etsi ne sic quidem ra-
 tio quadrat. omittuntur enim illa verba, Δοιαὶ δὲ τριάδες,
 in scripto autem libro haec verba reperi, δοιαὶ τριάδες,
 ἑξήκοντα· ἑνδεκάδες τρεῖς, ἐνενήκοντα τρεῖς· ὁμοῦ πᾶσαι γὰρ
 τριχίλιαι τ κ γ· ita scribuntur in veteri codice: sed non
 dubito scripsisse interpretamenti hujus auctorem —
 μετὰ δὲ σφισι ἐννέα καὶ τρεῖς. quam scripturam repperimus
 etiam apud Tzetzem in Chiliadibus. ita pulchre isti
 constat ratio. vult enim δοιαὶς τριάδας non unitatum in-
 telligi, sed δεκάδων. ita fiunt LX. & similiter ἐννέα δεκάδες
 faciunt XC. At totius summae collectio manca ut in
 editis. Iohannes Tzetzes quid sit secutus cum ex isto
 loco scriberet Ptolemaeum τριχιλοτρισμυρίων τετρακοσίων
 ἅμα δεκαοκτώτε πόλεων regem fuisse, ipse viderit. Poë-
 tam quidem non historica fide, sed licentia poëtica hic
 esse usum, arguit Diodorus Siculus, qui πολυανθρωπίαν
 Aegypti enarrans libro primo, auctor est olim quidem
 fuisse in ea, qua pagos, qua oppida mediocria, plura
 R. quam

quam XVIII. M. quemadmodum quidem libris sacris contineretur. temporibus autem Ptolemaei Lagi F. superfuisset, atque etiam ejus adhuc actate superesse, ter mille, & aliquanto plura. Parata erat poëtae defensio, si ad omnes urbes, quae Ptolemaeo in variis & continetis partibus, & insulis parebant, possent ejus verba extendi: nunc id non potest: obstant enim ista οἱ ἐνδέδμενται: quae de sola Aegypto eum sensisse luce clarius faciunt. Versum CXXI. cum sequente

Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
 Στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη.

sic interpretor: Solus hic rex secus ac priores fecissent, parentum suorum vestigia ita expressit, ut videri adhuc queant calida, id est, recens impressa in pulvere calcato. κονίη pro ἐν κονίῃ. στειβομένα malo quam στειρόμεναι. & ita codices quidam. eandem sententiam aliis verbis expressit Strabo lib. VI. extremo: Augusto, inquit, successit Tiberius, κανόνι τῆς διοικήσεως καὶ τῶν προσηγμάτων ποικίμεναι ἐκέλευεν. & Tiberius ipse de se apud Tacitum, qui omnia facta didique ejus vice legis observem.

C A P. XIX.

Placet vulgata lectio hujus versus in Helenae epithalamio,

Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατάν.

prae alia, quam reperi κατεκλάχετο, ἀντὶ τῆς ἐκληρώθη. confirmandae alteri scripturae satis sit istud ex Adoniazosis,

Κάλλις ἰνδοῖ πάσαι, ὃ τὰν γυνὴν εἴπ' ἀπεκλάξας.

In

In eodem libro scriptum erat, *χερσὶ περιπλέκτοισι*. non male: bene enim convenit choro. Nonnus, lib. X.

Καὶ σατύρῳ παίζοντι συνέπλεκε χεῖρας χορεύων.

Atræ hunc locum tenebrae sic scriptum occupant,

Ἄως ἀντέλαοισα καλὸν δῖεφανε πρόσωπον,

Πότνια νύξ ἄτε.

lucem, opinor, attuleris, si pro ἄτε scripseris ὅτε, est anastrophe, pro ὅτε πότνια νύξ ἐστὶ, nocte: nempe desinente, ac fortasse scribendum, Πότνια νύξ ὅτε λήγει: vel ὅτ' ἄλυνεν, ἕαρ χειμῶνθ' ἀνέντος. nam ἄλυνεν etiam ἀφελάναι exponitur. primam conjecturam puto abesse propius a vero: nam poetis familiare est ἕαρ λευκὸν dicere. Callimachus hymno Cereris, Λευκὸν ἕαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χειρμα φέροισα. Lege autem ex scripto scholiorum libro,

Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἑταῖμ' ἐκ κελεόντων.

non καλεόντων, verba scholiastæ sunt, ἑταῖμ' ἐκ κελεόντων ἤγουν ἐκ τῶν ἰσοπόδων· τέμνεται γὰρ τὸ ὕφασμα ἐκ, τῷ ἰσοῦ ὅταν τελεσθῇ. idem esse κελέοντας & ἰσοπόδας declarant hæc e lib. III. Bassaricorum Dionysii,

ἔνθα τε πέπλα γυναῖκες Ἀθηναίης ἰότητι.

αὐτῆμαρ προκόωσιν ἐφ' ἰσοπόδων τανύχσαι,

αὐτῆμαρ δ' ἐτάμοντο.

Poëta cum ait, *Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγραῖται.* respicit amantium veterem morem: de quo legi in scholiis Aristophanis Acharnensibus, Ἰδίων ἐρασῶν ἦν, τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, ὅπως, Ὁ ΔΕΙΝΑ ΚΑΔ' ΟΣ. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἄλλ' ἐν

Ἰδὲ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε Γράμματα, Κυδίππην
 ὅσσ' ἐρέσει καλήν. καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν' ἰὼν παρῆγεραψε, ΚΗ-
 Μ'ΟΣ ΚΑΛ'ΟΣ. Notus mos etiam ex Virgilio, Pro-
 pertio, Ovidio. Idyllii XXI. postremi versus sunt hi,

Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἀδία μήτε κατ' ἄστυ
 Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις· μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

qui mihi videntur duobus modis accipi posse. vel enim
 ipsi Veneri iratus amator iste rusticus malum impreca-
 tur: qui fuit veterum contemptus suorum numinum: vel
 quod potius putem, Κύπρις hic est Eunica, quasi diceret,
 tu quae altera tibi Venus videris. In idyllio cui index
 Ἀλκίς, cave assentiaris mutantibus ista verba, — τὸ δὲ
 λύχγιον ἐν περτανείῳ. eorum mentem ad Athenaeum ex-
 plicamus.

CAP. XX.

Versu XXX. in Dioscuris scribunt veteres, ἀμφοτέρων
 ἐξ τοίχων. vide in Etymologico, ubi de ἐκ & ἐξ agi-
 tur. Versu autem CXXVIII, etsi non damno vulgatam
 scripturam, νῆκος ἀπαυδᾶν νῆκος tamen puto esse conve-
 nientius. nam qui in pugilatus certamine victi erant, co-
 gebantur manus tollere, & victoriae renuntiare victos
 se confitentes. Sane videtur νῆκος ἀπαυδᾶν ei potius
 convenire, qui certamen detrectet, & subire nolit. In
 oratione Lyncei, quae habetur in posteriore parte hujus
 carminis, male vulgo accipiuntur haec verba: Ἰσχει τοῖά-
 δε πολλά. non enim poëtae illa sunt, ut putarunt, qui no-
 tis parentheseos versum hunc cum proximo incluse-
 runt: sed Lyncei ipsius. nec vertendum, *dixerunt*, sed
dicebam. Pendet oratio ab illis superioribus,

ἢ μὲν

ἢ μὲν πολλάκις ὕμνῳ ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα.

Ἰσκειν pro dicere accipiunt poëtae, sed ei μεθ' Ὅμηρον, nam poëta, & Ἰλ. λ. & Ὀδ. τ, pro assimilare posuit, quod usitatus est εἴσκειν. ut in Hercule Leontophono, Ἀσέρι πάντες εἴσκον. Lycophron, ἴσκων παρῆξιν κυνθίαν ἔσοι σκοπὴν. Scholia, Ὅμηρος μὲν ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ Λυκόφρων δὲ ἐπὶ τῷ λέγειν. sic apud Apollonium saepe. Porro qui contulerit priorem partem, quae Pollucis pugilatum cum Amyco describit, cum iis, quae habent Apollonius libro II. & Valerius Flaccus lib. IIII. (nam Orpheus hanc historiam versu uno altero tantum perstringit,) reperiet profecto tantum excellere Theocritum,

— *quantum lenta solent inter viburna cupressi.*

Videtur autem istum hujus versum, εὐνάς τ' ἐσόρυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων, imitatus esse Apollonius, canens lib. I. — τοὶ δὲ λεχαῖν.

Φυλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες
σόρυνσθαι τοὶ δ' ἀμφὶ πυρεῖα δινεύεσκον.

πυρεῖα vocat uterque poëta instrumenta illa, ex quorum collisione ignis extunditur. Ligna intelligunt grammatici, non silicem: de iis lignis sic illi, πυρεῖα τὰ ξύλα, ἃ προστριβόμενα ἐτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεινᾶ, ὧν τὸ μὲν ἐστὶν ὕπτιον, ὃ καλεῖται σορεύς, θάϊερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτριβοῖτες τῷ σορεῖ σρέφουσιν. haec valde firmant veterem lectionem apud Festum *terebrare*, merito defensam Iosepho Scaligero contra eos, quibus visum substituere *verberare*. quo loco de igni Vestalium interstincto loquitur, ejusque accendendi rationem explicat. Hesychius

videtur Phrygibus tribuere hoc inventum, appellans
 Φρύγια πυρεΐα, locum Sophoclis explicans. sic ille, ἀχάλ-
 κευτα τρέπανα, τὰ Φρύγια πυρεΐα. Σοφοκλῆς ἐν Φινεΐ δευτέ-
 ρῳ. Graeci πυρεΐων inventionem ascribebant Prome-
 theo, quem poëtae fabulantur ignem in ferula esse fura-
 tum, & e coelo ad homines transtulisse. auctor Diodo-
 rus Siculus libro V. Hac de re locus est egregius apud
 Nonnum lib. II. quem propter elegantiam ascribam,

ὥς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογεῖν ὠδῖνα λοχεύων
 λάϊον ἠκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγαγον πῦρ
 πυρρογενὲς ὅτε θῆλιν ἀράσσεται ἀρσένι πέτρῳ.

similis alius est ejusdem locus lib. XXXVII. In Dyse-
 rote corrupte scribitur hic locus.

— ἀλλὰ καὶ οὕτως

ἢ καλὸς ἐξ ὄρπαξ ἐξεθίζετο μάλλον ἐρασάς.

mihī vero perplacet emendatio Stephani scribentis ἢ
 καλὸς ἐξ ὄρπαξ δ', et si minore mutatione scribi potest, ἢ
 καλὸς ἐξ ὄρπαξ ἐρ. id est, οὕτως ἐξεξεθίζετο μάλλον ὁ καλὸς
 ὄρπαξ ἐρασάς. est autem ὄρπηξ juvenis adolescens. Or-
 pheus,

Καὶ μὲν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦγον.

Sub finem ejus carminis nove dictum, — ὃ δ' ἐτυ-
 λίχθη τὰν ψυχάν. pro ἐθελῶνθη, ἐτέλχθη. Sed videntur
 Diores τυλίττω usurpasse pro ἀνατινάσσειν τὴν τύλην sive
 σεωμνὴν. culcitam movere & agitare: nam plumae agita-
 tae in culcita molliorem eam reddunt. inde ergo trans-
 latum. Ultimo versu scribere, Στέργετε δ' ὑμεῖς αἵται. ut
 in proximo, χαίρετε τοῖ φιλέοντες. eo compellat amantes:
 isto, amasios. nam αἵτης est ὁ ἐρώμενος.

C A P.

CAP. XXI.

Mellitissimum illud carmen est, quod inscribitur Ὀαρι-
 σὺς Δάφνιδες καὶ κόρης. In quo, etsi non damno
 lectionem, quam docti viri amplexi sunt,

Ἄ σαφυλὴ σαφὶς ἐστὶ, καὶ ὃ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται,

ut tribuantur ista puellae, secus ac in plerisque veteri-
 bus editionibus: invenio tamen in Rom. cod. aliam scri-
 pturam, quae si admittatur, tres versus, quorum hic
 medius est, sub personam Daphnidis erunt continuan-
 di: ea est, αἱ σαφυλὶς σαφὶς ἐστὶν, καὶ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται.
 confirmari haec lectio potest simili ejusdem poetae lo-
 co in Ἑρασμῷ.

Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὃ χροῖνται αὐτὸ μαρμαίρει,

Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν εἶαρι καὶ ταχὺ γηραῖ.

eadem sententia varie a Graecis poetis est expressa.
 ut,

Νῦν ἔγω γραιῖμαι· ἰδ' ὃ χροῖνται οἷα δαμάζει.

Καὶ σαφυλὴ γήρως αἰσθάνεται ῥυτίδων,

alius poeta,

Εἴη μήτ' ὀμφαξ, μήτ' ἀσαφὶς.

item alius,

Ὀμφαξ ἔκ' ἐπένευσας, ὅτ' ἦς σαφυλὴ παρεπόμεψω,

Μὴ φθονέσης δοῦναι καὶν βραχὺ τῆς σαφίδος.

Lector eruditus dijudicet. Sequuntur postea puellae
 haec verba,

Τεύχεις

Τεύχεις μοι θαλάμους; τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

quibus indicat nobis poeta antiquorum morem, cuius alii quoque multi Graeci Latinique poetae meminerunt. Solebant enim veteres cum uxorem ducerent, domum statim sibi aedificare. Ad poetae interpretes ad illud *Ιλ. β. de Protefilao*, καὶ δόμος ἡμιτελής, & doctissimum Turnebum libro XXI. cap. XVII. Diodorus in sponsi obitum,

Ἡμιτελῇ θαλάμῳν τε καὶ ἐγγύθι νυμφικὰ λέκτρα
Κῆρε λιπῶν ὀλοὴν οἶμον ἔβης αἶδου.

Mox,

Δείξον ἔμοι σέθεν ἄλσος, ὅπη σέθεν ἴσεται αὐλῖς.

In editionibus antiquissimis ut Romana & Flor. habetur, δείξον ἔμοι ἔθεν ἄλσος. quod sine librorum auctoritate mutatum nolim: nam ἔθεν pro σέθεν ita dictum, ut alibi, ἱᾶς pro τεᾶς: ἐς ναὸν δ' ἀπέθηκας, ἱᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς. de quo genere loquendi plura Gulielmus Canterus in Lectionibus suis. Ait Daphnis,

Μᾶλα τεὰ πρῶτισα τάδε χνοχόντα διδάξω.

postremam vocem vidi qui haberet de mendo suspectam: aptius enim δρᾶξω, vel simile quid fore videbatur. illa vero bene habet: nam ita apud Nonnum & Musaeum, γάμων ἀδίδακτος, νῆις & ἀμύητος ἐρώτων. in sequenti versu ναρκῶ pro φρίττω usurpat puella, zonam ac pudorem puellarem non sine horrore solvere incipiens. Sed venit mihi in mentem, Nonni librum XLII. percurrenti, haec ita esse distinguenda,

Δα.

Δα. Μᾶλα τεὰ πρῶτις τὰδε χνοάοντα διδάξω.

Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα. Κο. τὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ut posterioris versus initium sit Daphnidis, stupentis in puellae mammillis, quas manibus tractabat. Nonni locus, qui movebat me ita sentire, est hic.

— ἐπιφάουσα δὲ μαζῶν,

δεξιτερὴ νάρκησε γυναιμανέος Διονύσου.

In LIV. versu,

φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέσιχες ἐς τί δ' ἔλυσας;

placet lectio, quam inveni: φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν; ἀπέσιχε. ἐς τ. Proverbium quod mox habetur, — τάχῃ δ' ὕστερον ἔδ' ἄλα δοίης sumtum est ex Ὀδυσσ. ε. Οὐ σύγ' ἂν ἐξ εἰκῆ σῶ ἐπισάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης. nam Callistrati scribentis apud Homerum οὐδαλα, ratio haberi non debet: alioquin etiam apud Theocritum ita putarem scribendum. Hesychius, ἔδ' ἄλα, οὐδὲ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄφθονον εἰς χεῖρσιν. Αἰγύπτισι δὲ τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα. quo loco mira sunt, ni latet monstrum in voce Αἰγύπτισι: intelligit autem Hesychius, quae Graecis vocantur ψώθια & ἀττάραγοι, Latinis *hettae* in panis crusta. orta paroemia a pauperum coenis, quibus sal & acetum pro cibo. quo respiciens Theocritus dixit idyllio X. — ἐγὼ δ' ἔχω ἔδ' ἄλῃς ὄξος. Sed & vulgo ἄλας pro re vilissima usurpabant: unde apud Isocratem τοὺς βουβυλίους καὶ τοὺς ἄλας ἐπαρεῖν, de rhetorum ostentatione in re nihili: & ἀλάνητον ἀνδράποδον pro vilissimo. Non probō autem, ut legatur in extremo, ἀνίστατο Φωσφόρος εὐνᾶς: neque enim

S

haec

haec noctu geruntur, ut dicatur aurora surgere: placet vulgata lectio: quam tamen ut explicem, operae non est pretium. Atque utinam sinerent nos eruditissimi viri multa id genus in Plauto ignorare: nec tantum se in eorum expositione torquerent.

C A P. XXII.

In omnibus antiquis editionibus, atque etiam in recentioribus nonnullis, inter Theocriti idyllia locum habet elegantissimum illud poematum, quod est de Europa scriptum. Nos igitur illud hoc loco, ceu Theocriticum, etsi aliter quibusdam videtur, percurramus. Ac primum illud videamus in calathi descriptione,

— ἡ δὲ πόθεν περικαλλὲς Τηλεφάσση,

ἥτε οἱ αἵματος ἔσκει.

quid enim, obsecro, postrema verba sonant? non opinor aliud, quam si dixisset ἔσκει οἱ θυγάτηρ vel ἀπόγονος, ut sit sensus ex Libyae sanguine ortam esse Telephassam. Sic accipiuntur ista apud Homerum: αἵματος εἰ ἀγαθοῖο φίλον τέκος. & haec Apollonii lib. III. Ἐμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος. Q. Smyrnaeus lib. XIV. Ἀμφω γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος. Atqui Telephassa nurus Libyae, non filia, aut neptis fuit. Apollodorus, Ἀγήμερος παραγινόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην γαμεῖ Τηλέφασσαν. Agenor autem Libyae filius & Neptuni. de Telephassa diversa est apud Apollonii interpretem narratio: sed nemo tamen veterum, quod sciam, Libya prognatam dixit. An vero ita accipiemus, quasi dixisset ἔσκε πρὸς αἶμα.

αἵματος? mitto dicere quam recte dicatur nurus socruī consanguinea: hoc dico, insolens valde & durum esse hoc loquendi genus, ἔσκειν αἵματος, pro ἔσκε πρὸς αἵματος. non enim temere bonos auctores ita esse locutos reperias. Lego autem, οἷνε οἱ ἐννὸς ἔσκειν, ἐννὸς veteribus Graecis est nurus: quae aliis est νύμφη, ut apud Plut. & Graecos I. Ctos. Pollux, ἡ μὲν γεγενημένη νύμφη καλεῖται τῇ τῇ γήμαντος μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ, καὶ ἐννὸς, Scribi etiam potest, Ἦγε ἰοῖ νὺς ἔσκειν, nam νὺς pro eodem accipitur. Eustathius νὺς ὡς ἐπὶ πλείστον νύμφης γυνὴ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ, ὡς ἡ Ἑλένη τῷ Πριάμῳ καὶ τῇ Ἑκάβῃ. & ita accipit hic idem poeta: si quidem Moschus est, quod quidam volunt, huius carminis auctor. Locus est in Megara, ubi de Alcmena ait, Μύθοισιν πυκνοῖσι φίλην νύον ὠδε μετηύδα. sic etiam apud alios, non frustra tamen additum est ab Eustathio, ὡς ἐπὶ πλείστον, nam aliquando aliud significat. Theocritus in Epithalamio,

Κ' εἰς ἔτος ἐξ ἑτέρας Μενέλαε τὰ νὺς ἦδε.

Scribo ibidem mutata distinctione,

ἔστις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθείῃ χροίῃ,

Ταρσὸν ἀναπλάσας ὡσεὶ τε τ,

Legebam etiam paullo post, Κεύψε θ' ἰὸν καὶ τρέψε δέμας, pro κεύψε θεόν. est enim proclive mendum, e θ' ἰὸν, in θεόν. non semel in hac voce peccatum est apud poetas: & succurrunt exempla quaedam. Pindarus Nemaeonicis, ode tertia,

— ὦν παλαίφατον ἀγορᾶν

ἐκ ἐλεγχείῃσιν Ἀριστοκλείδας

τεὰν ἰμίανε κατ' αἴσαν.

scribendum *Ἀριστοκλείδας γ' εἰάν ἐμ.* Q. Smyrnaeus
lib. VII.

τεύχεα δ' αὐτὸς ἐγὼ θεῷ πατρὸς ἀντιθέοιο.

legendum, ἐγὼ τοι εἰῶ π. & εἷ pro ἰδίῃ, vel σοῦ ut saepe.
& ita lib. IX. νῦν δ' ἔτ' ἄρ' σὺ γ' ἐσεῖδες τεῶν τέκος. scribe, εἶν
τέκος. Nonnus libro quinto, καὶ πλοκάμυς ἐδάϊξε νόθον
δ' ἔρρηξε χιτῶνα. scribo. ἐδάϊξεν ἔθεν δ', vel εἶν. In car-
mine de Alpheo, Ἀνθολ. α. Νυμφίῳ αὐτοκέλευτος εἶν
ὀχετηγὸς ἐρωτων. malim εἶν. Veruntamen vulgata lectio
in Theocrito mihi nunc mutanda non videtur. nam
κρύψε θεὸν est, quod Latini dicunt, *disimulare deum*, ut
apud Ovidium aliquoties, & *celare hominem* apud Cassio-
dorum, omnino autem scribi debet,

ὄσσε δ' ὑπογλαύσεσκε δι' ἥμερον ἀστράπτοντε.

non ὑπογλαίκεσκε. nam γλαύσειν & ὑπογλαύσειν dicitur.
Callimachus.

Φάεα μινόγληνα σάκει ἴσα τετραβοεῖῳ.

Δενὸν ὑπογλαύσοντα.

Apollonius in pr. — διαγλαύσουσι δ' ἀταρποί. Hesy-
chius, γλαύσει, λάμπει, φαίνει. Probo vero & ample-
ctor omnino doctissimi Aurati emendationem, infra le-
gentis, — ὄφρα μὴ ὦν. Δεῦροι ἐφελκομένην. ἃ est
vestimenti ora, quae & λέγνη, & λῶμα, & πέζα, &
ἐχθρεῖβθ dicitur. Eandem vocem ὦν, putem restituen-
dam apud Cedrenum in vita Tiberii junioris: ὀρίσας, αἰτ,
διδασκτυλίους ὄρνας ἐν ταῖς σολαῖς αὐτῶν κόσμει χάριν φορεῖν.
significat constituisse Tiberium ne quis aliter purpura
utere-

uteretur, quam in segmentis vestibis assuendis duos digitos latis. itaque scribendum videtur *ώας*, non *άενας*. nam etsi *ώας* proprie appellabant segmenta ex pelle ovina, quae soliti veteres suis vestibis assuere, ne orae solum stringentes tererentur: tamen & de aliis dicitur. sed fortasse verius est (quod vir praestantissimus Iacobus Cujacius sentiebat) vocem esse e Latino detortam, pro orna vel ornatura: quales sunt apud scriptores id genus infinitae.

οἱ τὸν ἑαυτοῦ στήθος ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ κρύου ἀσπίδα ποιεῖν ἐβόλῃσαν.

C A P. XXIII.

Vagabor libere isto capite, & quicquid, ut dicitur, veniet in solum, quod scire Theocriti lectorem melius putem, quam ignorare, id huic chartae illinam. etenim, ut ille ait, *Stulta est clementia, cum tot ubique Nugis occurras, periturae parcere chartae.* In epigrammate de Pisandro scribe, Πείσανδρος ἐξυνέγραψεν ὡς καὶ Καμείρου. non Καμερίου. praeter metri legem, auctor Strabo. In sexto locum istum, Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. sic explicat Eustathius. Θεόκριτος δὲ ἐν τῷ καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, ἰδίως τῇ ἰλλείψει χρῆται. παραπέμψας φασίν, ἥ γὰρ σιωπήσας τὴν ἱερὰν. Locus est in sexto Iliadis commentario. sed uberius de eodem loco scribit haec ille in primum Ὀδυσσ. tractans de tesserarum ludo. παρετέινετο δέ, φησι, δι' αὐτῶν καὶ μέση γραμμὴ, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον, ὡς ἀνωτέρω δηλεῦται, ἐπεὶ ὁ νικῶμενος, ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἵεται. εἶθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπεγνωσμένων, καὶ ἐσχάτης βοήθειας δεομένων. Σώφρων. κινήσω δ' ἤδη καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς. Ἄλκαϊος δὲ φη-

σιν ἐκ πλήρους. νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει, κινήσας τὸν πείρας πυκνὸν
λίθον. τοιοῦτον δὲ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, τὸν ἀπὸ γραμμᾶς
κινήσω λίθον. In septimo idyllio versum hunc, τοῦθ' ὅ
τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελῦδριον ἐξεπόνασα, aliter legit Eusta-
thius, nempe pro ἐν ὄρει, ὦρη. eius verba sunt haec ad
Ιλ. ραψ. α. τοιοῦτον καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ, ὄρη φίλε, ὃ με-
λῦδριον ὦρη ἐξεπόνασα, τούτῃσιν ὄρα τὸ μέλος ὃ καθ' ὥραν ἐπο-
νήσαμεν. non male: nisi quod suspecta mihi etiam hic
eius grammatici memoria. Quid appellat idem alibi
τὰ σκληρὰ τῷ Θεοκρίτῳ? Sic ille ad 'Οδ ραψ. ζ. 'Ιστέον ὅτι
περὶ 'Απόλλωνος Δηλίας ἤγουν γενηθέντος ἐν Δήλῳ τῇ νήσῳ αἰ-
νιγμα φέρεται ἰοικὸς τοῖς τοῦ Θεοκρίτου σκληροῖς, τοιοῦτον.
'Εν Φανεραῖ γενόμεν' πάτρην δέ μου, ἄλμυρον ὕδαρ 'Αμφίς
ἔχει μήτηρ δ' ἐς' ἀρίθμοιο παῖς: ἤγουν ἐν τῇ Δήλῳ ἐγενήθη,
μητέρα δ' ἔχω Λετώ τὴν παῖδα τῷ Κοίου· ὅς ὁμώνυμός ἐστι τῷ
παρὰ Μακεδόσι κοίῳ, τούτῃσι τῷ ἀριθμῷ. an respicit Fistu-
lam & Aram, aenigmatica poematia? an illas duplices
metalepses, quae saepe ad aenigmatis obscuritatem acce-
dant? nam de ea figura tractans idem ad Ιλ. α. Theo-
critum maxime inter veteres illa esse usum notat. Ex-
tant apud Athenaeum versus poetae hujus, qui nus-
quam hodie in iis, quae habemus, reperiuntur: eum lo-
cum ascribam. Θεόκριτος, inquit, ὁ Συσακούσιος ἐν τῇ ἐπι-
γραφομένῃ Βερενίκῃ τὸν λευκὸν ὀνομαζόμενον ἰχθῦν, ἱερὸν κα-
λεῖ διὰ τούτων.

Καί τις αἴτῃς αἰτέται ἐπ' αἰγροσύνην τε καὶ ὄλβον

Ἐξ αἰλός, ὣς ζῶει, τάδε δίχτυα κείνω ἄροτρα

Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῶι πρὸν ἰχθύων

Ὀν λευκὸν καλέουσιν· ὁ γάρ θ' ἱερώτατος ἄλλων.

Καί κε λῖνα σήσατο καὶ ἐξεύσαι τε θαλάσσης

Ἑμπλεα.

puto autem hunc locum sumtum esse ex opere Heroi-
narum: quod non omnes huic ascribebant, quemad-
modum ex Suida constat. At Encomium Ptolemaei ne-
mo unquam, ut arbitror, dubitavit istius esse, ut mani-
festi erroris arguatur Ioannes Tzetzes, qui locum ex
eo carmine proferens, tamen ait, ὁ Χῖος ὁ Θεόκριτος γρά-
φει. Miror Theocritum nequisse ei persuadere se ali-
um esse a Chio: quod tamen omnibus testatum facere
voluit hoc disticho.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὅς τὰδ' ἔγραψα

Εἰς ἀπὸ τῶν πόλεων ἐμὴ Σύμηκοςίαν.

Magis tamen mirari saepe subiit antiquissimos criticos,
& Tzetze haut paullo eruditiores, in Olympiade no-
tanda errasse, qua florebat Theocritus. Omitto cras-
sum Munati errorem, qui Theocritum temporibus Pto-
lemaei Philopatoris vixisse scriptum reliquerat, quo no-
mine iure est reprehensus a scholiaste ad XVI. sed ut
Munatus iuniorem fecit Theocritum, quam esset: ita
alii nonnulli antiquiorem. nam in veteri hypothesis idyl-
lii quarti scriptum, floruisse illum circa centesimam
Olympiadem. vel, ut scriptus liber habebat, CIII. &
adde-

addebat auctor, ὡς εἰδείξαμεν. Vellem extaret ille locus quo nos rejicit. ibi enim hac de re accuratius tractatum fuisse videtur: quod nusquam factum in iis commentariis, qui nunc extant. Atqui certum est neque centesima, neque CIII. Olympiade floruisse Theocritum: sed post centesimam & vigesimam. quare scripserat fortasse hic grammaticus: ὁ δὲ Θεόκριτος ὥσπερ εἰδείξαμεν κατὰ τὴν ρκδ Ὀλυμπιάδα ἤκμασε. non ut editum est, κατὰ τὴν εκατοσὴν Ὀλυμπιάδα: neque, ut scriptum offendimus, κατὰ τὴν ρδ. nam illis temporibus ne natum quidem arbitror fuisse hunc, nedum ἀκμάσαι. Floruit vero sub Hierone juniore Syracusarum tyranno, & Ptolemaeo Philadelpho Aegypti rege altero ex gente Ptolemaeorum. ille interstinctum majorum imperium Syracusis redivivum excitavit, anno secundo Olympiadis CXX. hic, circa Olympiadem CXXIV, a patre Ptolemaeo Sotere traditum sibi regnum coepit administrare.

Verbis Theocriti graecis recte constituendis hic liber consecrabitur. Quam ob rem in eo congeram, et inter se comparabo, quicquid aut lectionum libri, live illi calamo exarati, live formulis typographicis excusi, suppeditant, aut conjecturarum live ingenium virorum doctorum excudit, live mea mihi mens suggeret. Quibus ex omnibus probabili ratione colligam, quid lectionis loco quoque poeta Syracusanus reliquisse existimandus sit.

Idyllium itaque primum antequam suscipiamus tractandum, univse de nomine horum carminum, in quibus jam versabimur illuminandis, erit videndum, unde ductum sit, et quid sibi velit. Fui aliquando in eo haud scio an errore, posse morem εἰδύλλιον appellandi comparari cum more hodierno, minutis disputationculis et carminibus, titulum *Essay* aut *Versuch* inscribendi. Nunc autem malim suspicari, vetustos commentationculam quamcunque scitam, ingeniosam, et univse, quicquid artificiose, subtiliter, lepide seu factum manibus, seu mente excogitatum, seu calamo exaratum et verbis conceptum esset, id omne εἰδύλλιον usurpasse. Quam ad suspicionem locus Callimachi me adduxit, in fragmentis locum n. 451. tenens, p. 577. forte sic legendus: καὶ τόσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπειθέει, ὥσσον ἀκοὴ εἰδυλίας. *oculi enim tam sunt ad quaerendum et inveniendum tardi, quam auditus est ingeniosus.* Vult enim Etymologus ex eo Callimachi loco docere, εἰδυλίας esse idem atque ἐπισήμων, εἰδυῖα.

AD IDYLLIVM PRIMVM.

Vers. 1. Citat hoc initium Hermogenes p. 316. edit. Porti, et Scholiastes Aristophanis ad *Nub.* vs. 1003. et Suidas v. ἡ πίτυς, et rursus v. τήνη, et denique v. ψιθυρίζει, et Etymolog. M. v. ζυγός. p. 412. 2.

2. pro τὸ ψιθύρισμα malim τοὶ ψιθύρισμα, ut sit haec constructio verborum: ἡ πίτυς ἡ πρὸς ταῖς πηγαῖς ὥσα μεγαλύνεται σοὶ ἔδωκε τι ψιθύρισμα. *etiam illa, apud fontes, pinus jucundum quendam tibi sibilum susurrat.* Illud καὶ refertur ad sequens ἀλλ' ὅδ' καὶ τὸ σφύριδος. *sed et tu quoque fistula dulces canis.* Comparantur inter se pastor et arbor, quibus ambobus dulcedo communis tribuitur.

3. *συρτῶδες* Aldina cum reliquis. (Aldinam ubi simpliciter allego, consensum ambarum Aldinarum, tam prioris illius, cui nonnulla defunt, quam posterioris plenioris, significo.) sed duo medicei Codices et hic, et vs. 14. et 15. melius dant *συρτῶδες*. item ZC. hic dat *συρτῶδες*, et vs. 16. *συρτῶδεν*. Sed Lips. cum vulgata facit utroque loco. v. vs. 14.

6. *ἀμελῆς* Aldina, Venetae, HSt. sed ZC. *ἀμελῆς*. quem morem, eandem vocem duplici accentu ornandi, in libris Theocriti vetustis haud raro vidi usurpatum, quo qui usus esset, voluit ille lectionis varietatem indicare, fuisse nempe in aliis libris vulgarem, ut hic, *ἀμελῆς*, in aliis doricam *ἀμελῆς*. v. 51. 152. et 5, 99. v. H. Stephani not. ad Idyll. 27, 19. de *ἐς τε*, vel, quod Casaubonus praefert, nescio quam vere, *ἐς τε*, v. ab eo dicta ad Idyllium quintum. Sententia est: *donec tu omiseris eam mulgere. nam ubi lac ei detrabere inceperis, carnem ejus quoque corrumpes.* *χιμᾶρα* (in dat.) dat Lips.

7. *κατὰ χεῖρας*] ad h. v. annotaverat Scholiastes Lipsiensis *ἡ χεῖρ ἐν τῷ κάτω φέρεσθαι*. male, et parum convenienter cum ratione linguae graecae. *κατὰ* in ejusmodi compositionibus significat, *magnitudinem, multitudinem, vehementiam, plenitudinem*. ut *κατὰ χεῖρας*, *obruere et implere aures clamore, vel clangore*, *κάθυγρος*, *perudus, penitus niadidus, aquarum plenus locus* *κατάδενδρος*, *arborosus, arboribus obsitus*. itaque *κατὰ χεῖρας* est *perquam sonorum*. v. Lambert. Bos Observat. p. 88. ubi latinam hujus loci interpretationem castigat. Colligatur e paucis illis Theocriteis locis, quibus ingeni sui faciem in illo admovit opusculo professor Franekeranus, homo sua aetate doctissimus, eum fuisse in paucis unum, a quo lucis et opis quam plurimum Theocrito sperari potuisset. Pauca quamvis, egregia tamen sunt illa Bosiana ad Theocritum, quae exstant. Latina interpretatio, quam sit jejuna, et reprehensioni obnoxia, et eo nomine plane indigna, sive sententiarum fidem spectes, sive latinae orationis nitorem, ipsa loquitur. Praestabat omnino latinas interpretationes a libris graecis excludere. Sed alio loco scabiem hanc fricandam habebimus.

8. *καταλείβεται* in constructione, quam grammatici usurpant, est iterandum. ut sit *τὸ σὸν μέλος καταλείβεται* (scil. *ἀπὸ τοῦ σὸν τόματος*) ἥδιον, ἢ ἐκεῖνο τὸ κατὰ χεῖρας ὕδωρ ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται.

λείπεται. Loco hujus verbi scholium habet codex Nic. Stopii
καταλείπεται.

9. μοῖσαι dant duo medicei, ὕδα sola Farreana. male.

10. Codex Stopii σακίταν explicat hoc scholio: λιπαρὸν,
πίονα, ἢ κατὰ τὴν μάνδραν σιτιζόμενον.

11. τήνας sola Farreana, et hoc male. ἀξιῶ Lips. Al-
dina, Salamandr. Brubach. HSt. ἀξιῶς medicus quartus, ZC.
Farreana. Ego nil dubito, sine ε leg. esse ἀξιῶ, vel ἀξιῶ; in se-
cunda pers. sing. fut. 1. med.

12. praeponit Lips. personam ποιμήν. caeteri Thyrsidis.
perinde est. nam Thyrsis est opilio. v. vs. 15. et 19. Ver-
sum hunc citat Scholiastes Callimachi ad vs. 19. H. in Dia-
nam.

13. malim ἄ τὰ μυρίαι. ubi myricae sunt. nam di-
phthongus est anceps.

14. solae duae, Salamandrina et Farreana, dant νομευ-
σῶς, ridiculo errore. Scilicet typographus signum, quod
Graeci ad repraesentandam interrogationem usurpant, hoc
nempe ; pro sigmate accipiebat. Pro συρίσθεν dant ZC. et
duo medicei, item vs. 16. τυρίσθεν, quod Casaubonus, ut ma-
gis Doricum, praefert. Ad τὸ τῷδε subauditur τῷ χρένῳ.
Codex tamen vetustus Jo. Sambuci addit τῷ τῶπῳ.

15. τὸ μεσημβρινὸν Lips.

17. v. ad Epigramma 3.

18. de naso iracundiae sede, nota omnia. Sed hoc
dubito, ad omniumne permanarit notitiam, plebeios nostra-
tes, ramum venae jugularis a naso ad frontem sursum arre-
pentem, appellitare die Kollerader, venam iracundiae. ποτὶ
ῥίνα dat Stobaeus cap. 20. ubi locum hunc affert.

19. triplex in libris loci huius versatur lectio, ne Scho-
liastae quidem illa praeterita. Vna ἀλγεῖ ἀεῖς, altera ἀλγεῖ
ἀεῖς, tertia denique ἀλγεα εἶς. Primam exhibent Aldina,
Salamandr. Farr. Brubach. secundam Schol. et editio ZC.
tertiam Flor. et Henr. Stephanus iure merito protulit. Pro
δῶ dat medicus quartus ποτὶς.

20. duo medicei et Lips. dant μοῖσαι.

22. τῶν κρηνίδων Lips. Aldina, Salamandr. Farr. Bru-
bach. τῶν κρηνιάδων ZC. τῶν κρηνιάδων HSt. mihi videtur lectio
καὶ τῶν κρηνίδων vera esse. Moschus quidem Idyll. 3, 29. ubi

est νόμφαι κρηνίδες, mediam corripit. Sed illa anceps est, et potest pro arbitrio poetae corripī aut produci. Α κρήνη est κρηνίς.

23. παμεινίδες Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ποιμεινίδες Lips. Flor. HSt.

24. λιβύχθεν Lips.

26. ποταμέλξεται] id est προσαμέλξεται, patietur, praeter illud lac, quo nutrit duos boedulos, aliud adhuc sibi lac detrahi, quo duas mulctrae impleantur.

27. de κισσυρίῳ vid. ad Callimachum fragm. 109. p. 481. κεκλισμένον sola ZC. male.

28. hunc locum designat Etymolog. M. v. ἀμφορεύς, his verbis: Ἀμφορεύς τὸ ἑκατέρωθεν δίαυτον ταμνίον, ὡς Θεόκριτος Ἀμφορεύς νεοτευχῆς, etc. Sed fallitur eius auctor. Ἀμφιφορεύς νεοτευχῆς Homeri est, Theocriti autem ἀμφῶς νεοτευχῆς, et referri debebat eius auctoritas ad ἀμφῶς, titulum paullo ante praemissum. Melius tamen in v. οὐας (p. 639, 2.) τὸ δὲ ἀμφῶς νεοτευχῆς παρὰ Θεοκρίτῳ γίνεται ὕτως, etc. Idem v. γλυφίς h. l. designat, ubi sic ait: λέγεται γλυφίς καὶ τὸ γλύφον ἐργαλεῖον, καὶ γλύφανον ὠνόμασε Θεόκριτος.

29. τῷ cum iota subscripto Ald. τῶ (sine iota, in genitivo Dorico) ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. τῷ Lips. nil admodum interest. Idem superscriptum habet γρ. ποτὶ super περι.

30. κεκοιμένος solus Lips. nil refert. Hoc a κοίλειν, vulgatum a κοιλίζειν, incrustare quasi aliqua κοίλα tectorio cuiuscunque coloris, ad illum morem, quo caementarii parietes incrustant. κοιῶσι. Hic esse helichrysum idem, atque quod vulgo auripigmentum appellant, contendit Niclasius. Cui facile assentior. κεκοισμένος dat etiam Etymolog. M. versum hunc citans v. ἑλυχρυσος. Scholiastes Nicandri ad Theriac. 625. ἑλυχρυσον ἄνθος ἐστίν, ὃ μέμνηται καὶ Θεόκριτος. et ille quidem haud uno loco. Similis varietas lectionis est etiam apud Aratum Phaenomenis vs. 253.

31. κατῷ est in sola Aldina.

32. τις Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. τι varietas lectionum Brubachianae subiuncta et HSt. nescio quo auctore. Sine dubio τις praestat, quod etiam reuocaui. θιῶν pro una syllaba effertur, et pugnat pro eo quoque Niclasius.

36. γελεῖσα Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. γελοῖσα Flor. HSt. γελῶσα Lips. Bene Theocriti dignitatem poëticam h. l. adversus Calauboni aggressiones tuetur Niclasius.

38. initium huius versus citat Scholiastes Aristoph. Lysistrat. vl. 475. in margine Commelin. (apud Niclas.) redditur δῆδ' per συνεχῶς. Suidas geminam dat verbi lectionem sub κοιλιδιῶν et κυλοιδιῶν, ibi κοιλιδιῶντι, hic κυλοιδιῶντα, Lips. κυλοιδιῶντες.

43. ὦδ' ol Lips. Aldina, Salam. Farr. quam lectionem restitui- *tam ipsi tument venae.* ol δέ ol ZC. Brubach. HSt.

47. κῦρος (ex indicio Niclasii) dat codex Stopii et Scholiastes Apollonii Rhodii p. 134, b. (Est Argonaut. 1, 959.) Dictionem ὁλγος κῦρος pro μικρὸς illustrat P. Victorius Var. Lect. 36, 18.

48. ἔρχες Aldina, Lips. ἔρχω; ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

49. φοιτῇ sola Commelin. cum postsecutis, item Lips. reliquae φοιτᾷ. ἐπὶ πύραν Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐπὶ πύρα; codex Nic. Stopii, item Lips. unde forte Heinsius arripuit.

50. τεύχουσα Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. κεύθευσα varietas lectionum Brubach. subiecta et margo HSt. κεύθευσα Schol. ἀνάσειν Ald. et Lips. quae vera est lectio. ἀνάσειν ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀνήσειν codex Stop. Flor. HSt.

51. pro ἀκράτιστον dat codex Fulvii Vrsini apud Niclasium, ἀνάριστον, quod Niclas pro scholio habet. καθίξεν Aldina, et margo Salam. atque Farreanae. καθίξη duo medicei, Lips. Salam. Farreana, Brubach. καθίξῃ (gemino accentu) ZC. καθίξοι HSt. καθίξῃ et καθίξεν varietas lectionum Brubachianae subiecta. καθίξει duo medicei. Dictionem ἐπὶ ξηροῖς καθίξεν illustrat Ernestius ad Callimachum p. 253. verba sunt poetae Cyrenaei, ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνιξήσαντες δόντες. *sed postquam lautam rem familiarem absunserant dentes.* quem ad locum haud male Vulcanius admonet, sibi simile ductum a puteis vacuatis et exhaustis videri. In Nostri loco potest ad ξηροῖς subaudiri, live σκυραίοις, live ἰδέσθαι. *aliquem deponere super aridis eduliis, live super siccis, parum unctis ollis, id est, ei nihil relinquere praeter siccum panem, vel praeter vacuum inanem peram.* Potest quoque λιθοῖς subaudiri. *super aridis,*

aridis, nudis saxis, id est, in loco duro et incommodo, vehementerque molesto collocare.

52. Eustath. ad Iliad. τ. p. 1206. 7. ἀνθέρικος δ τῆς ἀεφιδέλης καρπὸς ἢ καυλὸς (quae est prioris lectionis emendatio) ἢ δὲ πρῆσις (vel ῥῆσις) καὶ παρὰ Θεοκρίτου.

55. πάντα Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. παντᾶ Lips. et HSt. De v. ἀνθέρικος adire iubet Niclas Spanhemium ad Callimachi H. in Delum 193. et Foessii Oecon. Hippocr. Idem Niclas bene tuetur dignitatem Theocriti adversus iniquam censuram Lacerdae, (ad Virg. Eclog. 3, 45.) quem ὕγρὸς ἄκανθος offenderat. Conf. Idyll. 25, 206.

56. E Niclasio disco, Wintertonum aliter exhibere, atque reliquos libros, in quibus, meis quidem omnibus, est αἰολικὸν. Videtur Wintertonus αἰολικὸν exhibuisse e margine HSt. scholiis et ex Hesychio v. Αἰολικόν, ubi locum hunc Theocriti grammaticus assertit. Sed loco secundi αἰολικὸν leg. est αἰτωλικὸν. Saep̄ Αἰολεῖς et Αἰτωλεῖς inter se permutari, docet Grotius ad Aratum Phaenom. vs. 255. p. 6. v. etiam Canteri N. L. 3, 5. et Schotti Observat. 2, 46. qui lectionem αἰολικὸν auctoritate Phavorini Camertis stabilit.

57. τῷ (pro τῷ, Dorice) medicei duo. quod recepissem, si citius illa fuisset auctoritate instructus.

59. ἐμὸν omnes mei libri. ἐμῷ solus Lips. ποτὶ cohaeret, non cum χειλὸς, sed cum θίγει. attigit. τι est pro κατὰ τι, ullo modo, unquam.

60. τῷ καὶ τοι Ald. Salam. Farr. Brubach. τῷ καὶ τῷ ZC. et Schol. τῷ κέν τῷ codex Stopii, HSt. μάλα τοι πρέφρων quatuor medicei.

61. Niclas vulgarem bonam lectionem ἐφίμερον adversus ἐφ' ἡμέρα, Dan. Heinsii commentum, bene defendit. Daphnis erat vulgare pastorum et adamatum carmen, ut patet e Callimachi Epigr. 23. ἔκετι Δάφνιν, ποιμένεα, Ἀτακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

62. κῆτοι τοι φθονέω Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. κῆτι τοι φθονέω Lips. quae lectio si probatur, τοι distrahendum est in duas syllabas τῶτι. κῆτοι τι φθονέω HSt. κῆτι τῷ κερτομέω margo HSt. e scholiis, quam lectionem pro genuina habet, alteram pro scholio, Niclas.

63. πω Ald. ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. πω margo, HSt. malim εἰ δὲ πω εἰς — ubi ε et ει in unam syllabam inter pronuntiandum colliquescent.

65. ὅθ' ἰξ αἴτνας Lips. Ald. Flor. margo Salamandr. et Farr. ὅθ' ὦ ἰξ αἴτνας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἀόξα φωνὰ Aldin. ἄδ' ἄ φωνὰ Lips. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. et sic quoque decem codices meliores dare, affirmat Dorville ad Chariton. p. 4.

66. ἦθ' [id est ἦτα] quod revocavi, Lips. Ald. ἦθ' ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Pro posteriore πᾶ ποκα dat Salamandr. et Farreana πᾶ ποκα, nescio consilione an errore. quod si data opera, necessio est, ut i primo etiam loco πᾶ τῶκ' legatur. In fine versus sola ZC. dat νόμφα vitiose.

68. ποταμῷ γε μέγαν Flor.

72. omnes ἀνέκλυσσι. solus margo HSt. dat ἐκλυσσι. Forte repraesentare volebat admonitionem, stultam illam quidem, Scholiastae, esse, qui divitis vocabulis legant ἀν ἐκλυσσι.

73. pro φίλαι dat, hic et postmodum, tertius medicus πάλιν.

77. πρώτιστος Lips. ZC. Brubach. πράτιστος Ald. Salam. Farr. ἄριστος ZC. et codex Stopii. Lips. ἄριστος.

78. ἱεπεσαι (duplici sibilo) solus HSt. poterat ille ea quidem opera supersedere. v. Idyll. 2, 149.

79. pro φίλαι hoc loco et vs. 84. dat Lips. πάλιν. v. ad vs. 73.

80. βῆται quatuor medicei, Lips. Aldina, et ex indicio Niclasii, etiam Stop. et Flor. βῶται ZC. Salam. Farr. Brub. HSt.

81. ἀνθρώπων, Lips. Ald. Salam. Farr. Brubach. ἀνθρώπων ZC. HSt. πῆλαπος omnes veteres, ut necesse sit, ut Dan. Heinlius primus auctor πῆλαπος invexerit.

82. ἃ δέ τε Ald. Salam. Farr. Brub. Lips. ἃ δέ γε ZC. quod recepi. ἃ δέ τι κώρα HSt. quod plane repudiandum.

83. πάσας ἀνὰ κράνας solus margo HSt.

85. ζατεῦσα, δεύτερως Lips. Ald. quod recepi. ζατεῦσ', ἃ δεύτερως ZC. Brubach quod idem videtur etiam voluisse Salamandrina, in qua est ζατεῦσ' δεύτερως. sed adhuc peius Farreana ζατεῦσ' δεύτερως. denique ζατοῖσ' ἃ δεύτερως. HSt. E Stopiano video ζητοῖσ' afferri.

86. μὲν ἐλέγει revocavi e Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ut necesse sit, vulgare μὲν ab Heinlio proleptum esse.

87. medicus primus ἰσορεῖ. Eustath. ad Iliad. i. p. 741.
 48. ex hoc versu βατεῦνται assert.

90. γελῶντι Lips.

91. τῇσι solus ZC. et Stop.

92. ποτελίξαι recepi e Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Solus Stephanus auctor fuit infecutis, ut ποτελίξαι darent.

95. ἡ κύπρις Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. αὐτὴ κύπρις sola Commelin. et Lips. videtur αἰεὶς h. l. non singularis nominativus, sed accusativus pluralis neutrius generis et adverbialiter usurpatum pro ἡδέως esse, *suaviter ridens*. γελάωσα Flor.

96. sola Aldina dat βερὴν, quod revocavi, paululum mutatum in βάρην. Vocabulum bene graecum est βάρην pro βάρησις vel βάρης, ἄχθος. Vix graecum videtur esse βερὴν θυμὸν ἐνέχειν, pro simplici ἔχειν, *animo gravari*.

97. citatur a Scholiasta Aristophanis ad Vesp. 1478.

98. αἶψ' Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἡρ' Lips. ZC. ἀργαλέω solus HSt. ἐλιγύθης ZC. sola, vitiose.

100. ποταμείβετο Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. et Stobaeus, qui cap. 62. hunc locum recitat, sed cum vitio, quod interpretem errore mirifico implicuit. Verum locus hic ab editione Bernardi Zanetti abest. ποταμείψατο HSt. et Stop.

101. θανατοῖσιν sola Ald. unde possit effici κύπρις ἀθανάτοισιν. ego vero in vulgata acquiesco.

102. in huius versus lectione et interpunctione libri multum a se discedunt. Medicei duo, Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. sic dant: ἡδὴ γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιος. ἄμμι δεδύκει Δάφνης. κείν — nisi quod ZC. post δεδύκει adhuc aliud comma addit. Eandem lectionem, sed aliter distinctam, exhibet HSt. scilicet sic: ἡδὴ γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνης. De lectione dubium non est, quin ἄλιος vera sit. sed de ratione verba discriminandi laboratur. Penes me quidem certum est, ita illa discerni oportere, ut discrevi, ad hunc nempe modum: (ἡδὴ γὰρ φράσδει πάνθ') ἄλιος ἄμμι δεδύκει. *Sol nobis occidit (in praesente) hoc est, in extremo vitae versor articulo, fatum mihi supremum imminet. Id enim loquuntur omnia,* scil. signa et argumenta vitae meae declinantis, aut omnes meae res. δεδύκει repeto a verbo δεδύκα. Juniores editiones vitiose dant ἄλιον et δεδύκειν. Liber Vimariensis annotatum dabat, in Flor.

Flor. esse ἄλιον et δεδύκην. Eustath. ad Iliad. x. p. 1266. 47. ἀντεῦθεν δὲ ὀνήμενος ὁ Θεικρίτης φησι τὸ ἢ πάντα τὸν ἥλιον δεδύκειν, ἥγυν ἢ πάσαις συντελεσθῆναι τὰς νμέρας τῷ ζῆν. Citavit scil. e memoria, quae ad lapsum facilis et prona est. Idem ad Odyss. v. p. 1895. 16. καὶ καὶ Θεόκριτος ἥλιον πάντα δεδύκειν λέγει τῷ ἡδὴ θνηστοῖσι.

103. ἔρωτος est in meis omnibus. Henr. Stephanus in notis e Florentina probat ἔρωτι, me quidem invito. ἄλγος ἔρωτος, *ulcus Cupidinis est, res cum urens, excrucians.* κῆν ἀΐδα Lips.

105. ἢ λέγεται dant omnes mei. nullus tamen dubito, quin legendum sit, aut ἢ λέχεται, *vado ad Idam, ubi lectum sibi nit, vel lecto accipit, et concubinam sibi habet, vel potius ἢ λέχεται, ubi hospitio accipit, vel exspectat, pastor, Anchises, Venerem.* Videte, quomodo locum hunc acceperit, quisquis huius scholii auctor est, quod liber Vimariensis apud Nicolaum offert. λέπει τὸ καταισχύνει.

106. solus HSt. dat ἀγχιῶν. caeteri omnes ἀγχιῶν. et solus Stopii codex κόπειρον. Duo vocabula τῆναι et ὦναι, non sunt inter se disiuncta, non *ibi* et *hic* significant, sed utrumque idem dicit *ibi*, *ibi*, apud Anchisen puta, in monte Ida. Locus est similis vs. 33. idyllii 5. ubi v.

108. a medico tertio et a Stopiano abest.

109. pro *ἐπὶ* legendum videtur ἔπι, aut ἔτι, eodem sensu, *adhuc superest*, aut *ἐκεῖ, ibi est.* Obiecit Veneri de-decora eius, quod ipsum prior adorta esset oratione aculeata. ideo illam mutuis aculeis ulciscitur. Quoniam cum viris pugnare gestis, et nullus tibi relictus est in me quidem victoriae locus, dicam tibi, quibuscum committere pugnam gloriosam possis. vade ad Anchisen, vade ad Adonin. nam et hi pastores erant. Videris enim mihi omnibus modis pastores vincere velle. vade ad Diomedem.

110. θηρία πάντα διώκει Ald. Lips. margo Salamandr. et Farr. et margo item HSt. Scholiastes et Florentina. θηρία τ' ἄλλα διώκει ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et codex Stopii. Praestabat tamen, meo iudicio, καὶ θηρία δ' ἄλλα διώκει.

112. αὐτίς quatuor medicei, et ex editis sola Brubach. caeterae omnes αὐτίς. propius a vero. leg. enim ἄτις, *ex adverso.* Vide, ut stare possis ex adverso Diomedis, cum eo in certamen congressa. Potest tamen vulgata ferri, si αὐτίς accipitur pro *rursum*, aut, *ut aliud exemplum asseram*, et ἄσ-

σεν cum Διομήδεσς coniungitur. *ut fies prope Diomedem.* *τοῖσα* tum significabit studium, contentionem, festinationem. *I pro-
pere, et vide, ut cum Diomede congregiare.* Praefero tamen
ἀντις. In libro Vimariensi sic erat annotatum: *λείπει ὅρα ἢ ὁ-
μοῖον τι.*

113. βύταν dat tertius medicus. ἀλλὰ videtur hic loci,
ut alias persaepe, *quare, quapropter.* v. ad Idyll. 2, 18. di-
cenda, et ita quoque dudum Aemilius Portus in Lexico Do-
rico accepit. Potest tamen vulgaris significatio etiam hic
obtinere, ut sententia sit: *vinco equidem Daphnin. iuvat ta-
men etiam tecum, o Diomede, experiri.* Florent. *μαχιῦμαι.*
Post versum 115. repetebat Codex Stopianus versum inter-
calarem.

115. ἀνὰ ὄρεα Lips. ZC.

118. Θύβριδες dat codex Stopii, Θύμβριδος omnes, quos
vidi. margo tamen Hst. e scholiis assertit Δύβριδος. Sine dubio
lectio vulgaris proba est. Θύμβρις est idem atque Θύμρις vel
Θύμρις. forte calidus erat iste fons, seu rivus. Meminit hu-
ius loci, et versatae in eo lectionum discrepantiae Eustathius
ad Dionys. Perieget. v. 354. his verbis: *Σημειῶσαι δὲ, ὅτι παρὰ
τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἐν τινὶ ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ καὶ Σικελικὸς τις
εἶναι ποταμὸς.*

125. ἑλίκας δὲ λίπε ῥέον in omnibus est libris meis. co-
dex Stopii λίπον. Sed Lambertus Bos l. c. p. 89. commendat
ἑλίκας δὲ λίπ' ἥρπον, ut sit genitivus a nominativo ἑλίκας, quod
sit nomen viri, filii Lyaonis, adeoque eiusdem cum Lyaon-
nide statim post commemorando. Non displicet coniectura,
neque tamen audeo quicquam contra codicum consensum; ne-
que satis versatum me sentio in historia fabulosa, ut possim in
hac causa meum iudicium interponere.

126. solus Lips. ἀγαθόν. quod verum puto. *venerabile,
reverendum, augustum.* Flor. ἀγῆστον.

128. omnes libri φέρ' εὐπακτοῖς. nihilominus conten-
dam, legendum esse φέρειν πακτοῖς. Non enim φέρειν dicitur,
sed φέρεσθαι, cum significatur ablatio praemii propositi. πακτὸς
κηρὶς aequè bene dici potest, quam εὐπακτος.

129. καλὰν libri omnes. videtur tamen καλὰ leg. esse,
adverbialiter pro καλῶς, *am Mundstücke hübsch ausgeschweift,*
vel etiam *eingefasst.* Si nempe ἐλίκτων accipis pro κηρὶ ἀμ-
φιδιχόμεσιν. *cera illitam.* Alias potest vocabulum hoc reddi
per *curvatam*, h. e. excisam ad ambitum curvum.

131. *εν δ' ἴα* Lips. quod non probo. Idem Lips. cum duobus mediceis *ἀκάνθοι*.

133. Leichius e P. adnotaverat *κομᾶσι*. quod evertit meam suspicionem, illa litera P. primam aut principem Theocriti editionem. h. e. Aldinam significari, nam in Aldina est *κομᾶσαι*. quare necesse est, ut ea litera alium codicem designet. Cl Ernestius suspicabatur, ea sigla editionem aliquam Theocriti Parithnam, forte Bogardianam, designari. Qui *κομᾶσι* dedit, si dedit, neque ille potius lapsus Leichii est, videtur ille *κομάσῃ* voluisse. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. dant *κομάσαι*.

134. omnes veteres libri dant *γένοιτο*. quod revocavi. Primus videtur Dan. Heinsius *γένοιτο* invexisse, quod in Lips. quoque reperi. Crebro Theocritus nomina neutrius generis pluralia componit cum verbis in numero plurali, contra vulgarem loquendi morem. Flor. *γέγοντο*.

135. *ἑνὸς κε* Aldina et Flor. De ultima parte versus v. Io. Brodae Miscell. 2, 28. quem miror absurdae Scholiastae interpretationi subscribere, deferentem Erasmus, qui recte et ex natura rei et poetæ mente accepit.

136. *κῆξ ὀρέων* solus ZC. *γαυρόσσαινο* (duplici sibilo) solus Lips. et unus mediceus.

137. deest Lips.

138. *ἀνεπαύσατο* sola Aldina, et P. ex annotatione Leichii.

139. *μᾶν* omnes reliqui. *μῆν* Lips.

140. f. *ῶ* [id est *ῥ*] *κλύσει δινα*, cuius rivi vel torrentis; Stygii puta, vortex obruit.

141. *μολσαις* Lips. Aldina et reliqui, praeter HSt. et Heins. qui *μώσαις* dant.

143. *κεν* P. Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. qui tamen in textu dat *μιν*, e codice forsitan Stopii, in quo ita est, teste Niclasio.

147. *πλήρεις δὲ σχαδόνων* Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. *πλήρεις τοῖς σχαδόνων* medicei tres, Lips. ZC. Schol. Heringa in Observ. Novis Miscell. Amstelod. seu Dorvillianis p. 963. vult *ἀλγυλῶ* legi. Conf. Palmer. Exercit. ad Auctores Graecos p. 791. qui vulgatam defendit. Vir doctus libro Vimarienti (apud Niclasium) adscripserat locum ex epistola Iuliani Aug. ad Sarapionem. *Ἀριστοφάνει μὲν δοκεῖ* etc. Etymolog. M. v. *Αἴγειρος* exhibet lectionem *αἰγίρω*, cuius haec sunt

verba: δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀπ' αἰγίῳ ἰσχυρὰ τρώγοις διὰ τῆ ἰ γράφεται ἀπὸ τῆ αἰγίον. ἐστὶ δὲ τὸ Ἄγιον (sic) ὄνομα πύλης.

150. δοκασσεῖς unus ZC. Eustathii locum huc pertinentem affert Henr. Stephanus in notis ad h. l. est e comm. ad Il. ω. p. 1349. 4.

151. Schol. κινάβια.

152. σκιεράσητε ZC. duplici accentu. v. ad vl. 6. ἀνασθῆ P. Ald. Salam. Farr. Brubach. quod nihili est. ἀναστῆ ZC. et HSt. quod verum est.

AD IDYLLIVM SECVNDVM.

φαρμακευτεῖς in plurali appellat Athenaeus p. 475. recte et hoc; quanquam etiam vulgata non male. Princeps enim una est incantationis. Pharmaceutria itaque recte dicitur in numero singulari. Sed ei alia quoque est adiutrix veneficii. quapropter merito Pharmaceutriae ambae audiunt. Cur Heinhus argumenta alia sulerit illis, quae vetustae editiones a Zach. Calli ergo inde ad Henricum Stephanum per manus dederant, et quas ipse quoque Stephanus sibi servandas censuit, nil causae video; praesertim cum illa nova argumenta illis vetustis nihilo meliora, et vel peiora sint haud raro. Verum quidem opera, vetusta argumenta cum novis componendi, reservata tertio harum Animadversionum libro esto.

vl. 1. φέρε] *agedum, dic, cedo dum.*

vl. 2. citat Athenaeus p. 479. et multis de v. κελίβα disputat. v. Palmer. Exerc. p. 792. qui pilam mortarii esse contendit. De εἶδος αὐτῶν v. Lamb. Bos Observ. p. 80.

3. τὸν ἐμὸν βαρυνεῖντα Lips. et veteres omnes libri ad Henr. Stephanum, qui primus dedit τὸν ἐμὸν βαρὺν εὔντα, reiecta in marginem vetusta lectione. malo consilio. nam sine dubio illa vetusta lectio proba erat. Existimabat auctor huius lectionis, εὔντα esse idem, atque εἶντα. concedo, alias esse posse, ut saepe est εὔσα pro ἔσα. sed hic non erat. qui enim βαρεὺς ἀνὴρ et φίλος ἀνὴρ secum consistere possunt, vir
amicus,

amicus, et idem gravis, seu molestus? quare putavi, mihi revocandam esse veterem lectionem. βεβύνην hic loci idem est, atque βραδύνειν, *cunctari*, *cessitare*, sive veniendo ad domum meam, sive ad venerem exercendam. βεβύθειν pro *tarde ire*, saepe apud Oppianum, Nicandrum, (vid. v. c. Theriac. 319) et alios occurrit.

4. editi omnes εἰς ποῦ' ἤκει dant. nisi quod Salam. et Farr. εἰς ποῦ' ἤκει, et Aldinae proxime ad verum εἰς ποῦ' ἤκει. unde effeci εἰς ποῦ' ἤκει, id est, εἰς προσέρχεται, *ne ad me ventitat quidem, ne pedem quidem unum infert in domum meam, nedum ut me familiariter utatur.*

5. plane abest a Salam. et Farr. Codex Stopii dat τὸ θνήκαμεν. ἡμεῖς; Lipsf.

6. ἄραξεν Ald sola.

9. μέμψωμ' solae Heinssianae. plane praeter omnem causam. quasi ὥς vel ἵνα non item indicativum adsciscat, aut μέμψομαι non aequae possit coniunctivus, apud poetas quidem, esse, quam indicativus est, quum poetae longas et breves vocales promiscue habeant. μέμψομ' οἷα Lipsf.

10. ἀλλὰ hic loci, ut saepe alias, e. c. vs. 18. paulo post, significat *quapropter*. Iam supra ad Idyll. I, 131. attigimus. Sic Callimachus in Lav. Pall. 51. ubi male redditum est: *sed, Pelasge, vide.* imo vero, *quare Pelasge vide.* item vs. 137. ἀλλὰ δέχεσθαι, *quare accipite.* Innumeris locis haec particulae vis ab interpretibus est ignorata. Castigavit errorem interpretis Theocritei h. l. commissum Lambertus. Bos Observ. p. 91. Videtur hunc locum in mente habuisse Eustathius ad Odyss. ξ. p. 1767. 19. sic scribens: ὅτι δὲ τὸ θύειν καὶ ἐπὶ τῷ θυμῷ καίται θεόκριτος ἐν ταῖς φαρμακευτείαις δηλοῖ σαφέστατα.

13. αἶμα dant libri omnes. quae bona atque proba est lectio. displicuit tamen Valkenario V. C. p. LIV. epistolae ad Matth. Roeverum, eique sufficit εἶμα. nescio, an hunc locum designaverit Etymologus v. ἤρα, tanquam e Theocrito asserens καὶ ἤρα κεκμηῶτων. forte errore memoriae, aut ex varia lectione.

14. δασπλήτης vocabulum est poëticum, cui vis paene par inest illi latino, *immanis*. Viitur eo etiam Nonnus Dionysf. 30. p. 776. εἰς χόλον δασπλήτα καθάψαμενος φύγεν ἡρῆς. Citat hunc locum Etymolog. M. v. Δασπλήτης, ubi ait: θεόκριτος δὲ αὐτὸ ἑκάτης ἐπίθετον εἶναι φησὶ, ἢ μεγάλων κακῶν ἀναπιμπλαμένη.

16. Propert. 2, 1. 73. *Non hic herba valet, non hic nocturna Cytacis, Non Perimedeae gramina secta manu.* ubi Bruckhusius haec annotavit. [*Cytacis* Medea est. Perimedes meminit Theocritus in Pharmaceutria, estque eadem, quae Homeri Acamede.] v. de hac Agameda vel Hecameda Wolf. in catalogo foeminarum olim illustrium p. 262.

17. versum hunc allegat, sed cum reprehensione, Aelianus Hist. Anim. 15, 19.

18. in librorum, quibus usus sum, nullo reperi lectionem in margine HSt. annotatam *κἀεται*. videtur utique lectio vulgaris *τάκεται*, sic obiter intuenti haud satis accommodata rei praesenti. Maza enim igni apposita, non liquefit, sed indurefcit potius, et solidescit ad instar saxi. verumtamen pulvis cum aqua in olla flammis impositae sine dubio *τήκενται*, mollescunt, liquefcunt, dissolvuntur in liquidum et forbile alimentum. Cuiusmodi pulvis h. l. videtur vocabulo *ἀλφίτα* designari.

19. *ἐκπεπύττειται* ZC. solus, et id videtur quoque Lips. voluisse, dans *ἐκπεπότηται*.

20. *μισαρά* solus ZC. male.

21. *καὶ λέγει ταῦτα τὰ Δ.*] sic distinctum dant hunc locum libri omnes. sed videtur potius sic distinguendus esse; *καὶ λέγει ταῦτα τὰ Δ. ὁ π.* et dic: *Hacc spargo Delphidis ossa.* h. e. pulvis hic, quem huic pulvi inspergo, vicem gerito Delphidis ossium, eaque mihi repraesentato; et cum illum pulverem spargo, id tantundem mihi esto, ac si ossa Delphidis ipsa comminuta spargerem. v. Palmer. Exerc. p. 793. quem non satis bene intelligo.

24. *λακεί* omnes, etiam Lips. omisso etiam commate post hoc verbum, praeter HSt. qui *λακεί* cum commate dedit. quem secuti sunt iuniores. Fieri possit, ut poeta primam syllabam produxerit, quasi esset pro *λήκει*, possit quoque dedisse *αὐτὰ τε λακεί μέγα κ.* nam *μέγα* potest tam ad *λακεί*, quam ad *καππυρίσασα* trahi. Postremum hoc verbum displicet Valkenariorum l. c. p. LVI. qui malit *καππυρίς εὖσα*, id est, *ἐν πυρί εὖσα*. quo non parum vis et venustas loci debilitatur. *καπυρίζειν* est *καπυρὸν πνέειν*, ingens, sonorum spirare, multum aurae cum sibilo et crepitu efflare. Etymolog. M. in v. *δάφνη*. — ἡ ἐν τῷ ὀλίσιθαι φωνῆσα. ἡ καὶ γὰρ καίμενη. μαρτυρεῖ Θιόκριτος. ἢ ὡς αὐτὰ λακῆ (sic) μ. κ.

25. ἀφ' ἧς Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀφ' ἧς
HSt. cum iunioribus. αὐτᾷς dat solus mediceus primus et
Stopianus.

30. veteres ante Stephanum sic distinctum exhibent
hunc locum: ὁ χάλκιος ἐξ Ἀφροδίτας, ὡς καὶ νῦν δίδοιτο. Sed Ste-
phanus sic: ὁ χάλκιος, ἐξ Ἀφροδίτας ὡς καὶ νῦν δίδοιτο. negat enim,
se videre, qua ratione verba ἐξ Ἀφροδίτας cum praecedenti-
bus cohaereant. Quod perspicuum est. Significant illa
propitia Venere, cum pace Veneris. v. Id. 7. 12. Nil est, cur
vetus distinguendi ratio improbetur. Meminit huius loci
Eustathius, ad Dionys. Perieg. vs. 1131. ἐστὶ δὲ καὶ φαρμακίδων
τέρας ὁ ῥόμβος παρὰ Θερσίτω, καταγοητευόμενος [f. καταγοητεύων]
ἐν τῷ τρέφεισθαι. De rhombo nemo diligentius exposuit Iaco-
bo Nicolao Loënse, libro 7. Epiphyll. c. 23. miror hominis
diligentiam. Stopiano deest δ.

31. θύρῃσιν etiam Stop. sed θύραισιν Farr. δίδοιτο et ἀμε-
τρεῖσιν θύρῃσιν Lips.

33. pro θυσῶ malim εὐσῶ, ab εὖω, uro, amburo.

34. versatur hic varietas in libris. Alii, ut Ald. Flor.
ZC. Brubach. Scholiast. et margo HSt. dant ῥ' ἀδάμαντα recte.
alii, ut Farrean. et HSt. dant ῥαδάμαντα. quid voluerit Sala-
mandr. dubium sit. dedit enim ῥαδάμαντα. Sed videtur hoc
magis ad lectionem posteriorem accedere. Verum illa pra-
va est, et a me merito expulsa, et cum vetusta permutata.
Ipse Stephanus in annotationibus poenitentiam inconsultae
suae festinationis prodit, et firmas assert causas, cur illa a se
admissa lectio repudianda sit. fuisse se mutaturum, si res in-
tegra adhuc fuisset. Sed, quo tempore suum errorem de-
prehendisset, eo iam folium excusum fuisse. Quem bona
fide agentem et recta monentem debebant Heinlius et post
secuti audire, praesertim, cum Stephano suffragator accede-
ret If. Casaubonus in Lect. Theocr. testis haud contemnen-
dus. Sed illi videntur Henrici notas plane ignorasse, et
Heinsii sui auctoritati, nimis profecto quam levi, et penes
me quidem plane nulli, securius indormivisse. Rationibus,
quas Stephanus pro vetusta proba lectione a me revocata at-
tulit non paucas et idoneas, quod addam, nil habeo.

ibid. εἴ τι περ Ald. ZC. Brubach. HSt. recte. Sed Sa-
lam. et Farr. male dant παρ', quasi esset pro πάρεσι. unde
margo HSt. repetiit.

36. sola Brubach. ἔχει dat. Verbo ἔχειν non illa vulgari solummodo inest vis, ut *sonare*, *sonitum edere*, significet, sed etiam haec paulo ab usu communi alienior, quae hoc loco obtinet, ut significet, ictu, percussu, conquassatione, ad sonandum vel tinniendum impellere.

41. ἐντὶ γυναικὶς] Vocab. γυνή significat uxorem legitimam, rite marito a necessariis collocatam, ut materfamilias sit, cuius contrarium est pellex. Sic Idyll. 27, 65. ἀλλὰ γυνή, μήτηρ — quod si tenemus, facile erit, locum Callimachi, qui in fragmentis Benteleianis numerum 170. tenet, emendare sic: τῆς αὐτῆς σκοτίας ἐμπελάτειρα τέκεν, ἢ γυνή. *quos ei nothos concubina peperit, haud uxor legitima, materfamilias.* quo etiam lectio codicis Leidani ducit ἔτ' ἔτεκεν γυνή. vulgo ibi loci particula negans abest, quae res illas turbas dedit, et tenebras obiecit interpretibus. κακὰν est *aspernabilem*, *contemnendam*. ἀπαρθένον est idem atque παρθένον ἀπαρθένον, *virginem eo nomine indignam*, quod tamen afficiat, quae cum uxor non sit, non magis est virgo, sed inter utrumque nomen ambigit, neutrius particeps.

45. Θυσέα² Ald. Salamandr. Farr. Θυσέα ZC. Brubach. HSt.

46. λαθήμεν (sine sibilo) εὐπλεκάμω Ἀριάδνης Lips. f. λαθήμεναι εὐπλοκ.

48. v. Palmer. Exerc. p. 793. P. Victorii Var. Lect. 2. 6. et P. Bayle dissertation sur l'Hippomanes, subiunctam eius dictionario historico. unde intelligo, Salmasium monstrosam fovisse suspicionem, in h. l. pro φουδὸν leg. esse χουδόν. v. etiam Broeckhus. ad Tibullum 2, 4, 58.

51. ἵκελος; solus Lips. quod recepi, recte. nam περιήσαι non est infinitivus, sed optativus. Si vulgaris lectio ἱκελὸν deberet obtinere, scribendum etiam esset περιῶντα. *o utinam videam Delphin similem furioso, et in aedes meas irruipientem.* Sed sententia est: *o utinam Delphin videam illo loco, et o utinam veniat in aedes meas, similis equae furiosae.* Facit etiam Scholiastes huius lectionis mentionem. Solus Lips. etiam et ZC. dant λιπαρῆς — παλαίστης. neque tamen omittendum, super ε in codice Lips. v fuisse superscriptum, sed a manu iuniore.

54. κατὰ cohaeret cum τίλλαισα, non cum βέλλω. Tales verborum concerptiones et transpositiones, ubi praepositiones post verba ponuntur, ut omnibus poetis usitatae, ita in primis

primis Apollonio Rhodio percrebrae sunt. vid. ad Idyll. 3, 21.

55. ἀνιερὰ Ald. sola, unde revocavi. caeteri ἀνιερὰ. Lips. dabat ἀνιερὰ cum α super η scripto eadem manu, velut scholium.

58. sola Farr. σατρὸν. quod videtur mendum typographicum esse. Pro αὐρίον dat medicus tertius ἄγριον. male. καὶ ποτὶν Lips. transpositis vocabulis.

60. φιλᾶς dant omnes. margo tamen HSt. dignam habuit vitiosam lectionem a me nusquam, nisi in Scholiaste, repertam, φιλάς commemorare. Habet illam quoque index var. Lect. Brubachianae subiunctus.

61. θυμῷ (sine iota subscripto, in gen. Dor.) ZC. HSt. reliqui θυμῷ cum iota subscripto in dativo, quod revocavi. nam ἐκ non cum θυμῷ, sed cum ἧς ἐκδέσμαι cohaeret. ἧς ἐστὶ καὶ ἔνν ἐκδέσμαι θυμῷ, cui limini ego adhuc animo meo annexus et obstrictus sum.

62. ἐπιφθύζουσα Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπιφθύζουσα Lips. ἐπιφθύσδουσα HSt. ex ingenio suo, quod ex eius annotatione apparet, ubi ipse fatetur, se suae correctioni haud satis confidere. De verbo ἐπιφθύζειν ad Eustathium nos ablegat, cuius haec sunt verba ad Od. α. p. 1392. 42. τὸ δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιφθύζειν ἀντὶ τοῦ ἐπιπύειν γοητευτικῶς. item p. 1482. 43.

64. δακρύσω sola Aldina. Nunc sola secum relicta pharmaceutria Cimaetha agit. ablegaverat enim ancillam Thestylin. Nunc incipit amoris sui lacrymabilis originem memoria repetere.

65. ἄρξωμαι; τίς μοι Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἄρξομ' ἐγώ; τίς μοι Lips. ZC. Commel.

66. τῶν βύλοις Ald. τῷ ὑβύλοις ZC. Brubach. HSt. τῷ ὑβύλοις Salam. τῷ ἡβύλοις Farr.

67. ἄλσος ἐπ' ἄρτ. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ἄλσος ἐς ἄρτ. Lips. et tres medicei.

69. loci huius latinam interpretationem corrigit Palmerius Exerc. p. 794.

70. Consentiant libri omnes in Θευχαρίλα. Sed peregrinum quid sonat nomen Theocharilai. nullum usquam nomen graecum reperiatur, ubi coniunctum sit vocabulum Θεὺς cum vocabulo λῆδς. Θεοχαρίθης facile probetur. Ergone

Θευχαρίδης legendum est? sed praestat sine dubio lectio codicis Toletani Θευμερίδης. v. Schott. observ. 2, 46. aut Flor. Θευμερίδα.

71. λιτένυσεν Lips.

72. θάσασθαι Lips. Ald. Flor. θείσασθαι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et medicus primus atque tertius. Ex hoc versu μέγαλοιτος asserit et interpretatur Eustathius ad Il. τ. p. 1186. 48. ἀκολούθως παρὰ Θεοκρίτῳ κεῖται μέγαλοιτος ὁ πανυδυστυχής.

74. remansit, quod aegre fero, in editione nostra, e Commeliniana, quae sola sic habet, τὰν κλειρίδας. caeterae omnes τῶς κλ. Lips. etiam dat καμψιστελαμένη τ. ζ. τὰν κλ.

75. et 81. et sequentibus iisdem versibus dat medicus tertius ὄκην.

76. ὃ Lips. Ald. Salam. Brubach. & ZC. Farr. Commelin. allegaverat annotator in libro Vimar. Id. 1, 105. pro illa lectione.

79. ἡ τὸ σελάνας Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. et tres medicei, item Lips. adscripserat quoque Leichius, ita habere M. R. quae siglae quid sibi velint, haud teneo. num *manuscriptum regium*? sed quodnam illud? Parisinum, an Dresdamm? an aliud quodpiam? Solus, quod sciam inter veteres, habet ZC. ἡ τὸ σελάνα. Flor. σδ. convenit utraque lectio huic loco. Verior tamen mihi visa est illa vetusta, et poeticæ orationi decentior. *peccus lunae* haud profecto poetam dedeceat. quare illam revocavi.

80. λιπόντων revocavi item ex Ald. Flor. Stöp. unde Salam. et Farr. et HSt. in marginibus suis, item Brubach. in fine inter varietates lectionum repetierunt; ipsi autem secuti sunt, in texto exhibendo, ZC. qui λιπῶσιν dedit primus.

82. μοι Flor. locum hunc ὡς ἴδον, ὡς ἐπέμην, ductum esse ex Homero, e quo non pauci Theocritei adumbrati sint, admonuit P. Victorius Var. Lect. 35, 2.

83. καὶ ἐτι πεμπᾶς Ald. unde margo HSt. repetiit. καὶ ἐτι Salam. Farr. Brubach. HSt. καὶ ἐτι π. ZC. καὶ ἐτι π. Lips.

84. ἰφρατάμαν Lips. ὡς πάλιν] ὡς hic loci videtur esse, ut, h. e. cum, vel posteaquam. ut domum redii, non resipui, mentem sanam non recuperavi. Quod si autem ὡς h. l. accipitur pro quomodo, tum ἐγὼν significabit, teneo, novi. Pro ἰξλάπαξι, quod est in meis libris omnibus, (nisi quod Lips. dat

dat ἐξάλαπξεν) assert Scholiastes lectionem ἐξάλαξεν, quam tamen male interpretatur. ἀπῆλθον Stop.

86. sola Commelin. dat κελύαν, ut Stop. caeteri omnes κελύμην.

88. θάψα Ald. et omnes veteres. θάψα solus HSt. potest pariter genitivus atque dativus hic locum habere. nam ὁμοίως utrumque casum adsciscit. Citat hunc versum Scholiastes Aristoph. Vesp. vs. 1404.

94. χῶτα omnes veteres. χῶτα sola Commel. τᾷ δῶλα dant Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. τᾷ δῶλα sola Commelin.

95. εἰδ' ἄγε] sic solet illa formula vulgo exarari. sed oportebat εἰδ' ἄγε. nam εἰ est imperativus contractus ex εἶ, a verbo εἶω, unde productum in μι, εἵμι, εἶμι, εὖ, vado. ἰ, age: illud δ tantum hiatus evitandi ergo, et consequendae suavitatis atque lenitatis cuiusdam in pronuntiando, inseritur, ut in redigo, pro reāgo. Lips. quoque dabat εἰδ' ἄγε. sed iunior manus lineola transversa δ induxerat, Pro μάχος dat medicus tertius μήχος. Stop. νόσος.

100. καὶ Flor.

101. ὑφαγέο Ald. recte. accentu in penultima; quia est a verbo ὑφαγεῖσθαι, non ab ὑφάγεσθαι. Dant tamen omnes reliqui ὑφάγεο, ut ZC. Salam. Parreana, Brubach. HSt. cuius margo etiam ἀφάγεο dat. male ille quidem. ὑπὸ in hac compositione idem est, atque περὶ. praeci viam illi. Pro τᾷδε dant medicus secundus et quartus τῷδε. perinde est. τῷδε est idem atque ἐπὶ τῷτον τὸν οἶκον vel χώρον; et τᾷδε idem atque ἐπὶ ταύτην τὴν οἰκίαν vel χώραν.

102. ἐφάμην Ald. Flor. caeteri omnes ἐφάμην. ἤλθε item sola Ald. caeteri ἦλθε. λιπαρόχρεον omnes, praeter ZC. qui λιπαρόχρεον dedit, et ex ea servavit Commel.

103. ἦν omnes, praeter Commelin. quae μιν dedit, item Lips.

104. Constructio verborum haec est: ὑπεραμειβόμενον τὸν ἕδρην τῆς θύρας.

107. κεχύσκειν omnes mei. assert tamen Henricus Stephanus in annotatione ad h. l. e Florentina seu Iuntina κεχύσκειν, et Dorville p. 380. annotat. ad Charitonem, ubi locum hunc recitat, nulla facta mentione alius lectionis. mereatur. H. St. ad h. l. annotatio conferri, ubi lectionem illam (cum δ) ex Eustathio adstruit. Motus illis auctoritatibus le-

tionem illam revocavi. Pro $\mu\epsilon\nu$ dat medicus secundus $\mu\eta\nu$.

108. $\delta\upsilon\nu\acute{\alpha}\mu\eta\nu$ Ald. solà.

109. $\mu\eta\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha$ Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. necesse ergo est, ut Heinsius $\mu\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha$ dederit.

115. $\epsilon\phi\theta\alpha\sigma\sigma\alpha$ medicus quartus.

116. $\eta\ \mu\epsilon$ Aldina sola, unde revocavi. nam id verum est. Sententia est: *Quod me citius vocasti ad domum tuam, quam ego illuc ivi, in ea re me tantum praevertisti, atque ego cursu Philinum nuper praeverti.* Vanus homo, quo tempore mulierculae adulatur et blanditur, eodem ipse se ei iacet atque commendat. $\eta\ \mu\epsilon$ ZC. Salam. Farr. $\eta\ \mu\epsilon$ Brubach. HSt. Lips.

119. $\iota\omega\nu\ \phi\acute{\iota}\lambda\omicron\varsigma\ \alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\kappa\alpha\ \nu\upsilon\kappa\tau\acute{o}\varsigma$] utpote qui te amare coepit in ipsa statim nocte, qua te primum vidi.

121. 122. v. If. Vossium ad Catullum p. 239. $\kappa\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\theta\epsilon\nu$ et $\pi\epsilon\tau\acute{\iota}\ \zeta\omega\tau\epsilon\rho\sigma\tau\epsilon\nu$ duobus vocabulis Lips.

126. $\epsilon\upsilon\delta\acute{o}\nu\ \tau'\ \epsilon\acute{\iota}\ \kappa\epsilon$ Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. $\epsilon\upsilon\delta\acute{o}\nu\ \delta'\ \epsilon\acute{\iota}\ \kappa\epsilon$ ZC. et tres medicei. $\epsilon\phi\lambda\eta\sigma\alpha$ Lips.

127. omnes mei dant $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ vel $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$. Ex indicio Henrici Stephani intelligo, in Florentina esse $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$, qui tamen admonet, illam editionem in hac voce sic exaranda sibi non ubique constare. Idem etiam fuit in codice Toletano, quo Andreas Schottus est usus. v. eius observ. 2, 46.

128. v. Palmer. Exerc. p. 795. cuius tamen annotationem ad vs. 95. nullo modo probo.

130. solus Lips. $\pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\nu$.

131. $\tau\eta\nu$ idem.

136. vocem $\mu\alpha\nu\acute{\iota}\zeta\iota\varsigma$ maiore prima litera curavi exarari. nam hic loci deae sunt. *Amor, a malis Maniis, seu Furibus, adiutus et comitatus, exagitat e penetralibus aedium, e gynaeceo, percussam trepidatione virginem et recens nuptam.*

139. $\epsilon\phi\alpha\psi\alpha\mu\epsilon\nu\eta$ Lips. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. $\epsilon\phi\alpha\psi\alpha\mu\epsilon\nu\alpha$ sola Commelin.

140. Eustath. ad Iliad. 3. p. 624. $\rho\epsilon\eta$. $\tau\acute{o}\ \pi\alpha\rho\acute{\alpha}\ \Theta\epsilon\omicron\kappa\rho\epsilon\acute{\iota}\tau\omega\ \lambda\epsilon\chi\theta\acute{\epsilon}\nu\ \acute{\omega}\varsigma\ \epsilon\nu\ \lambda\omicron\gamma\omega\ \sigma\epsilon\mu\nu\acute{\omega}\ \tau\acute{o}\ \epsilon\pi\acute{\iota}\ \chi\rho\omega\tau\acute{\iota}\ \chi\rho\omega\varsigma\ \epsilon\pi\epsilon\kappa\alpha\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\omicron$, $\eta\gamma\gamma\epsilon\nu\ \epsilon\gamma\omega\tau\acute{\iota}\kappa\omega\varsigma\ \delta\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\sigma\sigma\epsilon\tau\omicron$.

141. $\epsilon\psi\iota\theta\upsilon\epsilon\lambda\sigma\delta\omicron\mu\epsilon\nu$ Lips.

143. $\eta\lambda\theta\omicron\mu\epsilon\varsigma$ Storp.

146. deest $\gamma\epsilon$ Lips. v. ad h. l. Palmer. Exerc. p. 796. et Valkenar. ad M. R. p. Ll. parcam operae infructuosae ea com-

comminiscendi et proferendi, quae semper incerta sint futura, et nihilo vulgatis ad sententiae bonitatem meliora, praesertim in re levi. Vulgatam αὐλητρίδος satis tuetur Idyll. 6, 41. et 10, 16.

147. τὲ dant omnes. malim tamen τὰ. τὰ ποτ' ἔρχοντο, κλεινὰ scilicet, *vias in coelum ducentes*. Sic alio loco poeta dicit, equos Aurorae currere εἰς Διὸς, *in aedes Iovis*, vel versus eas.

148. ῥέδοντιχον Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ῥέδονπαχον sola Commelin.

149. ἔρχεται Lips.

151. post τὸσον ponit Lips. punctum, HSt. comma. in reliquis vetustis procedunt verba h. l. sine ulla distinctione. Ego semicolon post αὐτὸν posui, ut sit sententia: *illud quidem, vel semper, vel certe mihi asseveravit*. Si citius ad me pervenisset lectio medicei quarti, eaque pluribus confirmaretur auctoritatibus, ὅντιν' ἔρωτος, nil dubitarem eam recipere.

152. ἀκράτω cum iota subscripto sola Commelin. ἀκράτω sine iota, in genitivo Dorico, veteres omnes. quod revocavi. ἐπιχειτο hic accipio pro ἐνώχειτο, *se se invitabat, vel ingurgitabat*, amoris sui quasi vino meraco. ἐπισχεῖν *manum aut poculum labris est admove*re. ἐπισχεσθαι sibi ipse suis manibus ad labra admove. malim enim ab ἐπὶ et verbo producto ἔχω, *teneo*, quod idem est atque simplex ἔχω repetere, quam ab ἐπὶ et χέω, *fundo*. Erit itaque ἐπιχειτο ἀκράτω ἔρωτος tantundem, atque si dixisset ἐπισχετο αὐτὸς ἐκ τῶ πρὸς τὰ χεῖλη ποτήριον ἀκράτω ἔρωτος. fruebatur deliciis suis usque ad satietatem, tota nocte, a nemine interpellatus, et cum tandem summo mane ab illis suis amoribus discederet, quicunque illi tandem erant, seu mas, seu foemina, affirmabat, operam se daturum, ut aedes illae, in quibus libidini suae satisfacisset, totae corollis essent coopertae.

154. sola Commelin. ἀλαθῆς.

155. ἢ ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. ἦν Lips. et Ald. unde poenitet quod non effecerim δὴν γὰρ μοι. *dudum enim mihi, vel per longum tempus*. Valken. l. c. coniecit ἦ γ' ἀρμῶν.

157. Consentiant omnes in ποτ' εἶδον. poenitet tamen cunctationis memet meae. In principio scil. curationis meae Theocriteae paulo eram, quam in operis processu, ad emen-

dandum cunctantior atque verecundior. Sine dubio poeta dedit ὃδὲ ποτεῖδον, id est προσεῖδον, *ne oculis quidem eum vidi.*

158. ἡ γὰρ h. l. accipio pro ἡ ἄρα. Pharmaceutria incipit secum dubitare, verane sit illa amicae suae relatio. *Num potius; ait, ille, non alio quodam tenetur amore, sed mei solummodo oblitus est?* Potest tamen locus etiam hoc modo accipi: Ausit nunc aliquis negare, illum alio quodam teneri amore, qui ei nostri oblivionem induxerit. Videntur tamen sequentia priori interpretationi magis suffragari.

161. φημι Lips.

165. στελναια Stop.

AD IDYLLIVM TERTIVM.

5. In κορυψῇ consentiunt omnes, etiam Gellii vulgares libri, qui locum hunc 9, 9. recitat. Sed ibi dat liber Frankeranus κορυξῇ teste Valkenarior Ep. ad M. R. p. XLII. qui eam lectionem amplectitur, ut magis Doricam. Accedit auctoritas Dorvillii, qui p. 457. Vanni criticae testatur, κορυξῇ in melioribus codicibus reperiri.

7. παρακύπτειν usurpant Graeci de prospectu, sive tu de semita in domum inserto capite inspicias, sive domo, per fores, aut per fenestram foras prospicias, exserto capite. Centies sic in Ceremoniali Constantini Porphyrogenetae usurpatur, ad quod loca plura, hanc usurpationem verbi confirman-
tia, contuli. Nostri hoc in loco prior obtinet significatio, τῷ εἰσβλέπειν ἀπὸ τῶν ἐξωθεν εἰς τὰ ἔσω, de via publica in antrum inspicendi.

9. περσεῖς Stopian.

13. ἀναβομβεῦσα sola Ald. et in codice Ernestiano primum μ nescio quis calamo induxerat. caeteri omnes ἀ βομβεῦσα. mihi tamen verbum ἀναβομβεῦσαι poeta Siculo indignum visum non est.

14. pro ᾧ medicus quartus dat ᾧ. Locum hunc Palmer. Exerc. p. 796. obsceno modo explicat.

16. ἰθὺλαξ Lips. Aldina, HSt. ἰθὺλαξ Flor. ἰθὺλαξ vitiose ZC. Salamandr. Farr. Brubach. Valkenaer Ep. ad M. R.

M. R. p. LXI. e Stobaei p. 401. 30. praefert ἰθὺλαξε, quem secutus sum. codex Leidanus Thomae Magistri (v. ματθς) ἰθὺλασδε. solus porro ZC. dat ἑτραφε, caeteri ἑτρεφε.

17. ὅστιον Lips. a veteri manu, sed nova ὅστιων correxerat.

18. Admonet Stephanus in annot. ad h. l. esse, qui πορριῦσα exhibeant, propius illi quidem ad Dorismum. Sed inconstantiam, quae versetur in libris manu exaratis in dialectis reddendis, reprimere conatum omnia ad unam normam reformandi. Quae sapiens est admonitio, nasutis illis probe tenenda, qui nesciunt, ipsos veteres auctores constantiae in hac re, quacunque de causa, non studuisse.

19. ὡς τὸ φιλάω] verba haec citat Apollonius Dyscolus Syntax. p. 25.

21. καταυτίκα dant omnes. Sed debebam corrigere, nisi a principio verecundior fuisset, κατ' αὐτίκα duobus vocabulis, ut est in Flor. Illud κατὰ non ad αὐτίκα pertinet, sed ad τίλαι. κατατίλαι. v. dicta ad Idyll. 2, 54. Casaubonus ad Athenaeum p. 561. ex hoc loco probare vult, λεπτά idem esse atque εἰς λεπτά μέρη. possit tamen etiam κατὰ subaudiri, aut κατὰ e καταυτίκα huc trahi. vitiose Lips. εἰς λεπτά. forsitan e scholio. Flor. ποιητῆς.

23. male medicus primus ἀμπλέξας.

24. de interpunctione huius loci admonet aliquid Henricus Stephanus, quod non satis capio. Annotator Vimariensis adscripserat [τὶ δ' ὀύσσας; ὅχ' ὕπακεις; vel ὅχ' ὕπακεις, sine interrogationis nota.]

26. ὠπιερ Ald. cum adiuncto ad ω parvulo iota, quomodo solet Aldus iota subscriptum ad latus maiorum litterarum indicare. sed vitiose h. l. Annotator Vimariensis adscripserat [hinc θυννοσκοπεῖν et piscatio thynnaria l. venditor D. nom. praed.]

28. ἔγνω] scil. *te velle, ut de rupe me in mare dem praecipitem, idque si faciam, me rem tibi gratam in eo facturum.* Solus Stephanus dedit μεμναμένω. caeteri vetustiores omnes μεμναμένω.

29. ποτιμαζάμενον πλατάγησεν Ald. unde revocavi. Commemorat hanc lectionem etiam margo HSt. et index variar. Lect. Brubachianae calci adiectus. Commemorat item margo Salam. et Farr. sed vitiose sic ποτιμαζάμενον πλ. sed ZC. et ex eius auctoritate infecuti omnes aut ποτιμάξατο (ut ZC. Brubach.

Brubach. HSt.) aut *παραμάξατο* (ut Salamandr. et Farreana) τὰ πλατάγημα. Sententia est: crepuit folium illud ad digitos allisum. Saepe media et passiva inter se significationes alternant. *προσμάζαμενον* idem est, atque *προσμεμαγμένον* aut *προσμαχθῆν*.

30. Scholiastes dat *πάχειος*. quod si admittas, erit iota subscriptum vocabulo *ἀπαλῶ* detrahendum, ut genitivus fiat. *ὁμαλῶ ποτι πάχειος* Flor. f. voluit *ὁμαλῶ*.

32. nihil hic libri variant, sed dubiae sunt significationes vocabulorum *ποιολογεῖσθαι* et *παραιβάτις*. *Herbas legens* foemina vulgari usurpatione ea est, quae herbas medicamento-
sas, aut incantandi ergo, aut ad morborum depulsionem, legit, neque video quicquam, cur haec usurpatio videri debeat ab hoc loco aliena. Secus tamen visum est Palmerio, qui satius duxit, ea de foemina accipere, quae lolium infelix e prima segete succrescens evellat, quod Latini *sarrire* dicant, Nos vernacula oratione *wieden* et *ausgäten* usurpamus. Autor ei huius sententiae fuit Casaubonus. *παραιβάτις* interpretatur Eustathius foeminam mercenariam. Sunt isthaec per me quidem suo loco posita. Sed visum tamen mihi fuit *παραιβάτις* vel *βάτοις* duobus vocabulis esse exarandum. sive *οι* pro ancipiti accipiatur, sive *βάτις* in dativo Dorico pro *βάτοις* usurpatum, ut, τὰς παρθένους Idyll. I, 50. pro *παρθένους*, et τὴν λύκην pro *λύκην*, Id. 4, 10. τὰς ἑμπέλους 5, 109. δασυκέρκας ἐλώπεκας 5, 112. τὴν κανθάρον 5, 114. et τὴν φακὴν Idyll. 10, 54. pro *φακὴν* quo admissio erit sententia: quae apud rivos herbas medicamentosas legit.

35. ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ παρὰ Θουκρίτῳ εὐρεται ἡ μισθώτρια ἐργασίας λεγόμενη. Eustath. ad Iliad. σ. p. 1162. 23.

39. *ποτίδρι* Ald. Salam. Farr. Brubach. *ποτίδοι* ZC. HSt. In scholiis desideratur *καί*. sed ibi saepe verba tantum ex memoria, quae fallax est, recitantur, ut illi quidem testimonio non admodum confidi queat. Pro *ἐντι* dat Lips. *ἐντιν*.

41. *μᾶλα* hic sunt *ovēs*. nam sententia sic postulat, ubi exempla affert pastorum a deabus et puellis primariis amatorum. *ἐν χειρὶν* solus dat HSt. caeteri omnes vetustiores *ἐν χειρὶν*. et Lips. item.

43. *ὄρεθρος* dat Scholiastes, vitiose. sic tamen etiam est in Salam. et Farr.

45. *Ἀλφεσιβοίης* Scholiastes. Locum hunc designavit Etymolog. M. v. *Ἀλφεσιβοίη*.

46. *ἔρεσι*

46. ἔρπει Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. ἔρπει sola Commelin.

48. μαζοῖο Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. μασδοῖο solus HSt.

49. versum hunc citat Scholiastes Apollonii Rhodii ad 4, 57.

50. ἰάσωνα Lips.

53. καὶ] f. καὶ, id est, καὶ αὖ vel αὖ, et, si lupi me devorent, esto hoc tibi tam dulce, atque mel est in gutture.

54. versum hunc citat Etymolog. M. v. βεῖχος.

AD IDYLLIVM QVARTVM.

Inscriptio huius Idyllii est in mediceo quarto βυκολιαστὴν ἢ νομεῖς.

2. editiones omnes dant αὐτὰς. pro quo ex ingenio rescripti αὐτὰς. Scholiastes dat βόσκειν. sed haec auctoritas, hoc quidem loco, nulla est.

5. αὐτὰς omnes veteres, etiam Commel. et Lips. sed αὐτὰς, quod unde in iuniores editiones venerit, nescio, est in mediceo tertio et quarto. Theocritus interdum articulo abutitur ita, ut redundare videatur, ut Idyll. 8, 86. τὰ δίδακτρα, pro simplici δίδακτρα. Idyllio II, 34. recurrit αὐτὰς pro simplici αὐτὰς, ubi nil mutarunt. vid. Aemil. Porti Lexicon Doric.

6. Ἀλφεῖδν Scholiastes, e quo si lectionis varietatem affero, ad editionem scholiorum primam provoco. nam in iunioribus, pessimo consilio, lectiones scholiorum accommodatae sunt ad lectiones texti, quod vocant. Hoc meminisse lectores, in locis similibus huic, velim. ὁπῶπν revocavi ex Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. probatum etiam Casaubono. ὁπῶπει ZC. in texto et in scholiis, item HSt.

7. κάρτος Ald. ZC. in scholiis, Salam. Farr. Brubach. HSt. κάλλος ZC. in texto, et margo HSt. ἐρίδειν ZC. in scholiis. ἐρίζειν τινι κάρτος est, cum aliquo de robore contendere, uter sit robustior. Sic aliquoties Callimachus, ut H. in Diana

nam vs. 262. μηδ' ἐλαφροβόλῃν, μηδ' εὐροχίην ἰριδάλειν. *nemini auctor sum, ut cum Diana de facultate vel dexteritate feras figendi contendat.*

10. εἴκατι mediceus quartus, Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. εἴκοσι Lipsi. et ZC. in scholiis. τῆς δὲ Ald. ZC. in textō, Salam. Farr. Brubach. HSt. τῆς δὲ ZC. bis in scholiis, et illinc margo HSt. nec non mediceus secundus et quartus. Sed vera est illa prior lectio τῆς δὲ, *hinc*, ex hoc loco, vel ex hoc grege. nam μῆλα cum ovillo genere caprillum quoque complectitur.

11. τι (pro τοι) Scholiastes. λύω; (per ω) Ald. et Brubach. solae.

13. βυκόλον Lipsi.

17. f. ἀλλ' ὅκα duobus vocabulis est leg. id est, ἀλλὰ ἔστιν ὅτε, *sed interdum.*

19. βαθύσχινον mediceus tertius.

20. μὲν Ald. et illinc margo HSt. μὲν ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. Forſitan respexit ad h. l. Eustath. ad Iliad. κ. p. 790. 2.

21. v. Casaubon. ad Athen. p. 330.

22. δᾶμος] ZC. in scholiis ταῦρος. inepte.

23. ἐς τὸ μάλιμον restitui e Lipsi. Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et HSt. margo HSt. dat ἐς τὸ λάτυμον. solus Heinſius ἐς τομάλιμον, commotus ille, vel deceptus potius, ab absurda Scholiastae etymologia, quae cum ratione linguae graecae pugnat. Miror, Casaubonum quoque passum esse, in eundem errorem se pertrahi. Dubium nullum est, quin μάλιμον nomen obscuri cuiusdam loci sit, tametsi praeter eum nemo alius enim commemoret. Tuetur tamen vulgatam If. Vossius ad Catullum p. 247. et Eustathius ad Odyss. κ. p. 1649. 57.

25. ἐπάξα revocavi ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. et Lipsi. ἐπαξα HSt. ἐπάξω Commel. videtur ἐπάξα Doricum esse, pro vulgari ἐπάξω. nam Dores ω in α mutare solebant, ut νυμφᾶν, μοισᾶν, et similia, quae nota sunt cuivis. Probavit etiam nostram lectionem Casaubonus, et vulgarem, ἐπάξω, disertis verbis damnavit. Quid? quod Idyll. 5, 6. pro ἐκτάσσει legi vult ἐκτάσα, quod libris minus annuentibus equidem non aulam. Codex Schotti Toletanus ἐπαξας. v. Eius Observ. 2, 46.

26. τάλας Stop.

27. ἡγά-

27. ἡγάσας sola ZC.

28. versus huius initium recitat Suidas v. αὐτῶς et Etymolog. M. in eodem vocabulo.

31. ad h. l. v. Palmer. Exerc. p. 797. αὐτῶν usurpatur poetis de cantu, quo quis alterius laudes celebrat. Sic Callimachus H. in Delum vs. 6. ὡς θὰν ἦναι πρῶτα, *prima omnium Delus Apollinem pro deo celebravit carminibus*. Est itaque huius loci haec sententia: Ego didici carmina et canendi modos ab artificibus cantus memoria nostra peritissimis et clarissimis inventa. Et sic celebrare meis carminibus soleo Zacynthum et Lacinium. Ex hoc genere hymnorum, quod versatur in praedicandis laudibus loci aut regionis alicuius, exemplum superest hymnus ille ipse, quem modo laudabam, Callimachi in Delum. Nisi forte ζάκυνθος sit genitivus a nominativo ζάκυσ, et ille Zakys sit conditor Crotonae. Quod disceptandum relinquo antiquitatum rimatoribus.

35. ἔσας Lips. adscripserat hic annotator Vimar, [v. Aelian. var. hist. l. 12. περὶ τετάρτου ισχύος.]

38. Cum Corydon Amaryllidem obiter nominasset, arripit ex eo Battus, qui poeta ipse, Theocritus, est, occasionem, lessum ei defunctae canendi.

39. Comparat hunc locum Ernestius V. C. cum loco Callimachi H. in Apoll. vs. 94. ut hic ἔσον sic est iteratum, ut posterius aequipolleat voci τεσσῆτον, sic apud Callimachum τέσας est iterandum sic, ut prius significet ἔσας. Collegere ad illum Callimachi locum viri docti alia similia exempla. Sententia est haec, tametsi paulo brevius et obscurius a poeta enunciata: quam mihi carae sunt capellae meae, tam tu mihi cara eras, Amarylli, donec superstes eras; sed nunc extincta es.

40. με λελόγχει Lips. quasi praesens esset a verbo λελόγην.

41. recitat hunc locum Stobaeus c. 109. v. Broekhus. ad Tibull. 2. 7. 2.

45. λέπαργος apud Nicandrum Ther. 349. est *asinus*. ubi v. Schol.

46. ex hoc versu voc. εἰττα citat Eustathius ad Odyss. η. p. 1963. 43.

47. εἰτθ' α' κινάθρα medicei duo.

49. ἡ Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt ἡ Commenlin. et Lips. item Zach. Calliergus in scholiis; hoc e con-

sueto loquendi more, illud videri queat Doricum, pro *ἐσ* a verbo *ἔω*, *sum*, *es*, *est*. *ῥοικδν λαγωβάλον* ex hoc versu citat et interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ. p. 1332. 46. item p. 1815. 14.

52. adscripserat annotator Vimar. [*ἴσως τετρακτ.*] Timebat scilicet ille, Falkenburgius, ni fallor, metro, ne vi-
tiaretur.

53. *ταύτην* et *χασμέμενος* Lipsf. posterius etiam Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. *χασμεύμενος* ZC. Farrean. *ἦρα τε* Lipsf.

54. *τε* Lipsf. Aldin. ZC. Salam. Farr. Brubach. *γε* HSt. bene habet vetusta lectio a me revocata. Idem est, ac si dixisset *καὶ ἔχω αὐτήν, καὶ ἦδε εἶναι αὐτή. et teneo illam spinam, et haec ipsa est, quam vides.*

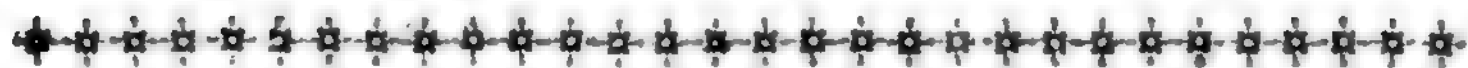
56. *ὅχχ' ἔρπεις* Lipsf. Ald. ZC. Salam. Farrean. *ὅχχ' ἔρ-
πεις* Storp. Brub. HSt. *ἀνάλιπος* Ald. Flor. *ἀνάλιπος* ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. Valkenaer Ep. ad M. R. p. XLII. praefert *ἀναλίπος* ex Hesychio.

58. *εἴπ' ἄγε μ' ὦ κορύδων* ex optimis, quos perhibet, codicibus assert Dorville ad Chariton. p. 414. sed illam lectionem meorum librorum nullus habet. Verbum *μόλλειν* ex hoc versu assert et interpretatur Eustathius ad Odyss. υ. p. 1885. 22.

60. *πράν]* f. *πρώαν*. (v. 5, 4.) (et sic invenio in Flor.) et *ἐπὶνθον* ob sequens *καὶ*.

61. *τᾶν μάνδρα* tres medicei. male. *τᾶν μάνδραν* Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. *τᾶ μάνδρα* Flor. *τᾶν μάπτραν* ZC. et ex eo margo HSt. et Schotti codex Toletanus, quod possit quodammodo sic colorari, ut accipiatur pro pistrino. addit idem margo HSt. e scholiis adhuc aliam lectionem *βάκτραν*, quae plane nihili est. *μάνδραν* etiam est in Lipsf. *ἄμεις* cum spiritu leni dat Lipsf. *ἐνάργη* revocavi ex Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. HSt. solus ZC. dat *ἐνάργει*, unde in iuniores editiones emanavit.

ult. pro *ἐρεῖδει*, quod in omnibus meis libris est, malim *ἐρεῖδει*. *ἐγγύς*, (vel, quod idem est, *ἐγγύθεν*) *ἐρεῖδειν*, ad verbum *prope aliquid conniti*, est, prope ad id accedere. Verba haec duo *ἐρεῖδειν* et *ἐρεῖδεν* a librariis interdum inter se permutari, patet ex Henr. Stephani annotatione ad Idyll. 5, 24. Etymol. M. v. *χόρσειφος* hos duos ultimos versus recitat.

AD IDYLLIVM QVINTVM.

7. ἀρχῇ τὸ sola ZC. vitiose.

9. ἀγκλέψας; medicus tertius et quartus.

10. ἐνέθεν Lipf. Aldina, HSt. ἐνέθεν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. τοι omnes ut encliticum sine accentu exhibent, ego circumflexum superimposui, quia pro τῷ, cui, vel pro οἱ, ubi, accipio.

11. εἴδυσεν Lipf.

13. μετὰ uno vocabulo Ald. Salamandr. Farrean. μετὰ duobus vocabulis ZC. Brub. HSt.

14. Lipf. super μ' scripserat μx, significandi ergo illud μ' non με, sed μx notare, quod non contemnendum. Locum hunc designat Etymol. M. in v. ἄκτιος.

17. εἰδ' αὐτὰς Flor. Pro λαῶν malim Λάκων. o Lacon. a modo producitur, modo corripitur in hac voce. f. quoque εἰ ταύτας τὰς λιγύ.

18. ἐμὶ sola Commelin. caeterae omnes ἐμὲ. Lipsien- sis illud in texto, hoc pro scholio inter lineas habet.

21. est quidem nil magnum, neque admirabile, cantu te vincere, at age tamen, si tu quidem vis hoedo opposito certare, experiar tecum, donec tu deficias et succumbas fessus.

22. διαλοσσομαι (per σι) sola Aldina. caeterae omnes δια- σσομαι. (per σι) Lectionem ἀπειπης tuctur Casaubonus. In Eustath. ad Iliad. a. p. 161. ult. est ἀπειπεν (id est Dorice ἀπ- ειπεν). nam ipse interpretatur ἦγον μέχρις ἂν ἀπαγορεύσης.

23. ἀθηνάζων solus Lipf.

24. Hent. Stephanus annotavit, esse, qui εἰσδε exhibent, codices. Annotator Vimar. certe adscripserat εἰσδε εἰσδε. sed εἰσδε verum esse. Recte ille vero. mei tamen omnes εἰσδε dant. εἰσδεῖν est verbum de sponione vel cer- tatione, quae fit opposito pignore, proprium. v. Casaubon. ad h. l.

25. solus Lipf. κίναδε τὰδ' ἴσεται. caeteri omnes κίναδ' εἰ τὰδε γ' ἴσεται. et sic serebatur olim in libris. apparet, εἰ importunum esse. siue ergo κίναδε τὰδε γ', siue κινάδα τὰδε γ' leg. esse existimo, ut sit nominativus aut κίναδος, κινάδῃ, aut κινάδῃς, κινάδῃ. saepe in codd. manu exaratis α et εἰ inter se

permutantur, propter similitudinem duarum, quibus exarantur. v. Idyll. 7, 116. βύλετ' ἀμέλγειν libri omnes usque ad Commelin. dant, quae, ex admonitione Canteri Nov. Lect. 2, 11. δήλετ' ἀμέλγειν, quod nunc locum obtinet. v. Casaub. ad h. l. et Scholiast. Nicandri ad Theriac. 92. ubi verba δήλεται τὸ βλάπτεται ἢ delenda sunt. Codex Schotti Toletanus δήλετ' ἀμέλγειν. v. Eius observ. 2, 46. Lips. δήλετ' cum superscripto scholio βύλεται. Annotator etiam Vimarientis adscripserat haec: [Venet. et aliae edd. habent βύλετ'. sed Flor. et Schol. δήλετ'. In Manuscr. etiam legitur δήλετ', et supra δήλετ' scriptum est βύλεται. Verbum δήλεσθαι est βύλεσθαι καὶ θέλειν. Hesych. Schol. Nicandri.]

26. ποκίχθέντα citat ex hoc versu Eustath. ad Iliad. α. p. 1348. antepen. πεχθέντα ἦγον κρέντα, καὶ εἰπεῖν κατὰ Θεύκρετον, ποκίχθέντα.

28. πεποιθεις rescripti ex ingenio meo. in omnibus libris est πεποθεις. quod ni pravam est, adscribendum est e scholiis νικασεῖ in indicativo, quod minus probo.

29. in omnibus libris est τὸ δ' ὁ τρέχες. unde effeci τὸ δ' ὁ τρέχες. *quereris, hoc dum impar esse certaminis praemium. ergo caper hic esto tibi oppositus.*

32. pro τᾶδε prima versus voce, quod est in omnibus libris, praeter Lips. qui τῷδ' dat, rescripti τάνδε, ob sequens τᾶλστα ταῦτα. eodem ducit etiam τείνδε, quod Scholiastes e libris quibusdam assert, quasi Doricum hoc esset pro ταύτη vel ἐνθάδε. Postquam solum dudum iam esset typis excusum, venit ad me Leida collatio codicum mediceorum, e qua vidi, medicum quartum, qui in optimis est, τάνδ' item exhibere. Lectionem tamen τείνδ' Casaubonus in libro Genevense reperisse ait. Florent. dat τειῶδ'.

33. non inter se opponuntur τῇναι, *ibi*, et ᾧδε vel ᾗδε, *hic*, sed omnia ista, hoc quidem loco, unum locum eundemque significant. quare maneto per me licet vulgata, quae in omnibus meis libris est. Non dissimulabo tamen, articulum αἰ, qui est vocabulo τρεῖς praepositus, mihi movere suspicionem, etiam reliquis substantivis a poeta esse articulum praefixum. Ut brevis sim, eum sic reliquisse suspicor: ψυχρὸν ὕδαρ τῇναι [id est Dorice pro ἐκείνῃ τῇ χώρῃ, vel τῇναι e scholiis, id est, ἐκείνῃ τῇ τόκῃ] καταλείβεται, αἰ δὲ πεφύκει ποία καὶ τρεῖς, αἰ δὲ καὶ ἀκρίδες αἰδὺ λαλεῖντι. Caeterum, ut hoc obiter moneam, poetae interdum non eo, quo coeperunt, tenore pergunt, sed

sed mutant dictionem; ut hic alternant inter se $\tau\upsilon\iota\epsilon\lambda$ et $\omega\delta\epsilon$ et $\alpha\delta\epsilon$. Sic Callimachus H. in Delum vs. 194 $\epsilon\lambda\theta\alpha\ \iota\sigma\tau\epsilon\varsigma$, $\epsilon\omega\delta'$ $\epsilon\upsilon\zeta\epsilon\varsigma$ — debebat iam rursus sequi $\epsilon\lambda\theta\alpha$, sed onitit hoc poetia, et usurpat $\epsilon\pi\eta$. Item H. in Cererem vs. 137. permutat inter se verba $\phi\epsilon\epsilon\beta\epsilon$, $\phi\epsilon\epsilon$ et $\omicron\iota\epsilon$. Pro $\tau\upsilon\iota\epsilon\lambda$ dat medicus primus $\tau\upsilon\iota\epsilon$, quartus $\tau\upsilon\iota\epsilon\lambda$. Pro $\tau\iota\beta\alpha\varsigma$ dant Flor. et Scholiastes $\tau\alpha\iota\beta\alpha\varsigma$.

36. pro $\theta\upsilon$, quod omnes dant, solus Lips. habet δ . quo admissio erit sententia: *non ego te erudii?* sed adhaeresco vulgatae. Annotator Vimariensi adscripserat locum Iliad. i. $\epsilon\delta'$ $\alpha\upsilon\ \epsilon\mu\epsilon\iota\ \gamma\epsilon\ \tau\epsilon\tau\lambda\alpha\iota\eta$, $\kappa\upsilon\iota\epsilon\delta\epsilon\ \pi\epsilon\epsilon\ \epsilon\omega\upsilon\upsilon$, $\epsilon\iota\varsigma\ \alpha\pi\alpha\ \iota\delta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$.

38. $\lambda\upsilon\kappa\alpha\delta\epsilon\iota\varsigma$, quod Casaubonus e scholiis et libris quibusdam, cum impressis tum manu exaratis, alicert, idemque damnat, ut repugnans analogiae graecae linguae, reperi in nullo meorum.

40. Leichius e P. annotavit $\mu\epsilon\mu\acute{\nu}\alpha\mu\eta\upsilon$. Credidi olim, illa sigla Primam aut Principem editionem designari. evertit hanc suspicionem hic locus. nam in Aldina est, ut in aliis omnibus, $\mu\acute{\epsilon}\mu\upsilon\alpha\mu'$, $\omega\ \phi\theta$. unde effeci $\mu\acute{\epsilon}\mu\upsilon\alpha\ \mu' \omega\ \phi\theta$. ut $\mu\acute{\epsilon}\mu\upsilon\alpha$ sit secundi singularis imperativi activi a verbo $\mu\epsilon\mu\acute{\nu}\alpha\upsilon$, *in memoriam revocare alteri, alterum alicuius rei admonere, vel memorem reddere*. μ' erit tum $\mu\epsilon$, non terminatio $\mu\alpha\iota$. Praeterea etiam versum 39. ex sententia mea sic constitui: $\mu\acute{\alpha}\theta\upsilon\upsilon$ (pro $\epsilon\mu\acute{\alpha}\theta\upsilon\upsilon$) et $\alpha\kappa\upsilon\sigma\alpha$ (pro $\eta\kappa\upsilon\sigma\alpha$) et calci versus signum interrogationis adscripsi. olim sic in omnibus libris legebatur: $\mu\acute{\alpha}\theta\upsilon\upsilon$ — $\epsilon\kappa\upsilon\sigma\alpha\varsigma\ \mu\acute{\epsilon}\mu\upsilon\alpha\mu'$.

41. loco primi $\tau\upsilon$ dat Lips. $\sigma\epsilon$.

44. $\upsilon\varsigma\alpha\tau\alpha$ recepi e Lips. et scholiis. cacteri omnes $\upsilon\varsigma\epsilon\tau\alpha$. neque hoc male. at illud tamen praestat. *postremum ceneris*, ut nunquam postea sis rursus ad certamen cantus animi adiecturus.

45. $\tau\acute{\epsilon}\tau\omega$ dant omnes, praeter scholia, in quibus est $\tau\epsilon\tau\epsilon\iota$, (v. ad vs. 32.) quod Casaubonus commendat.

47. $\delta\acute{\epsilon}\nu\delta\epsilon\omega\upsilon$ ex ingenio meo dedi. olim dabant omnes libri $\delta\acute{\epsilon}\nu\delta\epsilon\omega$ aut $\delta\acute{\epsilon}\nu\delta\epsilon\omega$.

48. Lips. $\upsilon\gamma\iota\theta\epsilon\varsigma$.

50. $\tau\eta\delta\epsilon$ Lips.

54. $\epsilon\lambda\alpha\iota\omega$. Stop.

55. $\kappa\alpha$ Lips. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. $\kappa\epsilon$ HSt. unde in iuniores pervenit. $\tau\theta$ (pro $\tau\upsilon$) Stop.

56. *χιμαίαν* revocavi e Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. et ipsa Commel. ut nesciam, qui et unde *χιμαίαν* in recentiores pervenerit.

57. *πολλάκις* enotaverat Leichius e m. P. quae sigla quid sibi velit, haud tenco. Idem est in Aldina, et in margine Salam. Farr. et HSt. item in Florentina, et Stop, et Lips. *τετράκις* est in ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. v. Callimachi. ep. 56. 2.

60. videtur poeta hic constantia usus esse, et utroque loco aut *αὐτόθι* aut *αὐτόθι* exarasse. nam sententia fert utrumque.

62. estne idem, qui Idyll. 7, 4. *Λυκωπεδς* appellatur?

64. citat h. l. ad voc. *βωσσειν* Eustathius ad Odyss. μ. p.

1717. 16.

65. *ισι* solus Lips.

67. *ἐπισδομον* Scholiastes et Lips.

68. *βυκολ.* Lips.

70. loco secundi *να* dat medicus quartus *φίλμ.* quod praeferam.

71. *ἰθύης* cum iota subscripto dat Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. *ἰθύης* sine iota subscripto ZC. Farr. quamquam hoc quidem debile argumentum est, nam sexcenties illud iota aut redundat, aut male abest in illis vetustis libris. Veni tamen ex eo in suspicionem, sitne forsitan *ἰθύης* non secunda persona conjunctivi, sed *ἰθύης* genitivus, ab *ἰθύη*, *iūs aequum*. quam rem in dubio relinquam. *χαίρει* dat Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. unde ergo *χαίρει*? quod est in iunioribus.

72. non satis constare videtur hic locus cum versu primo huius Idyllii, ubi herus Laconis Sybarita dicebatur, (nam si servus est Sybarita, ut ibi dicitur esse, necesse est, ut Sybari venerit, et ut proinde herus eius etiam ibi habitaverit) hic autem herus Laconis dicitur nomine proprio Sybartas, et ex loco seu natali, seu habitationis, Thurius. Satis habeo nodum hunc demonstrare, quem expedire non possum. vid. Valkenarius p. XXX. epistolae ad Matth. Roeverum. Lips. *ῥωρίω.*

76. Aldina, Salamandr. et Farricana post *ἔτις* carent distinctione. ZC. Brubach. HSt. addunt comma. Perinde est, live *ἔτις* ad *βέντισι*, live ad *ἔγω* referatur.

77. pro δ' ἄγαν dat mediceus quartus γι μὲν. quod non spernam.

79. de dictione ζῶντά τινά ἐφίεναι v. Casaubon. ad Theophrasti Charact. in fine cap. 4. Annotator Vimariensi adscripserat locum Plauti in Milite. *Iam sat est, amabo, finite abeant, si possum, viva a vobis.* Eundem locum etiam Gu. Canterus Nov. Lect. 4, 15. attulit ad Theocriti locum illuminandum.

80. μῶσαι Lips. et vs. 81. ποτ'.

85. ποθοῦσα τέλας adscripsit Leichius e P. quorum posterius est in Brubach. ἀμέλγεις est in Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἀμέλγεις in ZC.

86. εἴκοσι Lips. Sententia est: Hem, stulte, quam tu vanus et ineptus es, in re tantilla qui te iactes. vide, quam ego tibi antecellam. Ego tibi, h. e. vide me, viginti fere corbes impleo caseo.

87. meminit huius loci Eustathius ad Iliad. η. p. 727. 12.

88. Clearista sine dubio nomen est foeminae. Fallitur Scholiastes, qui κλειρίτα pro genitivo habet, et a κλειρίτας nominativo repētit, quod nomen imponit patri puellae. Sed deberet saltem κλειρίτᾱς, et in genitivo κλειρίτᾱ esse, a κλειρίτᾱς. Sed utraque forma Graecis est ignota. Annotator Vimar. adscripserat [Agell. 9, 9.] v. quoque Nonnii Syllog. Miscell. c. 5. T. I. Lamp. Grut. p. 1306.

89. Casaubonus e scholiis commemorat lectionem παρ-ελλῶσα, quam improbat, et ex Eustathio παπυλιάσσει.

90. Casaubonus putat, Scholiasten legisse δ κρατίδα, *scilicet Cratidae.* sed v. vs. 99.

91. σείετ' Ald. Salam. Brubach. HSt. σείετ' Flor. ZC. Farr. Stop. neque hoc male.

92. ad hunc versum adscripserat Leichius. [Procopius Sophist. in Epist. p. 441.] Annotator Vimar. [Ἀνεμῶναι est apud Procopium Sophistam in Epist.] quam lectionem vulgatae praefero.

94. omnes habent λεπτόν, praeter Toletanum Schotti, et ZC. qui dedere λεπρόν, quod recepi, ut exquisitius. *pelliculam scabiosam, maculosam.* αἱ μὲν] glandes quernae, quibus comparat puellam. αἱ δὲ] poma silvestria, quorum colori comparat colorem pueri sui, Cratidae. Perverse accepit h. l. Scholiastes.

97. ἀρκεύω Ald. Salamandr. ἀρκεύω ZC. Farr. Brub. HSt.

98. πέξω reliqui omnes, praeter ZC. qui πέξω, geminae lectionis indicandae ergo, dedit. v. ad Idyll. I, 6. 2.

99. αὐτὸς] *ultra, sponte mea.*

100. καὶ μηκάδης P. Ald. reliqui τὰ μ. rectius.

102. κῆναρος solus Lips. Aut haec non conveniunt Comatae, sed Laconi, aut Conarus, et Cymaetha et Phalarus non sunt nomina caprorum et caprae, sed arietum et ovis. Sed oves morfu carpere quercus solere, mihi non constat. κῆναρ dat Scholiastes.

103. ἀντλᾶς Lips. quod non intelligo. Sed neque vulgata satis placet. Sententia videtur postulare nomen arboris alicuius aut arbusti.

ibid. pro ἐν dat mediceus tertius bis ἐντ.

105. πρᾶξιτέλευς dant omnes veteres, quod revocavi. sola Commelin. πρᾶξιτέλες.

107. εἰώκειν M. P. Aldina. διώκειν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

108. pro αἰ, quod est in omnibus, malim αἰ, *scilicet, cum.*

109. de quatuor variantibus lectionibus, quas Scholiastes asserit, nullam reperi meis in libris, praeter primam. sed quintam etiam habeo, quam non dubito solam veram esse. Suspicio scilicet legendum esse, ἐντὶ γὰρ ἄμαλ. et vix me continui, quin illi vulgari lectioni, quae nihili est, sufficerem hanc, quam res ipsa et affectus pastoralis simplicitas atque ingenuitas postulat. Paulo plura hoc de loco dicam libro secundo harum Animadversionum Theocritearum. ἄμαλ est pro ἐμαλ aut αἰ ἐμαλ. Sic etiam apud Callimachum H. in Cererem vs. 105. ἄμαλ γὰρ ἀπειρήκοντι τρέπεζαι.

110. 111. ἐρεθίζω et ἐρεθίζετε Lips. Pro θῆν dat Toletanus Schotti θῆν.

113. sola Ald. ἐαλ.

114. κενθάρως Scholiastes.

115. Haud scio, possitne ex Eustathio ad Odyss. ξ. colligi, illum ὄρητε h. l. legisse. Locus est p. 1763. 25.

116. ἡ deest Lips. Pro σισαρώς dat Schol. σισαρώς.

117. ποτεκιγκλίζειν uno verbo recte dant Ald. et Brubach. quod revocavi. ποτε κιγκλίζειν divisim vocabulis ZC. Salamandr. Farr. HSt. sola Commelin. dat ποκα κιγκλίζειν. Idem est atque vulgare προτεκιχλίζειν.

118. ὅκκα μὲν Ald. ὅκα μὲν ZC. ὅκκα μὲν Salam. Farreana, Brubach. HSt. omnes hi ποκα omittunt. ὅκα μὲν ποκα τῇδε Commelin. Delevi ποκα et revocavi veterem lectionem. Poterat quoque μέναμαι, ὅκα μὲν (vel μὲν) τῇδε exarari. Schol. τῇδε.

119. Etymolog. M. finem huius versus recitat sic: καλῶς μάλα τῆτό γ' ἴσμεν, v. 1691. sed apparet ex ipso loco, illius auctorem non aliter, atque in vulgatis libris est, legille.

121. γράλζε non videtur h. l. accusativus pluralis, sed genitivus singularis esse, ut haec sit sententia: O Morson, incrudescit, exacerbatur, ad irascendum confurgit, nonnemo. (Laconem designat.) nonne tu, mi Morson, id incipis sentire? quapropter auctor tibi sim, ut cito hinc abeas ad anus alicuius sepulcrum, indeque scillas evellas, quibus hic homo ab infania, qua afflatus est, liberetur, et ad mentis sanitatem revocetur. παραισθάνεσθαι est, obiter et velut aliud agendo sentire, non penitus quidem percipere, sensu tamen aliquo rei cuiusdam, tametsi obscuro, tangi. v. Palmer. Exerc. p. 800. qui Daniele Heinlium, pro more suo, carpit, meritum illum quidem, hominem persaepe nugas suas Theocrito ingentem, et a quo poeta noster ornamentum parum abstulit. Quid sibi velit, cyclaminum effodere, neque novi, neque reperio, qui docuerit. Forte cyclaminus item, ut scilla, detrahendis e capite noxiis humoribus et cerebrum perturbantibus, serviebat. Schol. τίλλειν.

122. μὲν solus Lips. cacteri μὲν. idem κλίσσω.

123. ἐλθὼν Lips. et Schol. οὖν Ald. Flor. Salam. Farreana, Brubach. Stop. οὖν ZC. HSt. Dubium est, ἐς τὸν Ἀλентα quo pertineat, num ad ἐλθὼν, *progressus ad Alentem*, an ad ἔρυσσε. Quod si posterius obtinet, tum illa verba significabunt *apud Alentem. effode illam herbam apud Alentem crescentem.*

125. τὰ δέ τοι σίκα Ald. vehementer dubito, ut vulgaris lectio τὰ δέ τοι σίκα καρπὸν ἐνέικαι vera sit. quid enim sibi vult ea dictio, *alga tibi fructum ferat!* Quid si ferret? quid inde magni emolumenti? Estne alga imago vel symbolum, e quo intelligatur res omnis infructuosa; et fructus e plantula tam sterili enascens estne nota tam prodigiosae felicitatis temporum, ut ipsae res natura sua steriles et emortuae tamen fructus uberrimos pariant? Aut haec sit sententia dictionis pro-

verbialis, necesse est, aut verba corrupta sint. Numquid ergo legendum τὰ δ' ἐτῶσια vel τὰ δὲ τινύσια, ferant fructum vel ipsa adeo sterilia, quae antea spem messoris vel satoris ludebant.

126. α̃ συβερῖτις] subaudi κρήνη. v. vñ. 146. τὸ πτόρθρον uno vocabulo exaravi, quamquam in omnibus libris ποτ' ab ἔρθρον avulsum vidi. In Aldina tamen sic est exaratum: τὸ ποτ'έρθρον, tanquam si unum esset vocabulum. in quo praeter accentum nihil esset vitiosum. nam in codicibus graecis manu exaratis creberrime conspiciuntur spiritus mediis in vocabulis compositis illi vocali impositi, quem voces simplices erant habiturae. Recte ad hunc modum exaretur πτόρθρον et προσήκειν. et sic multis in locis scriptionem membranarum Lipsiensium Ceremonialis Byzantini repraesentavi, eoque de more exarandi plura dixi in Commentariis ad illud Ceremoniale.

127. τὰν κάλπιδα dant omnes mei libri. sed ea vitiosa lectio est, ut cuique patet. quare lectionem a Scholiasta traditam, quam Scaliger sibi tanquam suum inventum arrogavit, recepi, τῇ κάλπιδι. quod etiam Schottus Observ. 2, 46. se reperisse in Toletano testatur. βάπτειν est proprie detrudere, demergere. recte ergo utrumque dici potest, tam τὴν κάλπιδα κηλοῖς βάπτειν, *situlam in favos mellis detrudere*, quam τῇ κάλπιδι κηλοῖς βάπτειν, *favos mellis ingesta situla detrudere, deorsum pretere.* Sic Apollon. Rhod. 4, 157. de Medea draconem, custodem velleris aurei, sopiente ramo medicato:

ἡ δὲ μιν ἄρκυόθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ
βάπτειν' ἐκ κυκεῶνος ἀκήρατα φαρμάκ' κοῖδαϊς
ῥαῖνε κατ' ἐφ'θαλμῶν

illa ramo iuniperi recens amputato, eum (draconem, seu caput eius) deprimens, conspergit, velut rore quodam, medicamentis e cyceone, quibus per carmina vis integra, illibata, indomita, esset addita.

128. libri constanter κύτισον. Sed revocavi e Scholiasta lectionem κύτισον, quam veram existimo.

131. ῥόδοκισσος dat Ald. unde effeci mutato tantum accentu ῥοδόκισσος. Sententia est: pari quoque modo rhodocissus illis suppetit. Caeteri omnes dant ῥόδα κισσος duobus vocabulis. Scholiastes ῥοδάκισσος uno vocabulo (per α) dat. Salmatius ad Solinum pro κισσος commendat κισθος.

132. ἢ ἐραμαι Ἀλκίππας] subaudi τῷτο. *non anio factum hoc Alcippae, in ea hoc displicet, quod — pari modo in altero versu, qui huic respondet, ἐραμαι μέγα subauditur τῷτο. magni facio egregium hoc Eumedis facinus.*

133. ad hunc versum adscripserat annotator Vimariensi [Genus est osculandi, quod χύτρον appellabant, teste Polluce, libr. 10. ubi de coqui instrumentis disserit. Sic Plautus in Poenulo: *Sine te uxorem, sine te prendam auriculis, sine dem suaviū.* Tibullus l. 2. *oscula compressis auribus eripiet.* vulgo *compressis.* Εὐνικός ἐν αἰτίᾳ λαβῆσαι τῶν ὠτῶν φιλήσας τὴν χύτρον. Plutarch. περὶ τοῦ ἀχθεῖν in principio. οἱ τε πολλοί, τὰ μικρὰ παίδι κατὰ φιλήντες, αὐτοὶ τε τῶν ὠτῶν ἄπτονται. Aristaeus in Ep. 5. αὐτὴ τε τῶν ὠτῶν λαβόμενη τρεῖς σε φιλήσω. Suidas χύτρον χῶμα καὶ φιλήματος εἶδος.] Dialogismus IX. Lillii Gyraldi (T. II. Lampadis Gruteranae p. 410.) sic est inscriptus: *de eo osculi genere, quod a nostris parentibus Florentinum appellatur, unde originem, et cur, ubi Tibulli, Plauti et Theocriti versus explicantur, deque verbo antestari.* Vbi statim a principio sic ait: A patribus nostris et avis, cum puer essem, meminī, dum me oscularentur, audivisse, Florentinum osculum eos mihi dare, quo osculo apprehendebant utrinque aures et osculabantur. Postea cum studiis operam impenderem, comperi, consuetudinem hanc osculandi antiquissimam esse, non sine ratione factam; quin imo et graeci et latini scriptores classici, ut paulo post ostendam, eius meminere — Legi merentur, quae tum Gyraldus e Plutarcho, Polluce, Theocrito, Plauto, Tibullo asserit. Ipse meminī, saepe mihi puerulo tale osculum Florentinum imprellum; et cum uxorem paulo θερμότερον amplector, eo genere utor. ut, qui locum hunc Theocriti, in paucis lepidum et simplicitatis ingenuae refertum culpavit, et rusticitatis accusavit, (fuit enim, qui id faceret, sed eius nomen memoria effluxit) nae fuerit antiquitatis pariter et ipsius naturae rerum plane ignarus.

142. pro γὰρ dat mediceus quartus et Lips. μὲν.

144. τὸν ἀμυδὸν dant Lips. et omnes veteres ante Comelin. quae τὰν ἀμυδὸν dat. revocavi veterem lectionem. v. vs. 24 et 149. ubi etiam veteres libri νόμφαις τὸν ἀμυδὸν dant, salvo metro. ὠρανὸν Flor.

ibid. ἀνυσάμαν est mihi confeci, peperī, tuli, praemium mei laboris. Convenit cum illo Callimachi H. in Delum vs. 187, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος, ubi ἀθλα καμῖν idem est,

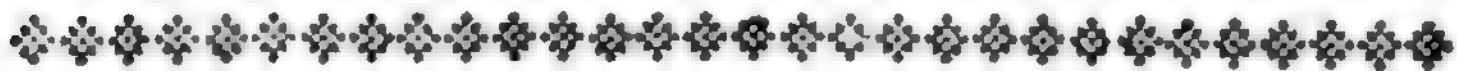
atque κύνεσθαι, praemia virtutis labore suo sibi parere. ubi alii aliter accipiunt.

145. κερακίδες, quod Scholiastes avertit, in nullo meorum reperi.

147. κερυττίλος dat Ald. ut legendum censuit Valkenarius Ep. ad M. R. p. XLII. inde revocavi. caeteri omnes κερυττίλος.

148. τῶν αἰγῶν Lips. Scholiastes θάλασσαν dat, et absurde, ut alia multa, exponit. ἢ ἐμὲ revocavi e vetustis. sola Commel. dat ἢ γ' ἐμὲ.

149. μέσαις Stop. Ald. et margo Salamandr. Farr. HSt. νόμφαις ZC. Salam. Farrean. HSt. νόμφαισι Brubach. Commenlin. Poterat, quisquis est illius seu lectionis, seu, si sic volumus, emendationis, auctor ea opera supersedere. Iam supra vs. 144. τὸν ἀμυνδὸν pro antibaccheo --υ adhibuerat poeta. Mihi certa sedet sententia, in qua iam a multis versor annis, et in dies magis magisque confirmor, poetas graecos ignorasse, et, si noverunt, contempsisse illa prosodica grammaticorum commenta, et syllabas pro lubitu, ex rei cuiusque praesentis necessitate aut convenientia, usurpasse promiscue, ut easdem literas syllabasve, prout res quaeque aut animus ferret, modo producerent, modo corripere, legis certae aut nescii, aut impatientes; ut nostri maiores, Lutherus, Hans Saxe, et eorum aequales. Inter lectiones νόμφαις et μέσαις nihil intererit discriminis, ad sententiam certe, si vera sunt, quae perhibet Scholiastes ad Idyll. 7, 92. verumtamen vereor, ne ille fumum vendiderit, aut deceptus ipse fuerit. Nam Scholiastae saepe ineptiunt, inscitia rerum, et ingenii domestica stultitia. Pro τὰν dant medicei omnes τὰν.

AD IDYLLIVM SEXTVM.

1. Eustathius ad Iliad. γ. p. 395. 18. ὁ δὲ θυμοίτης πλεοναῖμον ἔχει τῷ ἰ ἐκ τῷ θυμῷ, ὡς ἐκ τῷ ὀϊμῷ, ἢ τοι ὀϊμῷ, ὁ Δαμείτης παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ ἐκ τῷ μένῳ, ὁ Μενσίτιος.

2. avertit Casaubonus e Scholiasta inedito Genevensi locum, unde colligatur, in libris quibusdam fuisse συνάγαγεν in singu-

singulari. Dorvillius tamen ad Chariton. p. 488. negat, se illam in ullo suorum librorum reperisse.

4. μέτω cum iota subscripto Ald. Salam. Brubach. HSt. μέτω (sine iota, in genitivo) ZC. Farr. quod verum puto. *die quidam aestatis mediae, seu iam adultae.* sed parum profecto rei fert.

5. ἐρεσθεν (pro ἐρίζειν) Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ἐρεσθεν [pro ἡρίζειν] Commel. revocavi veterem lectionem, et nova distinctione illuminavi. Sententia est: Daphnis contentionem cantionis exordiebatur, quia maior natus erat. nam πρότερος posterius accipio de homine nato maiore, quam sit alter. Quae si cui minus videatur probabilis interpretatio, poterit ille, commate, quod appinxi, oblitterato, locum accipere de homine, qui princeps sit contentionis poeticae, qui caeteros omnes arte canendi et carmina pangendi facile superet.

7. μάλασι libri omnes. ut nesciam, qui factum sit, ut in mea editione μάλασι sit exhibitum. ego equidem non deleveram in illo exemplo, quod operae typographicae secutae sunt. sed nihilo factus eo est poeta deterior. σι producit a caesura. Pro δυσέρωτα τὸν malim uno vocabulo legi δυσερώτατον.

8. ποθέρησθα recte dat Aldina sola. quod revocavi. nam est a ποθέρημι Dorico, pro προσοράω. v. vñ. 22. et 25. ποθέρησθα ZC. in scholiis. ποθ' έρήςθα ZC. in texto, Salam. Farr. Brub. HSt.

9. f. πάλιν, ἀνίδε, τὰν κύνα β. *rursus, ecce, canem iactu ferit.*

10. Citat ex hoc versu v. βαύζειν Eustathius ad Odyss. π. p. 1749. 40.

11. φαίει est in omnibus libris. malim tamen ῥαίει, *adspergunt eam, madefaciunt undae.*

12. ἡσυχά ZC. in scholiis. καχλάζοντες Flor.

13. φράζειο omnes veteres.

15. αὐτόθι Lips. medicus secundus et quartus, item Scholiastes. αὐτόθι omnes editi. Scholiastes illud exponit, *ab ipso statim principio cum tu eam persequeris.* vulgatae sententia erit: *etiam ibi adeo, cum tibi occurrit, cum se tibi ultro ingerit.* διαδρεύπτεσθαι significare, *delicias facere*, hoc est, *simulare contentum, aversationem, odium eius, quem tu amas,* id vero extra dubium est. Sed cur hanc gerat significationem,

nem, id vero paulo est obscurius. Nam a principio, vel proprie, significat *se se malle, facilem, obsequiosum praebere*. videtur tam repugnantium significationum hoc vinculum esse. *θρύπτειν* est comminuere et velut commolere, seu frangendo, seu macerando. Homines itaque *διατεθρυμμένοι*, luxu et mollitie fracti, ad levissimam quamque speciem rei novae, insolitae, cuiuscunque denique offensionis, horrent et nauseant, et contorsione vultus corporisque miris gesticulationibus aversionem animi sui a popularitate quadam significant, a qua sui generis nobilitatem morumque suorum elegantiam plurimum abhorreere testantur.

16. *φρύττει* omnes editi. *φρύγει* Lips. mediceus secundus et quartus. *φαίνει* mediceus tertius.

18. *γραμμή* h. l. est idem, quod alias τὸ σκάμμα, linea ducta in stadio seu campo ludis gymnics consecrato, ad quam usque procurritur. quo de vocab. v. Leopard. Emend. I, 22. In illa linea ponebatur saxum, pro meta. et quia saxum hoc erat terminus cursus, pro omni deinde rei cuiusque termino usurpabatur, ultra quem evehi nefas sit. *Μοερε* itaque *σάxum a scrobe*, est, terminos rerum mutare atque transierre, et omnia commiscere. Sententia loci igitur haec est: Galatea sacros et sanctos amoris terminos movet et conturbat. Lex nempe amandi haec est fixa immobilis, ut amentur amore digna, et a quibus tu redameris. Illa vero hanc legem migrat. amat te, qui turpis es, et fugit te, amantem sui, et rursus fastidita te persequitur. Hoc vero est in amando susque deque omnia habere, et nulla ratione duci. Locus Eustathii a Casaubono excitatus, ad sententiam quidem perspicendam, nihil nos adiuuat. Est ad Iliad. 2. p. 633. *pen.* et Odyss. κ. p. 1397. 32. Corrigam a re invitatus locum Xenophontis in fine Agesilai, ubi pro πρὸς τῷ τέρματι τῷ βίῳ ὧν legendum est πρὸς τῷ σκάμματι τῷ βίῳ ὧν, *ad metam vitae perlatus*. Adscripserat ad h. v. annotator Vimar. Polluc. l. 9. p. 490.

19. pro posteriori καλὰ est καλὸν in Stop. vitiose.

20. *ἀνεβάλλετο καλὸν αἶδεν*. P. Ald. in quo vestigia lectionis *ἀνεβάλλετο καλὰν αἶδεν*, id est, καὶ ἄλλαν, scil. ὡδὴν αἶδεν. vulgata est in ZC. et reliquis omnibus libris, et confirmatur a vl. 4. et 7, 91. καὶ τίδ' αἶδεν Flor.

22. ποθεῖμαι medicens quartus.

25. κυλῶ et 28. παπταίνουσα Scholiastes, quae vix sunt in variantibus habenda.

29. idem est, ac si dixisset ἡ τῇ αὐτῇ ὑλακτεῖν σιγῇ παρέσει τῇ κυν). *canem tenet silentium allatrando eum. ipsa canis nil curat eam latrare, latratu non amplius eam accipit venientem sed silentio transmittit.* Annotator Vimar. adscripserat [scil. ἐπέταξα.]

30. ἐκνυζῆτο revocavi ex Ald. et vetustis reliquis. sola Commelin. ἐκνυζήτο.

32. κλαξῶ Flor. δμῶσθ P. Ald. ZC. Salam. Farr. quod revocavi. ὁμῶσθ Brubach. HSt.

34. pro κακὸν dat ZC. in scholiis αἰσχίον. (non αἰσχεδόν, quod editiones iuniores dant) quae lectio αἰσχίον et cum sensu et cum metrō stare potest.

35. ἰσίδρακον Flor.

38. αὐτῇ sola Aldina. nil frequentius quam αὐτῇ et αὐγῇ in vetustis libris permutari. In ὑπέφανε subauditur ὁ πόντος vel ἡ θάλασσα a communi. *mare intuenti mihi retorquebat ad oculos nitorem a dentibus meis, Parjo marmore splendidiorem.*

39. de fascini averruncatione vid. Calauboni L. Theocrit. c. 8.

41. ἱπποκλῶντι Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ἱπποκλῶντι LipC. ZC. tam in texto, quam in scholiis. v. Schöbl. ad Idyll. 10, 16. ubi eadem recurrit diversitas lectionis in libris. ἱπποκλῶντι Flor.

43. ὁ μὲν, Damoetas Daphnidi. ὁ δὲ, Daphnis Damoetae.

ult. νίκα Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. νίκη ZC. ἄλλος pro ἑτέρος a recentioribus Graecis usurpatur. Sic est illud Arati Phaenom. 49. αὐτὰρ ὁ γ' ἄλλην μὲν [id est, τὴν μὲν ἑτέραν ἄρκτον] νεάτη ἀποτέμνεται ἕρῃ, ἄλλην δὲ [id est, τὴν δὲ ἑτέραν] σπείρη περιτέμνεται. vid. ad Idyll. 7, 36.

AD IDYLLIVM SEPTIMVM.

Idyllium hoc inscribi *Λυκίδαν ἢ Θαλῦσιαν* perhibet Etymolog. M. v. *διεχρημάσατε*. recte postremum, sed alterum perperam. Non totum hoc Idyllium Lycidas usurpatur, sed tantum illa eius pars, quae a vs. 52. ad versum 90. procedit. (v. ad vs. 52. dicenda.) Notus ille mos veterum, partes poetarum peculiaribus suis quasque nominibus laudandi, quo de more plura dicentur ad 25, 84.

1. f. hic et vs. 151. leg. *καὶ Εὐκρίτος*. nam Eucritus graecum nomen proprium, quod sciam, non est. Quae lectio si admittitur, Theocritus noster hic significatur, et auctor huius carminis non est, sed Simichidas, homo a Theocrito multum diversus. Valde mihi quidem haec suspicio blanditur. Nimis clare loquitur versus 21. et 50. carmen hoc Simichidae, non Theocriti, esse. Necesse est, ut ab homine Coe sit profectum. loquuntur id omnia. peritia rerum Coacarum, consuetudo cum hominibus Cois contracta, vinum Pteleaticum, (vs. 64.) quae omnia sunt ab homine Syracusano aliena, qui si unquam Coe venit, non admodum diu ibi egisse censendus est. Forstian tamen Theocritus nunquam illam insulam adiit. Et profecto, si bene memini, fuere, qui alii cuidam poetae, nescio cui, tribuerent. *ἰγὼν Flor.*

2. *σὺν καὶ τῇ*.] locum hunc citat Apollonius Dyscolus p. 131.

3. pro *δ* dat Lips. *καὶ*. item Flor. et Scholiastes, qui redundare id ait.

4. *λυκάπεια* dant alii, teste Scholiaste. ubi *εως* in unam syllabam coalescit. *ἰσλὲν* dat Stop. et sic quoque idem versu 12.

5. *τῶν ἐπ' ἄνωθεν* Ald. unde unum vocabulum *ἐπ' ἄνωθεν* effeci. caeteri omnes dant *ἐτ' ἄνωθεν*. In fine versus malim *κλυτίης τε καὶ ἀγαυῆς χάλκωνος*.

6. *βύρριναν* Lips. Ald. Brubach. margo HSt. Schol. *βύρειαν* ZC. HSt. schol. *βύρειναν* Salamandr. Farrean. *βερρίαν* mediceus quartus. *βύριναν* Flor. *βύρινναν* appellat poeta nescio quis epigrammatarius apud Galenum, cuius carmen recitat Wesseling. T. II. p. 299. Diodori Siculi. Eustathius
ad

ad Dionys. Perieget. 511. p. 73. ed. HSt.) *ἐξ ἰταλῆος* πηγὴ τις παρὰ
Θεοκρίτῳ ἰταλικὴ βοῶς ἐστὶ παρνομαζομένη. Ietellit eum sine dubio
memoria sua. Ions non est Italicus, sed Cous. Cavit hunc
errorem p. 309. 2. Comment. ad Iliad. β. ubi etiam hunc
Theocriti locum commemorat. *ἐκ ποδὸς* est, *inflexu* aut *in-
nixu pedis*. Sic de Hercule perhibet Apollonius Rhodius 4,
1446. *ἀλλ' ἐκ ποδὸς τὴν ἐνερθε, τὸ δ' ἄθροον ἐβλυσεν ὕδαρ*. et sunt alii
quoque auctores talium commentorum de aliis pleni.

7. *ἐρυσάμενος* Schol. vitiose.

8. *ἐφαινον* dant editiones omnes. suspicor tamen, poë-
tam dedisse *ὕφαινον*, et video nunc, in ea suspicione Danielelem
Heinsium mihi praevenisse. Nil me movent ea, quae Ca-
laubonus et Ernesti pro vulgata attulerunt, ille in L. Theocr.
ad h. l. hic ad Callimachi H. in Apoll. vl. 57. p. 54. Graeci
usurpant *ὕφαινον* de iis, quae, cum constent rebus diversi ge-
neris, ita inter se perplexa et contexta sunt, ut ex illa copu-
latione corpus unum enatum sit. Si metrum pateretur, con-
veniret melius *κατηρεφὲς*, in neutro singulari, quam *κατηρεφέες*.

10. *σημα* Stop. et Schol.

11. *τῷ* ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. *τὸ* Ald. et
Scholiastes, quod recepi. *ἀνεφαίνετο* Flor.

12. *εὖν μοισαῖσι* referendum est ad *εὐρομῆς*. *incidebamus
beneficio Musarum in virum-quendam bonum*. v. Id. 2, 30.

13. *Λυκίδαν* Ald. Brubach. HSt. Stop. *Λυκίδας* Lips. Sa-
lam. Farr. margo HSt. Estne hic Lycidas idem. atque ille,
quem Bion bis commemorat, ut hominem sibi carum et ami-
cum, Idyllio 4, versu penultimo, et 7, 1. Cretensis fuit, et
videtur eodem tempore Alexandriam, aut sponte sua, aut ac-
citu regis Ptolemaei, profectus esse, quo Theocritus, et in
illo itinere cum Syracusano poëta in Asia congressus esse, si
modo carmen hoc a Theocrito profectum est.

14. *ἐγνοεῖν* saepe est *errare, labi, a vero in transversum
agi*, hic in noscitando. Versum hunc in mente habebat Eu-
stathius ad Od. ε. p. 1824. 28. sic scribens: *καθ' ἃ καὶ δ παρὰ
Θεοκρίτῳ αἰπόλος γνωστὸς φαίνεται ἀφ' ὧν ἑκαῖνος λέγει αἰπολικῶν ση-
μείων*.

16. versum hunc videtur Scholiastes Nicandri Theriac.
577. respexisse.

18. *πλακέρῳ* revocavi ex Aldina, scholiis ZC. Brubach.
margine HSt. Commel. *πλακέρῳ* est in ZC. Salam. Farr. et
commemoratur quoque in Scholiasta. Praetuli illam priorem,

quae est ἀπὸ τοῦ πλάζισθαι. cingulum illud est πλακκῆδον, quod in lumbis narat, laxum, pendulum, et male adstrictum est.

19. εἶπε est in libris omnibus. ego tamen nullus. dubito. legendum esse εἶδε. *intuebatur me, ore ad lenem risum diducto, et oculis blandum ad risum exbilaratis.* Annotator Vimar. ad h. l. adscripserat Heliodori haec ex Aethiopic. 2. περὶ ταῦτα ἐμειδίσαν ὀλίγον καὶ βαβιάσμενον καὶ μύνοις τοῖς χείλεσιν ἐπιτρέχον.

20. πόδας est in omnibus libris meis. sed praetuli πόδα, e Scholiasta. *meridianum pedem trahere, est, tempore meridiano ambulare.* Etiam vita Theocriti in editione ZC. πόδα dat. quamquam ibi quoque Aldina πόδας exhibet. et pro τῷ Aldina ibi οὐ et ZC. τὸ. quod τὸ si admittitur, potest πόδας locum obtinere. nam τὸ μεσημέριον tum erit adverbialiter, *tempore meridionali*, ut τὰ ποθέσπικα, τὸ πότορθρον. Post haec scripta reperi locum hunc a Fulvio Ursino p. 18. Virgilii collati sic recitatum τὸ μεσημεριὸν πόδας ἔλκει.

22. medicus tertius et quartus ἐν ἀλμαστιαῖσι.

23. ἐπιτυμβίδιαι Flor. κορυδαλλίδες (geminio λ) Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. uno λ autem HSt. et Scholiastes. Meminit huius loci Thomas Magister in v. κόρυδος. v. ad Idyll. 10, 51. ἡλάνοντι Flor.

25. ἐπιθρώγκαις solus ZC. ὥς τι ποσὶν ἰσσομένοιο Ald. unde effici possit ὥς τοι ποσὶν ἰσσυμένοιο. et sane τοι dat Lips. Stop. Flor. et margo Salamandrinae atque Farreanae. ut ποσὶν ἰσσυμένοιο sic absolute per se stet, *te pedibus incitato*, h. e. festinante, quemadmodum Idyll. 2, 80. est λειπόντων, *utpote qui reliquissent.* ZC. sic dedit ὥς τιν ποσὶν νισσομένοιο. item Salamandrina. sed Farreana peius ὥς τιν ποσὶν εἰσσομένοιο. Calliergum secutae sunt Brubach. HSt. et caeterae iuniores, item scholia sic dant, nisi quod ποσὶν. P. νισσομένοιο. Annotator Vimar. adscripserat [Aristoph. 23. ἐκτυπεῖτο δὲ ἐμβὰς γερύτων εὐρύμοις προβάσμασι. F. V.] id est, Fulvius Ursinus. Est locus e Vespis.

26. πταίισα ποτ' ἀρβυλίδεσσι idem est, atque ταῖς ἀρβυλαῖσι προσπταίισα. ποτὶ est postpositum verbo, pari modo, atque κατὰ postpositum est verbo τίλασσα Idyll. 2, 54. v. Voss. ad Catullum p. 290. Locum hunc citat Etymolog. M. v. ἀρβύλη. Eustath. ad Iliad. 1. p. 746. 2. αἱ δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ αἰδῶσαι λίθοι ἐν τῷ προσπταίειν ἀρβύλαις βουκολικὴν ἔχουσιν ἀφέλαιαν. Idem p. 1236. 4. Θεόκριτος δὲ, αἷτ, θρασέως λέγει πᾶσα λίθος αἰδεῖ.

34. ἄλωνα mediceus tertius.

35. pro ξυνὰ δὲ καὶ ἁῶς, quod habent libri omnes, mavult cl. Valkenaer in notis ad Moschi lessum in Bionem p. 81. ξυνὰ δὲ καὶ αἰδᾶ. Fateor, esse aliquid obscuritatis in lectione vulgari, et hanc lectionem, ab eo commendatam, esse planiorem. Verumtamen est vulgata, si semel eius vim perspexeris, exquisitior atque elegantior. Sententia haec videtur esse: age bucolico certemus carmine, quoniam hoc matutino tempore, quod nos pariter nunc agimus otiosum, viam quoque agimus eandem. Poeta itaque ἁῶ appellat tempus illud diei, quod ab ortu solis ad τὴν πλεῖσταν ἡγοράν, seu meridiem ferme, vacuum aliis negotiis, effluit: quo tempore obambulare solebant, donec tempus instaret in forum coeundi, et negotiis forensibus vacandi.

37. ἴ. καὶ γὰρ ἔχω 'κ μουσῶν κ. τ. *babeo enim a Musis mihi datum os sonorum.*

40. de Phileta v. Moschi Idyll. 4, 99. et Schol. Nicandri p. 1.

41. Leichius e P. βάτραχος notaverat, et e Lips. ἐρεῖδα. quod annotandum duxi, quo constaret, etiam hoc exemplo, ἐρεῖδεν et ἐρεῖδεν inter se a librariis permutari.

42. γελάσας Lips. Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. γελάξας ZC.

44. ἀληθέα Lips. Adscripserat annotator Vimar. locum Euripidis e Phoenissis ὦ Διὸς ἕρως Ἄρτεμι.

46. mediceus primus ὠρομέδοντι dat, quae lectio ita vehementer placet, ut, si satis mature de ea mihi constitisset, fuisset eam in textum recepturus.

51. ἐν ὄρει non est, simpliciter ad literam, *in monte*, sed *rure*, etiam in plano solo. Pro his verbis aut invenit in suis libris Eustathius ὄρη, aut deceptus a memoria sua id attulit. v. Casaubon. Lect. Theocr. cap. ult. qui videtur eam lectionem probare. quam non satis intelligo. In ἔξεπνεασα sibilantem literam duplicat Lips. Recitat Eustath. ad Iliad. α. p. 125. 18. h. l. sic: τοῦτον καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ τὸ ὄρη φίλε ὃ μέγα λυβριον ὄρη ἔξεπνεασα. ταῦτέστιν, ὄρα τὸ μέλος, ὃ καὶ ὄραν ἐπὶ πονήσαμεν. Fefellit Eustathium memoria.

52. Huic versui praeponunt P. Aldina, ZC. et Brubach. Λ. hoc est, personam Lycidae, cuius sunt omnia infrequentia ad vs. 90. Probo factum, sed constantiam desidero. debebat enim pari modo versu 96. σ. praefigi, ad indicandum,

dum, sequentia Simichidae esse. verum id omiserunt. Deest etiam A editioni Salam. Farr. HSt. v. supra ad inscriptionem huius idyllii dicta.

53. v. ad hunc versum Casaubonus ad Athenaeum p. 874.

54. α' $\omega\rho\lambda\omega\nu$ Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. α' $\omega\rho\lambda\omega\nu$ HSt. revocavi veterem lectionem. Constat, veteres, ut univérse mirificum in modum inconstantes in spiritibus vocabulorum fuere, sic in hoc vocabulo, spiritum utrumque, asperum et lenem, promiscue habuisse, proinde atque etiam syllabam mediam, ρ , modo corripuerunt, (ut Callimachus, qui $\omega\alpha\rho\lambda\omega\nu$ dixit) modo produxisse, ut Theocritus ubique fecit. Videtur utique spiritus asper huic nomini melius convenire, si quidem originem spectes. ductum enim est $\alpha\pi\delta$ $\tau\acute{\alpha}\nu$ $\omega\rho\lambda\omega\nu$, ab Horis. Orion est sidus, quod terris nostris tum se ostendit, quum η $\omega\rho\alpha\lambda\alpha$, tempus maturandis satis idoneum ingruit. $\iota\sigma\chi\epsilon$ dant medicei tres, Ald. Salam. Farr. Brubach. $\iota\sigma\chi\eta$ ZC. HSt. idem diversitatis est in iisdem libris in $\delta\iota\acute{\alpha}\kappa\epsilon\iota$, versu superiore 53.

55. $\delta\pi\tau\acute{\omega}\mu\epsilon\nu\theta\epsilon\nu$ solus ZC. et Toletanus Schotti.

57. $\tau\acute{\eta}\nu$ $\tau\epsilon$ omnes veteres. $\tau\acute{\alpha}\nu$ $\tau\epsilon$ Commelin.

59. $\tau\epsilon$ omnes veteres, praeter ZC. e quo $\tau\acute{\alpha}$ revocavi.

60. $\delta\rho\epsilon\nu\theta\omega\nu$ omnes veteres. sola Commel. $\delta\rho\epsilon\nu\chi\omega\nu$.

63. $\eta\mu\alpha\rho$ Ald. ZC. in scholiis. $\alpha\mu\alpha\rho$ ZC. in texto, Salam. Brubach. HSt. $\alpha\nu\eta\tau\iota\nu\theta\epsilon\nu$ Stop. et Schol.

64. $\pi\alpha\rho\alpha$ Lips. Stop. sed saepe $\pi\alpha\rho\alpha$ et $\pi\epsilon\rho\iota$ a librariis permutantur. $\phi\upsilon\lambda\acute{\alpha}\sigma\sigma\omega\nu$ hic idem valet atque $\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\nu$ pro more Theocrito proprio. vid. Idyll. 2, 120. $\mu\acute{\alpha}\lambda\alpha$ $\Delta\iota\omega\nu\acute{\upsilon}\sigma\sigma\iota\omicron$ $\phi\upsilon\lambda\acute{\alpha}\sigma\sigma\omega\nu$.

71. $\alpha\upsilon\lambda\eta\sigma\epsilon\upsilon\nu\tau\iota$ $\delta\delta$ $\delta\omicron\iota\omega$ $\pi\omicron\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\varsigma$ Lips. et medicus secundus.

73. in $\xi\epsilon\nu\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$ nihil invenio in libris meis differentiae. Paret tamen, nomen hoc corruptum esse. $\xi\epsilon\nu\acute{\epsilon}\alpha$ non est nomen foeminae proprium, sed $\xi\epsilon\nu\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$ est viri. quare aut $\xi\epsilon\nu\acute{\epsilon}\alpha$, detracto sibilo, legendum est, ut sit genitivus, *filiae Xeniae*, aut aliud quid hic later, mihi quidem adhuc obscurum. alii dant $\xi\alpha\nu\theta\acute{\alpha}\varsigma$, teste Schol. $\eta\rho\acute{\alpha}\sigma\sigma\alpha\tau\omicron$ dant omnes, praeter ZC. qui tam in texto, quam in scholiis $\eta\rho\acute{\alpha}\sigma\alpha\tau\omicron$ dedit, simplici ϵ . forte quia $\epsilon\rho\alpha\epsilon\iota$ et $\epsilon\rho\alpha\tau\alpha\iota$ producta habentur in superioribus. $\rho\acute{\epsilon}\tau\alpha\varsigma$ Lips. medicus secundus et tertius. Si $\xi\epsilon\nu\acute{\epsilon}\alpha$ possit significare *secessum ex hominum consortio*, suspicarer, hic loci morbum

bum Daphnidis demonstrari, quum exosus humanum genus, ob alicuius mulieris amatae pertinacem averfationem sui amatoris, in montes, hoc est, rus, in solitudinem secessit, et moerore consumptus animam reddidit. qui morbus Idyllio primo decantatus est.

76. *ἔντε* plerique libri, ut Ald. ZC. Salam. Brubach. HSt. in Farreana certo distingui nequit, quis esset spiritus, lenis an asper. Ego *ἔντε* cum spiritu aspero exarandum curavi, id est, *ἔντε*, *ubi*, quibus in montibus, Daphnis pari modo contabescebat, atque nix in monte Haemo.

77. medicus tertius et quartus dant *ἰεχάτδαντα*. perinde est.

78. In Comatae in arcam inclusione reperisse visus sibi est Palmerius Exerc. p. 801. damnatum ad lautomias Philoxenum a Dionysio tyranno. Quae merae nugae sunt, scite tamen illae excogitatae, cum ratione insania, quae multa, et multo, quam dicere tutum est, maior in rebus humanis versatur. Inter omnes gentes veteresque novasque versatae sunt eiusmodi fabellae lepidae, quibus docerentur homines, religionem erga deos non esse infructuosam, sed deos memores honorum esse, sibi ab hominibus habitorum, et sibi deditos e praesentissimis quibusque periculis eripere. Libri Iudaeorum, Muhammedanorum, Graecorum, aliorumque referti sunt eiusmodi exemplis prodigiosis, quae huic Theocrito gemina germana sunt.

85. *ἰεπύναςας* Lips. medicus secundus, et margo HSt. e scholiis. *ἰεπύναςας* medicus tertius, *ἰεπύνησας* quartus. *ἰεπύλισσας* editi omnes mei.

86. *ἰμοι* Lips. Ald. Flor. ZC. tam in texto, quam in scholiis. quod revocavi. *ἰμεν* Salam. Farreana, Brubach. HSt. *ἦμεν* solus Lips.

87. *ἔγω* ZC. in scholiis.

88. f. *φωνᾶς σης κίων*, vel *σᾶς*.

90. *μὲν αὖθις* sola Ald. vitiose.

93. significat Ptolemaeum aliquem. Lips. *Ζηνδς*.

94. *ὅττι γ' αἰδεν* M. P. medicus secundus, Stop. Ald. Schol. ZC. margo Salamandr. Farr. *ἢ τὴν γεραῖον* ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. *ὅττι γεραῖον* medicus quartus.

96. *ἰπίπταρον* Schol. ZC. ad vs. 21. sed hoc loco facit cum vulgata.

97. *ἔξ* Lips.

99. *Ἄριστι* mihi suspectum. nomen viri proprium non est. Ariston et Aristas sunt nomina. num igitur *Ἀριστες* scribendum, ut sit pro *Ἀριστεας*, an *Ἀριστεας* pro vocabulo trisyllabo est pronuntiandum?

100. *μέγ' ἄριστος* M. P. Stop. Aldina, Flor. margo Salam. Farr. HSt. Commelin. scholia ZC. sed textus eius, Salam. Farr. et margo HSt. vitiose dant *ἄριστι*. revocavi prius illud. *καλῶν* Flor.

101. duplicem patitur hic versus interpretationem, alteram hanc: *Phoebus ipse haud dedignetur, huius viri laudes in templo suo canere.* alteram istam: *Phoebus ipse nil recuset, quominus hic Aristas apud tripodem suam fidibus canat.* forte fidicen ille fuit, qua de re tamen haud constat.

102. *ὄστων* scholiastes ZC.

103. *δμήλας* Ald. et caeteri. sed *δμέλας* Lips. et medicus secundus. et certe in scholiis hic mons constanter *ὄμαλος* appellatur. *ἔς γε* vult Valkenaer ad Herodot. p. 535. perlevis animadversio, e qua sola si tantum sit spectandum ingenium, nae perquam mediocre videatur.

104. sola Commelin. *τήνοιο*. caeteri omnes, et in his Lips. *κείνοιο*.

105. revocavi *ἄρα φίλινος* ex Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. margine HSt. Dorvillii Vanno critica p. 227. in iunioribus obtinebat *ἄρ' ὁ φίλινος* ex auctoritate HSt.

106. *καὶ μὲν* medicus quartus. deinde secundus, tertius et quartus *μή τι τυ*, quod vulgatae praeferam haecenus, ut *μή τι* [id est *μὴ ἔτι*] *τυ* exaretur. tametsi nescio, sitne *μὴ ἔτι* pro *μηκέτι* usurpatum. Olim aliquando suspicabat, poetam dedisse *μή τυ τοὶ παῖδες*, id est, *μή σε οἱ Ἀρχαῖκοι παῖδες*. nam diphthongus *οι* est anceps.

112. *τετραμμένος* est in omnibus libris, praeterquam in medico tertio, qui scholium eius loco exhibet *κακλιμένος*. pro quo ex ingenio meo reposui *τετραμμένος*, venditus ad *Hebrum*, h. e. ea conditione venditus, tanquam servus nequam, ut in Thraciam, h. e. in regionem saevissimam et a Graecia quam longissime remotam, absportarere. In Aldina est *ἄρτι* ex veteri more scribendi. Saepe in libris occurrit *ἄρτος* pro *ἄρτες*, et *ἄρτιος* pro *ἄρτιος*. In eadem et in ZC. Salamandina

drina et Farr. est εὔρεν. quod tenendum ad scholiorum intelligentiam.

115. offendit me quidem λιπόντες. non video, qui cum ελκεῦντες consistere queat. in alterutro, necesse est, ut vitium inlit. videtur in illo haerere, sententia potius κατέχοντες, ἐπιδόντες, tenentes, frequentantes, vel tale quid postulare. Cogitavi de πόντες. An repetemus a verbo λιπτειν, appetentes, in aor. secundo, aut λιπόντες, in praesente. Forte videbitur hoc quibusdam haud improbabile. nam prima syllaba in λιπόντες potest corripì.

116. νεῦμα dat mediceus secundus, solenni errore, quo α et εν inter se permutantur. v. ad Idyll. 5, 25.

117. v. Broekhus. ad Tibullum 3, 4. 34.

119. versabatur olim in libris vulgaribus turpissimus error, quem sustuli. Legebatur ἔκ ἐλατῆ με. atqui non sequitur contemptum a Philino Simichidas, sed amicum suum, Aratum. Recte veteres omnes editiones ἔκ ἐλατῆ μεν. Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Apud primum HSt. vitiosum illud με reperio.

121. καὶ δὴ μὲν] atqui iam dudum — Sententia haec est: egone stultus non sum, qui Cupidines advoco, et illis mando, ut Philino amorem Arati iniiciant. Illi vero suum opus iam dudum peregerunt, et Philinum tanto Arati amore inflammaverunt, ut prae eius desiderio contabescat Philinus, quo fit, ut ipsae mulierculae, novitate repentinae mutationis percussae, clament miserabundae: O Philine, forma tua disperit. ὑποῤῥεῖ Stop. Lips. et mediceus secundus.

122. ἐπὶ προθύροις] Philini puta. nil iam nunc opus est molestis machinationibus, ad expugnandum Philinum, qui ultro iam in potestatem tuam, Arate, devenit.

124. νάρκησιν mediceus tertius, Salam. Farreana, quae duae etiam dant ἀνιμῆσι, quod posterius etiam est in Stop. διδόνη P. Ald. forte δίδασσι voluit. Sententia est: Conterant alii totas noctes ante fores Arati, contemti et exclusi, et sub primum diluculum, gallis cantum suum exordientibus, cum homines evigilare incipiunt, ad discessum ab eius foribus accingantur, spem amicae admissionis deiecti. Nos soli possidemus Philinum, nobis solis patet Philinus et paret.

125. pro ὕμν dat mediceus tertius ἐπὶ. quod recepissem, si satis tempori nossem. Sententia est: solus Molon, homo scaevus, pinguis, rusticus, inficetus, impurus, in hac palae-

stra torqueatur et excrucietur. Palæstram appellat illa tædia et supplicia, quae tolerare debent amatores spreti, itando ad fores amati, et ad eas iterum atque iterum pervigilando, donec tandem assiduitate officiorum, patientia et importunitate pertinaciam et odium vincant crudelis et superbi amati. Schol. et Flor. dant *μολαν*.

126. *ἄσυχίαν* appellat gaudia secreta, quibus amantes fruuntur, cum corpora amata clam tenent in amplexibus suis, reliquis omnibus rivalibus nesciis, aut exclusis. v. Aeschin. in Timarch. p. 12. vs. 3. ubi *ἐρημίαν* commemorat, et vs. 10. ubi *ἄσυχίαν*. quae sunt ibi loci vocabula obscœna et improba, quod in notula ad h. l. interpretationi meae germanicae operum Demosthenis et Aeschinis adpersa demonstravi. *μέλει* Stop.

127. *ἐπιφθόζουσα* Lipf. *τὰ μὴ καλὰ*, aut interpellationes importunorum clandestinos nostros cum Philino congressus interpellantium, aut verba scaeva, vi magica praedita, quibus voluntas Philini ab Arato avertatur, et ad alium aliquem detorqueatur.

128. *γελάσας* Lipf. Ald. Brubach. HSt. *γελάξας* ZC. in texto et in scholiis, Salam. Farr.

129. *ἦμεν* sola Commelin.

130. Locum hunc imitatus est Paulus Silentarius Anthol. VII. p. 603. quod observavit Arnoldus Lect. Graec. p. 171.

132. *τρεφόντες* Stop.

133. *σχολοιο* Schol. ZC.

134. *εἰναρταίσιν* Lipf. et, quod eodem redit, *εἰναρτέρσιν* medicus secundus et quartus. alterutrum debebat recipi. poenitet me fucordiae meae, qui hoc praeterviderim. *εἰναρταί* dicuntur, non *εἰναρταί*. versatur tamen in omnibus libris editis *εἰναρταίσι*.

135. versum hunc citat Eustathius ad II. p. p. 1112. 35. *Δωριεὺς δὲ ἄμιν συτέλλοντες καὶ τὸ ἰ ἐξόνοντες. Θείκεριτος. πολλαὶ δ' ἄμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντες.*

137. *κελάρυζεν* medicus tertius et quartus.

138. *τοί*, est in Stopian. et Flor. *οἱ* in Salam. Farr. vitiöse.

139. ad hunc versum adscripserat Leichius. [Plin. 2, 27.]

141. de acanthide disputat Iacobus Nicolaus Loënfis Epiphyllid. 3, 26. (p. 392. T. V. Lampad. Gruter.)

144. pro παρὰ dant mediceus tertius et quartus περι.

146. ἐρεξε dat Suidas, qui versum hunc recitat v. βρε-
βυλα, item Etymol. M. in eodem vocabulo.

147. versum hunc citat Athenaeus p. 50. I. ἀπὸ τοῦ
mediceus quartus.

151. παρὰ κνέτω Scholiastes, male.

152. ὄρεσι] in monte Aetna. regionem illam Aetneam
appellabant τὰ ὄρη. v. Idyll. Moschi in Bionem vs. penult.

153. ἐπεισε P. Ald. ZC. Brub. ἐπεισε Salam. Farr. HSt.
ergone profecta est haec emendatio a Torino, cuius praefa-
tio Salamandrinae et Farreanae praefixa est. Sed videtur po-
tius a Camerario profecta esse.

154. διεκράνασσε mediceus tertius. v. Etymol. M. h. v.
ubi mirifice exponit, et ex Amaranto, Scholiasta Theocriti,
locum affert, qui in scholiis, quae hodie circumferuntur, non
exstat.

155. ἀλπίδες mediceus tertius.

156. γελάσαι Lips. Ald. Salam. Farr. HSt. γελάσαι ZC.
in texto et in scholiis, Brubach.

ult. ἐν ἀμφ. Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.
quod revocassem, nisi diligentiam meam fessellisset. et nescio
sane, unde ἔκ' illud in editionem nostram irrepperit. forte
vitium est editionis Londinensis, e qua nostra expressa est,
mihi praetervisum. Ecquis satis oculatus in tantis minutis
sit, in tanta rerum copia, in tanta festinatione.

AD IDYLLIVM OCTAVVM.

2. pro ὡς φαντὶ commendat Pierson Verof. p. 46. Διδ-
φαντε. prorsus nulla de causa nam, quam assert, ea nulla
est. Vt in vulgo de magnis illis mythicis heroibus variae
et inter se saepe pugnantes versabantur fabulae, sic de Da-
phnide et Comata multae et dissimiles sibi fabulae iactaban-
tur a pastoribus. Ecquis nescit, talium fabellarum seu apo-
logorum commune praeloquium hoc esse, aiunt, fama fert

antiqua, fuisse aliquando hos vel illos, reges, pastores, ut quisque vult couminisci.

5. πρώτος Stop. Ald. caeteri πρώτος.

9. Dorville ad Chariton. p. 660. affirmat, codicem Taurinensem, quem optimum appellat, exhibere συρικτὰ. quod in nullo meorum reperi.

13. μὲν P. Ald. καὶ caeteri.

14. γ' post ἰσομάτορα delevi ex auctoritate Aldinae, et
 15. γ' post ποκα iterum expunxi ex auctoritate Lips. Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt.

20. ἢ κατατίσθαι Ald. sola.

24. κάλαμῶς γε διασχισθεὶς Lips. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. recte. quamquam adhuc melius fore existimavi, si γε hoc dividerem in duo vocabula γ' εἰ. primus HSt. male dedit με. qui dici potest διετμήξεν ἡμεῖς δ' κάλαμος pro ἡμεῖς τὸν δάκτυλον?

25. Lipsiensis liber huic versui personam Menalcae praescriptam habet, et sequenti Daphnidis. ἡμῶν dat Aldin. ZC. Salam. Farr. Brubach. αἰμῶν HSt. alii αἰμῶν, teste annotatore Vimar.

26. τῆνόν πως omnes libri dant. ut πως sit encliticum. feram. Sententia enim bona exit: *advocemus quodammodo* — sed, nescio quare, mihi displicet illud languidum *quodammodo*. Refinxi ergo sic, ut πῶς cum circumflexo exararem, et in fine versus signum interrogationis adderem, hac sententia: *Quid si vocemus?* h. e. ipse tu tecum statue, quale sit, si vocemus, retene et sapienter factum, nec ne.

28. καὶ Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. et sic quoque versu proximo ἐπακύσας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπακῦσαι Ald. HSt. potest utrumque ferri. *audiendi causa*, aut *obsecutus*.

29. κρήνιν Lips.

34. συρικτὰ P. Aldina, ZC. in texto, Salamandr. Farr. συρικτὰς ZC. in scholiis, Brubach. HSt. revocavi prius. constat enim hodie, Doras nominativum non modo in ας, sed etiam in α exeuntem formasse. Probavit etiam Casaubonus συρικτὰ, praeter Aldinae auctoritatem, ad Florentinae quoque, provocans.

35. ἐκ ψυχῆς] ex animi mei sententia, prout ipse ego volo atque cupio. ἐμνάδας P. Ald. ZC. in texto, Salamandr. Farr.

Farr. Brub. margo HSt. medicus secundus et tertius. ἀμν-
δας ZC. in scholiis et HSt.

39. ποιμαίνετα medicus quartus.

40. pro χαλρών malim χιμαρών. *si quid capellarum Me-
nalcas hic egerit.* ut hoc χιμαρών respondeat illi τὰς δαμάλας
vs. 36.

41. πάντα ter Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. πάντα
solus HSt. scholia quoque monent, libros quosdam νομαί
dare.

42. pro πλῆθυσιν ZC. in scholiis et Flor. dat πηδῶσιν,
vitiose.

43. ἐκινέσσεται Lips. ἐκινέσσεται Stop. Flor.

44. Lips. χ' δ' βοτάνη.

46. pro πληρῶσιν medicus primus πλαρῶσι. in quo, non
dubito, quin sit grammaticus aliquis nescio quid dorici ster-
coris reperturus.

ibid. malim καὶ δρύας ὑψιτέρας. *apes implent melle, tam
corbes vel alvéas* [σμάνας idem sunt, atque σίμβλα. v. Schol.
ad Idyll. I, 107.] *quam quercus altas.* notum est, apes melli-
ficari in quercubus et aliis arboribus cavis.

Versus hi quatuor 49. 50. 51. et 52. Daphnidi sunt tri-
buendi, proximi vero 53. 54. 55. et 56. Menalcae; ut ho-
rum uterque paulo ante quaternos versus de genere elegiaco
pronuntiaverat, ita nunc octonos eodem de genere ambo re-
citant, et postea, ad extremum, octonos in genere heroico.
Lusus hic est poëticus, qui nonnihil ingenii grammatici sapit.
Sed hic lepos haud alienus est ab iplis adeo vetustis poëtis
Theocrito aequalibus, ut Callimacho et Nicandro, in quibus
haud raro grammaticam doctrinam maioris, quam ingenium
poëticum, facias.

49. ὦ, *ubi*, legendum esse pro ὦ, quod est in omnibus
libris, constat e Scholiaste, qui ὦ perspicuis literis in edit.
ZC. dat, et reddit ἐπὶ. id quod dudum observavit Casaubo-
nus. Possit quoque legi ὡς, *ad*, quod malim. subauditur
δεῦρο, *huc ades, ad profunditatem sylvae immensam.* ὤλες Ald.
Flor. caeteri ὤλες.

51. τῆνος] Milon puta. unde constat, Daphnin hic lo-
qui, non Menalcam. Daphnis enim Milonem amabat, ut e
vs. 47. constat. Menalcas autem se puellae amore captum
versu 43. profiteretur. καλῆς videtur nomen servi esse. nam mi-
hi quidem parum poeticum, et paene stultum videtur, hircο

mandata dare perferenda, quae neque audiat hircus, neque eloqui et referre possit. Homini talia mandantur, a sapiente quidem. *κῆλοι* et *κῆλλοι* sunt, quibus manus sunt aut prorsus amputatae, aut morbo contortae et resolutae, ut agendo sint impares. Saepe heri servis furacibus manus amputabant, aliisve modis luxabant, poenae ergo, ut furari desinerent. Sic solent Arabes. Scythae suos servos exoculabant. καὶ deest soli ZC. in texto. sed in scholiis habet. *μῖλῶ* dat Aldina sine iota subscripto, item Stop. et Schol. cum eo, *μῖλῶ*, HSt. caeteri omnes *μῖλων*, unde effeci *μῖλων'* cum apostropho, ut sit pro *μῖλωνι*. Possit tamen *μῖλῶ* haecenus ferri, ut habeatur pro contracto *μῖλωι*, post eiectum *ν*. et adscripserat annotator Vimar. ἀποκοπή δωρικῇ. verum, sintne tales contrahendorum nominum propriorum modi Graecis usurpati, vehementer dubito. Flor: *μήλω*.

52. *φώκας*] *vitulos marinos*. prodit etiam hoc, *Daphnion*, bubulcum, hic loqui, non *Menalcam*, caprarium. Qui enim deceat caprarium, qui convenit, artis suae exercitium laudare atque ab opprobrio liberare, commemoratione exempli a deo repetiti, quem deum nil puduerit vitulos pascere? Quid vituli ad caprarium? Sustulissem vulgarem personarum vel partium distributionem, nisi veritus essem, ne operas typographicas offenderem, et adversus mea reliqua praescripta timidiore et dicto parum audientes redderem, si rationes eorum nimis perturbarem; quibus imperatum esset, paginarum et versuum, qui sunt in editione Londinensi, numerum eundem reddere. praeterea debebant etiam in latina interpretatione personae mutari. Ego vero illam plane non attingere, et in ea nil movere decreveram. Quare maculam hanc, quamvis invitus, suo loco reliqui. κακὸν εὖ κείμενον ἔστω.

53. vehementer urebar pruritu, γὰρ, quod est in libris omnibus in τῶν, id est, τὰ ἐν mutandi. et poenitet profecto nunc importunae meae timiditatis. τὰν πέλοπος sunt τὰ ἐν πέλοπος βασιλείῃς κτήματα. In altera tamen huius eiusdem versus parte plus animorum summi, et lectionem vulgarem librorum omnium, χρυσεῖα τέλαντα, mutavi cum χρυσεῖ' Ἀταλάντας. Primus de loci vitio admonuit Pierson Verosimil. p. 47. et poterat profecto illa, qua usus est, emendandi ratio verae vicem fungi, ni melior et certior suppeteret. Coniecit nempe χρυσεῖο τέλαντα. Sed videtur poeta Atalantae nomine delecta.

lectatus esse. vid. Idyll. 2, 120. et 3, 40. et versus proximus perspicue docet, cum hæc scriberet, Atalantam eius animo esse obversatam. In *χρυσεία* subauditur *μήλα*. aurea poma Atalantæ in historia fabulari perquam sunt nota. Conf. Lillii Giraldi dialogismum 20. et P. Victorii Var. Lect. 37. 13.

56. *ἔς* hic loci idem est atque *πρὸς* vel *παρὰ*, *apud mare Siculum*. ut Idyll. 5, 123. *ἔς τὸν Ἀλντεν*, *apud Alentem*. *σύννεμα μάλα* sunt greges ovium eodem in loco pascentes.

57. *ἔδασι* P. Ald. et Stobæus p. 391. 44. ed. Gesneri. (nam locus hic plane ab exemplo Trincavelli abest.) *ἔδασι* ZC. et omnes eum insecuti. E Stobæo sagaciter et feliciter collegerat cl. Valkenaer Ep. ad M. R. p. IX. *ἔθασι* corrigendum esse, in quo ita nunc ei assentior, ut etiam inferre in hanc nostram editionem nil dubitavim, tamen olim ab eo dissenferam. *ἔθασι* sunt h. l. pecora lac præbentia, ut ovillum, bovillum, caprillum genus. Virgilius satis habuit, locum hunc imitatione aliqua adumbrare, verbum verbo reddere nil curavit.

58. *ὑπὸ πλάγῃ*] meminit huius loci et vocabuli Eustathius ad Dionys. Perieget. vs. 121. *ἐγχεσμένους* Stop.

59. 60. hi duo versus aperte docent, Menalcam hic loqui, puellæ amore captum.

60. Sententia hæc recurrit Idyll. 13. Conf. Callimachi epigr. 56. Adscripserat annotator Vimarjensis [Hanc vocem vix fert Pollux l. VI. p. 351.]

61. 62. In his aliisque multis huius Idyllii locis visus sibi est cl. Valkenaer vestigia grammatici interpolatoris deprehendere, Theocrito et ætate et ingenio multum inferioris. Infirari non possum, in illis, quæ sub Theocriti nomine circumferuntur, multa esse sibi vehementer dissimilia; ultimo præsertim loco posita parum respondent primis. quod facile est cuique sentire, cui ullus sit suavitatum Theocritearum sensus. Verumtamen ideo non ausim vetustatis testimonium mendacii arguere. Ipsemet certo persuasum mihi habeo in iis, quæ pro Theocriteis venditantur, esse quædam aliena: ut Idyllium septimum, quod Simichidæ esse, non Theocriti, videor mihi planum fecisse. Verum quis hodie genuina a spuris secernat in tanta rerum antiquitate et obscuritate? Collegit vetustus aliquis, quisquis fuit, auctor carmina bucolica in unum volumen, cuius quod pars plurima Theocrito in acceptis esset referenda, ideo nomen eius suæ colle-

collectioni praescripsit. Multae possunt in eiusdem auctoris operibus causae disparitatis esse, ut aetatis et argumenti diversitas. In Bacolicis Theocritum aliosque seque ipsum superasse, in scriptis alius generis mediocrem et sibi dissimilem esse, auctor est Diogenes Laërtius. Ab eodem homine, sed alias iuvene, alias sene, scripta quaedam paene iuratus ab eodem profecta neges esse. In nulla paene re antiqua alia maior versatur obscuritas et dubitatio, quam in natalibus scriptorum. In Lysiae orationibus aliquam Phaeacis reperit Taylorus, ego Hyperideam in Demosthenicis, et sic alii alia. Nostrum est, in eiusmodi rebus Academiam sequi, et auctoritatem antiquitatis non plane nullius facere.

66. versum hunc ex Homero adumbratum putat cl. Valkenaer. et ex eo colligit, eum a Theocrito proficisci non potuisse. Vim argumenti ego equidem nullam video. Primum, ex Homero repetitam esse sententiam, certum adhuc non est. Similitudo quaedam non valet ad hoc affirmandum. possunt multi cogitando in easdem sententias incurrere, aut a rerum similium natura induci. Deinde si sit ex Homero adumbratus hic locus: ignorabatne Theocritus Homerum, quem non uno loco laudat? an dedecori erat, colorem aliquem ab eo ducere, quem pueri in scholis memoriter discerent, et cuius dicta referre, et sententiis suis exprimere, summae laudi haberetur? Ergone Callimachi, Euripidis, Sophoclis, aliorum loci omnes, ex Homericis fonte derivati, dicentur spurii, et a grammaticis subiecti esse? Sententia bubulcum vel maxime decet. *Σὺν παῖδι* probum est. *παῖς* etiam Idyll. 20, 39. *bubulcum* significat. Stobaeus versu 64. pro *τῶν τοκάδων* dat *τῶν ἐρίφων*, et versu 65. *ἀδικῆς* et *μικρῆς* et *πολλοῖσιν*.

68. *κάμη'* Flor. *ὄκκων* (id est *ὄκκα ἄν*) recte dat medicus quartus.

70. tres medicei *ἔχοντι*.

71. f. *δεύτερος αὐτῆς Δάφνης*: prima in hoc nomine potest corrip. v. v. 82.

72. Aldina *σύννοφον*; prima litera maiore exaratum dat, raro exemplo. nam literae maiores raras in ea occurrunt. quasi nomen proprium esset. Videtur poeta puellam tristem et superbam perstringere, quae vitam pastorem contemneret, nobiliorisque alicuius conditionis admiratione duceretur,
cui

enī opponit vitae rusticae commendationem versibus 76. ad 80.

73. ἦ μιν Lips.

74. λόγων HSt. e Scholiasta, qui etiam alteram vulgarem lectionem, λόγον, quae in aliis omnibus libris obtinet, commemorat. Sententia est: Puellae huic, me per speciem laudationis sublaudenti, nihil omnino respondi, ne acerbum quidem quicquam. Liceto mihi hac occasione oblata Callimachi epigramma 34. ubi ἐπος τόδε πικρὸν ἀκῆων occurrit, exponere atque vindicare. Sententia illius epigrammatis haec est: Novi, Menippe, me a divitiis desertum esse. noli hoc mihi iterum atque iterum ingerere, quod melius novi, quam tu me docere potes. Excrucior, cum identidem aures mihi obtunduntur illa acerba meae egestatis exprobratione. Omnium, quaecunque ad me amara a te proficiscuntur, hoc est unum insuavissimum; quod tu nempe de die in diem mihi meam paupertatem exprobras.

76. ἀδελφὰ φωνὰ (duobus vocabulis) Ald. caeterae tribus ἀδελφὰ φωνὰ.

78. αἰθριοκείτην Flor. melius.

79. Sententia est, res quasque in genere suo bonas et honestas esse, si usus ex iis existentis habeatur ratio; quae cum aliis collatae honestioribus et excellentioribus, videri possint viles et turpes: sic non magis vaccas pastorem dedecere, quam glandes quercum.

80. ὁ μύσχος Ald. quod revocavi. est enim μύσχος generis masculini. ἃ μύσχος ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. sed cur eadem illae editiones non item Idyllii 9, 7. mutarunt? nam ibi, praeter Stephaninam, omnes dant ἀδὲ μὲν ὁ μύσχος γαρεύεται. Producit caesura syllabam.

84. placuit Scaligero et Valkenario τὰς σφριγγας. sed vulgata bene habet. Theocritus ἀέζυσθαι τι in accusativo usurpat; et victor non unam fistulam, sed duas pro praemio aufererat, alteram Menalcae, alteram suam, quae, cum pignori opponeretur, exhibat ex eius potestate, et in ius neutrius concedebat, donec constaret, utrius esset futura.

86. Eustath. ad Iliad. o. p. 10' 8. 24. ὁ μὲντοι παρὰ θεοῦ κείτω ἀμελγεὺς ποιμενικὸν ἀγγεῖον ἔστιν, ἐν ᾧ ἀμείλγουσιν, v. etiam p. 1625, 5. ad Odyl. 1.

88. ὡς et ἔτῳς inter se permutavit interpretes. sed obtinent etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, ὡς

quemadmodum, ὅτως, sic. Pari modo vs. 90. ὡς (cum accentu) est sic, et vs. 91. ὡς (sine accentu) *quemadmodum*. Scaliger locum aliter constituit.

90. ὡς Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. ὡς sola Commelin.

91. ὡς καὶ νόμφα γαμθεῖσ' ἀκάρχοι Aldina, Salam. Farr. Brubach. ὡς καὶ νόμφα γαμθεῖσ' ἀκάρχοι ZC. HSt. revocavi lectionem Aldinae, nisi quod eam syllaba auxili. nam γαμθεῖσ' literis integris exarari curavi, illud extremum α a caesura producitur, α contra in νόμφα corripitur.

92. πρῶτος Lips.

AD IDYLLIVM NONVM.

Praefixi huius Idyllii versibus his, primo, quarto a decimo, et primo a vigesimo, personam pastoris, rei natura, et titulo ipso id demonstrante.

2. ἐφαψάσθω ex Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. item e marginibus ZC. et HSt. scholiisque revocavi. Nam ZC. et HSt. in texto, item Stop. dant ἐφαψάσθω. ἐφαπτεσθαι est, *se se annexere* et velut agglutinare alicui seu rei, seu homini, eoque sequi prae euntem, et vices eius suscipere. De mirifico errore, qui ex annotatione marginali Romanae editionis, per inscitiam correctoris typographici, in editiones illas duas Venetas, Salamandrinam et Farreanam, irrepsit, exposui in praefatione. Flor. dat Δάφνι συναψάσθω.

3. ὑπὸ τείλασι Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. sed praetuli ἐπὶ, quod est in sola ZC. editione, qui tamen in margine annotavit, pro ἐπὶ alios codices dare ὑπὸ. Sententia est: ὑφέντες ταῖς βυσὶ τὰς μὀσχας, καὶ ταῖς τείλαις ἐφέντες ταύρας. postquam subieceritis vitulos foetis vaccis, matribus suis, tauros autem immiseritis vaccis sterilibus, quae nondum pepererunt, foetitionis ergo. ἐπὶ cum ὑπὸ passim permutari a librariis, admonet Ernesti V. C. ad Callimachi H. in Delum vs. 62. Damnat tamen Scholiastes lectionem ἐπὶ, et ὑπὸ tantundem, atque illud, h. l. significare contendit. quod mihi quidem haud facile persuaserit. βυσὶ Flor. Eustathius ad Odyss. i. p. 1627. 31. μὀσχα; βυσὶ ὑφέντες.

4. χαῖ μὲν sola Commelin. caeteri χαί μὲν.

6. ἐμποθεν (cum spiritu aspero) revocavi ex Aldina; nam caeteri omnes vitiose dant ἐμποθεν, cum spiritu leni. ἐν ποθ' ἐν Flor. quae vera est lectio, quam revocassem, si citius comperissem. id est, ἐν ποθ' ἐν. ἐν μέλος ποθ' ἐν μέλος. si Daphnis canat unum distichon, canet Menalcas pariter unum. si ille tetrastichon, tum alter tantundem. si octastichon ille, hic item canet totidem versus. Invenio nunc quoque locum hunc ab H. Vossio ad Catull. p. 140. tractatum, cuius Vossii haec sunt verba: [ἐν ποθ' ἐν ἄδεν alias est ἀμοιβαίως. Vulgo apud Theocritum legitur ἐμποθεν. Sed altera lectio fuit olim probatior, ut colligo ex scripto Georgii, Metropolitae Corinthiorum, de quinque dialektis, cuius auctor inepte vulgo Corinthius vocatur.] Quid in editione HSt. sit, satis dignosci nequit, in illo quidem exemplari, quo usus sum. Sed sine dubio ille, qua erat minutiarum grammaticalium linguae graecae peritia summa, dedit ἐμποθεν. quod verum est. * inter se enim opponuntur ἐμποθεν, id est, ἐξ ἐνός ποθεν τύπῃ, et ἄλλωθεν. *ex altera parte, et ex altera.* Sic saepe erratur in ἐμπεδον et ἐμπεδον. illud est, *ad unum instar, pari modo, hoc constans, vel constanter, firmiter.* illud ἐμ est ex ἐν, adiectivo, alterum ἐμ est ex ἐν praepositione. * Sola Commeliniana dat ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο. caeterae omnes ἄλλωθεν δὲ γ' ὑποκρίνοιτο. [Stellis intercepta pro non scriptis haberi volo. Repugnant enim, prius exarata, superioribus, posterius exaratis. Cum tamen essent in se bona, tametsi ab hoc loco aliena, plane expungere nolui.]

7. ἀδὺ μὲν δ μὲσχος revocavi ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀδὺ μὲν α' μὲσχος HSt. ἀδὺ μὲν χαῖ μὲσχος Schol.

12. θέρεις revocavi ex Ald. et reliquis vetustis, itemque omnibus mediceis. sola Commel. θέρεις.

13. ἐρῶντι est in omnibus meis. ego tamen nil dubitavi, ἐρῶν τυ rescribere. *quantum tu, amore captus, curas praeceptis patris et matris morem gerere.* In ἐρῶν τυ subauditur a communi repetendum μελεδάλνεις. solus HSt. ἐρῶν τι duobus vocabulis distinctis dedit. ἐρῶντα Flor.

15. μάτις h. l. est nominativus. *Aetna est mater mea, h. e. natus sum illo in monte, et altus.*

18. medicei omnes ποθ' ποθ'.

19. ᾧ, quod, post Casaubonum, mihi dudum in mentem venerat, inveni postmodum in Aldina, et inde revocavi.

caeterae dant ἤ. Sententia est: Hyemis ne in mentem quidem mihi venit, pari modo, atque edentulus, apposita pulte amylacea, nucum ne cogitationem quidem ullam mente concipit. ἤ, *perinde atque.* ἢ δ' ὅσον, *ne tantillum quidem.* integre dixeris ἢ δ' ὅσον ἐξέστιν εἰπεῖν, ἢ δ' ὅσον ἄξιόν ἐστι λόγου.

25. τρέβω Ald. vitiose.

26. σιγήθην Ald. Flor

29. ἢ τήνοισι redit ad illos quinque convivas, quos vs.

27. commemorat, nil muto. sed tum idyllio huic nono totum decimum erit adiiciendum, et cum eo copulandum. Eo enim illa continetur cantio, quam ut Musae proferant, h. e. menti poetae iniiciant, et ex ingenio eius extendant, eas rogat versu 28. Me vero nondum poenitet suspicionis, a vs. 28. ad 36. exordium seu praefationem esse decimi. τήνοισι sitne probum et sanum, an vitiosum, haud liquet. facile sit in ἀλγείοισι mutare. sed sustineo h. l. sententiam. Offendit quoque παρῶν. num χαρῶν aut γαθῶν. sed ecquis dixerit, nihil h. l. hodie desiderari, unde apta sint illa τήνοισι et παρῶν; quibus nil moveremur, si illa, hodie deperdita, adhuc exstarent, et totus locus integer uno filo legi posset. Non caret hoc carmen locis Theocrito dignis. Contra tamen insunt ei haud pauca, quae videantur a grammatico quodam ex aliis locis Theocriteis repetita, alia adumbrata imitatione et assimilata aliis, et sic in hunc centonem confarcinata. Verum tamen rursus extra dubium est, poetas haud raro delectari quibusdam caris, quas veluti in oculis et in sinu gerant, sententiis, easque iterum atque iterum retrahere, neque id pari semper felicitate, neque eodem aetatis et ingenii vigore. Aliter ipsorum juvenilis levitas cecinit, aliter senilis infirmitas.

30. Vocab. ὀλοφύγδαν ex hoc versu affert Eustathius ad Iliad. ζ. γλώσσης ἄκρης Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. γλώσσης ἄκρης ZC. in texto. γλώσσης ἄκρης ZC. in scholiis. Versus hic per se obscurus patescit e superstitione adhuc hodie vulgari. Persuasum enim sibi vulgus habet, cui mendacium aliquod obtrusum sit, aut qui mendacio deceptus et circumventus, ei pustulam extrema e lingua exsistere. Sententia itaque est: quam cantionem illi pastores magna cum admiratione exceperunt. Nil mentior, neque verendum mihi est, ne pustulae, mendacii eadem poenae atque indices, e lingua tua efflorescant. v. ad Idyll. 12, 24.

31. ad

31. ad h. l. adscripserat annotator Vimariensis locum [Nazianz. ἐν ὑποθήκαις παρθ. πῶλοι μὲν πῶλοισι φίλοι, ἔλαφοι τ' ἐλάφοισι καὶ ψῆρες ψήρεσσιν, ἀγνῶ δὲ τε τίμιος ἀγνῶς.]

33. etiam hic offendo. Quid est ἔαρ ἐξαπίνα; vel ἐξαίφνης? qui potest ver subito exoriri? Sententia postulat eiusmodi quid: ὥχ ὕπνος ἐκ καμάτων, ἠδὲ ἔαρ ἐκ χειμῶνος γλυκερώτερον, ἢ ἐμοὶ αἱ Μῦσαι εἰσιν. ἠδὲ τὰ ἀνθ' ταῖς μελίσσαις ὅπως ἐστὶ φίλα, ὥς αὐταὶ ἐμοὶ. Num autem haec sententia vulgari verborum inuit constitutioni, aut ex ea extundi possit, penes doctiores esto iudicium.

35. ὤ; γὰρ δεῶσαι γαθεύειν Ald. ZC. in texto, Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ὤς γὰρ δεῆτε καὶ δεῖντι margo HSt. ὤ; μὲν δεῆτε Schol. ZC. δεῖντι medicei tres. quod si amplectare, tum legendum erit γαθεύσαι. Sed bene habet vulgaria. *quos blandae et propitiae adspiciunt Musae.* Adspicius Musarum poetis est, ea, si cui contigit, ingenii felicitas, ut commendo, legendo, audiendo, discendo, inveniendo scitum aliquid et doctum gaudeat, eaque in re solers sit et dexter, feliciterque rem gerat. Callimach. Epigr. 22. μῦσαι γὰρ ὄσας ἴδον ὄμματι παῖδας ἀρχιβλυσ, (f. sic leg.) πολὺς ἢ ἀπὸθεντο φίλους. id est, quibus a principio nascendi contigit ingenii solertia, iis ea manet usque ad canam senectutem. Comparari possit illud notum: *Der Herr lasse sein Antlitz leuchten über dir.* h. e. Deus lactis te propitiisque oculis adspiciat. h. e. res tuas omnes fortunet. Quibus enim numen delectatur et favet, iis omnia secunda eveniunt. Adscripserat annotator Vimar. haec: [δεῆτε Flor. Hanc lectionem agnoscit etiam Eustathius ad Odyss. ξ. ἀπὸ ἐνταῦτος ὄραμι, ὃ χρῆσις παρὰ θεοκρίτου. Al. ὤ; μὲν δεῆτε. al. δεῖντι.]

ult. δηλῶσ. Flor.

AD IDYLLIVM DECIMVM.

I. ὄζυρε Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. ὄζυρε HSt. βρυαῖος et βρυκῖος videntur idem vocabulum esse, idemque significare, scilicet cum, quem Latini *pastorem* appellant, hoc est, hominem rusticum, rus colentem. vid.

Schol. ad Idyll. 7, 6. Casaubon. ad h. l. et Schol. Nicandri *Theriac.* 5. et 349. ubi fragmentum hoc Nicandri assertur: *βυκαῖαι ζυγίσσιν ἑμορβεύουσιν ὀρέων.* Designat hunc locum Etymolog. M. v. *βυκαῖος.* et Eustathius ad Iliad. 2. sub fin. p. 660. 17. et p. 962. 12. ubi multa hoc de vocabulo disputat.

2. *ἔδν* sola Commelin. caeterae omnes *ἔτε τὸν ὕμνον.* *ἔτε ἔδν* Stop. et Schol.

3. *ἀπολείπει* medicus primus, secundus et quartus. v. Eustath. ad Iliad. β. p. 193. *τὸ δ' αὐτὸ* (scil. *λήϊον, αἰνυμ*) καὶ *λαῖον* ὁμοειδῶς λέγεται. διὸ συνελὼν αὐτὸ Θεύκριτος λαῖον λέγει, ὥσπερ αὐτῶν τὰ λήϊα λῆα ποιεῖ ἢ συναίρεσις. repetit eadem p. 862. 55.

4. *τῆς* sola Commelin. *ἄς* reliqui omnes.

5. non improbo *ἐν μέσῳ ἄματος.* placeret tamen magis, mihi quidem, *ἐκ μέσῳ ἄματος, statim a meridie.*

6. *ἀρχόμενος*] scil. *τῷ ἔργῳ* vel *τῷ λαιοτομεῖν.* Satius tamen erit, existimare, *τῆς αὐλακος* sic esse in medio positum, (ut multa talia sunt in utroque sermone sic in medio posita) ut tam ad *ἀρχόμενος* referri debeat, quam ad *ἐκ ἀποτρώγης* repeti. De dictione *τῆς αὐλακος ἀποτρώγειν, de sulco aliquid morsu decerpere, pro, in opera arandi nonnihil proficere,* vid. Casaub. L. T. ad h. l.

7. *ἀτεράμνε* Ald. Flor. caeterae *ἀτεράμνη.*

8. *συνέβη* Ald. Flor. in qua Aldina etiam, (ut et in Salam. et Farr.) *ἑδάμῃ* constanter cum circumflexo exaratum conspicitur.

10. *νυν* recte sine accentu solus HSt. exhibet, ut erat in eiusmodi rebus acer et perdiligens. caeterae omnes *νυν* cum circumflexo. Ego vero Henricum secutus sum. Est enim h. l. encliticum itaque, igitur, vel *saltim, minimum.* Si nunquam alicuius absentis desiderium te tetigit, at tu tamen nonne saltim noctem aliquam pervigilasti? vid. Anna Fabri ad Callimachi Lav. Pall. vi. 4.

11. *μηδὲ γε συμβαλῆ* medicus tertius et quartus. non male. *χορίῳ* dant medicei tres et Scholiastes. sed *χορίῳν* dat etiam Suidas, qui locum hunc, tacito auctore, v. *χαλεπὸν* recitat. Et praefert hanc lectionem Casaubonus L. T. h. h. quasi vulgaris esset deterior.

12. Annotator Vlmariensis [citatur Moschopulus *περὶ σχεδῶν.*]

13. *ἀντλῆς* omnes, praeter ZC. qui in texto dat *ἀντλῆς,* in scholiis autem promiscue modo hoc, modo illud. Corroborior

etior vetustis usurpata dicendi ratio flagitabat ἢ δ' ἄλλῃς ὕμῃς in genitivo, quod etiam est in Salamandr. et Farr. sed obtinebat ea aetate nominativum aut accusativum cum ἄλλῃς copulare. quod patet ex poetarum Theocrito aequalium similibus locis. Ita Apollonius Rhodius 2, 424. ἄλλῃς πομπῆς ἔσονται. et 3, 329. βροῦσιν ἄλλῃς καὶ εἵματ' ἔδωκαν. Callimachus H. in Iov. 84. ἐν δὲ ῥυηφτυήνῃ ἑβαλλέεσσι σφισιν, ἐν δ' ἄλλῃς ὕλβον. (ubi v. Ernesti) et p. 578. fragmento 454. ἐκ δ' ἄρτιος σικυήθεν ἄλλῃς κατέδηκεν ἑλῦσα.

14. omnes μὲν. sed Schol. μοι. quod praeferam. ἄσκαλα interpretatur Hesychius ἐκείθετα. quod huius loci sententiae bene convenit. sed in ἀπὸ σπόδω adhuc haereo. Dixerat Battus, se iam in diem undecimum amare. Ergone hic dies a saturo erat undecimus? atqui iam metunt, et Milo Battum reprehendit, quod de ordine satis florente nihil derodat. Qui convenit hoc? Num itaque ἀπὸ σπόδω, id est, ὑπὸ σπόδω? *ante fores omnia mihi sunt spurca, plena cinerum, propterea quod, amoris meo intentus, nil curavi domum et aulam purgare.* σπόδω: omne genus sordium et purgamentorum domesticorum complectitur.

15. praetuli τοι ex Ald. Salam. Farr. caeterae dant τῷ usitatius dicitur λυμάλινοςθαι τινι, quam τινι, tamen hoc quoque satis usitatum novi. τῶν παίδων omnes. Schol. ZC. τῶν παίδων. Praetuli formam masculinam, quia latius patet, et sexum muliebrem quoque complectitur. foemininum autem genus angustius est, et masculinum excludit. παῖς h. l. idem est, atque τὰ παιδικά, corpus amatum, cuiusque sexus.

16. πρὶν et ἱπποκύνωνι solus ZC. ἱπποκύνωνι margo HSt. e Scholiasta et Flor. Caeteri omnes πρὶν et ἱπποκύνωνι. v. Idyll. 6, 41. ἱπποκύνωνα dat mediceus primus, ἱπποκύνωνι duo alii medicei. Scholiastes dat προσκύλει e scholio interlineari.

18. χροῖζεται praefert e scholiis Casaubonus ad h. l. verum illa lectio ibi non est, sed primum quidem χροῖζεται, ut est in libris vulgaribus, deinde vero χροῖζειται καλαμαίχ. quod praefert Valkenar Ep. ad M. R. p. LXI. v. Suid. v. Ἀρσενία μάντις, et Leopard. Emendat. 5, 21. ubi Suidae locum e v. Γραῦς σίριφος affert, huc egregie facientem.

22. Casaubonus ἔτις ut magis Doricum commendat, et παῖςδ' v. 25. neutrum est in libris meis. et sic quoque versu 47.

iii 25. ὦν καὶ ἄψιθαι P. Ald. ὦν γὰρ ἄψιθαι Salam. Farr. reana. ὦν γὰρ καὶ ἄψιθαι ZC. HSt (et hic quoque Flor. nisi quod γ pro κ' habet. ὦν γὰρ καὶ ἄψιθαι Brubach. Rescripti ὦν καὶ λαψιθαι. λαβίσθαι τινος, alicui succurrere, eum protegere, curare, ornare. Forte tamen praestiterat, Aldinam reddere ὦν καὶ ἄψιθαι. sed non veniebat tum in mentem mihi, et illud natum esse ex κη vel κεν, illo poetico ἄν. ποιῆται res medicee.

27. Longam de v. μελίχλωρον disputationem nescit Henricus Stephanus. quam legat, si cui volupe est. mihi quidem, ut verum fatear, multa Henrici subtiliora sunt, quam ut intelligam, quid sibi velit. Cont. Callimachi epigr. 56. τὸν τὸ καλὸν μελαινέοντα θεύκριτον, quod in nostrum sit, an in alium Theocritum, quis dixerit, et ecquid tandem refert scire? Caeterum est hic locus, si quis alius Theocriti, imprimis facetus et salis plenus. Laudat enim amator Battus hoc brevi carmine (a vsu 26. ad 37.) puellam suam, adspectu turpem, ita, ut nescias, ingeniosiusne vitia eius tegat atque excuset, an derideat iocosius et fallius. Aunotator Vimar. hic adscripserat [Synesius in ep. ad Palaemenem σύρος τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός.]

29. vocabula duo τὰ πρῶτα in Aldina eiusmodi vinculo versui subiecto copulata sunt, cuiusmodi vinculis Terentius Roberti Stephani vocabula copulanda vincit. Adverbialiter itaque accipienda videbantur curator Aldinae. primo loco.

32. revocavi lectionem Ald. Salam. Farr. sed ZC. Brubach. HSt. dederunt αἶψα μοι ἦσαν, ὅσα κρείσσον ποκα φαντὶ π. Flor. αἶψα μοι ἦς, ὅσα κρείσσον ἔχειν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι. quae vitiosa est lectio. nam ἔχειν et πεπᾶσθαι idem dicunt.

33. ἀμφοτέρω τ' ἀνακείμεθα τῇ ἀφροδίτῃ Ald. Flor. caeteri ἀμφοτέροι καὶ ἀνικείμεθα τῇ Ἀφροδίτῃ.

35. σχῆμα quid sit, docet Casaubonus, ad h. l. et Du Fresne Gloss. utroque v. σχῆμα et Schema.

36. Sententia videtur haec esse: Forma tui corporis non est illa quidem valde probabilis. Sunt enim tibi pedes nodosi et curvi, et vox est rauca et nigra, et quasi saeculenta. verumtamen ingenii atque animi laudes non habeo, quo satis praedicem. Videtur loci universa ratio hanc sententiam subicere. Possit tamen rursus, nulla nempe habita ratione animi, a quo ista dicuntur, pro amara haberi reprehensione, qui denique sint animi tui mores, cognitum usu perspectumque

que nondum habeo. Sed ista quidem interpretatio alienior videatur. ἀτράγαλοι videntur hic loci esse tortuosi, et eminentes, ut tali, et reliqua ossa in calce pedis protuberantia. v. Hesych. v. τραγαλῶται et τραγαλῆαι. ut a h. l. sit, non privativum, sed intensivum.

37. τρύχνος dat margo HSt. e scholiis et Flor. quae pro δ' αὖ dat μὲν!

38. ἄμμε ποῖον ἐλελήθῃ Ald. Flor. ἄμμε πῶον ἐλελήθῃ ZC. ἄμμε ποῖον ἐλελήθῃ Salam. Farr. Brubach. ἄμμε ποῖον ἐλελήθῃ HSt.

40. medicus secundus et tertius ἐνέφυσας.

41. ad hunc versum adscripserat annotator Vimariensis [Athen. p. 306.]

44. ἀμαλοῖται (uno λ) Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. cum duplici HSt.

46. τομή Ald. Flor. P. caeterae τεμῆ.

47. adscripserat annotator Vimariens. [Bacchylides lib. VI. Antholog. tit. ἀπὸ γιωργῶν. τῇ πάντων ἀνέμων πιστάτῃ Ζεφύρῳ.]

48. nil erat, cur Scaliger illo, seu nominativo, seu vocativo, ἀλοιῶντες offenderetur. nil frequentius est in libris graecis ista nominativorum cum infinitivis compositione, cum volunt imperare, cuius exemplum est in ipso Theocrito Idyll. 24, 93. ἀψ δὲ νείσθαι [pro νείσθω] ἄτρεπτος. Subauditur μέμνησο, aut μεμνήσθω, aut μέμνησθε, aut μεμνήσθωσαν. memento, mementote, meminerint. v. Dorvillii Vann. Crit. p. 341. Mirabar aliquando, virum summum huius loquendi moris immemorem fuisse, cuius exempla singulis quibusque paginis graecorum auctorum occurrunt, et qui proinde ignotus ei esse nullo modo poterat. Sed inveni postmodum, Hugoni Grotio quoque idem contigisse, qui p. 131. Florilegii Stobaeani in fragmento Bionis αὐτὸν τεχνᾶσθαι male reposuit, tu ipse solerter excogita et para, pro quo alii omnes libri αὐτὸς praebent. tu ipse comminisci, machinari, scil. memento. τὸν μεσαμβρινὸν ὕπνον Scholiastes dat. quod possit verum esse, me quidem non ostendat, qui et in fine vocabulorum, tametsi exararentur, elisa tamen et absorpta inter pronuntiandum suspicor fuisse. Et, saltus eiusmodi poetis illis vetustis aequo crebro usurpabantur, atque nostris hodie, et olim maioribus nostris.

49. καλάμας sola Commel. caeterae καλάμης.

50. δ' abest ab Aldina et Stop. non male. omnes enim hae gnomae vel praecepta sunt soluta, sparsa, vinculo nullo inter se copulata. κορυδαλλῶ dant omnes. (v. 7, 23.) Scholiastes κορυδαλλῶ. (uno λ)

51. verbum ἐλινύειν simplici, an geminato cum ν debeat exarari, dubitatur et quaeritur, in magna librariorum hoc in vocabulo inconstantia et doctorum discordia. vid. Ernesti ad Callimachi H. in Cererem vl. 48. et Leopard. Emen-dat. 1, 25. Etymolog. M. v. ἐλινύειν citat ἐλινυσε δὲ τὸ καὶ μα. vitiose.

53. ἐκχεῦντα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐγχεῦντα solus HSt.

54. τῶς φακδς Ald. et reliqui. τὸν φακδν Schol. ZC. et Scholiastes Aristophanis ad Plutum p. 65. edit. Hemsterhus. quem ibi v. Recitat etiam hunc locum Stobaeus cap. 16. sed in editione Bartolomaei Zanetti legitur τὸ φακδν ἐλεῖν.

55. τὴν χεῖρα Ald. sola. caeteri τὰν χεῖρα.

57. λοιμηρδν Ald. Salam. Farr. Brubach. λυμηρδν ZC. λιμηρδν HSt. quae vera est lectio, tametsi reliquae etiam de-fendi quodammodo possint.

~~~~~~~~~

AD IDYLLIVM VNDECIMVM.

2. ἐμὴν sola Commel. caeterae ἐμοί.

4. εὐρεῖν Schol. ἑνδράπας duo medicei. ἐντὶ secundus et tertius mediceus. Dolet mihi, quod inter festinationem operarum non sustulerim vitium distinctionis, quod in editionibus omnibus versatur. sic enim debet distingui: γινετ'. ἐπ' ἑνδράποις εὐρεῖν δ' ἢ ἐράδιον ἐστὶ. *sed inter homines baud facile est reperire.* Fateor, hoc modo δὲ paulo longius removeri, sed neque durum hoc est, neque insolitum, sed multi sic collocant δὲ, et nemo crebrius Oppiano, quod norim. Is in re-iciendo δὲ ad finem fere sententiae paene nimius est. εὐρεῖν Stop.

7. ἀμῖν codices multi dant, teste Dorvillio in Miscell. Observat. III. p. 372.

8. ὅτ' ἤρατο τῆς γ. Ald. ὅτ' ἤρατο τᾶς ZC. Salam. Farr. Brubach. ὅκ' ἤρατο τᾶς γ. HSt. τῆς γ. Flor.

10. κικλῖνοις Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. κικλῖνοις *mediceus tertius et quartus, et Commelin. v. Palmer. Exerc. p. 802.* Si cicinni hic loci non sunt genus aliquod florum, sed, id quod vulgo significatur hoc vocabulo, cincin-
ni, videtur poeta docere, iamdum moris fuisse, ut amatores fasciculos comae suae detonsos amatis mitterent. Id quod etiam ex Idyllio 23, 7. apparet, ubi *οἱ πύρροι* sunt *comae rutilae*. De multiplici usu comarum in fasciculos confectarum, quae mitterentur alio, egi pluribus in disputatiuncula germanica, quae inserta est dem Hamburgischen Magazine Vol. XVII. p. 592. ad p. 604. quo in ipso volumine aliud quoque opusculum meum habetur p. 584 ad p. 592. item Vol. XVIII. p. 544. et XIX. p. 37. ubi originem moris anniversarii apud Venetos, quo Dux eorum sibi mare Adriaticum despondet, ex Herodoto repetendum, et eius vim atque designationem demonstravi. Quod obiter admonendum duxi, in gratiam nostrarium, qui eiusmodi disputationes in illa Collectione miscellanea non facile quaerant, et ubi reperiant, auctorem scire cupiant. Sed ad Theocritum revertor. Sententia est: Polyphemus tanto exardescēbat amore Galateae, ut non satis haberet, ei rosas, aut poma, aut fasciculos comae suae mittere, sed ut etiam fureret. *τοῖς ῥόδαις* est *μέχρι τῶν ῥόδων, usque ad rosas*, et sic de caeteris statuendum, *usque ad mala, usque ad cincinnos.* *ταῖς μανίαις* est *ἕως τῶν μανιῶν, usque ad furores.*

11. pro *ὁλοαῖς* adscripserat annotator Vimar. *ὁρθαῖς* sine auctoris nomine, ut nescias, siue lectio varians, an scholium,

12. ταῦλιον omnes editi. ταῦλιον Scholiast. quod recepi. αὐταῖ h. l. est *solae*. v. Dorville l. c. et Arnaldi Animadv. Crit. p. 241.

13. τὴν Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. τὴν HSt.

14. φυκιόσσης Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. HSt. φυκιόσσης Commel. αὐτῇ Flor.

16. κύπριδος *mediceus secundus et quartus.* Sustuli comma, quod in libris vulgaribus post *μεγάλας* versatur. nam constructio est: ἔλκος, ὃ οἱ ἐν τῷ ἥπατι ἐπέκει βέλος ἐκ τῆς κύπριδος

προσγεγυμένον. *vulnus, quod ei inflixerat telum a Venere im-*
missum.

17. δὲ ut saepe, ita h. l. quoque *enim* significat.

18. τοιαῦτ' ἤϊδεν Aldin. Salam. Farr. Brubach. αἶδε
τοιαῦτα Florentina, ZC. HSt. τοιαῦτα αἶδεν Fulv. Vrsinus in
Virgilio collato p. 17. sed Dorville Vann. Crit. p. 419. damnat
Aldinam et vulgarem, h. e. a ZC. primo proditam, quam
servavit etiam Hephæstion p. 4.

21. φιαρώτερον Ald. Salam. Farreana, Brubach. HSt.
εφριγχιώτερον ZC. v. Casaub. Lect. Theocr. h. l. Callimachi
fragmentum est n. 257. φιαρὴ τέμος ἀνέσχευ ἔως. ubi reddunt:
Lucida tum orta est aurora. Invenio in alio eiusdem fragmen-
to vestigia clara huius vocabuli paulo rarioris, Epigr. 44, ult.
ubi editur τὰν λαρὴν. sed videtur leg. esse τὴν φιαρὴν. Aldina et
Flor. dant ὤμης.

22. αὐτ' ἔτως est pro αὐτὸ ἔτως, quod alii enunciare so-
lent αὐτὸ τῷτο, *illud ipsum, quod aio. prorsus ita, ut affirmo.*

26. Auratus [teste annotatore Vimar.] volebat ἔα, id
est σῆ, alii ἐμελ. forte hausit hoc ille annotator e Guil. Canteri
N. L. 5, 13. qui Aurati suspicionem probat.

32. ὦ P. Ald. vitiose. caeterae recte ὦς. Locum hunc
affert Eustathius ad Odyss. α. p. 1392. 35. θεόκριτος δὲ — φη-
σιν, ὅτι τῷ κύκλωτι ἕνα ἔχοντι γλυκὺν ὀφθαλμὸν, ὃ ἑώρα, ὀφρὺς μία
ἐξ ἑτέρου ὠτὸς εἰς τὸ ἕτερον τέτατο. v. etiam p. 1622. 50.

33. χίλιαι Ald. sola. ZC. autem, tam in texto, quam in
scholiis, item Salamandr. Farr. Brubach. HSt. χίλη. revocavi
Aldinam.

35. revocavi ἀμελγόμενος ex Aldina, Flor. quod etiam
Scholiastes et ex utroque margo HSt. dat. ἀμελγόμενον ZC.
in texto, Salamandr. Farr. Brub. HSt. Sententia est: bibo
lac optimum, quod mihi mulgendo colligi et reservari
curo.

37. ἄκρω cum iota subscripto Aldina, Salam. Brubach.
et margo HSt. quod potest defendi. (v. Idyll. 10. μέσω ἄμα-
τος) praestat tamen ἄκρω sine iota subscripto, quod dant ZC.
Farr. HSt. sed in illo dativo vulgari et genitivo Dorico ma-
gna regnat inconstantia, multusque error in libris vetustis.

39. γλυκύμαλον κῆμαυτὸν ἄμ' αἰδῶν Ald. Stop. non male
illi quidem, praestat tamen, quod caeterae dant omnes γλυ-
κύμαλον ἄμα κῆμαυτὸν αἰδῶν. Adscripserat annotator Vimari-
ensis [τὸ ἄμα εἰ ἁωριεῖς περισπῶσιν, ὥς Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ 19. καὶ τὸ
παντᾷ

παντᾷ καὶ τὸ κρυφᾷ παρὰ Πινδάρου. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἁμῷ. σκεπτεῖ
παρὰ Πινδάρου σχολιαστῇ σελ. 19. F. V.]

41. ἀμνοφόρως Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. μανο-
φόρως ZC. et margo HSt. quod recepi. nam vulgata illa ἀμνο-
φόρως sensu caret. vid. Casaubon. ad h. l. Flor. μαμνοφόρως.
Ego vero nil dubitaverim, veram lectionem esse μανοφόρως, sim-
plici ν, pro μανοφόρως. μήνη, *lunula*, est macula in pelle lunam
imitans.

42. ποτί με Ald. Sal. Farr. Brub. ποτ' ἀμὲ ZC. HSt. ποτ'
ἄμμε Commel.

43. ὀρεχθεῖν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἱρε-
χθεῖν Ald. ἱρεχθεῖν Stop. Eustathius ad Iliad. ψ. p. 1185. fin.
τῶν δὲ ἐμνηρικῶν τὸ μὲν ὀρεχθεῖν μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γενομένου ἐν
τῷ σφάζεσθαι βῶν. Θεικρίτες δὲ ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθουσι, καθ'
ὁμοιότητα. ὀρεχθεῖ δὲ μέγα κύμα. δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγῃ τῆς
καρδίας ἢ λέξις τίθεται.

44. τὴν νύκτα Flor.

46. et 47. ter dat ZC. ἰσ. item Flor.

47. [quam insalubris potu sit aqua nivis, refert Agel-
lius ex Aristotele N. A. 19, 5.] annotator Vimar.

49. τίς κἄν τῶνδε Aldina. ZC. Salam. Farr. Brubach.
τίς κεν τῶνδε HSt. Quis dixerit, ἀντῶνδε idem esse atque ἀντὶ
τῶνδε. patitur id quidem analogia, ποττᾷ pro ποτὶ τῷ. καττᾷ
pro κατὰ τῷ. quod si ita sit, præstet κἄν novo κεν.

50. εἰ δὲ Ald. Flor. caeterae αἰ δὲ. ἰγὼν Aldina, ZC.
Salam. Farr. Brubach. HSt. ἰγὼ Commelin. Loci huius
sententiam enucleat Palmerius Exerc. p. 803. ut mihi quidem
videtur, haud improbabiliter.

51. σποδῷ (cum iota) Ald. Salam. Farreana, Brubach.
HSt. σποδῷ (sine iota) ZC. veteres editiones tanta utuntur
in hac re inconstantia, ut discerni nequeat, quid a casu for-
tuito, et rursus, quid a consilio profectum sit.

53. γλυκίον πέλει ὕδην Stop.

54. ἔτεκε Scholiastes. verum et in hoc quoque non
multum est auctoritatis, quia locos, non diligenter ex oculari
inspektionē reddit, sed ex fide memoriae, saepe illa fallaci.

55. ἐπὶ τὴν Ald. Salam. Farr. Brub. margo HSt. ποτί
τιν ZC. HSt. ἐφίλυσσα Stop.

56. αἶκα μὴ τόμα λῆς. Toletanus Schotti Observ. 2, 46.
ἢ deest scholiis, quod ferri possit, resolvendo τοῖ in duas

syllabas τοῖ, ut interdum ei etiam potest in dissyllabum δι re-
solvi.

58. Adscripserat annotator Vimar. [Athen. Dipnos. I.]

59. ἰδυνήθην Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἰδυν-
νέθην HSt.

60. μὲν Scholiastes. ὦ κέριον Ald. Salam. Farrean.
Brubach. ὦ κέριον Flor. ZC. HSt. praeiero tamen lectionem
Aldinam, quam revocassem, nisi meam eisugisset attentionem
animi. αὐτότι Ald. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. αὐ-
τόγα Flor. ZC. HSt. αὐτόθι Commelin. forte leg. ἔν αὖ ποτι
νεῖν γε μαθεῖμαι, *nunc addiscam natare*. ubi ποτι non cum νεῖν
erit copulandum, sed cum μαθεῖμαι. *praeter illas, quas iam-
dum teneo, artes, musicas et pistoritias, adhuc illam addiscam,
natandi.* ὦ γαλάτεια νεῖν τό γε Stop.

62. ὡς κεν ἴδω Ald. Salam. Farr. Brub. HSt. ὡς εἶδω ZC.
margo HSt.

64. sola Commelin. ἐγὼ. caeterae ἐγὼν.

68. πῃ Flor. πῇ Ald. (sic) πᾶ caeterae malim γέμ.

70. ὀρεῖσα Aldina, Salam. Farr. Brubach. HSt. ὀρεῖσα
ZC. f. λεπυνέοντα uno verbo. *macrescentem*. nam λεπύνειν est
verbum aeque intransitivum, atque transitivum, *macrum red-
dere* significans, et *macrescere*.

71. ἐνιαθῆ sola Commelin. caeterae ἐνιασθῆ.

72. ἐκπεπότησαι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἐκπε-
πότητας HSt.

73. θαλόν (uno λ) ZC.

74. ἔχεις Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἔχαις HSt.
revocavi prius, quod idem est atque εἶχεις. praestabat tamen,
illi conformata etiam illa reliqua fuisse, φέρεις et πλέκεις. (pro
ἔφεις et ἔπλεις.)

75. τὰν παρεοῖσαν] scil. βῶν, *vaccam*, vel θῖν, *ovem*. id
est, quamcunque fortunam oblatam. Pertinet huc celebre
illud epigramma Callimachi n. 33. cui mens erat plane
alia.

78. κιχλίζοντι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.
κιχλίσδοντι mediceus primus et tertius, alique codices msciti
apud Dorvill. Observ. Miscell. III. p. 373. et apud Casaubon.
L. Th. ad h. l. ὑπακῆσαι Stop.

ult. f. ῥᾶν δὲ διαγ', ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκε. melius otium fefellit, aut aetatem degit hac ratione, quam si aurum dedisset. ἢ et inter pronuntiandum vel scandendum in unam syllabam colliquefcit.

AD IDYLLIVM DVODECIMVM.

1. ἡοῖ Commel. sola. caeterae ἀοῖ.

2. post ἡλυθες ponit Aldina signum interrogationis; quo de signo v. Casaubonus L. Th. c. 13. Perinde est, pro affirmante, an pro interrogante habeatur oratio. ἀματι veteres. Commel. ἡματι. Videtur Heinsius omnes huius Idyllii Dorismos cum Ionismis mutasse, quia in argumento dicitur, hoc Idyllium Ionica dialeto conscriptum esse. quod momentum vereor ut satis grave sit. citat hanc sententiam Eustathius ad Odyss. τ. p. 1867. 55.

3. μᾶλον veteres, et ἄδιον vsu 4. et σφιτέρας λασιωτέρας. verumtamen etiam Athenaeus p. 50. μῆλον et ἡδιον citat. et hoc (μῆλον) iudicabat rectius annotator Vimar. quia totum Idyllium esset Ionice conscriptum.

6. ελαφρότερες μύσχω Ald. et veteres omnes. quod qui mutarunt, videntur ii moti esse a versu 62. Idyllii 13.

8. 9. eadem τέσσον ἐμ' εὐφρανάς τε φανίς, σκιερὰν δ' ὑπὸ φηγὸν Ἀελίς.

10. ἐπὶ cum πνεύσειαν, non cum ἑμφ. cohaeret. v. Apollon. Rhod. 3, 936.

11. ἀοιδὰ veteres. Scholiastes ἀοιδαί.

12. vulgo τῶδε exaratur. sed exarandum curavi τῶδε cum circumflexo. quod idem est atque ᾧδε, sive id pro ἥτως accipiatur, sic, ad hunc modum, sive pro ἐνταῦθα, hic loci.

13. ἡς εἰσπνήλος Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. (cui ἡς deest) de vocabulis εἰσπνήλος et ἀτης v. interpp. ad illud Callimachi fragmentum n. 159. μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ἀπὸ τε κῆρος τοι. observabant amatores, quoquo puer iret.

14. ὧς h. l. est ἥτως vel ὁμοίως. tollendis commatibus, quae olim editiones post v. πάλιν et εἶποι obsidebant, sustuli difficultatem et obscuritatem huius loci. *Vt Amyclaeus homo ama-*
sorem

morem suo more loquendi εἰσπυλον vel εἰσπυλον vel εἰσπυλόν, ita
 rursum amatum appellet homo Thessalus more suo loquendi ἀ-
 τχι. ὠκυλαϊάσδων Flor. . . . .

16. πάλιν ἄνδρες Flor.

17. κρονίδα veteres omnes. sustuli in fine versus com-
 ma. ἀγήρω est adiectivum, et ἀθάνατοι locum substantivi ob-
 tinet. *utinam, o Iupiter; utinam, o vos Immortales, senii
 expertes, fiat hoc, ut aliquis post ducentos annos elapsos ad me
 veniat, in Orci regno, qui hac ad me oratione utatur: Ma-
 tuus vester amor, tuus puta, tuique ἀίτη, nunc ore omnium ce-
 lebratur.* Versui 20. et 21. signa illa praefixi, (*Gänsefüßgen*
 appellitant pueri typographorum nostratum) quorum vis haec
 est, ut indicent, eam orationem ex aliena persona reprae-
 sentari.

23. Toletanus εἴσωνθ' ὅσ' ἐθέλοντι. Schottus Observ.
 2, 46.

24. ἀρχαῖς veteres. v. ad Idyll. 9, 30.

25. δάκνῃς Scholiastes.

26. ἀπῆνθες revocavi ex Aldina et Flor. unde id margo
 HSt. repetiit. ἀπῆνθεν dat ZC. Salamandr. Farreana, Bru-
 bach. HSt. Sententia est: abis a me cumulus accessione
 amoris eius, quo te prosequor.

27. Νισσαῖοι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. Νισαῖοι
 HSt. v. Palmer. Exerc. p. 804. Citat hunc versum cum duo-
 bus proximis Scholiastes Aristophanis ad Acharn. p. 774. ubi
 male ξείνον editum est. Etiam medicus quartus dat ξείνον
 ἐτιμ. alii maluerunt περιάλλα ξείνων. Toletanus περιάλλα ξείνον
 ἐτιμήσασθε. Schottus Observ. 2, 46. vid. Hoelzlin. ad Apol-
 lon. Rhod. 2, 217. Νισαῖοι Μεγαρήες dat Apollonius ille, 2,
 749.

28. οἰκίστη] scil. τὴν ὑμετέραν πόλιν.

30. πρᾶτω Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

31. ἐριδμαίνοντι iidem veteres, et ἐξν v. 33.

32. Adscripserat annotator Vimar. locum Iuliani e Mi-
 sopogone καίτοι καὶ τῶτο εἶχειν εἴκειν δ' πάγων, ὥσπερ τὰ ἄλλα, λυ-
 πηρόν etc.

33. ἀπῆλθεν Stop.

35. ἐπιβωτᾶ margo HSt.

ult. φᾶλον dant omnes libri, quos vidi. Ego vero, ex
 ingenio meo, φᾶλοι (in nominativo plurali) rescripsi, quod
 ad

ad ἀργυρομοιβήν, redit... argentarii non imperiti; non contemnendi, sed intelligentes rerum suarum. Similis error insedit Nicandri Theriac. v. 104. πολύτεκτον ibi vulgo editur, sed legendum est πολύτεκτοι: periti, intelligentes, multo usque callentes.

AD IDYLLIVM DECIMVM TERTIVM.

2. et 4. vid. Casaubon. Lect. Theocrit. c. 14. sed in exponenda dictione ἴσθ' ἂν τὸ αὐριον, veretur, ne nimis ille sit argutus. Adscripserat annotator Vimar. [Euripides Alcestide: ἴσθ' ἂν ἴσθ' ἂν, ὅστις ἐξέπισταται τὴν αὐριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται.]

5. χαλκιοκάρδιος Ald. ZC. Salam. Brubach. χαλκιοκάρδιος. HSt. Adscripserat annotator Vimar. [Odys. 9. ἐνδονέως ἐφίλει, ὥστε τὸ πατὴρ φίλον ὕα.]

11. ἐξ αὐτῆς] scil. ἀναβαίνει ἀφ' αὐτῆς in Iovis aedes, h. e. die adolescente, versus meridiem progrediente. v. Palmer, Exerc. p. 804.

13. v. Dorville ad Chariton. p. 669. 1.

15. αὐτῶν cum iota subscripto Ald. Salamandrina; Brubach. HSt. αὐτῶν, sine eo, ZC. Farr. quae vera est lectio. ἔλκειν τινος [h. e. ἀπὸ τινος] εἶναι scil. τὸ ἔλκεν vel τὴν διδασκάν, ex vel ab aliqua bene trahere, veluti planta e terra humida succos attrahit, aut pannus tingendus colores, quibus immergitur, significat, ingenium moresque suos ad alterius disciplinam et vivendi rationem accommodare, eaque suis exprimere. v. Casauboni Lect. Theocr. ad h. l. Schottus Observ. 2, 49. hoc habet: [In vetere codice, quem olim in Hiberia Tolero accurate cum edito comparavi, scriptum vidimus ego et Petrus Pantinus, qui mihi tum contubernalis haerebat, ἐξέλκειν.] Adscripserat annotator Vimar. [ταυτὸθι δ' αὖ ἐλκειν. F. V.] quod non intelligo.

21. Loci huius meminit Eustathius ad Iliad. β. p. 197.

12. γὰρ δὲ εὐσελμοὶ ἢ ἐνζυγοὶ καὶ ἐνκάθεδρος, καθ' ὅτι οὐκ ἐστὶν Ἀργεῖοι φησὶ πρὸς Θέοκριτον.

24. αἰτὸς ὡς μέγα λαῖμα dant omnes editiones. pro quo rescripsi αἰτὸς ὡς μεγάλαιχμος. ut aquila magnis unguibus praedita. ὁ μεγάλας αἰχμαῖς, τὸν ὄνυχον ἐξερτυμένος. ἀφ' οὗ] quo ex facto, subaudi γεγόνως vel συμβάντος. τότε, tunc temporis, cum ista gererentur, vel evenirent, quae hoc carmine enarrantur.

25. de vocab. ἰσχυρία v. Ernesti ad Callimach. p. 193. Citat h. l. Eustathius ad Od. μ. p. 1713. 7.

27. τῆμος Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. τᾶμος HSt. De v. ἄστος vid. Interpp. ad Callimachi H. in Apoll. v. 112.

30. κινῶν et κοινῶν dat Scholiastes.

31. ἄστρον dat margo HSt. e Florentina.

34. μέγας dant omnes veteres; nisi quod alii comma ante hoc vocabulum ponunt, ut Aldina, caeterae plane omit-
tunt. Neque dubitavi, hanc lectionem revocare. multo con-
venientius est epithetum ad λαίμων, quam ad ὄνυχον. secus
tamen visum est Henr. Stephano, qui hanc rationem damna-
vit, et lectionem, quae est in ZC. editione, reddidit, ἔκειτο
μέγας τριβάσσον ὄνυχον. Comma, quod in Aldina est ante μέγας,
promovi post h. v.

35. ἔνθα δὲ βῆτ. medicus quartus recte, si fallor. Scho-
liastes sic exhibet: ἔνθα βῆτομον δὲ, βαθὺ δὲ τᾶμον κύπειρον. ve-
teres omnes dant βαθὺν δ' ἐτάμ. sed Henr. Stephanus suadet
βαθὺν τ' ἐτάμ. cui sum obsecutus.

38. versum hunc citat Scholiastes Apollonii Rhodii I,
1289.

39. Scholiastes dat ἔγχος.

40. εἰμένω ἐν χόρτῳ revocavi ex Aldina et Flor. caete-
rae omnes, ut ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. εἰ-
μένω ἐν χώρῳ. χόρτος est cortis Latin. locus clausus, inaccessus,
septus. in Parc. v. Hesych. h. v. Etiam apud Orpheum Ar-
gonaut. v. 191. σύγχωρος et σύγχωρος inter se vitiose permu-
tarunt, ubi Gesnerus praeclare v. χόρτος exponit, et ex Ho-
mero et grammaticis vindicat. Σῆλα (per θ) dant libri omnes;
pro quo reposui δῆλα (per δ) ex Odys. ε. 353. et Apollon.
Rhod. 4, 970. Significat vocabulum hoc nemora. Invenio
apud Orpheum Argonaut. v. 914. Σῆλον (per υ) pro herbae
nescio cuius nomine. et sane Σῆλα est in Flor. Erat etiam
hoc a loco nostro non alienum. Apud Nicandrum Theriac.
v. 200. Σῆλιντες ἱαμνοὶ sunt loca senta, paludosa, ubi locum
illum

illam ipsum Orphei, sed sine auctoris nomine, assert Scholia-
stes. paulo post βρυέντα ποταμὸν appellat vs. 208. Sed haec
aliena sunt a loco nostro.

42. Etymol. M. (p. 279.) ελιττονς ἄγρωτες. θεέκριτος. ἡ
ἐν τοῖς ἔλεσι γινόμενη. εἰς βόλῃς γὰρ ἡ ἐπίπολον οὐκ ἐκνήνη. πλεονα-
σμή. τῷ ἰ. . . . . (p. 279.)

45. εὐκωλικά medicus quartus. unde refinxī εὐκωλικά, a
enico. ut μάλις a μάλο arbore, et νυχία a νύκτι arbore. ven-
rumtamen, ut nunc demum intelligo e Rutgersii Lectionibus
Variis p. 224. Probus etiam ad Virgilii illud in Georgicis,
cui non dictas Hylas, nomen nymphae Eunice edidit.

46. potest vulgata ἡ τοι κῆρος ἐπέχε ποτῶ (cum iota sub-
scripto) teneri et probari. idem enim dicit atque ἔχεν ἐπὶ
τῷ ποτῶ vel ἐπὶ τὸν ποτῶν, tenuit super unda, vel tenuit, admo-
vit, demisit in undam. Potest tamen etiam veterum editio-
num lectio ποτῶ (sine iota) probari, quae est in Aldina, ZC.
Salam. Farr. Brubach. ποτῶ est in sola HSt. κρωσὸς ποτῶ πο-
λυχανδῆς, fistula aquae multum (vel multae) capax, bene potest
dici. Pierson Verisimilium. p. 48. vult ῥέω. non video qua
de causa. Equis novit, exundavitne haec unda e fonte suo,
an intra oras eius se continuerit. cuiusmodi fons nil emanans
ῥέας utique dici nequit.

47. Locum ex Hom. Iliad. 3. 253. expressum ait Arnal-
dus Lect. Gr. p. 48.

48. Andreas Schottus in codice Toletano ἀμφεδόνησεν ἡ
ἀμφεκάλυψεν reperit, quarum lectionum neutra sit continen-
da. Versum hunc in oculis habuit Scholiastes Apollonii Rho-
dii I, 1236. ubi ait: θεέκριτος ἐν ταῖς βυκολικοῖς ἐν τῷ ὕλῃ ἐπιγγρα-
φομένη ὑπὸ πασῶν φησιν. αὐτὸν τῶν νυμφῶν ἡρεπάσθαι.

50. πυρσὸς margo HSt.

51. ἐν πότιν tres medicei. εἰταλοῖς codex Toletanus et
margo HSt. e Flor.

52. κεντυκὸς ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. male.
πλευρικὸς Ald. HSt. recte.

54. παρεψύχοντ' Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.
Commelin. ut nesciam, unde παρεψύχοντ' profectum sit, quod
in iunioribus editionibus versatur. ego veterem lectionem
revocavi. Ernesti ad Callimach. p. 242. citat ex hoc loco
παρεψύχοντ' ἀγανοῖς ἔκτισι. voluitne ergo παρεψύχοντ' legi h. l. vi-
detur in eadem sententia etiam Arnaldus fuisse Animadvers.
Critica. p. 81. non audiam. In illo ipso Callimachi loco de-
bebat

bebat vetus lectio servari. si κατὰ ψᾶν recte dicitur, non ideo quoque παραψᾶν. sed παραψύχειν vel παραψυχᾶν τινά est: *ardentem in facinus blandis verbis revocare et reprimere, et eius ardorem oratione quasi vestigare.* Erratum pariter est in eodem Callimacho (p. 458.) in eodem verbo. παραψύχειν ἀδικα (non ψύχειν) est *fovere, magni facere, iactare, venditare.*

55. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad Ranar. vs. 246.

58. meminit huius loci Eustathius ad Dionys. Perieg. vs. 805. (p. 107. b. ed. HSt.)

59. φωνή Ald. ZC. Salam. Farreana, Brubach. φωνή HSt.

60. libri omnes dant εἶδετο πέρῃ. in quo subauditur εἶδεναι τὸν ὕλιν. opinabatur Hercules, Hylam procul abesse. Convenit utique loco sententia, convenientior tamen visa est existere, si εἶδετο in duo vocabula εἶδε τὸ divideretur. tametsi prope Hylam erat Hercules, longinquum tamen spectabat. h. e. spectabatur et urgebat profectionem in loca remotiora, existimans, Hylam procul a se distare. εἶδεν τὸ πέρῃ est animum intentum habere rebus locisque multum distantibus, alteriora sequi.

62. mutavi distinctionem, et comma posui ante τις, (quod operae male accenta onerarunt) caeterae edd. omnes sic interpungunt: φθιγγαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὁμοφάγος τις.

64. pro ἐν ἀτρεπτοῖσιν ἀκάθαις suadet Valkenarius Ep. ad M. R. p. XXXV. ἐν ἀτρεπτοῖσι χιαντοῖς. sed Dorvillius ad Chariton. p. 506. iure vulgatam tuetur.

65. ἐπιλαμβάνον sola ZC. editio, quasi ad ἀκάθαις rediret. ἐπιλαμβάνει Stop. Haereo in hoc loco. ἐπιλαμβάνον repudiat metrum, fert sententia, tametsi ea quidem illo non multum iuvatur. quid enim magnopere ad rem facit, spinas ingentem locum obsedisse. Contra Graecis usitatum non novi esse, ut de eo, qui proficiscendo viae nonnihil emetiat, ἐπιλαμβάνειν usurpent. De sedente, eoque locum occupatum tenente, recte id usurpatur, non item de ambulante; nisi propria illa graecitas aevo Theocriteo fuit, quod aevum multa sibi propria habuit.

66. ἀλλοθαι ὕλη καὶ δρυμὲς pro ἀνὰ ὕλη καὶ ἀνὰ δρυμὲς ita dictum est, ut infra Idyll. 15, 122. πωτᾶσθαι ὕζον ἀπ' ὕζου, pro ἐπὶ ὕζον ἄλλον ἀπ' ὕζου ἄλλου. et ὅχιτο διφρον pro ἐπὶ διφρον, Idyll. 24, 99. et 30, 7. πᾶσαν δραμέντες ὕλην. Sic Apollon Rhod. 4,

257. ἡλῶμαι ὄρχαμενδν est in editione principe Flor. quamquam aliter est in aliis. sic ἡλῶτο πόντον (pro εἰς τὸν πόντον) Callimach. H. in Dianam vs. 195. et H. in Delum 37. βαδὺν ἡλῶτο τάφρον. Idem H. in Dian. 235. ὅτι οἱ συνελέξαν κύρας ἕρτα [id est ἀνὰ βῆν] πλαζομένης ἀζήνια. et sic ἔρχεσθαι vel μολεῖν πόντον pro εἰς πόντον Euripidi crebrum est, et alia talia aliis. ἕρτα dant. Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἕρτα HSt.

68. μὲν Aldina, Salam. Farr. Brubach. μένεν ZC. HSt. revocavi Aldinam. apparet enim, lectionem Romanae meram esse παραδιδῶσιν, a qua loco huic vitioso medela certa non affertur. Obliterare sic volebat Calliergus, sed incassum, lacunam latentem. Quod si existimabat, metrum a μὲν labare, atque sulcari debere, multum ille fallebatur. μὲν in fine pedis, perinde atque in caesura, producitur. Sed post μετάρσια nonnulla desunt, finis puta huius versus, et initium sequentis usque ad τῶν παριόντων, quod situe ab οἱ παρόντες, *comites navigationis tum praesentes*, an a τὰ παρόντα, *copiae rerum necessariorum praesentes*, repetendum, haud constat.

69. non intelligo, qui possint ἱστὰ vela, ἐκκαθαρίζεσθαι expurgari. melius conveniret ἱκέτα, *transstra*, et *foros*. Non dubito, poetam id dedisse, s. q̄ttoque μισονύκτιον ἔς [id est ἔς τε] ἐκκαθαίρειν, *purgabant tabulata navis, foros, usque mediam ad noctem.*

71. χαλεπὰ Ald. Flor. quod revocavi. nam subauditur μάλα. caeteri omnes χαλεπῶς, forte referentes illi ad ἔργον.

75. περὶ medicus secundus et tertius. item Scholiaes, subauditur ὁδῶ. quartum idem dare voluisse nil dubito, tamen ex eo annotatum video πορὶ. quod nihili est.

*****

AD IDYLLIVM DECIMVM

QVARTVM.

I. χαλεπὴ] subaudi καλῶς vel βύλομαι. deinde dant libri omnes τοὶ αὐτῶ. sed reposui τὴν αὐτὴν. quoniam constructio hoc postulat. βύλομαι καὶ ἐγὼ σε αὐτὴν χαλεπῶν. deinde αὖ et ὕ inter se saepissime permutantur, et terminationes vocum a librariis omittuntur, a legente quoque ipso addendae cogitan-

do. unde tantus error in his terminationibus, ut alibi nusquam maior. Possit quoque legi ἄλλα τοιαῦτα Ἀλσχίνα, scilicet βέλομαι γίνεσθαι vel γυγνέσθαι, συμβαινέτω. *alia talia eveniant Aeschini.*

2. Ἀλσχίνα Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. unde suspicio modo proposita confirmetur. Ἀλσχίνα HSt.

3. ταῦτ' ἄρα λεπτὸς] scilicet. *propterea etiam sine dubio macer es.* ταῦτα pro διὰ ταῦτα recurrit Idyll. 15, 8.

4. pro ἄρ', quod est in Aldina, Salamandrina, Farreana, Brubach. est in ZC. ἄν male. contra vitiose in Aldina et Flor. est αὔγαλιος. Possit, quamquam ego equidem auctor eius rei nemini fieri velim, utraque lectio sic conglutinari: χῶ μύταξ πολὺς ἔτος, ἀναυγαλέοι δὲ κινῖνοι. Potest utique capillus, sordidus, squalidus, ἀναυγαλέος, *splendore, nitore carens* appellari. Sed praestat πύαλλοι.

5. revocavi Πυθαγορικτὰς ex Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. solus HSt. male dedit Πυθαγοριτὰς.

9. Eustath. ad Iliad. x. p. 796. 59. ποτὲ δὲ, τριχὺς φάσσκοντες ἐξηγεῖσθαι τὰ πρῶτα, ἐξ ὧν παραποιήσας δ' Ἰσίδωρος ἔφη τὸ, θρηξέμεν μίσσον.

10. ἄσυχος ὅστις assert Casaubonus; cuius interpretationem non magis, quam vulgatam, capio. Mens in varia nūhī discessit, in quibus tamen non conquiesco. num ἄσυχος, ἔξος, ab ἄση, inquietus animi, a fastidio, taedio, sollicitudine, agitati. fastidiosus, acer et acerbus, vehemens. an σίκαχος, ὑπόξος, vel σικχανός, ἔξος, a σικχαίνεσθαι. vel συγός, ὑπόξος.

11. omnia volens repente, pro tempore quoque, pro re quoque nata, h. e. inconstans, versatilis, idem alias appetens, alias refugiens. εἶπεν Aldina, Flor. recte, si εἰπὼν exaretur, pro εἰπὼν. ut feci. subaudi χρὴ vel μένενσο. εἶπον ZC. Salam. Farr. Brubach. εἰπὼν HSt. quod postremum ad sententiam quidem praestat. nam εἶπον est *dicebam.* quod alienum h. l.

12. ἡ deest Ald.

13. sitne hic Cleonicus idem, cuius flebilem exitum deplorat epigramma Theocriti nonum, quod e Graevii notis ad Hesiodi opera v. 619. integrum reddidi, in medio relinquo. Sed sine dubio idem est Cleonicus, quem Euxitheus cuiusdam amore captum, eoque contabescentem deplorat Callimachus Ep. 32.

14. ἐν χέρῃ bene habet. *rure, in villa quadam mea.* Palmer. Exerc. p. 805. male mutat in χόρτῳ, *in gramine.* quod

quod non patitur, primum, additum παρ' ἐμὴν. in gramine, apud me, vel meo. quis ita loquitur? deinde, non in gramine, sub dio, eos iacuisse, sed intra tecta, domi, consedis, insequens docet narratio. χώρος universe locus omnis est, sive habitationi, sive oblectationi consecratus, extra urbem, ruri. v. Ernesti ad Callimachi H. in Cererem vs. 30.

15. βύβλινον Ald. Brubach. HSt. βέρβλον ZC. Salamandr. Farr.

17. βολβός καλχίας (line τις) Ald. βολβός τις καλχίας ZC. Sal. Farr. Brubach. βολβός τις καλχίας HSt. Nil erat, cur ZC. de fulciendo metro per insertionem sui τις cogitaret. media in καλχίας est anceps. ἢ πότος Ald. ἢς πότος reliquae.

18. visum seu decretum fuit, ut unusquisque merum sibi iuberet intundi, quodcumque ipse vellet. oportebat solummodo vini genus illud poscere, quo quisque maxime delectaretur. non iam in Byblino, ut ante, haerchamus, sed ad alia progrediebamur vina. Expromebantur alia atque alia vina, pro cuiusque lubitu, modo significasset, quo maxime genere duceretur. Hanc puto huius loci sententiam esse. v. Casaubon. Lect. Theocr. c. 15. Non repugnabo tamen, si cui probabilius videatur, ἢ τινός ad ἐταλῶν vel ἐταλῶν referri. De more, in nomen amicorum et amicarum potandi, nota sunt omnia. Solummodo Callimachi celebre in hac re epigramma 31. luce quadam interpretationis perfundam, quoniam video, interpretibus id adhuc obscurum mansisse. Sententia primi distichi est: Infunde, puer, in calices vinum, et idem, quod tibi praevi, nomen Dioclis, itera tu quoque. Sed cave aquam mero allundere. Sacros calices, qui in Dioclis honorem hauriuntur, Acheloum, h. e. aquam sentire, nefas est. ἐπιχρῖσθ' dat Scholiastes. Plerumque α producit in ἀκρετον. Theocritus tamen corripit, modo in utraque syllaba, modo in altera.

21. ἔχεν Aldina, ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. ἔχεν HSt.

22. verba ἔπειξέ τις inclusi parentheses signis, quo versus huius omnis tollitur obscuritas. Interrogabat iocosus aliquis acerbo et mordaci seommate Cyniscam: *tu non loqueris? Num, ut verbis illius sapientis utar, λέκον vidisti, aut, nempe λέκον vidisti, ut cum illo sapiente loquar.* Sed inest orationi duplicitas significationis. Vocabulum λέκον significat *lupum*; sed idem est quoque nomen proprium iuvenis, quem illa Cynisca

nisca amabat. Hinc lepos ioci. Longam nescit Henr. Stephanus ad h. l. disputationem, et mihi quidem haud planissimam.

23. κῆρα εὐμαρτίως ex Ald. revocavi, sic tamen, ut εὐ dividerem in duas syllabas, εὐ. κῆρα εὐμαρτίως Salam. κῆρατ' ἔτ' εὐμαρτίως ZC. Farreana (et medicei tres. κῆρατ' εὐμαρτίως Brubach. et medicus quartus.) (sine ἔτ') κῆρα. εὐμαρτίως HSt. Sententia est: Et profecto facili negotio tu vel lychnum ex ea accendas: id est, tam erat arida et muta, ut facile passa esset, ita se terebrari, atque ligna illa terebrantur, quorum e contritu ignis elicitur, antequam vel hiscat aut mutiat. Simili locutione immodica, seu hyperbolica, nos utimur, cum de homine nimis arido et macilento dicimus vernacule: *Er möchte brennen*, vel *anbrennen*. Posset ignem ipse ex sese, aut afflatu alienae flammae concipere: tam aridus est. αἴψαις est in omnibus, praeterquam in Aldina, quae vitiose dat αἴψαις. κῆρα est pro καὶ ἄρα. Annotator Vimarientis haec adscripserat [κῆρατ' ἔτ' εὐμ. F. V. γρ. κῆρα ἢ κ' ἔρα. Auratus, Professor Parisiensis, legebat κ' ἔρα. Scholiastes interpretatur ἐφάρα.]

31. μέλισμα accipio hic loci pro ingenio. Genus enim est cogitationum, studiorum, actionum, in quibus mens elaborat. Thessalum ingenium, seu Thessala ratio mentem exercendi et conformandi, est fraudulenta, dolosa. Interpretationis loco adiectum est κακαὶ φρένες, *mala mens, maligna*.

32. παρὰ μ. medicus tertius et quartus.

33. ἐπιθροήνασα margo HSt.

34. ἐγὼ Schol.

35. revocavi ex Ald. Salam. Farr. Brubach. ἀνείρυσσα δ' αὖ τῷς πέπλῳ. *revelli etiam ei vestes de corpore*. Peplum vel pallium alicui matronae eripere, aut revellere, ita, ut vultus eius nudaretur, haud erat minor ignominia, quam ei calaphum impingere. quod vel ex V. T. constat. ἀνείρυσσα δ' αὖ πέπλῳ ZC. HSt. et codex Toletanus apud Schottum Observ. 2, 49.

36. ἀπώχαιτο dant omnes libri. ἀποχαιτο rescripti, in imperativo. Est oratio Aeschinjs ad moecham suam, *foras te celeriter eiice*. domo scilicet. Deditne poeta ἀπώχαιτο, ut verbum sit ἀπώχαιν, ut δῶκεν. *amove te foras*. non displicet, et suscepisse iam tunc statim, cum hic locus sub prelo typographico versaretur, si satis mature succurrisset. ἔτι ἀπώχαιτο Ald.

Ald; Salamandr. Farrean. Brubach. ὅτοι ἐρέσκω ZC. HSt. iam supra quoque vs. 29. dabat Ald. τι pro τοι.

38. μάλα dant omnes. rescripti μάλα. non enim h. l. neque genas, neque poma significat, sed *vehementer, vel maxime, imprimis*. Fuit olim adiectivum μάλῃς, unde comparativus μάλλων, et contracte μάλλων, et superlativus μέλῃς, inde adverbia illa μάλα, μάλλον, μέλῃς. Imposuit vulgaris error, μάλα et μέλῃς primam correptam habere. Habent enimvero, sed et producunt ex poetae lubidine.

39. post hunc versum deest alius. pendet enim voc. μάλακα, et deest saltem προσενέγκασα. *quemadmodum birundo, postquam attulit pullis suis pabulum, celeriter rursus, ad aliud quaerendum, avolat; ita quoque Cynisca avolabat* — sensit interpres quoque Latinus hiatum. Annotator Vimariensis adinonebat, subaudiendum esse ἐνεγκῆσα. ὑπορροφίαις margo HSt.

40. ἀγίγειν codex Toletanus apud Schottum Observat. 2, 49.

41. ἄκνυτῆρα h. l. est pro positivo, ἄκνυς, ut etiam Latini *cycus* pro *celeriter* usurpant.

42. ἐμψυχόν videtur idem esse, atque *vestibulum* Romanorum, vacuum illud sub dio spatium, quod ab ostio ad interiora aedium patebat. *der Hoff.* δικάς autem est ianua extrema, per quam exitus in semitam publicam, et ex ea aditus in vestibulum patebat; sic dicta, quoniam valvis constabat, seu perpendiculariter illis a vertice deorsum, seu transversim horizontaliter iuxta se decurrentibus. quod utrumque valvarum genus etiam hodie adhuc in domibus nostris usurpatur. Et quod eiusmodi valvae binis seris muniuntur, ideo δικάδες audiunt.

43. ἔβα κεν ταῦρος mediceus tertius et quartus, scholia, et ex iis margo HSt. fort. leg. ἔβα κα (id est κε) ταῦρος. *evasisit, nescio qui, aut quo, in saltum taurus*. Sententia videtur haec esse: Evalit aliquando taurus, nescio qua ratione, et quem ad locum, in sylvam, unde tamen postmodum rediit ad stabulum. quod subaudiendum omittitur. Itaque sperandum est, ut etiam hic vel ille, qui se custodiae subito subduxit, et fuga in libertatem vindicavit, aliquando tamen sponte sua revertatur, et potestatem sui faciat. Verum in uxore mea proverbium hoc confirmatum non est, nam illa

aufugit ipsa quoque, nondum tamen tam longo tempore post rediit.

45. ἐνδέκατος Ald. HSt. ἐνδεκάτος Salamandr. Farr. Brubach. ἐνδεκάτη ZC. utrumque bonum, nisi quod in altero ἥλιος, in altero ἡμέρα subauditur. μᾶναι malim in accusativo, quia aptum est ex ποτὶς. nisi hoc volumus adverbialiter accipere, pro *item*, *ad hoc*, *praeterea*, sic, ut vim suam casum aliquem regendi plane amittat. Dubito quoque, significetne δύο καὶ δύο μῆνας quatuor menses, (nam duo menses duobus additi conficiunt quatuor menses) an solummodo duos menses, cum duobus diebus. v. Casaubonus ad h. l.

46. Omissio tonsurae signum erat luctus. nam lugentes et moesti curam ut reliqui corporis, ita comae quoque, negligebant. Thracica tonsura videtur levissima et contemnitissima fuisse, qua uterentur etiam ingenui, qui tamen sordidiuscule corpus haberent. Tonsura Thracica erat, cum coma demittitur usque ad mediam frontem, et tondetur in orbem, per frontem mediam, ad aures, ad sinciput, et definit in media illa scrobe, quae vulgo, vocabulo Arabico, Nucha appellatur, sic, ut caput eiusmodi tonsuram simile appareat scaphio inverso, seu globo dimidiato, parte convexa sursum versa. Caeteri Graeci, qui laetius et liberalius victitarent, comam non tam profunde demittebant in frontem, contra vero sinebant profundius in humeros defluere, sic, ut partem scapularum et dorsi tegeret. Si qui adhuc magis submitterent comam, usque ad regionem lumborum, illi dicebantur κομᾶν, et pro superbis habebantur. Non possum ab hoc loco discedere, priusquam suspicionem quandam meam de vitio coeco huius loci proponam. Suspectum enim mihi est ὑπ' ἀλλάλων. primum enim subaudiri deberet ἄπιστοι, aut κεχαρισμένοι ἱσμεν. quod ferri poterat, tametsi durum est. deinde καὶ deest ante ὅδε, aut δὲ post illud idem ὅδε. quare suspicor, legendum esse, ἐξ ὧ ὑπ' ἀλλάλων ὅδε θρ. κ. ex quo, *prae animi cruciatu, ne Thracice quidem tonsus sum*. ut ἄλλος vocabulum est, ita potuit etiam ἄλλη usurpatum esse, et habet Hesychius ἄλλας. ἀλληδόνας. Annotat Andreas Schottus Observ. 2, 49. se in codice Toletano reperisse κέκαρμαι. quod ne quis miretur, nescius, quid sibi velit, cum ita sit in libris omnibus, tenendum, Schottum usum esse, quod ipse testatur, libro Theocriti germanico. non dicit quo. sed forte Brubachiano usus est. in eo quidem est κέκαρμαι, monstroso errore.

47. Forte

47. Forte nihil est in hoc versu mutandum. nolo tamen lectores celare, me varias huius versus refigendi vias inisse, quas hic iudicio doctiorum permittam, securus utriusque fortunae. mea enim nil magnopere refert, probentur ne meae rationes, an repudientur. Primum itaque visum est, legendum esse, τῇ δὲ Λύκῃ νῦν πάντα. *Illi vero Lycus nunc est omnia in omnibus*, (ut vulgo loquuntur) summa rei, summa fortunarum suarum. Λύκῃ καὶ νυκτὶ ἀνῆκται. *Lycos vel de nocte ipsa patet*. videtur enim poeta magis in demonstranda laborare illius amoris magnitudine, quo Cynisca erga Lycum flagraret, quam huius, quo Lycus illam prosequeretur. vulgata autem hoc magis declarat, Lycos Cyniscam summi fieri. Quod contra fieri debebat. Rursus venit in mentem, scribendum esse: Ἄ δὲ Λύκῃ νῦν, scil. ἰτὴν ἀνῆκται. aut si Λύκῃ sine iota subscripto exaretur, adeoque sit genitivus, erit κτῆμα subaudiendum. Tum nova orditur sententia: πάντα [scil. αὐτῆς θόρετρα καὶ πράγματα] Λύκῃ καὶ νυκτὶ ἀνῆκται. Denique visum est, in quo acquiesco, legendum esse, sublato post πάντα commate, et πάντα cum Λύκῃ in unum vocabulum contracto, Ἄ δὲ Λύκῃ νῦν παντάλῃ, καὶ ν. ἀ. *illa vero nunc Lycos, illi παντάλῃ, qui Cyniscæ τὰ πάντα, caput fortunarum omnium, est, et omnia penes eam valet, patet etiam de nocte*. illud vocab. παντάλῃ, formatum est ioci, ludibrii et convitiis ergo, et plenum est amaritudinis, ad similitudinem ν. παντάλῃων. Flor. οἶδ' Λύκῃ νῦν πάντα.

48. ἀριθμοὶ mediceus tertius et quartus. v. Callimachi epigramma 26.

49. μοῖρα ZC. solus.

50. καὶ Aldina, Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. καὶ ZC. ἀποτρέξαι με Ald. quam lectionem revocavi. nam vera est. caeterae omnes ἀποτρέξαιμι. Sententia est: Siquidem iniceret animo meo odium sui. ἀποτρέγειν τινα est, Theocrito quidem est, delere et evellere ex alicuius animo amorem sui, eumque animum odio et averfatione sui implere. Id quod apparet ex epigrammate quarto Theocriti, vs. 14. εὖχῃ ἀποτρέξαι τῆς Δάφνιδος με πόθους, votum fac, ut Daphnidis desiderium ex animo meo deleat, eique oblivionem eius inducat.

51. versum hunc libri omnes sic exhibent: νῦν δὲ ποθ' ὥς μὲς φαντὶ θυόνηκε γέμεθα πίσσας. quem sic refinxī. νῦν δὲ ποθ'. *Iam vero desiderio teneor*, Cyniscæ puta. μὲς, φαντὶ, θυό-

Θυώνιχε, γέβετο πίσακς. *Mus, aiunt, Thyoniche, picem aliquando gustabat.* Nosti caetera. ut enim mus tenebatur a pice, quam semel degustare libuerat, ita etiam ego Cynisca amore ita detineor, ut avelli ab ea nequeam. Mos est vulgaris, ut, cum talium proverbiorum et apologorum initium commemoratum sit, caetera omittantur, ab auditore quoque et lectore tacite supplenda, et ad rem praesentem accommodanda. Proverbium de mure, picem degustante, quod transferri solet ad res, quas retinere et omittere pariter molestum est, lepide usurpavit etiam Pantaenetus apud Demosthenem, falsus ille Atticus cavillator, in Apollodorum.

53. non videtur *ἱπὶ χαλκός* nomen proprium viri esse, neque prima litera maiore, sed minore, exarandum, utpote quod puellam bene nummatam aut bene dotatam significet. In vetustis quidem editionibus parva prima litera exaratum video. Primus auctor fuit Henricus Stephanus hoc nomen pro proprio viri nomine habendi. Non habet quidem magnam vim argumentum hoc ideo, quod in illis vetustis editionibus omnia nomina propria parvis primis literis exarata reperiuntur. sed res ipsa docet, nomen adiectivum hoc esse, non proprium. ut *ἐπαργυρός* est, bene instructus argento, *ἱπὶ κληρός*, ille vel illa, in cuius potestate est patrimonium, *ἱπαγρός*, dominus agri, ita quoque *ἱπὶ χαλκός*, aeratus, aeris dives. medicus quartus dat *ἱπὶ χαλκῶς*.

56. δ non placet. num *ὥς*. pro milite, sic satis commodus, et mediocriter tolerabilis, ut miles, quatenus miles quis est, neque ille optimus, neque rursus pessimus.

59. veteres libri varie locum hunc exhibent. Ald. sic:

μισθοδότης Πτολεμαῖος. ΑΙ. (Aeschini ea est persona) *ἑλευθερώ οἷος;* Θ. (Thyonichus loquitur) *ἄριστος.*

ΑΙ. *τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις, ἑλευθερῶ ὅτις ἄριστος.*

Θ. *εὐγνώμων.*

In primo versu consentiunt Aldinae etiam Salam. et Farr. non item in secundo et tertio, in quo cum ZC. faciunt, quae sic exhibet. scilicet totum versum 59. tribuit ZC. Thyonicho, versus 60. primam partem Aeschini, posteriorem Thyonicho, et sic quoque Brubach. Henricus Stephanus versum 59. totum Thyonicho, versum 60. totum Aeschini, versum 61. denique Thyonicho tribuit. Mihi turbatum hic aliquid a librariis videtur in versu 60. In versu 59. teneo rationem Aldinae. In versu autem 60. extremo suspicor, vera verba excidisse,

cidisse, eorumque loco finem superioris versus perperam esse iteratum. Quid autem exciderit, difficile dictu est. Occurrerunt mihi alias quoque similes errores, e. c. apud Oppianum, qui mihi haec commentanti nunc solus succurrit. Henricus Stephanus quoque simile erroris exemplum affert, a se observatum, in praefatione ad poetas graecos principes heroicos, p. 18. ex Iliade ψ. 550. Stobaeus, qui p. 46. locum hunc recitat, sic habet: τὰ δ' ἄλλα δ' ἀνὴρ τις ἐλευθέριος οἶος ἄριστος. si quod veri vestigium inest vulgatae, forte dedit poeta vs. 60. ex persona Thyonichi. ἐλευθέριος ὡς τις ἄριστα, *liberalis, ut qui maxime*. h. e. inprimis, in paucis liberalis, si quis alius, vel unus omnium maxime. Annotator Vimar. pro primo ὅστις etiam οἶος annotaverat e Stopiano.

61. δὲ ἀκρόν Ald. quod ferri possit. nam caesura brevem producit.

64. βασιλῆι Ald. male. Stobaeus. οἶον χερὶ βασιλείᾳ. αἰτιῶν δὲ χερὶ ἕκ. δ. π. quod possit ferri. nam ea colliquescere potest in unam longam.

66. λῶπον Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. λῶπος ZC. solus. utrumque dicitur, tam δ λῶπος, λῶπῃ, quam τὸ λῶπος, λῶπυς. ἀμφοτέρως Ald. ἀμφοτέρων ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. βεβακῶν Ald. βεβακῶς ZC. Brubach. HSt. βεβλακῶς vitiose Salam. Farr. Potest utraque lectio probari, tam Aldinae ἐπ' ἀμφοτέρως βεβακῶν, quam Romanae, ἐπ' ἀμφοτέρων βεβακῶς. In illa subauditur κνήμας, in hac κνημῶν, vel σκελῶν, et tam βεβακῶν potest probari, partic. aoristi 2. a verbo βεβάκω, quam βεβακῶς, part. perf. a verbo βάλειν.

68. ὦ τάχος Ald. Salamandr. Farr. Brubach. ᾧ τάχος ZC. HSt. videtur in illa priore lectione laterē ὡς τάχος. subaudi σὸν ἔστιν. nam perinde dicunt ὡς τάχος, quam ὡς τάχως, id est, ὡς στυγρὸν ἔχεις ἐν ἔργῳ τάχως. Verborum ἀπὸ κροτάφων πελάμεθα πάντες γηραῖοι videtur haec sententia esse: sensim et sine sensu senescimus, primum in parte corporis illa, in qua senium obrepens contemnitur; deinde repente increbrescit latiusque dimanat senium cum canis crinibus.

69. videtur Scholiastes ἔρποι legisse. Eustathius ad Iliad. δ. p. 492. c. f. συντελεῖ δὲ εἰς τῆτο καὶ Θεύκρητος εἰπὼν, ἀπὸ κροτάφων πελάμεθα πάντες γηραῖοι καὶ ἐπισχερῶ, ἥτοι κατὰ τάξιν καὶ ἰφθίμῃς, εἰς γένυν ἄρποι λευκκίνων δ' ἡρότος. repetit idem p. 727. 26. Idem p. 877. 10. ἐπισχερῶ ex Odyssea et Theocrito proponit.

ult. e verbis ποιῶν τι δὲ εἰς γόνυ χλωρὸν effecisse Scholia-
sten Aristophanis ad Acharn. vs. 218. ποιηταὶ δὲ λόγων χλωροί,
suspiciatur cl. Valkenar Ep. ad M. R. Affert h. l. et exponit
Suidas v. τέρρον ἀντικνήμιον, et Eustath. ad Iliad. κ. p. 812. 49.
et ad Odyss. ι. p. 1615. 25.

AD IDYLLIVM DECIMVM QVINTVM.

Est hoc Idyllium mihi quidem, pro sensu meo, ita suave
et festivum, ut in Theocriteis pauca videantur esse, cum eo,
ad suavitatem et festivitatem, comparanda. Lectorem poeta
manu quasi praesentem in rem ducit, et digito, quae gerun-
tur, singula quaeque demonstrat, et garrulitatem, levitatem,
ineptias, superbiam, malignitatem, importunitatem mulier-
cularum, vivis coloribus depingit.

1. *ἔνδοι* primo loco sine dubio *intus est*. sed posteriore
malim accipere pro *intro veni*. Vtrumque sustinere potest
significatum, ideo, quod proprie est dativus singularis
cum adscripto iota, quod alias subscribi solet. *ἔνδδς*, *ἔνδθ*, *ἔν-
δδν*. genitivus *ἔνδθ* non usurpatur; at dativus, *ἔνδθ*, qui dati-
vus olim non sic, ut nunc, per *ω* cum iota subscripto solebat
exarari, sed per omicron simplex, cum adscripto ad latus
iota. *ἔνδοι*, *οἶκοι*, *ποι*, *τοι*, pro *ἔνδθ*, *οἶκω*, *πῶ*, *τῶ*, etc. Iam
dativus pariter motum versus locum significat, atque consi-
stentiam vel quietem rei in aliquo loco. ergo *ἔνδοι* potest pa-
riter significare *est intus*, quam *veni intro*. v. infra vs. 77. et
Callimachi H. in Cererem vs. 77. In *ὧς χρένα* subauditur
πάρεσι. o quam diuturna ex absentia ades. Citat initium huius
versus Etymolog. M. v. *παραίτρεα*. Conf. etiam Eustathius ad
Odyss. ε. p. 1839. 55.

3. verba *ἔχει κάλλιστα* libri omnes Eunoae tribuunt, sed
male. sunt Gorgonis, quod res ipsa docet, dudumque Ca-
saubonus admonuit. Sententia est: Recte habent omnia, ait
Gorgo, et ex animi mei sententia. Satis molliter sedeo. nil
est, cur mea causa multum laboretis. Nos etiam dicimus,
es ist gut, es ist recht gut, cum volumus officiosam sedulita-
tem

tēm et anxium paene studium amicorum benigne nos accipiendi, deprecari.

4. ἀδαιμάτῃ est in medico quarto. in caeteris omnibus ἀδαιμάτῃ. quod bene habet. Gorgo animi sui constantiam et fiduciam in tantis terroribus, per quos sese penetrasset, et quos superasset, ipsa miribunda praedicat. Ego, ait, non possum satis ipsa mirari mei fortitudinem animi, in tot tantisque terroribus, quos me undique circumstantes pervadendum mihi atque perrumpendum fuit. δέμα et δαίμα et δέος idem significant, *metum* puta, et ab eadem radice demanant. ἀδαιμάτος itaque est, imperterritus, metu carens. ἀδαιμάτῃ inventum Henr. Stephani, aut, si mavis, Iosephi Scaligeri, et ἀδαιμάτῃ, inventum Casauboni, mihi non probantur. Henr. Stephanus e Florentina ἀδαιμάτῃ affert, in quo terminationem genitivi doricam solummodo probat, vocabulum ipsum damnat. immerito illud quidem. Scaliger iam triginta annos ante ἀδαιμάτῃ se correxisse ait, (quam ista scilicet commentaretur; quod fecit A. 1596.) idque verum esse. quo videtur Henricum Stephanum pungere, quasi ille eam sibi emendationem furtim subtraxisset. Nae ille aenea pro aureis abstulit, si fecit. Tanti profecto non erat; eiusmodi emendationculam furari. Quid si vos ambo, tu Scaliger, et tu Stephane, eam Aurato, magistro vestro, in acceptis tulistis? Haec fors est magistrorum. Vel ipsimet mihi usu venit, ut sub alieno nomine haud pauca edita circumferri videam, vivus adhuc atque superstes, quae mea essent inventa, sed discipulis meis in scholis privatis a me impertita. quibus amicos gloriari et famam aucupari facile fero. Satis enim mihi est superque instrumentorum famae quaerendae. Aequo animo vestes amicis commodato do, quibus ipse cum nil utar, illi se iacent. Sed redeo ad Theocritum. ὑμῖν est vel *vobis*, vel *usque ad vos*. Sententia est: In via cum ad vos contenderem, ab obstante conferta turba, per quam mihi enitendum et eluctandum fuit, toties adii vitae periculum, ut aegre ad vos salva evaserim, vel vobis servata sim, ut me possitis etiam in posterum frui.

5. πολλῶ — πολλῶν] subaudi ἀπὸ.

7. Henricus Stephanus ait esse, qui pro ἐμ' [id est ἐμῷ] malint μιν. In his Ios. Scaliger est. Vtrumvis elige, et res eodem semper redibit. Potest etiam, salvo metro, ἐμῷ ἀποικῆς exarari. et praestabat profecto, mea quidem sententia, sic

sic exarari. nam dirigit eiusmodi diligentia lectores in rectam viam, adimitque dubitandi causas; et in scandendo literae superfluae, tamen exaratae, et in medio propositae, tamen eliduntur. In Scholiis μοι invenio. quod non contemnendum putem. In ἐκαστέρῳ subauditur, ut fieri solet; ἢ προσήκον, aut ἢ ἐγὰρ βυλομένην ἄν.

8. παράρος dant omnes libri, praeter ZC. qui in texto dat πάρος, sine dubio vitio operarum. nam in scholiis verum habet. De vocabulo vid. Henr. Stephani annotat. ad h. l. et Eustathius ad Iliad. η. p. 672, 60. ubi locum hunc citat, et p. 1319. ὁ δὲ γε παρὰ θεοκρίτῃ παράρος δημοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐν ταῦτα παρήρος, γίνεται δὲ ἢ παρὰ τὸ αἰεῖν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρῃ, τὸ ἄρμόζω, οἷον δὲ παρημεροσμένος, ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων, ὁ μὴ πυκνός, ὁ μὴ φρενήρης, ὁ ἀρχὴς τῶν νῦν. In ταῦτα subauditur aut ἐμυχηνήσατο, aut διὰ. ut in illo Aristophaneo τῦτ' αὐτὸ. τῦτ' ἐκεῖνο. hoc est illud idem, quod dudum aio. vel hoc factum concinit illi dicto meo, quod usurpo saepius. fatuus nempe ille meus maritus in extremas orbis terrarum (urbis Alexandriae volebat dicere) partes sese abdedit, et ibi, inhabitandi ergo, non domum, sed antrum, vel lustrum aliquod conduxit, aut quis alicuius, aut belluae latibulum.

10. ποτ' εἶν dant omnes libri. unde effeci ποτ' εἶν. ad terram. pessum. pessum i, o pestis mea, tu illa commodis meis semper invidens et insidians pestis. ad humum, id est, peri, morere. Pro ἱμοῖα dat Flor. ὁμοῖος. F. V. (id est, Fulvius Ursinus) ὁμοῖον, teste annotatore Vimar.

11. Libri omnes dant Διώνα. quod nomen est foemini- num. Diona nomen esse matri Veneris, neminem fugit. sed nomen viri hic requiritur. quare accentu in antepenultimam retracto, rescripsi Δίωνα. Dionis nomen notissimum est. Accedit ad hanc lectionem proxime lectio Δίνωνα, quam Henricus Stephanus e Florentina assert. Poterat quoque de *Dionda* cogitari. ut nomen est Philondae, Charondae, ita quoque *Diondas* pro *Dionidas*, sed hoc paulo plus a literarum vestigiis abiret. Δίνωνα τοιαῦτα Flor.

13. ad voc. ἀπφύς v. Interpretes Callimachi H. in Dianam vl. 5. Δός μοι παρθένην αἰώνιον, ἄττα, φυλάσσειν. videtur ex Hebraico vel Chaldaico *Abba* ductum. Facile hoc Alexandrini potuerunt ab inquilinis suis Iudaeis adsciscere, et cum Graecis communicare. Fallitur sine dubio Eustathius ad Il. ε. p. 565. hanc huius vocabuli tradens originationem: ὁ μὲν

ταὶ ἀπὸς παρὰ Θεοκρίτῳ πατρὸς κλήσις, ἣν βέλφος ἂν προσείποι πατέρα τὸν, ἀφ' ἧς ἔφυ. τοιοῦτον γάρ τι ἡ λέξις ὑπεβάλλει νοεῖν. Idem 971. 31., locum hunc affert, et de vocab. ἀπὸς plura disputat.

15. λέγωμες (per o) ZC. Salamandr. Farr. recte ad sententiam. λέγωμες Ald. Brubach. HSt. Age, ait, priusquam domo egrediamur, omnia, quae nos angunt et urunt, inter nos communicemus, omnes nostras privatas domesticas sollicitudines in sinum nostrum mutuo effundamus. Flor. τὰ πρό-αν. λέγωμες δὲ πρόαν.

Inter versum 16. et 17. videtur unus deesse; quod cum sententia ipsa hians demonstrat, tum Aldina, quae non ἦνδε, ut caeterae omnes, sed κῆνδε dat. quod indicium lacunae nescio. an ZC. consulto oblitterarit. Liceat mihi, ut in loco conclamato, coniecturam quandam meam proferre, a qua, si medelae nihil accipit locus, nihilo tamen plus cladis feret, quam iamdum habet. Possit itaque locus, ut saltem tolerabilis exeat sententia, sic quodammodo sarciri:

Ἀπὸς μὲν τῆνος (πρώαν θῆν πάντα λέγωμες)

Νίτρον ἱβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκαυῆς ἀγοράσθων,

Κ' ἦνδε φέρων ἄλας.

Exibat ad nitrum et fucum emendum e taberna (seplasiarii puta) sed, qua est stultitia, homo tametsi tredecim ulnarum, quem, ut plenae hominem aetatis, oportebat tamen sanae mentis compotem esse, rediit salem asserens, loco illarum rerum, quibus ad huius diei pompam tantopere egebam; rem illam quidem culinae et rei domesticae non profecto inuilem, et vel adeo necessariam, verum ad mundum quidem muliebrem nil facientem, quo nitrum et fucus multo plus erant collatura. Nitro enim vestes mundabantur, et fuco facies illinebatur. Vides hominis stultitiam, qui in sale emendo, re tam vili, consumserit pecuniam, destinatam hilaritati et festivitati huius diei, et munditiei corporis mei, quibus rebus aliae omnes res, quamvis necessariae, postponi tamen debent. v. Scaliger et Casaubonus ad h. l. Forsitan erit, qui ἄλας h. l. non de sale, sed re quacunque vili, accipiat. quae de vocabuli usurpatione egit Casaubonus Lect. Th. c. 21. ad illud Theocriti 27. τάχα δ' ὕστερον ὑδ' ἄλα δοίης. Quod in medio relinquo.

18. ταῦτα ἔχει dat Scholiastes, sine γ'. quo omisso pos-
sit ταῦτ' ἔχει legi, quod equidem malim. id est, ἐπὶ τῇ αὐτῇ
δδῶ, vel γνῶμη, vel διανοίᾳ ἑαυτὸν ἔχει. si γε servatur, ταῦτ' ἁ-
liti debet legi, id est, τὰ αὐτὰ, scil. ἐγκλήματα. et sic rescri-
psi. habet meus quoque maritus eadem ipsa vitia, quae
tuus. vel ambulat eandem morum viam. nam et ipse nescit
pecunia recte uti. Loco enim mundi muliebris, quem mihi
debuerat in huiusce diei pompam atque hilaritatem emere,
quinque pelles ovillas emit, lanificii ergo, unde liberis et
familiae vestes texerentur. Stultae mulieres, nil, nisi se
suamque munditiem, cogitantes, et alia omnia prae ornatu
sui corporis pensi non habentes, in viris ea damnant, quae
vel maxime laudanda erant, curam familiaris rei bene ge-
rendae, et frugalitatem in loco, appellantque eam prodiga-
litem, quod in nugis muliebribus emendis pecuniam per-
dere noluissent.

19. ἑπταδράχμῳ Ald. ζ δράχμῳ ZC. Salamandr. Farr.
Brubach. perinde est. nam proximo statim versu eadem
dant editiones πέντε δόκῳ pro πέντε δόκῳ, quod dat Aldina ple-
nis item literis. male dedit HSt. ἑπτὰ δραχμῶν. v. Bentley
ad Phalaridis epistolas p. 443. et Valkenaer ad Herodot. p.
479. κυνάδας videtur superba mulier per contemptum pelles
ovillas appellare, tam durae rigidaeque et curtae, omnino-
que inutilis lanae, ut magis caniculae alicuius pelles videri
possint, quam ovis. πηρῶν recte dat Ald. Salam. Farreana,
Brubach. medicus tertius et quartus. quod revocavi, relicto
solummodo Dorismo. πηρῶν ZC. HSt. πηρῶν non ab ἡ πήρα,
pera, sed πηρὸς, ῥὰ, ῥόν, est repetendum, quod vocabulum
significat eum, qui debilitatus et captus est quocunque seu
sensu, seu membro, ut oculis, aut manibus, pedibusve.
γραιῶν dant Ald. Salamandr. Farr. Brubach. γραιῶν ZC. HSt.
quod verum est. γραιῶν (scil. ὄντες) h. l. sunt pecudes vetulae,
ideoque riles et contemnendae. ἀπότιλμα est corium ani-
manti de corpore detractum seu excoriatum. v. ad h. l. Sca-
liger. Annotator Vimar. adscripserat: [Eustathius legit ἅπαν
ῥύπον, quod dicit eadem ratione fieri, qua κλέυθον a κλέυθος,
μηρὸς a μηρὸς, τράχηλα a τράχηλος apud Callimachum dicuntur.]
Locus est ad Odyss. ζ. p. 1553. 42.

20. ἔλαβε] id est ἡγόραζε, redemit. Pro ῥύπος, quod est
in omnibus meis, avertit Henr. Stephanus in annot. ad h. l.
ex Eustathio ῥύπον. v. ad Iliad. α. p. 108. 19. et p. 1553. 42.

Scho-

Scholia dant πέντε πόντες ἔλαβεν ἰχθὺς ἅπαν ῥύπος. verum illa scholia saepe verba non summa cum diligentia repraesentant, sed ut memoria labilis auctori eorum subiiceret, sic, ut manente sententia, metrum tamen, aut dialectus, periret.

23. Aldina sola hic lacunam dat, exhibens locum sic: *ἄλλοις τῷ βασιλεῖ ἐς ἀφνειῶν. χρημὴ καλὸν τι.* caeteris omissis. reliquae autem sunt plenae h. l. sed omnes dant *θασσόμεναι.* pro quo recte dat HSt. *θασόμεναι,* h. e. *θρασυμέναι.*

24. *ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα* tribuit Aldina Gorgoni, et cum vl. 25. sermonem Praxinoae demum incipit. caeterae sic personas distributas dant, ut vulgatum est. *ἐν ὀλβίῳ* (cum iota subscripto) Ald. Salam. Brubach. HSt. *ἐν ὀλβίῳ* (sine iota subscripto) ZC. Farr. potest utraque lectio defendi. *οἶκος* subauditur ad utramvis. revocavi tamen posteriorem, quia cum more Graecorum loquendi magis convenit, ut dicatur *ἐν ὀλβίῳ ἀνδρῶν*, [scil. domo] quam *ἐν ὀλβίῳ*. si quis *ἐν ὀλβίῳ* (scil. ἀνδρῶν μεγάρῳ) malit, ab eo non valde sim alienus. non rara sunt exempla amphimacri pedis pro dactylo adhibiti.

25. Versus hic quid sibi velit, non satis video. Nihil enim dum viderat Gorgo eorum, quae in regia gerebantur, aut spectabantur, sed venerat ad Praxinoam, ut cum ea comite spectatum iret pompam festivam Adonidi consecratam. Qui poterat ergo Praxinoa Gorgonem rogare, ut sibi narraret, et ea, quae vidisset in regia, et quae ibi locuta esset, cum pedem illuc Gorgo nondum intulisset. id quod e versu proximo apparet, ubi Gorgo negat, nunc otium confabulandi esse, sed festinandum potius, instante tempore progrediendi ad spectaculum. videtur omnino inter versum 24. et 25. unus deesse. Voluit Schottus Observ. p. 98. huic loco lucem affundere, sed fumos vendidit. Adscripserat annotator Vimar. [Gorgo non est, sed Praxinoe in Flor.]

26. Sententia proverbii videtur haec esse: Otiosis nullo non tempore oportuna venit festivitas, h. e. illud genus hilaritatis, quod capitur ex auditione et narratione rerum delectabilium, cuiusmodi sunt pompae solennes, quarum in numero haec quoque Adonidi consecrata habebatur. Nos autem nunc non sumus otiosae, sed vel maxime negotiosae. quare istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo reservemus. Versus 25. 26. 27. et seqq. Aldina Praxinoae tribuit.

28. Hoc versu imperat hera ancillae, ut festinet aquam manibus lavandis asferre. *Εὐνοῖα* (nomen est ancillae, cui hera imperat) *αἶρε τὸ νῆμα, πετε, arcesse aquam. καὶ ἐς μέσον αἶνε, et in medium asfer.* Subito consilium mutat, et *ῥίπτει, abiice, ait, omitte. Ἐὲς πάλιν. depone rursus, aquam puta.* urget enim alia res interveniens, maioris illa momenti, *πρὶν curre ad feles sopiendas. redde illis culcitam mollem.* (Memnisse conveniet, quanti feles ab Aegyptiis factae sint.) Ad hunc fere modum legendum atque interpretandum putem hunc locum. Schotti interpretatio huius loci ipsa eget interprete. Nihil eius capio. v. Observ. p. 98. universe eius omnia huius Idyllii interpretamenta mihi sunt aenigmata.

29. *festina dum, move te, fac ocyus.*

30. Ecce, quam inscieniter, quam rustice haec (Eunoa) aquam fert. (Dicit haec Praxinoa mirabunda et stomachabunda ad semet aut ad Gorgonem.) *At praebe tamen mihi lominus aquam et infunde, quamvis illepide et illiberaliter. Nimum aquae ne infunde. O te importunam, quae satis non putas, nisi totum aquiminal infuderis.* (Territa his minis ancilla cessabat aquam infundere.) *Quid cessas? Cur non infundis? Infunde. Improba, quid vestem mihi commadescis?* — Locum hunc, in paucis lepidum et salsum, distingi convenienter; ex quo non parum perspicuitatis ad eum accedet. Mirifica imago mulieris ornatui corporis, nitōri cutis deditae, erga comtrices suas morosae, stomachosae, inconstantis, levis, ludicris et nugis servientis. *ἄρ' ἐς νῆμα Stop.*

32. Sententia est: Lota nunc sum, sic satis, non satis quidem ad animi mei sententiam, sic satis tamen, prout tempus et res tulit, quantum licuit per illa fortuita, temporis puta angustias, et ancillae scaevitatem. Ea enim omnia, quae sunt extra potestatem nostram, a gentilibus in rebus divinis habebantur. Apollonius Rhodius 2, 311.

ὃ μὲν πάντα πέλεν θεμὶς ὕμνε δαΐναι

ἀτρεκέως, ὅσα δ' ὕμνε θεοῖς φίλον, ἢ ἐπιχεύω.

quae nunc essari licet, pro rerum praesentium ratione. *ταῦτα γέννημαι Stop.*

34. τὸ deest Aldinae. *καταπτυχὲς ἐμπιεσναιμα* est vestis ita fibulis confixa, aut filis conferta, ut plicae, (vel rugae, aut tubuli, *σωληνός*) alteri propter alteros in rectum, seu deorsum, seu transversim, decurrerent. Cuiusmodi vestem tabulatam

bulatam (σωληνιδόν) memini videre aere caelato expressam, cum aliquando manibus tractarem commentarium Eduardi Corsini, V. C. ad tabulam Farnesianam illam, qua Apothecosis Herculis repraesentatur, una cum eius duodecim laboribus. Ibi, ni fallit memoria, sacerdos Argiva conspicitur, eiusmodi veste rugosa induta. Poteram ad h. l. conferre ea omnia, quae quondam in commentariis ad Ceremoniale Constantini Porphyrogenneri hoc de genere vestium non pauca congeffi. sed iaceant illa quidem, et sortem suam expectent. mihi nunc alia agenda sunt.

35. dictio *ἄρα κατέβη σοι αὐτὴ ἡ ἱσθὴς ἀπὸ τοῦ ἵπυ*, satis est a Casaubono ad h. l. aliisque exposita.

36. nil aliud, quam prava puncti collocatio, huic versui et interpretibus eius ineluctabiles tenebras offudit. Libri omnes punctum ponunt post *γοργῶν*. ego promovi verbo ulterius, et posui post *κατέβη*. quo facto clara lux rediit, et plana sunt omnia reddita. Sententia est: Noli, o Gorgo, hanc rem amplius ad me commemorare, noli de ea pluribus loqui. *ἀργύρε κατὰρξ μνᾶν ἢ δύο* (scil. *μνᾶς ἑθνηκα*) *impendi pecuniae numeratae minam, aut duas.* *κατὰρξ ἀργύρεον* appellat pecuniam numeratam, quae in numis ipsis, non autem aliis rebus pecuniae aequipollentibus, impenditur, in merces illas emendas, unde pannus aliquis conficiendus est, *bares, ausgelegtes Geld, der bare Verlag, Spinner- und Macherlohn, und Gesindekost nicht mitgerechnet.* *κατὰρξ* dat Aldina sola. caeterae omnes *κατὰρξ*. *μνᾶν* dant omnes. solus margo HSt. lectionem vitiosam *μνᾶς* e scholiis allert. negat tamen Dorville, illam lectionem *μνᾶς* a se in ullo suorum librorum repertam. vid. Observ. Miscell. T. III. p. 373. v. Eiusdem annot. ad Charit. p. 144. et Scaliger ad h. l.

37. *περὶ ἑθνηκα* est in omnibus libris. nil tamen dubitavi, certissimam emendationem *περὶ ἑθνηκα*, a cl. Valkenaric inventam, recipere. v. Ep. ad M. R. p. XXXVII. Non item tamen ei possum in altero assentiri, cum vs. 38. *καλὸν ἔμπης* coniicit. Sententia est: Multum est, ait Gorgo, mi Praxinoa, quod tibi vestem hanc tanti ais constituisse, in eaque detexenda te ipsam paene vitam insumsisse. Verumtamen est opus egregium, et ex animi tui sententia confectum. Credo equidem, responder Praxinoa. verum ais, nil mentiris. Est utique opus incomparabile. — Vides ingenium mulierum, mundum suum, praesertim eum, quem ipsae sibi aut e taberna eme-

runt, aut suis manibus elaborarunt, ad insaniam usque aman-
tium, et ad nauseam usque commendantium. *Doch ist das
Stück Ihnen vortrefflich wohl gerathen. Praxinoa: Sie haben
Recht, Madam. Es ist allerdings unvergleichlich schön.*

38. pro καὶ καλὸν dat Flor. τὸ καλόν.

39. θολὰ est, quam Graeci recentiores προπλάμα usur-
pant. de quo plura dixi in commentariis modo commemora-
tis ad Constantini Ceremoniale.

45. ex hoc versu μέγας ἀνέριθμοι citat Eustathius ad
Iliad. α. l. p. 77. II.

48. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis *Nub.*
1128. meminit etiam huius loci Eustathius ad Dionys. Perieg.
vi. 221.

50. κακὰ παλγία] *mali scurræ.* Voc. παλγίων ista æ-
tate pro homine nauci, scurra, impostore, usurpabatur. Sic
est in illo ignoti, in Anthologia, I, 27. p. 95. καλλιμάχος τὸ
κἀθάρμα, τὸ παλγίον, ὁ ξύλινος νῦς. *Callimachus piaculum, scur-
ra, ficulnea sententia.* i. e. videtur mihi Callimachus homo
esse execrabilis, nugator, communis sensus exfors. sed re-
vocat sese poeta versu altero. αἴτιος δὲ γράψας αἴτια καλλιμάχου.
scilicet, non ipse Callimachus tam stultus, tam flagitiosus est,
sed librarius, qui Aetia eius tam infrunitis calami erroribus
coinquinavit. ἐρεοὶ est in omnibus libris, lectio bona et omni-
no servanda, tametsi alii aliis eam modis labefactent. Ca-
saubonus quidem ἀρεοὶ suadet, *armis succincti, militares.* Sca-
liger autem ἐρεμβοὶ. Valkenaer Ep. ad M. R. p. XXXVIII.
ἐρεοὶ, *palustres*, ex illa Aegypti regione oriundi, aut in illa
degentes, quae τὰ ἔλα appellabatur, de qua multa Hemster-
hufius ad Xenophontem Ephesiacum. Ego vero a lectione
ab omnibus libris tradita h. l. non discedo. Causa enim dis-
cedendi nulla est. ἐρεοὶ sunt *servi*, nos appellamus *Bauern*.
Quod genus hominum, conditione vitae infimum, moribus
tetrissimum, appellatione *Bauern, Pöbel, et Canaille*, com-
plectimur, illud genus veteres Graeci nomine τῶν δούλων, La-
tini *servorum* et *pastorum* complectebantur. Inspekerit mo-
do quis orationes Ciceronis contra Pisonem, pro Sextio et si-
miles Clodianas, ubi singulis paginis *servi* occurrunt, pro
infima plebe Romana, sellulariis artibus dedita, opifices, cum
suis tironibus et adiutoribus mercenariis. (*Lehrjungen und
Gesellen.*) Quis nescit saecula illa reip. Rom. bellis servilibus
currentia, ut Florus ait, et saeculo XVI. p. C. n. crebra bella
servi-

servilia in Germania. (*die Bauernkriege.*) Quos poeta hic *ἰεῖναι*, *seruos*, appellat, erant illi, aut vere servi, aut non multum a servis, neque vestitu, neque sorte vitae, diversi artifices, mercenariiue baiuli, et eiusmodi colluvies hominum. Vid. c. 3. libri noni Epiphyllidum Iacobi Philippi Loënsis, ubi egregia congeffit de militibus bucolicis, qui sunt iidem, atque nostri *ἰεῖναι*. Annotator Vimar. haec adscripserat: [quidam legunt *πάντες ἰεῖναι*, quid si legas *πάντες ἰεῖναι*. qui ad Nilum habitabant. v. Strab. l. XVI.] Sic exscripsi. sed necesse est, ut aberraverim. Liber nunc ad manus non est.

53. post *κυνόθραξ* comma versatur in editionibus, quod sustuli. Nominativus hic locum vocativi obtinet. *O Eunoe, tu, quae canem impudentia et temeritate imitaris, non hinc aufugies? non locum dabis huic ferocienti bestiae, huic saevienti equo, (quem *πυρρὸν* appellat) qui ipsum suum rectorem interimere minatur.*

57. illi equi cataphraeti, quos paulo ante dixerat, ab uno equo saeviente conturbatos, nunc rursus in ordinem redierunt, et conquieverunt.

58. *ψυχρὸν ὕφιν*] quem natura ita abhorret, ut refugimus omnes a re, cuius tactus, cum sensu frigoris infesti, etiam pestem, aut saltem metum pestis citae et inevitabilis, affert; ut si imprudentes rubetam (*eine Kröte*) manu apprehendimus. vel etiam ita luridum et lividum, ut est cutis a gelu rigens. Schol. Nicandri *Tberiac*, 291. *κοινῶς δὲ πάντα τὰ ἐκπετὰ ψυχρὰ.*

59. revocavi veterem lectionem *σπεύδωμεν. ὅσος ὕχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ* ex Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. Solus HSt. dedit ex Florentina *σπεύδωμεν. ὕχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.*

60. Aldina, item ZC. Salam. Farr. Brubach. vocabulum γρ. plenis literis *γραυς* dant exaratum. tum *ἰγῶν, ὧ τέκνα.* sed *ἰγῶν, ὧ τέκνα* Salamandr. Farr. Brubach. HSt. *ἰγῶν τέκνα* ZC. (line ὧ)

61. *ἤλθον* dant libri omnes. sed *ἤνθον* e suis commendat Dorville Observat. Miscell. III. 373.

62. *καλλίστα* est dualis. o vos duae puellae, puellarum omnium pulcherrimae. *παῖδαν* est in medico tertio et quarto.

63. 64. De sententia huius distichi quaeram in libro harum Animadversionum secundo. Interim hic solummodo hoc admonebo, mihi videri, vs. 64. respondere, aut Praxinoa, aut anus illa exiens, ad Gorgonis orationem vs. 63. tum
Gorgo

Gorgo vs. 65. novum orditur sermonem. Extra compagem totius orationis extractus et seorsim spectatus, versus 64. nihil affert difficultatis, et perspicuum est, cum proprium muliebri sexui morbum, curiositatem avidam rerum novarum notare. v. Guil. Canteri Nov. Lect. 2, 12.

65. *περὶ τὰς θύρας*] regiae Ptolemaei puta, aliis intrare, aliis exire lustantibus.

66. *λάβετε*] subaudi *τὴν χεῖρα*. nam alias debebat *λάβετε* dicere. Annotator Vimariensis adscripserat [Ennius Medea. Salvete, optata corpora. Certe manus vos, measque accipite. Nonius in Certe, h. e. date.]

72. *φυλάξομαι*. *ἄνδρες ἕχλος* dant omnes, praeter Aldinam, in qua est *φυλαξῶμαι*. *ἕχλος ἄνδρες*. quod verum puto, tamen ausus non sum recipere. solummodo *φυλαξῶμαι* ex ea revocavi. quia *αι* et *α* facile colliquefcit. ut apud Callimach. H. in Dian. 4. *ἀρχόμενοι ὡς ὅτε πατέρες*. sed sine dubio poeta dedit sic, ut Aldus reddidit. nam *ἕχλος* iam aliquoties hoc Idyllio prima correpta usurpavit, et *ἄνδρες* pro dissyllabo bene potest usurpari, aut in *ἄνδρες* contrahi.

73. omnes dant *ὥς ὅτε*, praeter Aldinam, in qua est *ὥς ὅτε*. sine dubio voluit *ὥς ὅτε*. aut *ὥς πρὶν ὅτε*, ut est in Flor. Adscripserat annotator Vimar. [*ἐν καλῷ ἢ ἐς καλὸν* pro commode et auspicate. Xenophon in Sympol. et in v. ἑλλην apud Budaëum in Com. L. G.]

74. vid. Casaub. L. T. ad h. l. et ad Athen. p. II.

75. *ἄνδρες*] subaudi *ἔργον*. quod idem est, ac si dixisset *ἐν ᾧ ποιεῖς ἔργον ἄνδρες χρηστῷ*. quae in re partes agis viri probi atque misericordis.

76. *φλίσσεται* repositum ex Eustathio vult Casaubonus ad h. l. Verba eius ad Iliad. α. p. 104. 2. haec sunt: *τὸ μὲντοι φλίσσεται ἐν Ὀδυσσεΐα καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζέσσις ἀλολίκῳ καὶ αὐτῷ*.

79. f. leg. *ὡς λεπτά*, *χ' ὡς χαλεπτά*. *θεῶν περ νήματα* [id est *νήματα*] *φησεῖς*! quam subtilia! quam gratiosa! dicas fere stamina dearum manibus ducta esse. non hic de vestibus fibulatis, sed solummodo de textilibus agitur.

81. versum hunc recitat Etymolog. M. v. *ζωγράφος*.

82. *ἐνδινεῦντι*] ratio linguae graecae, vetustae quidem illius et probae, flagitabat *ἐνδινεῦνται*. sed ista aetate, qua Theocritus florebat, *δινεῖν* et *δινεύειν* pro *δινεῖν* et *δινεύεσθαι*, *se se circumagere in orbem*, usurpabatur. quod multis constat exemplis poeta.

poetarum ei aequalium, quorum nonnulla operae pretium duxi a me colligi, et hic proponi. Apollonius Rhodius 1, 215. χορῶ ἔνι θινεύσαν (subaudi εἰαυτήν) usurpat de puella saltante. 2, 697. ἀνὰ νῆσον ἰδύνειον. *palabant per insulam*. 3, 310. et 834. δόμοις ἔνι δινεύσαν τεῖβε πίδαον. 4, 1644. et 1664. et alibi. (Pari modo idem 4, 135. προχέουσι usurpat, pro *exerunt in mare*, ubi subauditur εἰαυτῶς.) Nescio, an huc referam illud Callimachi H. in Delum vs. 13. ἀμφὶ ὃ πηλὸς ἑλισσών (scil. pontus) Ἰκαρίῳ πολλὴν ἀπομάσσειται ὕδατος ἄχνην. nam potest ibi εἰαυτὸν subaudiri ad ἑλισσών, ut hoc tantundem sit, atque ἑλισσόμενος, sed et potest ἄχνην ad ἑλισσών revocari. Διεύειν pro *ambire, circumire*, usurpat Aratus Phaenom. vs. 83. idem tamen vs. 248. ἐπιδιεύονται dixit, ex Hipparchi quidem traditione.

83. verba σοφὸν τι χρῆμ' ἄνθρωπος citat Scholiastes Sophoclis Antigoni. vs. 355.

84. θνητὸς Ald. et forte id voluerunt quoque Salam. et Farr. dare, quae vitiose θνητὸς exhibent, ut sunt ambae perquam mendosae, sed Farreana magis. θνητὸς ZC. Brubach. HSt. ἀργυρέω cum iota subscripto, κλισμῶ sine eo, Aldina. ἀργυρέω κλισμῶ (utrumque cum iota) HSt. ἀργυρέω κλισμῶ sine iota, ZC. cum quo facio.

86. τριφίλητος Aldina sola. In calce versus malim φιλητὸς. tamen non ignorem, ὃ poetis saepe pro θ; usurpari.

87. ἀνήνυτα ZC. sola. caeterae ἀνένυτα. omnes etiam punctum in fine huius versus figunt, nil autem interpunctionis post τευγόνες. ego e contrario sic interpunxi, ut factum videre est. Importunus ille, quisquis fuit, qui garrulitate harum muliercularum gravabatur, primum ipsas eas increpat. *desinite tandem aliquando, ait, o vos miserae turtures, infinita, nullum exitum inventura, nullumque fructum habitura, garrientes.* Deinde ad semet conversus, aut ad alium quemcunque praesentem, sic pergit: *hae foeminae neminem non enecabunt suo platysmo.* ἅπαντα est accusativus singularis, generis masculini, non neutrum plurale. platysmus est illa cruda, agrestis, pinguis pronuntiandi ratio, qua rustici utuntur, linguam quali planam semper gerentes, nunquam tollentes, neque deprimentes, neque convolventes, sed omnia eodem modo, ore diducto, pronuntiantes, et sonos magis obscuros e gutture protrudentes, quam verba formantes articulata. v. Palmer. Exerc. p. 806. qui Heinsum pro more suo vellicat.

88. pro πλατυάσδοισαι dat πλατιάσδοισαι Salam. et Farr. et Auratus volebat πλατειάσδοισαι, ut auctor est annotator Vimar. Idem adscripserat locum Demetrii Phalerei, περί ἑρμηνείας p. LX. πλατέα λέγουσι πάντα οἱ ὄωρις.

89. μᾶ vocula est increpantis, obiurgantis, vel etiam simulantis mirationem. notum illud, *nec tu, nec tu.* quod dicitur de homine bardo, qui ne verba quidem vulgatissima et ore omnium contrita tenet, neque reddere novit. Convenit nostrum *bum* cum aliorum stolidam impudentiam, aut orationis absurditatem cum miratione dedignabunda ridemus. Nos ipsi quoque, germani homines, *ma* usurpamus, cum volumus aliquem amare irridere, diductis ad aures labiis, dentes albos ostendentes, risu late distracto, *wenn wir einen anflentzen.* Videtur hunc locum in mente habuisse Eustathius ad Iliad. λ. p. 855. 24. sic tradens: εἰς δὲ τινες μιμητικὰ φωνὰι — ἐν αἷς καὶ τὸ μᾶ παρὰ Θεοκρίτου.

90. πασάμενος] subaudi ἡμᾶς. *ubi tu nos aere tuo tibi redemeris, tum demum incipe nobis imperare.* Peccavi h. l. quod lectionem librorum omnium πασάμενος (cum sigmate duplici) reliqui, cum, ex praecepto quidem grammaticorum, deberet σ eradi. Nam sic tradit M. Antonius Muretus Variar. lection. 2. 20. quo capite Theocriti hoc Idyllion, Adoniazulfas, attingit. [Legendum censeo, (sunt Mureti verba) πασάμενος, non πασάμενος neque vero parum interest. nam πᾶσασθαι prima syllaba brevi, est γένεσθαι. ex quo poetae, quum eam syllabam producere volunt, faciunt πᾶσσασθαι. at πᾶσασθαι prima longa est κτήσασθαι. unde est πολυκάμμων, estque ea vox Dorum propria. erit igitur πασάμενος, κτησάμενος.] omitto reliqua ibi loci legenda. Ponam hic etiam verba Ernestii, V. C. ad Callimachi H. in Cererem vs. 128. [πᾶομαι in aoristo non duplicat sigma, sed librarii, ignari quantitatis, duplicaverunt, producendae syllabae causa, ut dudum monuit Casaubonus ad Athenaeum X. p. 465 corrigens ad eandem rationem epigramma vetus, item cl Valkenar. Animadv. ad Ammon. p. 187. 188. ubi πασάμενος, quod est in Theocriti 15, 90. docet, esse in Etymolog. M. p. 681. πασάμενος, et sic ibi describendum. πᾶσασθαι, a πᾶσσομαι, edo, duplicat sigma, quum syllaba prima producenda est. De verbo hoc late et exquisita eruditione disputat Valkenarius l. c.] Idem V. C. ante p. 246. sic tradiderat: πᾶσασθαι, cum possidere significet, primam productam habere, et repetendum esse a πᾶομαι, et
nil

nil opus esse, ut duplicando sigmate syllaba producat, quae iam per se longa sit; cum autem *edere* significet, habere primam brevem, et eam opus habere duplicatione sigmatis, ubi sit producenda, et esse a *πάσσομαι* repetendum. Et adatur itaque h. l. alterum sigma in posterum, per me licet. Annotator Vimariensis haec adscripserat [*κτησάμενος δὲ λην V. C. Sambuci. πασάμενος (id est κτησάμενος) Muretus. Sophocles in Oedipo Coloneo: μὴ 'πίτασσε' ἂ μὴ κρατεῖς.*] Valkenaer ad Ammonium p. 188. suadet leg. *πασάμενος ποτίτασσε* ex auctoritate Etymologici in ν, *πολυπάμμων*, ubi tamen idem vitiose dat *πυρακτοῖσις*.

92. *πυλοποννασις* mediceus quartus, et Muretus. quod recepi. caeterae *πυλοποννησις*.

94. de voc. *μελιτώδης* sic commentatur Muretus l. c. [Quod Scholiastes ait, *μελιτώδη* vocari Persephonem, vix credibile videbatur, antequam legerem Porphyrii commentariolum *περὶ τῆ ἐν Ὀδυσσεύει τῶν νυμφῶν ἄντην*. qui mihi omnem hac de re scrupulum exemit. Ita enim ibi scriptum est: *πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεία ταῖς ὑδρίαισι νύμφαις καὶ ἐτι γὰρ μᾶλλον νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλεον, ἡδονῆς ἢ σαρκεύματός τινος ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἐκ ἀνοικείως τῶν ψυχῶν ἔφη, βεμβεῖ δὲ νεκρῶν σμήνος ἐρχεται δ' ἄλγος. καὶ τὰς Δήμητρος ἱερίας, ὥς τῆς χθονὸς θεᾶς μετρίδας, μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλεον, αὐτὴν τε τὴν κόρην μελιτώδη.] Haec Muretus, cuius alia quaedam ad h. l. omitto, in quibus paulum ab ipso abeo in alia. v. etiam Menage ad Diogen. Laërt. I, 94. *κέρτερος* h. l. idem est atque *κρείττων*. Est comparativus a positivo *καρτερός*, *καρτή*, *καρτὸν*. unde etiam superlativus *κέρτιστος*. Locum Porphyrii annotaverat etiam Fulv. Ursinus teste libro Vimariensi.*

95. *πλὴν ἰνδός* Ald. et ZC. qui Calliergus tamen in margine admonuit γρ. καὶ ἐνδός. quasi *ἰνδός* probaret. caeterae omnes *πλὴν ἐνδός* dant. In *κενὲν* subauditur τὴν *κέρδοσιν*. *nil curo, num tu mihi vacuum mactram rutro deradas*. h. e. parum mea refert, operam frustraneam te infumere, nobis imperitandi, quae in potestate tua non sumus. Proverbialis locutio, *mactram vacuum rutro deradere*, de omnibus valet in cassum laborantibus. v. Brodae Miscell. 2, 28. qui vertit, *ne mihi colaphum infringas*, et subaudit *χεῖρα*, non γνάθον, neque χεῖνικα. it. Scaliger ad h. l. et Casaubon. ad Theophrasti Character. p. 296. qui in Lect. Theocr. ad h. l. videtur Muretum, inter alios, carpere, cuius haec sunt verba Var. Lect. 2, 20. [Iam

quod sequitur ἐκ ἀλέγω, μή μοι κενὴν ἀπομάξης, quam habere voluerit sententiam, ipse viderit, Scholiastes, cum illa sua praeclara interpretatione, μή μοι κενὴν τὸ μέτρον ἀποψήσης.] Ergo displicet Mureto haec interpretatio, quae mihi certa et omni dubitatione potior videtur, satisque est ab Heinsio asserta. Pergit Muretus [et ille alter, qui ita reddidit: *non metuo, ne mensura tibi ludar inani.*] videtur hic Muretus Eobanum Hesium velle reprehendere. [Ego non dubito, pergit Muretus, quin pro κενὴν legendum sit κονίαν. ut hoc mulier dicat: *non vereor, ne in me pulverem abstergeas.* id est, *ne me impune contemptam ac despiciatam habeas.* esset enim extremi contemptus signum, si quis pulverem e calceis aut e veste sua abstergere in alios vellet.] Mirifica hominum ingenia, et incredibile dictu, quam diversas de se species eadem res aliis atque aliis obiciant. Ego Mureti interpretationem vix percipio. Verumtamen addit Muretus [Sed et illud κενὴν defendit et explicat in Novis Lectionibus Canterus, idque ex Aurati sententia. Cedamus ergo non inviti. Aurato enim in literis adversari, ὡς θύμις.] Magnifica Aurati laudatio, cuius ego equidem exstare multa ingenii monumenta velim. Sed non succurrit, ubi Canterus, et quam protulerit Aurati de loco hoc Theocriteo sententiam. Quaerant alii. Annotator Vimar. adscripserat haec: [Auratus intelligit πληγὴν. Muretus legit κονίαν contra Schol.]

96. αἰδέν Stop.

98. σπέρχιν dant omnes libri. Ego non dubito, legendum esse πέρσειν. quae etiam anno superiori, anno ante, palmam e certamine Iolemi canendi auferebat. v. Casaubon. ad h. l. Muretus l. c. ἱαλόμεν suadet, nulla addita ratione. Annotator Vimar. haec adscripserat [Hoc ad Praxillae carmen referendum, cui titulus Adonis. Hinc proverbium ἡλιθιώτερος πρᾶξιλλης Ἀδωνίδος.]

99. dubito, quid h. l. sit διαθρόπτισθαι, num *inhorrescere*, an *mollescere*. utrumque convenit. De rubo dicitur h. v. cum incipit spinas erigere, quo inaccessus fit. Homo itaque, qui se ad canendum, ad orandum componit, frontem fricat, vultum tergit, digitis concrepat, dici potest inhorrescere, velut galli indici. Sed rursus idem mollescit, cum guttur, vocem, oculos, cervices, manus, pedes, tractabilia, mollia, obsequiosa voluntati suae, et, quoquo impellantur, cedentia reddit,

101. χρυσῶ πειζοῖ dant libri omnes. forte χρυσόπειζος vel χρυσαιπειζος, uno vocabulo, ut ἀργυροπειζος. aurea vestis finibria, vel insita insignis, vel pede fulta aureo. v. Eustathius ad Iliad. γ. p. 384. ubi locum hunc recitat, servans vulgarem lectionem.

105. αἶψά τι φοροῖσαι] subaudi νῆον, aut φάρον. Dixi hoc de genere omissionis aliis quibusdam locis Animadversionum mearum ad graecos auctores.

107. βερνίκαν et vñ. 110. βερνικεῖα libri omnes. sed veram lectionem, quae est per duplex α, praefert margo HSt. et infra Idyll. 17, 34. et 46. et 57. sic est in omnibus libris. Circa idem illud tempus, quo Idyllium hoc conscriptum est, etiam Callimachi epigramma 55. prodiit, in cuius vsu 2. leg. est ἄρτι ποτιπλάσθη, (uno verbo) pro προσεπλάσθη.

110. βερνικ. Flor.

114. χούσια λάβρα Ald. sola, non tamen sine exemplo. λάβραρον medio aevo pro ἀλάβραρον erat usitatum.

115. ποιεῦνται Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. qui in texto dat πούεονται. f. leg. πλαθάνησι ποιεῦνται. quia Theocritus primam in ποιεῖσθαι semper corripit. v. Scaliger h. l. et Casaub. ad Athen. p. 305.

117. ἐν ὕγρῳ ἑλαίῳ editiones omnes. refinxi tamen ἐν ὕγρῳ ἑλαίῳ, ut sit genitivus a v. ἔνυγρον ἑλαίον.

118. τὰδε redundat. num dedit poeta ἐρπετὰ δὲ. caesura potest α producere, et nil causae video, cur non dixerint, aut dicere potuerint, perinde ἐρπετὰ, atque ἐρπετὰ dixerunt.

120. ὑπερποτῶνται Ald. Flor. margo HSt. ὑπερπωτῶνται ZC. Salam. Farreana, Brubach. HSt.

121. οἷα medicus quartus. ἀηδονίης (per ω) Aldina, ZC. Salamandr. Farrean. ἀηδονίης Brubach. HSt. Schottus Observ. p. 98. e codice Tolerano hanc lectionem affert: οἷοι ἀηδονίης ἀεζομένων ἐπὶ δένδρων. quae lectio est in Florentina.

122. ποττῶνται Ald. πωττῶνται ZC. Salam. Farr. Brubach. πωτῶνται HSt.

124. ratio grammatica postulabat φέροντε, in duali. sed numeri saepe inter se permutantur.

125. ἄνω] scil. τῷ κλιντήρῃ. sed suspicatus aliquando sum, legendum esse, τάπητ' (in duali) ἀγανῶ (id est ἀγανῶ) μ. ὦ. Hunc versum, cum sequente 126. citat Scholiastes Ari-

stophanis *Ran.* v. 549. et Eustathius ad Dionys. Perieg. vi. 823. (p. 109. a. edit. Henr. Steph.)

129. ὀκτωκαιδέκτης Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod refixi in ὀκτωκαιδεκα τῆς. id est αὐτῆς (Veneris puta) ὁ γαμβρὸς ἔχει ἔτη ὀκτωκαιδεκα. *Sponsus Veneris habet annos octodecim aut novendecim.* HSt. primus dedit ὀκτωκαιδέκτης.

130. περι dant omnes editiones, nisi quod Salamandrina dat περιχίλια, quasi unum esset vocabulum. retracto accentu exaravi πέρι. id est περίεσι. *Supersunt ei adhuc malae rutilae, seu barba in malis rutila.*

131. μὰν mediceus tertius et quartus. male.

136. In hoc versu carmen incipit alterum, quod altero die post canendum erat, cum Adonis ad mare deducebatur, et rursus ad Proserpinam remittebatur. Inepte itaque et contra decorum haec a poeta finguntur uno spiritu ab illa Argiva cantrice recitata. At ferenda haec sunt in poeta, qui duo ingenii sui monumenta diversis accommodata temporibus simul effundere volebat. Multa in vetustate sunt ad hunc modum ἀναικονόμητα. Similis est constructio etiam in Callimacheo Lavacro Palladis.

140. ὃ restitui e mediceo tertio et quarto, pro ἡ, quod est in libris omnibus meis ante nomen Pyrrhi.

141. forte Λαπίθην καὶ Δευκαλίωνα. utrumque in genitivo.

143. ἴλα Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod verum esse nullus dubito. ἴλαθι HSt. quod etiam Fulvius Vrsinus volebat, teste libro Vimariensi. νέωτ' εὐθυμήσαις Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. νέω εὐθυμήσαις (sine τ') ZC. νέω εὐθυμέσας margo HSt. e Florentina

144. ἐφίκε] redibis. Non modo significatio *advenien- di*, sed etiam *redcundi*, verbo inest, quasi esset pro αὐτὸς ἰκέσθαι, et sic quoque in fine carminis. vidit etiam interpres.

146. πανελβίαι ὡς γλυκύφανοι Flor.

147. κίς Ald. Salamandr. Farrean. Brubach. HSt. κίς ZC.

148. hominem iracundum, cerebrosum, ἕξες posse dici, *acetum, fermentum*, dubium nullum est. videtur tamen hic melius convenire ὀξὺς. Correxī ex mente Casauboni μητὶ δὲ ποτένης. libri omnes dant μηδέποτε ἐνθης.

AD IDYLLIVM DECIMVM SEXTVM.

Male habetur hoc carmen pro inveſtiva vel ſatyra in Hieronem, regem Siciliae poſtერიorem. Alia omnia. Toto coelo aberrarunt, quibus ita viſum fuit. Eſt enimvero magnifica Hieronis depraedicatione. Vt ſaepe nugaces ſunt ſcholae graeci! Ad locum argumenti, ubi Simonidis arcae commemorantur, adſcripſerat annotator Vimarientis: [Vide Plutarchi libellum *περὶ τῶν βραδείας ὑπὸ τῷ θεῷ τιμωρευμένων.*]

1. *ἴτι τῷτο* codex Coislin teſte Montefalcon. Bibl. Coislin. p. 508. *ἴ τοι τῷτο* et *κοιδαῖς* Ald. Salamandr. Farr. *αἰδ* et *κοιδοῖς* ZC. Brubach. HSt. revocavi Aldinam. *αἰδν* et *κοιδαῖς* Flor. etiam codex alius Coislinianus apud Montſauc. p. 226. dat *αἰδ*.

4. *αἰδοντι* Aldina, Flor. margo Salamandr. et Farrean. ſed in texto ambae dant, una cum Brubach. *αἰδωμεν* (per o) melius ZC. a quo id acceperant, *αἰδωμεν*. item HSt. revocavi etiam hic Aldinam. Etiam in duo vocabula diſſolvi *οἶδε*. In *αἰδοντι* ſubauditur *καλῶς καὶ καθεκόντως*. Sententia haec eſt: Si Muſis curae ſunt cantus, quibus laudes deorum virorumque fortium celebrentur, recte id decenterque fit. nam Muſae deae ſunt, eoque recte deos canunt. nos autem ſumus mortales. iccirco recte fit, cum homines mortales alios tibi conditione pares collaudent. Poſſit quoque utroque loco, pro indicativo, coniunctivus ſuffici. ſaepe o et ω in vetuſtis libris permutantur. ſic ſtatim vſ. 12. *ἴκοντι* eſt in Aldina. verum nihil hic affirmo.

5. Hic eſt initium ipſius carminis, cuius praefatio quaſi eſt in ſuperioribus. non cohaerent haec inter ſe. Priora excuſatum ibant poetae inſtitutum regem laudandi. Nil, inquit, *perſona mea indignum, nil viribus meis maius audeo. Hominem ab homine extolli, conſentaneum eſt.* Haec haecenus. Nunc ingreditur ipſum argumentum. *τίς γάρ* — Hoc γάρ hic loci nil vincit; ſed ita per ſe ſtat, ut latinum *ec*, in *ecquis*, vel *tandem*. *quis tandem* — *ἦ* dant Ald, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

6. χάριτες h. l. sunt officiosum poetae studium alicuius collaudatione gratiam penes eum ineundi, eumque demerendi.

8. αὖτις] *quo fiat, ut illae necesse habeant domum reverti* —

9. ὅτ' ἀλητεῖαν ἦνθον revocavi ex Aldina. ab ἀλήτης, *erro, vagabundus*, manat ἀλητεῖος, εἰς, εἶον, *conveniens, aptum, proprium errorum*. ἐρχεσθαι ἀλητεῖαν, (scil. ὁδόν) *ire vel isse viam erraticam* est, eiusmodi iter peregrisse, quale illorum est, qui a meta, a proposito suo, aberrant, et spe sua excidunt. ZC. dedit ὅτ' ἀλητεῖαν ὁδόν, sine ἦνθον, cuius ne vestigium quidem in eius editione exstat. Sic quidem Salam. et Farr. verumtamen illae quidem ἦνθον in marginem reiecerunt. Brubach. denique et HSt. dant ὅτ' ἀλητεῖαν ὁδόν ἦνθον. quod ad hoc dici in libris versatum est.

10. pro ἱπὶ dat Flor. ἱν.

12. ἐνθ' αἰεὶ σφιν *mediceus quartus vitiose*. σφιν Aldina, Flor. ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. σφίσιν HSt. σφιν hic producitur, sive propter contractionem, sive propter spiritum asperum insequentem. v. 'v. 47. et Idyll. 17, 13. ἱκοντι dant omnes veteres edd. ἱκωντι HSt.

13. τοιόσδε] *ut nempe praeconem laudum suarum benigne accipiat* nam τίς alterum potest pro ὅτις, aut pro ὥς accipi. vel talis, qualem nempe v. 6. descripsit poeta, aut qualem mox describet.

14. ἔργμασιν *mediceus unus*.

16. κύλπω annotatum dabat liber Vimar. sine auctore. πῶθεν αὖξεται ἀθρεῖ ἄργυρος Ald. idem dant Salam. Farr. et Brubach. nisi quod ἄργυρον dant, et οἴσεται in margine Salam. et Farr. exhibent. margo HSt. quoque Aldinam praefert. πῶθεν οἴσεται ἀθρεῖ ἄργυρον ZC. HSt.

18. Aldina sic exhibet hunc versum: ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται. ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμας. Sic quoque Salamandr. et Farreana, nisi quod punctum in medio versu omittunt. ZC. et Brubach. sic dant: ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα. et sic quoque HSt. nisi quid comma post μυθεῖται ponit. Revocavi lectionem Aldinae, sed punctum mutavi commate, retraxique pone ἀπωτέρω. quanquam ne hoc quidem valde necessarium erat. ut haec sit sententia: Si cui carmen laudibus eius celebrandis factum offero, statim ille mihi dorsum obvertit, et loquitur mecum averso vultu, pari modo, atque furae a genu aver-
sae

lae sunt. nam genua adversa sunt, surae averse. Potest eadem sententia etiam illi distinctionis rationi inesse, qua usus est Aldinae curator; ut si sic in latinis distinguerem: *hac ad me utitur oratione, magis a me aversus, quam sunt surae a genibus averse*: *Ipsi mihi boni aliquid contingat.*

20. τις δὲ κεν αὐθις ἀκούσαι ἄλλῃ. πάντεσσιν ὁμηρος Ald. et Flor. quae lectio poterat se facile tueri, neque ego equidem aliam desiderem. αὐθις respectum habet ad Homerum. *postmodum.* post Homerum puta. *ecquis deinceps,* h. e. postquam Homerus laudes heroum cecinit, *audiat alium.* *Omni- bus est Homerus,* scil. in manibus, quo delectentur, si qui suavitatibus poeticis ducantur. aut, *quis rursus novum pueris imponet onus discendi, quibus satis est molestiae superque, si vel unum Homerum in ludis trivialibus memoriter percipiant.* Nam poetae pueris in scholis ediscendi proponebantur. Verumtamen regnat hodie in libris omnibus lectio haec: *τις δὲ κεν ἄλλῃ ἀκούσαι. ἄλλῃ πάντεσσιν ὁμηρος.* quam primus ZC. dedit. Non inficiabor tamen, hanc lectionem Aldina esse aliquando planiorem.

23. ὄδῃ Ald. margo Salamandr. et Farrean. item mar- go HSt. nec non mediceus primus et quartus. ὄδῃ ZC. Sal. Farr. Brubach. HSt. perinde est.

24. pro τινι dat Salam. et Farr. τοι. forte volebat τῷ αἰκνί.

25. ῥέξαι (pro ῥεῖσαι) assert Schottus Observ. p. 98. e co- dice Toletano. pro πᾶν malit cl. Valkenar. πᾶν p. 188. Ani- madvers. ad Ammonium.

28. ἐθέλῃτι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quod re- vocavi. subauditur τις, aut δ ἐθέλων νείσθαι, ὅτις ἕτος ἐστίν, aut δ ξένος. quod latet in v. ξενεδόκον. sed saepissime τις omittitur. male HSt. ἐθέλωντι e Florentina, et adhuc peius Commelin. ἐθέλοντι. nemo non videt, adumbratum esse hunc locum ex illo Homericō: καὶ ἂν ἐθέλοντα ἀποπέμψειν. ubi subauditur ἀπο- πέμπεσθαι. dimittere volentem, scil. dimitti. Possit quoque exarari, salvo metro, ἐθέλῃ τις νείσθαι, vel ἐθέλῃ τις νείσθαι. sed lectio a me restituta est exquisitior. Annotator Vimariensis adscripserat locum Homericum.

30. ὄφρα κε κείν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ὄφρα καὶ εἰν HSt. ἐσθλὰς Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ἐσθλὰ ZC. perinde est,

31. μέραι Ald. Salamandr. Farr. Brub. μέραι ZC. μέ-
ραι HSt. Adscripserat annotator Vimariensis, si μέραι pro-
bum sit, leg. esse ἐπὶ τῇ ψυχῇ.

32. μαλέλη Ald. μακέλη ZC. Salam. Farrean. Brubach.
μακέλα HSt.

33. δεινὴν dant omnes. E Schotti Observ. p. 98. intel-
ligo, in libris quibusdam esse δειλὴν, et in codice Toletano
ἐλὴν, id est, ὀλοὴν, exitiosam. verum margo HSt. dat ἀχὴν e
Florentina. quod recepi. nam est vocabulum rarius obvium,
poeta dignum, loco huic conveniens. Hesychius Ἀχὴν. ἀπο-
ρος. Ἀχηνεῖς. κενοί. forte leg. Ἀχῆνες. nisi malumus, esse pro
ἀχανεῖς, nullius rei capaces, hoc est, compotes. quorum lo-
culi nil tenent. Ἀχῆνες πάντες. Ἀχηνία. ἀπορία cum inse-
quentibus.

36. σκοπάδαισιν Ald. quam lectionem non puto sper-
nendam esse. σκοπάδαισιν ZC. HSt. σκοπάδαισιν Salamandr.
Farr. Brubach. Memorabile videtur, neque nullo plane in
loco habendum, quod Scholiast. ad Idyll. 1, 95. perhibet, Do-
ras eos nominativos plurales in ες formare exeuntes, qui alias
in αι exeant, et sint primae declinationis. ut vulgo σκοπάδαι
dicti, erunt ad hunc modum σκοπάδες, σκοπάδων, σκοπά-
δισσι. pro μοῖραι, Dorice μοῖρες. Et occurrunt passim huius
formationis haud obscura vestigia. Sic Idyllii 20. 9. est μέ-
λαινες in Aldina, ZC. Salam. Farreana, Brubach. pro quo
HSt. μέλαιναι suffecit. Idyllii 21, 3. editio Aldina dat ἐργατί-
νισσι, a nominativo ἐργατῖνες, non ἐργατῖναι. item Idyllii 23.
versu ultimo αἶτες pro αἶται. Apud Apollonium Rhodium 3,
578. est μινύεσσι pro μινύαισι. ubi lectionem illam damnat Ste-
phanus, defendit Hoelzlinus. Apud Callimachum in Lav.
Pall. vi 32. pro vulgari τρισπίδαισιν est in Vossiano τρισπίδισσιν.
neque dubium est, quin aliis pluribus in locis forma haec
Dorica a librariorum importunitate, et protervitate, aut in-
scitia, sit obscurata et oblitterata. De Scopadis vid. Interpp.
ad Callimachi fragm. 71. p. 443. Pro σακὲν est in medico
quarto σακὺς. non male.

37. forte κεραῖσιν. nam βουες sunt vaccae. nisi κεραοῖσιν
h. l. generis communis sit.

38. ἐν πεδίον Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀμπεδίον
HSt. v. vi. 92.

39. κλειώνας Ald. sola. caeterae κρεώνδαις.

41. Adscripserat annotator Vimar. Lambinum ad Horat. Carm. 2. Od. 3. legere *τυγνοῖς χάροντος*.

44. *φωνῶν* dant omnes mei libri, et Hermogenes, qui distichon hoc p. 360. ed. Aem. Porti affert. neque multum eo offendor. tuit tamen, cum suspicarer, a poeta profectum esse *φωνεῖν*. *δεινός φωνεῖν*. *potens sonare, vel concinere*. pro *δεινός* dat *mediceus quartus κείνος*.

45. adscripserat annotator Vimar. haec: [Aristoteles in Problematis. quibus complexus est philologica, ait, oratorem bonum et patremfamilias deditum augendo patrimonio, et ductorem exercitus probatum dici *δεινόν*. tibicinem et histrionem illo nomine non appellari. v. Hermogenem p. 360.]

47. *σφιν* Ald. sola. caeterae *σφίσιν*. v. ad v. 12.

49. pro *κύκνον* dat *mediceus primus σκύμνον*. male. Eustathius ad Iliad. γ. p. 455. 38. *διδ τὸν τρωϊκὸν κύκνον τοιῦτον ὄντα θεόκριτος θῆλιν ἀπὸ χειρὸς ἴφης*.

54. *ισχυάθῃ δ' αὖ ὑφορβός* Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. *ισχυάθῃ δ' ὁ ὑφορβός* ZC.

60. *αἶονι* Ald. ZC. Salam. Farr. quod verum est. pronuntiatur ut trisyllabum, tanquam *Aioni*, ut *Troia*, et *Aiax* pronuntiantur. *αἶονι* Brubach. *αἶονι* HSt.

62. *καὶ ὕδατι* Aldina. *ἢ ὕδατι* caeterae. *ιοιδέι* Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. *δικαιδέι* ZC. Flor. Proverbium exponit Brodaeus Miscell. 2, 28.

63. *καὶ φιλοκερδῇ καὶ βεβλαμμένον* Ald. Salam. Farreana, Brubach. *φιλοκερδεῖ βεβλημένον* ZC. *φιλοκερδεῖ βεβλαμμένον* HSt. ego secutus sum lectionem ZC. sic, ut alterum *μ* delerem. nam est a *βάλλειν*. Simile ductum est a plaga vel ictu pestis. *παρελθεῖν* idem est, atque *προσελθεῖν*, *adire, conuenire*.

64. *ὁ τοιῦτος* *mediceus quartus*.

68. *δίζημαι δ' αὖ κεν θνατῶν* idem liber *mediceus*.

69. Secutus hic sum distinctionem Aldinae, ZC. Salam. Farr. Brubach. opponuntur inter se *οὖν μύσαις* et *μυσῶν ἀπάνευθεν*. *difficiles sunt cantuum viae, inuitis Musis, filiabus Iovis*. Henricus Stephanus sententiam turbavit, sic interpungendo: *τελέθειν αἰδᾶν μυσῶν ἀπάνευθε λίδς*. Pro *μυσῶν* dat margo HSt. e Florentina *κεράων*. *viae carminum*, sunt aut accessus eorum ad mentes hominum, aut insinuationes et perversiones eorum per corda humana, aut variae rationes, quae usurpantur in iis conscribendis, et universa ratio poetica. Via alicuius

rei, est id omne, quod eam rem aut constituit et continet, universitas rationum eius et effectuum, quos edit, aut adminicula ad eam perveniendi, modi eam consequendi. *μεγάλω βασιλῆος* dat Ald. et margo Salam. atque Farr. *μέγα βασιλεύοντος* ZC. Salam. Farr. Brub. HSt. Citat haec verba Eustathius ad Hom. Iliad. α. p. 75. in fine.

72. *τρέχον ἄρματος* dixit, metri ergo, pro *τρέχας ἄρμάτων*, ut Idyll 21, 6. *ἰχθύος ἀγρευτῆρες*, pro *ἰχθύων ἀγρευτῆρες*, et 25, 122. *ἔργα νομῆος*.

73. *ἄσιδῃ* Ald. margo Salam. et Farr. *mediceus primus et quartus*. *ἄσιδῃ* ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Potest Aldina satis bene defendi, et accipi pro *ἐν ψῆδῃ*, aut *πρὸς αἰδῆν*.

77. *ἐξέλιγασεν* Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. *ἐξέλιγασιν* (uno tantum sigmate) HSt. *ἐξέλιγαντι* *mediceus quartus*. Annotator Vimar. adscripserat haec: [Verbum *οἰκεῖν* non tantum habitationis sedem, quae saepe mutari potest, sed et ipsam patriam significat. Sic Homer. hymno in Apoll. *τυφλὸς ἀνὴρ οἰκεῖ δὲ χίω ἐνὶ παιπαλοέσῃ*.]

81. Eustathius ad Iliad. γ. p. 421. *antepr.* *Θεόκριτος δὲ τὸ δμηρικὸν [ἵππριν καὶ ἱπποδάσειαν] περιφραστικῶς ἐρμηνεύων φησὶν, ἱππεῖσι κόρυν σκεπάσασαι ἐθίραι.*

83. *ῆ* Ald. ZC. Salam Farr. Brubach. *ᾧ* HSt.

84. *εἰλιχας* Ald. *εἰληχας* ZC. Brub. HSt. *ἐληχας* Salam. Farr. *εἰλαχας* Commel.

85. *κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι* Ald. Brubach. HSt. *καλαῖ* (sic) *πέμψαιεν ἀνάγκαι* Salam. Farr. *κακᾶ πέμψειαν ἀνάγκαι* ZC. quod recepi. nam *πέμψαιεν* per errorem irrepsit e multitudine confusa varietatis lectionum ad marginem codicis mei adscripta. tametli caeteroquin in se nihilo est deterius atque illud alterum. *mala cum necessitate*, aut *per malam necessitatem*, *emitant*, *exterminant*, Hiero puta, atque Syracusani, Poenos ex insula sua.

86. *ἀγγελλόντας* Aldina, Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. *ἀγγέλλοντας* ZC. margo HSt.

88. *ναλοῖτο* Flor.

90. *ῆδ' ἀνὰριθμοι* Ald. Salam. Farr. Brubach. *αἱ τ' ἀνὰριθμοι* ZC. HSt.

92. *αν πεδῖον* Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. *ἀμπιδῖον* HSt. v. vñ, 38. *mediceus quartus ἀγελαδδν.*

93. σκνικαῖον Ald. Flor. margo HSt. σκινναῖον ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. habet utraque lectio, quo se commendet. σκνψ est *tenax*, *parcus*, *sordidus*. σκνικαῖος itaque erit *in incessu tenax*, *tardus*. σκινναῖος autem ἀπὸ τοῦ σκῆπτειν poterit repeti, *se fulcire*, *niti*, *iterum atque iterum in baculum incumbere*. ut nos quoque *druxen* usurpamus, *pro cessitare*, a verbo *drücken*. ἐπισπύδμεν Ald. Salam. Farr. ἐπισπύδομεν ZC. Brubach. HSt.

94. ἡνίκα Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἄνι-κα HSt.

95. ἐνδεῖος Ald. Salamandr. Farr. ἐνδείως ZC. Brubach. Flor. ἐνδεῖος HSt. v. Idyll. 22, 22. perinde est, singulari, an plurali utare.

99. πέρας Flor.

100. Loci huius meminit Eustathius ad Dionys. Perieg. vi. 1005. p. 127.

102. πᾶσιν ἦκοι Ald. πᾶσιν ἴκοι ZC. Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. quod revocavi. id est, εὖ ἴκοι, *χωροῖ, bene eveniat, contingat*. πᾶσι μέλοι HSt.

104. ὧ ἐτεόκλειοι θύγατρες θεῶν, τὸν μινύειον Aldina sola. caeterae ὧ ἐτεόκλειοι χάριτες θεῶν αἱ μινύειον. margo HSt. exhibet lectionem Aldinam, nisi quod ὧ exhibet pro τὸν. et haec est lectio Florentinae.

105. θήβας Flor.

106. ἐγώ γε μένοιμι κεν Aldina et Flor. caeterae μένοιμι κεν.

AD IDYLLIVM DECIMVM SEPTIMVM.

2. ἀεῖδωμεν Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἄδω-μεν HSt.

4. προφιλέστατος margo HSt. nescio unde. nam in nullo meorum inveni.

8. ὕμνος Ald. margo Salam. Farr. ὕμνοι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Poterat Aldina satis bene defendi, et

nescio, an vulgatae praefenda sit. *vos vero, o Musae, ipsum adeo immortalium decus et praemium estis*, cum nos mortales non audemus oratione nostra laudes immortalium attingere. quare nil est, cur mihi studium laudandi Ptolemaei invideatis.

9. ὑλατόμος Flor.

11. πρῶτον Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. πρῶτον HSt.

13. ἐκ πατέρων μὲν οἷος ἔην Ald. quod revocavi. Sic quoque Salam. Farr. Brubach. nisi quod μὲν dant. sine dubio, quod auctor huius mutationis, quisquis ille fuit, vereretur, ne μὲν cum metro non conveniret. sed μὲν saepe in caesura, et in fine pedis, praesertim sequente adspirata, producit. Exemplum iam supra occurrit Idyll. et infra hoc ipso

Idyllio vs. 82. ubi tamēn nil mutarunt. Eadem de causa, non sane gravissima, mutavit Florentina et eam secutus HSt. ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην. opponuntur inter se οἷος τελέσαι μέγα ἔργον, et οἷος νοῆσαι. ille, qui magnum aliquod coeptum ad exitum perducere novit, illi, qui solummodo excogitare. οἷος hoc versu idem est, atque vs. 15. οἷος τε. valens, compos. Adscripserat annotator Vimariensis locum Homeri ex Odyss. β. οἷος ἐκείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε.

19. αἰολομίτρας Ald. Flor. et margo Salam. et Farrean. quod correxi αἰολομίτρας, quomodo divinaverat Casaubonus, et, ita se reperisse in codice Toletano, testatur Schottus Observ. p. 98. αἰολομήτας ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

20. ἔδρα κεν Flor.

24. recte γῆρας tuetur Dorville ad Chariton. p. 625. contra Valkenarium, qui Ep. ad M. R. p. XXXIX. κῆρας commendaverat. v. Apollon. Rhod. 4, 872. Pro σφείων tamen malim σφιν. est saltem hoc mollius, tametsi vulgatum damnare nolim.

25. Casaubonus ad h. l. multitudine exemplorum asserenda, planum fecit, αἰ anceps esse. quod alii postmodum exemplis aliis novis confirmarunt. Poterat tamen, etiamsi αἰ in καλεῖνται produceretur, versus recto stare talo. nam θεοὶ potest pro una syllaba pronuntiari. Dii nepotes possunt illi esse, qui sunt in deos relati, cum essent nepotes deorum. sed Scaliger θεῶν malebat, Palmerius θεῶ. perinde est. illud ad Iovem et Herculem pertinet, hoc ad solum Herculem. potest utrumque ferri. εἰ γέπεδες volebat Heinsius et Bentleyus,

ias, ille in Lect. Theocrit. hic ad Callimachum, metri ergo; quod tamen etiam in vulgata, utcunque verses, factum et rectum est. Vocabulum νέπης, unde pluralis νέποδες est apud Callimachum n. 77. in fragmentis Bentleianis, ὃ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν μῦσαν, ὥς δ' κεῖνος ἑλλήχης νέπης. Simonidem avaritiae notat. Apollonius Rhodius habet pluralem 4, 1745. ποῖς νεπέδεσσιν ἐτίμη. quos paulo post παῖδων παῖδας vocat. et Oppianus Halieut. 1. ab Hoelzlino ad illum A. R. locum allegatus. Annotator Vimariensis adscripserat haec: [*Nepotes* teste Scalligero ad Varron. sic dicti, quod non sunt πέδες, seu fundamenta generis, sed tantum ἀπόγονοι. Homer. Odyss. δ. νέποδες καλῆς Ἀλυσίδνης. id est, τέκνα, et quod νέπης κατὰ τινὰ γλῶσσαν δ' ἀπόγονος. v. Eustath.]

28. In Aldina, HSt. et margo Salam. Farr. in ZC. Salam. Farr. Brub. et margo HSt.

33. ἄγυσιν γεννήταν Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. ἄγυσι γεννιέταν HSt. γεννήτης est *auctor, sator generis*.

37. ἀπιμάξατο dat Scholiastes, quod probat Hemsterhusius ad Callimachi fragmenta p. 489. non video causam sat gravem.

38. γυναῖκᾶν Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. γυναῖκα ZC. HSt. potest et illud ferri. est tamen hoc planius. occurrit etiam in libris γυναῖκων, pro γυναῖκα, ut Δήμητραν, pro Δήμητρα. forte sic quoque in libris quibusdam fuit, quod tamen nemini obtrudam. Dixi de hac accusativi terminatione haud vulgari pluribus ad Constantini Ceremoniale.

40. κε hic loci est inutile. Sententia καὶ postulat, et metrum fert, et sexcenties κ et α in libris graecis inter se permutantur. Sic paulo post vs. 58. est in Aldina ἀτίταλλαι, Possit quoque, metro non invito, legi δ δὲ καὶ παῖσι.

42. βᾶν Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. βάλει HSt. v. Dorville ad Charitonem p. 216.

44. si γοναὶ h. l. conceptiones et parturitiones foetuum sunt, quae utique videntur esse, error ille videtur hominum Theocrito aequalium vulgaris fuisse, neque a natura rerum creatus, neque ab usu rerum confirmatus. At possunt tamen illo vocabulo procreati liberi significari, quorum sunt matres tanto negligentiores, quanto corpora sua fecerunt vulgatiore. Versum hunc cum superiori spurium habet Ernesti V. C. ad Calli-

Callimachi H. in Delum vl. 251. p. 193. nulla addita suae suspitionis ratione, quam non facile sit coniectando assequi. *ἐνδεοι* ZC.

45. *πότνι* Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. *πότν'* HSt.

48. *νᾶμα κατενθεῖν κυάνεον* Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. *νᾶα κατενθεῖν κυανέαν* ZC. nescio unde, ex ingenione, an e libris. certe non sat gravibus de caulis.

50. *τιὰς* et *τιμὰς* Ald. et Schol. quod possit verum esse, si *τιὰς* pro monosyllabo habeatur. *τιὰς* et *τιμὰς* ZC. Salam. Farr. Brubach. *ἐὰς* et *τιμὰς* HSt. sine dubio accusativus genitivo praefereendus est, quicquid caeteroquin de *τιὰς* aut *ἐὰς* statuatur. quod utrumque ferri potest, et ad sententiam nil refert. sed *τιὰς* tamen condemnat Guil. Canterus N. L. 5, 13. Si genitivus hic locum haberet, pluralis requireretur, non singularis, *τῶν σῶν τιμῶν ἀπεδάσω*, non *τῆς σῆς τιμῆς*.

52. *προσπνέοντι* Aldina sola, vitiose, forte culpa librarii, proximum *προσπνέει* adhuc recenti memoria tenentis. caeterae *ποθέοντι*. verumtamen vereor, ut haec vera lectio sit. Forte reperit Zach. Calliergus in libris suis *ποτέοντι*. quod cum dubitaret, quo referret, aut quam ei sententiam tribueret, effecit ex eo *ποθέοντι*. *ποτέειν* Dorice idem est, atque vulgare *προσιέναι*. *si qui ad pulvinar Berenicae accedant, et coram eo vota pro felici amorum suorum successu faciant*. Iam dudum in Animadversionibus ad Herodotum affirmavi, *ῥεῖν* idem esse, atque *λέναι*, *ire*, *ῖων*, *ῖυσα*, *ῖον*, *vadens*, idem atque *λῶν*, *λῶσα*, *λῶν*. quod fuit, qui rideret. Sed examinent aequi et diligentes arbitri hanc litem, et videbunt, usu docti, me verum vidisse. Possit quoque *προπιπνέοντι* legi, *accidenti*, *prolapso* in genua ante pulvinaria Berenices.

58. Dudum Interpretes Callimachi locum hunc Theocriteum cum Hymni in Delum vl. 165. et insequentibus contulerunt. Interest hos ambos poetas, eidem regi deditos, haud ignorabilis dictionis similitudo, cum in laudes regum suorum deferuntur.

61. *βεβαρυμένα* Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. *βεβαρυμένα* HSt. utrumque potest rectum esse. sed dubium est, utrum a Theocrito profectum sit.

66. *ὕλαρι*, *beate puer*, pro *ὕλριος*, *beatus sis*. vocativo vices nominativi gerente. quam formam Latini quoque sunt imitati, ut ad Aeneid. 2, 283. et 10, 327. viri docti admonuerunt.

68. *τρί-*

68. *τρεπτόν* Ald. *τρεπτόν* ZC. in textio; et in scholiis, Salam. Farr. Brubach. *τρεπτός* HSt. perinde est, utram harum trium lectionum optes. *τρεπτόν* (scil. ὄρος) et *τρεπτόν*, vel *τρεπτός*, aut *τρεπτός κολάνη*, ut h. l. mons trium quali facierum; aut qui tribus a regionibus vel lateribus conspici potest, eodem; ad sententiam, redit. Et lectio plerorumque veterum librorum, a me revocata, *τρεπτόν*, confirmatur a Callimachi H. in Cererem vs. 31. *τρεπτόν δ' ὄσον, δακρύσαν ἔγνα*. De Triope et eius cultu multa disputavit Salmasius in Commentar. ad Inscript. Herodis Attici p. 33. seqq. (edit. Crenii.) In loco Callimachi modo laudato dant libri quidam *τρεπτός*. quod etiam ferri possit, haesitans, ut nomen herois usurpatum sit pro templo ei consecrato. Verbis *ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ* responderet, non directa quidem, et grammatice consentanea ratione, ad sententiam tamen, ut loci ipsa natura declarat, quod paulo post sequitur vs. 70. *ἴσον κυρηναίων*. nam sic videtur legendum esse, non *ἴσον καὶ ῥηναίων*, quod est in omnibus libris. Nam primum non constat, Apollini caram fuisse Rhenaean, tametsi Delus fuit. deinde constat, Apollini consecratam inprimis Cyrenen fuisse. denique melius intelligebat poeta, aulae Ptolemaicae cliens et alumnus, artes aulicas, quam ut pulcherrimum locum regi suo blandiendi, cui etiam Cyrenaica parebat, omitteret. Et fere suspicer ex hoc loco, carmen hoc Callimachi esse, non Theocriti. *κατὰ δὲ* dat Flor.

71. *ὕψος κλάγξεν φωνᾷ* Ald. quod possit ferri. *ὕψος ἐκλάγξεν φωνᾷ* Salamandr. Farr. quod plane non ferendum. *ὕψος ἐκλάγξεν φωνᾷ* ZC. Brubach. HSt.

72. pro *ὕπαι* malim *ὕπαι* margo HSt. dat *ὕπαι μέγας αἰετὶς αἰετὶς ὄρνις* e Florentina.

73. *μέλοντι* Ald. quod recepi. sed eadem cum ZC. et HSt. dat *αἰδοῖσι βασιλεῖς*. Salam. Farreana, et Brubach. dant *αἰδῶ βασιλεῖς*, ut nescias, *αἰδοῖσι* voluerint, an *αἰδῶ*, *aeterni*. omnes, praeter Aldinam, dant *μέλονται*. ego, a Casaubono admonitus, reſinxi *αἰδοῖσι βασιλεῖς*. denique *ἐξόχος* cum accentu in penultima suspicor exarandum, pro *ἐξόχως*, adverbialiter. *Cum omnes Iovi sint cari reges venerandi, tum vero inprimis ei carus est ille, quem* —

75. formulam *γενόμενον ταπεινῶτα*, *simulac natus est*, ab Homero ductam esse, admonet Ernelti ad Callimach. p. 73.

79. *χθαμαλὸς Αἴγυπτος* Ald. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. *χθαμαλὴ Αἴγυπτος* ZC. *χθαμαλὴς* dabat excerptum e medico

diceo quarto, (sine accentu.) ut dubium esset, quomodo in illo codice esset exaratum, num $\chi\theta\alpha\mu\alpha\lambda\eta\varsigma$, in genitivo, a $\chi\theta\alpha\mu\alpha\lambda\delta\varsigma$, an $\chi\theta\alpha\mu\alpha\lambda\eta$; in nominativo, adiectivi duarum terminationum. Ego tamen ab illo codice admonitus nil dubitavi, $\chi\theta\alpha\mu\alpha\lambda\eta\varsigma$ Αἰγύπτῳ rescribere, tamen in vulgata nil vitii est.

83. non solas Aegypti urbes, sed quicquid uspiam Ptolemaeo pareret urbium enumerat, tam in Aegypto, quam in Cyrenaica, in Aethiopia, ad mare rubrum, in Syria, in Asia minore et in mari Aegaeo. Et vel sic tamen numerus excedit modum. $\pi\acute{o}\lambda\iota\varsigma$ est nomen commune locis omnibus, ubi homines communione quadam civili inter se iuncti vivunt; maiora sint, an minora illa loca, oppida, an vici, perinde est.

84. Adscripserat annotator Vimar. [$\epsilon\nu\acute{\nu}\alpha\kappa\alpha\iota\ \tau\rho\epsilon\iota\varsigma$. ita legit Tzetza p. 40.]

90. pro $\nu\acute{\alpha}\sigma\alpha\iota\varsigma$, quod in omnibus meis libris est, auctor est Dorville Observat. Miscell. VII. p. 41. esse in codicibus quibusdam $\nu\acute{\alpha}\sigma\alpha\iota\varsigma$, quasi esset a $\nu\acute{\alpha}\sigma\eta$. qua de forma v. Ernesti ad Callimach. p. 159. $\epsilon\pi\iota$ dat sola Aldina, caeterae $\epsilon\pi\iota$. nil refert. Illud est *praeterea*, *ad hoc*, hoc *deinde*. utrumque loco huic convenit. $\acute{\alpha}\rho\iota\sigma\tau\alpha\iota$ Ald. Salam. Farr. Brubach. $\acute{\alpha}\rho\iota\sigma\tau\alpha\iota$ ZC. HSt.

94. $\tau\epsilon\tau\alpha\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota$ Aldina sola. forte volebat $\tau\epsilon\tau\epsilon\upsilon\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota$, aut $\tau\epsilon\tau\upsilon\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota$. quod non repudiem. $\sigma\iota\tau\alpha\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota$ caeterae omnes.

96. malim $\tau\acute{o}\sigma\sigma\acute{o}\varsigma$ in masculino genere. redit enim ad $\nu\lambda\beta\omicron\varsigma$.

98. v. Léopard. Emendat. 7, 22.

99. Annotator Vimar. adscripserat haec: [Apud alios $\beta\omicron\eta\nu$ $\iota\varsigma\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$ nihil aliud est, quam $\beta\omicron\acute{\alpha}\nu$. Lucian. verat. narrat. $\beta\omicron\acute{\alpha}\nu$ $\iota\varsigma\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$ καὶ τῆς ἑταίρους συγκαλεῖν. Aeschylus Choëphoris $\tau\iota\upsilon\alpha$ $\beta\omicron\eta\nu$ $\iota\varsigma\eta\varsigma$ $\delta\acute{\omicron}\mu\omicron\iota\varsigma$. Sappho apud Athenaeum in aenigmate de epistola $\epsilon\pi\iota$ $\phi\acute{\upsilon}\sigma\iota\varsigma$ $\theta\eta\lambda\epsilon\iota\alpha$ $\beta\rho\acute{\epsilon}\phi\eta$ $\sigma\acute{\omega}\zeta\epsilon\sigma'$ $\acute{\upsilon}\pi\omicron$ $\kappa\acute{\omicron}\lambda\pi\omicron\iota\varsigma$ $\alpha\acute{\upsilon}\tau\eta\varsigma$. ταῦτα δ' ἄφαντα $\beta\omicron\eta\nu$ $\iota\varsigma\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$ γηγωνόν.] Idem ad versum 107. Incum e Gregor. Nazianz. ep. ad Hellenium de monachis adscripserat a bibliopego praefectum.

100. $\epsilon\acute{\xi}\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\tau\omicron$ (duplici λ) Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. $\epsilon\acute{\xi}\acute{\alpha}\lambda\alpha\tau\omicron$ (simplici) HSt. v. Idyll. 19, 4.

103. $\xi\alpha\nu\theta\omicron\kappa\acute{\omicron}\mu\omicron\varsigma$ Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. accentu in penultima, ut nesciam, unde $\xi\alpha\nu\theta\acute{\omicron}\kappa\omicron\mu\omicron\varsigma$ sit natum. forte fuit in libris $\xi\alpha\nu\theta\omicron\kappa\acute{\omicron}\mu\alpha\varsigma$, quod colligo ex accentu.

104. $\epsilon\pi\iota$,

104. *ἐτι* dant omnes mei. quidam sine adiuncto com-
mate, ut Ald. HSt. cum commate ZC. Salam. Farr. Pun-
tum adeo post *ἐτι* ponit Brubach. Sed facio cum Henrico
Stephano, qui duo haec vocabula *ἐτι πάγην* in unum *ἐπιπαγην*
contrahit. *omnino*, aut *ante omnia*, *inprimis*. aut certe *ἐτι*
πάγην exarandum, si placet duo vocabula separata esse. Coe-
pit enim aetate nostra controversia illa agitari, copulatane talia
vocabula, an distincta sint exaranda. *ἐτι πάγην* etiam Callima-
cho H. in Dian. vs. 215. est reddendum, ubi vulgo *ἐτι πάγην*
circumfertur.

109. *αὐτὸν* recepi e medico quarto, ut mollius h. l. cae-
torae *αὐτὸν*.

111. *ἐταῖροι* sunt hic loci milites, una cum imperatori-
bus eorum, et universi amici regum, vulgo officiales comita-
tenses.

112. *διονύσου* Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach.
(duplici *ς*) *διονύση* (simplici) HSt.

118. *μένει*] scil. *περὶν καὶ βέβαιον*. *manet illis ratum et*
certum, quod nemo ipsis eripiat. Paulo alia ei inest sen-
tentia, quam cum *μένειν* cum accusativo componitur. nam hoc
est idem atque *προσδοκᾶν*, *expectare*. v. Ernesti ad Callimach.
p. 227. *τῆνα* Aldina, HSt. *κῆνα* ZC. Salam. Farr. Brubach.
margo HSt.

120. *πᾶ* dant omnes libri. sed sine dubio est encliti-
cum, ideoque accentu liberandum. nescio *ubi* et *quomodo*.
possit tamen etiam *ἀπὲρ πάντα κέκρυπται* legi, *illa omnia caligine*
inversa latent, unde reditus non patet.

121. difficilis hic locus est, et multum in eo libri va-
riant. Aldinus sic exhibet: *μῦθος ὅδε πρῶτον τοῦτον θερμᾶ κο-
νή γε τριβομένη καὶ δύπερθε*. (non *τριβομένη* cum iota subscripto,
quod margo HSt. aut perperam, aut non ex Aldina, sed aliun-
de reddidit.) Caeteri libri omnes sic dant: *μῦθος ὅδε πρῶτον*
τοῦτον ἐπὶ θερμᾶ κονή τριβομένη καὶ δύπερθε. quae *παρὰ διόρῳσι* Za-
chariae Calliergi videtur. Mihi sic videtur hoc de loco. *τρι-
βομένη* legatur, an *τριβόμενα*, perinde esse. potest enim ae-
quo iure ad *κονήν*, qui nominativus est, non dativus, referri,
atque ad *ἵχνη*. *τριβεσθαι* dicitur de re omni, quae pedibus
calcatur. potest itaque tam pulvis *κονία τριβομένη* appellari,
pulvis conculcatus, quam *ἵχνη τριβομένα*, *vestigia a calce solo*
impressa. quia tamen *ἵχνη* iam habet suum epithetum, scil.
θερμᾶ, satius erit, *τριβομένα* in nominativo singulari generis

foeminini accipere, et ad *κοινή* referre. Loci porro sententia subiicit, poetam haec voluisse dicere. Ex omni numero maiorum, quorum cinis exprimit calida, h. e. recens impressa vestigia pedum, a quibus calcatur, et qui liberos post se reliquerunt superstitibus, soli sunt pater et mater Ptolemaei huius, ii, quibus consecrata templa vel fana essent condita. Mortuos parentes, liberis superstitibus, amplificatione poetica sic eloquitur: quorum cinis *ἐκμάσσεται ἵχνη*, *vestigia calida hominum super se ambulantiū accipit sibi impressa*, et repraesentat ita, ut cera sigillum sibi impressum. Vnde necessario colligitur, poetam sic dedisse: *μύνοις ὅδε προτέρων τοκέων, ὧν δερμὰ κοινή τειβομένη καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη, μήτερι φίλα* — Constructio haec est: *Πτολεμαῖος εἶσατο καὶ μήτερι καὶ πατρί, μύνοις πάντων τῶν προτέρων τοκέων*. (id. est, *τῶν ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναῖκος γεγενημένων*) *ὧν κοινὰ τειβομένη ἐκμάσσεται τὰ τῶν ποδῶν ἵχνη*. v. Henr. Stephani annotationem ad h. l. solum *ὧν* ausus sum recipere ex coniectura mea, in locum voc *ἵτι*, a me expulsi, quod Aldina id ignoraret. facile poterit *ὧν* absorberi et excidere, ob finem eundem vocabuli proximi *τοκέων* sed *μύνοις* ausus non sum Theocrito obtrudere, non quo dubitem, cum sic dedisse. nam de eo quidem penes me dubium nullum supererat. sed quod ea nondum sunt tempora nostra, quae etunt aliquando, quibus persuaderi queat, terminationes dativorum in *αις* et *οις* esse ancipitia, et pari iure corripī posse, atque vulgo producuntur. quod iam supra ad Idyll. 3; 32. procul dubio in cassum, studui persuadere. Nimis adhuc capti et occaecati tenentur homines nostri commentitiis illis legibus prosodiceis, quas grammatici sponte sua cuderunt, tyrannidem et vetustis poetis, et hodiernis eorum lectoribus pestiferam et plane intolerabilem.

123. *εἶσατο καὶ*] Callimachus H. in Delum vs. 170. *ὃ δ' εἶσται* (cum spiritu aspero) *ἥδεα πατρός*. ille, Ptolemaeus, *patri fana consecrabit*. quem locum vulgo male interpretantur, quia vitium spiritus non animadverterunt. Non lenis ille spiritus esse debebat, sed asper.

126. pro *ἱπ* mediceus quartus dat *δ δδ*.

128. libri omnes dant *ἀρετώ*. ego vero *υ* addidi, ut sit nominativus, et cum *γυνή* cohaereat. Sententia vocabulum postulat uxori honorificum, non marito.

132. *ὅς τέκε κρείσσεια ῥέτα* Ald. sola, quod vulgata nil est deterius.

piclus thalamus appellatur, h. e. obumbratus tapetibus ab actu Phrygionica recentibus. v. Idyll. 15, 80. sqq.

5. *τυνδαρίδα* Aldina, unde repetiit margo Salam. et Farr. *τυνδαρίω* ZC. Salam. Farr. Brubach. *τυνδαρίδαν* F. V. [id est, Fulvius Ursinus] *τυνδαρίων* Flor. *κατελέξατο* Aldina, Salam. Farr. Brubach. et margo HSt. *κατέκλεξατο* Toletanus, ZC. Salam. Farr. HSt. habet utraque lectio, quo se commendet, et optionem difficilem reddat. In paritate mementorum semper hanc legem secutus sum, ut illud servarem, quod suppeditaret exemplum Londinense, quod exprimendum operis nostris typographicis in manus erat a redemptore datum. Damnat tamen Dorvillius ad Chariton. p. 126. lectionem *κατελέξατο*, item aliam, quam in nullo meorum reperi, *κατεκλέξατο*, ut vitiosas et e scholiis natas. adhuc aliam Casaubonus affert *κατέκλεξατο*. *τὴν ἀγαπήτην* Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. *τὴν ἀγαπατὴν* HSt.

6. *μνατήσας* Ald. Salam. Farr. Brubach. HSt. *μνατεύσας* Toletanus, ZC. Flor.

7. *ἐγκροτεῖν* h. l. idem valet, atque *συγκροτεῖν*. ut saepe in vices τῷ σὺν gerit.

8. *πρῶσι* displicet Casaubono, ut *χειρὶ* malit e suo Genevensi libro. at quomodo possunt manus inter se complexae vel confertae complodere? Vulgata, quae est in libris meis omnibus, recte habet. Pedes autem tum sunt inter se *περίπλεκτοι*, circumplecti, vel perplexi, cum magna hominum multitudo saltans in numeros pedes eisdem pariter tollitque ponitque, et eodem momento supplodit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut filia inter texendum, modo horum, modo prorsum agitantur. Perinde est, *ὕμενα* cum iota subscripto exaretur, ut est in Aldina, Salamandr. Brubach. HSt. sive sine eo, ut in ZC. Farrean. tametsi nescio, casumne ibi sit iota omissum, an consilio. si genitivus obtinet, *καὶ* subauditur.

9. *πρῶτιστα*] a prima statim vespera. Conf. vl. 56. ubi puellae promittant, sub diluculum redituras. Est ergo carmen hoc *ἐκ τῶν κατακειμενικῶν* ut appellat Scholiastes ad hoc Idyllium, qui etiam satis bene interpretatur *πρὸ τῷ δόντος*, scil. *καί* ante tempus conveniens.

10. *μαγ* ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. *φίλος* Ald. unde repetierunt margines Sal. Farr. HSt.

12. εὐδεν μὲν χρῆζοντα καὶ ὥραν χρῆν αὐτὸν τυ, παῖδα δ' ἄν.
Aldina. εὐδεν μὲν χρῆζοντα καὶ ὥραν αὐτὸν ἔχρην τυ, παῖδα δ' ἄν.
ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. potest utraque lectio ferri. revocavi tamen ex Aldina χρῆν αὐτὸν τυ, primum ea de causa, quod χρῆν utilitius est, quam ἔχρην. deinde, quod prima in ἔχρην producitur. servavi tamen δ' post παῖδα. qua in lectione εὐδεν tacite debet a communi repeti.

14. ἔνας Ald. et Flor. quod revocavi. caeterae ἕνα. v. Hesych. v. ἕνης et ἕνας, die tertio post. subauditur ἔτι. Sententia est: Si quidem et die tertio post, usque ad extremam auroram, et totis postea annis continuis tua erat futura.

17. post ὅποι dat margo HSt. ἄπει, e Florentina: ὡς ἀνύσχοιο, scil. τῷτε τὸ ἔργον τῆς μνητεύσεως. ut negotium hoc contrahendi coniugii ex animi tui sententia perficeres.

19. pro ὥχετο dat Flor. ἵκετό.

20. οἷα γαῖαν ἀχαιίδα ὑδέμια πατεῖ ἄλλα ex Aldina revocavi. οἷα ἀχαιίδα γαῖαν πατεῖ ὑδέμι' ἄλλα ZC. Salam. Farr. Brubach. quibuscum consentit HSt. nisi quod ἀχαιίδα dat.

26. pro καλὸν, quod est in omnibus libris, reposui ex ingenio meo, τὸν, sententia id postulante. Constructio haec est: ὅτε [id est, ὡς vel ὅπως] ὡς πότνια νύξ, ἢ ἀντέλλουσα ἢ ὡς διαφαίνειν [h. e. εἶωθε, vel πύφουε, vel οἶδε διαφαίνειν] τὸ σὸν πρόσωπον. quemadmodum, verno tempore, oriens aurora solet vultum tuum. o Nox veneranda, dimicare, h. e. radiis suis perforare et diverberare. seu, quam formosa et amabilis et incunda est aurora per noctem exsplendescens, ineunte vere; tam spectabilis etiam Helena inter nos, vel e nobis, emicabat. Puellae sese nocti comparant, spectatae ad iubar Helenae, tanquam alicuius aurorae. Videtur etiam versus 27. versui 26. anteposendus esse.

27. λευκὸν ἵαε etiam Callimachus H. in Cererem vi. 123. dixit. Color candidus apud veteres erat color hilaritatis, nitoris, festivitatis, pompae.

29. πτερεα, μεγάλη, ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀγέρεα Aldina. unde restitui sic: πτερεα (in dativo) μεγάλη — repetierunt; etiam margines Salam. et Farr. voc. κόσμος ex illa Aldina. caeterae dant πτερεα μεγάλη ἄτ' ἀνέδραμεν ὕγμος ἀγέρεα. Sic ZC. Salam. Farr. Brubach. nisi quod ZC. πτερεα (line iota subscripto) Brubach. πτερεη, μεγάλη, ἄτ'. πτερεα, μεγάλη, ἄτ' Salamandr. et Farrean. Henricus Stephanus denique sic edidit: πτερεα, μεγάλη, ἄτ' ἀνέδραμεν ὕγμος. sed facile sentiet, recte locum a me

constitutum esse, si quis versum 31. huic respondentem cum hoc versu compareret. unde apparet, necessarium esse vocabulum *κῶσμος*. Sententia est: quemadmodum cypressus, in arduum excurrens, pingui arvo aut horto est decus, ita quoque Helena Lacedaemoni decus est. Non infitiabor, voc. *ῥγμος* scitum esse inventum, et sententiae bene convenire. Verum non vidit Zach. Calliergus, quem auctorem et fabrum huius lectionis esse nullus dubito, primum *κῶσμος* ab hoc versu nullo modo abesse posse; deinde, *ῥγμος* esse generis masculini, eique *μέγας*, non autem *μεγάλη* convenire. Veteres homines, plane ut nostri, non modo intra hortorum septa, sed etiam mediis in patentibus arvis, arbores frugiferas, aut alias speciosas et umbriferas plantabant. id quod vel ex sola oratione Lybiae ὑπὲρ τῶν μοριῶν, item ex orationibus Demosthenis adversus Nicoclem et Callistratum constat. Conf. Idyll. 7, 79. E Flor. *μεγάλα* annotatum reperio.

34. *ἐκκαλεόντων* libri mei dant omnes. nil dubitavi tamen *ἐκ κελιόντων* restituere ex praecepto magni Casauboni, qui affirmat, in libro Theocriti manu exarato ita se reperisse. vid. Hesych. v. *κελιόντας*, et Pollux 7, 46. et 10, 126. Scaliger h. l. verum praetervidit. Annotator Vimar. haec adscripserat: [Verus codex Sambuci disertis literis habet *κελιόντων*, et supra scriptum est *ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων*. *κελιόντων* etiam divinabat Vitus Winshemius, Professor Vitebergensis] quae est insignis, et non contemnenda admonitio.

36. versus hic deest Aldinae soli.

37. forte *ἐνται* pro *εἵνται*, *sedent*.

39. f. *δρυμὸν*, in saltum. non oblitus sum versus 22. Pro *ἤρι* dat medicus quartus *ἤδη* e versu superiori. male.

40. *πολλὰ τεὰ ἑλένα* Ald. sola.

43. et 45. *πράται* dant Aldina, Salamandr. Farr. Brubach. HSt. sed recte *πράτα* ZC. quod recepi, nisi quod iota subscripsi, quo carebat illa editio utroque loco. est enim dativus foemin. sing. *tibi primae omnium*.

46. *λαζόμεναι* margo HSt. e Florentina.

48. *ταῦτ' εἰδῆ* Ald. et margo Salam. Farr. HSt. et F. V. teste libro Vimariensi. *ἀγγεῖν* (ut etiam operae nostrae dare volebant et debebant) ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Quibuscunque negotium fuit cum operis typographicis, experti sunt, quam male obsequens illa sit natio, tametsi saepius praecepta et praescripta et inculcata, tamen neque
assuequa-

assequatur intelligentia, neque manu exsequatur, ut mirandum sit, librum tam paucis mendis deformem, atque hic noster Theocritus est, ex eorum manibus exire. Ecquis denique unus homo tam oculatus est, ut unus omnia cernat, et corrigat, in tanta operarum festinatione, in tanta aliorum negotiorum circumstantium et urgentium multitudine, in charitarum, quae corrigendae offeruntur, immunditie, et typorum haud raro lulentia. Nemo, nisi qui hoc in pistrino sudarit, omnes eius molestias teneat, et mente percipiat. ἀνελμυ dat Flor.

50. videntur Λατῶ et κέρει; versu 51. et ζιδ; versu 52. ideo iterata esse, quo repraesentaretur par coniugum, quasi unumquodque horum numinum seorsim sponsique sponsaeque nomine invocaretur. κυροτρεβρον Flor.

51. hic versus una cum septem insequentibus, hoc est, usque ad finem carminis, iterati sunt post versum 185 Idyllii 22. in illo Aldinae exemplo, quod e bibliotheca Senatus Lipsiensis mecum domi habeo; non sine aliqua lectionis discrepantia. Sed exemplum eiusdem Aldinae, quod Ernestius, V. C. commodato mihi dedit usurpandum, eo errore carebat. Quas itaque lectiones ex illa iterata editione afferam, eas ex iteratione Aldinae afferam. v. ad Moschi Idyllum tertium vs. 37. ubi geminus germanus error in Aldinam irrepsit. quo de errore pluribus in praefatione exposui.

53. ἐλθῃ Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐλθῃς Ald. in iteratione. ἐνθῃ HSt. Aldina quoque in iteratione dabat εὐπατριδῶν.

55. ἐγρεσθε Ald. Salamandr. Farr. Brubach. ἐγρεσθε ZC. HSt. ἐγρεσθε δὲ πρὸς αὐτὸ μὴ ἐπιλάθῃσθε Aldina in iteratione: quod recepi sic, ut paululum corrigerem ad hunc modum: ἐγρεσθῆαι δὲ πρὸς αὐτὸ μὴ ἐπιλάθῃσθε, ut Idyllio 30, 41. οἱ ἐπιλῶσαι. (pro ἐπιλῶσαι.) postremum hoc, scil. μὴ ἐπιλάθῃσθε, annotatum etiam dat margo HSt. sine dubio ex hac iteratione Aldinae. nam primo loco dat Aldina, μὴ τι λάθῃσθαι, caeterae, μὴ τι λάθῃσθε. Genus hoc somni, e quo rursus evigilamus, appellant Graeci ὕπνον ἐγέρσιμον. v. Idyll. 24, 7.

56. πρῶτος Aldina in iteratione. Adscripserat annotator Vimariensis: [Nonnus in paraphrasi evangelii Ioannis, πρὶν αὐχένα κυρτὸν ἀσέρας ὁξὺ μέλος κλάγξειεν ἐγερσιβέτης ἀλέκτας.]

ult. ἡ μὲν δὲ ὑμῶν Aldina utroque loco. quod revoca-
vi. ὑμῶν δὲ ὑμῶν caeterae.

Post hoc Idyllum sequuntur in editionibus Henrico Stephano vetustioribus haec: Epitaphius Bionis, Europa, Amor fugitivus, Fur favorum, Epitaphius Adonidis, Baco-
liscus. ad quem cum pervenerimus, edemus ordinem reli-
quorum quoque Theocriteorum carminum, qui in vetustis il-
lis editionibus regnat.

AD IDYLLIUM DECIMUM NONVM.

Idyllum hoc Stobaeus c. 61. retulit. sed deest editioni
primae a Io. Franc. Trincavello anno 1535. curatae.

3. χεῖρ' ἐφύσσει Ald. S. hoc est exemplum illud, quod
in Bibliotheca Senatus Lipsiensis servatur. χεῖρ' ἐφύσσει Ald. E.
hoc est illud, quod cl. Ernestius commodato dedit. χεῖρ' ἐφύσσει
ZC. et reliquae.

4. ἄλλατο (duplici λ) Ald. E. ἄλατο (simplici) Ald. S. et
caeterae. v. Idyll. 17, 100.

5. δειξῆ Aldina. δειξέν caeterae, auctore ZC. qui fru-
stra de metro erat sollicitus. poterat enim δειξέ τε τὰν εὐνάν
refingere, si necesse erat, fulcrum versui addere, quod non
erat.

7. γελάσσα Ald. S. γελάσασα Ald. E. ZC. et reli-
quae. ἴσαν ex Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farreana,
Brubach. revocavi. scil. χρεμα, vel ἐπιτήλειμα, σέφισμα, vel
tale quid, aut accipitur adverbialiter pro ἐν ἴσῳ καὶ ὁμοίῳ λόγῳ.
dat idem quoque Stobaeus Gesneri p. 391. primus HSt. de-
dit ἴσοι.

ult. χῶ] forte καὶ, et annon — aut χ' ὦς — et o quam
parvus tu quidem es.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM.

Quatuor primos versus huius Idyllii dat Anthologiae graecae princeps editio, et fragmentum eius in membranis exaratum, quod Reimarus, V. C. aliquando utendum ad me milit, et quod, cum olim fuisset Eliae Putschii, ad Io. Alb. Fabricium pervenerat. sed Henricus Stephanus ab editione sua seclufit. Legitur in illis, quos dixi, libris hoc fragmentum, sed tacito auctoris nomine, inter illa duo epigrammata, medium, quorum prius est Antiphili, εὐνικός, (p. 97. edit. HSt.) posterius ignoti ὦ πᾶν. Caeterum non videtur hoc carmen Theocriti esse. Deerat folium, in quo Bucoliscus est exaratum, exemplo Ernestiano. quo fit, ut ex hoc libro ad Idyllium 20. et 21. discriminis nihil asserre possim. nam exemplum Aldinae tertium (tria scilicet, quod ego equidem sciam, in urbe nunc sunt, non plura) illud, quod in Bibliotheca Universitatis, in Collegio Paulino dedicata, servatur, senatorio modis omnibus consentit.

1. Non infitiabor omnino, graecum esse nomen εὐνικός et εὐνικά. videtur tamen poeta potius κλεινικά dedisse. *Cleonicus* et *Cleonica* sunt nomina multo, quam *Eunicus* et *Eunica*, usurpatiora. vid. tamen ad Idyll. 13, 45. collato 14, 13.

4. Annotator Vimar. adscripserat: [ἀτυκός καὶ ἀτυκός. utroque enim modo scriptum reperitur apud auctores, sed prius est magis in usu. τῷ ἀγροικῷ opponitur καὶ ἀγροδιατῷ.]

5. ὁπρία (uno π) λαλείς, ὡς ἄγρια παίσδεις Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. Possit haec lectio sic satis bene se tueri, si ὁπρία pro anapaesto habeatur. ἀγρικᾶ, mutato accentu, recepi. HSt. dat ὁπρία λαλείς, ὡς ἄγρια παίσδεις. Vocabulum ἀγρικόν eiusmodi est, atque ἀτυκόν. Scholiastes Nicandri ad *Tberiac.* 78. habet ἀγροικῷ. quod sitne in ἀγρικῷ, au ἀγροικικῷ reformandum, dubito.

7. et 8. ironice accipiendos esse, res ipsa loquitur. v. Palmer. Exerc. p. 810.

9. ἐπὶ μέλαινας Ald. ZC. Salam. Farrean. Brubach. (v. ad Idyll. 16, 36.) ἐπὶ μέλαινας HSt. Brodaeus Miscell. 7, 10.

10. ἐξ ὅδεις] ex ore scilicet, aut ex universo corpore. φεύγε Ald. ZC. Salam. Farr. quod possit illo noto Callimachi φέρβε μάλα (H. in Cererem vs. 137.) excusari. sed praesto est facilis medicina φύγε, quod dant Brubach. HSt. Brodaeus loc. cit.

11. ἐς τέν Aldina sola. quod potest haecenus verum esse, si ἐς τε ἐν [id est ἐόν] exaretur. Caeterae omnes εἰς ἐόν.

12. revocavi σύνεχες (simplici γ) ex Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. συνεχές (duplici) HSt. quasi metrum in illo non constaret.

13. μυθίζοισα est in omnibus libris meis. nihilominus refinxi μυχθίζοισα, irrisit *missitans*, *sordo murmure*. Hesych. μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι. λοξοβλέποισα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. unde effeci λοξοβλεποῖσα, a verbo λοξοβλεπεῖν. Possit quoque λοξοβλεποῖσα exarari, salvo metro. utraque forma usurpatur in verbis a βλέπειν productis, tam in βλεπεῖν, quam in βλεπτεῖν. sed haec est usitatio, quam illa. vulgo λοξὰ βλέποισα, ut volebat Brodaeus l. c.

14. ad σεσμερδ; adscripserat annotator Vimar. [κεχνηδς F. V.] quae nescio sitne coniectura Fulvii Vrsini, an varians lectio in eius codice reperta.

15. μέγ' ἔλεξεν Ald. Salam. Farr. Brubach. μ' ἐγέλαξεν ZC. HSt.

16. τῶγεις Aldina sola, unde aequo iure poterat τῶχίος, id est, τῷ ἄχίος, formari, quam τῶλγίος, quod habent ZC. editio, et ex ea caeterae omnes. ἔρσαι dant Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἔρσα HSt. Non infitabor, saepe iota in fine talium vocabulorum remansisse ex vetusta exarandi ratione, quae iota ad latus adscribebat, cuius loco nunc punctum literae extremae subscribitur. Et volebat Brodaeus quoque ἔρσα c. l. Refinxi tamen ἔρσας, primum, quia melius hoc cum τῶλγίος convenit, quoad casum, tum, quod ε et ι in vetustis illis libris tam simillimis inter se modis exarantur, ut facile permutari et aegre discerni queant.

17. λυποῖσα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. λιποῖσα HSt. λυπεῖν Graecis, praesertim recentioribus, e quorum numero videtur esse, quisquis est, huius carminis auctor, significat, non modo *dolorem quemcunque*, sed etiam inprimis *iram creare, stomachum ciere*. λύπη his multo creberrime est idem atque ἐργή, *ira, iracundia*.

22. post

22. post πρέμνον punctum dant ZC. Salamandr. Farr. comma HSt. neutrum Aldina, Brubach. recte vero. nam sententia haec est: τὴν δὲ ἐμὴν ὑπὴν ἐπύκαζεν οἶονι κισσὸς τις πρὸς πρέμνον. aut πρέμνον προσφύς. *meum mentum densa obumbrabat contra quasi hedera quaedam spiritem amplexa.* ἐπύκαζεν vi tiolse dat Aldina sola, caeterae ἐπύκαζεν.

23. κέχυνται Ald. Salam. Farr. Brubach. κέχυντο ZC. HSt.

25. tria haec verba δ' ἄρ' ἔην defunt Ald. ZC. Salam. Farr. sed sunt in Brubach. HSt. margo HSt. dat eorum loco γλαυκᾶς. quod magis placet, et malebat quoque Brodaeus. Annotator Vimar. adscripserat haec: [In Venet. μοι tantum reliquis deficientibus. ἴτωρ. μοι γλαυκᾶς χαρ. F. V.]

26. καὶ στόμα καὶ ὑπ' ἄκτᾶς Ald. τὸ στόμα καὶ πακτᾶς ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Brodaeus. debebat corrigi καὶ στόμα δὲ πακτᾶς, scil. τροφαλίδος.

27. ἔρρει Ald. Salam. Farr. Brubach. ἔρρει ZC. ἔρρει HSt. μελικήρῳ dant omnes mei libri. sed secutus sum eos, qui vocabulum in duo dividunt, teste HSt. tametsi adhuc addubito, sitne κηρὸς pro κηρίον, *sapo*, ulitatum.

28. μέλισσῳ Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. et ipse adeo, quod miror, HSt. Fuisse videtur libris in aliis μέλισσα, aliis μέλισσῳ. ambae tum illae lectiones in unam μέλισσῳ sunt confusae. μέλισσῳ dat Commelin. μέλισσα Oxoniensis a Io. Fel-lo, Episcopo Oxoniensi, A. 1677. curata, qua plurimum utor, et Londinensis A. 1729. quae operis nostris ad imitandum est in manus data.

29. πᾶσι αὐλῶ Ald. παναύλῳ ZC. Salam. Farr. Brub. παγιαύλῳ Flor. πλαγιαύλῳ HSt. cuius illud inventum est, ut ex eius annotatione patet, ubi e Florentina παγιαύλῳ, et ex Parisina παναύλῳ affert. Brodaeus et Xylander amplectuntur παναύλῳ, et exponunt paene simili modo. Xylandri verba in eius ἀποσημειώσειςιν a nobis exhibentur. Brodaeus autem haec sunt: [Athenaeus πολυκάλαμον vocat, cuiusmodi est Virgiliana illa fistula: *septem compacta cicutis*, cui sex adhaerent calami. Ovid, Metamorph. 2. *dispar septenis fistula cannis*. nec me praeterit, Theocritum Idyll. η. mentionem facere σφριγγος ἐννεαφώνῳ. quin etiam παναύλῳ omnibus fistularum generibus exponas, nihil impedio.] Ex παναύλῳ facile efficias παναύλῳ, *fistula in longum porrecta*; quae mihi vera lectio videtur.

31. τὰ δ' ἀτυκὰ dubito, sitne singularis, an pluralis. sitne pro ἡ ἀτυκῇ, scil. γυνῇ, vel ἐταίρῃ, vel κίρῃ, vel tale quid, (nam in foeminino singulari est anceps) an subaudiatur τὰ γυνάρια, vel κοράσια, vel tale quid. Henricus Stephanus χεῖλεα vult subaudiri. cui subscribat, qui vult, per me licet, ut subscripsit annotator Vimariensis. Brodaeus pro singulari accepit.

32. variat huius loci distinctio in libris post παρέδραμε, neque Ald. neque ZC. neque Salam. et Farr. punctum habent, aut comma. Brubach. comma habet. Post ἀκύνει ponunt omnes punctum, praeter HSt. qui locum hunc sic exhibet: παρέδραμε. καὶ ποτ' ἀκύνει ὧς καλῶς. Revocaui veterum librorum et interpunctionem et lectionem, in quibus est καὶ καλῶς. In Aldina quidem sic est perspicue, in ZC. vero et Salam. Farr. atque Brubach. καὶ καλῶς. Sententia est: praeter me praetercurrit, neque audit vociferantem. Etiam pulcher Dionysus (seu Liber pater.)

33. ἢ. πόρτις (pro πόρτιας) in plurali.

34. ἢκ ἐγνώ seu modo aiendi seu interrogandi accipi et efferri potest.

36. φύλασσε ex Ald. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. revocaui. φύλασσε HSt. Verbum φυλάσσειν de rebus usurpatur, quas quis sibi caras seorsim, privatim, clam habet, et in sinu atque oculis gerit, ab accessu multorum remotam, clausam tenet, ut pellicem.

37. ὄντε ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. ὄτε Ald. quod possit in ὄχ' ε' refingi. *nonne cum.* quod si facimus, tum δὲ potest servari, quod versu 38 est in omnibus meis libris post ὀλύμπω. alias si ὄντε servatur, δὲ mutari debet cum τε vs. 38. quod feci.

38. ὀλύμπω Ald. Salam. Farr. Brubach. ὠλύμπω ZC. ὀλύμπω HSt.

39. λάτριον ἀνέπας ἦλθε καὶ εἰς ἐμὰ παῖδι κάθειρδε Aldina. λάτριον ἀν' ἀπὸς ἦλθε καὶ εἰς ἐμὰ παῖδι κάθειρδε ZC. et sic quoque Salamandr. et Farreana, nisi quod hae duae dant κάτριον, ut mirer, qui potuerit annotator Vimar. ex Veneta αἶπος ἀνέλθε aliterre. denique Brubach. λάτριν et εἰς ἐν. verum non sic dicitur. saltem ἐνκ dedidit Camerarius aut Xylander, quisquis illam Brubachianam curavit. subaudi κοῖτον, vel χῶρον, vel τόπον. HSt. quidem dedit ἐνκ. quod potest ferri. Scaliger volebat εἰς ἐν. recte vero hoc, et testatur Andreas Schoëtus

haec: [sic Xenophon paupertatem appellat σοφίαν αὐτοδίδακτον.
 ἃ γὰρ ἐκείνη τοῖς λόγοις πείθει, αὕτη τοῖς ἔργοις ἀναγκάζει]

3. ἐργατίνεσσιν Aldina sola, v. ad Idyll. 16, 26. caeterae
 ἐργατίναισι.

4. ἐπιβάσῃσι τὸν ὕπνον ἑφύθιον θορυβεῖσιν ἐπιστάμεναι μελεδῶ-
 ναι Ald. ἐπιψάσῃσι τὸν ὕπνον, αἰφύθιον θορυβεῖσιν (sic) ἐπιστάμεναι
 μελεδῶναι ZC. et sic quoque Salam. Farr. Brubach. nili quod
 Salam. Farr. ἐφύθιον, et S. F. Brub. θορυβεῖσιν habent. omnes
 tamen hae dant ἐπιστάμεναι (per π.) quod revocavi. Annota-
 tor Vimar. adscripserat: [ἄλλ. ἐφιπτάμεναι.] Distinctionis ni-
 hil habet Aldina versu 4. sed ZC. in calce versus comma fi-
 git, item Salam. Farr. et Brubach. ego distinctionem sic mu-
 tavi, ut comma retraherem ad ἐπιψάσῃσι, quod verbum geni-
 tivum videtur potius, quam accusativum, amare. ἐπιψάσειν τῆς
 νυκτὸς ὀλίγον, id est, κατ' ὀλίγον, est, noctem, seu quietem no-
 cturnam, delibare, extremis quasi digitis attingere. tum θορυ-
 βῆσιν τὸν ὕπνον αἰφύθιον, id est, ἐξαφνης, repente interpellant so-
 mnium. Possit etiam ἐπιβάσῃσι ferri et defendi. noctem ἐπι-
 βαίνειν, ingredi, invadere, inscendere, in ea gradum ponere,
 vel vestigium figere, non minus recte dici potest, quam ἐπι-
 ψάσειν. Tempus, seu diurnum, seu nocturnum, navi potest
 comparari, in quam inscendit homo, et cui se ferendum
 committit. ἐπιστάμεναι propter consensum librorum praetuli.
 est aor. 2. medii. ἐπιστάμεναι suadet Brodaeus, et recepit HSt.
 e Florentina, cominemorans idem, esse, quos non nominat,
 qui ἐφιπτάμεναι legant. sed ἐπιστῆναι verum est. derepente ali-
 cui supervenire, eumque opprimere, nec opinantem. Fuit,
 cum pro ἐπιβάσῃσι in mentem veniret ἐπιβρίσῃσι. a v. ἐπιβρίζειν,
 indormiscere. sed maneat vulgata, vitii expers.

6. ἰχθύος ἀγρευτῆρες pro ἰχθύων, ut supra idyllio 16, 72.
 τρέχον ἄρματος pro τρέχης ἄρμάτων.

8. φυλλίν] oleastrino Brodaeus. male. -

9. κεῖτο τὰ ταῖς χειρῶν ἀθλήματα Aldina sola. caeterae
 κεῖτο τὰ τῶν χειρῶν ἀθλήματα. Possit ex Aldina lectione ethici
 κεῖτο τὰ γλίσχρα χειρῶν ἀθλήματα. sane ex ΤΑΙΣΧ facile efficiatur
 ΓΛΙΣΧ. in Flor. est τῶν χειρῶν.

10. λῆγα Aldina sola. caeterae λῆδα. forte leg. λινᾶ.
 sane ΛΗΓΑ et ΛΙΝΑ non multum inter se discrepant, quoad
 ductus literarum. algosa retia, aut funiculi, qui ex arundine
 apti in undas demittuntur ad pisces hamo capiendos. Non
 profecto τὰ λῆδα, pannuciae, possunt inter ἀθλήματα τῶν χειρῶν
 haberi,

haberi, res, in quibus cum contentione manus elaborant, et paulo post, vs. 13. enumerantur εἴματα, πῖλοι, qui sunt iidem cum pannuciis. Annotator Vimariensis haec adscripserat: [λῖνα Ovidius Metamorph. XIII. Pauper et ipse fuit, lino, que solebat et hamis decipere et calamo salientes ducere pisces.] et alio loco eiusdem paginae haec: [λῆδα) λῖνα F. V. alterum exemplum Fulvii Vinnii exhibebat λῖνα, quae scriptura omnino proba. Apollinarius Psalm. χ. ἑβανόθεν χαλαροῖς λῖνα φθισίμβροτα πέμπει. vide differentiam inter λῖνον καὶ λῖνον in Schol. in Idyll. α. Nicander Alexipharm. νέον θύος ἀντρίχι λῖνῃ ὀχλίζων. id est, ἐρίω] alio tandem loco haec: [ἴσ. γρ. λᾶδῃ θαρικῶς ἀντὶ τῆς λῆδῃ. λῆδος γάρ ἐστιν εὐτελὲς τριβώνιον ἢ χαλαρόν μύδιον παλαιόν. Aleman. λᾶδος εἰμένα καλόν, v. Eustathius ad Iliad. ε.] Etiam Brodaeus Miscell. 7, 12. vult τὰ τε λῖνα.

11. οἱ μισαὶ κυρτοὶ Aldina, sine distinctione. δερμιαὶ κυρτοὶ ZC. item sine distinctione. et sic quoque Salamandr. Farr. Brubach. sed HSt. ambo haec vocabula commate intergesto dispescuit. Videtur in lectione Aldina prima syllaba articulus οἱ esse, in. μισαὶ autem μελισοὶ latere, ut sit οἱ μελισοὶ κυρτοὶ, καὶ αἱ ἐκ σχίστων λαβύρενδοι, vel οἱ βασιῶ.

12. μίρενδοι κῶα τε Aldina. μῆρενδοι, κῶα τε caeterae. revocavi κῶα ex Aldina. *pelles* in plurali. Annotator Vimar. adscripserat haec: [sic supra p. 60. [p. 17.] dixit γέρον πέπλος. at Homer. Odys. χ. τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ γέρον πεκαλαγμένον ἄζῃ. ubi v. Eustath.]

13. εἴματ' ἀπύσοι Aldina. caeterae εἴματα πῖλοι, veteres quidem sine commate, HSt. autem cum commate intermedio. In Aldina videtur εἴματα βύσαι aut κεύσαι latere. *sed vestes ibi abscondendum*, a βύειν vel κεύθειν. Brodaeus interpretatur vulgatam *vestes e lana crassa et subacta*.

14. ἄλιυσι (sine v ephelkystico) et πλᾶτος Aldina sola. caeterae ἄλιυσιν et πλῆτος.

15. ἡ χύτραν εἶχ' ἑκὶνα Ald. ἡ χύτραν εἶχ' ἑκ' ἵνα ZC. Salam. Farr. Brubach. nisi quod Brubach. etiam χύτραν dat. ἡ χύτραν εἶχ', ἡ κύννα HSt. quae lectio vera est, aut certe omnium maxime tolerabilis. Auctor eius videtur Io. Auratus esse. Scaliger volebat ἡ χύα. Brodaeus ἑκ' ἵνα, et ait, ἵν' esse genus mensurae.

16. πάντ' ἰδοῦμαι τήνας ἄγρας πενία. ἡ σφᾶς ἑταίρους Aldina, cui consentiunt Salam. Farr. nisi quod ἡ omittunt, et σφᾶς cum gravi exhibent. τήνας ἄγρας πενία, σφᾶς ἑταίρους ZC. Bru-

bach. Ab Henr. Stephano profecta est lectio, libros iuniores pervagata, πάντ' ἰδύκει τήνας ἄγρας. πενία σφιν ἑταίρα. qua electione retinui postrema, sola media mutavi, τήνοις. ἃ γὰρ et τήνοις quidem obsecutus Scaligero et Valkenario, qui Ep. ad M. R. p. XLI. τὰλλ' ἰδύκει τήνοις. ἄγραν πενίας φὰν ἑταίραν con- iicit, Scaliger autem πάντ' ἰδύκει τήνοις. ἄγρα πενίαςφιν ἑταίρα. Locus est vexatus, in quo forte tutissimum fuerat, exemplo Aldino inhaerescere, in quo videor mihi lectionem hanc deprehendere latitantem, πάντ' ἰδύκει τήνοις. ἃ γὰρ πενία ἢ σφδς ἑταίρος, vel σφὰ ἑταίρα. σφδς idem est atque σφέτερος. πάντα iterari poetis pervulgatum est. v. Moschi Idyll. I. v. 21. et saepe illa figura utitur Oppianus.

17. μέσῳ Ald. ZC. Salam. Farreana, Brubach. μέσῳ HSt. πενία δὲ παρ' αὐτήν, (cum puncto, aliae cum commate in fine) Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. παντᾶ δὲ παρ' αὐτήν HSt. qui punctum in fine versus omittit. Florentina, teste eodem HSt. dat πάντη. Brodaeus quoque πάντη volebat. displicet sive πάντη, sive παντᾶ. erat enim tugurium hoc non undique mari cinctum, sed in litore positum. Venit aliquando in mentem duplex coniectura. altera πελία δὲ. *glaucum mare*. altera πέλειν. ἃ δὲ — utra vera sit, aut quid denique h. l. verum, docebit aliquando melior dies.

18. θλιβομένην dant mei libri omnes. nil dubitavi tamen θλιβομένην rescribere. *mare sese ingerens, velut appensione et connixu quodam, allisa ad marale, stridebat argutum.*

19. τὰ μέσα τὸν δρέμον ἄ. ἄ. σιλάνῃ Ald. Salamandr. Farr. Brub. τὸν μέσατον δρέμον ἄ. ἄ. σιλάνῃς ZC. HSt.

21. v. Casaub. ad Athen. p. 590. δρέθων ᾤδῃν, *solicitare cantum*, est, cantandi conatu sese ad cantandum alternis invitare.

22. revocavi ψεύδοντο ex Aldina, quae sola id habet. caeterae dant ψεύδονται.

23. ζῆς deest Aldinae. caeterae omnes habent. si φέ- ρησι scripsisset poeta, posset sententia pro plena et perfecta haberi. *quando aestas affert dies longos.*

26. ἄσπαλλον est in omnibus meis libris. unde nomen piscatoris effecere. ferrem forte, si ἄσπαλλον esset. ἄσπαλιος est piscator. sed praeterea docet ipsa quoque loci ratio desiderari, praeter rem, inepte, stulte. μαψιδίως vel μαψιδιον, aut αἰψα λίαν, *nimis festinanter*. Visam tamen est, μέμφῃ in modo coniunctivo, pro imperativo μέμφε, accipere, et literula

una accentuque mutato, refingere, ἀσφάλιον. *tutius, cautius*, (quam nunc fecisti scilicet) *in posterum vituperata bonam aestare*. ἀσφάλιον in comparativo pari modo formari potest, et in superlativo ἀσφαλίτατος, atque ἀσφαλέτερος, ἀσφαλέστατος. Adscripserat annotator Vimar. [quidam legunt ἄφιλα, μὴ μέμφε. Ἀσφαλίων nominatur apud Homer. Odys. 3.]

27. παρέβαν τὸν νέον δρόμον Ald. παρέβα τὸν ἐν δρόμον ZC. Brubach. HSt. παρέβα τὸν νέον δρόμον Salam. παρέβω τὸν νέον δρόμον Farrean.

28. σκόπτουσα et ποιῶντι Ald. κόπτουσα et ποιῶντι ZC. Salamandr. Farr. Brubach. κόπτουσα et ποιῶντι HSt. Adscripserat annotator Vimar. [ποιῶντι F. V.]

32. νικάξῃ Ald. Salamandr. Farr. Brubach. νικαξῇ ZC. HSt. id est, νικηθήσῃ nam saepe futurum primum mediū pro futuro pallivi usurpatur. Brodaeus νικαξῇ. reddit *vinces*. Colligit sic: qui plurimum valet ingenio, ille somniorum optimus est interpret. Sed tu, amice, sollertia praestas. nemo enim ea te facile superet. Quapropter haberi potes pro somniorum optimo interprete. Operam itaque mihi nava in meo insomnio interpretando. Valkenaer Ep. ad M. R. p. LXI. Scaligeri coniecturam ὅς γὰρ ἂν νικαξῇ probat. Venustas nempe verbi Dorici (ut ipse appellat) oculos ei praestinguabat. Vulgata bene habet. Vimar. [μάντις γ' ἄριστος ὅτις εἰκάζει καλῶς. Euripides citante Plutarcho.]

34. ἄλλος καὶ χόλον τι Ald. ἄλλως καὶ χολή ἐτι ZC. Salam. Farr. ἄλλως καὶ σχολή ἐτι Brubach. HSt. Brodaeus. Posit ex Aldina quoque effixi ἄλλως καὶ σχολή ἐντι, aut ἄλλως καὶ εὐκολόν ἐντι.

35. ἐν φύλλοις Aldina sola. caeterae ἐν φύλλοις. non placet φύλλοις. desideratur epithetum pro κύμασι, incipiens ab εὐ. memini quidem illorum vs. 8. κεκλιμένοι τοίχῃ τῷ φυλλίνῃ. nihilominus tamen haud arridet vulgata. Non succurrit nunc melius, quam εὐφλοισβοῖς ποτὶ κύμασιν. sed et hoc non satisfacit.

36. ἄλσος ἐν ῥάμμῃ τὸ δὲ λύχνειον Aldina. Vimar. etiam ῥάμμῃ e Florentina annotavit. ἄσμενος ἐν ῥάμμῃ. τὸ δὲ λύχνειον ZC. Salam. Farr. Brubach. et sic quoque HSt praeter λυχνίον. inde effeci ἀϊδνος ἐν ψάμμῃ. *dormire nesciens in arena litoris*. Illud ἀϊδνος pro trisyllabo pronunciatur, ac si ἀ-ϊδ-νος esset ἀ-ϊδ-πος, aut ἀ-δ-νος, ut quidam, in similibus locis, exarare amanti et et ψ et φ in vetustis libris saepe inter se permutantur. et

solet ψάμμε perinde simplici atque duplici μ exarari. Auratus teste Vimar. volebat δίκτυον pro λυχίον. Idem annotator adscripserat locum e scholiis Thucydidis ad l. 2. de prytaneo. Brodaeus asserit haec aliena utique. [Lucerna, ut assolet, in Prytaneo est, non hic apud nos, aut, lucerna pignori data est. Moris erat apud Athenienses, ut a litigantibus in Prytaneo deponerentur pignora.]

37. φαυτὶ γὰρ ἄγχαν τὸδ' ἔχειν Ald. caeterae omnes post secundam vocem addunt αἰν. in Flor. est αἰ. Ego ex Aldina effeci ἀγρυπνίαν. nam aiunt, illam (lucernam in Prytaneo ardentem) *insomniam, vel pervigilium agere.* pro salute civium puta. Habet dictio nonnihil proverbiale. propterea φαυτὶ addit. Scena potest esse in litore Attico, si alius quis carminis huius auctor est, a Theocrito diversus. Verumtamen, quo minus existimetur, a poeta Syracusano profectum esse, nil movere nos debet Prytanei commemoratio. Nam in nulla non civitate Graeca, et proinde quoque Syracusis et Alexandriae prytanea erant, et in prytaneis quibusque focus civitati cuique suus publicus erat. Nulla civitas sine foco publico seu communi poterat esse. sed ille focus nusquam erat, praeterquam in prytaneo. Erat ergo civitati cuique suum prytaneum. Per occasionem prosodiae vocabuli ἀγρυπνία possum hic de illo nobili epigrammate Callimacheo in Aratum agere, quod Ernestius, V. C. singulari disputatione, docta hercle et accurata, exposuit. sed esto hoc alii tempori reservatum. Porro dat Aldina λέγει ποτὶ νυκτὸς. caeterae λέγει μοι ποτὶ νυκτὸς. forte fuit in libris quibusdam λέγει, ὃν ποτὶ νυκτὸς.

38. ὅψιν τὰ τις ἴσσοι δὲ λέγει μάνθαν ἑταίρῳ Ald. quo versu vix alius est in toto Theocrito corruptius ab Aldo editus. ὅψιν πάντα τῶν δὲ λέγων μῆνυσον ἑταίρῳ ZC. et caeterae. quo non sanatum videtur ulcus, sed solummodo incrustatum. Forte deest versus.

39. κατέδραθον ἐν εἰαλλοῖσι Aldina. caeterae κατέδραθον ἐν εἰαλλοῖσι.

40. pro ἐν ὥρῃ Pierfonus Verosimil. p. 48. vult ἀπρ. non video, qua de causa. Tempus est infinitum ἐν ὥρῃ, subaudi τῷ δειπνῆ. *tempore coenae opportuno.* Brodaeus quoque *consueto tempore* reddit. Piscatores hi finguntur, peractis laboribus maritimis, satis tempori, *bey guter Zeit*, coenasse, et satis mature cubitum isse, quo possent maturius rursus evigilare.

lare. Sobrietatem victus significat *in* *ῥεα*, non citius, neque serius, quam par erat. v. Casaubon. ad Athenaeum p. 268. Palmer. Exerc. p. 811.

42. *μεμῶτα* est in libris meis omnibus. testatur tamen Henricus Stephanus, esse in libris quibusdam, quos non nominat, *βεβῶτα*, cum iisque se facere. *καθεζόμενος δὲ δόκειν* dat Aldina sola.

44. *ἢ τις* Aldina sola. caeterae *καὶ τις*. lectio Aldina sic potest admitti, ut aut *ἢ τις*, *sunt quaedam*, legatur, aut *ἢ τις*, id est, *περὶ ἧν*, *erga quam escam sese piscis quidam, de numero illorum grandium, erigebat*. pollit quoque *ἢς* legi. nam *ὀρεῖσθαι*, *sese erga aliquid cupiditate quasi porrigere atque protendere, appetere aliquid*, plerumque cum genitivo construitur. Annotationem Henr. Stephani ad h. l. non intelligo.

45. *ἄρτω* Ald. caeterae *ἄρτως*.

46. *τάχιστα* Ald. bis vitiose.

48. *τῷ χεῖρι τεινόμεναι περικλώμενον εὖρον ἄγῶνα* Ald. *τῷ χεῖρι τεινόμενος περικλώμενον εὖρον ἄγῶνα* caeterae, nisi quod HSt. *περὶ κλώδαλον* duobus dat vocabulis. revocavi Aldinam, praeterquam in *εὖρον*. Sententia est: *ambae manus contentae*, (aut si *τεινόμεναι* malimus, *ἰσθῆαι*) *inveniebant certamen tortuosum, seu contentiosum*, in quo necesse esset toto corpore contorqueri miris modis. aut etiam *anceps*, plenum anfractuum et recessuum, ut iuga montium sinuosa.

49. pro *μὲν* videtur *κεν* aut *μὴ* leg. esse.

50. f. *ὑπομύνασκον* pro *ὑπεμύνησκον*, scil. *ἑμαυτὸν*. *ipse mecum sic agitabam animo*. *ipse mihi in mentem revocabam*, *νύξας* Ald. dubium, sitne secunda persona aor. I. indicativi, an participii nominativus. *νύξας* caeterae.

51. *καὶ νύξαι χάλεξας, καὶ ὃ φεύγοντες ἔτεινα* Ald. *καὶ νύξαι χαλεπὰς ὃ φεύγοντος ἔτεινα* ZC. Salam. Farreana, Brubach. *καὶ νύξαι χαλεπῶς καὶ ὃ φεύγοντος ἔτεινα* HSt. qui admonet, esse, qui *μὴ νύξας χαλεπῶς* legant, in quibus est Brodaeus, qui postrema sic reddit: *et manus in piscem extendi haudquaquam fugientem*. v. Palmer. Exerc. p. 811. Ego nihil hic video certi et perspicui, sed satis habeo, afferendis variis lectionibus materiam veri inveniendi praeuisse ingeniosioribus.

52. *ἰδὼν* offensioni est. Henr. Stephanus cum iis facit, qui *ἦνυσσας δ' ἂν* legant, in quibus est Iosephus Scaliger, et annotator Vimar. etiam hanc lectionem annotaverat. sed bene

habet hoc vocabulum, significatque *sudans*, vel *cum effuso sudore*. *peregi certamen meum, posteaquam sudassem*. Est ab *ιδιυν*, *sudare*, anomale quidem, verumtamen sic usus evaluit. Aratus Phaen. 152. ἄκ' ἂν τὴς γε ἰδῶν ἐπιτεκμήραιο. quem locum Grotius sic reddidit, *quae (sidera) parvo reperire labore*, et Avienus dudum ante, *nec contemplandi labor anxius*. Brodaeus reddit, *ut in quiete videre existimabam*, inepte, ut alia multa idem.

53. πάντα τοι τῷ χρυσῷ Ald. Flor. qua in lectione agnosco πανταχοῖ vel πανταχῷ (nam perinde id est, sive ad sententiam, sive ad metrum) τῷ χρ. si πάγχυ dicitur, etiam recte dicitur πανταχῷ, et si πανταχῷ, etiam πανταχοῖ. nam ut illud est genitivus, ita hoc dativus antiquus est. εἶχε δὲ σῆμα revocavi ex Aldina. *habebat ille piscis notam, qua insignis erat*, seu capiti, seu dorso, seu caudae impressam. εἶχε με δαῖμα ZC. Salam. Farr. Brubach. εἶχε δὲ δαῖμα HSt.

54. μή τι ποσειδάωνι πέλει δ' πεφιλαμένος ἰχθῦς Ald. quod refinxī sic: μή τι ποσειδάων πέλει δ' πεφιλαμένος ἰχθῦς. vide, ne ipse *Neptunus sit ille mihi carus piscis*. aut, *ipsene forsitan Neptunus est piscis hic meus, mihi tam acceptus?* piscator ita ipse secum agit pavidus. v. v. 49. lqq.

56. ἐγὼ ἐκ τῶν γ' κίτρων (sic) Ald. quod possit sic reformari, ἐγὼ ἐκ τῶν ἀγκίτρων.

57. τῷ γ' κίτρι (sic) χρυσὸν ἔχουσα Ald. sed caeterae ἔχουσιν. Dicuntne Dorae τῷ κίτρι pro τῷ ἀγκίτρι, etiam ubi nullum omicron aut ω megá occurrit? Ego hic τῷ κίτρι reposui.

58. καὶ τὸν μὲν πεινύσασα καλὰ γε τὸν ὑπεράτην Aldina. caeterae καὶ τὸν μὲν πεινῆσαι κατήγον ἐπ' ὑπερσοιο. Videtur haec lectio a ZC. ingenio profecta esse. Forsitan poeta sic dederat, (quod Aldinae quidem lectionis vestigia subiiciant) καὶ τὸν μὲν πεινύσα, καλὸν γε τὸν ὑπεράτην. et *illum quidem funibus alligavi, praeclarum terrae continentis futurum incolam*. sed statuant de hoc peritiores.

60. καὶ τοι χρυσῷ βασιλεύσει Ald. (Vimar. etiam τοι e Florentina annotaverat) καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν ZC. Salam. Farr. Brubach. καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν HSt. forte dedit poeta καὶ τῷ χρυσῷ ἰμβασιλεύειν. (id est ἱμβασ.)

61. καξήγεις καὶ τὸ δ' ὦ ξ. Aldina sola.

62. τὸν ὕμνος θάρρῳ Aldina. caeterae τὸν ἐπώμους ταρβῷ. Ego θάρρῳ ex Aldina revocavi. Sententia dictionis θάρρῳ τὸν δρκον est haec, certus de se esse, nunquam se commissurum esse,

esse, ut peieret, et iusiurandum a se dictum violet. Piscator itaque affirmat, certum se esse, nunquam se esse peieraturum, aut contra, quam iurasset, acturum, quicquid tandem se sit futurum, aut quaecunque somnii sui interpretatio. Cui socius apte respondet, καὶ σὺ γὰρ μὴ τρέσῃς. recte facis, quod animi tui tam certus et securus es. laudo factum, nil trepida. noli angere.

63. καὶ σὺ γὰρ τρέσῃς Aldina sola. (sine μὴ et simplici sigmate in verbo.) unde possit effici σὺ γὰρ μὴ τι τρέσῃς.

64. χρύσειον ὡς εἶδες εὐρεῖς. εἶσα δ' ἐν ψεύδεσσιν ἔψεις Aldina. caeterae χρύσειον εἶδες ἢ εὐρεῖς. ἴσαι δὲ ψεύδεσσιν ἔψεις. Revocavi Aldinam parumper mutatam. opponit hic poeta τὸ εὐρεῖσκειν τῷ ἰδεῖν. *videre* ei est rerum extra nos positarum species menti obiectas per insomnium percipere. *invenire* autem, eas res interdiu, cum vigilamus, inter manus habere, contrectare, et sensibus omnibus usurpare. ἴσαι (in genere neutro) sunt, res genere et opinione nostra inter se pares. Sic supra quoque Idyll. 19, 7. ἴσον pro ἴσοι ex Aldina restitui.

65. εἰ μὲν γὰρ κνώσων τῷτο χωρὶς ταῦτα μαντεύσεις Aldina. caeterae εἰ δ' ὕπαρ ἢ κνώσων τὸ τὰ χωρὶς ταῦτα ματεύσεις. Vimar. pro ὢ annotaverat ὡς e Florentina. In quibus dubium penes me nullum superest, quin Zach. Calliergus ingenio suo nonnihil indulserit. Ego ex Aldina refinxi locum sic: εἰ μὲν γὰρ κνώσων κατὰ χωρὶς ταῦτα ματεύσεις. *nam si tu somnolentus, h. e. piger et remissus, basce per regiones, quaeres piscem carneum, propterea quod desideres sperata somnia, h. e. propterea quod inhies pisci aureo, cuius tibi species per insomnium est oblata et spes commota; vereor, ne tu pereas fame in ipsis illis tuis aureis insomniis. h. e. tametsi insomnia tua splendidis rerum speciebus obiciendis te ludant, ductitentque atque exerceant.*

66. cum hoc versu incipit rursus exemplum Aldinae Ernestianum, e quo iam pergemus lectionum varietates afferre. Est itaque versus hic in Aldina S. sic conceptus: ἐλπὶς τὸν ὕπνον ζᾷται τὸν σάρκινον ἰχθύν. in Ald. E. vero sic: ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζᾷται τὸν σάρκινον ἰχθύν. et sic quoque est in ZC. et caeteris. unde effeci: ἐλπιδῶν ὕπνων χᾷται. (id est χήται, *desiderio*.) Sententiam verborum iam modo exposui. Apollon. Rhod. 1, 887. τὰ δὲ οἱ ῥέει δάκρυα χήτει ἰόντος. *lacrymae ipsi (Hypsipylae puta) manabant prae desiderio abeuntis. (Iasonis)*

AD IDYLLIVM VIGESIMVM SECVNDVM.

Post piscatores sequitur in Aldina et vetustis reliquis Megara, Herculis uxor, et tum Dioscuri, cum hac inscriptione: Διδσκηροι κοιγῇ Ιάδιδι ἐγκωμιαστικὸν in Aldina. in caeteris autem hac: Διδσκηροι δωρίδι ἐγκωμιαστικὸν.

2. adscripserat annotator Vimariensis: [Odyss. λ. κάτορ ἀ
9' ἱπποδάμον. καὶ πύξ ἀγαθὸν πολυδεύκην.]

3. βαρεῖσιν ἰμάσιν Ald. S. βοέσσιν ἰμάσιν Ald. E. item ZC. Salamandr. Farr. Brubach. βοέσσιν HSt. omnes item dant μέσοις. sed rescripsi μέσας.

5. adscripserat annotator Vimariensis: [ἰλ. κ. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρῇ ἵαται ἀκμή etc.]

9. ἄστρα βιάζεσθαι est, invitis et vetantibus anni tempestatibus iis, per quas mare clausum est, et navibus imperivium, tamen evehi in altum, et periculum navigationis adire. ἄστρα hic sunt illa sidera, quae creduntur procellas importare, et fluctus ciere, ut pleiadum occasus; id quod admonendum erat propter Palmerium, qui hoc in loco haesitavit. v. Exerc. p. 811. et Brodaeus Miscell. 7, 14. qui eiusmodi astra ait esse arcturum, aquilam, delphinum.

11. ἢ ἐκ πρώραθεν ἢ ὅπη Ald. S. ἢ ἐκ πρώραθεν ἢ ὅπη Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

12. εἰς κοίλην] scil. τὴν ναῦν. ἐρρέψαν] scil. ἑαυτὰς. inopit hic Brodaeus, ut alibi quoque haud raro.

14. πολὺς δ'] scil. ἐστὶ vel συμβαίνει.

16. admonet Stephanus, esse, qui ἀρρήτοις legant. sed vulgaris lectio ἀρρήκτοις, quae est in libris meis omnibus, bene habet. ἀρρήκτον est id omne, quod perrumpi, frangi, domari negat.

17. pro τε malim γε.

18. αὐτοῖσι Aldina utraque. recte. caeterae αὐτοῖσιν. διομένοισι Ald. S. sed διομένοις Ald. E. cum caeteris.

21. ἀρεταί Ald. S. scil. η et κ tam similibus modis exarata conspiciuntur in vetustis libris, (ex. c. in Callimacho Frobeniano) ut vix discerni queant. sed recte dant Ald. E. et reli-

reliquae ἀρχτοι. De asellorum praesepi, astro, v. Brodaeum ad h. l.

22. εὐδεια Ald. S. sed Ald. E. et reliquae εὐδία.

24. Ald. S. post κίθαριτα addit τ', metro quidem non repugnante. verum Ald. E. et reliquae omittunt.

25. Flor. ἀρχομ'. Videtur inter versum 24. et 25. aliquid excidisse. primum enim deest ἐνδοιάζω vel ἀμφιβολῶ, *dubito*. deinde deest ἔργα vel ἀρετήν. non enim dicitur ἀρχομαι τινος ἄδειν, sed ἀρχομαι ἀρετήν τινος vel ἔργα ἄδειν. Aut si hoc displicet, erit pro αἰδεῖν substituendum αἰοῖδην. *incipiam carmen, cantum*, hoc est, *laudationem carmine conceptam*. aut etiam αἰδῶν. ἀρχισθαι αἰδῶν idem est atque ἀρχισθαι ἐν τῷ ἄδειν. et tum genitivus regetur non ab αἰδῶν, sed ab ἀρχομαι, *quoquam ordiar in canendo?*

29. v. Palmer. Exerc. p. 814. qui de veritate geographica huius loci disputat.

30. κλίμακος Ald. S. κλίμακος Ald. E. cum reliquis. ambae Aldinae, item ZC. dant in fine versus ἱξ. quo etiam Salamandr. Farr. Brubach. collimant, tametsi vitiose ἱξ exhibent. Et forte inveniet ἱξ ante consonantem suos defensores. probatum quidem fuit Casaubono Lect. Theocr. c. 20. ubi etiam dictionem πυρεῖα νωμῶν exposuit. Primus ἱξ dedit HSt. Insignis est in hanc rem locus Etymologi M. v. 'εχ, ubi ait: ἡ ἱξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρεται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὐρεθῇ ἐν τέλει τέχνη. οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτου. Ἐνθα μίαν πολλοί — ἀπὸ νηδός. Qui locus si mihi notus fuisset tum, quum locus hic Theocriteus adhuc inter manus operarum typographicarum versaretur, rescripsissem ἱξ.

34. αἰολώπολόν. (sic) ὅτ' οἰονότης Ald. S. αἰολόπωλος ὅτ' οἰονώπης Ald. E. cum reliquis.

35. ὑπὸ πλαγχθέντες Ald. S. ἀποπλαγχθέντες Ald. E. cum reliquis.

36. παντεῖν Ald. E. παντοῖν Ald. S. cum reliquis. δ' deest Ald. S. et Flor.

37. λυσσάδι Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. λισσάδι Brubach. HSt. Brodaeus, qui vocabulum hoc exemplis ex Euripide, Apollonio et Homero petitis illustrat. Eustathius ad Dionys. Perieg. vs. 1055. (καὶ πόντον ἀνάνων ποταμῶν) lectionem assertit εὐρεῖν δ' ἀνάων κρήνην. Verba eius adscribere iuvat: ὅτι εὐρεται ὡς τὸ ἀνάων διὰ ἐνδὲς ν καὶ μετὰ ἐκτάσεως τῆς ἀρχύσεως. ἤτοι δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς. ἀνάοις ποταμοῖσι κατὰ ῥέυτος καὶ

παρὰ θεοκρίτῳ δὲ εὐρηται τοιαύτη γραφή, ἐνθα λέγει. εὐρον δ' ἀθανάτων κρήνην. εἰ μὴ τις τὴν τῶν ἀντιγράφων αἰτιώμενος φασμάτητα φυλάσσει μὲν τὴν διὰ τῶν δύο νῦν γραφὴν, Σεραπεύει δὲ τὸ πάθος τῇ μέτρῃ διὰ συνιζήσεως. ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἀλειτουργικῶν Ὀππιαῦ. Locum habere hic nequit illa lectio Eustathiana e corruptis libris hausta, nisi memoriae fluxilitas ei imposuit.

39. ἀλλὰ Ald. S. ἀλλὰ Ald. E. una cum commate. et sic quoque ZC. Salam. Farran. Brubach. ἰνδάλλοντο Ald. S. ἰνδάλλοντο (gemino λ) Ald. E. cum reliquis. Si κάχλη esset vocabulum pro κάχληξ, conveniret hoc huic loco. Conveniret item ψάμμοι. videbatur tamen melius nihil esse, neque literarum vestigiis aptius, quam ἄμμοι, quod reposui. *glareae, lapilli arenacei.*

40. πεφύκασιν ἐγχεῖν Ald. S. πεφύκασιν ἀγχεῖν Ald. E. ZC. Salamandr. Farr. Brubach, πεφύκεσαν ἀγχεῖν HSt. et Brodaeus, qui πεφύκασιν damnat, et ei praeferit πεφύκεσαν, quod ait, alius in codicibus reperiri. quos autem ille designet alios codices, nescio.

45. versus hic una cum sequentibus omnibus usque ad versum 91. desunt Aldinae S. nam post versum ἐνθα statim, in media pagina, (ne quis solum excidisse putet, culpa bibliopegi) sequitur vs. 91. ἤρως κοχτερὸν, nam hic, non ἤρως, ibi exaratum est. Errorem hunc notavit etiam Henr. Stephanus. Ea tamen omnia dat Aldina E. e qua sola repetitae sunt, quas postmodum, ad versum usque 91. auferemus varietates lectionis.

49. δλοῦτροχοι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. ὀλοῦτροχοι HSt.

54. personarum vices nullae sunt h. l. usque ad vs. 73. in Aldina annotatae. sed sunt in ZC. et reliquis.

55. forte γ' est pro τ' exarandum. Pro τῷς dat Flor. τῷς. quod etiam Brodaeus commemorat.

57. σὺ Flor.

59. τοιοῖ δ' οἷσι δεῖς Aldina, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et, teste Stephano, etiam Florentina. τοῖς δ' οἷς δεῖς HSt. qui sine dubio dare voluit οἷον. quod reposui. *talis ego sum, qualem me vides.*

62. τῷς πρὶν Flor. non male.

64. ὡς Id. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. margo HSt. lectio haud improbabilis, quam Brodaeus quoque interpretatur, dedit tamen HSt. ὡ.

66. prae-

66. praescripti huic versui personam Pollucis, et versi 67. Amyci. quae desunt omnibus libris. Pollux interrogat: *πῶς ἔσθ' σοι τὰς χεῖρας ἐναντίας κατατάξας? quomodo attollam tibi manus contra congressus? ὡς πυγμάχος? ἢ ὡς θένων τὸ σκέλος τοῖς ποσὶ? utrum ut pugil? an ut pancratiasta? ὕμματα δ' ὀρθὰ. oculis irretortis, ex adverso te intuentibus, acribus, ardentibus.* nam recte est in Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. *ὕμματα*. quod revocavi. male HSt. *ἄμματα* subiecerat, quod insecutae iniuria servarunt atque propagarunt, ut in aliis multis similibus fecerunt, in quibus etiam Brodaeus est. subauditur *ἔσονται* aut *ἴστανται*. Similis quodammodo est illa dictio v. 146. *γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι*; scil. *ὅμῃν εἶσιν*. Palmerius p. 812. lectionem Henr. Stephani vult incrustare. sed operam ludit.

67. de verbo *διατίθεσθαι* exposuit Casaubonus ad Dion. Chrysostom.

69. *ἔγγυς ὄρεῖς ἢ σὺ με. ἄμδς κεκλήσειθ' ὁ πύκτης* Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. quam satis bonam, et a me restitutam lectionem Henr. Stephanus in hunc flagitiosum modum corripit: *ἔγγυς ὄρεῖς ἢ γύννις τῶν κεκλ.* quod insecutae sine omni haesitatione, sine discrimine, tanquam oraculum aliquod amplexae sunt. Brodaeus etiam *ἄμδς* assert, sed reddit *poster*, nescio qua bona sententia. Ego locum sic restitui: *ἔγγυς. prope adest. ὄρεῖς ἢ σὺ μ'? won tu me vides? Ἄμυκος κεκλ. Amycus nominabitur ille pugil. h. e. tu pugilem, quocum congregdieris, Amyci nomine appellato.* Simile quodammodo est illud Apollonii Rhodii 2, 1160. *ἰμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον, appelletis me Argum, si nempe vultis.* Consentaneum, imo necessarium erat, in eiusmodi certaminibus, ut congressuri mutuo nomina sua ederent, suasque notitias inter se communicarent; ne scilicet eveniret, ut consanguinei et necessarii inter se concurrerent, mutuasque sibi caedes inferrent. Cuius rei si habetur ratio, multum id detrahit invidiae, qua apud omnes Homericorum heroum in ipsis conflictuum periculis longae de genere suo enarrationes flagrant. Piaculum quidem credebant, et immanem furorem, si homines inter se plane ignoti, nulla laesi iniuria sese mutuo interimerent. quae hodie fortitudo et sapientia audit. Necessarium itaque erat, ut Amycus nomen suum Polluci ederet, praesertim interrogatus et efflagitatus. Atqui in vulgata lectione nomen hoc nusquam apparet. Historiam huius pugnae ali-

ter a Theocrito enarrari, atque ab Apollonio Rhodio, admonet huius Scholiastes 2, 8.

70. ᾧ καὶ αἰθλον ἔτοιμον, ἰφ' ἐν θηριόμοις ἄμφω. Aldina. ἡ καὶ αἰθλον ἔτοιμον, ἰφ' ᾧ θηριόμοις ἄμφω ZC. Salam. Farrean. Brubach. nisi quod hae tres posteriores θηριόμοις dant. Possit ex illo Aldinae ᾧ effici μῶν. sed haud constat, fueritne illud Ionibus usurpatum: quorum dialecto conscriptum esse hoc Idyllium, res ipsa docet, et recte Aldinae titulus admonuit.

72. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad *Aves* vs. 71. sed ὀρίθων, uti etiam Suidas, versum hunc ad voc. ἡτηθίς recitans. in omnibus meis est ὀρίχων.

74. μαχηταίμοις Ald. sola. caeterae μαχεσσαίμοις.

75. κοῖλον per se stat, et subauditur τι, non autem cohaeret cum κέχλον. *insonabat cavum quid*. Pro ἐλὼν dat margo HSt. ἔχων. quod in omnibus meorum est.

76. σκιεῖς πλατανίς Ald. ZC. Salam. Farr. σκιεῖ πλατανίς Brubach. σκιεῖς πλατανίς Flor. HSt. πλατανίς Commel. Ego rescripsi σκιεῖς πλατανίς.

81. μακρὰς Florentina.

85. versus huius initium sic dant ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἰδρίη μέγαν ἄνδρα. sed Aldina et HSt. sic: ἀλλ' ἰδρίη μέγαν ἄνδρα. quod verum est. quod si obstat quantitas vocab. ἰδρίη, possit facile sic corrigi, ἰδρίη δὲ μέγ' [id est μέγα, *multum, multis modis*] ἄνδρα. sed anceps est prima illius vocabuli, et Amycus non semel hoc carmine μέγας ἀνὴρ appellatur. Flor. ἀλλ' ἰδρίη. Annotator Vimar. adscripserat: [sic Heliodorus l. X. ait Theagenem ἐμπειρεῖα τὴν ἀγρικοὺς ἰσχυρὸν καταγωνισασθαι, quando cum athleta certabat.]

92. In hoc versu rursus incipit Ald. S. quod paulo ante inonebam ad vs. 42. ἤρω Ald. S. ἤρω Ald. E. cum reliquis.

93. πῶς Ald. S. HSt. πρὶν Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. νιν Ald. S. μιν Ald. E. ZC. cum reliquis.

98. πληγαῖσι Ald. S. πληγαῖς Ald. E. cum reliquis. Brodaeus dictionem perelegantem πληγαῖς μεθύων alia voluit illuminare Demosthenica de Philippo, μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων.

100. ἕμμα θ' εἰδήσαντες Ald. S. Forte fuit in eo libro, unde ista lectio repraesentata est, ἕμμα θ' εἰ εἰδήσαντος. quae non

non esset aspernanda. Aldina E. tamen, cum reliquis, vulgarem exhibent. ἀπειλῶντο Flor.

103. ἐτίνασεν Ald. E. Flor. ZC. Salam. Farrean Brubach. ἐτίναξεν margo HSt. ἐτέραξεν Ald. S. HSt. Sententia est, Pollucem saepius admovisse Amyco, modo hac, modo illac, vanos terrores plagarum pugnis afferendarum, iisque minarum ludibriis et praestigiis terriculamentorum mentemque eius conturbasse, et inconstantia atque trepidatione implevisse, corpusque defatigasse, si quidem Amycus sine respiratione susque deque agigaretur, et in omnes partes animum haberet intentum, ut ictus a Polluce venientes detenderet atque evitaret. Hic venit in mentem loci illius Demosthenici longe celeberrimi, cum orator Atticus, Athenienses suos obiurgans, in modum barbarorum pugilum eos pugnare affirmat, qui post acceptum vulnus parmam demum obicerent, et manum laeso loco admoverent.

104. μέσας Ald. S. HSt. μέσας Ald. E. ZC. Salam. Farrean. Brubach. Forte μέσας ῥῖνας (in accus. plur.) legendum est.

106. τεθαλλῶν Ald. S. ZC. Salam. Farrean. Brubach. τεθαλλῶν (uno λ) Ald. E. HSt.

108. ἀλλάλοις Ald. S. ἀλλάως Ald. E. cum reliquis.

110. αὐχένος deest Ald. E. nam Ald. S. habet una cum reliquis.

111. συνέφρε Ald. S. συνέφρε Ald. E. cum reliquis. συνέφρε Flor. μέτωπον utraque Ald. Flor. πρῶτον ZC. Sal. Farr. Brubach. HSt. συνέφρε μετώπον margo HSt. e Flor.

112. pro αἱ malim h. l. εἰ aut ὅ, quia desideratur disiunctio δ μὲν, *alter quidem*, δ δὲ, *alter vero*. sequitur altera pars huius disiuncti vs. 113. δ δ' αἰεὶ — παρίζανον Ald. S. συνέζανον Ald. E. ut reliquae.

113. ἰδ' αἰεὶ πάσσονα Ald. S. δ δ' αἰεὶ μάσσονα Ald. E. cum reliquis. πάσσονα tamen etiam in Flor. est. ad ἀνὴρ ὀλίγος adscripsit Brodaeus Aëtii locum l. 3. c. 3.

114. ἀπτόμενος φορέσκε πόνυ καὶ κρεῖδς ἤδετ' ἀμείνων Ald. S. ἀπτόμενος φορέσκε πόνυ χρὸς δέ τ' ἀμείνων Ald. E. ἀπτόμενος φορέσκε πόνυ καὶ χρὸς ἀμείνων ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Effeci ego ex Aldina S. ἰπτομένυ φορέσκε πόνυ. χρὸς ἤδετ' ἀμείνων. *semper tanto pinguior et nitidior referebat artus a labore macerante; colorque videbatur tanto melior, quanto maiori contentione niteretur.* verbo ἰπτισθαι, *premere, urgere,*

coarctare, laedere, utitur poeta noster etiam alias, ut Idyll. 30, 19. σὺ δὲ τὸνδε μηρὸν ἴψω. Si citius Ald. E. ad manum fuisset, forsitan ex εαίχραια ᾗδεν' ἀμεινων effecissem. sed in fine idem est χροιά et χρώς, et ᾗδεντο idem est atque εἶδεντο, videbatur.

116. f. ἐγὼ δὲ, γέρον ὑποφήτης, φθ. *ego vero, vetustus interpretuncius, vel interpretres, nempe tuus.*

117. ad h. v. adscripserat annotator Vimar. [v. Eustath. περὶ πάλης δημοικῆς. II. ψ.]

118. ὄγε] scil. Amycus. ῥήζαι λιλαϊόμενος Ald. S. (per ζ et sine τι) ῥέξαι τι λιλαϊόμενος Ald. E. cum reliquis.

119. ἔλαχε Ald. S. ἔλλαχε Ald. E. ἔλλαβε ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. annotator Vimar. adscripserat hoc: [ἤγεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἔαγεν. Aurat.]

120. Citat prima huius versus verba Etymologus M. v. Δόχμιος.

121. ἀπὸ Ald. S. ἀπαλ Ald. E. cum reliquis.

122. deest hic totus versus Aldinae utrique, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. Primus eum dedit Henricus Stephanus, qui nos ignorare passus est, unde eum habuisset. Potest quidem salva sententia abesse. Brodaeus tamen eum inferendum ait his verbis: [Post vocabulum γυῖον desideratur hoc carmen καὶ κε τυχὼν ἐβλάψεν ἀμυκλαίων βασιλῆα.] Ergone Stephanus e Brodaeio hausit, an uterque ab Aurato accepit?

123. ὑπεξανέδουκε κεφαλῇν. τριπαρῆ Ald. S. ὑπεξανέδου κεφαλῇν. τριπαρῆ Ald. E. et sic quoque caeterae, nisi quod κεφαλῇ dant.

125. ἐκ δ' ἐχέθῃ Ald. S. ἐκ δὲ χύθῃ Ald. E. cum reliquis.

126. ἄλλο δὲ τόμα Ald. S. ἀλλ' ὄγε δὴ τόμα Ald. E. λαιῶ δὲ τόμα ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Forte dedit poeta ἀλλ' ὄγε δὴ 'ς [id est ἐς] τόμα δύψει. *alter autem, Amycus putata, concidebat in os.* vel eadem sententia, ἀλλ' ὄγε δὴ 'ς τόμα τέψει. nam, ni fallit memoria, Homerus hac distione usus est. ἐς τόμα τύπτειν, *humum ore ferire.* κέψει dat Flor.

127. δαιῖτο Ald. S. δαλιῖτο Ald. E. cum reliquis. Verbum δαῖσιν et δαίσειν vel δαιεῖν idem est atque δρῆν, *devastare, corrumpere.* Poterat quoque legi δαῖεν τὸ πρόσωπον. v. Hesych. v. Δαῖε. ἰσχισεν, ἰφλισεν, ἰσχυνεν.

128. *ευνηλοῖσσι* Ald. S. Brubach. HSt. *ευνηλλοῖσσι* Ald. E. ZC. Salam. Farr.

ibid. malim *γαλα* vel *γαλας*. nisi malumus *κεῖσθαι* non pro *iacere*, sed pro *corruere* accipere. quod tamen alienum hoc loco puto. alia res est versu 203. ubi *ἐπὶ χθόνα* cohaeret cum *ννευκῶς*. margo HSt. dat *ἐπὶ γαλῆς*. verumtamen consentiunt in *γαῖαν* libri mei omnes.

129. *ἀνίσχεθι* Aldina S. *ἐνίσχεθι* Ald. E. cum reliquis. Casaubonus *νῖκος* commendat. sed veteres, et si promiscue usurpabant in scribendo. Modo teneatur, *νῖκος* hic non obtinere ordinariam significationem *contentionis*, *ρίχαι*, *iurgii*, sed *victoriae*. quamquam nil causae video, cur illa ipsa prior significatio *contentionis* non etiam hic conveniat. *Despondere certamen*, est, profiteri, se nolle amplius certamen, se nolle *conventionem* diutius protrahere, sed ei finem imponere.

131. *κρατίοντα* Ald. S. sed recte Ald. E. una cum reliquis *κρατίων*.

132. *μέγα ἔρχον* Aldina utraque. prave. caeterae *μέγαν*.

134. *μήποτε ξείνοισιν* Ald. S. *μή ποτέ τοι ξείνοισιν* Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. unde pari modo et iure poterat *μήποτε τοῖς ξείνοισιν* effici, quam *μήποτ' ἔτι ξ*. quod dedit HSt.

135. *καὶ σὺ μὲν ὕμνητέ μοι ἄναξ* Ald. S. *καὶ σὺ μὲν ὕμνησ' [id est ὕμνησα] ὦ φίλ' ἄναξ* Ald. E. utraque est bona lectio, ut nescias, utram praeferas. *καὶ σὺ μὲν ὕμνησαι με ἄναξ* ZC. Salam. Farr. Brubach. *καὶ σὺ μὲν ὕμνησαι μοι ἄναξ* HSt. Brodaeus.

136. vocabulum *δορυστέας*; ex hoc versu citat Eustathius ad Hom. Iliad. α. p. 62. in fine. Post hunc versum procedunt omnia una serie, sine ulla cessitatione, in Aldina utraque, et omnibus vetustis, ipsa adeo Henr. Stephani editione. Videtur tamen nihilominus aliquid desiderari. Vix enim credibile est, poctam sine ulla praetatione in mediam rei gestae enarrationem, illotis, quod aiunt, manibus irrumperere.

137. versum hunc citat Scholiastes Aristophanis ad Pluti vi. 210. *ἀνερπάξαντες* Ald. S. *ἀναρπάξαντες* Ald. E. cum reliquis.

138. *Λευκίπποιο κέραι*] Phoeben et Thelayram. Propert. l. 1. [2. 15.] *non sic Leucippis succendit Castora Phoebe, Pollu-*

Pollucem cultu non Thelaira [alii Hylaira] soror. Consule Fast. 5. Ovidium. BRODAEVS.

139. δῶκον Ald. S. εἰδῶκον Ald. E. cum reliquis.

140. Λυγκίους τε καὶ ὁ κάρτερος Ald. S. unde poterat etiam effici Λυγκίους τε καὶ ὁ καρτ. sed Aldina E. cum reliquis dat Λυγκίους καὶ ὁ καρτ.

142. ἐκ δίφρων δ' ἄρα πάντες ἀπ' ἀλλήλοισιν Ald. S. ἐκ δίφρων ἄρα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν Ald. E. cum reliquis. nisi quod HSt. pro ἄρα dat ἄμα.

143. βαρυνέμενοι Ald. S. cum reliquis. βαρυσκόμενοι Aldina E. Mirifica lectio, de qua dubito, quid pronunciem. Analogia quidem non repugnat; sed ab usu, quod meminerim, abhorret.

144. Λυγκίους δ' αὖ Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. HSt. κάτω δ' αὖ Brubach. et margo HSt. v. ad vf. 173. et 175: ἐπὶ κόρυθος Ald. S. ὑπ' ἐκ κόρυθος Aldina E. cum reliquis.

146. χαλεποί] subaudi ἴσθ. ut initio carminis vf. 14. πολλὸς δ' ἐξ ἔρανος ὕμβρος. Suspiciatus tamen aliquando sum, sublato signo interrogationis post *ἡμεῖς τε* versu 145. legendum esse τῶς δ', id est ἄτως, sic, adeo. Verum statim etiam recurrit ellipsis verbi *εἶναι* hoc ipso versu in illo *γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι.* quare maneto vulgata.

147. ἡ ἄμιν τοι Ald. S. unde effeci ἡ ὑμῖν τοι, et signum interrogationis adscripsi. *vobisne Leucippus suas filias cum dote collocavit?* ἡμῖν τοι Aldina E. cum reliquis dat. Illud ἡ et ὶ in unam syllabam colliquefcit. Possit quoque τοι omitti, quod supervacuum esse videtur.

148. ταῖςδε πολὺ προτέροις ἡμῶν γάμος Ald. S. quam lectionem revocaui. ταῖςδε πολὺ προτέροις ἡμῶν γάμος Ald. E. ταῖςδε πολὺ προτέροις ἄμιν γάμος ZC. Salam. Farr. Brubach. Omisso autem puncto post θύγατρας in fine versus superioris, quod punctum etiam Ald. S. omittit, sed habet Aldina E. et ZC. locum sic constituit HSt. τὰςδε πολὺ προτέροις. ἄμιν γάμος — sed sine dubio sententia absoluta est in fine vf. 147. quod si lectio Aldinae E. et ZC. debeat admitti, ea sic sit reformanda: τῶν δὲ πολὺ προτέροις ἡμῶν γάμος ἔτος ἐν ἔραμ. *sed harum nuptiae dudum ante nobis desponsae sunt*, quam vos scilicet eas raptum iretis.

149. ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι] quo potiremini mulieribus, in quas vobis ius nullum esset, sed quae in iure, et paene iam in potestate suorum sponsorum essent; quo pater earum
vobis

vobis filias suas condonaret, in quas omne suum ius iam exuisset, atque transtulisset in sponfos earum.

150. iterat ἀλλοτρίοις invidiae faciendae ergo, et acerbitalis demonstrandae, quasi furtis et rapinis visitarent Dioscori, et quasi parum honestum parumque liberale sit, muneribus aliquem sibi devincire, non de suo peculio, sed ex alieno fundo depromptis, et vi armisque extortis.

151. Ἄνδρα] Leucippum, ut etiam Brodaeus observavit.

152. ὑμῖν Aldina utraque. ὕμιν ZC. Salam. Farr. Brubach. ὕμιν HSt.

153. τὰς Aldina utraque, quod recepi, metrum nil curans, sententia et linguae ratione id postulante. Commemorat etiam margo Henr. Stephani, qui τὰς edidit, secutus ZC. Salam. Farr. Brubach. πολύθυμος Ald. S. sed recte πολύθυμος Ald. E. cum reliquis.

154. ματεύειν recepi ex Aldina utraque, unde repetiit margo HSt. caeterae μνητεύειν.

159. τοκέσσι Ald. S. τοκέσσι Ald. E. ut caeterae.

160. loco hoc utitur Eustathius ad Hom. Iliad. α. 115. p. 61. Θιδκρίτος δὲ παραξίσας τῷ ὁμηρικῷ τύτῃ ἔπος φησὶ πῃ τὸ ἔτε φησὶ ἐπιδεύειν ἔτε νόμοιο.

164. ἄμα Aldina utraque, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἄπαν HSt. Pro πατρώϊον, quod est in omnibus meis libris, dat margo HSt. ματρώϊον e Florentina. Sed non contemnenda videtur lectio καὶ ἄμα ματρώϊον αἶμα, unaque genus maternum, nam de paterno modo commemoraverat.

166. σφῶι Ald. S. σφῶ Ald. E. ZC. Salamandr. Farr. Brubach. σφῶν HSt. Pro ἄπαντες commendat ἀνακτες Valkenaer Ep. ad M. R. p. XL. non audio. multo id est isto debilius, hoc quidem loco. Nos omnes, quotquot nos sumus, et amici vestrarum partium, dabimus operam, ut nuptias vobis reperiamus vestra nobilitate atque virtute dignas.

167. de ἴσχον v. Casaubonus ad h. l. ubi admonet, esse, non tertiam pluralem, sed primam singularem, et pendere ex ἴσῃ τὰς ἐνώπιον ὑμῖν εἶπον πολλάκις v. 152. 153. scil. Brodaeus pro tertia plurali acceperat.

168. ἔχουσ' Ald. S. Flor. ἔχουσ' Ald. E. cum reliquis.

170. ἰδὼν Ald. S. ἰδὼν Ald. E. cum reliquis. Rationem consanguinitatis ostendit Palmerius Exerc. p. 387.

172. ἔγχεα λῆσαι Aldina utraque, Flor. margo HSt. ἔχθεα λῆσαι ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Convenit utraque lectio, ut optio sit difficilis. sed posteriorem tamen praefert Brodaeus.

173. ἑμὲς dant omnes libri. sed vitiose. et ex eo tantae sunt exortae tenebrae, ut Camerarius vs. 143. pro Λυγχεὺς reponeret κάτωρ, et ut Zach. Calliergus vs. 175. nobis verum septem pedum procuderet, quo tamen ipso sententia nil adiuvatur. Rescripsi ergo ὑμὲς, *vesler*. id est, frater tuus, o Castor, et eorum, si qui alii tui sunt, sive fratres, sive sorores. Imo, etiamsi praeter par hoc fratrum, nulli alii fuissent iis neque fratres, neque sorores, recte tamen dictum esset ὑμὲς ἀδελφοί, *vesler frater*. nam saepe auctores Theocrito aequales ad unum ὑμέτερος et ὑμεῖς usurpant. Callimacho id crebrum est. v. H. in Delum vs. 204. et 227. item fragm. p. 443. ὅθ' ὑμέας, πολὺδευχες, ὑπέτρευν. et Ovid. Fast. 1, 285.

174. ἀπεχομένης Ald. S. ἀπεσχομένης Ald. E. ἀπεχθομένης ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Ego, ab Aldina S. admonitus, qua via eundum esset, rescripsi ἀπεχθομένης, ut esse in Florentina postmodum reperi.

175. Aldina utraque versum hunc cum proximo commiscet, omiſſis intermediis, ad hunc modum: νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγχεὺς τε γονεῖσι δὲ μὴ πολὺ πένθος. Contrariam in partem peccavit ZC. qui versum septem pedum procudit: νῶϊ δ' ἐγὼ Λυγχεὺς κάτωρ τε διακρινώμεθ' ἄρῃ δπλοτέρῳ γεγαῶτε. Eam lectionem inde reperierunt Salam. Farr. Brubach. sed recte HSt. omisit Λυγχεὺς, quod e scholio interlineari in textum irrepsit.

178. ἄλλοι Aldina utraque. quod revocavi. caeterae ὡ' ἄλλοι aut ὡ' ἄλλοι. πάντες Ald. S. πάντας Ald. E. cum reliquis. Opponuntur inter se εἷς ἐξ ἐνδὲ οἴκου, et οἱ ἄλλοι πάντες. Brodaeus lectionem ἅταρ πολλοὶ affert et damnat, quam nullo in libro meo reperi.

179. ἀντὶ χρόνων Aldina utraque. mirifico errore, nisi quid abstrusius et exquisitius sub hac larva latet, quod nunc oculos nostros fallit νεκρῶν reliqui. Brodaeus exponit, qui nunc pugnantes possent occumbere. ὑμναιώσσαι (gemino σ) Ald. E. sola.

180. τάςδ' ὀλίγας Aldina utraque. sed sic, ut in Ald. S. post κύρας nihil sit distinctionis, in Ald. E. autem sit punctum. caeterae sic exhibent exaratum et distinctum locum: κύρας
τάςδ',

τάςδ' ὀλίγη — Ego existimavi, cum fine versus 179. sententiam quoque perfectam et absolutam esse. ideoque punctum ibi posui, et pro τάςδ', ὀλίγη scripsi τώςδ' ὀλίγη, sic, hac ratione — τώς et τώςδε est idem atque ὕτως, vel ὡς. v. Idyll. 23, 26. et 24, 71. et Nicandr. *Theriac.* 240. ubi Scholiastes τώς male accipit pro ὡς. Possit quoque vocabulum dividi in duo, τώς δ', sic autem.

182. τὰ Ald. S. τὰ Ald. E. cum reliquis. nil admodum refert. τὰ si optamus, redit ad τούχια.

184. πρώταν Ald. S. Flor. πρώταν Aldina E. cum reliquis.

185. versum hunc, cum insequentis initio, sic exhibet margo HSt. ὡς δ' αὐτως ἀκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμάς κάτω. quam lectionem in nullo meorum reperi. sed est in Florentina.

186. hic versus cum reliquis omnibus ad finem usque carminis deest Aldinae S. et eius loco perperam iterati sunt versus octo postremi Epithalamii Helenae. Sed secus est in Aldina E. quae locum hunc integrum exhibet. Quas itaque posthac lectiones ad hoc carmen ex Aldina proferemus, eae debentur Aldinae huic Ernestianae.

187. πρώτιστα Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. πρώτιστα HSt. πρόθον Ald. caeterae πρόθον. habent tamen Salamandr. et Farrean. lectionem Aldinam in margine annotatam.

190. dedi ἐν ἱερίοις, quia epithetum hoc scutorum consuetum est. dant tamen omnes libri ἐν δειροῖς.

191. κολεοῖο Ald. quod nescio cur sit spreum. κολεοῖον ZC. Salam. Farr. Brub. κολεοῖον HSt. ἱερυσσάμενῳ (simplici σ) Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. ἱερυσσάμενῳ HSt. idem αὐτίς, sed veteres αὐθίς.

192. ἀλλήλοισι Aldina, ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀλλήλοισι HSt.

194. adscripserat annotator Vimar. [Pindarus de Lynceo Νημ. 1. κείνη ἐπιχθονίων πάντων γένει' ὀξύτατον ὕμμα.]

204. errore operarum ἄρα excidit. καὶδ' ἄρα οἱ legendum.

206. margo HSt. dat λακώσσα. Scholiastes Apollonii Rhodii 1, 152. λακώσσα.

212. ἦκ ἐν ἑλαφρῷ, quod margo HSt. dat, malit Valkenær Ep. ad M. R. p. 40. et rursus ad Herodotum p. 275. Non improbarem, si libri addicerent. Et affirmat sane Bro-

daeus, veterem codicem ita exhibere, quem tamen certis notis insignire omisit. Sed hic nulla urget sat gravis causa, cur a librorum consensu discedatur. ἐκ ἐπ' ἐλαφρῶ est simile, non tamen plane idem, cum altero vulgatiore quidem illo, ἐν ἐλαφρῶ. subauditur ἀγῶνι, vel κινδύνῳ, vel διαφθέρῳ. ἐπ' significat conditionem. Sententia itaque est: Contentio cum Tyn- daridis versatur in conditione periculi non exigui, neque le- vis. Dicitur aliquid fieri ἐπ' μεγάλῳ, μικρῶ, φαύλῳ, cum peri- culum, quod eius rei susceptione aditur, aut magnum aut par- vum, ad quaestum commodumve, aut ad damnum est. ἐπ' ἐλα- φρῶ aut δυσχερεῖ, cum certamen adeundum aut leve aut grave est, et commoda damnave inde existentia magna aut conte- mnenda sunt.

213. αὐτοὶ τε κρατέοντες καὶ libri mei omnes, praeter HSt. qui αὐτοὶ τε κρατέοντε (detraſto ε, in duali) dedit. et sic emendandum esse, Brodaeus quoque censet. unde effeci αὐ- τοὶ γ' ἐκράτεον τε. nam et ipsi praestabant aliis, et orti erant ex omnium praestantissimo.

218. ὕμνῳ Flor. item vs. ἀντερεα.

220. Eustathius ad Iliad. ζ. p. 621, 57. ὅθεν μεταλαβὼν ὁ Θεόκριτος φησι τὸν Ἀχιλλεῖα πύργον αὐτῆς, ἣ γὰρ τεῖχος πόλεμος, πα- ραυλήσας ἐξ Ὀμήρου εἰπόντος ὡς μέγα πᾶσιν Ἀχαιοῖσιν ἔστιν ἔρκος τῷ πολέμῳ.

penult ὑπάρχει] de fundo suo praeber, domi nata, nul- lo adventitio subsidio. λιγῶν Flor. quod Brodaeus praefert. nescio, qua de causa.

ult. passus h. l. est humani quid Palmerius Exerc. p. 813. quod ab aequo iudice et lectore oblivione atque silentio transmitti et sepeliri par est.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM TERTIVM.

Aldina S. titulum hunc praefert: μισῶν φιλέοντα, e ver- su 3. Aldina E. hunc: Θεόκριτος ἑρατῆς δαίρδι διηγύματα. quod ortum ex ignoratione significationis, quae inest compendio, quod

quod in fine vocabulorum in κας exeuntium appingi solet; de quo memini Iac. Gronovium in praelatione ad Manethonem agere. Sed et ipsemet in Commentariis ad Constantini Ceremoniale multis exemplis demonstravi, quam multiplices mirificosque errores ignoratio huius siglae pepererit. Melius cepit ZC. qui, cum hunc titulum in editione sua redderet, exhibuit διηγηματικόν. In Florentina est, teste Stephano, δύσεως.

1. ἀνὴρ τις πολὺ φίλτερος codex Coislin. apud Montfauc. B. C. p. 518

4. ἤδη Aldina utraque. ἤδη ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. Ego Aldinam revocavi.

5. Henr. Stephanus testatur, eos sibi probari, qui pro ποτὶ παιδίᾳ legant ποτικάρδια. cum quibus non facio.

6. ἀτειρὴς Aldina utraque, HSt. ἀτηρὴς ZC. Salam. Farr. Brubach.

7. ἔδδ' τῶν πυρσῶν Ald. S. ἔδδ' τι τῶν πυρσῶν. *ne segmenta quidem rutilae suae comae*, h. e. pubescentis, juvenilis, flavae, formosae, *mittebat ad amatorem suum, in desiderii solatium*. v. ad Idyll. II, 10.

9. κυφίζεν Aldina S. κυφίζον Ald. E. cum reliquis. Videtur in Aldinae S. lectione latere, aut τὸ κύφισεν, *quod levasset*, aut ἔχ' φιλήματ' ἐκύφισεν τὸν ἔρωτα.

10. θηβυλῆος Ald. S. θῆρ ὑλαῖος Ald. E. cum reliquis. De v. ὑποπτύσει v. Ernesti ad Callimach. p. 158. Ego puto, verbum bonum et idoneum esse.

11. ἔτως Ald. S. Flor. ἔτω Ald. E. cum reliquis. ἄρια Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. ἄγρια Brubach HSt. Est hoc profecto non convenientissimum labiis epithetum. sic tamen etiam Brodaeus corrigit. Vultne Ald. εὔρετα dare?

12. εἶχεν ἀνάγκαν Ald. S. εἶχεν ἀνάγκαν Ald. E. cum reliquis. Constitui locum sic, ut ex εἶχεν efficerem ἢ καν, et ex ἀνάγκαν, ἀνάγκα. ut haec sit sententia: ἢ, (scil. δδῶ, vel τρεπῶ, vel simile quid) qua ratione, καν (id est ἂν) ἀνάγκα, id est ὑπ' ἀνάγκης, τὸ πρόσωπον ἡμίβετο τὸ χρῶμα, facies, seu vultus, mutet colorem a recte, vel a suffocatione, vel ab illo collari, servorum supplicio, quod Ananca, vel Anancaeum appellatur, τᾶδε eadem ratione huic crudeli mutabatur vultus, vel mutabat colorem suum. vel livescebat, ab ira. Brodaeus locum hunc prodigiose interpretatur.

13. τῶδε Ald. S. Flor. τᾶδε Ald. E. cum reliquis.

14. Certarunt hoc de versu inter se viri clarissimi, Valkenaer et Dorville, quorum hic vulgatam tuetur, ad Charit. p. ille sic suadet legi: ὑβρίκτα δργάν πρριμμένα Mihi non vacat rationes virorum doctissimorum explicatas reddere. Ab ipsis eas repetat, qui volet; et est, ubi neutri assentiar. magis tamen in partes Dorvillii propendeo, qui nonnulla non aliena monuit. De toto loco mihi non liquet. quapropter intactum reliqui. Universe suspicor, versum hic deesse. In libris diversitatis nihil h. l. reperi.

15. 16. Ponam hic par hoc versuum, ut in Aldina S. leguntur:

ἡ καλὸς δ' ἐξόρπασε' ἐρεθίζετο μάλλον δ' ἐρατὰς
λοισθιον δ' ἔκ ἐνι καὶ τασαίφατότατος κυθερίας.

In Aldina E. sic exhibentur:

ἡ καλὸς δ' ἐξόρπας ἐρεθίζετο μάλλον ἐρατὰς
λοισθιον ἔκ ἐνι καὶ τὸ κυθερίας.

relieto vacuo spatio. ZC. et eum secutae, Salam, Farr. Brubach. sic dederunt:

ἡ καλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μάλλον ἐρατὰς.
λοισθιον ἔκ ἀνέηκε τὰ δάκρυα τὰς κυθερίας.

Cum quibus HSt. in primo versu consentit, sed in secundo multum ab iis discedit, sic reddens;

λοισθιον ἔκ ἤναικε τὰ σύμφορα τὰς κυθερίας.

quam lectionem reliqui, non quod tolerandam, nedum bonam censerem, sed quod certior non esset ad manus, quae sufficeretur ei, quae iam in libris iunioribus omnibus regnaret; tametsi haud diffiderem, afferri a me meliorem posse. Verum dubitabam, possemne illam omnibus approbare. Quare malum bene situm reliqui. Versum primum Henricus in annotat. sic emendat: ἡς καλὸς. ἐξ δργάν δ' ἐρεθίζετο μάλλον ἐρατὰς. Et coniecturam hanc amplexi quoque sunt posteriores editores. Et ego quoque in ea acquievi, quia vera et perspicua videbatur. Conatus Scaligeri et Casauboni ad h. l. vani sunt, Brodaeus item, qui ὡς ὑρπαξ vult. sed in versu secundo τὰ σύμφορα a vero aberrat, procul dubio. Palmerius Exercit. p. 813. vult τὰσύμφορα nihilo melius. Valkenaer p. 34. l. c. τὰ πυρφόρα, quod ipsum quoque alienum. Quantum e vestigiis lectionis colligo, non dedit poeta, quisquis fuit, Theocritus, seu

seu alius, nisi τὸς' ἄμβροτα τῆς κυβερίας. Graeci vulgares β ut φ pronunciant, et ρ ut λ. sic ex ἄμβροτα natum ἄμφροτα. Sunt autem ἄμβροτα τῆς κυβερίας adversi casus et irriti conatus in amando, quum quis invita et irata Venere amat, quo fit, ut quicquid agat et contendat, successu tamen prospero careat, et fructu desiderii sui nunquam potiatur. ἄμβροτα sunt eadem, atque ἀμβροτήματα, hoc est, σφάλματα, πταίσματα, ἀμαρτήματα. Salam. et Farr. dant τὰ δάκρυα τῆς Ἀφροδίτας. Quae Vimariensis annotator adscripserat, ea tam erant intricata, ut nil posses expedire, et hilum ad veritatem lectionis eruendam non conducere. Brodaeus quoque τὰ δάκρυα τῆς κυβερίας tuetur et interpretatur, *lacrymas Veneris*, quas repulsi amantes saepenumero effundunt. cui sua relinquo. saepissime levis est et nugax.

18. καὶ κύσαι τὴν φθιὰν ἥτω δ' ἀντίλοντο φωνὴν Ald. S. καὶ κύσει τὴν φλοῖαν ἥτω δ' ἀνενέκατο φωνὴν Ald. E. cum reliquis. nisi quod HSt. φλοῖαν dedit.

22. κῶρε θείῳ λύπης ποχολωμένος Ald. S. κῶρ' ἐθείῳ λύπης κεχολωμένος Ald. E. et reliquae. In Florentina est, teste Henrico Stephano, κῶρε θείῳ λυπῆν κεχολωμένον. eamque lectionem editioni suae intulit Stephanus, unde in posteriores propagata est. Ego ex ingenio ad ductum Aldinae S. dedi κῶρε θείῳ λύπης [id est λύπαις] τεθολωμένος. quanquam de postremo quidem vocabulo nolim contendere, si quis vetustum κεχολωμένος praeferat, modo non pro *irato*, sed *exacerbato*, *exagitato*, et *velut felle suffuso*, accipiat. Sententia est: Non iam in posterum ad te curram animo curis conturbato et sauciō. Pæone me praeterierat, in Aldina utraque non γὰρ esse in fine versus 21. quod solus HSt. dedit, sed πᾶρ. et sic quoque est in ZC. Salam. Farr. Brubach. θείῳ est pro θείῳ, ut εἶμι pro εἰλύσομαι, ἴβο, et alia talia innumera, quorum formae temporis praesentis vi temporis futuri gaudent. Brodaeus vult λύπης κεχολωμένον, *te mihi iratum molestia afficere*. videtur ille λυπῆν exarasse. editio Gruterana perquam est mendosa.

25. με Ald. S. μεν Ald. E. cum reliquis. utraque lectio probabilis est, modo teneatur, με non ad κατέκρινας referri, sed ad βαδίζειν. In μεν κατέκρινας subauditur τὸ. *tu me condemnasti, ad τὸ βαδίζειν, ad eundem illuc*. — In fine versus delevi comma, quod in Aldina utraque, ZC. Salamandr. Farr. Brubach. nullum est. primus HSt. id addidit. Sententia est: — illuc, quo iter omnibus amantibus commune eue
lana

fama fert. Contra posui comma post *ἔρως*, et deleui rursus post v. *φάρμακον*, ut esset haec sententia: ubi oblivio rerum omnium esse dicitur medicina, aegris puta amantibus. Aldina S. versum hunc sic exhibet: *ἔνθα τε τυ με κατέχρυνας ὅπη λόγος ἢ μὲν ἀταρπῆν ξὺν τοῖς ἔρῳσι. τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος*. Admonet HSt. esse, qui *λάθας* legant. sed Ald. E. sic exhibet, ut a nobis editum est. Brodaeus quoque *λᾶθος* dat.

25. αὖ Ald. S. αὐτὰ Ald. E. una cum reliquis.

26. *ἔδδ' καὶ τῶν σβίσσω τὸν ἱμὲν χόλον* Ald. S. *ἔδδ' καὶ τῶν σβίσσω τὸν ἱμὲν χόλον* Ald. E. quae lectio si probatur, confirmat lectionem veterem *κεχολωμένος* versu 27. modo teneatur, h. l. non esse *iram*, sed animi quemcunque aestum et vehementem agitationem. *ἔδδ' καὶ τῶν σβίσσω τὸν ἱμὲν πόθον* ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. Videtur *πόθον* ab ingenio Calliergi profectum esse, et poeta dedisse *τὸν ἔδν κότον, tuam iram*. Sententia est: Etiam si mortem obicero, eoque animo meo oblivionem induxero tui, h. e. amoris erga te mei, et tui erga me contemptus, tu tamen ne sic quidem mihi videris exstinguiurus esse tuum erga me saevum et implacabile odium.

27. *ἐπιβάλλομαι* Ald. S. *ἐπιβάλλομαι* Ald. E. cum reliquis. Forte leg. *ἐπιτέλλομαι, interim ultimum vale tuis foribus mando, vel denuncio*.

30. *μαραινεται δ' ἀνίκα πίπτει* Ald. S. unde δ' adscivi. utinam etiam *πίπτει* adscivissem. *μαραινεται ἀνίκα πίπτει* Ald. E. ZC. Salam. Farr. Brubach. *μαραινεται ἀνίκα πίπτει* HSt. Si δ' omittitur, necesse est legi: *λευκὸν τὸ κρῖνον, (subaudi ἔστιν) ἔτε μαραινεται, ἀνίκα πίπτει, candidum est lilium, donec marcescat, quod fit, cum cadit*. Videtur quidem melius convenire *μελαινεται*, quia *λευκὸν ἔστι* praecessit. verumtamen quia flores, cum marcescunt, tum nigrescunt iidem, ideo *μαραινεται* servavi. Pari ratione candori nivis (in versu proximo) deliquium eius opponitur. Nam ut flores, cum marcescunt, sordidum colorem induunt, ita nix quoque liquefcens canescit, h. e. colorem ferrugineum contrahit.

31. *καὶ τάκεται δ' ἀνίκα παχθῇ* Aldina S. sed Aldina E. rursus hic δ' omittit, una cum reliquis omnibus. Ego vero revocavi. nam *αι* anceps est, et ratio linguae graecae illud δ' ita flagitat, ut abesse nullo modo possit. Sed displicet *παχθῇ*. Liquefcitne nix, cum induruerit? Videntur haec sibi repugnare. Suspiciatus aliquando sum, poetam aut *παλθῇ* (α *πάλαν* dedisse, *cum per manus iacetur*, velut *pila*, aut *ταλθῇ* (α *τάλαν*

(α θάλλειν) cum a vernis Zephyris interpret. Versus hi mihi-
fice venisti et supra quam dici potest scite tornati sunt. Bro-
daeus reddit, *congelata fuerit*. sed ἀντα aliud est, quam ἰκτι-
νη, *posteaquam*.

33. καὶ σὺ φιλάσῃς Aldina S. καὶ τὸ φιλάσῃς Ald. E. una
cum reliquis. Et idem discrimen est versu proximo in κλαύ-
σῃς, quod est in Ald. S. et κλαύσεις, quod in Ald. E. et reli-
quis.

34. καρδίαν Ald. S. κρᾶδίαν Ald. E. et reliquae.

35. καὶ Ald. S. κᾶν Ald. E. et reliquae.

36. ἤρτομένον Ald. S. ἤρτημένον Ald. E. cum reliquis.
nisi quod Salam. et Farr. ambae perquam mendosae dant ἤρ-
τιμένον.

37. τοῖσι τοῖς εἶδεσσι Ald. S. τοῖσι τοῖσιν εἶδεσσι Aldina E. et
reliquae. παρὲνθῃς Ald. S. et HSt. παρὲλθῃς Ald. E. ZC. Sa-
lam. Farr. Brubach. Ex Dorvillio ad Chariton. p. 496. col-
ligo, fuisse, qui versu 36. pro εἰς ἐνθῶν mallet εἰς ἐδῶν. non
memini, quem designet. sed merito repudiat illud com-
mentum.

38. τᾶς Ald. S. ZC. et omnes reliquae. sola Ald. E.
mirifico errore βᾶς dedit. Dorville ad Charit. p. 146. testa-
tur, codices quosdam dare ἰκτισίρας. quod in nullo meorum
reperi.

39. τᾶς Ald. S. HSt. qui ex eo libro videtur arripuisse.
Ego τᾶ revocavi ex Aldina E. ZC. Salam. Farr.

40. εἰς deest Aldinae S. non item Ald. E. neque reli-
quis.

42. εἰ δύναιμι εἴναι σε διαλλάξαις με φιλάσας Aldina S. εἰ δύν-
αμι εἴ σε διαλλάξαις με φιλάσας Aldina E. εἰ δύναιμι ζῆν, εἴ γε
διαλλάξαις με φιλάσας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. δι-
αλλάξαις με φιλάσας margo HSt. e Florentina. E quibus omni-
bus inter se et cum sententia loci collatis effeci hanc lectio-
nem, in qua maxime exemplum Aldinae E. secutus sum, εἴ,
σε διαλλάξαις, μ' ἐφιλάσας. *si me osculatus sis, mente tua erga me
mutata*. Antequam exemplo illo Aldino potirer, coniece-
ram, legendum esse εἰ δύναιμι ζῆν, *non possum reviviscere, εἰδὲ
διαλλάξαις με φιλάσας, neque tu mecum in gratiam ideo statim re-
dibis, cum tu osculum labiis meis fixeris*.

43. χῶμα δὲ μιν κοῖλον τι τί μιν κρύψει τὸν ἔρῳτα Aldina S.
cum quo Aldina E. convenit, praeterquam quod pro voca-
bulis τι τί dat. τῶδε, et sic quoque codex Fulvii Vrsini, unde,

mutata una literula ν in υ , effeci: $\chi\omega\mu\alpha\ \delta\epsilon\ \mu\omicron\iota$ (quod nititur auctoritate ZC. et qui eum secuti sunt, Salam. Farr. Brubach. HSt.) $\kappa\omicron\iota\lambda\upsilon$ (imperativus is est a verbo $\kappa\omicron\iota\lambda\upsilon\omega$) $\tau\omicron\ \delta'\ \epsilon\mu\epsilon\upsilon$ (aut $\tau\omicron\ \delta\epsilon\ \mu\epsilon\upsilon$) $\kappa\rho\upsilon\psi\epsilon\iota\ \tau\omicron\nu\ \epsilon\rho\omega\tau\alpha$. Possit quoque ex Ald. S. lectione effici $\chi\ .\ \delta\ .\ \mu\ .\ \kappa\omicron\iota\lambda\upsilon\ \tau\iota$, $\tau\omicron$ (pro υ , *quod*) $\mu\epsilon\upsilon\ \kappa\rho\upsilon\psi\epsilon\iota\ \tau\ .\ \epsilon\ .$ Zach. Calliergus cum sequacibus eius, quos modo nominavi, versum hunc sic exhibuerat, bene ille quidem ad sententiam, non autem ad praescriptum poetae: $\chi\omega\mu\alpha\ \delta\epsilon\ \mu\omicron\iota\ \kappa\omicron\iota\lambda\alpha\nu\omicron\nu$, $\delta'\ \mu\epsilon\upsilon\ \kappa\rho\upsilon\psi\epsilon\iota\ \tau\omicron\nu\ \epsilon\rho\omega\tau\alpha$.

44. $\kappa\alpha\tilde{\nu}\ \acute{\alpha}\pi\iota\kappa\epsilon\ \tau\omicron\delta\epsilon\ \mu\omicron\iota\ \tau\rho\iota\varsigma\ \epsilon\pi\alpha\sigma\omicron\nu$. Ald. S. $\kappa\alpha\tilde{\nu}\ \acute{\alpha}\pi\iota\kappa\eta\ \tau\omicron\delta\epsilon\ \mu\omicron\iota\ \tau\rho\iota\varsigma\ \epsilon\pi\alpha\sigma\omicron\nu$. Aldina E. cum caeteris. $\acute{\alpha}\phi\eta\kappa\nu\epsilon\iota\theta\alpha\iota$ haud raro apud Herodotum occurrit in significatione $\tau\tilde{\alpha}\ \acute{\alpha}\pi\iota\kappa\nu\alpha\iota$. ut $\acute{\alpha}\pi\iota\kappa\epsilon$ videri possit alterius scholium esse. Est tamen $\acute{\alpha}\pi\iota\kappa\epsilon$ etiam in Flor. v. Bruckhuf. ad Propert. I, 7, 24. Brodaeus $\acute{\alpha}\pi\iota\kappa\eta$ reddit, *si huc accesseris*.

45. $\gamma\epsilon$ deest Aldinae S.

46. $\tau\iota\sigma\omicron\iota\varsigma$ Ald. S. $\tau\omicron\ \sigma\omicron\iota$ Aldina E. cum reliquis. vid. Broekhus. ad Tibull. 3, 2, 27.

48. $\epsilon\iota\chi\omicron\nu$ Aldina S. $\epsilon\iota\chi\epsilon\nu$ Ald. E. et reliquae.

50. Post $\epsilon\delta\omega\nu$ videtur versus huius finis, et initium versus alterius deesse, ad hunc ferme modum:

$\text{Ἄχρη μέσων ἔδων μάλα μοχθήσας ἐκύλισεν.}$

vel $\tau\iota\beta\alpha\rho\omicron\iota\varsigma\ \epsilon\pi\iota\ \pi\omicron\sigma\sigma\iota\ \kappa\acute{\upsilon}\lambda\iota\nu\delta\epsilon$.

$\tau\eta\varsigma\tau\alpha\varsigma\ \delta'\ \acute{\alpha}\mu\beta\alpha\iota\nu\epsilon\iota\ \phi\omicron\beta\epsilon\rho\delta\upsilon\ \lambda\iota\theta\omicron\nu$, $\eta\pi\tau\epsilon\ \delta'\ \acute{\alpha}\pi'\ \alpha\upsilon\tau\omega\tilde{\nu}$

$\tau\alpha\nu\ \lambda\upsilon\gamma\rho\epsilon\nu\ \sigma\chi\omicron\nu\iota\delta\alpha$.

nam $\lambda\epsilon\pi\tau\alpha\nu$ ad hanc rem nil facit. verumtamen poetae non semper sapientissima ratione in deligendis epithetis utuntur. Sed quicquid id est, sententia haec erit: Dorso in parietem innixo, pedibus provolvebat magno cum labore saxum, usque ad medium limen. ubi cum illud saxum constituisset, inscendit in illud horribile saxum, et ex ipsis illis postibus ostii suspendebat annexum restim lugubrem. Nunc videamus, quid variantis lectionis ad hunc versum in libris meis repere- rim. In Aldina S. est $\delta\pi\upsilon\tau'\ \acute{\alpha}\pi'\ \alpha\upsilon\tau\omega\tilde{\nu}$. et sic quoque Ald. E. nisi quod π in $\delta\pi\omicron\tau'$ duplicat. In ZC. Salam. Farreana, Brubach. $\eta\pi\tau\epsilon\tau'\ \alpha\upsilon\tau\omega\tilde{\nu}$. In HSt. $\eta\pi\tau\epsilon\nu\ \acute{\alpha}\pi'\ \alpha\upsilon\tau\omega\tilde{\nu}$. Videtur poeta non $\eta\pi\tau\epsilon\ \tau'$, sed Dorice $\acute{\alpha}\pi\tau\epsilon\ \tau'$ exarasse. quod ad sententiam idem est. Permiscuit, ut in omnibus suis carminibus, ita in hoc quoque, Theocritus, si auctor est, dialectos Ionicam atque Doricam more poetarum omnium. Brodaeus $\eta\pi\tau\epsilon\tau'\ \acute{\alpha}\pi'\ \alpha\upsilon\tau\omega\tilde{\nu}$.

51. $\epsilon\beta\alpha\lambda\epsilon$

51. ἱββαλλε Ald. S. ex more novae graecitatis, quibus βαλλειν simplex pro induere longe est frequentatissimum. quod ii norunt, qui scriptores historiae Byzantinae sic dictos et eorum aequales modo attigerunt. Sed recte dat Ald. E. cum reliquis ἱνίβαλλε. solus Henr. Stephanus, nescio cur, dedit ἑμβαλλε.

52. τὰν ἑδραν δ' ἐκόλισεν αἶτε ποδὶς Aldina utraque. in qua lectione manifesta cerno vestigia lectionis huius ἐκόλισεν ἀπὸ ποδὶς. quae quo minus pro vera debeat haberi nil causae video. Vulgata est in ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt.

54. lectionem ἱτυλίχθη, quae est in libris meis omnibus, tuetur et exponit Casaubonus in Lect. Theocr. c. 20. sed impugnat Valkenarius Ep. ad M. R. p. LXII. subscribens ille magistro suo, Hemsterhusio, viro summo, emendanti ἱλυγίχθη. mihi non liquet.

55. κλαύσει νέον Ald. S. κλαύσεινέον Ald. E. ut discerni nequeat, sitne κλαύσει νέον legendum, quomodo libri iuniores omnes dant, an κλαύσεινέον (id est ἑόν) legendum. mihi quidem diu fuit, quum non displiceret lectio haec: ὃ κλαύσειν ἑόν φόνον. non deploravit necem a se perpetratam. nam pertinacia sua amatorem ad mortem voluntariam adegerat. Verumtamen maneto vulgaris lectio, per me licet, quae sensum praestat non malum. Recentem caedem non plorare, nefas est, et nota animi duri atque ferocis. nam facile ignoscitur, si diuturnitas temporis luctum minuat, et funeris memoriam ex animo deleat. Notum est, quanta Aeschines acerbitate Demostheni immanitatem exprobravit, qui septimo die a funere filiae candidatus in concionem processerit, et sacra diis fecerit. quod si mense aut tribus mensibus post fecisset idem, nullam ei erat invidiam commoturum.

56. εἴματα ἱφαιβρινὰ sunt vestes splendidae, floridae, pietae, molles, tenui filo, in quibus sese iactant iuvenes forma sua et aetatis flore fidentes atque superbientes. cuiusmodi pueros nostrates junge süsse Herrgen, Stutzergen, Schmetterlinge, appellitant. Polluit eiusmodi vestes ille, qui eas tum gestat, quum gestare nefas est, et dedecori habetur, quum homo sobrius et frugi suaeque memor erga defunctos amicos religionis haud sustineat eas induere. βαῖνε δ' ἱ: ἄθλα Aldina S. et Flor. unde effeci βαῖνε δ' ἱ: ἄθλας, id est ἄθλας. frequen-

quentavit gymnasia. βαῖνε δ' ἐς ἄθλον Ald. E. βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt.

57. καὶ λεφίλων Ald. S. καὶ τῆλα φίλων Ald. E. cum reliquis.

59. ἴσατ' ἀπὸ κρηπίδος ἐς ὕδατ' ἑφύπερθεν Aldina utraque, nisi quod Aldina E. melius dat κρηπίδος, unde refinxi εἴσατ' ἀπὸ κρηπίδος ἐς ὕδατα. τῷ δ' ἑφύπερθεν. Indulsi iterum hoc loco Zach. Calliergus ingenio suo, sic edens: ἴσατ' ἀπὸ κρηπίδος. ἔρως ὕδατων ἑφύπερθεν, ἄλατο etc. quod reddiderunt Salamandr. Farr. Brubach. cum quibus etiam Henricus Stephanus, praeterquam in distinguendi ratione, consentit. E Florentina annotatum video: ὕδατων. δ' ἑφύπερθεν. nihil ad ἔρως.

60. ἄλατο Aldina utraque et HSt. ἄλλατο ZC. Salam. Farr. Brubach.

61. Dudum ante, quam Aldinam oculis usurpassem, videram, pro αἶμα, quod in plerisque libris circumfertur, legendum esse νᾶμα. Stabilis hanc coniecturam Aldina S. quodammodo, quae ἄμα dat. facile v. potuit excidere, quum finem superioris versus clauderet. Ald. E. tamen, ut reliqui omnes libri, dat αἶμα. Sententia est: *unda cruentata irrubuit*

ult. τέργετε δ' ὑμεῖς σῆτες Ald. S. unde refeci τέργετε δ' ὕμεις αἶτες. Doricum hoc est pro αἶται. Saepissime *u* et *a* in codd. mscis permutantur, quod Dorville ad Chariton. demonstravit; item *u* et *i* et de terminatione Dorica *i*; pro *ai* v. supra disputata ad Idyll. 16, 36. Sententia est: Vos, amati, contenti estote vestra sorte. amate illos amatores, quos fors vestra vobis obicit, quicunque sunt, turpes, an pulchri, amabiles, an detestabiles, vetuli, an iuvenes, divites, an pauperes. Vidit etiam Casaubonus hanc huius loci sententiam, qui recte, ad sententiam quidem, αἶται emendavit, quod cum αἶτες plane idem est. Brodaeus etiam observavit, alios codices αἶται dare. sed quae ad h. l. ipse affert de suo, ea, ut pleraque, levia et inepta sunt. Aldina E. sic dat: τέργετε δ' ὑμ [cum duobus parvis *e* super *u* et adhuc imposito culmini circumflexo; quod necesse fuit verbis demonstrare, cum figuram reddere operae nequirent, forulis ea forma carentibus] αἶτας. id est ὕμεις. Caeterae dant τέργετε δ' ὕμεις αἶτας, ex auctoritate ZC. δικάσειν Ald. S. δικάσειν Aldina E. δικάζειν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. δικάσαι margo HSt. Hic subscriptum erat Aldinae E. non item alteri, τέλος. et tum sequebatur in Aldina S. in pagina averfa, ἡχημα μεσῶν ἢ οὐκ ἐστὶν σέριγξ. In Aldina E. autem eadem Syrix sine illa inscri-

inſcriptione, et plane alia, mirabili quadam forma exhibebatur in pagina adverſa. Poſtea ſequebatur in utraque Aldina εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν. ſed in S. quidem in pagina adverſa, in E. autem in pagina averſa. et in eo carmine finit editio Aldina, niſi quod S. adhuc habet quaedam de genere Theocriti et de inventione carminis bucolici, quibus caret exemplum Ernſt. quæ ſchediaſmata habes in fronte ſecundi voluminis noſtræ editionis. Romana editio, a Z. Calli ergo curata, retinuit eundem plane ordinem carminum, qui eſt in Aldina, ſed plura habet carmina, quam Aldina. Nam, ne hoc dicam, poſt leſſum in Adonin ſequi brevem unius paginae admonitionem περὶ τῶν κώλων τῆς ſβριγγος, tum Syringem, in qua Aldina finit, ſequi, exēipit Syringem Heraclifcus, qui eſt in vulgaribus libris carmen 24. tum Hercules leonticida, tum Bacchae, tum colus, τὰ παιδικὰ, δ ὀαριςὺς, et tandem Epigrammata. Inde illa ludicra, ſecuris, cum admonitione praemiſſa, ala, pariter cum praevia quadam doctrina, ara, ſed ſine inſcriptione; quam fuiſſe illi codici, unde Calli ergus haec edebat, intelligitur etiam ex hac eius admonitione; in qua tota collectio deſinit: qua ex admonitione diſcimus etiam, unam modo codicem ad manus fuiſſe Calli ergo, unde haec tria poſtrema carmina ederet, ut mirum nil ſit, ea caeteris inquinatioſa prodiſſe. Habet autem illa, de qua loquor, admonitio ſic: τὸν Θεοκρίτου πέλεκυν, τὸ πτερόγιον, καὶ τὸ ἐξῆς τὸ ἄνευ ἐπιγραφῆς, μὴ ἔχοντες διούτερου ἀντίγραφον, ἢ κ' ἡδυνήθῃμεν κάλλιον ἐπιδιορθῶσαι. διὸ μοι καὶ ſυγγνωστόν. ἐν γὰρ καὶ μόνον τῶν ἀντιγράφων ταῦτα εἶχεν. ἅτινα κάλλιον ἐνομίσαμεν τοῖς, οἷς ἦσαν, τυπῶσαι, ἢ ἔχσαι εἰς λήθην κατολισθῆν. Viſum fuit, haec de ordine carminum Theocriteorum, aut eorum certe, qui in Theocriteis vulgantur, in vetuſtis libris obtinente praemittere, ne eſſent, qui mirarentur, nos iam nunc ex Aldina variantium lectionum nihil afferre. In his, quae nunc ſequentur, carminibus, aliam nullam habemus auctoritatem lectionis, praeterquam Calli ergi. Nam libri omnes noſtri, quibus adhuc uſi ſumus, ex illa Romana manarunt, ut non poſſint ullius ſuffragii vim habere, ſed habeant meram vim alicuius ἡχῆς, reſonantiae vocularum a Romana prima editarum.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM QVARTVM.

5. ἀπεσκόλευσε ZC. Salam. Farr. ἀπεσκόλευσε Brubach. HSt.

7. γλύκετρον ZC. Salam. Farr. γλύκερον Brubach. γλυκε-
ρον HSt.

9. εὐνάξοισθε ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revo-
cavi. tamen praestabat εὐναξοῖσθε. Vid. hac de forma verbo-
rum Dorica Valkenar. Ep. ad M. R. p. LXI. εὐνάξοισθε HSt.

16. οἶκx suspectum. Sententia postulat φρικτὸν, aut ἄ-
λον, (h. e. ὄλοδον) aut οἰκτρὸν, aut δεινὸν. *horrendum interminans,
ni puellum Herculem devorarent.*

17. ἐξειλυσθέντε ZC. Salam. Farr. quod revocavi. ἐξει-
λυσθέντες HSt. Eiusdem margo dat ἐξεκύλισσον e Florentina.
de cuius lectionis origine v. Ernesti ad Callimachi H. in De-
lum vl. 33.

19. ἐρχομένοις bene habet. *inter eundem.* tamen non
infitiabor, ingeniose a Pierfano Verosimil. p. 49. excogitatum
esse διερχομένοις.

25. αὔεν ZC. Flor. Salamandr. Farr. Brubach. αὔεν
HSt.

31. αἰεὶ ἄδακρυ ZC. αἰεὶ ἄδακρυ Salamandr. Farr. αἰεὶ ἄδα-
κρυ Brubach. αἰὲν ἄδακρυ HSt.

32. Adscripserat annotator Vimariensis haec: [ἄκανθα
κυρίως ἢ σπείρα τῷ δράκοντος, Scholiastes Nicandri ad *Theriac*,
Sic Scholiastes Apollon. ἀργον. δ. τὰ τῶν ὀφείων ἐστὶ ἄκανθαι λέ-
γεται. ad illa verba δολιχὴν ἀνελεύετ' ἄκανθαν γηγένεος σπείρης.]

49. σιβαρεῖς ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt,
ut nesciam, unde illud σιβαρεῖς venerit. Necesse est, ut edi-
tor Londinensis id induxerit, et alias quoque usus est ea li-
centia. Mihi folia a prelo madida lustranti non fuit inte-
grum, neque enim patiebantur operae typographicæ, libel-
los meos inspicere, ut intelligerem, quid esset in vetustis li-
bris; sed debui necessario fidei editoris Londinensis acquie-
scere, in eiusmodi quidem rebus levis momenti. Quo in
genere si quid a me erratum est, eius rei peto veniam.

53. *ἰπιτόθιον* ZC. Salam. Farrean. Brubach. *ἰπιτίθιον* HSt.

55. editioni ZC. et eius sequacibus comma deest post *ἔχοντα* pariter, atque post *συμπλήγδην*. Henricus Stephanus post hoc vocabulum posuit, Camerarius autem aut Xylander, quisquis denique auctor est Brubachianae, post *ἔχοντα*. quod idem feci. Nam *συμπλήγδην*; hoc est, *μὴ πληγῇ*. vel *πληγαῖς εἰς ἐν ξυνήσαις*; refertur ad *λάχυσαν*. constrepebant et vociferabantur omnes uno velut ictu manus, uno momento, quasi uno vocis conflictu, vociferationibus omnium eodem temporis momento prorumpentibus et inter se collisis.

60. *δείης* ZC. Salam. Farr. Brubach. *δείης* HSt. qui tamen etiam alteram lectionem in margine annotavit. Videtur tamen aliud quid in illa vetusta lectione latitare, quam id, quod Stephanus ex ea effecit. Si poeta in superioribus affirmasset, Iphiclum a serpentibus morsum et sauciatum esse, suspicarer, poetam hic dedisse *ὑπ' αἰκνῆς* aridum, h. e. ex sanguem, emortuum prae atrocitate et foeditate vulnerum a dentibus anguium impressorum.

65. *χέως* ZC. Salam. Farr. Brubach. *χέως* HSt.

68. adscripserat annotator Vimariensis: [Orpheus in Argonaut. *ἀλλ' ἔκ ἐσθ' ὑπαλλύσαι ἃ δὴ πεπεωμένα κεῖται.*]

69. *ἀνθρώπους* ZC. Salam. Farrean. Brubach. *ἀνθρώποις* HSt. utrumque recte dicitur. sed in eiusmodi re habenda est ratio consensus codicum.

70. *εὐκρεῖδα* ZC. Salam. Farr. Brubach. *εὐκρεῖδα* HSt. *κ* et *η* in libris vetustis sexcenties permutantur, ut iam supra admonui.

74. *νεῖμα* ZC. Salamandr. Farr. voluit *νεῖμα*, quod est in Brubach. sed *νᾶμα* dedit HSt. haud scio, quam bene, cum voc. hoc plerumque pro *unda* accipi solet.

75. *κατατρέποντι* ZC. et eadem edd. quod revocavi. *κατατρέποντι* HSt. qui tamen alteram quoque lectionem in margine annotavit, nec non *κατατρέποντι*, quod est in Florentina.

80. *οἰκτιν* ZC. Salamandr. Farr. Brubach. *οἰκτιν* HSt.

86. asteriscum huic versui praeposuit ZC. quod saepe fecit, sed in ea solummodo parte Theocriti, quam ipse primus edidit. Quod cur fecerit, mihi non constat, cum ipse rationem huius moris sui proderet nil curarit. Annotabo tamen locos huiusmodi, si forte fiat, ut alii in codices incidant, e qui-

ē quibus ratio huius facti dilucescat. Retinent illos asteriscos Salam. et Farr. εὐτυκτον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. εὐ-
τυκτον HSt. altera lectione in marginem reiecta.

91. συλλέξαισα ZC. Salamandr. Farr. συλλέξασα Brubach.
HSt.

93. ὑπὲρ ὕριον cum spiritu aspero ZC. Salamandr. Farr.
ὑπὲρ ὕριον Brubach. HSt. cum spiritu leni. Ego vero in unum
vocabulum contraxi. id est, ad vulgarem loquendi modum
ὑπερῶριον. κόνιν ῥίπτειν ὑπερῶριον idem est, atque ῥίπτειν ὑπὲρ τῆς
ὄρας, ultra terminos ditionis suae eiicere, ut mortuorum vel
morti datorum facinorosorum ossa ultra limites agri patrii
eiiciebantur, ne superstites aut ignominia sua, aut reatu cri-
minum suorum contaminarent, penes eos manentes.

99. φῆ ZC. Salamandr. Farr. Brub. HSt. φᾶ unde na-
tum est?

101. ἄλωῃ ZC. Salam. Farr. Brubach. ἄλωᾷ HSt.

103. ἕτερος (scil. Linus) παρὰ τῷτόν ἐστιν, ὃ θεόκριτος μέ-
μνηται, δ καὶ ἰσορήσας, ὅτι τὸν Ἡρακλῆα Λίνος ἐξεδίδαξεν, ὡς Ἰσχυρὸς Ἀπόλ-
λωνος. Eustathius ad Iliad. σ. p. 1163. περὶ τ.

106. ἐκ πατρός ZC. Salam. Farr. Brubach. quod re-
vocavi. ἐκ πατέρων HSt. qui tamen alteram quoque lectionem
in margine exhibet. Adscripserat annotator Vimariensis:
[Schol. in Idyll. 13. ἐχεῖτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς σκυθικοῖς τόξοις διδά-
χθεις παρὰ τινος σκυθῆ ταυτάρη, ὡς ἰσορεῖ Ἡρόδοτος. v. et Lycophro-
nis Alexandr.] v. Io. Hartungi dec. I. loc. mem. c. 6. p. 647.
T. II. Lampadis Gruter. et Eustath. ad Iliad. β. p. 299. 13.
cuius haec sunt verba: ἀπὸ τῷ εἰχαλίῳς εὐρύτη, ὃν διδάσκαλον τῷ
τοξεύειν Ἡρακλεῖ θεόκριτος ἰσορεῖ.

107. ἐπλαξαι ZC. Salam. Farr. saepe enim, quod sae-
pius iam itero, αἰ et εἰ in libris vetustis inter se permutantur.
ἐπλαξε Brubach. HSt. id est Dorice idem atque vulgare ἐ-
πλασε.

110. ἀλλήλας σφάλλοντι (uno α) ZC. Salam. Farrean.
Brubach. et HSt. quoque, sed hae duae σφάλλονται (cum gemi-
no) unde itaque ἀλλάλως?

114. solus margo HSt. dat φανότη.

117. abest δ' a Florentina. Adscripserat annotator Vi-
mar. [Apollodor. l. 2. ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἀρματιλατεῖν ὑπ' ἀμ-
φιτρεύωνος, παλαίειν δὲ ὑπὸ τῷ αὐτολύκῳ, τοξεύειν δὲ ὑπὸ εὐρύτη εἰς.
v. Lambinus ad Horat. Od. 11.]

118 τροχῶ dant ZC. et Farr. sine iota subscripto. sed hoc debite est argumentum, ad evincendum, illas editiones genitivum Doricum hic dare voluisse. nam inconstantes illae sunt in reddendo illo iota. caeterae τροχῶ cum iota subscripto. Ego malim genitivum, seu singularem, seu pluralem τροχῶν. *modiolum rotae (aut rotarum) saluum conservare.*

122. διέλυσσαν ZC. Salamandr. Farr. Brubach. διέλυσαν HSt.

128. ᾧ ποκα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod possit defendi, ut ᾧ sit aut genitivus doricus, pro ᾧ, scil. χρόνῳ, ἐφ' ᾧ χρόνῳ. *quo tempore.* aut dativus ᾧ, id est, ἐν ᾧ χρόνῳ, eadem sententia. ἀπόκα dedit HSt.

136. ad hunc versum intendit animum Scholiastes Apollonii Rhodii ad I, 1077. sic tradens: φησὶ δὲ τὴν ἀκαθάρ-
της καὶ εὐταλῆς ἀρτης, ὅς θεικρίτος Δωρικὸς φησι. Locum hunc adscripserat etiam annotator Vimariensis, item locum Platonis comici ex Athenaei p. 110.

137. Huic versui rursus adscripsit ZC. asteriscum.

ult. κνήμας dant omnes edd. unde ergo κνάμας? De vestitu ad genu desinente et medias furas haud attingente, gestamine hominum aut tenuiorum, aut parcae, siccae et austerae vitae deditorum, egit Casaubonus in Lection. Theophrasteis.

Huic versui adscripsit ZC. hanc admonitionem, etiam in Salam. Farrean. et Brubach. repetitam, λείπει τὸ τέλος τῷ παρέντορος εἰδυλλίου, καὶ ἡ ἀρχὴ τῷ ἐπομένῳ. ὅτι ἐξανύει ἐπιγράφεισθαι Ἡρακλῆς λεοντοφόνος. dubium, scriptisne e libris, an e ZC. ingenio. ἐξανύει est latinum *expedit*, h. e. consultum habetur, iuvat. Tum vacuum relictum est in editione Romana reliquum illius paginae spatium, et tota adversa pagina, et tota item pagina insequens aversa, cuius in fronte magnis literis haec leguntur exarata: Ἡρακλῆς λεοντοφόνος εἰδυλλιον αβ. Lacunam expletam dedit I. Iosephus Scaliger in Emendationibus Theocriteis, sed vere idem iudicans, ista, e futilibus libris a se prolata, importuni et absurdi ingenii commenta esse. Vtor editione Theocriti Commeliniana, cui adscripsit manus ignota hanc animadversionem, quam iuvat lectoribus imper-
tire, eorumque iudicio permittere. Negat itaque, quisquis

ille fuit, huic Idyllio finem deesse; in quo ei assentior. Sed initium ait desiderari, in quo fuissent omnia enarrata, quae Hercules Tirynthe gessisset, antequam Amphitruo Thebas concederet. Herculem autem iamdum hoc tempore per anticipationem appellari, qui tum dictus fuisset Alcides, vel Alcaeus. Haec ille.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM QVINTVM.

1. ἐπὶ βυκόλος ZC. Salamandr. Farr. ἐπιβυκόλος (uno vocabulo) Brubach. HSt.

4. ξεινὴν ZC. Salam. Farr. Brubach. δεινὴν HSt. Adscripserat annotator Vimariensis locum Diphili ex Athenaei l. 6. p. 238. ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἐστὶν εἴ τις μὴ φράσῃ ὀρῶν δδόν.

5. ἐπυρέανιον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπυραίνιον HSt.

9. ἄλλαί ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀλλ' αἱ HSt. ἐλινύτος dat margo HSt. e Florentina. v. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum 182. Pro ἔξ νάοντος malim ἔαγδαίτος, αερίσ, ἰαερί. ut verbum sit ἔαγδαῖν, significans ἔαγδαίως φέρεσθαι. circa *Elisuntem in ipsis ripis aestuantem.* unde constat, ingentem fluvium esse. nam alii rivi non aestuant, nisi medio in cubili, ubi vis et impetus est maximus. Vulgata pacne ridiculam et absurdam subiicit notionem. Ecquis tandem non fluvius fluit? Estne, qui immotus stet? Verumtamen novi, poetica epitheta non nimis severa lege esse examinanda.

12. δῆ ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. δ Commelin. ἐκλάται Flor.

14. ὥδε] *bic loci.* sed in distinctione ZC. significat, *sic*, vel *adeo*, *tam.* ille enim comma exhibet post νομοί. neque illa mala est distinguendi ratio; tametsi vulgatam ideo nolim damnare.

15. ἀμύγα ZC. quod recepi. ἄν μέγα Salam. Farr. Brubach. HSt. μέλη δὲ ποίην ZC. Salam. Farrean. μεληδία ποίην Brubach. HSt.

18. ἐπὶ δεξιὰ duobus vocabulis ZC. Salam. Farr. Brubach. sed HSt. uno.

20. ἐπαιστῶνα ZC. Salamandr. Farr. ἐπαιστῶνα Brubach. HSt.

22. Henricus Stephanus in annotat. admonet, esse, qui pro ἀγνόν legant ἄλσος.

23. ἀγροιώταις ZC. Salam. Farrean. ἀγροιώταις Brubach. HSt.

24. ἐνδοκίως ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐνδοκίως HSt.

27. ἴσασιν ZC. Salamandr. Farr. ἴσασι Brubach. HSt.

29. τόδε εὐφρογος ZC. Salam. Farr. Brubach. τόδ' εὐφρογος HSt.

34. πᾶρ] malim γὰρ.

37. διζέ' οἱ εἰσὶν ZC. Salam. Farr. Brubach. διζέαι οἱ οἱ ἴσασιν HSt.

41. θνητοῖσιν e ZC. et insecutis recepi. recentiores θνητοῖσι dant.

45. μένοι ZC. Salam. Farr. Brubach. μένη HSt. forte ob sequens κρίνησι, quod Stephanus pro coniunctivo habuit. Verum aut nihil erat mutandum, nam poetae modos saepe promiscue habent, aut μένοι emendandum. nam κρίνησι est indicativus a κρίνημι.

48. [αἰσυνήτης et αἰσυνήτης] quid sit, v. apud Eustath. Iliad. ω.] annotator Vimar.

50. ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπιδυνέα φωτῶν ZC. Salam. Farr. ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπιδυνέα φωτῶν Brubach. ἄλλος δ' ἄλλον et ἐπιδυνέα HSt. non improbabilis sententia, et fortasse vera. Potest tamen et alia inesse sententia, et potest lectio ZC. unica literula mutata, vera esse, si nempe δύνεια legatur pro δύνεια. ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπὶ δύνεια φωτῶν. *alium hominem aliis artibus delegavit Deus.* seu, sunt sua cuique munera agenda a sorte attributa, tractant fabrilia fabri. in quo quisque maxime elaborat, eius eum decet peritissimum esse, et aliis usu praestare illarum rerum minus peritis. γ' deest Flor. neque hoc male.

69. ἀμφότερον τ' ὁδμῇ ZC. Salam. Farrean: Brubach. sed HSt. illud τ' omisit, quod exemplum ego secutus expunxi, cum rursus, forte per Commelinianam, in recentes editiones irrepsisset.

72. κλάζοντες περισσαινόν γ' ἐτέρωθεν ZC. Salam. Farr. κλάζοντε περισσαινόν γ' ἐτέρωθεν Brubach. HSt. Ego κλάζοντε in duo vocabula divisi, et pro δ' dedi θ', ut κλάζον sit pro ἐκκλάζον. *una allatrabant, et abblandiebantur ex altera parte.* Latrabant enim ignotum tibi Herculem ex altera parte, ex altera vero adulabantur seni sibi noto.

73. Huic versui ZC. asteriscum praefixit. ὄγῃ redit ad senem Augiae servum. id quod ex αὐτῷ versu 77. colligitur. ὅσον est *solummodo, tantummodo.* *saxum tollebat humo solummodo* terroris ergo incutiendi, non autem vere coniiciebat.

75. adscripserat annotator Vimar. [v. Homer. Odyss. ξ. in princip.]

76. ἔρυντο ZC. Salamandr. Farr. ἔρυντο Brubach. HSt. quod est per syncopen pro ἐρύοντο, et hoc pro ἐλεύοντο.

77. Dubium, ad utrum ὄγῃ redeat, ad Herculemne, an ad paltorem. Ego hunc malim.

82. f. ἔκ αὐ. ol.

83. ἀξέρις] parum aptum ovibus, ab ovium ingenio et moribus alienum.

84. De ἵζον non liquet, sitne probum et servandum, an mutandum. Si servari debet, haec est sententia: Considerant, ut venerant ad stabulum. Sed haec vis, *ut venerant*, non videtur in ἰόντες inesse. quare potius videtur legendum esse ἤξαν, ab ἄγω, aut ῥξαν, ab αἰσσω, aut ἱξαν, ab ἱκω. *perveniant, via emetiunda, ad stabulum.*

Post hunc versum est in editione ZC. Salamandr. Farr. Brubach novus titulus hic: ἐπιτάλῃς, omissus in editione HSt. Dehebat saltem in margine annotari. Agunt nempe insequentia de circuitu Augiae, comitante filio et Hercule, per stabula sua, inspiciendae rei familiaris ergo. vid. vs. 108. Eiusmodi tituli particularum singularium a maioribus operibus veluti separatarum probe teneri debent, quia grammatici poetas secundum eiusmodi particulas citare solent.

Quis

Quis nescit, Homerum ita distributum esse, et ita citari solere, ἐν τῇ καταλέγει, ἐν τῇ Νικύῃ, ἐν ταῖς Λιταῖς, ἐν τῇ Ψυχροσταίᾳ, etc. v. quoque notata ad initium Idyll. 7. Ita quoque huius Idyllii pars prima αὐγὴν κλέρεε citabatur, media ἡ ἐπιπάλησις, tertia denique seu postrema ἡρακλῆς λεοντοφόνος, et videtur tam hoc carmen, quam superius, fragmentum operis magni esse, quod Pifander Camirensis de rebus ab Hercule gestis condidit.

86. δέλεον ZC. Salam. Farr. Brub. δέλεον HSt. ἡμαρ est tempus universum, sive sol nobis lucet, sive occidit. est enim a verbo εἶμι, ἡμεν, *esse*, cum res quaeprimam *est*. Ideo pro ratione diversa durationis additur certior definitio temporis, sitne matutinum, an vespertinum, diurnum, an nocturnum.

87. αὐλῖα sunt omnia, quae sub dio ἐν τῇ αἶθρᾳ sunt. (inde αὐρην, αὐρὴν, αὐγὴν et similia.) σὺκοι autem sunt omnia tecta, adversus imbres et ventos munita, σεσαγμένα, Hoff und Ställe.

90. Versus hic asteriscum praefert in edit. ZC. Salam. Farrean. In fine eadem dant προτέρωσσε (duplici σ.) sed simplici Brubach. HSt.

92. forte γίνετ' ἰόντων, aut, quod ad sententiam prorsus idem est, ἰόντων. nam εἶν dicebant veteres, pro eo, quod posteriores dicebant ἵναι.

94. ἄλλας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἄλλοις HSt. cuius margo etiam ἄλλα dat annotatum.

95. ἐπὶ βυκόλῳ ἔκει ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἐπὶ βυκόλῳ ἦεν HSt. Apparet, in libris geminam esse versatam lectionem, alteram ἐπὶ βυκόλῳ ἦεν, alteram ἐπὶ βυκόλῳ ἦεν. in utraque ἐπὶ cum ἦεν est iungendum. Sententia utriusque lectionis eodem redit. nisi quod in lectione βυκόλῳ, vocabulum τόσσα adverbialiter accipiendum est pro τοσσάκις, *toties*. in altera autem idem vocabulum est adiectivum *tot*. *tot greges alii aliis superveniebant*. aut, *toties bubulcus alius alium urgebat et excipiebat*. Possit quoque legi τέσσα ἀν — βυκόλοι ἦγον. *tot bubulci — adventabant*.

100. ἔκχλος κρυσιπτε ἰόντων ZC. cum asterisco versui praefixo. et sic quoque Salam. et Farrean. Apparet, Zachariam Calliergum huic loco asteriscum ideo praefixisse, quo admoneret lectores, eum corruptum esse. ἀνελθόντων περ' ἰόντων Brubach.

bach. sine dubio e Camerarii emendatione. ἀπειρεσίων περ ἰβν-
των HSt. nescio, quo auctore, ipse, an aliquo vetusto co-
dice. Annotator Vimar. adscripserat: [ἀπειρεσίων περ exem-
plum Paris. et Flor. Vitus Winshemius ἀνυρίθμων περ.]

103. ἀράρησκε παρταδὸν ZC. Salam. Farrean. ἀράρησκε
περταδὸν Brubach. ἀράρησκε παρταδὸν HSt. Nescio, an etiam
operae pretium sit admonere, in ZC. Salam. Farrean. esse
ἀμφιπέδισσιν uno vocabulo, in Brubach. et HSt. duobus divis-
is vocabulis. parum refert, utro modo utaris. ἀμφιποδες ἱμάντες
erunt lora, quibus pedes undique implicari et adstringi pos-
sint. ἀμέγων est in omnibus libris. Margo tamen HSt. dat
ἀμέγων e Florentina. Universe totus hic versus mihi obscu-
rus est. Hoc video, eum non id velle significare, vaccas
mulgendas stipiti alicui alligatas esse, ut quietae adstarent.
Nam id nimis molestum atque operosum fuisset in tanta vac-
carum multitudine, fuisset item supervacaneum. vaccae item
non aufugiunt, sed aequo animo, et libenter etiam, lac sibi
patiuntur detrahi. Cur itaque alligarentur? Neque rursus
hoc dicit, pastores sibi sculponeas adstrinxisse ad pedes. Cur
enim id facerent?

106. πίονα γέρον ZC. Salamandr. Farr. πίονα γέρον Bru-
bach. ex emendatione Wilhelmi Xylandri, id quod ex eius
annotatione apparet, quae haec est: πίονα γέρον. ὅτως ἀναγι-
νώσκειν δεῖ, ἵνα καὶ τὸ μέτρον σωθῇ. ἐστὶ δὲ ἡδυσμα γάλακτος πηγυ-
μένον. quod neque intelligo, neque novi, unde depromptum
sit. τυρόν HSt. Mihi hic locus obscurus. Forte nihil mu-
tandum est de vetusta lectione, praeter , ut sit γαῖρον, aut
γέρον. Forte γαῖρος aut γέρον in dialecto nescio qua graeca
cremorem lactis designavit. vid. Hesych. v. γράς. Cogitavi
aliquando de γέροις, *cratibus vimineis*, et suspicabar, poetam
dedisse ἄλλος τέρε πίονα γέρον, *alius invertibat pingues crates*,
h. e. pinguedine lactis in caseum coagulati et in ils antea
siccati, sordidatas. sed cui bono? ut in latere talium cra-
tium mundo novi casei ad solem et auras exponerentur. aut
crates eas vimineas, quibus boves incubarent, invertibat,
partem immundam deorsum, partem mundiorum sursum.
Verum tanti non est, ingenium in huius loci sensu aut vera
scriptione rumpere.

113. καὶ περὶ ἀρετῆς ZC. Salam. Farr. καὶ ἀρετῆς Bru-
bach. HSt. Illud περ vitiose e versu superiori erat itera-
tum.

114. margo HSt. dat θαυμάζεισιν ἡμῶς τὸ γε μ. e Flo-
rentina.

115. μὲν ZC. Salam. Farr. Brubach. καὶ HSt.

118. ἄλλος δ' ἄρ' ZC. Salamandr. Farr. ἄλλος δ' ἄρ' Bru-
bach. HSt. τὸ γ' ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. τὸδ'
HSt.

122. οἱ τ' Flor. νομῆες ZC. Salamandr. Farrean. Bru-
bach. Forte voluit νομῆος. vid. ad Idyllium 16, 72. νομῆων
HSt.

127. forte τε μέταλλοι, quod idem est atque μεταξὺ
ἄλλοι.

133. ἐκπλαγον ZC. Salamandr. Farrean. ἐκπαγλον Bru-
bach. HSt. forte vera est lectio Romanae ἐκπλαγον, pro ἐξ-
πληττον. *tantam iniiciebant animis spectantium admirationem
sui.*

136. δρμῶν dant omnes libri. Sed ex ingenio rescripti
ὀσμῶν. (poteram quoque ὀσμῶν) *secundum catas ibant odorem,*
sic giengen der Witterung nach. h. e. ferebantur eam in par-
tem, unde aura tetra et insolita atque infesta ad ipsorum na-
res afflabat, ex cute belluarum exhalans. vid. supra vl. 69.
et nunc post dudum editum meum Theocritum reperio, in
Flor. legi ὀσμῶν.

137. Perinde est, λίσσοντε an λίσσονται legatur, quod
aliquando mihi in mentem veniebat.

139. ὑπεροπλῆς ZC. Salam. Farr. in quo ὑπεροπλῆς da-
tivum pluralem, pro ὑπεροπλῆις, agnosco, et sic quoque ex-
aratum (scil. cum iota subscripto) invenio in Brubach. Hen-
ricus Stephanus autem dat ὑπεροπλῆ in singulari.

140. ἴσκειν ZC. Salamandr. Farrean. ἴσκειν Brubach.
HSt.

142. σκόλος Flor.

149. Videtur poeta significare voluisse, taurum, capite
demisso, pedibus nixum anterioribus, calces posteriores ver-
sus coelum arrexisse.

153. κατὰ cum λιπόντε cohaeret.

155. adscripserat annotator Vimar. [Homer. Il. σ. λιπ-
όντων κατ' ἰδὸν.]

158. ἀγέ-

158. ἀρίστος ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἀρίσταμος
HSt.

170. ἀτρεκέως ZC. Salamandr. Farr. ἀτρεκέως Brubach.
HSt.

171. αὐτόθεν] subaudi γεγονώς.

177. καλύπτει restitui e ZC. Salam. Farr. Brub. HSt.
iuniores dabant κάλυπτη.

179. ἡμιν ZC. Salam. Farr. Brubach. ἄμιν HSt.

183. ἀσπίδα ZC. Salamandr. ἀσίδα Farrean. Brubach.
HSt.

185. Saepe reperiri ἔθνος de bestiarum generibus, fa-
tetur Dorville ad Chariton. p. 381. negat tamen ideo statim
se velle h. l. ἔθνος pro ἔρεος legi. unde colligo, aut sic exa-
ratum eum reperisse in libris quibusdam, aut novisse, qui sic
emendatum iuxta.

188. παρῖσι ZC. Salam. Farr. παρῖσι Brubach. HSt.
Potest utraque lectio defendi, illa prior, si accipiatur pro
προσῖσι. *accedentibus ad se, percunctandi ergo, cupiditate no-
varum auditionum.*

190. φυλῖς ZC. Salamandr. Farrean. φυλῖς Brubach.
HSt.

199. τινα deest ZC. Salamandr. Farrean. prima habet
Brubach. tum HSt. Hae omnes dant οἶον, cum spiritu aspe-
ro, praeter ZC. et HSt. qui spiritum lenem exhibent, quem
revocavi.

202. βεμβινιαῖος ZC. Salam. Farr. βεμβινιαῖος Brubach.
HSt. Forte legendum βεμβινιαῖοι, in nominativo plurali. saepe
et in libris vetustis permutantur. Statim rationem huius
suspicionis dicam.

203. ἀγχιμοροι ZC. Salamandr. Brubach. ἀγχιμορη Far-
rean. quod est vitium typographicum. ἀγχιμολοι HSt. Revo-
cavi veterem lectionem. qui habent μέραν, h. e. δῆμον, sor-
tem agri sui, sibi attributam, prope illos. παθόντες ἄτλητα
ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἄτλητα παθόντες HSt. Vi-
detur legendum esse πάθον (id est ἔπαθον) ἔργ' ἄτλητα. Maxi-
me Bembiniaei tolerabant intolerabilia damna, quippe quo-
rum ager proximus erat lustrum illius belluae.

205. Gemina inest huic loco sententia, altera, quam interpretes ei tribuit, altera haec: *praeceperat enim, ut ego saevam belluam occiderem.* vid. Epigr. 8, 1.

206. φαρέτρην ZC. Salam. Farr. Brubach. φαρέτραν HSt. qui tamen versu 265, non mutavit.

208. adscripserat annotator Vimar. [καὶ κορύνας ἔχομεν. ἀγαθοὶ δὲ οἱ κότινοι παρ' ἡμῖν.]

212. ἰπέκισα dat margo HSt. quod tamen in nullo meorum librorum reperi. Perinde est. κορώνη paxillus ille est ductilis, vel versatilis, pone quem nervus arcus adductus et veluti suspensus retinetur; donec paxillus ille deorsum deductus, aut revolutus, copiam faciat nervo intento sese in pristinam laxitatem restituendi et sagittam explodendi. Adscripserat annotator Vimar. [κορώνη τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, ἐς δ' ἡ γυνεὶ δέδεται, καὶ ὁ κρίκος τῆς θύρας. Hesych. Homer. Odys. φ. αὐτὴ δ' αἰὲν βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, ubi Eustathius scribit, quosdam τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον interpretari.]

215. κεῖνος revocavi ex ZC. Salam. Farrean. Brubach. et margine HSt. cuius textus dat κεῖνον. sic ambiguitas sermoni detrahitur. In ἰδέσθαι subauditur ἰδύνατο, vel ἔμελλεν.

222. μετ' αὐτίκα malim exarari, quia μετὰ non cum αὐτίκα, sed cum πειρηθῆναι cohaeret.

226. γλώσση ZC. sine iota subscripto. quo tamen ipso nondum constat, eum voluisse nominativum dare. Sic quoque Salamandr. Farr. Brubach. sed HSt. γλώσσῃ in dativo dedit.

231. ἔπιτε ZC. Salamandr. Farrean. ἔμπιτε Brubach. HSt.

236. ἰτώσια ZC. Salam. Farr. Brubach. ἰτώσιος HSt. utrumque bene. Poterat etiam ἰτωσία exarari. redit enim ad νευρή. quod νευρὸς (cum sagitta) mibi irritus esset e manu elapsus. ἰτώσια si servatur, est neutrum plurale, adverbialiter usurpatum. nam paulo durius esset βέλη subaudire.

241. περ' ἰγνύσιν ZC. Salamandr. Farrean. margo HSt. παρ' ἰγνύσιν Brubach. HSt. Ego e lectione vetusta περὶ ἰγνύσιν ellexi. ἰγνύ potest pro duabus brevibus haberi, aut pro duabus longis, ut lubet. quod posterius si quis amplectitur,

Rr

ille

ille : ex περι cum : ex voc. ἰγνύειν in unam syllabam longam contrahit.

246. εἰλυθέντος ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. εἰλυσθέντος HSt. prius est usitatus, neque metrum ei obstat.

246. κάμπτηεν sine iota subscripto ZC. Sal. Farr. Brub. cum iota HSt. Potest prius probum esse, ut sit indicativus a verbo κάμπτημι.

249. ἐπ' ἄξονίω κύκλε δίφρῳ ZC. sine iota subscripto. quod revocavi. est enim δίφρῳ genitivus doricus. ἐπ' ἄξονίῳ κύκλε δίφρῳ Salam. Brubach. ἐπ' ἄξονίῳ κύκλε δίφρῳ Farr. quae omnium, quotquot vidi, editionum Theocriti est vitiosissima. ἐπ' ἄξονίῳ κύκλῳ δίφρῳ HSt. ἄξονιος δίφρος est currus, qui super axi vestatur. nam sunt alii quoque δίφροι immobiles, non currus iam, sed sellae stabiles. κύκλε est dualis, ut ὕστε. *ad efficiendos duos orbes currus agibilis.*

251. πηδήσαν δερμῇ ZC. Salam. Farrean. πηδήσεν ἀφορμῇ Brubach. quae est coniectura seu Camerarii, seu Xylandri. πηδήσεν ὑφ' δερμῇ HSt. Forte is quoque suo Marte et arbitrato. Venit aliquando in mentem πηδήσεν ἱρώῃ, aut πηδήσατο ῥύμῃ. sed certiora sunt a melioribus codicibus expectanda. Annotator Vimariensis πηδήσατο adscripserat, tacito auctore.

252. μαιμῶν χρωδς ZC. Salam. Farr. Brubach. μαιμῶν χρωδς HSt.

263. νασάμενος] v. Ernesti ad Callimachi fragmenta p. 553. cuius ex oratione dubito possitne colligi, fuisse Suidae aetate, qui hunc hymnum Callimacho tribuerent. Sed multi hymnos scripserunt, et in his quoque Theocritus. Poetae vivendi tempore et sorte aequales, ingenioque atque studiis similes, quid mirum, si idem argumentum stilo exercuerunt, eoque vocabulo, in argumenti paritate, usi sunt. Henricus Stephanus in annotat. ad versum 271. citat ἀμπνυνθῆναι.

264. ἰῖς ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. ἰῖον HSt.

266. ἑρίσας (gemino σ) ZC. Salam. Farr. Brubach. ἑρίσας HSt.

268. *τερεὺς* ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt. *τερεῖς* HSt.

270. *βραχίονα* ZC. Salamandr. Farr. Brubach. *βραχίονας* HSt.

271. *ἄμπνευσεν* ZC. Salam. Farr. Brubach. et Florentina, teste Henr. Stephano, qui *ἄπνευσεν* dedit, *πελώριος* margo HSt. e Florentina.

275. margo HSt. *λίθοις*. forte e Florentina. e qua *λίθῃς* adscripserat annotator Vimar. Vocabulum *ἔλη* suspectum. quis enim tentet cultro ligneo pellem scindere, ferro et filici resistentem? Cogitavi de *δάλα*, *vitro*. viderint alii.

278. Adscripserat annotator Vimar. locum [Pindari Isthmion. σ. ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται θύρεος, ὃν πᾶμ-
πρωτον ἄθλων κτεῖν' ἐν νεμέα.]

279. *ταμείκροος* ZC. Brubach. *ταμείκροος* Salam. Farr. *ταμείχροος* HSt.

AD IDYLLIVM VIGESIMVM SEXTVM,

Fabulam hanc de Pentheo multis exsequitur Oppianus quarto Cynegeticorum, sed de Agave, matre filium lace-
rante, quae feruntur, pro impiis commentis proscribit ver-
su 315.

1. *μαλοπάραυος* ZC. Salamandr. Farr. Brubach. *μαλοπά-
ραος* HSt. cuius margo etiam illam lectionem commemorat,
item hanc *μαλλοπάραος*. Brodaeus *μαλοπάρειος*. Interpretatur
hunc locum Eustathius ad Iliad. η. p. 691. 52.

4. *τὸν ὑπὲρ γᾶς*] Est enim alter asphodelus apud infe-
ros, Homero teste. BRODAEVS.

7. *πεποναμένα*] significat simulacra deorum, Bacchi et
Semeles, et quae alia numina honores sibi proprios in illis

orgiis ferebant, magnifice comta et ornata, gemmis, auro, vestibus floridis et pretiosis, pigmentisque.

14. δρδωντι βέβηλοι ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. δρδωντι βέβηλοι HSt. Admonet hic Henricus Stephanus, δ' post τὰ esse tollendum, et punctum commate mutandum. scilicet in vulgaribus editionibus sic distinguitur: ἐπιῆσα. τὰ δ' ἔχ' δρδωντι βέβηλοι. Ego vero τὰ δ' in unum vocabulum exemplo Zach. Calliergi contraxi. Sententia haec est: Autonoea cum prima illarum mulierum Penthea conspicata esset diris oculis, exclamavit sic: O Pentheu, quae tu vides, eas fas non est, profanos videre. Potest quoque δεινδν ad ἐνέ-περγε referri. *divum exclamavit.* caetera intermedia signis parenthéseos compescui.

15. μαίνεται μέθ' αὐτὰ ZC. Salam. Farr. μαίνεται μέν δ' αὐτὰ Brubach. μαίνεται μέν τ' αὐτὰ HSt.

17. Forte περὶ ἰγνύαν εἰρῶσσαι. *stolas suas proxime super cingulo sursum attraherat.* quo fiebat, ut, quae ante ad talos usque propendissent, eae nunc ad poplites usque sublatae essent, quo possent pede libero currere.

19. αὐτονοῖα τὰδ' εἶπε ZC. Salam. Farrean. Brubach. αὐτονοῖα τὰδ' εἶπε HSt. forte Αὐτονοῖα δὲ τὰδ' εἶπε.

22. αὐτ' deest ZC. Salamandr. Farr. Brubach.

23. ῥυθμὸς] modus idem agendi, vel *tractio eadem.* h. e. modus idem trahendi et lacerandi. Ino scilicet, dextrum humerum, Autonoea sinistrum trahebat. In Florentina est αὐτονοῖα.

27. Potest ἔκ ἀλγῶ servari, hac sententia: Nil ego offendor, si haec Dionysus patravit, aut etiam his immaniora. neque alii cuiquam auctor sim, ut ideo in Bacchum simultatem suscipiat. et sic fere Brodaeus quoque, qui sic reddidit: *si poenas luat Pentheus, non curo.* Verum tamen haud alienus sum a suspicione, legendum esse ἔκ ἀν' ἐγώ, scil. ἐργοντιζομαι, hoc est τολμῶμι, ἀπέχθεσθαι Διονύσῳ. *non ego patiar in mentem mihi venire, neque patietur alius quisquam, velim, in mentem sibi venire, ut cum Dionysō simultates suscipiat, et certare audeat.*

33. Palmerius Exercit. p. 813. latinam huius loci interpretationem corrigit, et de Dracano monte eiusque sede quaerit.

SEPTIMVM.

Cui

Cui pastor versa secundo occurrit: μάλλον ἐμὴ δ' ἑλένα (sic enim ex ingenio rescripsi) τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλέσσα. Noli, mea Helena, tam invidiosa oratione mihi que ignominiosa uti. Iocaris enim vero, neque serio sic loqueris. Imo vero toto pectore bona que me fide amas, tametsi animum a me alienum simulas. Illud μάλλον significat, *imo vero, alia omnia*. vid. v. 27. Itaque primo versui personam puellae praescripsi, secundo Daphnidis, et pro eo, quod in omnibus libris est, μάλλον ἐμὴ ἢ δ' ἑλένα, dedi sic: μάλλον ἐμὴ δ' ἑλένα. Aliter Scaliger. ego vero ei sua relinquo, ut univere, quae ad Theocritum attulit, pleraque mihi laud arrident. In Florentina praescriptum est, λείπει ἡ ἀρχὴ. sed nil deest. sed eadem recte primo versui praescriptum habet N. h. e. νῆς, et secundo Δ. hoc est Δάφνις. ut e libro Vimariensi post editum Theocritum meum demum cognovi.

5. καὶ ἀποπλύνω margo HSt. e Florentina.

6. idem margo ὡς σε φιλέσω ex eadem.

8. Adscripserat annotator Vimariensis: [ἴσως γὰρ τὰ περιέχεται.]

9. Ab hoc versu et a decimo abest in editione Zachariae Calliergi persona, et sic tres versus 8. 9. et 10. tribuuntur Daphnidi. Deest quoque δ' ante ῥόδον, quod δ' testatur Henricus Stephanus e Florentina se repetiisse. Ego vero cum ZC. hic loci facio, cum quo etiam Salamandr. Farrean, Brubach. faciunt. sed sic, ut ἴσως legam pro ἴσθι. Fulvius Ursinus etiam p. 19. Virgilii collati ἐστὶν καὶ ῥόδον exhibet, sine δ'. quod Casaubonus quoque probat in Lect. Theocr. c. 21. σαφὴς est uva recens, σαφὴς uva passa. Sententia est: Veniet tempus, cum hoc tuum os, quod nunc simile est uvae succo turgenti et nitenti, referet uvam passam, rugosam, macilentam; et quo rosa haec nunc florens, marcida facta, abiicietur. Haberet altera sententia nonnihil coloris, nisi constaret usu rerum inter omnes, folia rosarum arida abiici. Posset profecto puellae haec tribui oratio, qua pastori occurrat, eumque refutet: Tametsi vetula olim aliquando fiam, non tamen ideo nullius plano usus ero. Nam et uva, cum passa facta est, tamen usui est; et folia rosarum etiam arida non abiiciuntur. Sed claudicat. nam rosarum sicca folia nulli plane rei inserviunt. Itaque reformavi hunc locum ad verustorum exemplorum veritatem. Olim in vulgaribus libris,

libris, ad exemplum Henrici Stephani curatis, versus nonus personam puellae praeferebat. sed eam delevi. Adscripserat annotator Vimar. [ἐστὶ F. V. et alio loco. Sic totum catmen legitur in Florentina, et tribuitur Νηιδί.] Illud sic refertur ad lectionem Commelinianam, quae haec est: ἃ ταφύ-
αλις ταφύς ἐστὶ, καὶ ὃ ῥέδον αὐτὸν ὀλεῖται.

13. ἀρεσκῇ ZC. Salamandr. Farreana, Brubach. HSt. quod recepi. ἀρεσκεῖ unde est? Sententia est: Ne contingat unquam, ut improbum, miserum, flagitiosum, pestiferum aliquid mihi placeat. Adscripserat annotator Vimariensis ὀζυρον, nescio, utrum ut lectionem variantem, an ut scholium.

14. παφίης ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. παφίης HSt.

16. ἀκλιτον ZC. Salamandr. Farr. Brubach. quod bonum est. *rete inevitabile.* ὃ δυνάμειον ἐκκλίνεσθαι. Henr. Stephanus dedit ἄλλυτον e Florentina, ut ipse testatur. sed Brodaeus quoque servat ἀκλιτον, et recte interpretatur.

17. ἐθέλεις ZC. Salam. Farr. Brubach. quod revocavi. *coniiciat me in eiusmodi rete, quantumvis tu voles,* qui his me territas minis. ἐθέλοι dedit HSt.

18. Ante καὶ tacite repetendum est a communi μὴ. *nam mihi ne iniice, ne rursus tibi labrum fauciem.* quod poeta fingit iam ante factum, ut ex hoc loco colligitur. Ante hunc versum inserunt alium, quem in nullo meorum reperi, hunc nimirum: μὴ προβάλης τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμέλξω, ex persona Daphnidis. Ne scilicet versus nullus esset in hoc carmine non ἀμοιβῶς. Servent eum per me licet, quibus placebit. Mihi quidem haud multum placet. sed ecquis eius auctor est?

19. In Florentina est, teste Stephano, φευγεῖς. de quo disputat HSt. in annotationibus. unde constat, alios libros φεύγεις, alios φευγεῖς dedisse. Verum hoc quidem nihili est. Diores nunquam φευγεῖς in praesenti usurparunt, sed φευξεῖς in futuro solummodo. neque ἀειρεῖς, sed ἀερεῖς. Bene itaque vulgata hoc loco habet, quae est in omnibus meis libris.

21. *πάντες* dant omnes libri. Ego *πάντες* rescripsi.

27. *Μαλὶ μᾶλλον αἱ κατ' ἐξουσίαν, τοὶ δὲ φοβούμενοι γυναῖκα.*
Imo vero semper illae dominantur. hi vero (mariti) suas semper reverentur uxores, et in earum potestate sunt. *τοὶ* est anceps.

34. *μὲν* ZC. Salamandr. Farr. *μὴ* Brubach. HSt. quod probo; sed haecenus, ut *ἀπελθῶν* (pro *ἀπελθεῖν*) legatur. aut alias, *ἀπελθῆς* servato, legendum erit: *ὅμνυ' ἐμ' εἰ μετὰ λ. λ. ἰουρα, σὶ post concubium* — scil. tum te velle, ut Dirae te exagitent. et sic rescripsi.

36. Quid sit *θάλαμον τεύχειν*, papilionem seu tentorium struere uxori recens nuptae, norunt, qui Arabum *بني عليها* tenent, *aedificavit super ea*, ubi subauditur *بيتا tentorium*. Dictio illa significat uxorem suam domum duxit, et matrimonio sibi copulavit. Distat huic *δῶμα τεύχειν*. Nam ex illo tabernaculo, in quod nuptae a marito deducebantur, et in quo primus congressus maritalis fiebat, deducebantur postmodum in τὸ δῶμα, quae erat habitatio ordinaria, aedes habitationi quotidianae consecratae, quarum pars dimidia secreta erat uxori cum ancillis, altera exterior marito cum servis erat propria. Si quis itaque statim a nuptiis uxorem relinqueret, ut qui peregre proficisceretur, in bellum, eoque in itinere mortem obiret, ille dicebatur *δῶμον ἡμιτέλειον καταλιπεῖν*. Ad nostrum loquendi morem haec esset sententia: *Räumest du mir auch ein eignes Zimmer, ein Putzzimmer, ein? Verschreibest du mir auch einen Anteil an deinem Hause? Setzest du mir auch einen gemässen Theil deiner Heerden, deines Vermögens aus? Macheest du mir auch ein Leibgeding gewiss, davon ich nach deinem Tode leben kann?* Apollonius Rhodius 3, 36. *ἐπὶ μέγα δῶμα νέοντο κύπριδες, ὃ ἥα οἱ δεῖμεν πρόσις ἐμφίγυσις, ὁπότε μιν τὰ πρῶτα παρὰ Διὸς ἦγεν ἄχοιτιν.* Adscripserat annotator Vimar. [*ὕπὸ γὰρ τῆς γάμου αὐτῆς τῶν ἡμερῶν θάλαμος ἐπήγνον, ὡς ἔκ ἐκπάλλαι αὐτῇ γεγαμηκέτος.* Hesych. in *Θαλάμω νεοίω.*]

38. *μὲν* ZC. Salamandr. Farr. Brubach. unde effeci *μιν*. sed HSt. dedit *κεν*.

40. Adscripserat annotator Vimariensis: [Aelianus in epistola, cuius initium *ἔχ' ὅτι καλὴ λέγεις εἶναι* — *ἐπὶ τοῖς γὰρ καὶ ἰφολκὸν εἰς ἔργα τὸ ὄνομα.*]

42. et 43. carenti persona in editionibus ZC. Salamandr. Farr. Brubach. et praeterea versus 43. est asterisco insignitus. Videtur, una litera sublata, sic esse legendum: *ἂδ' ἄρ' ἀτιμήσσα. neque nullo penes me in honore. pater enim tibi Menalcas est.* ἂδ hic loci idem est atque γὰρ, ut saepe locorum est. et sic rescripsi.

44. Pro primo σέθεν est in ZC. Salamandr. Farr. ἔθεν. et teste Casaubono etiam in Florentina. qui Casaubonus aegre fert, id sine librorum auctoritate in σέθεν mutatum esse, quod primum in Brubachiana reperio. unde colligo, aut a Camerario, aut a Xylandro profectum esse. Revocavi quidem vetustam lectionem, miror tamen; cur poeta eodem in versu eadem sententia modo ἔθεν, modo σέθεν usurparit. decebat utique constantia uti. nisi forte ἔθεν hoc loco significat αὐτόθεν, hinc, ex hoc loco, vel ab hoc statim momento, in continenti.

46. 47. Rursus carent personis in editionibus ZC. Salam. Farr. Brubach. quae etiam βυκόλα dant. HSt. βυκόλα, et personas praescripsit. utrumque recte. Eius margo βόσχοισθε et νέμοισθε dat, quod in nullo meorum reperi.

47. νέμοισθε ἴν' ἄλσσει παρθένη δειξω ZC. Salamandr. Farr. Brubach. νέμοισθ' ἵνα παρθένη ἄλσσει δειξω HSt. Revocavi formam Doricam παρθένη, quasi a nominativo παρθῆν, et sic rescripsi: νέμοισθ', ἵνα τᾷλσσει παρθένη δειξω. Alexander Scottus in Grammatica graeca universa παρθένη in dativo pro Dorico ponit. forsitan ex hoc ipso loco. Adscripserat annotator Vimar. [Sic Auratus (scil. παρθένη ἄλσσει) In Venet. ἴν' ἄλσσει παρθένη δειξω. ut hic est παρθένη, sic libr. I. Epigrammatum εἰς φιλαργύρου reperitur, δακτυλι, ἀντὶ τοῦ δακτύλου. ἄδηλον. τέρετι.] Brodaeus quoque παρθένη dat.

49. διδάξω est in meis libris omnibus. pro quo διδράξω reposui, sententia id flagitante. Tuetur tamen vulgatam Casaubonus, sed parum firmo, quantum video, praelidio. Ex cuius oratione colligitur, fuisse iam dudum, qui ductus ab ipsa rei natura incideret in verbum δράττεσθαι. a quo simplici formatur reduplicatum διδράττειν. Io. Heskinus etiam, qui carmen hoc inter carmina Moschi edidit Oxonii 1748. χυεόντ' ἀποδράξω coniecit. Sed primum non video, quid illud ἀπὸ in hac compositione sibi velit. deinde δράττω simplex in activo non usurpatur, sed tantum in medio. Alia res est in verbo reduplicato διδράττω.

52. α ZC. Salam. Farr. vitiose. de Brubach. HSt.

54. μικρὰν ZC. Salam. Farr. Brubach. μίτραν HSt. ἀπεί-
σιχε; iidem dant libri omnes, quod revocavi. nam iuniores
dabant ἀπείσιχες vitiose, ex auctoritate Iosephi Scaligeri, qui
non cogitarat, aut ἀπείσιχες fuisse exarandum, quod metro
repugnat, aut ἀπείσιχας. nam ἀπείσιχες ne graecum quidem
est. quod Isaacus Vossius dudum ad Catullum p. 7, obser-
vavit. Cautior Henricus Stephanus ἀπείσιχας dedit, qui etiam
hanc emendationem sibi vindicat. Forte ἀπείσιχες a Brodaeo
profectum est, qui aut sic, aut ἀπείσιχες legendum censeret.
utrumque male. A verbo ζῶω fit τήνω et τίχω. inde ἀποτίχων,
separare, removere, divellere, distrabere. Isaac. Vossius vult
ἀπείσιχες ab ἀποτίχων. sed vel sic ἀπείσιχες deberet formari, aut
ἀπείσιχες. sed hoc metro repugnaret, et verbum tale, ἀποτί-
χων, quod *dissolvere*, *dissuere*, significasset, nullum unquam
fuit. Vid. quae ad Herodoti 4, 3. (p. 281. 29. novae editio-
nis) annotavi, ubi verbum περισίχων in notione collocandi cir-
cum circa in orbem, occurrit. περισίχοντες περί τὰ ἀγγύια τῆς θύ-
ρας. Casaubonus a se inventam testatur lectionem, καὶ τὴν
μίτραν; ἀπείσιχε. εἰ — sed non dicit ubi. probat tamen. Ego
vero a vetusta proha, quam revocavi, haud discedam.

57. λαλέουσι ZC. Salam. Farr. Brubach. λαλέουσι HSt.

58. τὰμπέχονεν Flor. ῥάγος ZC. Salam. Farr. Brubach.
Brodaeus. quod revocavi. ῥάκος HSt. Hesychius habet βρά-
κος, quod ῥλος exponit. Si terra paludibus interrupta potuit
ῥάγος, et cum digammate Aeolico βράγος appellari, multo
magis vestis ῥαγίσσα, lacerata, potuit ῥάγος dici.

60. ἢ δ' ἄλλα] vid. Casaubon. ad h. l. et a nobis supra
ad Idyll. 15, 17. διδά. Callimachus Epigr. 51. ἐφ' ἧς ἄλλα λυ-
τὸν ἐπέσθων. quod epigramma Ernestius bene exposuit. Sen-
tentia illius haec est: Navicularius aliquis cum mercaturam
nauticam exercere inciperet, pecunias foenebres sumserat
mutuo. quas cum tempore post parsimonia et diligentia usus
reddidisset, compendio ex mercatura facto, dives denique
redditus, discessit a negotiatione, et e mari excessit, tranquil-
lamque ruri vitam amplexus navim diis consecravit. Adscri-
pserat annotator Vimariensis: [Odyss. ε. ἢ σὺ γ' ἂν ἐξ οἴκου σὴ
ἐπιπύτῃ ἢ δ' ἄλλα δόξης. ubi Callistratus teste Eustathio legebat ἢ
θαλα ἀντὶ τῷ κέρει ἢ ἄλλως λύματα παρὰ τὸν ἕδον.]

62. ZC. Salam. Farr. Brubach. sic dant: κ. (haec est
κόρη, puella) Ἄρτεμι μὴ νυμέσα. Δ. (hic est Daphnis) σὺ δ' ἔ-

γήμες.

γῆμας. κῆκετι πισή. κ. (puella) εἶξεν πρὸς τὴν ἐρωτι. et tum ver-
sus 64. persona caret. Rectius quidem Henricus Stephanus
personas distinxit, sed de σὴ ἐρημιάς κῆκετι πισή adhuc dubito,
quid statuendum sit. Ego equidem suspicor, ab ipso Hen-
rico subiectum esse, qui in more habuit, ut multis exemplis
comperi, coniecturas suas auctoribus vetustis obtrudere, le-
ctoribus non monitis. Interim, quod ea lectio iam a duobus
paene saeculis in libris regnaret, et pariter vitiosa esset ve-
rustior lectio, neque melior succurreret, Stephanianam suo
loco reliqui; sed rogatos velim admonitosque lectores Theo-
criti, ut hoc de loco rite constituendo cogitent. Mihi venit
aliquando in mentem σὴ δὲ τιμᾶς κῆκετι πισήν. sed bono animo
sum. *habes enim in honore atque tueris et amas vel infidam
quoque*, quae in fide semper non mansit, neque iam amplius
in potestate atque fide tua est. Post haec scripta comperi,
lectionem Stephani exstare iam in Florentina.

63. βῶν] *vaccam*. Veneri enim vacca, non tauro, fie-
bat. Ut vitulus Cupidini promittitur, ita par erat, matri Cu-
pidinis matrem vituli promitti. et βῶς semper apud Theocri-
tum est vacca, nunquam taurus. βῶν est in Florentina.

68. Facile ego equidem διέτιχε feram, quod est in li-
bris meis omnibus. Poetae tyrannidem in metrum exerce-
bant, neque metrum admodum callebant, neque magno-
pere curabant, aut ulla eius religione tenebantur. Quod
si tamen necesse est, ut labans syllaba fulciatur, neque sine
causa de metro sollicitus fuit Scaliger, facile sit, διανέτιχε
sufficere. μάλα nomen est commune generi ovillo atque ca-
prillo. sed haec puella versu 46. capellas fingitur pascere.
Flor. dat διαγρομένη γὰρ διέτιχε.

Versui ultimo, extrema in pagina ZC. tanquam singu-
laris versus, subscriptum est voc. ᾗς, e scholio, quod subscriptum
fuit voc. ἀγέλας, quasi subaudiendum esset. Sed aptum est ὅςδε α
διέτιχε superiori. nisi ᾗς illius scholium est. κεχαρισμένος Flor.

*****

AD IDYLLIVM VIGESIMVM OCTAVVM.

Ad argumentum adscripserat annotator Vimariensis:
[γέγραπται δὲ κλειδί διαλέκτῃ παρὰ τὸ σαφικὸν ἐκκαίδεκάσῦλλα βῶν
τὸ ῥοδόπῃχαις ἀγνὰ χέριτες διὕτε διδὸς κόραι.]

2. Pro νόος assert Schottus Observ. p. 98: πόνος, incertum, utrum e codice Toletano, an aliunde. Potest utraque lectio admitti. *magnum adiumentum matribus familias parcis sedulis et frugi est δ αὐτῶν νόος* (seu πόνος) *περὶ σε γιγνόμενος; cogitatio mentis earum in te defixa, aut operā manuum tibi parata.* Brodaeus vetit [te ducere solet. mulieres rem familiarem bene curantes nunquam colo carent.]

3. ὑμέρται, quod Brodaeus assert, pro eo δμάρται corrigens, in nullo meorum reperi. ὑμέρται est in sola Comeliniana.

8. πολυμήχανος ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. πολυμήχανος HSt.

10. ἀνδρείοις ZC. Salam. Farr. Brubach. ἀνδρείοις HSt. ἀνδρείοις margo HSt. e Florentina.

13. ἕνεκ' ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. unde igitur ἕνεκ'?

15. ἀκίρας ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ἀκίρας HSt. ἰβαλλόμεν ZC. Flor. Salamandr. Farrean. ἰβαλλόμεν Brubach. HSt. Forte legendum ἄχιρας vel ἄχιρας pro ἄχειρας. neque in aedes manibus operariis carentes, a familia lanificio dedita desertas; neque in aedes segnes, quibus familia quidem non desit numerosa, verumtamen ea familia pigritiae studeat atque desidiae se tradat. Malim quoque κεν ἰβαλλόμεν, (pro ἂν ἰβαλλόμεν) aut potius περιβαλλόμεν, *temerarium ceri consilium.* Brodaeus ὑπερβαλλόμεν, in animum inducere potui.

16. δόμης ZC. Salam. Farr. Brubach. δόμης HSt.

18. μυελόν] Siciliae partem fertilissimam. Plinius *summen* appellat. *Campi Rosciae Italiae summen.* BRODAEVS.

21. Toletanus codex, ni fallor, dat apud Schottum I. c. ἱρατὴν pro ἱρατεινῇ. e scholio scilicet. Ego versus causa dedi ἱρατινῇ, et sic reperio exstare in Florentina.

22. δαμότιον ZC. Salam. Farrean. δαμότιον Brubach. HSt. πέλοι omnes, praeter HSt. qui πέλας dedit.

23. παρέχη σε ξένω ZC. Salamandr. Farr. παρέχης ξένω Brubach. HSt. παρέχης γὰρ ξένω Flor. Adscripserat annotator Vimariensis: [τιμᾶντα ἀντὶ τῷ τιμῆντα. Sic Pindarus dicit αἰγλᾶντα κόσμον ἀντὶ τῷ αἰγλήντα, Pyth. β. in princip. et Pyth. ε. ἀλκᾶντας ἐκγόνους ἀντὶ τῷ ἀλκήντας.]

AD IDYLLIVM VIGESIMVM
NONVM.

1. Sententia est: *ubi vinum, ibi veritas*. subauditur *οἷον, pari passu ambulat*. Annotator Vimar. adscripserat: [Alcaeus οἶνος ἀνθρώποις δίκτυα.]

5. ζοίης ZC. Flor. caeterae omnes ζωίας.

6. ἴδιαν omnes mei. recentiores ἰδίαν.

8. ὅκα ZC. Salamandr. Farr. Brubach. ὅκα HSt.

9. διδῶ ZC. Salam. Farr. Brubach. διδῶν HSt.

11. pro καὶ dat Flor. καὶ.

16. Vulgo est in libris καὶ μὴν. pro quo dedi καὶ αὖ μὴν ex ingenio καὶ dat margo HSt. pro μὴν e Florentina. Non intelligo, quae ille ad h. l. disputat.

18. ἔθνηκα γρ. ἔλειπε ZC. quo significatur, alios codices pro ἔθνηκα exhibere ἔλειπε. Peius adhuc Salamandr. et Farr. ἔθνηκα ἔλειπε, sine ulla distinctione notave variantis lectionis. ἔθνηκα Brubach. HSt.

19. Valkenaer ad Euripidis Phoenissas p. 62. reprehendit latinam interpretationem, et observat, ὑπερηνομένων non esse genitivum pluralem, sed nominativum singularem participii, et suspicatur, legendum esse χλιδάντων ὑπερηνομένων. Mihi videtur vulgata bene habere. subauditur πνεύμα. *spiras spiritum virorum superborum*. h. e. imitatis insolentes mores arrogantium.

20. ἄς καὶ ζόης Flor. Adscripserat annotator Vimar. sis: [Euripid. ἄδεις ἑρατῆς, ὅστις ἔκ αἰὲ φιλῇ, in fabula, cui nomen τραῶδες.]

22. Pro ἔρος dat Flor. χερνός.

25. In Florentina subscriptum est ἀτελής. Adscripserat in libro Vimar. si manus ignota, non illa vetus, quae caetera exaravit, sed recentior: [Supplementum huius Idyllii habetur infra p. 247.] Non improbabiler. Significat fragmentum τῶν παιδικῶν a Casaubono primo vulgatum.

Brodaeana ad hoc Idyllium omnia praeterii, ut levia, aut vana.

AD IDYLLIVM TRIGESIMVM.

32. καὶ μὲν κατεσίναζε dant omnes, quos vidi, libri. Henrici Stephani et Scaligeri de hoc loco quae sint sententiae, cognoscere et arbitrari pro suo cuique sensu licet. Mihi videtur legendum esse: καὶ (id est καὶ εἰ) κατεσυνάζει vel κατεσυνάζει. *et si mihi irata es.* et sic rescripsi. κατεσυνάζεσθαι τινος, idem est atque συνάζεσθαι κατὰ τινος, h. e. συνῆς, tristis, iracundus, asper, ferox et acerbus fieri erga aliquem, exasperari animo. Adscripserat annotator Vimar. [Auratus εἰνάζει κραντῆρ.]

35. Versum hunc signis parenthesesos inclusi, et distinctionem paulum immutavi. Nam τῆς versu 33. et 34. cohaeret cum ἐρωτικῆς ὁδόντας.

41. οἱ ἐπιλῦσαι Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. οἱ πικρῶσαι HSt.

42. ἐν τῷ Ald. S. Salamandr. ἐκ τῶ Aldina E. et reliquae.

43. ἐβανεν Aldina utraque, ZC. Salam. Farrean. Brubach. ἐβανεν HSt. qui etiam κ' εἰς ὕλαν, aut εἰς δ' ὕλαν. Verum in eiusmodi verbis ἐρχεσθαι, μελεῖν, βαίνειν, ἵναι, τρέχειν, saepe omittuntur praepositiones, εἰς, πρὸς, ἀνὰ, διὰ. Sic paulo ante πᾶσαν δρεμόντες ὕλαν v. 8. pro πᾶσαν διαδρεμόντες, aut εἰς πᾶσαν, vel ἀνὰ πᾶσαν. vid. etiam ad Idyll. 13, 66.

penult. καὶ τε περὶ Aldina utraque, ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. καὶ τῷ περὶ iuniores.

ult. Alii ἔκλειε suspectum habent, alii τῆς ἔρωτας. Prius mutat Stephanus cum ἔκλειε. *suorum amorum miseriam deplorabat.* Mitto reliqua, apud ipsum legenda. Dorville ad Chariton. p. 431. non abhorret ab eorum sententia, qui τῆς ἔρωτας legant, et de dentibus infelicititer amantibus accipiant. Dudum me taedet ineptiarum eiusmodi poeticarum. quare non consumam ingenium in iis enucleandis. Esset alias haud arduum, vulgatam tueri, sic construendo: πρὸς τῆς ἔρωτας προσελθὼν ἔκλειεν αὐτῇ; τῷ ἑαυτῇ περὶ. sed statuatur pro suo quisque ingenio. Vid. etiam hoc de loco Bayle Dictionar. v. Adonis, nota C.

AD EPIGRAMMATA.

Epigrammata haec primus vulgavit Zacharias Calliergus, repetiit, sed aliquanto locupletiora, Henr. Stephanus, et in Anthologia sua graeca p. 516. et in Principibus poetis graecis carminis heroici. Sed in Anthologia servavit ordinem editionis Romanae, a quo in P. P. G. discessit, nescio qua de causa. Ibidem etiam titulos cuique addidit, nescio, unde desumptos, de suone, an de alieno, quorum loco in Anthologiae appendice, et in editione ZC. fere nihil aliud, quam *ἀλλο*, legitur.

AD EPIGRAMMA PRIMVM.

Versu I. *κατάκαρπος* dat margo HSt.

4. *ἀγλάϊσεν* ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. *ἀγλάϊ-*
HSt.

5. *δμαλδε* alii coniunctim, ut ZC. Brubach. HSt. alii separatim, ut duo diversa vocabula, exarant, ut Salamandr. et Farreana. Sine dubio duo sunt, et legendum est *δ μάχλος*. *ille lascivus, salax*. Et sic exhibui. Interpres videtur existimasse, *μαλδε* idem esse, atque *μαλλοεις* vel *μαλλωτὸς*.

AD EPIGRAMMA II.

2. *βωκολικὸς* ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. quod re-
vocari. Iuniores editiones *βωκολικὸς*.

ult. ἐμχλοφόρει] alludit ad morem amantium etiam hodie-
dum adhuc usitatum, mala ad amatas suas perferendi. de
quo v. ad Idyll. II, 10.

AD EPIGRAMMA III.

Epigrammatis huius consilium seu designatio mihi la-
tet. Forte subscribendum erat picturae venatorem referen-
ti, quem Daphnin appellare poetae placuit, dormientem
in antri pestilentis ostio, a venatione fessum, et ab aestu me-
ridiano. Antrum illud Pani et Priapo consecratum infame
erat ob tetros et exitiosos vapores inde exhalantes, ut homi-
nes ab eo fugerent, metu suffocationis. *κατάγειν* est, *in-*
sidiis venaturae aut capturae peti. Sententia itaque versus
ultimi

ultimi haec erit: Omitte soporem somni, cui Pan et Priapus insidiantur, haud secus atque venatores praedae. Eratne ille vulgaris olim error plebeculae superstitionis, ut crederent, dormientes in eiusmodi antris sacris, h. e. ob pestem inde expirantem inaccessis, a Pane et Priapo ita rapi et auferri, ut constat, opinatos esse veteres, a Nymphis eos rapi, qui in undis perirent?

I. καμμηδες Flor.

Versu ultimo vult Brodaeus καταγεβμινος. sed quod pro explicatione addit, tam est ab operis Gruteranis inquinatum mendis, ut non percipiam.

AD EPIGRAMMA IV.

I. τὴν αὐτὴν λαύραν ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. in Anthologiae appendice, p. 516. τήναν τὰν λαύραν HSt. in P. P. G. ubi in annotatione lectionem alteram damnat.

3. Vimar. annotator [ἴσως φάνηται.]

5. Ad σακος adscriptum est in edit. ZC. γρ. κᾶπος, et in margine HSt. κᾶπος δὲ σκιερὲς e Flor. Amplector σκιερὲς. de κᾶπος an σακος in dubio relinquo. Salmastius in Commentar. ad consecrationem Triopii ab Herode Antico, vs. 103. legendum affirmat e codice vetusto ἔρκος δ' εὐ λερὸν. Non assentior. Brodaeus κᾶπος amplectitur.

8. Visum aliquando fuit suspectum vocabulum βοτρυόπαις, ut cogitarem βοτρυόπαις, plenus uvis. Quod si tamen bene habet vulgata, debet significare, cui liberi sunt uvae, ut καλλιπαις, liberis bene natis praeditus.

9. εἰκρινῶ ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. in Anthologia. εἰκρινοὶ HSt. in P. P. G. et Brodaeus.

12. ἑβμάσι ZC. et veteres. ἑβμάσιν HSt. utroque loco. Sed iuniores editiones vetustam lectionem iam ante me revocarunt.

14. εὐχεο ἀποστεῖλαι ZC. Salam. Farr. εὐχεῖ ἀποστεῖλαι Brubach. HSt.

15. ἐπινέου F. V. teste libro Vimariensi.

16. τρισσοδύην ZC. Salamandr. Farr. Brubach. HSt. in appendice Anthologiae et in margine P. P. G. sed τρισσὰ δύν in texto P. P. G. non videtur contemnenda vetus lectio. quapropter eam revocaui.

AD THEOCR. EPIGRAMMATA. 329

AD EPIGRAMMA V.

Hoc epigramma totum reddidit Dorvillius ad Charit. p. 188. e codicibus manuscriptis emendatus, unde lectiones eius referam.

2. κἄγῳ Dorville. vulgo κἄγῳ.
3. ταξιῦμαι idem. *constituam ipse me eo in loco, ut — ipse tibi hoc muneris imponam.* vulgo ἀρξέσμαι.
4. καροδέτω Dorville. vulgo κηροδέτω.
5. λασιαύχενος Dorville. vulgo λασίας ὄρνυς.
6. αἰγιβάταν ὀρφανίσωμεν Dorville. vulgo αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν. Flor. αἰγιβότην..

AD EPIGRAMMA VI.

Versu ultimo ὄστιν, ἔδδ᾽ τέφρα potest accipi pro ἔδδ᾽ ὄστιν, ἔδδ᾽ τέφρα. malim tamen legi ὄστιν ἔδδ᾽ τέφρα. *ne cinis quidem ossium —*

AD EPIGRAMMA VII.

3. θύεσσιν dant iuniores. sed vetustae omnes, et HSt. utroque loco, θύεσσιν. quod revocavi.
4. εὐώδης ZC. Salam. Farr. Brubach. εὐώδης HSt.

AD EPIGRAMMA VIII.

3. vid. Henr. Stephan. ad h. l. Sine dubio in πολλᾶς vitium est. Varia possunt substitui, γνωτᾶς, κλεινᾶς, aliaque. Vestigiis literarum si inhaeremus, nil reperio, quod aptius conveniat, quam πόντας. *venerabilis, reverendae.* Vimar. [ἀντὶ παλαιᾶς. Io. Auratus.]

AD EPIGRAMMA IX.

Hoc totum deest editioni Zachariae Calliergi, neque reperitur in collectione epigrammatum Theocriteorum, quam Henricus Stephanus in calce suae Anthologiae dedit. Verumtamen est in eadem Anthologia p. 253. unde Henricus Stephanus in P. P. G. adscivit. Sed est solummodo initium carminis, quod totum sex versibus constat. Reliquos quatuor, qui olim deerant, primus edidit e codice Palatino Anthologiae Graevius ad Hesiodum. unde in calce huius editionis reddidi.

Versu 2. legendum videtur νεντίλλω. ἴσθι γὰρ ὥς. illud u et i in pronunciando colliquescit. Conferri cum hoc epigrammate potest undevigesimum in Callimacheis.

AD EPIGRAMMA X.

3. ἕτερος ZC. Salam. Farr. Brubach. ἕτερος HSt. utroque loco.

AD EPIGRAMMA XI.

4. φίλος ἦς ZC. Salam. Farr. Brubach. HSt. in Anthol. p. 518, sed idem φίλος ἦν in P. P. G. Forte leg. *χ' ὕμνοθέτης ἐν τοῖς δαιμόνιοις φιλοκλής*. in quibus etiam erat divinus poeta Philocles.

5. testatur HSt. coniecturam Io. Aurati, *ὣν ἐπέοικε, τύχην*, sibi probari. Ipsemet quoque *ἐπέοικε* probō, pro *ἐπέηκεν*, quod est in ZC. Salam. Farr. Brubach. sed *ἔχει* probum est.

6. Heinlius vult *ἄσικος*. sed poterat Eulthienes familiam habere, tametsi esset *ἄκικος*, i. e. *ἀσθενής, ἀδύνατος*. Plerique peregre viventes sunt parum in illa republica, in qua sedem fortunarum fixere, potentes. v. Xenoph. M. S. 2, 1. §. 13. 14.

AD EPIGRAMMA XII.

1. *δαμομέλης* ZC. et veteres, item HSt. in Anthologia. sed in P. P. G. dedit, nescio qua de causa, *δαμοτέλης*, reiecta in marginem vetusta lectione, quam revocavi.

3. *παισι* recte dant ZC. Salamandr. Farrean. Brubach. et ipse HSt. in Anthologia. idem tamen nihilominus in texto P. P. G. vitiosam lectionem, forte ex ipso natam, *πᾶσι*, repraesentavit, proba et vetusta in marginem reiecta. Castigavit hunc errorem iam dudum Dorville ad Charit. p. 61. a quo etiam loci interpretatio peti potest.

AD EPIGRAMMA XIII.

2. *ἔρανην* ZC. Salamandr. Farr. Brubach. *ἔρανην* HSt. Versus duo primi desunt Anthologiae, sed quatuor postremi leguntur p. 38. edit. Henr. Stephani, unde etiam versu quinto emendatum est a Stephano, quod in editionibus ZC. Salamandr. Farr. Brubach. vitiose legitur *κηδόμενοι ἀπ' ἀθανάτων*, ut *ἀ* quintum versum finiret, *π'* sextum inciperet.

3. *ἔρχε* dat Flor.

AD EPIGRAMMA XIV. et XV.

Haec duo Epigrammata videntur unum esse.

AD EPIGRAMMA XVI.

1. *ξένε* ZC. Salam. Farr. Brubach. *ξένε* HSt.

2. *ἐλθης* dat Flor.

AD EPIGRAMMA XVII.

1. *Δάριος* et *καμωδών*, et versu 6. *οἷα ἀνδρῶν*, et versu 9. *-ζοῶν* ZC. et veteres. quae Stephanus correxit.

Versu quinto *τοῖς*, *qui*, mutuo a Scaligero accepi, cuius reliqua ad h. l. tametsi non displicebant, non tamen omnino satisfaciebant. Eodem, atque ille, modo versum quintum emendat etiam Andreas Schottus Observ. p. 97. Sed quid

Pelo-

AD THEOCR. EPIGRAMMATA. 331

Pelorenses, aut Pelorii Syracusis? et, soline illi, exclusis reliquis Syracusanis, Epicharmo statuam dedicarunt? Mihi videtur *πελωριτῇ πόλει* esse civitas ad ingentem amplitudinem, et paene portentosam, seu rei veritate, seu orationis vanitate sublata. Brodaeus reddit *πελωριτῇ πόλει*, *Peloro monti subiacenti*.

Versu item 7. obsecutus sum Scaligero et Schotto, verba *οὐδὲν γὰρ εἶχε χρημάτων* signis parentheseos includentibus, et pro vulgari *μειναμένοις* scribentibus *μειναμένοι* in nominativo.

Versu 6. ad verba *οἱ ἄνδρες πολίται*, quomodo exarandum praeceperunt iidem duumviri, subaudiendum est *προσέχει*. Versu 6. dat Flor. *πολίται*, et versu 7. *χρημάτων*.

AD EPIGRAMMA XVIII.

Conferatur epigramma Callimachi 54. quod recte Ernesti, V. C. contra mea quondam tentamina defendit.

Versu 2. dat Flor. *κατέγραψε*.

AD EPIGRAMMA XIX.

1. ποιητὴν dat Flor.

AD EPIGRAMMA XX.

Versu 1. rescripsi *ὕμνον* ex mente Heinsii et Valkenarii, qui magnam partem huius epigrammatis recitavit in notis ad Scholia ad Euripidis Phoenissas, ubi etiam de hoc Pisandro, eiusque carmine epico, olim celeberrimo, nunc perditio, de rebus gestis Herculis, exposuit. Quo e carmine decerptas esse illas particulas, quae hodie in Theocriteis Idylliorum 24. et 25. loco leguntur, supra suspicatus sum, fortassis vere, causam tamen huius suspicionis idoneam dare equidem haud possim. In indiculo inventorum, artium et disciplinarum, quem e codice Coislino 388. Fabricius Biblioth. Gr. T. IX. p. 599. reddidit, Pisander hic in quinque principibus poetis numeratur. Verba haec sunt: *ποιητὰ πάντες, Ὀμηρος, Ἡσίοδος, Πίσανδρος, Πανύσσας, Ἀντίμαχος*.

In altero, *ἀνὴρ*, ut obsequeretur viro docto, ὡς ἀνὴρ rescribenti, nil putabam causae esse. Plus centies *ἀνὴρ* sic simpliciter, sine articulo, pro δ. ἀνὴρ reperitur.

Versu quarto recte dant ZC. et veteres *καμίσιν*. male, forsitan errore quodam hypothetarum, HSt. in P. P. G. *καμίσιν*. quem, sed tacito nomine, Casaubonus ideo Lection. Theocr. capite ultimo, reprehendit, Scaliger etiam admonuit. Salam. et Farr. pro *ὕμνον* dant *ἡμῶν*, et Flor. versu 3. *ἐπὶ τῷ θῷ*.

AD EPIGRAMMA XXI.

Deest hoc ZC. et vetustis editionibus. Primus videtur Henricus Stephanus id ex Anthologiae p. 272. in collectionem epigrammatum Theocriteorum invexisse.

Versu 3. est in Anthologia *χρητῶ*, quod ipsum etiam margo P. P. G. exhibet. sed textus dat *χρητῶν*, fortassis ex coniectura Stephani. Si *χρητῶ* verum est, tum pro *τε* legendum erit *τυ*, hac sententia: Sin autem boni et frugi es, tum tu utrumlibet fac, licebit. sive ut apud hominem, et ipsum frugi, desideas et requiescas, sive ut etiam, si vis, apud eum indormiscas, et somni recreatione torporem exspires. Annotator Vimariensis adscripserat haec: [*μὴ προσέρχειν* Florent. *μὴ ποτέρχῃ τῷ τάφῳ*. ita legitur libro 3. epigrammatum.]

AD EPIGRAMMA XXII.

In titulo epigrammatis huius pro *τῆ αὐτῆ* dant ZC. et veteres *Θιοκρίτου*. mihi tamen non videtur hoc epigramma Theocriti esse, sed Artemidori Grammatici, cui in editione Aldina tribuitur, qui Theocritum nostrum de se loquentem induxerit, more poetis illis usurpato, qui condendis epigrammatibus luserunt. Qua de re iam alio loco pluribus egi. Habet hoc carmen etiam Ald. S. in calce, in brevi enarratione generis Theocriti. ubi pro *γράφῃ*, quod est in ZC. dat *γράφας*.

Versu 2. Aldinae deest *τῶν*.

Versu 3. *περικλυτῆς* Ald. et ipse quoque ZC. in illis schediasmatibus de genere Theocriti, quae praemitti solent eius editionibus, *περικλειτῆς*. ZC. in fine epigr. et versu 4. *ἔτιν' ἐφελκυσάμην*. Ald. *ἔποτ' ἐφελκυσάμην*. Adscripserat annotator Vimar. haec: [*συρακοσίων* Flor. *φιλιππίας* Flor. *ἔτιν'* Flor.]

Particula haec codici Ernestino Aldinae deest.

Berenices et fragmenti ex ea servati ab Athenaeo meminit Eustathius ad illud Homeri Il. v. *ἱερὸν ἰχθῦν* p. 1067. 41. *Θεόκριτος δ' ἐν Βερενίκῃ ἄλλο τι βύλεται εἰπὼν ἱερὸν ἰχθῦν, θν λευκὸν ἢ γλαυκὸν καλέουσιν, ὃ γὰρ ἱερῶτατος ἄλλων*. Mitto reliqua eius ad h. l. non contemnenda, quae exscribere haud vacat.

Quem in praefatione ad primum Theocriti nostri volumen promiseram librum secundum harum Animadversionum, quo decreveram mendas Latinae interpretationis tollere, tamen etli conscriptum iam in schedis habeo, necesse tamen duco hoc quidem tempore, ne moles voluminis nimium excrescat, pretere, utilem quidem illum tironibus futurum; quo tamen exercitiores facile careant.

I N D E X I N T H E O C R I T V M.

Α.

Α, ah. Ep. 6, 1.
 ἀαγής. ἀαγείς δίφροι. 24,
 121.
 ἄβαι. 5, 109.
 ἀβλαβής. τὸ ἀβλαβές ἐυθὺς ἔθη-
 κας. 12, 25. ἀβλαβές ὕδωρ. 24,
 96.
 ἀγαγεῖν v. ἄγειν.
 ἀγαθός. πόταγ' ὦ γαθὺ. 1, 62.
 τίνας ὦ γαθὺ τόσον ἐρασσαι. 1,
 78. παῖδες ὦ γαθ' ἔχω. 14, 8.
 τὰν μορφὰν ἀγαθῶ pro ἀγαθῷ.
 23, 2. ἀγαθὸς ἀκῦσαι ἐξ ἁγῶν.
 29, 21. πατέρες μνώμενοι ὡς ἀγα-
 θῷ. Ep. 14, 4. γνώσομαι, εἴ τι
 νέμεις ἀγαθοῖς πλέον. Ep. 15, 1.
 ἀγάλλεσθαι. καρπῷ ἐλίξ εἰλεῖται
 ἀγαλλομένα κροκύντι. 1, 31.
 ἄγχιμα. ἄλατο καὶ τῷγαλμα
 (pro τὸ ἄγαλμα) 23, 60. ὡς
 ἄγαλμ' ἐσιδόν. 30, 28. ἄγκυμα
 ἀπ' ἐυώδους κέδρε. Ep. 7, 4. τῷ-
 γαλμα μαρμαρίνον. Ep. 10, 2.
 Ἀγαμέμνων. 15, 137.
 ἄγαν. ἄγαν δύσεως καὶ ἀμήχα-
 νος. 1, 85. ἄγαν φιλοκέρτομος. 5,
 77. ἀνὴρ ὄξος ἄγαν. 15, 148.
 ἀγκυδός. ἀγανοῖσι παρψυχῶντ'
 ἐπίεσσιν. 13, 54.
 ἀγάνωρ, epitheton Ptolemæi;
 17, 85.
 ἀγαπατός. τὶ χαρίτων ἀγαπα-
 τὸν ἀνδρώποισ ἀπάνευθεν; 16, 108.

κατεκλάξατο τὰν ἀγκυατῶν μνη-
 τήσας ἐλέναν. 18, 5.
 ἀγαπεῖν pro ἀγαπᾶν. ἡγάπειν
 pro ἡγάπην. Ep. 19, 4.
 ἀγαπητός. χαῖρε Ἄδων' ἀγαπη-
 τὸ. 15, 149. ὁ δὲ, πατρὶ ἰοικώς
 παῖς ἀγαπητός. ἔγεντο. 17, 64.
 ἀγαστός. 1, 126.
 Ἀγαύα, nomen mulieris.
 26, 1.
 ἀγαυός. 25, 55.
 ἀγγέλλειν. ἀγγείλῃεν ἔμοι τις
 ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα. 12, 19.
 ἀγγελέοντας (in futuro pro ἀγ-
 γελῶντας) 16, 86.
 ἄγγελος. 6, 32.
 ἄγνος, pro hydria, vel urna.
 13, 39.
 ἄγειν. τίς μοι κακὸν ἄγαγε
 (pro ἡγάγε) τῷτο; 2, 65. ἄγαγε
 τὸν λιπαρόχρεον εἰς ἑμὰ δώματα
 Δέλφιν. 2, 102. ποτὶ τὰν κράναν
 ἄγε. 3, 4. τὰν ἀγέλαν ἄγε. in
 imperfecto. 3, 43. ἐπὶ πλέον
 ἄγαγε λύσσας. 3, 47. τὸν ταῦρον
 ἀπ' ὄρειος ἄγε πιάξας. 4, 35. τὸν
 ζανδὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα. 7,
 93. κῆν τι μενιάλας τῇδ' ἀγάγοι.
 8, 40. ἔθ' ἔον ὕμνον ἄγειν ὀρεθὸν
 δύνα. 10, 2. ἃ πόδες ἄγον. 13,
 70. et 14, 42. ἔκ ἁξῶ τυτέκνονε
 15, 40. τὸν ἄγοντα διαχρησεῖται,
 ductorem suum equus interi-
 met. 15, 54. καὶ ὡς Ζεὺς ἡγάγεθ'
 ἡγήν.

INDEX

ἡρην. 15, 64. ἄδωνιν ἀπ' ἀνάν
Ἀχέροντος μαλακαίποδες ἄγαγον.
Ἦραι. 15, 103. ἔπω μῆνας ἄγων
ἔκαμ' ἕρανδς ἔτ' ἐνιαυτὰς. 16, 71.
ὄπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσι. 17, 33.
τῷ γάρ με καὶ ἡγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.
25, 44. δέειλον ἡμαρ ἄγων. 25,
86. τρεῖς θιάσως ἐς ἕρος τρεῖς ἄγα-
γον αὐταὶ ἐοῖσαι. 26, 2. καὶ τί
μοι ἔδνον ἄγεις γάμῃ ἄξιον. 27,
32. μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἁμέραν.
29, 7. ἄγειν τὸν ὦν πρὸς αὐτήν.
30, 5.

ἀγείρειν. βίον ἄλλον ἀγείρειν,
14, 40.

ἀγειῖσθαι. ἀγειῖτο δὲ πάντα πάρε-
ργα. 11, 11.

ἀγέλα. τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις
ἀπ' Ὀδρυσος ἄγε Μελάμπης. 3, 43.
φριμάσσειο πᾶσα τραγίσκων ἀγέλα.
5, 142. τὰν ἀγέλαν συνάγαγον.
6, 2. πᾶσαν τὰν ἀγέλαν ἐξεῖς. 27,
33. ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας. 27, 70.

ἀγελαῖος. ἄμφ' ἀγελαῖαις βυσὶν
ἔργον ἔχων. 16, 55.

ἀγεληδόν, gregatim. 16, 92.

ἀγήρως, non senescens. εἰ
γὰρ ἀγήρῳ ἀθάνατοι. 12, 17.

ἀγκὰς, in amplexibus. 8, 55.

ἀγκίστριον. μήποτε τῷ τόματος
τὰγκίστρια (pro τὰ ἀγκίστρια) χρυ-
σὸν ἔχοιεν. 21, 57.

ἄγκιστρον. τῶγκιστρα (pro τὰ
ἄγκιστρα) 21, 10. χῶ μὲν τὰγκί-
στρον (pro τῷ ἀγκίστρον) ποτεφύετο.
21, 46. ἐκ τῶγκίστρον (pro ἐκ τῷ
ἀγκίστρον) ἡρέμα αὐτὸν ἀπέλυσκα.
21, 56.

ἀγκοῖναι, ulnae. 3, 44.

ἄγκος. ἄγκεια καὶ ποταμοί, θείον
γένος. 8, 33. ὡς (πov. χῶ) καλὸς

Διδυσοῦς ἐπ' ἄγκισι πόντιν ἐλαύνει.
20, 33.

ἀγκρεύεσθαι. μέλος ἀγκρεύεσθαι,
cantillare, voce assa, aut fidi-
bus recantare. καὶ τὰ γλαύκας
ἀγκρεύομαι. 4, 31.

ἀγκύλος. τὸν κάλαμον ὑπὸ τῷ
κινήματος ἀγκύλον εἶχον. 21, 47.

ἀγλαΐζειν. ἀγλαΐσει σοι τῷτα.
hoc tibi proprium decus, quo
tu solus delestarere, tribuit.
Ep. 1, 4.

ἀγλαδς. ἐς πόλιν ἀγλαδν Νει-
λειω. 28, 3.

ἀγνοεῖν pro ἀγνοεῖν. ἔδδ κέ τις
μιν ἡγνοήσεν ἰδὼν. nemo facile,
ab ipso adspectu, in eo nosci-
tando erraret. 7, 14.

ἀγνός. ἱερὸν ἀγνόν, sacellum
inviolabile. 25, 22. ἀγνᾶς, ca-
stae. ἀγνᾶς ἀνθιμα χρυσογόνας.
Ep. 13, 2.

ἀγνύναι. τὰ ἄκρα δὲρ' ἐάγη.
22, 190. διάνδιχα τρηχὺν ἀγνέ-
λαιον ἔαξα. 25, 256.

ἀγοράσδεν (pro ἀγοράζειν).
ἀγοράσδων. 15, 16.

ἀγορεύειν. ἐγὼ ἀλαθέα πέντ'
ἀγορεύω. 5, 76. δ μάντις δ τήλεα
μας ἔχθρ' ἀγορεύων. 6, 23. Δάφνιν
ποτιδῶν ἀγόμευς (pro ἡγόμευς, in
imperfecto) μενάλκας. 8, 5. δ
αἰπὸλος ὦδ' ἀγόμευεν (pro ἡγόμευεν)
8, 81. ὡς κείνος ἀγόμευς. 25, 172.
δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 175.

ἀγοσδς, vola, ulna. νυμφίον
γυνὴ περιβάλλειτ' ἀγοσῶ. 17, 129.

ἄγρα. ἀπ' ἄγρας κικμακῶς ἀμ-
παύεται. 1, 16. ἐξ ἁλὸς ἄγρα. 7,
60. πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας (πov.
τήνοις).

IN THEOCRITVM.

τήνοις ἄγχε) 21, 16. ὥς καὶ τὰν ἄγχαν, τῶνείατα πάντα μερίζεν. 21, 31. φαντὶ αἰὲν ἄγχαν (vet. sed nov. ἀγρυπνίαν) τὸδ' ἔχειν. 21, 37.
 ἀγρεύειν, venari. Ep. 3, 3.
 ἀγρευτῆρ. ἰχθύος ἀγρευτῆρες, piscatores. 21, 6.
 ἀγριέλαιος. ἀγριελαιῶ (pro ἀγριελαιῷ) κορύαν δεξιτερᾷ ἔχειν. 7, 18. χλωρῇ ἀγριέλαιος 25, 21. τρηχὺν ἀγριέλαιον διάνδιχα ἔαξα. 25, 257.
 ἄγριος. ἀγρίη ἐν πυρὶ καταβάλλω. 2, 54. τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον. 13, 6. ἴδ' ὥς ἄγριος. 15, 53. ὥς ἄγρια (vet. ἀγρικᾶ nov.) παῖσδις. 20, 6. θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. ἄγριος εἴ, πρὸς πάντα παλίγκοτος. 22, 58. ἄγρια δ' αὐτῷ χεῖλεα. 23, 11. ἄγρις παῖ καὶ τυγνὲ 23, 19. ἀγρίησιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντες καίε. 24, 89. δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3. ἄγριον ἔρπετον. 29, 13.
 ἀγροίκως, more rustico. ἀγροίκως φιλέειν. 20, 4.
 Ἄγροιά, nomen mul. 3, 31.
 ἀγροιώτης. Νύμφη, δηναὶ θιαὶ ἀγροιώταις. 13, 44. ταῖμοι περιμήκεις ἀγροιώταις δέδμηγτο. 25, 23. κακὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168.
 ἀγρὸς. τὰν μοι πατὴρ ἔτρεφεν ἀγρὸς. 9, 23. ἀγρὸς δ' ἐργάζοντο τεθαλόντας. 16, 90. οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς. 25, 33. ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος. 25, 48. κτήσις ἡγεῖστος ἐπ' ἀγρῶν. 25, 57. τείνοντο πίονες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25, 97. λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροῖς. 25, 153.

ἀγρότερος. ἀγρότερα (scil. θηρία) ferae bestiae. ἀγρότεροις λίνα φοβερόν κακόν. 8, 58. βοῶν ἕνεκ' ἀγρότεράων. 25, 135.
 ἀγρυπνεῖν. δι' ἔρωτα ἀγρυπνῆσαι. 10, 10.
 ἀγρυπνία (nov. αἰὲν ἄγχαν, vet.) 21, 37.
 ἄγρυπνος. 24, 104.
 ἄγρωτις, nomen herbae cujusdam. 13, 42.
 ἀγρώτης. 25, 51.
 ἄγχειν. θεὸς λύκος ἄγχι. 5, 106. εἰς μόλων ὑπὸ τᾷσδε παλαίστρας ἄγχοιτο. 7, 125. ἄγχον δ' ἐγκρατέως. 25, 266.
 ἀγχιάλος, maritimus. ἐξ ἑλλάκης ἀγχιάλοιο. 25, 165.
 ἀγχιθύρος. 2, 71.
 ἀγχιμόλος, vicinus. οἱ ἔθον ἀγχιμόλοι ναῖον. 25, 203.
 Ἄγχιλας, nomen viri. 1, 106.
 ἀγχοῖ. 22, 40. ἀγχοῖ πατρός. 24, 133.
 ἀγῶν. ἐξ ἱερῶν ἦνθον ἀγῶναν. 16, 47. ἱερὸς κατ' ἀγῶνας. 17, 112. περικλώμενον (nov. περὶ κνώδαλον vet.) εὖρον ἀγῶνα. 21, 48. ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 24, 115. μάλα πολλὰ θοῶν ἐξέρχεται ἀγῶνων. 24, 120.
 ἄδακρυς. 24, 31.
 ἀδαμάντινος. ἐπεὶ ἦκ ἀδαμαντίνη (pro ἰνῇ) ἐντὶ. 3, 39.
 ἀδάμας. κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα (nov. ῥαδάμανθα vet.) 2, 34. τερεοῖο ἐξ ἀδάμαντος τετυγμένα. 17, 11.
 ἄδας (pro ἄτης.) ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἔλκομαι. 1, 130. τὸν ἐν ἄδᾳ κινήσαις ῥαδάμανθα (vet. ῥ' ἀδά-

ἡ ἀδάμαντα πον.) 2, 33. ἡ χίμα-
ρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχεν ἐς ἄ-
δαν. Ep. 6, 3.

ἄδειν. ποτὶ χρόμιν ἄσας ἐρίσ-
δων. I, 24. ἐγὼ δ' ὕμνιν καὶ ἐς
ἕτερον ἄδιον ἄσῃ (fut. dor. pro
ἄσω.) I, 145. ἄσειμμι (dor. fut.
pro ἄσομαι) ποτὶ τὰν πίτυν. 3, 38.
ἄδιον ἄσῃ (pro ἄσῃ 2. sing. fut.
med.) 5, 31. ὁ δὲ τίτυρος ἐγγύ-
θιν ἄσει (pro ἄσῃ) 7, 72. ἄσει
δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο. 7, 78. ὁ συρικ-
τὰς προσφιλεῖς ἄσε μέλος. 8, 34.
ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι. 8, 55.
τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν. 14, 30. ἄθα-
νάτων τὸν ἄριστον ἄδωμεν κοῖδαῖς.
17, 2.

ἀδεῖν, placere. ἔπω τινὰ φαντὶ
ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα. 17, 38.
αὐτὸς εὐαγέεσσιν ἄδοιμι. 26, 30.

ἀδελφεῖ. 26, 35.

ἀδελφεός. ἐσσυμένως ἐδίωκον
δοιῶ ἀδελφεῶ. 22, 139. δύο ἀδελ-
φεῶ. 24, 8.

ἀδελφός. ὕμνιοις Λακεδαιμο-
νίαις δύο ἀδελφούς (id est, Casto-
rem et Pollucem) 22, 5.

ἀδέματος, imperterritus, ti-
more vacuus. 15, 4.

ἄδην, affatim. παπταίνει παρ-
εόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργον.
17, 10.

ἄδης. ψυχὴν πελώριον ἔλλαβεν
ἄδης. 25, 271.

ἀδηφάγος, vorax. 22, 115.

ἀδίαντον, nomen herbae. 13,
41.

ἀδικεῖν. μηδ' ἀδίκει μ' 8, 64.
ἂ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνον. 11, 67.

ἀδικός. μήτ' ἀδικός, μήτ' ἐξ
ἀδίκων φάσι λείσσειν. 22, 56.

ἄδιον. V. ἄδύς.

ἄδισος. V. ἄδύς.

Ἄδρητος, nomen viri. 24,
129.

ἄδύς. ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα ἂ
πίτυς μελίσδετα. I, 1. ἄδύ καὶ τὸ συ-
ρίσδες. I, 2. ἄδιον, ὡ ποιμᾶν, τὸ τεδν
μέλος. I, 7. τὸ γε μᾶν τεδν ἄδδ
τέτυκτα. 3, 27. ἄδιον ἄσῃ τᾷ-
δε. 5, 31. τασῶ δὲ καὶ ἄδέος
ἄλλον, (scil. κρητῆρα) ἐλαίω. 5, 54.
κάθῃσαι ἄδέα συρίσδων. 6, 9. ἂ-
δύ γελάξας. 7, 42. ἄδύ μελίσ-
δόμενος. 7, 89. ἄδῃ ἂ φωνὰ τᾷς
πέρτιος, ἄδδ τὸ πνεῦμα. ἄδδ δὲ
χῶ μόχος γαρεύεται, ἄδδ δὲ χᾷ
βῶς. ἄδδ δὲ τῶ θέρειος παρ' ὕδωρ
ῥέον αἰθριοκοιτῆν. 8, 76. 77. 78.
ἄδύ τι τὸ τόμα τοι. 8, 82. ἄδδ
μὲν ἂ μόχος γαρεύεται, ἄδδ δὲ χᾷ
βῶς. ἄδδ δὲ χᾷ σύριγξ, χῶ βω-
κύλος. ἄδδ δὲ κῆγών. 9, 7. 8.
ἄδιον ἔτως ἐργαξῇ. 10, 22. ἄδδ
κατοικῆν τὸν βυθόν. 11, 62. πῶ-
τος ἄδύς. 14, 17. ἀνὴρ ἢς ἄκρεν
ἄδύς. 14, 61. ἀδίτα γοργοῖ. 15,
51. τιφάνος δρεψεύμεναι ἄδδ πνέ-
οντας. 18, 40. ἄδδ φιλάσαι. 20,
1. ὥς ἄδέα χαίταν ἔχης. 20, 8.
ἄδύ τι κάλλος ἐμοὶ ἐπᾶνθην. 20,
21. ἄδδ τὸ μέλιθμα (vet. μέλισμα
πον.) 20, 28. τὸν ἄδέα (scil.
Ἄδωνιν) μήτε κατ' ἄστυ, μήτ' ἐν
ὕρῃ φιλέοις. 20, 44. τῆτο παν-
ύστατον ἄδύ τι ῥέξον. 23, 35. ἔσι
καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδέα τέρ-
ψις. 27, 4. ἄδύ τι αὐλοῖσι ἂ-
σαι. Ep. 5, 2.

Ἄδωνις, nomen viri, a Ve-
nere adamati. ὠραῖος χῶδωνις
(pro καὶ ὁ Ἄδωνις) I, 109. ὠδω-

IN THEOCRITVM.

νης (pro δ' Ἀδωνις) ἐπὶ πλείον ἄ-
γαγε λύσας. 3, 47. θασόμενα
τὸν Ἀδωνιν. 15, 23. ὁ τριφίλα-
τος Ἀδωνις. 15, 86. μέλλῃ τὸν
Ἀδωνιν ἀήρην. 15, 96. τὸν Ἀ-
δωνιν ἐκ' Ἀχέρωντος ἔργῳ ἄγαγον.
15, 102. ἔσρωται κλίνα τῷ Ἀ-
δωνίδι τῷ καλῷ. 15, 127. ῥο-
δόπαχυς Ἀδωνις. 15, 128. φίλ'
Ἀδωνι. 15, 136. 143. χαῖρε
Ἀδων' ἀγαπητὲ. 15, 149. αὐτὸν
Ἀδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε (ver.
φύλασσε ποιν.) 20, 35. Ἀδω-
νιν ἢ Κυθήρη ὥς ἦδε νεκρὸν. 30, 1.
ἀδωρήτος, indonatus. 16, 7.
ἀεθλεύων. 24, 115.

ἀειλητήρ. 22, 24.
 ἄειλον. ἄειλον καταθῆναι, 'vi-
 ctoriae praemium deponere.
 8, 11. 12. ἄειλον εἶτοῖμον.
 22, 70. μαχισσαίμεθ' ἐκ' ἀεί-
 λων. 22, 74.

ἄεθλος. ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον,
21, 52. τὸν ἄεθλον τελευτῶν. 25,
204. χάσας ἐξεπύνασεν, ἢ π'
ἀεθλος. Ep. 20, 5.

Διπλοφέρες, qui praemium vi-
ctoriae reportat, victor. 22, 53.

ἀν. ἀν κομδωντες. 22, 77. κλέ-
 σς ὕμνοις ἐθλδν ἀν πέμποιτε. 22,
 215. ἀν κρατέησι, ἴς. τὴν ἀρ-
 χὴν, *semper dominantur.* 27,
 27. μναῖσιν ἀν παρέχης. 28, 23.
 τὸν ὅμοιον ἵχην ἀν. 29, 20. ἀν
 μὴ θύεσσιν ἰκνῆται. *Er.* 7, 3.
 ἀν σφιν λώϊον ἦν. *Er.* 13, 4.

ἀνδρῶν. τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀν-
δρῶν. 1, 61. ἐκείτ' ἀνδρῶν. 3, 52.
ἐσθόμενοι θέρους μέσῃ ἄματι τριάδ'
ἀνδρῶν. 6, 4. Δαμόλτας τὰδ' ἀν-
δρῶν. 6, 20. ἀνδρῶν νύκτωρ. 7, 41.

ὅν ἡδὲ κεν αὐτὸς ἀνδρὶ φθίβος με-
γέλει. 7, 100. ἄνδρῶν κόρυδοι
καὶ ἀκανθίδες. 7, 141. ἄμφω
δεσπυζόμενοι ἀνδρῶν. 8, 4. λῆς καὶ
ἀῆσαι. 8, 6. πρῶτος δ' ὢν ἄνδρα
Μενάλκας. 8, 30. οὕτω Δάφνις
ἄνδρῶν ἐμὸν. 9, 14. παρὼν ἄνθρω-
ποι. 9, 29. χρηὸς μοχθεύον-
τας ἐν ἀλγὶ ἄνδρας ἀνδρῶν (pro ἀν-
δρῶν.) 10, 56. ὁ δὲ τὴν Γαλάττην
ἀνδρῶν. 11, 13. ἀμὰ κήρυκας
ἀνδρῶν. 11, 39. μέλλῃ τὸν Ἀ-
δωνιν ἀνδρῶν. 15, 96. θεὸς θεοὶ
ἀνδρῶν (dor. pro ἀνδρῶν.) 16,
3. βροτῆς βροτοὶ ἀνδρῶν (vet.
ἀνδρῶν.) 16, 4. μεσάνων
δ' ὑποφῆται ἀνδρῶν (pro ἀνδρῶν)
Πτολεμαῖον. 17, 115. Ἀρτεμιν
ἀνδρῶν (pro ἀνδρῶν) καὶ εὐρύ-
τερον Ἀθῆναι. 18, 36. ἄρξομαι
ἀνδρῶν. 22, 25. πολυδεύκεα πρῶ-
τον ἀνδρῶν. 22, 26. σὲ κάτορ ἀ-
νδρῶν. 22, 135. ἀκρίστερον ἀν-
δρῶν (dor. pro ἀνδρῶν) Ἀλκί-
μῆναν ὀνομασί. 24, 75. διδύμοις
αὐλοῖσιν ἀνδρῶν ἀδύ τι. Ep. 5, 1.
πρὸς λύραν ἀνδρῶν. Ep. 19, 6.

ἀνκῆς. πλαγαῖς ἀνκίσι πρέσβ-
που συμφύρην. 22, 110.

ἀήρην. ἀήραντες μέγα κῦμα.
22, 10. ἥς ἐνὶ χῆρας ἄηρον (at-
tolle, in imperativo) 22, 65.
τῆς μὲν ὕψι λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς
ὅσσαν ἀἴρων, θηδίσσετο. 25, 73.
ῥέπαλον αὖν ἀήρας. 25, 255.
ἐρῶν ἀήρας ἄπνευστον. 25, 270.
σὺ ζυγὸν αἰὲν ἀήρης. 27, 20. κῆ-
γὼν πακτιδ' ἀηράμενος. Ep. 5, 2.

ἀέκων. λιπὼν ἀέκυσαν. 27, 34.
ἀέναιος. τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀεγῶς
Ἀχέροντος μαλακαίποδες ἄγαγον
α 3 Ὡς.

I N D E X

ᾠρμη . 15, 102. ἀέναν ῥῆθρον.
Ep. 4, 5.

ἀένναος. ῥθρον ἀέννανον κρέναν.
22, 37.

ἀέξην. 25, 17.

ἀεργός. ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά. 15,
26. ἢ δ' ἐς ἀεργώς (pro ἀεργός)
ἐβόλλεμην ἐπ' ἀσπίδι σε δόμῳ, non
in domum otiosam (id est, ubi
nil agitur) te mittere decre-
vi. 28, 15.

ἄζεσθαι. revereri. Ἑρμῶ
ἀζόμενος δηνὴν ἔπιν ἡνοδίοιο. 25,
4. τὰς παφίλας χόλον ἄζεο (pro
ἄζου) 27, 14.

ἄζυξ, innuptus. ἄζυγα κώραν
φιλέην. 27, 7.

ἀηδονιεύς, pullus lusciniæ.
ἀηδονίηες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων.
15, 121.

ἀηδονίς, diminutiv. ab ἀηδῶν.
μυσιόδοι δάφνης ταῖσιν ἀηδονίσι δ-
μοῖον. 8, 38. ξυθαὶ ἀηδονίδες.
Ep. 4, 11.

ἀηδῶν. τοῖς σκῶπες ἀηδόσι γα-
ρῦσαιντο, ululae cum lusciniis
cantu certent. 1, 136. ἢ θε-
μιτὸν ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσθεν.
5, 136. ἀηδῶν συμπάντων λι-
γύφωνος ἀοιδότατη πετεινῶν. 12, 6.

ἀήρ, caligo. ἀέρι πα κέ-
κρυπται. 17, 120.

ἀήτης, ventus. σιγῶντι (pro σι-
γῶσιν) ἀήται. 2, 38. χαλιποῖς
ἐνέκυρσαν ἀήταις. 22, 9.

Ἀθάνα, nomen Deæ. ἀή-
δοισα (pro κήδουσα) εὐρύστερνον Ἀ-
θάναν. 18, 36. ὕμματα μοι ἔην
χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. 20,
25.

Ἀθανάα, productum pro Ἀ-

θάνα. γλαυκᾶς Ἀθανάας δῶρον.
28, 1.

Ἀθαναία. ὅς ποτ' Ἀθαναίαν ἔ-
ριν ἤρισεν. proverb. 5, 23.

Ἀθάνατος. ὃ γὰρ ἀγῆρω ἀθά-
νατοι. 12, 18. ἐξ ᾧ (pro ἡ)
ἐν ἀθανάτοις δ' τεκνῶν. 15, 47.
τὸ μὲν ἀθανάταν (pro ἀθανάτην)
ἀπὸ θνητῶν ἀνθρώπων ἐποίησας
Βερενίκην. 15, 106. ὕμνην ἀθα-
νάτης. 16, 2. ἀθανάτων τὸν ἄ-
ριστον ἄδωμεν ἀοιδαῖς. 17, 2. ὕμνοι
καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν. 17,
8. ἀθάνατοι καλεῦνται. 17, 25.
ᾧδε ἀθανάτων ἱερὸς γαμος ἐξίτε-
λέθη. 17, 131. γαμβρός ἀθα-
νάτων κεκλησέται. 24, 82. παῖ-
δες ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖ-
σιν ἔασι. 25, 41. ἀθανάτων φρε-
σὶν τινος ἐνθάδ' ἰκάνης. 25, 52.
οἷον ἀθανάτων τιν' εἰσκομεν ἀνδρά-
σι πῆμα ἐφῆναι. 25, 199. ἀθα-
νάτων τις ἐπὶ φρεσὶ μοι θῆκε. 25,
276. ἀθανάτων αὐτοὶ πλεον ἔχου-
σι βροτοὶ. Ep. 13, 6.

Ἀθέσφατος. ἀθέσφατον ὕλβον
ῥυόμεθ' ἐνδυκέως. 25, 24.

Ἀθηναία. 15, 80.

Ἀθηναῖος, Atheniensis. 14, 6.

ἄθλημα. ταῖν χηροῖν ἀθλήματα,
de instrumentis piscatoriis
dictum. 21, 9.

ἄθλον. 1, 3.

ἄθλος. βᾶνις δ' ἐπ' ἄθλον θυμ-
ναστῶν. 23, 56.

ἄθρην. λύκον ἀθρήσασα ὄϊς. 11,
24. τὰ ποικίλα (scil. ἤτρια) ἄθ-
ρησον. 15, 78. πόθεν οἶσεται
(ver. αὐξεται ποῦ.) ἀθρῆ. 16,
16.

ἀθρέας, confectus, repenti-
nus.

IN THEOCRITVM:

ΠΟΥ. κατήριπτε ἐς μέλαν ὕδωρ ἀ-
θρόος. 13, 50. ἄτηρ ἀπ' ἕρανῃ
ἤριπεν ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 51.
ἀθρόος. ὕχλος. 15, 72. ἄμ-
μις μιν ἀθρόοι ἐξω οἰσεύμετες. 15,
132. ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπρο-
θεν ἀθρόος ἄλτο', leo saevus e
longinquo toto impetu in me
irruit, 25, 252.

αἰ, vac. αἰ αἰ ἔρως ἀνιερῶ (vet.
ἀνιερῶ πον.) 2, 55. αἰ αἰ τῷ
σκληρῷ μάλα δαίμονος. 4, 40. αἰ
αἰ φιλῶν. 7, 121.

αἰ pro ἡ, ἡ. αἰ τοι πισεύσαιμι.
5, 20. αἰ λῆς. 5, 64. οἱ μή
τυ φλάσσαιμι. 5, 150. αἰ τι
μενέλικας προσφιλεῖς ἄσε μέλος.
8, 33. αἰ δ' ἀφίερπ. 8, 43.
& 47. οἱ δέ τι λῆς με δι-
δάξαι. 8, 85. οἱ δέ τοι αὐτὸς
ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἤμετες. 11,
50. αἰ ὦδε ποῖς. 29, 21,
οἱ utinam. 16, 82.

αἰα pro γαῖα. 17, 91.

Αἰκιδας. 17, 56.

Αἶας, nomen ducis Graeci.
Αἶας, δ μέγας βαρυμάνιος ἥρως.
15, 138. βαρὺς Αἶας. 16, 74.

αἶγνρος, populus, arbor. αἶ-
γνροι πτελέει τε ἑὸς κιον ἄλσος ἑ-
φαινον. 7, 8. ἄμμιν ὕπερθε κα-
τὰ κρατὸς δονέοντο αἶγνροι πτε-
λέει τε. 7, 136.

Αἰγιαλλῆς. 25, 174.

αἰγιαλός. τὰ κύματά νιν φαίνει
ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν (pro θέουσιν)
6, 12. αἰγιαλόνδε ἐξάλεκτο. 17,
100.

αἰγιβότας, epitheton Panis.
Πᾶνα τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν
ἕκνυ. Ep. 5, 6.

αἰγίλος, nomen herbae. 5,
128.

αἰγίοχος, epitheton Jovis.
ὑμνέομες αἰγίοχῳ (pro αἰγίοχῳ)
Διὸς ὑἱῷ. 22, 1. ἐκ Διὸς αἰγίο-
χῳ τιμὴν ἔχῃ αἰετὸς ἕτορος. 26, 31.

αἰγίπυρος, nomen herbae,
4, 25.

Αἰγύπτιος. Θωρηχθῆς ἐπὶ βυστῇ
ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν. 17, 101.

Αἰγυπτίη, more Aegyptio.
15, 48.

Αἴγυπτος. ἃ τάχος ἡς Αἴγυπτον,
scil. ἰοίς. 14, 68. ἕτις τόσα
φύη, ὅσα χθονὶ Αἴγυπτος (vet.
χθονὶ Αἰγύπτῃ πον.) 17, 79.

Αἴγων, nomen pastoris. ἕκ,
ἀλλ' Αἴγωνος. 4, 2. ὦ τάλαν
Αἴγων. 4, 26.

Αἶδας pro ἄδης. τὰν ἀοιδῶν ἢ τί πῶ
ἡς Αἶδαν τὸν ἐκλειάθοντα Ἰφύλα-
ξῆς, 1, 63. τὰν Αἶδαο (pro
Αἶδου) πύλκν ἀραξῆ. 2, 160. βα-
σεύνται (pro βήσονται) τῇ βόει
ἡς Αἶδαν. 4, 27. ἡν Αἶδαο κε-
κρυμμένος. 16, 30. Αἶδαν ἡς ἑ-
χατον ἐλθῶν ζωὸς. 16, 52.

αἰδοῖται pro αἰδῶται, reve-
regi. αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτει. 24,
68. ὕμνασιν αἰδομένη. 27, 69.

αἰδοῖος, venerandus. Διὶ
κρονίωνι μέληται αἰδοῖο βασιλῆος
(vet. μέλοντι αἰδοῖο βασιλῆος πον.)
17, 74.

αἰὴ pro ἀή. αἰὴ φοιτῶσα. 5,
113. αἰὴ ἀολλέες ἐριδμαίνουσι.
12, 30. αἰὴ (vet. ἄ τοι πον.)
τῷτο Διὸς κῆραις μέλη. 16, 1. αἰὴ
θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζην. 16, 25.
αἰὴ πλεόνων ἔχοι ἥμερος αὐτὸν.
16, 65. αἰὴ (vet. αἰὴν πον.)

ἀπαρ-

ἄπαρχομένοις. 17, 109. αἰὲ μάσσονα γυῖα φορέσκει. 22, 113. αἰὲ δαλῆτό πρόσωπον. 17, 127. αἰὲ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε. 24, 98. αἰὲ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βυκόλῳ ἦν. 25, 95.

αἶν. αἶ δ' αἰοῖσα (pro αἶσα) ζαλοῖ με. 6, 26. ἢ κ' αἶης. 24, 37. αἶσι εὐμενέως δ' θείας. Ep. 4, 18.

αἶν pro αἶ. τόσον αἶν. 2, 151. φθονερὸν κακὸν αἶν ἱμοῖο (vet. ἱμῶ πον.) 15, 10. αἶν αἰδοῖς, (vet. αἰδαῖς line com: mate, πον.) ὑμῶν ἀθανάτης. 16, 1. ἀσβεστὴ γυναικὶς ἐπ' ἀλλοτρίων νόος αἶν. 17, 43. αἶν (πον. αἶν vet.) ἄπαρχομένοις. 17, 109. φαντὶ γὰρ αἶν ἄγχαν (vet. ἀγρυπνίαν πον.) τὸ δ' ἔχην. 21, 37. αἶν ἄδακρυ. 24, 31. ξίφος αἶν ἄκρο. 24, 43. νομοὶ ὧδε τε θηλότες αἶν ἔασι. 25, 14.

αἰετὸς. αἰετὸς ὧς, μέγα λαῖτμα (vet. ὧς μεγάλαιχμος πον.) 13, 24. ὧ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος αἰετῷ. 15, 124. Διδὸς αἰσῖος αἰετὸς ἕρως. 17, 72. ἐκ Διδὸς τιμὴν ἔχῃ αἰετὸς ἕτορος. 26, 31.

αἰθαλίων. αἰθαλίωνες τέττιγες. 7, 138.

αἰθαλῆς, fuliginosus. ἐπ' αἰθαλόντι πετεύρω. 13, 13.

αἶθε pro ἤθε, utinam. αἶθε γενοίμην μέλισσα. 3, 12. αἶθ' ἔνθοι ποδ' ὁ βυκόλος. 5, 62. αἶθ' ἐναρξίθμιος ὥφειλες ἡμεῖς. 7, 86. αἶθε μοι ἦσαν (vet. ἦσαν πον.) 10, 32. αἶθε δυνάμει ἐπιβάλλην. 27, 61.

αἶθην. Ἐρως πολλάκις Ἀφαιτοῖο σέλας φλογερώτερον αἶθῃ. 2,

134. ὑπ' ὀτέον αἶθετ' ἔρατι. 7, 102.

Αἰθίοπες. 7, 113.

Αἰθιοπῆες κελαῖνοι. 17, 87.

αἰθριοκαίτην, sub diō-jacere. 8, 78.

αἶθριος, serenus. 4, 43.

αἶκα pro ἤκα, si. αἶκα τήνος ἔλη κερατὸν τράγον. 1, 4. αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας. 1, 5. αἶκα τοῦ Μῶσαι τὰν ὀρίδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν (pro θείναι) 5, 21. αἶκ' ἐνθρῶς. 5, 51. αἶκ' ἐνθρῶν ταλάρος πλέκοις. 11, 73.

αἶκε pro ἡ ἄν. 5, 55.

αἶκεν pro ἡ ἄν. si. αἶ δέ κ' (pro αἶκα δέ) ἀρέσκη τήναις. 1, 10. αἶκέν μοι τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀήσῃς. 1, 61. αἶκεν τὸν λυκίδαν ῥύσηται. 7, 55.

αἶμα. μέλαν αἶμα. 2, 13. & 55. ἱμοὶ δ' ἄφαρ ἔξισεν αἶμα. 20, 15. αἶμα ῥέει. 21, 46. ἐκ δ' ἔπτυσεν αἶμα φοῖνιον. 22, 98. ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἶμα. 22, 125. πατρῷον αἶμα, genus paternum. 22, 164. αἶματι χρὴ ἔχθρα λῦσαι. 22, 171. αἶμα ἐφοινίχθη. 23, 61. περσῆιον αἶμα. 24, 72. βεβρωκῶς κρητὼν τε καὶ αἵματος. 25, 224. πεφυρμέναι αἶματι πᾶσαι. 26, 25.

αἱμασιᾶ, serpes. ἐφ' αἱμασιαῖσι ἤμενος. 1, 47. ἄνδρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκη. 5, 93. σαθρὸς ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδῃ. 7, 22.

αἱμάσσην, cruentare. βωμὸν αἱμάξῃ τράγος, hircus in ara immolabitur. Ep. 1, 5.

αἱματόης. 22, 7.

αἶμο-

IN THEOCRITVM.

αἰμοβόρος, cruorem devo-
rans. γαστέρα ἄμφω αἰμοβόρος
(pro αἰμοβόρος) ἐκύλιον. 24, 18.

Αἶμος, nomen montis. 7, 76.

αἰνῆν. αἰνέω τὰν κρότωνα. 4,
32. ἐγὼ σὲ τὸν καλὸν αἰνῶν. 12,
23. ἢ κ' ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐθ-
λοῖς αἰνῆθ' αἰσπεύδοντι (pro σπεύ-
δοντι) 16, 15. κινήσῃ σέο λέκ-
τρον. 27, 39. σεῦ τὸ καλὸν τις
ἰδὼν ῥέθορ αἰνέσται. 29, 16.

αἰνόθρυπτος profusus. 15, 27.

αἰνόλεων, saevus leo. 25, 168.

αἶνος, proverbium. 14, 43.

αἶνος, laus. Ep. 10, 4.

αἰνός. αἰνὰ πέλωρα δούω. 24, 13.
θῆρ' αἰνόν. 25, 205. λῆς αἰνός,
25, 252.

αἰνυθῆναι, capere. τυννὸν ἄνι
πυρὸς αἰνυτο δόρυον. 24, 137.

αἰνῶς. 25, 240.

αἶξ. αἶγα τὴν λευκῇ (pro λεύκη)
1, 4. αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος
γέρας. 1, 5. τὰς αἶγας ἐγὼν ἐν
τῷδε νομίσσω (pro νομίσσω) 1,
14. αἶγά τοι δώσω (pro δώσω)
διδυματόκεν. 1, 25. τὴν εἰδὼ τὰν
αἶγα. 1, 143. ταὶ αἶγες μοι βόσ-
κονται κατ' ὄρεα. 3, 1. βόσκει τὰς
αἶγας. 3, 3. λευκὰν διδυματόκεν
αἶγα φυλάσσω. 3, 34. αἶγες ἐμὴν
φίλῃ. 4, 39. αἶγες ἐμὰ 5, 1.
ἔδυσσε τὰς νύμφαις τὰν αἶγα. 5,
12. παρεύσας (pro παρύσης)
αἶγας πρωτοτόκειο. 5, 27. τὰς
αἶγας δεῖς (pro δεῖς) 5, 73. τὰς
λοιπὰς διδυματόκος (pro διδυμα-
τόκος) αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. αἶγες
ἐμὰ θαρσύνετε κερυχίδες. 5,
145. ἢ τιν' ὀχεύσης τὰν αἶ-
γαν (pro τὰν αἶγαν) 5, 148. ἐ-
γὼν ἐνόμειον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς

αἶγας. 7, 87. ἐνθ' αἶγες διδυ-
ματόκοι. 8, 45. ὦ τράγε τὰν
λευκὰν αἶγαν (pro τὰν λευκῇ αἶ-
γαν) ἄνερ. 8, 49. ἃ αἶξ τὸν
κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει.
10, 30. αἶγες ἐμὰ βόσκειθ'·
27, 46.

αἰολομήτας (vet. αἰολομήτραις
πον.) 17, 19.

αἰολόπωλος, epitheton Casto-
ris. 22, 34.

αἰόλος, varius. ἀοιδὸς αἰόλα
φωνέων. 16, 44.

αἰκνός, sublimis. 15, 101.

αἰπολῆν, capras pascere. αἰ-
πολέοντα διδάξαι. 8, 85.

αἰπολικὸν (vet. αἰολικὸν πον.)
θάμηα. 1, 56.

αἰπόλος. αἰπόλα. 1, 1. & 12.

αἰπόλοι (pro οἱ αἰπόλοι) ἦνθον. 1,
80. αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. 1, 86.

αἰπόλος (pro ὁ αἰπόλος) ὅκκ' ἴσο-
ρῇ (pro ἴσορῃ) τὰς μικὰδας. 1,
87. πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον.

3, 19. βάλλῃ καὶ μάλοισι τὸν
αἰπόλον ἃ κλειρίτα. 5, 88. δε-
ρῆτε (pro δεῖτε) τὸν αἰπόλον ὡς

ἐρεθίσθαι. 5, 110. δυσέριστα τὸν
αἰπόλον ἄνδρα καλεῖσαι. 6, 7. ἢς

(pro ἦν, erat) αἰπόλος. 7, 13.

αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐφίκη. 7, 14. τῇ-
νόν πως (vet. τῆνον πῶς πον.)

ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμεν.
8, 26. ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακῆ-
σαι. 8, 28. ὁ δ' αἰπόλος ἦθ' ἐλε

κρίνη. 8, 29. ὁ δ' αἰπόλος ὦδ'
ἀγόμενεν. 8, 81. τήναν τὰν

παύσαν, τῶς οἱ δρύες, αἰπόλα, κάμψας.
Ep. 4, 1.

αἶπος, altitudo, cacumen.
7, 148.

b

αἰπὺς

I N D E X

αἰπὺς, altus. αἰπὺ σᾶμα. I, 125. ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας. 7, 116.

αἶρην. τὰ Δάφνιδος ἄλγ᾽ ἀρσίμαν (pro ἀρσίμην) dolores perferam. 5, 20. αἶρε τὸ νᾶμα, affer aquam. 15, 27. κλέος ἰθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέθου, magnam ab hominibus gloriam reportare. 17, 117.

αἶρην. αἶκα τῆνος ἔλῃ κερσὸν τράγον. I, 4. τὺ με δευτέρᾳ ἐκ πυρὸς ἤλευ (pro ἤλυ, eripuisti. 2, 131. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλῶν. 3, 41. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχην ἢ κύμαθ' ἐλοιτο. II, 49. πρόθεν ἐλοίμην (pro ελσίμην) praeferam. 16, 67. μέγαν Πριάμοιο δόμον ἐλόντες. 17, 119. πῶς μὲν ἔλω (caperem) μέγαν ἰχθύν. 21, 49. κόχλον ἐλῶν μυκάσατο κοῖλον. 22, 75. λίθον ἤλεν. 23, 49. οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἢ π' ἐχαρεῶνος ἐλόντες. 24, 48. κέρας ὕγρον ἐλῶν. 25, 206. τόξον ἐλῶν. 25, 212. ἱερὰ ἐκ κίτας πεπναμένα χερσὶν ἐλοῖσαι (pro ἐλῆσαι.) 26, 7. κεφαλὰν παιδὸς ἐλοῖσα (pro ἐλῆσα.) 26, 20.

Αἶσαρος, nomen loci. 4, 17.

αἰθάνεθαι. 15, 14.

αἶσιος, faustus, auspicatus, epitheton aquilae. 17, 72.

Αἰσουλᾶς. 13, 17.

αἰσυμνήτης, praefectus, praefes. 25, 48.

Αἰχίνας, nomen viri. ἀλλὰ τοὶ αὐτῷ (scil. χαίρην ἔγω πολλὰ) Αἰχίνα. 14, 2. φίλ' Αἰχίνα. 14, 10. 65.

αἶτας (pro αἶτης) amatus. τὸν

δ' ἄτερον πάλιν, ὡς κεν δ' οἰσεκλῆς, ἤποι αἶταν. 12, 14.

αἶτε pro ἄτε, απ. αἶτε συμβάρετα, αἶτ' ἐμόν ἐστι τὸ ποίμνιον. 5, 74. 75.

αἰτῶν. τάν με Ἐριθακίς αἰτῷ. 3, 36. αἰτεύμενος (pro αἰτῶμενος, in passivo) ἔκ ἀναγεύων. 14, 63. αἰτῶν δ᾽ ἔκ ἐπὶ παντὶ. 14, 64. ἀρετὴν ἐκ Διὸς αἰτεῖ (pro αἰτῷ, in medio) 17, 137. πλέσιν εὐάνεμον αἰτεύμεθα (pro αἰτῶμεθα, in medio) παρ Διὸς. 28, 5.

αἶτης, amatus, amicus. ἡ φιλότης τῷ χαρίεντος αἶτει (pro αἶτι) 12, 20. τέρετε δ' ὕμεις αἶτας. 23, 63.

Αἶτνα, nomen celebris illius montis in Sicilia. Θύρσις ὅθ' ὦξ (pro δ' ἰξ) Αἶτνας. I, 65. ἢ δ' Αἶτνας σκοπιὰν (scil. ἔχεται) I, 69. Αἶτνα μᾶτερ ἐμά. 9, 15. πολυδένδρεος Αἶτνα. II, 47.

αἰφνίδιον. 21, 5.

αἰχμάλωτος. 30, 12.

αἰχμητᾶς (pro αἰχμητῆς) ὕμνην αἰχμητᾶν ἱέρανα. 16, 103. αἰχμητᾶ Πτολεμαῖα. 17, 57.

αἰχμητῆς, bellicosus. αἰχμητὰ Πτολεμαῖα. 17, 56. αἰχμηταῖς Κιλίκισσι σημαίνῃ; bellicosus Cilicibus imperat. 17, 88.

αἰψα, αἰψα ἀπολήγοντ' ἄνεμοι. 22, 19. ἐκ μεγάλης αἰψ' ὀλίγος γένετ' ἄνδρὸς. 22, 113. αἰψα φεύγην ὠρμάθῃ. 22, 198. αἰψα περιγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι θρῆες. 24, 51. αἰψα πᾶν χρέος ἐκτετέλεσται. 25, 53. τῆς κύνης προσιδόντας ἀπέπροθεν αἰψ' ἐνόησαν. 25, 68.

αἰών.

IN THEOCRITVM.

αἰών, δηλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρῆς
αἰῶνας ἔκλυτο. 16, 43.

αἰών, litus. ἐπ' αἰῶνος κατε-
τάκετο φυκιοέσσας. 11, 14. κύ-
ματ' ἐπ' αἰῶνι πτυόντα. 15, 133.
καθεύδων αἰῶνος ἐν ψάμμῳ (nov.
sed vet. habet ἄσμενος ἐν ῥάμμῳ)
21, 36.

αἰωρεῖν, suspendere. ὑπὲρ νό-
τοιο καὶ αὐχένος ἤωρεῖτο δέσμα λε-
οντος. 22, 51. ξίφος αἰὲν ἄωρε-
το. 24, 43.

ἀκάματος. 11, 51.

ἀκανθα. ἴα φορέοιτε, ἀκανθαί.
1, 132. ἃ ἀκανθά με ἔπαταξε,
spina me faucianit. 4, 50. ἀπ'
ἀκάνθας τοῖ καπυρὰ χαῖται. 6,
15. ἃ ὀλολυγῶν ἐν πυκινῇσι βά-
των ἀκάνθαις τρύζεσκεν. 7, 140.
ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις διδόντα,
in inuis spinis agitabatur. 13,
64. ἐπὶ μογέοιεν ἀκάνθας. (ἀ-
κανθα h. l. spinæ dorsi) 24, 32.

ἀκανθίς, carduelis. 7, 141.

ἀκανθός. 1, 55.

ἀκάχεσθαι, muerore confici.
νόμφα ἀκάχοιτο. 8, 91.

ἀκήλητος, qui permulceri,
placari nequit, immitis. 22,
169.

ἀκήρατος, incorruptus, sa-
nus. 22, 38.

ἀκικίς, infirmus. Ep. 11, 6.

ἀκιρδός, ignavus. 28, 15.

Ἄκις, nomen fluvii. 1, 69.

ἀκλειδός, inglorius. 16, 31.

ἀκλητος, non vocatus. ἀκλη-
τον τήνοιο φίλας ἐς χῆρας ἐρήσας.
7, 104. ἀκλητος ἐγὼ μέμνοίμι.
16, 106.

ἀκμή, cuspis. ἐτνάξατο δέρα-
τος ἀκμῆς καρτερός. 22, 185.
vigor ætatis. ἀνὴρ νέος ἀκμῇ.
25, 164.

ἀκοίμητος, somni expers,
pervigil. Νύμφαι ἀκοίμητοι. 13,
44.

ἄκειτις, uxor. 17, 39.

ἀκοντιστής, jaculator, epithe-
ton Achilles. 17, 55.

ἀκύνειν. ἢ κ' ἀκύνσας (pro ἤκν-
σας) 4, 6. πόν' ἐγὼ παρὰ τιθ-
τι μαθῶν (vet. μάθον nov.) κα-
λὸν ἢ καὶ ἀκύνσας (vet. ἀκύνσα pro
ἤκύνσα nov.) 5, 39. μικρὸν ἀκύν-
σον. 5, 66. ἀκύνω, χρῆμα καλὸν
τι κοσμήν τὰν βασιλίσσαν. 15, 23.
τίς δέ κεν ἄλλω ἀκύνσαι. 16, 20.
κ' ἢ ποτ' ἀκύνει (vet. κ' ἢ ποτακύνει
nov.) 20, 32. πάλας τινὰ σέθεν
πῆρι μῦθον ἀκύνσας. 25, 162. ἄμ-
μιν ἀκύντεσσιν εἶπεν. 25, 179.
ἀκύντες μῦθον. 25, 186. ἐπεὶ
λελίησαι ἀκύνειν. 25, 196. τάχα
γνώσῃ, πρὶν ἀκύνσαι. 26, 19. ἴν'
ἐμὰς σύγγγος ἀκύνσας. 27, 12.
ἐπὶν ἐμὸν ἔνομ' ἀκύντῃ. 27, 39.
ἀγαθὸς ἀκύνσαι ἐξ ἀγῶν, bene
audies apud cives. 29, 21.

ἄκυνς, vel ἄκων, jaculum. Ep.
2, 3.

ἄκρα, summe. ἄκρα τιμήσας.
27, 43. vet.

ἀκράτιτος. 1, 51.

ἄκρατος, purus, merus, im-
permixtus. τόσον αἶν' ἔρωτος
ἀκράτῳ (vet. τόσον αἶν' ἔρωτος
ἀκράτῳ, ut sit genit. pro ἀκρά-
τῳ) ἐπεχίτο. 2, 152. ἴδοξ' ἐπι-
χίσθαι ἀκρατον. 14, 18.

INDEX

ἀκράχολος, ad iram proclivis, iracundus. 24, 60.

ἀκρέμων, ramus grandis. ἔνδοθι δένδρων ἔχει ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 96. τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

ἀκρέσπερον, summa vel incipiente vespera. ἀκρέσπερον ἀείδοισαι. 24, 75.

ἄκρηβος, qui est in prima adolescentia, valde adolescens. 8, 93.

ἀκριβής. ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβεῖα (pro τὰ ἀκριβεῖα) γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81. ἀκριβής ὕμνασι Λυγκεύς. 22, 194.

ἀκριδοθήκη, decipula, ad capiendas cicadas facta. 1, 52.

ἀκρίς, locusta. ἀκρίδες ὠδὲ λαλεῦντι (pro λαλῆσι) 5, 34. ἀκρίδες (in vocativo) 5, 108. βάτρελχος ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσθω. 7, 41.

ἀκρόκομος, qui copiosiore est capillo, aut, si de arboribus dicitur, fronde. ἀκρόκομος κυπάρισσος. 22, 41.

ἄκρος. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρος ὀλοφυγδὸνα φύσῃς. 9, 30. χειμῶνος ἄκρῳ (pro ἄκρῳ) 11, 37. φιλήματος ἄκρῳ (scil. γέρον) φέρεσθαι, summos honores vel palmam osculi ferre. 12, 31. εἰς ἄκρον ἀδύς, summe suavis. 14, 61. λῶπον ἄκρον περιναῖσθαι. 14, 66. ἔσα δρυὸς ἄκρα φέροντι (pro φέρουσι) quaecunque apicees quercuum ferunt. 15, 112. Ἀργεὺς ἄκρῳ Πηλεσγοί, Pelasgi, Argivorum principes. 15, 142. Διβύας ἄκρον σφυρὸν, extremi

fines Libyae. 16, 77. ἄκρα χειρῶν δάκτυλα. 19, 2. μύες ἐν τερμοῖσι βραχίονιν ἄκρον ὑπ' ὤμων ἔσασαν. 22, 48. δέρμα ἄκρων ἐφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52. ἄκρον τύψε γένειον. 22, 88. τὰ ἄκρα δὲρ' ἰάγη, cuspidēs hastarum fractae sunt. 22, 189. ἄκραν χεῖρα ἐκόλυσεν. 22, 196. ἄκρον ὑπεσᾶς μισθόν, magnū, insigne pollicitus praemium. Ep. 7, 5.

ἀκρωρεῖη. 25, 31.

ἄκτᾶ (pro ἄκτῇ) 22, 158.

ἄκτῃ, litus. ἐκβάντες ἐπὶ ὑπὴν νομόν ἄκτῃν. 22, 32.

ἄκτῆμων, inops. πενίην ἄκτῆμονα κλαίων. 16, 33.

ἄκτιν vel ἄκτις, radius solis. βάλλετο ἄκτινεσσιν ἅπαν πρὸς ὥπον. 22, 86.

ἄκτιος, epitheton Panis, litoralis, litorum praefes. 5, 14.

ἄκυλος, glans. ἔδδ γὰρ ἔδ' ἄκυλοις ὀριμαλίδες (scil. σύμβλητοι εἶσιν)

ἄκωκῃ, cuspis, mucro. 22, 195.

ἀλάβατρον. χεῦσει ἀλάβατρα. 15, 114.

ἀλάθεια (pro ἀλήθεια). ἐπ' ἀλαθείᾳ, revera. 7, 44.

ἀλαθῆς (pro ἀληθῆς) τὸν ἀλαθῆα μῦθον ἔλεξα. 2, 94. εἶπε καὶ Ἀγροῖῳ τὰ λαθῆα (pro τὰ ἀληθῆα). 3, 31. ἐγὼ μὲν ἀλαθῆα πάντ' ἀγορεύω. 5, 76. μάντιν ἀλαθῆα πάντα λέγοντα καλέσασα. 24, 64. οἶνος λέγεται καὶ ἀλαθῆς. 29, 1. κῆμμις χερὶ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι. 29, 2.

ἀλαθί-

IN THEOCRITVM.

ἀλαθινός (pro ἀληθινός) ἐς ἀ-
λαθινὸν ἀνδρ' ἀποβαίη. 13, 15.
χαλκεὸν νιν ἀντ' ἀλαθινῆ πιν ᾧδ'
ἀνέθηκαν. Ep. 17, 3.

ἀλακάτα, colus. 28, 1. pro
ἡλακάτα.

ἄλας, sal. 15, 17.

ἀλαῶσθαι, vagari, errare. ἀ-
λώμενος ὥρεα καὶ δρυμῶς. 13, 66.
ἐκαστὸν καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεῖς
(pro ἀληθεῖς) 16, 51.

ἄλατο. v. ἄλλισθαι,

ἀλγεῖν. ἀλγέω τὰν κεφαλάν. 3,
52. τὸ ἀλγέει. 5, 41. τὸν δάκτυ-
λον ἀλγῶ τῆτον. 8, 23. ὁ δ' ἀλ-
γει. 19, 3.

ἄλγος. τὰ δάφνιδος ἄλγεια εἴ-
δες. 1, 19. κακὸν ἔσσεται ἄλγος
ἔρωτος. 1, 103. τὰ δάφνιδος ἄλ-
γ' ἀροίμαν (pro ἀροίμην) 5, 20.
χεῖρα φοινίχθην ὑπὸ τῷ λγος (pro
τῷ ἄλγος) corpore prae dolo-
re, indignatione, rubefactus
sum. 20, 16.

ἀλδήσκειν, augere, incre-
mentum dare. ἔθνεα μυρία φω-
τῶν λήϊον ἀλδήσκειν. 17, 78.

ἀλέγειν, curare. ἔκ ἀλέγω,
μή μοι κενεῖαν ἀπομάξῃς. 15, 95.
ἔκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπιχθίμε-
ναι Διονύσῃ φροντίζοι. 26, 27.

ἄλειφαρ, unguentum, adeps.
τετράβηνες ἀπολύετο ἄλειφαρ. 7,
147. ὑγρὸν ἄλειφαρ λαζόμεναι.
18, 45.

ἀλέκτωρ. 7, 123.

Ἀλέξανδρος. 17, 18.

Ἀλεύας, nomen regis. 16,
34.

ἀλειῦμαι v. ἄλλισθαι.

ἄλευρον, farina. ἤρατο τῆνες

ὀπτῶ ἀλεύρω (pro ὀπτῷ ἀλεύρῃ)
14, 7. ἄνθρα μίσγοισαι λευκῇ
παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω. 15, 116.

ἄλης, ἄλεντος, Huvius. ἐνθῶν
ἐς τὸν ἄλεντα. 5, 123. ἐς τὸν
ἄλεντα εἰσπομες ἐκ πόλιος. 7, 1.

ἀλητεῖος (nov. ἀλίθιος vet.)
ὅτ' ἀλητεῖην ἦνθον (scil. ὁδὸν) ir-
ritum, frustra, se laborasse.
16, 9.

ἀλίβατος, altus. ἀλιβάτη πέ-
τρας ἄπο παντ' ἐθεώρει. 26, 10.

ἄλιεὺς. ὅτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ
πᾶς πόνος, ὅτος ὁ πλεῖστος. 21, 14.
τῆς ἀλιεῖς ἡγεῖρε φίλος πόνος. 21,
20.

ἀλίθιος (pro ἡλίθιος) stultus,
frustraneus. ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν
ἦνθον (vet. ἀλιτεῖην ἦνθον nov.)
16, 9.

ἀλιθίως, frustra. 10, 40.

ἀλικία (pro ἡλικία) juvenus,
flos aetatis. ἐν ἀλικίᾳ θανῶν
τύμβη ἔτυχες. Ep. 14, 1.

ἄλίκος (pro ἡλίκος) ἄλίκον ἄν-
δρα δαμάσσει. 4, 55. ἄλικά τραύ-
ματα ποιεῖ. 19, 6. τὰ τραύματα
ἄλικά ποιεῖς. 19, 8.

ἀλιδκαυστος, a sole adustus.
10, 27.

ἄλιος (pro ἡλιος) ἄλιος ἄμμι
δεδύκει. 1, 102. χρεὶ μοχθεύοντας
ἐν ἄλῳ ἄνδρας ἀίδεν. 10, 56.

ἄλις pro ἧλις, Elis, regio
Peloponnesi. 22, 156.

ἄλις, satis, abunde. ἐγὼ δ'
ἔχω ὑδ' ἄλις ὄξος. 10, 13. ἄλις
πάντεσσιν Ὀμηρος. 16, 20. ἄλις
νέκυς ἐξ ἐνδὲς οἴκου εἰς. 22, 177.
λειμῶνες φέρουσιν εἰς ἄλις. 25, 17.

INDEX

ἄλιτρος, sceleratus, maleficus. εὖρε θεὸς τὸν ἄλιτρον. 10, 17.

ἄλιτρος, marinus. 1, 45.

ἄλκη. ἄλκης πειρηθῆναι. 25, 222.

ἄλκιμος, robustus, fortis. 25, 42.

Ἀλκιππα, nomen mulieris. 5, 132.

Ἀλκμήνα, mater Herculis.

Ἀλκμήνας υἱός, Μιδεάτιδος ἡρώνας. 13, 20. ἃ Μιδεάτις Ἀλκμήνα. 24, 2. ἐξέγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα. 24, 22. Ἀλκμήνα ἐσάκυσσε βοῶς. 24, 32. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον Ἰφικλῆα. 24, 59. Τειρεσίαν μάντιν Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 65. αἰδοῖσθαι Ἀλκμήναν ὀνόμασι. 24, 76.

ἄλκυον. χάλκυονες (pro καὶ ἄλκυονες) τορρεῖν τὰ κύματα. 7, 57. ἄλκυονες. 7, 59.

ἄλλα pro ἄλλῃ. 15, 127.

ἄλλοι (pro ἄλλοι) δύο μένους, ἐξ ὧ (pro ὧ) ἀπ' ἀλλάλων (scil. ἡμῶν) 14, 46. ὅπως μὴ γείτονες ὦμεν ἀλλάλαις. 15, 10. ἀλλάλοις ὁμαλοῦ. 15, 50. Ἰσεν ἔρασθαι ἀλλάλῳ. 18, 52. ἐς ἀλλάλων τέκνον φιλότητα πνέοντες. 18, 54. φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες. 22, 82. φόνον τεύχον ἐπ' ἀλλάλοισι, caedem sibi mutuo struebant. 22, 192.

ἄλλεσθαι. εἰς κύματα τῆνα ἄλλεσθαι (pro ἄλλεσθαι) 3, 25. ἄλλεται ὀφθαλμός μεν δ δεξιός. 3, 37. ὥς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα. 3, 42. ἐς ὑρανὸν (vet. ὠρανὸν πον.) ἄλλεσθαι. 5, 144. ἄλατο (pro ἡ-

λατο) 19, 4. ἄλατο καὶ ἄγαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) 23, 60. ἄθροος ἄλατο (pro ἄλλετο vel ἄλετο) τοτο impetu profiliit. 25, 252.

ἄλλοι. ἀλλήλους ἐφίλησαν ἴσθζυγῶ. 12, 15. ἀλλήλους σφάλλονται (pro σφάλλῃσι) παλαίσμασιν, se luclando mutuo supplantant. 24, 110. ἀλλήλους λαλῶντες (pro λαλῶσι) τὶν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57. ἀλλήλοις ψιθύριζον 27, 67.

ἄλλοθεν. ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος νεκρίσθ' ἐπέσσει. 1, 34. ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος Ἡρακλῆς. 25, 70.

ἄλλοκα. ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεῦσα. ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν εἰπτεῖ νόον. 1, 36. 37. ἄλλοκά μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομύω. 4, 17. ἄλλοκα σκαίρει ἀμφὶ Λάτυμον. 4, 19. Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἰθρῖος, ἄλλοκα δ' ὕει. 4, 43.

ἄλλοτριος. ἀσέγγυς γυναικὸς ἐπ' ἄλλοτρίῳ νόος αἰν. 17, 43. πεζὸς ἐν ἄλλοτρίαισι βοῶν ἐτάσσατο κόμαις, pedestri exercitu in alienis villis bellum movet. 17, 99. πῶς ἐπὶ νόμοις ἄλλοτρίοις χαλεποί. 22, 146. ἐπ' ἄλλοτρίοις λεχέεσσι καὶ ἄλλοτρίοις κτεάτεσσιν. 22, 149. 150.

ἄλλοφρονεῖν, exanimem esse. πᾶς ἐπὶ γαῖαν κεῖτ' ἄλλοφρονέων. 22, 129.

ἄλλοθις, alio. 22, 20.

ἄλλυτος (pro ἄλυτος) indissolubilis, inextricabilis. ἐς λῶνον ἄλλυτον ἔλθρε. 27, 16.

ἄλλωθεν (per ω) 9, 6.

ἄλλωθι

IN THEOCRITVM.

ἄλλως. εἰ δ' ἄλλως νεύσαις. 7, 109. ἄλλως καὶ σχολή ἐστὶ. 21, 34.
 ἄλμυρῶ, amare. ἄλμυρῶ κλαύσεις. 23, 34.
 ἄλοιον, triturare. σῖτον ἄλοιοντες. 10, 48.
 ἄλοχος, uxor. φίλων μέρον ἀγγελέντα; τέκνοις ἢ ἄλοχοισιν. 16, 87. ἐπεὶ ἴοι φίλας εἰς δῶμ' ἄλοχου. 17, 29. ἰφθίμα ἄλοχος. 17, 128. μνηστεύειν ἄλοχης. 22, 155. ἄλοχῳ πιθήσας. 24, 41. δῶρον Νικίτας εἰς ἄλοχῳ (pro ἄλοχῳ) χεῖρ' ἔας ὁπάσσομεν. 28, 9.
 ἄλς, mare. εἰς ἄλα δερκομένη (pro δερκομένη) 6, 11. ἐξ ἄλδς ἔρχομένης (pro ἔρχομένης) 6, 14. ὅσαις ἐξ ἄλδς ἄγρᾱ, quaecunque e mari visitant. 7, 60. ἰσορῶν τὰν σικελᾶν εἰς ἄλα. 8, 56.
 ἄλς, sal. ἄλεισι μεμιγμένον ὕδωρ. 24, 59. ὕτερον ἢ δ' ἄλκ δολῆς. 27, 60.
 ἄλσος. ἀνὰ πόντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται, per omnes silvas discurrit. 1, 83. ἢ κέτ' ἀνὰ δρυμῶς, ἢ κ' ἄλσεα (scil. ἴσονται) 1, 117. ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. 2, 67. ὑπὸ τᾶλσεα (pro τὰ ἄλσεα) καθίξας. 5, 32. εὐσκιον ἄλσος. 7, 8. αὐλιν ἔχοντα Διδὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος. 25, 169. πόντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξεῖς. 27, 33. δειξὼν ἱμοὶ σέθεν ἄλσος. 27, 44. ἵνα παρθένη ἄλσεα δειξῶ. 27, 47.
 ἀλύσκειν, effugere. ἢ κ' ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις, effugere hominibus non licet. 24, 68.
 Ἄλφειος, fluvius. ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥέον Ἀλφειοῖο βόσκειται. 25, 10.

Ἄλφειος, fluvius. 4, 6.
 Ἀλφειβοῖα, nomen mulieris. 3, 45.
 ἄλφιτρον, farina. ἄλφιστα πυρὶ τάκεται. 2, 18.
 ἄλωα, vinea. 1, 46.
 ἄλωα, area, triturae frugum facta, vel, secundum alios, horreum. ἃ δαίμων εὐκρίθον ἀνὴρ πλήρωσεν ἄλωαν. 7, 34.
 ἄλωα, hortus. ἄλωα δένδρεσσαι, horti arboribus confiti. 25, 30.
 ἄλωα; , epitheton Cereris. 7, 155.
 ἀλώπηξ. ἀμφὶ μιν δὲ ἀλώπεκες. 1, 48. μιστῶ τὰς δασυτέρους (pro δασυτέρους) ἀλώπεκας. 5, 112.
 ἄμα. ἢ δ' ἄμα λαιοτρεμεῖς τῇ πλατύν (pro πλησίον) 10, 3. ὥτε ταῦτα φέρειν ἄμα πάντ' ἰδυνάθην. 11, 59. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἱμνῷ ἄμα. 11, 65. πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες. 15, 68. ἀνθεα μίσγοισαι ἄμ' ἀλεύρω. 15, 116. αἰὲ χαρίτεσσιν ἄμ' εἶην. 16, 109. οἱ ἀριστεῖς ἄμα πάντες κελάδησαν. 22, 99. ἀνέσχεθ' ἀμφοτέρους ἄμα χεῖρας. 22, 130. ἐκ δίφρων ἄμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρεσαν. 22, 142. αἰψὰ προγένοντο λύχνοις ἄμα δαίμονοισι δμῶες. 24, 51. ὕφρα κιῦσιν ἄμα σφίσιν ἄρκιος εἶη. 25, 190. ἐγὼ θάμνοισιν ἄμα (sub) σκιεροῖσιν ἐκρύφθην. 25, 227.
 ἄμα pro communi ἄμα. χεῖ (vet. χεῖ) μὲν ἄμα βόσκοιντο. 9, 4. ἄμα κῆρυγαν ἀείδον. 11, 39.

ἄμα

INDEX

ἀμαθύνειν, in pulverem redigere, destruere. ἐν φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει. 2, 26.

ἀμαιμάκετος, insuperabilis. 25, 258.

ἀμαλδύνειν, corrumpere, confumere. χρήματα ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων. 16, 59.

ἀμαλλοδέτης, manipulorum collector. 10, 44.

ἀμαῖν, metere. ἃ πρὸν ἀμώντισσι ποταύλει. 10, 16. ἄρχισθαι (scil. χρῆ) ἀμώντας ἐγειρομένω κορυδαλλῷ. 10, 50. θαλλὸν ἀμάσας. 11, 73.

ἀμαξιτὶς, via, orbita. ἦδη εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν. 2, 76.

ἄμαρ, (pro ἡμέρῃ) θέρους μέσῳ (vet. μέσῳ sine jota subscripto, nov.) ἄματι τοιάδ' αἶνον. 6, 4. τῆνο κατ' ἄμαρ. 7, 63. ποῖος τις δαίλιν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσση. 10, 5. ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ δεῦσα (vet. δεῦσα nov.) 11, 69. εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο, cum meridies instaret. 13, 10. νότῃ τρίτον ἄμαρ αἰνυ. 13, 29. ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον, quotidie. 17, 96. ἔσσι δὴ τῷτ' ἄμαρ, profecto illud erit tempus. 24, 84. ἐπ' ἄματι τινυνδὸν ἄνευ πυρὸς αἰνυτο ὁδρεπον. 24, 137. τῷδε (pro τῷδε) ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον. 29, 14.

ἀμάρα, cloaca, sordes. βάλλεις εἰς ἀμάραν με. 27, 52.

ἀμάρυγμα, splendor, nitor. 23, 7.

Ἀμαρυλλίς, nomen mulieris. κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. 3, 1. ὦ χαρίεις Ἀμαρυλλί. 3, 6. 4, 38. Ἀμαρυλλί φίλα. 3, 22.

κῆδων' (pro καὶ ἔδωκε) Ἀμαρυλλίδι. 4, 36.

ἀμχυρὸς, obscurus. ἀμχυρῇ (pro ἀμχυρᾷ) φάτνη. 22, 21.

ἀμβαλίνειν (pro ἀναβαλίνειν) 24, 78.

ἀμβάλλεσθαι (pro ἀναβάλλεσθαι) φιλικὸν μέλος ἀμβάλειν (pro ἀμβάλειν) . carmen amatorium canere. 10, 22.

ἀμβομβεῖν (nov. pro ἀναβομβεῖν) susurrare, de apibus dicitur. ἀμβομβεῦσα (pro ἀμβομβεῦσα) μέλισσα. (ἀβομβεῦσα. vet.) 3, 13.

ἀμβροσία, cibus deorum. ἀμβροσίαν ἀποτάξασα. 15, 108.

ἀμβρόσιος, immortalis, divinus. ποτὸν ἀμβρόσιον. 11, 48. εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρεσ' ἤβας αὐτὸν ἄγει. 17, 32.

ἀμείβεσθαι. ἐνέησα θύρας ὑπὲρ ἑδδὸν ἀμειβόμενον, ipsum vidi, portae limen superantem. 2, 104. τὸν ἐγὼ ἀμείψθην, cui ego respondi. 7, 27. τᾷ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, ira ex vultu conspici poterat. 23, 13. ὁ γέρον ἐξαυτὶς ἀμείβετο. 25, 51.

ἀμείνων. κῆμ' ἔφαθ' ἃ μάτῃ πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω (pro ἀμείνονα) 4, 9. χρυῆ ἀμείνων. 22, 114. αἰεὶ ἀμείνων (pro ἀμείνονες) γαίοντο. 25, 128.

ἀμέλγειν. ἔς τε κ' ἀμέλγεις. 1, 6. αἰγὰ τοι ὀσώ εἰς τρεῖς ἀμέλξει. 1, 25. ὥς μιν (vet. κεν nov.) ἀμέλγεις σπείσω ταῖς μοῖσαις 1, 143. τὸ δ' ἀμελγέειν. 1, 151. κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις (pro ἀμέλγεις, mulges) 4, 3.

τίς

IN THEOCRITVM.

τις παρεύσας (pro παρύσης) αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὸν κύνα δήλετ' ἀμέλγην. 5, 27. αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. αὐτὸς ἀμέλγης (vet. ἀμέλγης ποιν.) 5, 85. τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον (ἀμελγόμενος ποιν.) γάλα πίνω. 11, 35. γάλ' ἀμέλγην. 11, 65. τὰν παρεοῖσαν ἀμέλγει. (mulge) 11, 75. ἦν ὅλον αὐτὸ (scil. φάρμακον) ἀμέλξω, si totum illud remedium exhaustero. παραταδὼν ἐγγὺς ἀμέλγων. 25, 103.

ἀμέρα (pro ἡμέρα) μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἀμέραν. 29, 8.

ἀμέργην, premere, stringere. ἀμερξάμενοι φύλλα. 26, 3.

ἄμερος (pro ἡμερος) mansuetus, mitis. ἔδδ' ἐν ἄμερον ἦχα. 23, 3.

ἀμέτερος. (pro ἡμέτερος) κῆνος δινοῖτε ποῖθ' ἀμετέρῃσι θύρεσσιν. 2, 31. θυμὸν λαίην ἀμέτερον, animum nostrum exhilarat. 7, 30. τὰν ἀμετέρην ἔδον ἦρπον. 8, 75. θαρσύνσας μοῖσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν. 16, 107. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἀμετέροισι λήπωμεν. 22, 177. ἀμετέροισι κλέος ὕμνοισι ἐῴλδον ἀνὴ πέμποιτε. 22, 214. ἀμετέρας εὐσαν ἀπὸ χθονός. 28, 16.

ἄμετρος, immensus, infinitus. μύρεμακας ἄμετροι. 15, 45.

ἀμητῆρ, mellior. ἐν ἀμητῆρεσσι. 7, 29.

ἀμηχανῆν, inopem consilii esse. τὸ φάρμακον ἀμηχανέοντος ἔρωτος. 14, 52. ὅτε μιν ἀμηχανέοντ' ἐνύχας, cum ipsum deficere sentiret. 22, 103.

ἀμήχανος, inops consilii. 1, 85.

ἀμίθιος (pro ἡμίθιος). μῦθος ἐν ἀμιθίοις κρονίδαυ Δία πενθέρων ἐξῆς. 18, 18. Κάτορι ὅτις δημοῖος ἐν ἀμιθίοις πολεμιστῆς ἄλλος ἔην. 24, 130.

ἀμῖν. (pro ἡμῖν) χαμῖν ἐστὶ κύων φιλοποῖμνιος. 5, 106. ἔδδ' τὸ σῆμα ἀμῖν τῷ βασιλα καταφαίνεται. 7, 11. ὃ κεν ἀμῖν ἄρχιον ἦν. 8, 13. ἔχ' ἀμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεκε. 13, 1. ἔχ' ἀμῖν τὰ καλὰ πρῶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς. 13, 3. χαμῖν (pro καὶ ἀμῖν) τῆτο δι' ὧτος ἔγεντό ποθ' ἡσυχὰ ἔτως. 14, 27. ἀμῖν γάμος ἔτος ἐν ὕρκῳ, nobis hae nuptiae jurejurando sunt confirmatae. 22, 148.

ἄμμα. ἄμματα ὀρθῶ πῶξ διατηνόμενος. 22, 66. (vet.) ν, ὕμμη.

ἄμμε (pro ἡμεῖς) τίς ἄμμε τίς κρινῇ. 5, 61. τίς ἄμμε κρινῇ. 8, 25. ἄμμε ἐλελήθην βῶκος. 10, 38. ἄμμε περιστέλλων. 15, 75.

ἄμμες. (pro ἡμεῖς) ἄμμες ἐρεσδομες. 5, 67. ἄμμες ἐπίνομες. 14, 20. ἄμμες ὅτε λόγῳ (pro λόγῳ) τινὸς ἄξιοι. 14, 48. αἰῶθεν ἄμμες νῖν ἔξω οἰσεύμετες (pro οἴσομεν) 15, 132. ἄμμες βροτοὶ (scil. ἐσμέν) 16, 4. ἄμμες πᾶσαι συνομάλικες, nos omnes aequales aetate sumus. 18, 22. ἄμμες ἐς δρόμον ἐρψῆμετες (pro ἐρψομεν) 18, 39.

ἄμμι (pro ἡμῖν) ἄλιος ἄμμι δεδύκη. 1, 102.

ἄμμιγα, simul, Ep. 5, 3.

ς

ἄμμιν.

INDEX

- ἄμμιν. (pro ἡμῖν) ὃ θέμις ἄμμιν συρίσθην (pro συρίζην) I, 15. καὶ κύνας ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύοντο. 2, 35. πῶς εὖ τάδε ἴσσεται ἐξ ἴσθ' ἄμμιν. 5, 25. σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας. 7, 2. ἄμμιν ἀσυχία μέλοι. 7, 126. πολλὰ ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρητὸς δονέοντο αἰγῆροι. 7, 135. παρὰ πλευρῇσι μᾶλα δαφιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 145. φέρων ἄλλας ἄμμιν. 15, 17. ὄχλος πολὺς (ἴσος ὄχλος πον.) ἄμμιν ἐπιρῆν. 15, 59. θλίβεται εὐνόα ἄμμιν. 15, 76. ἄμφω ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἱσθν. 22, 170. θν ἄμμιν ἀκρόντεσσιν ἔηπεν. 25, 179. Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι. 27, 17. ἄμμιν ἐμάρετν. 28, 3.

ἄμνασος (pro ἄμνησος) inglorius. 16, 42.

ἄμνηος, agninus. ὑπ' ἄμνηαν θέτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61.

ἄμνης, agna. ἢ κ' ἀπὸ τᾶς κρένας σίττ' ἄμνίδες. 5, 3. βόσκειτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἄμνίδας. (ἄμνάδας πον.) 8, 35.

ἄμνης. εὐβοτον ἄμνην ἔρηδε, pinguem agnum certaminis praemium derone. 5, 24. θὲς ἱσομάτερα ἄμνην. 8, 14. ὃ θησῶ πῶκα ἄμνην. 8, 15.

ἄμνοφόρος (vei) foetus. πάσας ἄμνοφόρας (μαννοφόρας πον.) pro ἄμνοφόρας. 11, 41.

ἄμοιβαδῖς, vicissim. ἄμοιβαδῖς ἄλλοθεν ἄλλος νηκίησ' ἐπέεσσι. 1, 34. ἄμφοτέρωσιν ἄμυσσειν ἄμοιβαδῖς. 22, 96.

ἄμοιβαῖος, mutuus, alternus. ἄμοιβαῖον ὑπελάμβανε ἄοιδαν βω-

κυλικᾶν. 8, 31. ταῦτα δι' ἄμοιβαίων οἱ παῖδες ἄησαν. 8, 61.

ἄμοιρος, expers. 21, 30.

ἄμολγεύς, mulctra. αἰὲ τὸν ἄμολγεῖα πληροῖ. 8, 87.

ἄμολγιον, mulctra. 25, 106.

ἄμωδς, poster. ἄμωδς λέλασται. 2, 158. αἰ τὸν φραγμὸν ὑπερπαῖητε τὸν ἄμωδν. 5, 108. τίς ἐπάκοος ἴσσεται ἄμωδν. 8, 25. θς ἄμωδς καρτερός ἦν. 15, 94.

ἄμος (pro ἡμος) quum. ἄμος ἐνάρχη (ἐνάρχη πον) 4, 61. ἄμος ἀντέλλοντι (pro ἐντέλλεσσι) πεληάδες. 13, 25. ἄμος στέφεται ἐς οὐσιν ἄρκτος. 24, 11.

ἄμοτον, allidue. 25, 202.

ἄμοτος, infatigabilis. 25, 242.

ἄμπαύην pro ἀνπαύην, quieti dare. σῶμα κεκμακὼς ἄμπαύων. Ep. 3, 2. ἀπ' ἄγρας κεκμακὼς ἄμπαύνται. 1, 17.

ἄμπεδῖον pro ἀνὰ πεδῖον. μυρία ἄμπεδῖον κρηνώμιον ἐνδιάσκειν ποιμένες μῆλα. 16, 38. ἄμπεδῖον βλήχοιτο. 16, 92.

ἄμπελαγος pro ἀνὰ πέλαγος. 22, 20.

ἄμπελεών, vinetum. 25, 157.

ἄμπελος. μή μεν λωβάσῃθι τὰς ἄμπέλος (pro ἄμπέλος) 5, 109. ἄμπελος ἃ γλυκύκαρπος. 11, 46. βοτρυόποις ἄμπελος. Ep. 4, 9.

ἄμπεχόνη, vestimentum. 27, 59.

ἄμπέχονον, amiculum. τῶμπεχονον (pro τὸ ἄμπέχονον) λαζιῦ. 15, 21. τῶμπεχονον φέρε μοι. 15, 39. φυλάσσειο τῶμπεχονόν μεν. 15, 71. τῶμπεχονον ποίησας

IN THEOCRITVM.

ποίησας ἐμὸν ῥάκος, amiculum meum laceralli. 27, 58.

ἀμπνῆν (pro ἀναπνῆν) respirare. πρὶν αὐθις ὑπὸ τροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263.

ἀμπυξ, reticulum, ornatus mulierum. I, 33.

ἀμυκλαί. calcei. IO, 35.

Ἀμύκλαιοι, gens. 22, 122.

ἀμυκλαΐδην, amyclaeorum lingua loqui. φαίη χ' ἀμυκλαΐσδων (pro δ' ἀμυκλαΐζων) 12, 13.

Ἀμυκος, nomen viri, a Poluce viri. 22, 69. (nov.) ἢ ῥ' Ἀμυκος. 22, 75. ἄπαν Ἀμύκοιο πρέσσωπον. 22, 86.

ἀμυλος. 9, 21.

Ἀμύντας, nomen viri. 7, 2.

Ἀμύντιχος, idem cum praecedente. 7, 132.

ἀμύσσην, unguibus radere, laniare. ἀμφοτέραισιν ἀμύσσειν ἀμοιβᾶδις. 22, 96. ἡσέτι χῆλος ἀμύξω. 27, 18.

ἀμυχμῆς, laniatio, vulnera, 24, 124.

ἀμφαλῖν (pro ἀναφαλῖν) ostendere. ἀμφαλῖν μέγαν ὤμον. 24, 12.

ἀμφιδυρος, utrinque fores habens. 14, 42.

ἀμφικαλύπτειν. πασάων ἔρωσ ἀπαλλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. 13, 48.

Ἀμφικλῆς, nomen viri. Ep. 13, 3.

ἀμφιλαφῆς, amplius. 24, 46.

ἀμφιπιάζειν, comprehendere. χαλαῖς ἀμφεπιάξει (scil. χίμαρον) λύκος. Ep. 6, 4.

ἀμφιπολῆν, obambulare. ἀμ-

φιπολῆς μέγα μαλινάλον. I, 124.

χῶς ὕρος ἀμφιπολῆτο 7, 74.

ἀμφίπολος, ancilla. 24, 91.

ἀμφιστέλλεσθαι, indui. κῆμφισηλαχμένα (pro καὶ ἀμφισηλαχμένα) τὰν ξυσίδα. 2, 74.

ἀμφιτιθέναι. κατὰ κόσμον ἀμφίδεις. 15, 40. ἀμφίδεις ἐκ ῥεδέων σὺν ἵματι. 23, 39. δέρμα ἀμφιδέμην μελέεσσιν. 25, 278.

Ἀμφιτρέιτη, Dea marina. 21, 55.

Ἀμφιτρέων, pater Herculis.

Ἀμφιτρέωνος δ' χαλκιοκάρδιος υἱός. 13, 5. Ἀμφιτρέων ὄπλον ἐπεσχύλευσεν. 24, 5. ἄνταθ' Ἀμφιτρέων. 24, 35.

δ' δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρέωνά ἐρπειτὰ δὴ κανάεσκεν. 24, 55.

Ἀμφιτρέων ὑπ' ἀμνήαν θέτο χλαῖναν παῖα. 24, 61.

Ἀργὴν κεκλημένος Ἀμφιτρέωνος (scil. υἱός) 24, 102.

Ἀμφιτρέων θν παῖα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν. 24, 119.

Ἀμφιτρυωνιάδας. 13, 55.

Ἀμφιτρυωνιάδης. ὕλασιντες ἐπέδραμον Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλεῖ. 25, 71.

ἄρ' ῥήκτον ἔχων ἐν τήθεισι θυμὸν Ἀμφιτρυωνιάδης. 25, 113.

Ἀμφιτρυωνιάδα βίην ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152.

ἀμφότερος μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν (scil. χερσίν) ῥοισα. 7, 157.

χρῦσει ἀμφότεροι κ' ἀνεκήμεθα. 10, 33.

καινὰς ἐπ' ἀμφοτέρωσιν (scil. ποσίν) ἀμύκλας (scil. ἔχων) 10, 35.

φασθ', τῶς πῶδας ἀμφοτέρως (pro ἀμφοτέρως) μεν σφύσθην 11, 70.

ἢ θ' ὀρχαλοὶ πνεύσῃαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες νῶϊν. 12, 10.

δοιῶ τῆς τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην

I N D E X

φῆτε. 12, 12. ἀντὶρρήξαν τοί-
χους ἀμφοτέρους. 22, 13. ἀμφο-
τέρους ὑμνίων. 22, 26. πολλοὶ
κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ τοί-
χων ἄνδρες ἐβάνον. 22, 30. ἀμ-
φοτέρωσιν (scil. χερσίν) ἄμυσσεν
ἀμοιβὰς. 22, 96. ἀνέχεθαι ἀμ-
φοτέρως ἅμα χῆρας. 22, 130.
ἀμφοτέροις λόφον ἐπίνευσον ἐθνη. 22,
186. ἀμφοτέρως λήσασα. 24, 3.
κύνες ἐνέησαν ἀμφοτέρων. 25, 69.

ἄμφω. ἐς πόθον ἤνθομεν ἄμφω.
2, 143. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω
ἐσθόμενοι. 6, 3. ἄμφω τῷ γ' ἦτην
πυρρὸς τριχὼ, ἄμφω ἀνέβω, ἄμφω
συρίσθην δεδωκμένω, ἄμφω ἀκίδεν.
8, 3. 4. ἄμφω ἐταῖροι. 13, 38.
ἀμφοῖν πρόγονός σφιν δ κατεργεῖς
Ἡρακλήδας. 17, 26. ὦ ἄμφω
θνατοῖσι βουδοῖσι, ὦ φίλοι ἄμφω.
22, 23. ἄμφω ἐρημάζεσκον 22,
35. θηρισσόμεθ' ἄμφω. 22, 70.
ἄμφω ἀνέψια. 22, 170. γαστέ-
ρας ἄμφω αἰμοβόρους ἐκύλιον. 24,
17. ἄμφω βρεῖν ἐνεδήσατο δεσ-
μῷ. 24, 27. ἄμφω χῆρας ἐπλαξε.
24, 107. περὶ σκότος ὅσσε οἱ
ἄμφω ἦλθε, ambos ejus oculos
caligo invaluit. 25, 260.

ἀμφώης, utriusque ansis in-
struendus. κισσύριον ἀμφώης. 1, 28.

ἄμωμος, vitio carens, 18, 25.

ἄν pro ἀνὰ ante consonan-
tem. 25, 15.

ἀναβάλλεσθαι. τῷ δ' ἐπὶ δα-
μοίτας ἀνιβάλλετο. 6, 20. δάφ-
νις λιγυρῶς ἀνιβάλλετ' ἀκίδεν (ἀκί-
δεν ποιν.) 8, 71.

ἀναβλύζην, fuisse scaturire,
exundare. Νῆλος ἀναβλύζων. 17,
80.

ἄναβος (pro ἄνηβος) imprubis.
τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύ-
νῃ. 5, 87. ἄμφω ἦτην ἀνάβω.
8, 3.

ἀναγιγνώσκην, animadvertere.
ὅπως κακὰ θηρεῖ ἀνέγνω. 24,
23.

ἀνάγκη. ἦχεν ἀνάγκην. 23, 12.
ἀναγκαῖος, necessarius, vio-
lentus. δεσμῷ ἀναγκαῖα ἐκλυσιν
εὐρῆν. 24, 33.

ἀνάγκη. κακαὶ ἀνάγκαι (κακαὶ
ἀνάγκα ποιν.) ἐχθρὸς ἐκ νάσοιο
πέμψην (πέμψαιεν ποιν.) 16, 85.

ἀνάθρεμμα, alumnus, nutri-
tus. κακᾶς ἀνάθρεμμα λαίνας.
23, 19.

ἀναιδής, impudens. ἀναιδέας
εἶδεν ὀδόντας. 24, 24.

ἀναινεσθαι, renuere, asper-
nari. ἢ κεν ὀδῷ ζαχρηῶν ἀννήνται
τις ὀδίτην. 25, 6.

ἀναιρῆν νῆκος, litem dirime-
re. 22, 180.

ἀνακῆσθαι, consecratum sta-
re. χρύσειοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκῆμε-
θα τᾷ Ἀφροδίτῃ. 10, 33.

ἀνακλαίην. τήνον θανόντα λείων
ἀνέκλαυσε. 1, 72.

ἀνακόπτην, arcere, remove-
re. τριπρὸς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
24, 49.

ἀνακράζην. Λύτονδα δεινὸν ἀν-
έκραγε. 16, 12.

Ἀνακρέων, inclytus poeta.
Er. 16, 3.

ἀνάλιπτος, discalceatus. 4 56.
ἀνάλλεσθαι, exilire. δ παῖς
ἐχάρε καὶ ἀνήλατο. 8, 88.

ἀναμέλπην, cantare. λιγυρᾶν
ἀναμέλψαμ ἀοιδᾶν. 17, 113.

ἀναμε-

IN THEOCRITVM.

ἀναμετρήσθαι, dimetiri, disponere. λόχον ἀναμετρήσθαι. 24, 125.

ἀνανεύειν, abnuere. αἰτιούμενος, ἢ κ' ἀνανεύων 14, 63. ἦν δ' ἀνανεύσθαι. Ep. 4, 15.

ἀνάνυτος, inanis, inutilis. κινάνυτα κωτίλλοισαι, inutiliter garrientes. 15, 87.

ἄναξ ἐνθ' ὠνάξ (pro ὦ ἄναξ.) 1, 128. κακῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος. 7, 79. ἐν δέμοις ἄνακτος ἀρμαλὴν ἐμετρήσαντο πενέτα. 16, 34. ῥήναιεν ἄναξ ἐφίλασθ' Ἀπόλλων. 17, 70. τὸν ἄναξ ἐτάραξεν. 22, 102. σὺ ὕμνησά μοι ἄναξ. 22, 135. ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο χῖος ἀοιδός. 22, 218. ἵνα τέτμοιμεν ἄνακτα, ut inveniamus regem. 25, 61. οἷον τῆτο θιοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78. τῷ μὲν ἄναξ ἐδράξατο σκαῖθ' κέρας. 25, 145. θαύμαζον αὐτὸς τε ἄναξ, ὕβρις τε δαΐφρων φυλιός. 25, 150.

ἀνάξιος. ἔρωτος ἀνάξις. 23 20. Ἀναξώ, nomen mulieris. 2, 66.

ἀναπληρῆν. ἀνεπλήρωσεν ἀλάαν, implevit aream, aut, secundum alios, horreum. 7, 34.

Ἀναπος, fluvius. ὁ ποταμοῖο μέγαν ῥέον ἦχετ' (pro ἦχίτε, tenebatis) Ἀνάπω (dor. pro Ἀνάπῃ.) 1, 68. τὸν ποιμένα ποτ' Ἀνάπῃ τοῖον νέκταρ ἔπινε. 7, 151.

ἀνάρριθμος, innumerus. ἀνάρριθμοι μύλων χιλιάδες. 16, 90.

ἀνάρσιος, impransus. 15, 147.

ἀναρπάζην. ἀναρπάξαντε δαίτες Λευκίπποιος κέρας. 22, 137.

ἀναρρήσσην, dirumpere. ἀναρρήξαν τοίχους ἀμφοτέρως. 22, 12. αἵματι χερὶ νῆκος ἀναρρήξαντας ἔχθρα λῦσαι. 22, 172. τάλαν ἀναρρήξας. 22, 208.

ἀνάρσιος, crudelis. ὕδρι θύρας ἀρράξεν ἀνάρσιος. 2, 6. θωρηχθῆς ἐπὶ βῆσιν ἀνάρσιος λίγυα πτήσιν. 17, 101.

ἀνάσσατος (pro ἀνήσσητος) invictus. ἀνάσσατοι ἐγένοντο. 6, 46.

ἀνάσσεισθαι, sub imperio alius esse. ποταμὸν ἀνάσσειται πτολεμαῖος. 17, 92.

ἀναχέειν, porrigere. ἀνέχεσθαι ἀμφοτέρως ἅμα χῆρας. 22, 129.

ἀναχίζην, scindere. 25, 277.

ἀντιθέειν, consecrare. δάφνις ἀνέθετο (pro ἀνέθετο) Πανὶ τάδε. Ep. 2, 2. δ τὸν τρίποδ' ἀνέθεος. Ep. 12, 2. χάλκεόν νιν κντ' ἀλαθινὸν τὴν ὧδ' ἀνέθηκαν. Ep. 17, 4.

ἀνατρέπην, subvertere, prosternere. ἀνετραπὶτο φρένα λύπα, prae moerore animo dejectus erat. 8, 90.

ἀνατρέχην. ὁ Λεύκιππος ἀνατρέχην ἐς Δίδος ἄως. 13, 11. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος (ἀνέδραμε κόσμος πον.) ἀρέεα. 18, 29.

ἀναύειν, acclamare. ταῖ γυναῖκες μακρὸν ἀνάουσιν. 4, 37.

ἀναφύην, producere. ὦμοι τῷ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. 10, 40.

ἀναφυσᾶν, flare. ψεύδεια ῥίγες ὑπερθεῖν ἀραιῆς ἢ κ' ἀναφυσᾶν, non mendacia super nasum inflabo, i. e. non mentiar. 12, 24.

I N D E X

ἀγγνῶναι (pro ἀναγνῶναι) le-
gere. ὡς παριῶν τις ἀγνοίη. 18,
48.

ἄνδρα, flores. 5, 93.

ἀνδρείος, virilis. 28, 10.

ἀνδριᾶς, statua. Ep. 8, 1.

ἀνδρίον, homuncio. φθονερὸν
καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. 5, 40.

ἀνδρισί, more virorum. 18,
23.

ἀνέγρεθαι, surgere. ἀγγρε-
μένη διέσιχε. 27, 68.

ἀνερύειν, contrahere. ἀνερύ-
σασα δὲ (ἀνέρυσα δ' αὖ τῶς ποιν.)
πέπλωσ. 14, 35. πέπλωσ ἐκ ζω-
τῆρος ἐπ' ἰγνύ ἀνερύσασαι. 26, 17.

ἀνελκύειν, attrahere. ἀνήλκυ-
σα χρύσειον ἰχθύν. 21, 52.

ἀνέλπιστος, desperatus, spei
expers. ἀνέλπιστοι θανόντες. 4,
42.

ἄνεμος. πνοιή ἀνέμοιο. 25, 168.
ἀνέμῳ δεδουημένον αὖτον ἄχερον.
24, 88. τόσα (scil. νέφη) μετὰ
πρώτοις κυλίνδῃ ἰς ἀνέμῳ. 25, 94.

ἀνεμώλιον, frustra, sine ef-
fectu. 25, 239.

ἀνεμώννα, nomen floris. 5,
92.

ἀνευγκῆν. ἔτω ἀνευήκατο φω-
νάν. 23, 18.

ἀνέξοδος, unde exitus non
patet, irremeabilis. 12, 19.

ἀνέρεθαι, interrogare. ὅ,
ττι με πρῶτον ἀνέρευ (pro ἀνέρε,
interrogabas) 25, 193.

ἀνερῶτᾶν. πάντες ἀνερῶτευν,
(pro ἀνερῶτῶν) τὶ πάθει κακόν.
1, 81.

ἄνευ. 24, 137.

ἀνευρίσκην. συγγνὸν τὸν ὕν ἀνεύ-
ρον (invenierunt) 30, 9.

ἀνέχειν. βαρὺν (βάρην ποιν.)

ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα (pro ἀνέχεσθαι)
1, 96. κατέμεινος ὑπὸ τεῦ καὶ τῶν

ψυχῶν ἀνεχόμεν (pro ἀνεχοίμην,
tolerarem.) 11, 52. ἀνασχῶν
εὐτρεῖχα δειρὴν. 18, 57. ξιφείῳ
ἀμυχμὸν ἀνέχεσθαι. 24, 124.

ἀνεψίδς, fratris filius. ἀμφὶ
ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἔσθν. 22, 170.

ἀνήθινος, ex anetho factus.
ἀνήθινον τέφανον περὶ κρατὶ φυλάσ-
σων. 7, 63.

ἀνήθον. 15, 119.

ἄνῆρ. ἄνδρες καλὸν ἐθιράζον-
τες. 1, 33. τῆνον ποτιδερκεται
ἄνδρα γελεύσα. 1, 36. αἰπόλῳ
ἀνδρὶ ἑοικας. 1, 86. ἐκλυσε δίνκ
τὸν μῶσαις φίλον ἄνδρα. 1, 141.
φίλον καταθύσομαι ἄνδρα, amato-
rem carmine magico perse-
quar. 2, 3. ἰὺξ, ἔλκε τυ τῆνον
ἔμδν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17.

22, 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57.
et 63. εἴτε καὶ ἄνῆρ. 2, 44. νύμ-
φαν ἐφάβησ' ἔτι δέμνικα θερμὰ λι-
ποῖσαν ἀνέρος. 2, 138. τὸν ἄνδρα
τὸν δρυτόμον βωτρήσομες. 5, 63.
δυσέρωτα τὸν αἰπόλῳ ἄνδρα καλεῖ-
σα. 6, 7. δοῖταν Κυθωνικὸν εὐρο-
μες ἄνδρα. 7, 12. φιλαίτατος ἀνέ-
ρι. 7, 98. ὦ τράγε, τῶν λευκῶν

αἰγῶν ἄτερ. 8, 49. τίς πόθος τῶν
ἐκτοθεν ἐργάτα ἀνδρὶ (scil. ἑστὶ)
10, 9. ταῦτα χερὶ μοχθεύοντας ἐν
ἀλλίῳ ἄνδρας ἀεῖδεν. 10, 56. χρύ-
σειοι ἄνδρες πάλαι ἦσαν, aurei
(id est, optimi) viri olim erant.

12, 16. χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα
θυώνιχον. 14, 1. χλαμυδὴφόροι
ἄνδρες. 15, 6. ἄνερ φίλε. 15, 52.
ἔχουσα τὸν αὐτῆς ἄνδρα. 15, 131.

IN THEOCRITVM.

ὅκ' ἐπ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἐσθλοῖς
αἰνεῖσθαι σπεύδοντι (pro σπεύδουσι)
16, 14. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐν
πρώτοις λεγέσθω. 17, 3. τί κάλ-
λιον ἀνδρὶ κεν εἴη εὐβρίω. 17, 116. ὅ-
δ' οὖν ἀνδράσιν ἐρ' αἰνέουσι κακαὶ
παρέχοντι (pro παρέχουσι) μέρι-
μναι. 21, 3. ἐξ ἀμφοτέρων τοί-
χων ἄνδρες ἐβχινον. 22, 31. ἄν-
δρας ἐρῶ, τὴς μῆτορ' ὄπωπα. 22,
55. τίττω ἐν ἀλίγκις ἀνὴρ. 22,
94. ἐκ μεγάλῃ αἰψ' ὀλίγος γένετ'
ἀνδρὲς. 22, 113. θάπτετο μάχην
ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200. ἀνὴρ
πολύφιλος. 23, 1. φίλ' ἀνδρῶν.
24, 40. ὃ ἄλλος ἤσσαντες ἄλλοι
(scil. ἐσονται) 24, 79. ἐδρὸς ἐ-
φοι ἄνδρες. 24, 109. χῶνερ (pro
καὶ ὁ ἀνὴρ) ὁ τὰν καμωδίαν εὐρών.
Ep. 17, 1.

ἀνὴριμος, innumerus. μύρ-
μακες ἀνὴριμοι. 15, 45. ἀνὴρι-
μος οἱ εἴη ἄργυρος. 16, 64.

ἀνθεῖν. ὡς παλαιῶν γλάχων
ἀνθεῖσαν (pro ἀνθίσαν) 5, 56.
θεῖν' ἴδε πῶς ἀνθεῖσιν (pro ἀνθί-
σιν) κυπάρισσοι. 27, 45.

ἀνθεμα (pro ἀνάθεμα) dona-
tium. ἀνθεμα ἄγλας χρυσογόνας.
Ep. 13, 2.

ἀνθέρηξ, culmus. 1, 52.
ἀνθος. τὸν ἀνθρον ἐν ἀνθεσι
παῖδα μολύνει. 5, 87. ἐν φέρεβον
(pro ἐφ' ἐρεβον) μαλακοῖς ἀνθεσι
μέλισσαι. 7, 81. τό τοι καλὸν ἄν-
θος ἀτορρεῖ. pulchra forma tibi
desluit. 7, 121. ὅτε μελίσσαις
ἀνθεα (scil. γλυκερώτερὰ ἐστὶ) 9,
35. ἀνθεα μίσγοισαι λευκῇ πάν-
τοῖ' ἅμ' ἀλεύρη. 15, 116. ἀνθεα
ἐβώδη. 22, 42.

ἄνθρωπος. ἄνθρωπε (pro ὁ
ἄνθρωπε) 5, 16. 15, 71. καὶ φον-
τῆτο (scil. φάρμακον) καὶ ἡδὺ γί-
νεται ἐπ' ἀνθρώποις. 11, 4. σοφόν
τι χρῆμα ἄνθρωπος. (pro ὁ ἄνθρω-
πος. 15, 83. μὲν πόθεν ἄνθρωπος.
15, 89. ὑμνοῦμεν ἀνθρώπων σο-
τήρα ἐπὶ ξυρῇ ἡδὺ ἐόντων. 22, 6.
ὅκ' ἐστὶν ἀλύξει ἀνθρώποις. 24, 69.
ἀνθρώποις μετέμμεναι. (pro μετ-
εἶναι) 25, 79. ὅδ' ἀνθρώπων τις
φανόμενος. 25, 218. ἀνθρώποις
νόσος ἀπαλαλκόμεν. (pro ἀπαλάλ-
κιν) 28, 20. ἄνθρωπε, ζωῆς περι-
φείδου. Ep. 9, 1.

ἀνίχ, tristitia. ἃ ἐμὲ ὁ σιγῇ
τέρων ἐντοθεν ἀνίχ. 2, 39. γά-
μοι πληθυσιν ἀνίχ. 27, 24. τὸν
φιλέοντ' ἀνίχαις διδῶν. 29, 9.

ἀνίχ, molestia; moerore af-
ficere. Δέλιος ἐμ' ἀνίχτειν. 2, 23.
ἐπὶ κρητὸν ἀνιῶμαι. 11, 71.

ἀνίεναι, remittere, relin-
quere. γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
11, 23. ἐπὶ σφυρὲς κόλπον ἀνείσαι,
vestes usque ad talos demit-
tentes. 15, 134. λευκὸν ἔαρ χει-
μῶνος ἀνέντος. 18, 27. σε δέψος
ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει. 22, 63.

ἀνιέναι, redire. (ab εἶμι) μῆ-
λα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 87.

ἀνιηρὸς, moerorem allerens,
tristis. ἔρως ἀνιηρὲς (ἀνιηρὲς ποῦ.)
2, 55. ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων
νέρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη. 7, 124.
μήποτε ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἐ-
σσεσθαι 22, 134.

ἀνίκα (pro ἡνίκα) quum,
quando. ἀνίκα ποτ' ἔρχον ἐτρέ-
χον ἵπποι (scil. ἡλὺς) 2, 147.
ἀνίκα ἔβυσσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα.

5, 11.

INDEX

5, 11. ἀνὶκ' ἐπύγιζόν τυ. 5, 41. τὸ ποίμνιον ἀνὶκ' ἐβαλλε. 6, 21. ἦς (pro ἦν, erat) χρόνος, ἀνὶκ' ἐγὼ τε καὶ εὐκρίτος ἐς τὸν Ἄλεντα εἴπομεν ἐκ πόλιος. 7, 1. ἀνίκα καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει. 7, 22. ἀνίκα πρᾶτον ἦνθες. 11, 25. ἀνίκα κατεκλάζατο ἑλέναν. 18, 5. ἀνίκα πίπτει. 23, 30. ἀνίκα παχῶ. 23, 31. ἀνίκα ἀλμυρ κλαύσεις. 23, 34. ἀνίκα τήνας ὀτέον ὕδὲ τέφρα λείπεται. Ep. 6, 5.

ἀνίκατος (pro ἀνίκητος) invictus. 22, 111.

ἀνίσταμαι. μὴ δ τράγος ὕμνιν ἀναστῇ. 1, 152. ὀρθὸς ἀνέστη (pro ἀνέστη) ὁ πυρρὸς. 15, 53. ἀνίσταθ' (pro ἀνάσταθι) Ἀμφιτρώων. 24, 35. ἀνίστα (pro ἀνάστηθι) 24, 36. ἀνίστατε (pro ἀνάστητε) δμῶες ταλασίφρονες. 24, 50. ὀρθὸς ἀνέστη. 25, 149. ἀνίστατο φώριος εὐνή. 27, 67.

ἀνοίγειν. ἀνωῖξα βύβλινον (scil. οἶνον) αὐτοῖς ἐνώδη. 14, 15. Λύκη καὶ νυκτὸς ἀνωῖκται. 14, 47.

ἀνορθῶν, erigere, restituere. τὸν Ἀφροδίτα ἦθελ' ἀνορθῶσαι. 1, 139.

ἀνύατος, auribus carens εὐρήσεις ξέανον ἀνύατον. Ep. 4, 3.

ἀνταμείβεσθαι, vicissim respondere. ὁ δ' ἀνταμείβετο τείως. 24, 71.

ἀντάξιος, aequalis pretii, dignus. δωτίναν ἀντάξιον ὥπασε τέχνας. 17, 114.

ἀντέλλειν (pro ἀνατέλλειν) origi. ἄμος ἀντέλλοντι (pro ἀνατέλλουσι) πελειάδες. 13, 25. ὥς ἀν-

τέλλοισα (pro ἀνατέλλουσα) 18, 26.

ἀντία, ex adverso, e regione. ἀντία κοκκύζοντες. 7, 48. ἀντίκ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ἴδρυται. 17, 20.

ἀντιαχεῖν, ex adverso canere. ξεῖται ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῖσι (pro ἀντιαχῶσι). Ep. 4, 11.

Ἀντιγένης, nomen viri. 7, 4.

Ἀντιγόνα, nomen mulieris. 17, 61.

Ἀντίοχος, rex Syriae. 16, 34.

ἀντιφιλεῖν, redamare. ὅκ' ἀντιφίλησ' ὁ φιληθεὶς. 12, 16. ἦ μὲν ἀντιφιλεῖτο πολὺ πλέον. 17, 40. κἀντιφιλήσομαι (pro καὶ ἀντιφιλήσομαι) Νικίαν. 28, 6.

ἀντλεῖν. ἐκ πίθῳ (pro πίθῳ) ἀντλεῖς δῆλον. προν. 10, 13.

ἀντολή. (pro ἀνατολή) τητὲ (τητὲ πον.) βροχησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς. 5, 103.

ἄντρον. τῆτο κατ' ἄντρον παρ-κύπτουσα. 3, 6. ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν. 3, 13. παπταίνοισα ποτ' ἄντρα. 6, 28. ἱερὸν ὕδωρ νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον. 7, 137. λάϊνον ἄντρον. 7, 149. κῆρυγ' καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. 9, 15. ἐν τῶντρῳ (pro τῇ ἄντρῳ) τὰν νύκτα διαξείς. 11, 44. ἄντρον ἐσὼ τείχοντες δμῶρροδοι. Ep. 3, 5. πάντες ἄντρα ὕπισθεν. Ep. 5, 5.

ἄντυξ, ambitus, currus. εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166. σείων καρτερὸν ἐγχορς ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρᾶταν. 22, 184.

ἀνύειν. ἄγυε πικρὸν ἔρῳτα, καὶ

IN THEOCRITVM.

ἐς τέλος ἄνυσέ μελεας. I, 93. δρόμον ἄνυσεν. 3, 41. ἀνυσάμαν (pro ἀνυσάμην, acquilini) τὸν ἄμυνον. 5, 144. ἐκ ποδὸς ἄνυσε κράναν. 7, 6. ὡς ἀνύσαιο. 18, 17. ἔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα σελάνας. 21, 19.

ἀνύνει, perficere. ὁ χρόνος αὐτοῦ φεύγων, tempus exibat, praeteribat fugaciter. 2, 92. τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, (pro ἄνυμεν) mediam viam absolueramus. 7, 10.

ἀνυπόδατος, discalceatus. καὶ ἀνυπόδατος (pro καὶ ἀνυπόδητος) 14, 6.

ἀνυσισργός, promptus in labore perficiendo, operosus. 28, 14.

ἄνυσις, perfectio, modus. 25, 93.

ἄνω. 15, 125.

ἀνωγεῖν, jubere. ὑποκρίνεσθαι νιν ἠνώγει. 24, 67.

ἄνωθεν. εἴτι περ ἐσθλὸν χαῖων τῶν ἔτ' (ἐκ' ποιν.) ἄνωθεν. 7, 5. ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν. 8, 19. et 22. κορίνθισι εἰμὲς ἄνωθεν (ab origine) 15, 91. ἄνωθεν (a maioribus) ἅπαν πατρώϊον αἷμα. 22, 164.

ἄξενος, ubi hospites male excipiuntur, inhospitalis. 13, 75.

ἄξιος. τὸ σθένος ἄξιον ἄβας. I, 44. ἄμμες ἔτε λόγωντινός ἄξιοι. 14, 48. ἔθνον ἄγεις γάμψ ἄξιον. 27, 32.

ἁοιδᾶ. (pro ἁοιδῇ) πᾶν ἁοιδᾶν φυλαξεῖς. I, 62. ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἁοιδᾶς.

I, 64. 70. 79. 84. 94. 104. 108. 114. 122. λήγεται βωκολικᾶς ἁοιδᾶς. I, 127. 131. 137. 142. βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἁοιδᾶς. 7, 49. ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε ἁοιδᾶν βωκολικᾶν. 8, 31. λιγυρᾶς ἀρχώμεθ' ἁοιδᾶς. 15, 135. λιγυρᾶν ἀναμείψαι ἁοιδᾶν. 17, 113.

ἁοιδῇ, cantatrix, epitheton Musarum. χαλεπὰ δόσι τελέθουσιν ἁοιδᾶν (pro ἁοιδῶν) μισθῶν ἀπάνευθε Διός. 16, 69.

ἁοιδῇ, cantus. καλὰς ποῶν (pro ποιῶν) ἁοιδᾶς. 10, 38. ἐπισσομένοισι γενοίμεθα πᾶσιν ἁοιδῇ, omnes posteri cantu nos celebrent. 12, 11. Ἰάσος ἀνδρός ἁοιδᾶν, carmina Homeri. 16, 57. ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὶν ἄδωμεν ἁοιδαῖς. 17, 2. γεράων θεοῖς κάλλιστον ἁοιδῇ. 22, 223. λιγυφθόγγοισιν ἁοιδαῖς κέσσυφοι ἀχεῦσι (pro ἀχῦσι) μέλη. Ep. 4, 9.

ἁοιδίμος, celebris. 13, 9.

ἁοιδός, cantor, poeta. ταῖ μῶσαι με φιλεῦντι, (pro φιλεῖσι) πολὺ πλεον, ἢ τὸν ἁοιδὸν Δάφνιν. 5, 80. κῆμε λέγοντι (pro λέγουσι) πάντες ἁοιδᾶν ἄριστον. 7, 38. ποτὶ χῖον ἁοιδὸν (i. e. Homerum) ἀντίχ κοκκύζοντες. 7, 47. πολυῖδρις ἁοιδός. (cantatrix) 15, 97. αἰὲν ἁοιδοῖς (ἁοιδαῖς ποιν.) 16, 1. θεοὶ τιμῶσιν ἁοιδός. 16, 19. ἔτος (scil. Homerus) ἁοιδῶν λῶτος. 16, 21. δεινός ἁοιδός δ' κῆρος (i. e. Simonides) 16, 44. ἐμὲ κεχρήσετ' ἁοιδῶν 16, 73. σοφῶν ἐκύρησαν ἁοιδῶν. 17, 6. ἁοιδῶν.

INDEX

δοι. 22, 24. ὑμῖν κῦδος ἄνακτες
ἐμήσατο χῖος κοιδός. 22, 218.

ἀοιδότατος, cantandi arte pe-
ritissimus. ἀηδῶν συμπάντων ἀοι-
δοτάτη πετεινῶν. 12, 7.

ἀολλής, confertus, densus.
κολλέες κῆραι ἐριδμάχουσι. 12, 30.

ἄορ, enlis. 22, 191.

ἀπάγχειν, suffocare, strangu-
lare. ἀπάγξασθαι με ποιησεῖς.
3, 9.

ἀπαλ. (pro ἀπδ) 22, 121.

ἀπαλάλκειν, argere. ἀνδρῶ-
ποισι νόσος λυγρὰς ἀπαλαλκόμεν
(pro ἀπαλάλκειν), morbos tristes
ab hominibus depellere. 28,
20.

ἀπαλός. ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξ-
εμαράνθη. 3, 30. ἀπαλὸν (pro
ἀπαλὸν) πτέρειν ὥς πατησεῖς. 5,
55. ἀνδρὶ παρθενικᾷς ἀπαλᾷς
(pro ἀπαλῆς) πόθος (scil. φοβε-
ρὸν κακὸν ἐστὶ) 8, 59. ἀπαλωτέρα
ἀρεδς 11, 20. ἐφ' ἑρὸν τοι μάκων
ἀπαλὸν. 11, 57. πασάων ἐρώς
ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. 13,
48. ὕδς ἀπαλός. 14, 25. ἀπα-
λοι. κᾶποι (pro κῆποι) 15, 113.
εἶδοντ' Ἡρακλῆα θῆρε δ' ὡς χεῖρεσ-
σιν ἀπαλαῖσιν ἔχοντᾶ. 24, 54.
ὕπδ σὺς πέπλος ἀπαλὸν νάκος βά-
λω. 27, 53. ὅππα Κύπριδος ἱρὸν
καλάμω χλωρὸν ὕφ' ἀπαλῶ (pro
ἀπαλῆ) 28, 4.

ἀπαλός. (aeol. pro ἀπαλός)
πέρειξ ἀπαλῶ σῶματος (pro ἀπαλῆ
σῶματος) 29, 25.

ἀπαμείβεσθαι, respondere.
τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8. τὸν
ἀπαμειβόμενος προσέφη. 25, 42.

ἀπάνευθεν. 16, 70.

ἀπάνευθεν. 16, 109.

ἀπάρθενος, quae non est vir-
go. με ἐθήκε ἀπάρθενον ἡμεν
(pro εἶναι) 2, 41.

ἀπάρχεσθαι, primitias offer-
re. ὕλβω (pro ὕλβῳ) ἀπαρχέ-
μενοι. 7, 33. αἰὲν ἀπαρχομένοις.
17, 109.

ἄπας. ἐκ χροδς αἶμα ἄπαν ἐκ-
πίπωκας. 2, 56. τὰς μοι ἀπάσας
(scil. θαμάλας) λψ ἀπδ σκοπιᾶς
ἐτίναξε. 9, 10. ἄπαν ῥύπος. 15,
20. πλατυάσδοισαι ἄπαντα, oīe
diducto omnia pronunciantes.
15, 88. παισὶ σφετέροισιν ἐπι-
τρέπει οἶκον ἄπαντα. 17, 41. βά-
λετο ἀκτίνεσσιν ἄπαν Ἀμύκοιο πρὸς-
ωπον. 22, 86. ἄπασα σισυφίς
ἀκτᾶ. 22, 158. ἄπαν πατρώϊον
αἶμα. 22, 164. Διδς νοέοντος ἄ-
παντα. 24, 21. κλᾶρον ἄπαντα
ναῖε. (pro εἶναι) 24, 128. ἄπα-
σαι ζωσφόροι ἦσαν. 25, 124.

ἀπάτα. (pro ἀπάτη) ἐξ ἀπά-
τας κεκροταμένοι ἄνδρες, fraude
exercitati viri. 15, 49.

ἀπαυδᾶν, deficere. νεῖκος
ἀπαυδῶν, pugnae renunciāns.
22, 129.

ἀπειλᾶν, minitari. ἀπειλή-
σασα φαγεῖν βρῖφος. 24, 16.
τρηχὺ φωνῇ ἡπεῖλει μάλα πᾶσιν.
25, 75.

ἀπειῖναι, ποθέσαι τιὰ τῶν ἀπ-
όντων (pro ἀπόντων) 10, 8.

ἀπειπεῖν, abnuere, recusare.
ἔστε κ' ἀπείπης. 5, 22.

ἀπειρέσιος, infinitus. 25, 100.

ἀπειρός, id. 17, 77.

ἀπελθεῖν. v. ἀπέρχεσθαι.

ἀπενθεῖν. (pro ἀπελθεῖν) ὥς
πάλιν

IN THEOCRITVM.

πάλιν οἰκᾶδ' ἀπῆθον. 2 84. εἰ-
καδ' ἀπενθεῖν. 11, 64. ἔχων ἐπί-
μετρον ἀπῆθον (ἀπῆθες ποιν.)
12, 26. εἶν' πρὸς μητέρ' ἀπῆθον.
12, 33.

ἀπέχεσθαι. ὅμνους, μὴ μετὰ
λέκτρα ἀπέλθης. 27, 34.

ἀπέχθειςθαι, invisum esse.
μοι τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. 7, 45.
φιλείοισι' ἀπεχθόμενον ποτε θῆ-
βαις. 16, 105. χιῶας ἱερῶσιν
ἀπεχθόμενας ὕσμινος. 22,
174. μηδ' ἄλλος ἀπεχθόμενα
(pro ἀπέχθειςθαι) Διονύσω φροντί-
ζοι. 26, 27.

ἀπεχθής, invisus, odiosus.
κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής. 1, 101.
ἐκλυτε θύνα τὸν ἢ νύμφαισιν ἀπε-
χθῆ. 1, 141.

ἀπηνής, crudelis, insolens.
σφῶ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. 22,
169. ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβη. 23,
1. ἀπηνέα εἶχεν ἐταῖρον. 23,
48.

ἀπίεμαι, abire. εἰ μὴ ἄπει τῆ-
τάθην. 4, 48.

ἀπίκεισθαι (pro ἀφικνεῖσθαι)
κᾶν (pro καὶ ἐάν) ἀπίκη. 23, 44.
ὅππῃ μηδὲν ἀπίζεται ἄγριον ἐρπε-
τὸν. 29, 13.

ἄπιον, pigrum. ἀπίοιο (pro
ἀπίω) πεπαίτερος. 7, 120.

Ἄπης (Ἄπης ποιν.) nomen
proprium viri. 14, 13.

Ἄπης, Peloponnesus. ὃ το-
σόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὐροῖς.
25, 183.

ἄπλητος, infatiabilis, profu-
sus. 15, 30.

ἄπνευσον, sine respiratione.
25, 271.

ἀποβαίνειν, evadere. ἰς ἀλα-
θινὸν αἶδρ' ἀποβαίη. 13, 15. κατὰ
γνώμην ἀπέβα (pro ἀτέρη) τοι,
ex sententia processit. 15,
38.

ἀποβάλλειν, abicere, asper-
nari. τὶ τὸν φίλοντ' ἀποβάλλῃ
(med.) abiicis 11, 19.

ἀπέβλητος, abiiciendus. ἔπος
ἢ κ' ἀτέβλητον φθέγγομαι ἐσσεμέ-
νοις. 17, 136.

ἀποβρίζειν, dormire. κᾶν θέ-
λης, ἀπέβριζόν. Ep. 21, 4.

ἀποδάσσεσθαι. εἶς (εἷς ποιν.)
ἀπεδάσσα τιμᾶς (τιμᾶς ποιν.)
17, 50.

ἀποδεῖν. δῶσάν τε κἀπέδῃσαν
(pro καὶ ἀπέδῃσαν, vel ἐπέδῃσαν,
a verbo πιδάω.) 30, 10.

ἀποδέρειν, excoriare. τοῖσι
(scil. δούχεσσι) θοῶς ἀπέδαιρα
(scil. δέρμα) 25, 278.

ἀποδημεῖν, peregre profici-
sci. 14, 58.

ἀποδρύπτειν, dilaniare. μὴ
σαρκὸς ἀποδρύψῃ δούχεσσι. 25,
267.

ἀποδύειν. τᾶν βαίταν ἀπέδυσ'
ὁ καλαίθιδος. 5, 15.

ἀποδύναι. τᾶν βαίταν ἀποδύς.
3, 25.

ἀποθνήσκειν. κῆκα μᾶποθάνω
(κῆ κα μὴ ποθάνω ποιν.) utrum-
que pro μὴ ἀποθάνω. 3, 27.

ἀποικεῖν, procul habitare. τὸ
δ' ἐκασοτέρω ἐμ' ἀποικεῖς. 15, 7.

ἀποίχεσθαι. ἔξω ἀπώχετο (ἀπ-
είχεο ποιν.) θᾶσσαν. 14, 36. ἃ
πρεσβῦτις ἀπώχετο. 15, 63. καὶ
ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον
πάλαι ὕσσαν. 24, 73.

INDEX

ἀποκλᾶν. ἄρμενα πάντα ἡκῆ
ἀποκλασθέντα. 22, 14.

ἀποκλήν, claudere, inclu-
dere. τὰν αὐλήαν ἀπέκλαξον (pro
ἀπόκλησον) 15, 43. ὁ τὰν νυδὸν
ἀποκλάξας (pro ἀποκλήσας) 15,
77.

ἀποκλίνην. ποτὶ τὰν πίτυν ὡδ'
ἀποκλινθήσ. 3, 38. ἀποκλίνας
ἐπ' ἀριστερὰ, ad sinistram defle-
ctens. 7, 140.

ἀπόκομμα, fragmentum. πέ-
τρας ἀπόκομμι ἀπερᾶμεν. 10, 7.

ἀποκρίνεσθαι. ἡδὲ λόγον ἐκρί-
θην ἄτο (pro ἀπεκρίθην) τὸν πι-
κρὸν αὐτᾶ. 8, 74.

ἀπολήγην, deinnere. αἶψα ἀ-
πολήγοντ' ἄνεμοι. 22, 19.

ἀπόλλυσθαι. ἀπώλετο ὕτος ὁ
μιθός. 10, 45. τὸ λοιπὸν ἀπώ-
λετο. 29, 6.

Ἀπόλλων. καὶ γὰρ ἐμ' ὠπέλλων
(pro ὁ Ἀπόλλων) φιλέη μέγα. 5,
82. Διλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα
φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 67. ῥή-
ναιαν ἄ. αὖξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων. 17,
70. υἱὸς Ἀπόλλωνος. 24, 104.
Ἀπόλλωνος νομίσις ἱερὸν. 25, 21.
Δάλιος (pro Δήλιος) Ἀπόλλων.
Ep. 19, 4.

ἀπολύην. τετράλειες πίθων ἀπο-
λύετο κρατὸς ἄληφας. 7, 147.
ἡρέμα αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τῶν κίτρων ἀπ-
έλυσα. 21, 56.

ἀπομάττην. ἢκ ἀλέγω, μή μοι
κενεῖν ἀπομάξης. 15, 95.

ἀποπαύεσθαι, deinnere. τόσσ'
ἡπῶν ἀπεπαύεσθαι. 1, 138. & 7,
90.

ἀποπέμπην, remittere. ἡδ'
αὐθις ἀδωρήτης (scil. ἡμετέρας
χάριτας) ἀποπεμψῆ (pro ἀποπέμ-

ψῆ 16, 7. τρεπίζῃ μῆλίζαντ'
ἀποπέμψαι. 16, 28.

ἀποπλάζεσθαι, deerrare. ἀ-
ποπλάγχθεντες ἑταίρων. 22, 35.

ἀπότροθεν, procul. τῆς κύνης
προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν.
25, 68. ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀθρόος
ἄλτο. 25, 252.

ἀπόπροθι, procul. 13, 61.

ἀποπτύην, despuere, aver-
sari. ἀποπτύω τὸ φίλαμα. 27, 5.

ἀπορῥῆν, deluere. τὸ τοι κα-
λὸν ἄνθος ἀπορῥῆ. 7, 121.

ἀποσβεννύναι. ὅσον αἶγες ἐμὴν
φίλοι, ὅσον ἀπέσβας. 4, 39.

ἀποσकुλεύην, exspoliare. κα-
λὸν ὅπλον ἀπεσκούλευσε πεσόντος.
24, 5.

ἀποσπένδην, libare. 2, 43.

ἀποσάζην, destillare. ἀμβρῶ-
σιν ἐς τῆθος ἀποσάξασα γυναῖκες.
15, 108.

ἀποσπνῆν, in angustum co-
gere. ὅματα οἰδήσαντες ἀπεσπῆ-
ντο προσώπων. 22, 101.

ἀποσπῆν, abire, amovere.
τὰν μίτραν ἀπέσπῃς. 27, 54.

ἀποστέργην, contemere. κῆ-
μὲν ἀποστέρξαιμι (ἀποστέρξαι με-
νον.) 14, 50. ἀποστέρξαι πό-
θης. Ep. 4, 14.

ἀποσύρην, avellere. πᾶν ἀπ-
έσυρε μέτωπον ἐς ὅτεον. 22, 105.

ἀποτέμνεσθαι. φοινίκας ἀποτέ-
μνεται, partem Phoeniciae
obtinet. 17, 86.

ἀποτιθέναι. ἐς ταλάρας ἀπόθῃ-
μαι. 8, 70.

ἀπότιλμα, avulsam: γραιῶν
ἀποτίλματα πηρῶν (πηρῶν πον.)
15, 19.

ἀποτρί-

IN THEOCRITVM.

ἀποτρίβην. idē ἀποτρίψας, qui
aeruginem deterlit. 16, 17.
πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα. 24,
131.

ἀποτρώγην. τὰς αὐλακὰς ἢ κ' ἀ-
ποτρώγης. 10, 6.

ἀποφέρειν, reportare. μετὰ
πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ
(pro ἀποίσῃ, reportabis, in
medio) 1, 3.

ἀποφεύγην. φεύγει δ' ἀπὸ (pro
ἀπέφευγε) χράς. 23, 13.

ἀποφθίμενος, corruptus, mor-
tuus. 22, 141.

ἄπρακτος, infectus, qui ni-
hil effecit. ἐπὶ ἄπρακτοι ἰκάν-
τι (pro ἰκῶσι) 16, 12.

ἀπρεπής. ἀπρεπὲς ἀνδρῶν. 5, 40.

ἀπρίξ, tenaciter. ἀπρίξ ἔχει
(pro ἔχη) ἀμῶν, tenaciter no-
bis adhaerescere. 15, 68. ἤδοντ'
Ἡρακλῆα θῆρε δύο χήρεσσιν ἀπρίξ
ἀπαλαίσιν ἔχοντα. 24, 54.

ἄπτην, accendere. κῆξάπτης
ἄφθῃ, subito conflagravit. 2,
25. κῆφθα (pro καὶ ἡφθῃ)
incensa est (κῆρα nov. & qui-
dem sine colo) εὐμαρῆως (εὐμα-
ρῆως nov.) κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχ-
νον ἄψαις. 14, 23.

ἄπτην,nectere, alligare.
ἤπτεν ἀπ' αὐτῶν (scil. ὑδῶν) τὰν
λεπτὰν ὀκονίδα. 23, 50.

ἄπτεσθαι. τὰ ὃ φρενὸς ἄπτεται
αὐτᾶς, haec mentem ejus ni-
hil movent. 1, 35. ὦν γὰρ
χ' ἄψῃθε (ὦν. καὶ λαψῃθε nov.)
θιᾶ. 10, 25. κυανῶν ἔχῃψα-
το συνδρομάδων ναῦς. 13, 22. αἰὲ
μάσσονα γυνὴ ἄπτόμενος φορέεσκε
πένυ. 22, 114. ἄπτομένα (pro
ἀπτομένη) κεφαλᾶς παίδων. 24,

6. τὶ ἐνδεθεν ἄψας (pro ἡψω)
μαζῶν. 27, 48.

ἀπφῆς, pater. ἢ λέγω ἀπφῆν.
15, 13. καλὸς ἀπφῆς. 15, 14.
ἀπφῆς τῆνος πρῶαν ἀγοράσδων. 15,
15.

ἀπωθῆν, remove, excu-
tere. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπωσά-
μενοι. 21, 21.

ἀπωθεν, e longinquo, pro-
cul. 1, 45.

ἀπώτρω. 16, 18.

ἄρ pro ἄρα, ante consonan-
tem. 25, 45.

ἄρα. ἄρα τοῖόνδε κρητῆρ' ἐτά-
σατο χίρων. 7, 149. ἄρα τῆνον
τὸν ποιμένα τοῖον νέκταρ ἐπέσει. 7,
151. ἄρά τις ἱξαπίνᾳς με θιδε
βροτῶν ἄλλον ἔτευξε. 20, 20.
ἄρ' ἐμαθες κρήνην ποκ' ἐνύπνια. 21,
29. ἄρ' ἐμὲ νύξης. 21, 50.

ἀραβῆν, strepitum edere.
πυκνοὶ ἀράβησαν ὀδόντες. 22, 126.

ἀραλος, rarus. ψεύδεια ῥινδς ὕ-
περθεν ἀραιῆς (pro ἀραιᾶς) ἢ κ' ἀ-
ναφυσῶ. 12, 24. ἀραιὰ ἴκετο
φωνὰ ἰξ ὕδατος. 13, 59.

ἀραρίσκην, adaptare. ἀμφὶ
πύδισσιν ἰμάσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε.
25, 103.

ἀράσσην, pulsare. τὰν αἶδαο
πύλαν ἀραξῆ (pro ἀράξη) 2, 160.

Ἄρατος, celeberrimus poeta.
τὰν ἀγέλαν ποκ' Ἄρατε, συνάγα-
γον. 6, 2. Ἦρατος (pro δ' Ἄ-
ράτης) δ' φιλαίτατος ἀνέρι τήνῃ.
7, 98. ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀ-
ξύον αἶθετ' ἔρωτι. 7, 102. μηκέτι
τοὶ φρυγῶμις ἐπὶ προθύροισιν, Ἄ-
ρατε. 7, 122.

ἀράχνη. 16, 96.

d 3

ἀράχ-

I N D E X

ἀράχνη, araneae tela. ἀράχνη ἢς ὅπλ' ἀράχνη λεπτὰ διαστήσαιντο. 16, 96.

ἀρβυλίδες, soleae. λίθος πταίονσα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀνῆδη (resonat.) 7, 26.

ἀργαλέος, difficilis, molestus. ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω (pro ἀργαλέω) ἐλυγίχθης. 1, 98. ἀργαλέον μάλα μόχθον. 25, 274.

Ἀργῆος, Argivus. ἔρωε Ἀργῆω ἐπὶ παίδι (i. e. Ityla) 13, 49. ἃ τῆς Ἀργῆας θυγάτηρ. 15, 97. Ἀργῆα κυάνοφρον. 17, 53. σέβας ἔσθ' Ἀργῆασι. 24, 76. Ἀργῆος κεκλημένος Ἀμφιτρώωνος. (scil. υἱός) 24, 102. ἔνεκεν Ἀργῆων τις ὄλισσε θηρίον. 25, 167. Ἀργῆων υἱὸς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι. 25, 198.

ἀργητής, candidus. 25, 131.

Ἀργόθεν. 24, 109.

Ἄργος, regio Graeciae. Ἄργος ἄκρα (principes) πελαγοί. 15, 142. μεσάνια τε καὶ Ἄργος. 22, 58. πολλὰ ἐξέρχεται ἀγῶνων Ἄργη ἐν ἱπποβότῳ κημήλια. 24, 121. φυγὰς Ἄργεος ἐλθῶν. 24, 127. παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππῆλατον Ἄργος. 24, 129. ἡλυθε τήνων τις ἀπ' Ἄργεος. 25, 164. Ἄργεος ἐξ ἱεροῦ αὐτόθεν. 25, 170.

ἀργυραμοιβός, argentarius. 12, 37.

ἀργύρεος. ἐπ' ἀργυρέω (pro ἀργυρέω) κατάκηται κλισμῷ (pro κλισμῷ) 15, 84. πεφυλαγμένοι ἐν ταλαερίσκεις ἀργυρέοις. 15, 114. ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὕγρον ἄλμυρα λαζόμενα. 18, 45.

ἀργύριον. φθόρος ἀργυρίου, qui

multum argenti consumit, rebus vilibus impendit. 15, 18.

ἀργυρίω καθάρῳ, (pro ἀργυρίω καθάρῳ) μνᾶν. 15, 36.

ἀργυρός. πόθεν οἴσεται (αὐξεται nov.) ἀθρή, ἀργυρόν (ἀργυρός nov.) 16, 17. ἀνῆριθμος οἱ ἦν ἀργυρός. 16, 65. αἱ ὑπένεθρον ἄλλα (ἄμμοι nov.) ἀργύρεα ἐνδάλλοντο. 22, 39. ἀργυρός, ἢ τις δ' μιθεὶς ἔρῃς. 22, 64.

Ἀργῶ, navis Argonautarum. κατέβαινεν Ἄργας εὐδρῶν ἐς Ἀργῶν. 13, 21. κοίλαν καθιδρῶνθέντες ἐς Ἀργῶν. 13, 28. ἔνεκεν ἡρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶν. 13, 74. ἡ προφυγῆσα πέτρας ἢς ἐν ξυνίσας Ἀργῶν. 22, 28.

ἀργωτίς nov. vitium typographicum est. recte dant ἄργωτίς vet. herbae nomen. 13, 42.

ἄρδην, irrigare, commadefacere. τί μεν τὸ χιτώνιον ἀρδῆς (pro ἄρδης) 15, 31.

Ἀρέθουσα (pro Ἀρέθουσα) fons Syracusarum. χαῖρ' Ἀρέθουσα. 1, 117. Σικελὴν Ἀρέθουσαν ὁμνῆν. 16, 102.

ἀρήων. ὅστις ἀρήων βωκολιχτάς ἐστι. 5, 67. τῶς ἔστις ἀρήω (ἀρήων nov.) νυμφίον ἐν μεγάροις γυνὴ περιβάλλεται ἄγοσῳ. 17, 128.

ἀρέσκη. αἱ δὲ καὶ ἀρέσκη τήναις. 1, 10. τῷ κέν τυ μάλα πρέφρων ἀρεσαίμην (pro ἀρεσαίμην) 1, 60. ὅρη φίλος, ἴ τοι ἀρέσκη. 7, 50. ἔμδον κακόν, ἔ τοι ἀρέσκη. 14, 36. ἦ τοι ἀρέσκη. 14, 65. δίζυον ὠδὲν ἀρέσκη. 27, 13. ἀρετή. 17, 137.

ἀρήγην,

IN THEOCRITVM:

ἀρήγην, auxiliari. ἀρήγοντες
Μενελάω. 22, 217. Ἄρτεμις
ἄρμιν ἀρήγοι. 27, 17.

ἀρεθῶς, constans, conveni-
ens. ἔχων ἐν τῇθει θυμὸν ἀρεθό-
τα νωλεμὸς αἰὴ. 25, 113.

Ἄρης, pro proelio singula-
ri positum. διακρινώμεθ' Ἄρηϊ.
22, 175.

Ἀριάδνα, nomen mulieris,
2, 46.

ἀρίζηλος, illustris. ἀρίζηλος
Βερενίκῃ. 17, 57. ἀρίζηλος ἐτέ-
τυκτο. 25, 141.

ἀριθματὸς. (pro ἀριθμητὸς)
ἀριθματὸς ἀπὸ πολλῶν. 16, 87.

ἀριθμῆν. τὰ μᾶλα ποθέσπερα
πάντ' ἀριθμῆντι (pro ἀριθμῆσι)
8, 16. κάλλιστος ἴλας μακάρων
ἀριθμῆται. 13, 72. ἀμφότεροι
ἀριθμῆνται (pro ἀριθμῆνται) ἐς
ἔχρατον Ἡρακλῆα. 17, 27.

ἀριθμητὸς. 14, 48.

ἀριθμὸς. 25, 92.

ἀρίσαμος, conspicuus. 25,
158.

ἀριστερὸς. ἀποκλίνας ἐπ' ἀριτέρῃ
(scil. χωρίῳ vel μέρει) 7, 130.
βάλον ἀριστερὸν ἢς κενεῶνα. 25,
229.

ἀριστεύην, praestantissimum,
principem esse. ἀριστεύοντες ἐ-
ρετμοῖς. 12, 27. ἄτις καὶ σπέρ-
χιν ἡρίτευσεν (superavit) 15, 98.
κάλλη ἀριτεύσις (pro ἀριτεύσει)
θεάων. 17, 45.

ἀριτεὺς, princeps. εἰ αὐτῷ
ἀριτεὺς συνέποντο. 13, 17. τίς
ἂν ἀριτεὺς Λυκίων ποτὶ ἐγὼ. 16,
48. ὕπρι ἄλλοι (ἄλλοι πον.)
ἀριτεῖς. (scil. ἦσαν) 18, 17. οἱ
ἅμα πάντες ἀριτεῖς κελάδησαν. 22,

99. ὕχ ὕτῳ ἀριτεῖσιν εἴοικε. 22,
154.

Ἄριστος, nomen viri. 7, 99.

ἄριστος. καὶ μὲ λέγοντι (pro λέ-
γουσι) πάντες ἀοιδὸν ἄριστον. 7, 38.
Ἰδὼδ' ἀνὴρ μέγ' ἄριστος. 7, 100.
ἐλευθέρω οἶος ἄριστος. 14, 59. ἰ-
λευθέρω ὅστις ἄριστος. 14, 60. ἄ-
θανάτων τὸν ἄριστον ἐπὶν ἄδωμεν
ἀοιδαῖς. 17, 2. οἷσι θεοὶ τὸν ἄ-
ριστον ἐτίμησαν βασιλῆων. 17, 12.
ἐπὶ οἱ (εἰ) νᾶες ἄρισται πόντον ἐπι-
πλώοντι (pro ἐπιπλώουσι.) 17, 90.
ὕτος ἄριστός ἐστιν ὄνησεκρίτας. 21,
32.

ἀριτοτόκη, optimae prolis
genitrix. 24, 72. ἀριφραδέως,
manifeste. 25, 175.

ἀριφραδὴς, collustratus. πάν-
τες (scil. τοῖχοι) ἀριφραδέες. 24,
39.

Ἀρκάδες. ἱππομανεῖς φυτὸν ἐς
παρ' Ἀρκάσι. 2, 48.

Ἀρκάδις. 22, 157.

Ἀρκαδικὸς. παῖδες Ἀρκαδιοὶ.
7, 107.

ἀρκῆν. ἀρκῆ τοι ποπύσδεν (pro
ποπύσδην) 5, 7. ἢ ὕχ σοι τὰδ'
ἀρκῆ. 30, 37.

ἀρκευθός, juniperus. νάρκισ-
σος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι. 1,
133. ἐκ τᾶς ἀρκεύθῳ (pro ἀρ-
κεύθῳ) καθελὼν. 5, 97.

ἄρκιος, sufficiens. ὃ καὶ ἅμιν
ἄρκιον ἦν. 8, 13. ὅφρα ἴδωμεν
ἅμα σφίσιν ἄρκιος ἦν. 25, 190.

ἄρκτος, sidus coeleste. ἰγ-
γύθειν ἄρκτυ. 7, 112. ἐκ δ' ἄρκ-
τοι τ' ἰφάνησαν. 22, 21. ἄρκ-
τος σρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκ-
τος. 24, 11.

ἄρκτος,

I N D E X

ἄρκτος, ursus. ὡς ἂν ὄρεα φα-
λάδες ἄρκτοι. I, 115. τρέφω
σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. II,
41. ἀλλ' ἄρκτος τε, (scil. Ἄ-
πης βόσκη.) 25, 185.

ἄρμα. πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τρο-
χὸν ἄρματος ἵπποι. 16, 72. ἄρ-
ματι Θεσσαλὸς ἵππος (scil. ἀνέ-
δραμεν) 18, 30. ἔτω τὸν μέσα-
τον δρόμον ἀνυσεν ἄρμα σελάνας.
21, 19. ἵππης ἐξελάσασθαι ὑφ'
ἄρματι. 24, 117.

ἄρμαλη, demensum cibi. 16.
35.

ἄρματοπηγὸς, curruum fa-
bricator, carpentarius. 25,
247.

ἄρμενον, velum, instrumen-
tum nauticum. ναῦς μένειν ἄρ-
μεν' ἐχοῖσα μετάρσια τῶν παρεόν-
των. 13, 68. κρέμαται σὺν ἱστίῳ
ἄρμενα πάντα. 22, 13.

ἄρμενος, conveniens. πῶς
ταῦθ' ἄρμενα quomodo haec
congruunt. 29, 9.

ἄρμοι (ἄρμοι πον.) modo. 4,
51.

ἄρμονία. 10, 39.

ἄρνακις, pellis agnina. ἄρ-
νακίδας τὰδε πατησῆς. 5, 50.

ἄροτρον. ἂ γέρανός τῷροτρον
(pro τὸ ἄροτρον, scil. διώκη) 10,
31. βῆες τρίβοντες ἄροτρον. 13,
31.

ἄρρεα. ἀνέδραμεν ὄγμος (ἀνέ-
δραμε κόσμος πον.) ἄρρεα. 18,
29. ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφ-
νὸς ἄρρεσις. 24, 106.

ἄρπάζην, μὴν ἀρπάξασα. (pro
ἀρπάσασα) 17, 48. τὰν ἑλέναν
Πάρις ἤρπασε. 27, 1.

Ἀρπάλυκος, magister Her-
culis in luctando. 24, 114.

Ἀρράβις. 17, 86.

ἄρράσσην (pro ἀράσσην) pul-
sare. ὅτε θύρας ἄρράξεν ἀνάρσιος.
2, 6.

ἄρρήκτος, infractus. θάλασσα
κοπτομένη ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
22, 16. ἄρρήκτον ἔχων ἐν στή-
θεσι θυμὸν. 25, 112. ἀνχένος
ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα. 25,
264.

ἄρρήνης, laevis. 25, 83.

ἄρς. ἄρνα τυ σακίταν λαψῆ γέ-
ρας. I, 10. αἱ δὲ κ' ἀρέσκη τή-
ναις ἄρνα λαβῆν. I, 11. χιμαι-
ρῶν δέρματα τῶν μαλακώτερά τε-
τράκις ἀρῶν. 5, 57. ὡς τὸ μὲν
ἄρνες (pro οἱ ἄρνες) ἔχωντι (pro
ἔχουσι) 8, 70. ἀπαλωτέρα ἄρ-
νός. 11, 20. θαλλὸν ἀμάσας
τοῖς ἄρνεσσι φέροις. 11, 74. ὅς
σφετέρης λασσιώτερη ἀρνός. 12, 4.
ἰσχυρὰ ἄρνα νέον βόσκοντι (pro
βόσκουσι) 13, 26. γαλαθηνὰ
ἄρνες γηναμένης ὄϊος ματῶν ποθέσι-
σαι. 18, 42. ματέρεις ἀρνῶν μα-
λακῆς πόκης πέξαιντο. 28, 12.
ῥέξω ἄρνα, τὸν ἰχθῶ, σακίταν.
Ep. 4, 17.

ἄρσεν. ἄρσενα τέκνα. 22, 4.

ἄρσην. ἐπιρρέξαι ἄρσενα χοῖρον.
24, 97.

Ἀρσινόα, nomen mulieris.
15, 111.

ἀρτᾶν, suspendere. ὀπτόταν
ἡρτημένον ἐν προθύροις τοῖσι τεοῖ-
σιν ἰδῆς. 23, 36. τὸν νεκρὸν ἥδεν
αὐλᾶς ἐξ ἰδίης ἡρτημένον. 23, 54.

Ἄρτεμις, nomen Deae. τὸ
Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ἁδᾷ κινήσας
ῥαδά-

IN THEOCRITVM.

ῥαδάμανθα (ῥ' αἰάμαντα) 2, 33.
 ἄλτος ἐπ' Ἀρτέμιδος. 2, 67. Ἀρ-
 τεμιν ἀνδοῖσα. 18, 36. μόνον
 ἴλαος Ἀρτεμις ἦν. 27, 15. πάλ-
 λιν Ἀρτεμις ἀρήγοι. 27, 17. τῇ
 βασίλῃ μογοστέκος Ἀρτεμὶς ἔτι.
 27, 29. Ἀρτεμι μὴ νείμεσα. 27, 62.
 ἄρτι. πένον ἄρτι λιπῆσι (λιπόν-
 των πον.) 2, 80. ἐνδοσά μιν
 (νιν πον.) ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὕδον
 ἀμβρόμενον. 2, 104. ἄρτι γεν-
 ἄσδων. 11, 9. ἄρτι χαίρην τοῖ-
 σι τοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. 23,
 26. ὕρμιδες τρίτον ἄρτι τὸν ἑχα-
 τον ὕρμιον ἀνδρῶν. 24, 63. σφε-
 τέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
 25, 163.

ἀρτιγλυφῆς, recens sculptus.
 ἀρτιγλυφῆς ξόανον. Ep. 4, 2.

ἀρτίζην, perficere. νύμφαι
 χορὸν ἀρτίζοντο, Nymphae cho-
 rum ducebant. 13, 43.

ἀρτιπαγῆς, recens compa-
 ctus. τάλιες ἀρτιπαγῆς. Ep. 3, 2.

ἄρτος. ἐν ὕπνοις πᾶσα κύνων ἄρ-
 τος (pro ἄρτης) μαντεύεται. 21,
 45. ἐν κανέῃ μέγας ἄρτος Δω-
 ρικὸς. 24, 135.

ἀρχηγός (pro ἀρχηγός) 22,
 110.

ἀρχαῖος. ὦ ῥαχίος Πολύφαμος.
 (pro ὁ ἀρχαῖος) 11, 8. οἶνον
 ἐς ἀρχαίαν καταδύς. 26, 11.

ἀρχην, pro ἀρχεῖν, incipe-
 re. ἀρχεῖτε βακολικᾶς, μῶσαι φί-
 λαι, ἀρχεῖτ' αἰοῖδ' αἶ. 1, 64. 70.
 73. 76. 79. 84. 89. 94. 99. 104.
 108. 111. 114. 119. & 122.

ἀρχεῖν. ἐκ τίνος ἀρξέμ' ἐγώ
 (ἀρξεῖμαι πον. pro ἀρξομαι) 2,
 65. πρῶτος (πρᾶτος πον.) ἀρξατο

(pro ἤρξατο) δάφνις. 6, 5. βακω-
 κᾶς ταχέως ἀρχάμεθ' αἰοῖδ' αἶ. 7,
 49. ὦ τὸν γεραίρεν ἀρξεῖμ' (pro
 ἀρξομαι. 7, 95. Μενάλκας ἀρξα-
 το πρᾶτος. 8, 32. αἰοῖδ' ἀρχεῖν
 (pro ἀρχην, incipe) πρᾶτος. 9,
 1. & 2. ὅς νῦν ἀρχόμενος τᾶς
 αὐλάκος ἔκ ἀποτρώγης. 10, 6.
 μωμᾶσθαι μ' ἀρχῇ τυ. 10, 16.
 ἀρχεῖν (scil. χρῇ) ἀμύντας ἐγνη-
 ρομένη κορυδαλλῶ. 10, 50. Λυ-
 γυρᾶς ἀρξάμεθ' αἰοῖδ' αἶ. 15, 135.
 ἐκ Διὸς ἀρχάμεθα. (pro ἀρχά-
 μεθα) 17, 1. Κάτορος ἡ πρώτη
 πολυδεύκειος ἀρξομ' ἀνδρῶν. 22, 25.
 ἀρξεῖμαί τι κρέκην. Ep. 5, 3.
 ἀνὴρ σφιν λώϊον ἦν ἐκ σέθεν ἀρχο-
 μένοις. Ep. 13, 5.

ἀρχή, initium. 14, 30.

Ἀρχίας, nomen proprium
 viri. 28, 17.

Ἀρχίλοχος, poeta. Ep. 19, 1.

ἀρχός, princeps. 25, 43.

ἀρωγός, auxiliator. πάντεσ-
 σιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγός (scil. αὐ-
 τὸς ἰδρυσεν) 17, 125.

ἀσάδμ, taedio affici, fati-
 gari. ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς.
 25, 240.

ἀσκαλος, non fossus, incul-
 tus. ἀπὸ σπέρω ἀσκαλα πάντα.
 10, 14.

ἀσκητὸς. ἀσκητὰ (pro ἀσκητῇ,
 ornata, scil. γυνή) πέπλῳ καὶ ἄμ-
 πυκι. 1, 33. ἤματα ἔκ ἀσκητῶ.
 24, 138.

ἄσμενος, (vet.) gaudens, li-
 bens. (αἰῶνος, litoris, πον.)
 21, 36.

ἀσπάλαθος, tribulus. ἐν ὄρῃ
 ἀσπάλαθοι κομῶντι (pro κομῶσι)

INDEX

4, 57. κάγκανα ἀσπαλάθω (pro ἀσπαλάθῃ) ξύλ' ἐτοιμάσατε. 24, 87.

ἀσπατίως, libenter. 16, 7.
ἀσπιδιώτας (pro ἀσπιδιώτης)
ἐπιδόντα μένῃν θρασύν ἀσπιδιώταν. 14, 67.

ἀσπιδιώτης, miles scutatus. 17, 93.

ἀσπίς, scutum. σήων καρτε-
ρὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πρέ-
ταν. 22, 184. χαλκήαν κατέθη-
κεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 14. ὑπ' ἀσπίδι
νῶτον ἔχοντα. 24, 123.

ἄσσον, prope. ἄσσον ἰούσα (pro ἰύσα) 1, 112. βάλον (scil. βέ-
λος) ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν ἡς κενεῶ-
να. 25, 229.

Ἀσσύριος. Ἀσσυρίῳ (pro Ἀσ-
συρίῳ) παρὰ ξήνοιο μαθοῖσα. 2,
162.

ἀσπεμφής, immotus, fortis. 13, 37.

ἀστήρ. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες. 2,
166. πυρρὸς ἀπ' ἕραν ἡρίπεν ἀ-
στήρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 50.
ὃν βοτῆρες ἡστέρι πάντες εἶσκον. 25,
140.

ἄσποργος, inhumanus. μ' ἐσι-
δὼν ὠσποργος (pro δ ἄσποργος.) 2,
112. ἀσπέργῃ (impiae) γυναι-
κὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν. 17, 43.

ἄστος, civis. ἡ τινος ἀστών λα-
νὸν ἐπιθρώσκει. 7, 24. ἀγαθὸς
ἀκῆσει ἐξ ἀστών. 29, 22.

ἀστέγαλος, talus. οἱ πόδες ἀ-
στέγαλοι τεῦ. 10, 36.

ἄσπεπτος, non respiciens. 24, 94.

ἄστρον. δύνοντα καὶ ἕραν ἱξα-
νόντα ἄστρα βιχζόμενα. 22, 9.

μέλλῃ ἐς ἕρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμ-
βαίνον. 24, 77.

ἄστυ. ἕλαχας μέγα ἄστυ. 16,
84. ἄστρα προτέρεισι πάλιν ναλοῦν-
το πολίταις. 16, 88. ἕδ' ἐτις ἄ-
στρα τέσσα βροτῶν ἔχῃ ἔργα δαίν-
των. 17, 81. τὸν ἀδέα μήτε κατ'
ἄστυ μήτ' ἐν ὕρῃ φιλέοις. 20, 44.
ἡ δὲ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένη. 25,
45. ἡλήληθεν ἀπ' ἄστρος. 25,
56. τῷ ἡς ἄστυ ἐσιχέτην. 25,
153.

ἀστυκός, urbanus. ἀστυκὰ χή-
λεα θλίβην. 20, 4. τὰ ἀστυκά
μ' ἔκ ἐφίλασεν. 20, 31.

ἄσυχᾶ (pro ἡσυχᾶ) placide.
τὴν πεταήσομαι ἄσυχᾶ. 2, 11.
ἄσυχᾶ νεύσον. 2, 100. κύματα
ἄσυχᾶ καχλάζοντα, fluitus pla-
cide strepentes. 6, 12.

ἄσυχία (pro ἡσυχία) quies. 7, 126.

ἄσυχος (pro ἡσυχος) quietus,
sedatus, placidus. 14, 10.

ἀσφαλέως. περὶ νόσον ἀσφα-
λέως κάμπτοντα τροχῇ σύριγγα
φυλάξῃ. 24, 118. ἀσφαλέως
φυτοσκάφον ἄνδρα κορίσσει. 24,
136.

ἀσφαλῆς, firmus. 2, 34.

ἀσφάλιον (nov.) tutius, cau-
tius, majore cum circumspē-
ctione. (Ἀσφαλίων vet.) 21,
26.

Ἀσφαλίων (vet.) nomen vi-
ri. (ἀσφάλιον, nov.) 21, 26.

ἄσφαλτος, bitumen. τῆχος
ἀσφάλτω δῆσασα. 16, 100.

ἀσφαραγῆν, strepitum edere.
ἡσπιδιώται, χαλκῇ μαρμαίροντι
σεσαγμέ-

IN THEOCRITVM.

σεσχημένοι ἀσφαργεύντι. (pro
ἀσφαργύσι) 17, 94.

ἀσφάδεος, plantae genus.
σιβὰς πεπυκασμένα ἀσφάδεω. 7,
68. ἀμερξάμενοι ἀσφάδεον τὸν
ὑπὲρ γὰς. 26, 4.

ἀχαλᾶν, indignari, aegre
ferre. ἀχαλῶν (pro ἀχαλᾶν)
25, 236.

Ἀταλάντα, nomen mulie-
ris. ἃ Ἀταλάντα ὡς ἴδεν. 3, 41.
μή μοι χρυσὴ Ἀταλάντας (nov.)
ἦν ἔχην. (χρύσηα τάλαντα vet.)
8, 53.

ἀτὰρ. ἀτὰρ τόσον αἶν ἔρωτος
ἀκράτῳ ἱεχῆτο. (in nov. post
αἶν est colon.) 2, 151. ἀτὰρ
ἄλλοι πάντα εὐφρανέουσιν ἑταίρους.
22, 178.

ἀταρπός, via trita, semita. 23,
23.

ἀταρτηρός, laevus. νιφέντος
ἀταρτηρὸν τόμα πόντη. 22, 28.

ἀταθλίη, impietas. κακῆσιν
ἀταθλίησιν ἄνακτος. 7, 79.

ἀτάθαλος, indignus. ἀτά-
θαλον ἡδὲν ἔρεξας. 22, 131.

ἢ τάχος, quam primum. 14,
68.

ἄτε, ubi. 1, 13.

ἀτηρῆς, ferus. 23, 6.

ἄτερ. ἡδὲ φθίμενον μιν ἄτερ
μασδοῖο τίθητι (pro τίθησι) 3,
48. καθάρᾳς ἄτερ ἡριγενῆς, cum
nondum aurora illuxit. 24, 39.

ἀτέρχμνος, invictus. πέτρας
ἀπόκομ' ἀτεράμνω. (pro ἀτε-
ράμνω) 10, 7.

ἀτιμαγελῆν, gregem relin-
quere. μηδὲν ἀτιμαγελεύντες,
(pro ἀτιμαγελεύντες) 9, 5.

ἀτιμαγέλης, a reliquo armen-
to separatus. 25, 132.

ἄτιμος, contemptus. ἀτιμστά-
τη ἐν μοίρᾳ. 14, 49.

ἀτιτάλλειν, ornare. πάντεσσι
καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν. 15, 111.
καί σε κέως ἀτίταλλε. (nutrivit)
17, 58.

ἄτλητος, intolerabilis. ἄτλη-
τα παθόντες. 25, 203.

ἀτρακτυλῆς, herbae genus.
ὡς βαθεῖται τὰ ἀτρακτυλίδες ἐντὶ.
(pro εἰσὶ) 4, 52.

Ἀτρεΐδης. τῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι
μένει. 17, 118.

ἀτρεκέως, vere, certo. ἢκ
οἶδ' ἀτρεκέως. 25, 170. ἔρεϊς
ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα. Ep.
16, 6.

ἀτρεκῆς, certus. ἢκ ἔφατ' ἀ-
τρεκῆς ἴδμεν. 2, 151.

ἀτρέμας, quiete, placide.
7, 19.

Ἀτρεὺς, nomen viri. 18, 6.

ἄτριπτος, non tritus, invius.
ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις δεδόναιο.
13, 64.

ἄτροπος. ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνου
λαύων. 3, 49.

ἄτρυτος, indefessus, immen-
sus. 15, 7.

Ἀττικὸς, Atheniensis. 12,
28.

ἀτύζειν, terrere, perturbare.
τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56.

αὐαλῆος, aridus, squalidus.
αὐαλέσι κικῶσι. 14, 4.

αὐγκ. (pro αὐγῇ) 6, 38.

Δούγας, nomen regis. πρί-
μῳ

INDEX

μναι βασιλῆος ὑπερχεῖς Αὐγείαο. 25, 7. πᾶν δὲ πείλον τὸδ' εὐφρο-
νος Αὐγείαο. 25, 29. Αὐγείω
(pro Αὐγεία) φίλος υἱός. 25,
160.

Αὐγείης. (pro Αὐγείας) id.
ἢ τοι Αὐγείην δίδου. 25, 36.
Αὐγείην ἐθέλοιμι εἰσιδέειν. 25, 43.
Αὐγείης, υἱός φίλος Ἡελίοιο. 25,
54. Αὐγείης ἐπὶ πάντας ἰὼν θη-
εῖτο βοαύλης. 25, 108.

Αὐγυιάδης. 25, 193.

αὐεῖν, clamare. χαῖ (pro καὶ
οἱ) παῖδες αὖσαν. 8, 28. ἦτοι
8γ' εὐθὺς αὖσαν. 24 23. δμῶα
δὴ τὸτ' αὖσαν, servos magno cla-
more vocavit. 24, 47.

αὐερεῖν, trahere. 25, 241.

αὐθι. 11, 22.

αὐθις. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐ-
θις ζῶντ' ἄφες. 5, 78. τὸν δὲ
μέτ' αὐθις κηγῶν τοῖ' ἐφάμαν. 7,
90. αὐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα
πτόον. 7, 156. ἢδ' αὐθις ἀδωρή-
της ἀποπεμψεῖ. 16, 7. τὰ ἄλλα
(scil. νέφη) κορύσσεται αὐθις ἐπ'
ἄλλοις. 25, 94. πρὶν αὐθις ὑπὸ
τροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263.

αὐλά. (pro αὐλή) ἐξ αὐλᾶς
(scil. ἐρχη) ὦ μᾶτερ. 15, 60.
τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἡρ-
τημένον. 23, 54.

αὐλαξ, sulcus. τᾶς αὐλακός
ἢ ἀποτρώγεις. 10, 6. αὐλακός
εὐρύοντι (pro εὐρύνῃσι) βόες. 13,
31. φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐ-
λακός. 25, 219.

αὐλεία, porta vestibuli. τὰν
αὐλείαν ἀπὸ κλαξόν. 15, 43.

αὐλεῖν, tibia canere. αὐλεῖ
(pro ἡῦλει) δαμοίτας. 6, 44. αὐ-

λεσεῦντί (pro αὐλήσεσσι) μοι δύο
ποιμένες. 7, 71.

αὐλή. ὕεις κατ' αὐλᾶς (in
caulis) ἡυλίζοντο. 25, 99. τεύ-
χεις δῶμα καὶ αὐλᾶς. (stabula)
27, 36.

αὐλητρίς, tibicina. 2, 146.

αὐλίζεσθαι, stabulari. ὕεις
κατ' αὐλᾶς ἡυλίζοντο. 25, 99.

αὐλιον, stabulum. κατ' αὐλία
ποσοὶ χορεύονται. 7, 153. ἐσσυμέ-
νως ποτὶ ταῦλιον (pro τὸ αὐλίου)
ἵζον ἰόντες. 25, 84. μέγα ἐκ βο-
τάνης ἀνιόντα μετ' αὐλία. 25,
87.

αὐλὶς, stabulum. βόες ἀγε-
λῶν ἐς αὐλὴν ἐρχόμεναι. 16, 92.
αὐλὶς σφισιν φαίνεται. 25, 18.
ἐγὼ τοι ἡγεμενεύσω αὐλὴν ἐς ἡμέ-
τερην. 25, 61. ἦνεκεν αὐλὴν ἐρύοντο
αὐτῇ ἢ παρεόντος. 25, 76. ὕλεσσι
αἰνολέοντα κείλην αὐλὴν ἔχοντα.
25, 169. ὕπῃ σέθεν ἵσταται αὐλὶς.
27, 44.

αὐλός, tibia. ἀρκεῖ τοι καλῶ-
μας αὐλὸν πομπύσδεν ἔχοντι. 5, 7.
ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν. 6, 43.
τῶς αὐλῶς (pro τῆς αὐλῆς) ἔχοι-
σα. 10, 34. αὐλῶ λαλέω, tibia
cano. 20, 29. διδύμοις αὐλαῖσιν
ἡεῖσαι. Ep. 5, 1.

αὐξεσθαι. τέφανον λωτῷ (pro
λωτῇ) χαμαὶ αὐξεμένοιο πλέξασαι.
18, 43.

αὖρος, aridus. χαῖ (pro καὶ
αἱ) βόες αὐότεραι. 8, 48. ἐν πυρὶ
αὖραι φαγοὶ χειμαίνοντες. (scil. κη-
τακαίονται.) 9, 19. αὖη σφίσιν
ἔδρη. (scil. ἐστὶ) 16, 12. τρωσά-
μενοι βρύον αὖρον ὑπὸ πλεκταῖς κα-
λύβασιν. 21, 7. ἰνέμῳ δεδοημέ-
νον

τον αὐτὸν ἄχειρον. 24, 88. σκύ-
τος αὐτὸν ἰδὼν λέντος. 25, 142.
ῥόπαλον κόρης ὑπὲρ αὐτὸν αἰέρας.
25, 255.

αὐρίον. βασιῦμαι (pro βήσο-
μαι) ποτὶ τὰν τιμαρχήσιο παλαί-
τρην αὐρίον. 2, 9. κακὸν ποτὸν
αὐρίον οἰσῶ. 2, 58. καὶ αὐρίον
ἄλλα (scil. μάλα) τοι οἰσῶ. 3, 11.
τάχ' αὐρίον ἔσσετ' ἄμεινον. 4, 41.
αὐρίον ὕμμε (aeol. pro ὑμᾶς) πά-
σας (scil. αἶγας) ἐγὼ λυσῶ. 5,
145. τὸ αὐρίον ἔκ ἐσσεῶμεν. 13,
4. ἄλλον αὐρίον. (scil. κλάδον ἑ-
χέας.) 29, 15.

αὐτὰρ. αὐτὰρ ὅγ' ἀνθρῆκεσσι
καλὴν πλέκει ἀκριδοθήραν. 1, 52.
αὐτὰρ δὲ μάντις ἔχθρ' ἀγορεύων
ἔχθρ᾽ ἀφίρει ποτὶ οἶκον. 6, 23.
αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ εὐκρίτοι τρα-
φθέντες ἐν χιμεινίσιν ἐκλίνθημεν.
7, 131. αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον
ὕμνησαιμι. 17, 7. αὐτὰρ ὑπὲρ
νώτοιο καὶ ἀνέχενος ἤωρεϊτο δέσμα
λέοντος. 22, 51. αὐτὰρ ὅγ' ἴστο
πρόσσα. 22, 87. αὐτὰρ δὲ πλα-
γὴς ὕπτιος ἐν φύλλοισιν ἐξετανύ-
θη. 22, 105. αὐτὰρ ἀοιδὸν (scil.
Ἡρακλῆα) ἔθηκεν εὐμολπος. 24,
107. αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυνηδὸν
ἔνειν πυρὸς αἰνυτο δόρυπον. 24, 137.
αὐτὰρ βηκολίοισι νεμοὶ ὥδε τεθῆ-
λότες αἰὲν ἔασι. 25, 13. αὐτὰρ
ἔπειτα βόες μάλα μυρία φαίνοντο.
25, 88. αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρον
ἐλὼν νεόμην. 25, 206. αὐτὰρ ἐπεὶ
τὸν χῶρον ἴκανον. (veni.) 25, 211.
αὐτὰρ ἐγὼ ἄμα θάμνοισιν ἐκρύ-
φθην. 25, 227. αὐτὰρ δὲ χρῆτα
ἀπὸ χθονὸς ὥκ' ἐπάειρεν. 25,
232.

αὐτε. τὴν αὐτὴν σπείρῃσιν ἐλίσ-
σέσθην περὶ παῖδα. 24, 30. ἴνῃ
αὐτ' ἐρῆξε μέγαν ὤμον. 26, 22.

αὐτεῖν, clamare. παίδων δὲ
νεώτερος ὅσσον αὐτεῖ. 24, 37. αὐ-
τὸς αὐτεῖ. 24, 50.

αὐτῇ, clamor, bellum. ὕμνη-
σας Ἀχιλλῆα πύργον αὐτῆς. 22,
220.

αὐτίκα. τάκοιθ' (pro τάκοιτο)
ὕπ' ἐρωτος αὐτίκα δέλφισ. 2, 29.
ἰὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς. 2, 119.
πείσαι τὰ τῶς λύκος (pro τὴς λύ-
κος) αὐτίκα λυσσῆν. 4, 11. κακὸν
τέλος αὐτίκα δωσῶν. 4, 47. δωσῶ
τᾷ παρθένῃ αὐτίκα φάσσαν. 5, 96.
ἐκίλλας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλ-
λοις. 5, 121. ὠρχεῖντ' (pro ὠρ-
χύντο) ἐν μαλακῇ τὰ πόντις αὐ-
τίκα ποῖα. 6, 45. τοῖς αὐτίκα δῶ-
ρον ἔδωκα. 9, 22.

αὐτίς. αὐτίς ὅπως τάση Διομή-
δεις ἄσσαν ἰοῖσα. 1, 112. φόνον
αὐτίς τεύχην ἐπ' ἀλλάλοισι. 22,
191.

αὐτόγῃ. 11, 60. (in quibus-
dam edd.) v. αὐτόθι.

αὐτοεῖν, eodem anno. 28,
13.

αὐτόθι, istinc. 5, 60.

αὐτόθεν, id. 25, 171.

αὐτόθι, ibi, illic. αὐτόθι βο-
κολιάσθην. 5, 60. ἃ αὐτόθι δια-
θρύπτεται. 6, 15. νῦν αὐτόθι
(aliae edd. habent αὐτόγα)
νεῖν γε μαθεῖμαι. 11, 60. λι-
πόντε κατ' αὐτόθι πλοῖνας ἀγρῆς.
25, 153.

αὐτομάτως, sua sponte. ἔχ
δ καιρὸς αὐτομάτως παρέβα τὸν
ἔδν δρόμον. 21, 27.

I N D E X

Λύτονα, nomen mulieris.

Ἰνώ καὶ Λύτονα. 26, 1. Λύτο-
να τὸδ' εἶπε. 26, 19. Λύτο-
να: ῥυθμὸς αὐτῆς. (scil. ἦν.)
26, 23.

αὐτῆς. εὐμαρέως ἀπ' αὐτῆς
(pro αὐτῆς) καὶ λύχον ἄψαις.
14, 23. ὣδε φέρ' αὐτάν. (pro
αὐτῇν. 15, 33. μαίνεται αὐτῇ.
(pro αὐτῇ) 26, 15. Λύτονα:
ῥυθμὸς αὐτῆς. (pro δ αὐτῆς.) 26,
23. αἷθ' αὐτάν δυνάμει καὶ τὴν
ψυχὴν ἐπιβάλλειν. 27, 61.

αὐτῇ, ibi. 25, 257.

αὐτόφλοιος, suum corticem
habens. βάκτερον αὐτόφλοιον.
25, 208. ξύλον αὐτόφλοιον.
Er. 4, 3.

αὐτοφυῆς, sponte natus. Δά-
φνιδι κορύναν (scil. ἔδωκα) αὐτο-
φυῆ. (pro αὐτοφυῇ) 9, 24.

αὐτῷ. (pro αὐτῇ) 1, 92.

αὐτῶς. ἰσκαλέσασα (scil. ἐμὲ)
τεὶν ποτὶ μέλαθρον αὐτῶς ἡμίφλε-
κτον. 2, 133. αὐτῶς ἀπληρὸς ποτὶ
πάχεϊ ἱεμαράνθῃ. 3, 30. ἀπρι-
πὲς ἀνδρῶν κῦτως. 5, 40. λίην
ἀρρήνεις γένει' αὐτῶς. 25, 83.
ἔπειτα προπάροιθε πεδῶν ἀνεμάλιον
αὐτῶς. 25, 239.

αὐχὴν. αἰ (ὦ πον.) οἱ εὐδῆκοντι
(pro εὐδῆκας) κατ' αὐχένα πάν-
τοθεν ἴτες. 1, 43. λιπαρὰ παρ'
αὐχένα σείει' ἐθίρα. 5, 91. ὑπὲρ
νώτοιο καὶ αὐχένος ῥαρεῖτο δέρμα
λέοντος. 22, 51. ἐς τῆθος καὶ
ἐξω χεῖρας ἐνώμα αὐχένος. 22,
110. κατὰ αὐχένα νέρει' ἐπὶ γαίης
κλάσσει. 25, 146. πᾶς οἱ αὐχὴν
θυμῇ ἐνεπλήσθη. 25, 243. αὐ-
χένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰλίον ἤλασα.
25, 264.

αὐχμηρὸς, aridus, squalidus.
ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλαντο
φόνω. 25, 225.

αὐχμὸς, liccitas. 8, 57.

Ἄφαιτος. (pro Ἡφαιτος) ἔρως
πολλάκις Ἀφαίτοιο σέλας φλογερώ-
τερον αἶθρι. 2, 134.

ἄφαντος, non apparens. 4, 5.

ἀφάπτειν, suspendere. ἄκρων
δέρμα ἀφηνμένον ἐκ ποδῶνων.
22, 52.

ἄφαρ, statim, subito. ἔμοι
ἄφαρ ἐξείσεν αἶμα. 20, 15. ἐγκα-
τα εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν,
22, 203. ἔδράξατο χεὶρὶ παχείῃ
σκαῖν ἄφαρ κέρως. 25, 146. ἄ-
φαρ μάχης ἐμνήσατο. 25, 243.

Ἀφαιεύς, nomen viri. ὅτ'
Ἀφαιεύς. 22, 139. ὅτε τύμβον
ἴκονον ἀποφθιμένῳ Ἀφαιεύς. 22,
141.

Ἀφαιεύς. 22, 207.

ἄφαντος, imbecillis, exiguus.
πῶς ἔλω μέγαν ἰχθύν ἄφαντοτέροις
σιδάροις. 21, 49.

ἀφέρειν, abire. ποτὶ πῖσαν
ἀφέρων. 4, 29. αἰ δ' ἂν ἀφέρῃ.
8, 43. et 47. γυνὴ εἰς οἶκον ἀφ-
έρω. (pro ἀφέρω) 27, 64.

ἄφθιτος, incorruptibilis. 18,
52.

ἄφθονος, largus, copiosus.
χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 8, 40.
πῶς εἰς ἄφθονον αὐτῷ. 10, 53.

ἀφίεναι. τὸν ξένον εἰς πόλιν αὐ-
θις ζῶντ' ἄφεις. 5, 79. δ εἰς ἔρ-
γον ἵπασαν ἀφῆκε τέχνην. Er.
7, 6.

ἀφικνεῖσθαι. ἀφίκευ (pro ἀ-
φίκεθ, veni) τὸ ποτ' ἄμμι. 11, 42.
αἶκα τις ξένος ὅδ' ἀφίκεται. 11,
61.

IN THEOCRITVM.

61. τοῖστος πρώαν τις ἀφίκετο
Πυθαγορίτας. 14, 5. ὅκκ' ἀφίκη,
φίλος ἡξείς. 15, 144. ἐς χαίρον-
τας ἀφικνεῦ. (pro ἀφικνεῦ) 15,
149. ἐς Θήβας ἀφίκοντο. 26,
25.

ἄφνειος, opulentus, dives.
ἴκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἄφνειαν ἱε-
ρολὸν. 13, 19. βᾶμις τῷ βασι-
λεὺς ἐς ἄφνειον Πτολεμαίῳ. (pro
τῷ ἄφνειῳ Πτολεμαίῳ, scil. οἴκον.)
15, 22. ἐκ πατέρων μεγάλας
ἄφνειος ἀνέβρις. 24, 106. ἄφνειον
μήλοισι πέρι πάντων ἔμμενχι ἀνδρῶν.
25, 119.

ἄφνειος, id. τόσσον ἐπ' ἅμαρ
ἑκατον ἐς ἄφνειον ἔρχεται οἶκον
πάντοθι. 17, 96.

ἀφ' ᾧ τότε, ex quo tempore.
13, 24.

Ἀφροδίτα. (pro Ἀφροδίτῃ.)
τὸν Ἀφροδίτα ἦθελ' ἀνορθῶσαι. 1,
138. ἦχετ' ἔχων ὅ τ' ἔρως τα-
χινὰς φρένας, ἄτ' Ἀφροδίτα. 2, 7.
δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ
Ἀφροδίτας. 2, 30. αἶκεν τὸν Λυ-
κίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύ-
σεται. 7, 55. χρύσειοι ἀμφότεροι
κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτῃ. 10,
33. χρυσῷ παίζουσ' (παίδοισ'
nov.) Ἀφροδίτα. 15, 101. κάλ-
λει ἀριτεύοισα θεάων πότν' Ἀφρο-
δίτα. 17, 45. τᾷ Ἀφροδίτῃ δεῖ-
ξεν τὰν ὀδύναν. 19, 4. ῥέξω αὐτᾷ
βῶν Ἀφροδίτῃ. 27, 63. τῷ εἶπεν
Ἀφροδίτα. 30, 17.

ἀφρόντιστος, incurius: ὠφρόν-
τιστος (ὦ φρόντιστος nov.) ἔρως.
10, 20.

ἀφύσσειν, haurire. οἶνον ἀπὸ
κρητῆρος ἀφυξῶ. (pro ἀφύξω.) 7,
65.

ἀφ' ᾧ, (pro ᾧ, scil. χρόνῳ) a
quo tempore. 2, 4. et 157.

Ἀχαιῖς, mulier Achaica.
οἷα Ἀχαιῖδων γαῖαν πατεῖ ὑδεμὶ
ἄλλα. (sic in vet. sed in nov.
hic versus ita legitur: οἷα γαῖ-
αν Ἀχαιῖδα ὑδεμῖα πατεῖ ἄλλα.)
18, 20. πολλαὶ Ἀχαιῖδων μα-
λακὸν περὶ γύναι νᾶμα χειρὶ κα-
τατρέψοντι. (pro κατατρέψουσι.)
24, 74.

Ἀχαιῖς (nov.) 18, 20. (v.
Ἀχαιῖς.)

Ἀχαιῖς. ἐς τροίην πειρώμενοι
ἦλθον (ἦνθεν nov.) Ἀχαιοί. 15,
61. Ἀχαιῶν πτολίεθρον. 22, 157.
ὑμνήσας νῆας Ἀχαιῶν. 22, 219.
Ἀχαιῖς ἀνῆρ. 25, 165. ἐν εἶπεν
ἕξ (pro ὁ ἐξ) ἑλίκηθεν Ἀχαιῖς.
25, 180.

Ἀχαιῖς. 7, 71.

Ἀχαιῖς, (pro Ἀχαιῖς) aet. pul-
sando sonum excitare. τὸ χαλ-
κίον ὡς τάχος Ἀχαιῖς. (pulsā.) 2,
36. μέλη Ἀχαιῖς, carmina mo-
dulari. 8, 34. κόσσυφοι Ἀχαιῖς-
σιν (pro Ἀχαιῖς). ποικιλότραυλα
μέλη. Ep. 4, 10.

Ἀχαιῖς, neutr. resonare. τέτ-
τιξ ἐνδοθι δένδρων Ἀχαιῖς ἐν ἀκρεμύ-
νεσσιν. 16, 96.

Ἀχαιῖς, nomen herbae. 24,
88.

Ἀχαιῖς, fluvius infernalis.
ἀγγεῖλαιεν ἔμοι τις ἀνέξοδον εἰς Ἀ-
χαιῖς. 12, 19. ὁ κῆν (pro καὶ
ἐν) Ἀχαιῖς φιλεῖται. 15, 86.
οἶόν τι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀνάνη Ἀχαιῖς-
ροντος ἄγαγον ὦραι. 15, 102.
ἔρπει εἰς Ἀχαιῖς. 15, 136.
μηδ' ἀκλήεις μύρσαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχαιῖς-
ροντος.

INDEX

ροντος. 16, 31. ἐπεὶ γλαυκὸν ἔξε-
κένωσαν θυμὸν εἰς εὐρείαν σχεδίαν
συγνῆ Ἀχέροντος. 16, 41. Βερε-
νίκα εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον
ἔκ ἐπέρασεν. 17, 47.

ἄχην. (nov.) 16, 33. (δεινὴν
vet.)

ἄχθισθαι, gravari, aegre
ferre. μέγα ἄχθομαι. 5, 35.
ἄχθόμενοι σακτέσσι βραχίλωνος ἰτεί-
νοισιν. 16, 79.

Ἀχιλεὺς. ῥέξας Ἀχιλεὺς ὅσσον
μέγας. 16, 74. Θέτις βαθύκολ-
πος ἀκοντιστὴν Ἀχιλλῆα. (scil. ἔτε-
κεν.) 17, 55. ὑμνήσας Ἀχιλλῆα
πύργον αὐτῆς. 22, 220.

ἄχος, dolor, moeror. 3, 12.

ἄχραντος, impollutus, inta-
ctus. 1, 60.

ἄχρεϊον, inutiliter, placide.
ἄχρεϊον κλάζοντε, de canibus di-
citur. 25, 72.

ἄχρεϊος, inutilis. 17, 106.

ἄχρει. 23, 50.

ἄχρεις. 3, 17.

ἄχυρον, palea. 10, 49.

ἄψ, retro, rursus. ἄψ δὲ
πάλιν διέλυον. (scil. σπείρας) 24,
32. ἄψ δὲ νέεσθαι (scil. χρῆ)
ἄτρεπτος. 24, 93. ἄψ ὅκνη ποτὶ
χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25,
65. φευγέμεν ἄψ ὀπίσω δευδίσσει-
το. 25, 74.

ἄψαῖρον, veloci gressu. 14,
40.

ἄψθεν, (pro ἡψθεν) sub augo-
ram. 15, 132.

ἄων, litus. ἐπ' ἄωνι κύματα
μετρεῖν. 16, 60.

ἄωρ, intempestive. πολλάκι
νυκτὸς ἄωρ. 11, 40. νυκτὸς ἄωρ

οἶδε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες. 24,
38.

ἄωρτο. v. αἰωρεῖν.

ἄως. (pro ἡώς) ἄω τὰν ῥοδό-
παχυν ἀπ' Ὀκεανοῦ φέροισαι. 2,
148. ξυνὰ ἄως. 7, 35. αὐτῷ
ἐπ' αἰῶνος κατετάκετο φυκιοέσσας
ἐξ ἄως. 11, 15. ἄ λεύκιππος ἀνα-
τρέχει εἰς Διδε (scil. οἶκον) ἄως.
13, 11. ὅποσοι γλαυκὸν ναύειν
ὑπ' ἄω. 16, 5. ὅτε πρώταν ἴδες
ἄω. 17, 59. καὶ ἕναν, (ἕνα
nov.) καὶ εἰς ἄω τεὰ νυκτὸς ἡδε. 18,
14. ἄως ἀντέλλοισα. 18, 26.
ἐγρεσθε (ἐγρεσθαι nov.) πρὸς ἄω.
18, 55. κῶδέπω ἄως. (scil. εἰς)
21, 24. ἔλβιοι ἄω ἴκοισθε. 24,
9. ὃ τὸ κλέος διεγλῆε κῆπ' νύκτα
καὶ πρὸς ἄω. Ep. 19, 3.

ἄωτος, lana. τέρψον τὰν κελέ-
βαν φοινικέω οἶδ' ἄωτῃ. 2, 2.

ἄωτος, flos, sic Argonautae
dicuntur. θείος ἄωτος ἡρώων.
13, 27.

B.

βαδίζειν, vadere. βαδίζω,
ἔνθα τὸ μεν κατέκρινας. 23, 22.

βαθίως, profunde. βαθίως
κοιμᾶσθαι. 8, 66.

βάθιον, profundius. 5, 43.

βάθος, profunditas. ὦ βά-
θος ὕλας μυρίαν. 8, 49. πόσιος
ἐν βάθει ἡμεῖς, probe poti' era-
mus. 14, 29.

βαθύκολπος, sinuosa veste in-
dutus. 15, 55.

βαθύς. βαθὺ κισσέβιον. 1, 27.
εἰς βαθὺν ἄλλειτ' ἔρωτα. 3, 42. ὡς
βαθεῖαι ἀτρακτυλίδες ἐντὶ. (pro
εἰς) 4, 51. εἰς βαθείαις σχοίνοισιν
(σχί-

IN THEOCRITVM.

(σχίνοιο πον.) χαμευνίσιν ἐκλίν-
θῃμις. 7, 132. βαθὺς ὕπνος ἔχει
τὸ. 8, 65. βαθὺν εἰσέδραμε φᾶ-
σιν. 13, 23. βαθὺν (i. e. den-
sum) ἐτάμοντο κύπειρον. 13, 35.
ᾄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς.
13, 58. παίσδειν ἐς βαθὺν ὕρ-
θρον. 18, 14. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα
βαθὺν. 22, 32.

βαθύσκιος, umbrosus. 4, 19.

βαίνειν. βασιῦμαι (pro βήσο-
μαι) ποτὶ τὴν τιμαγῆτοιο παλαί-
τραν. 2, 8. βασιῦνται (pro βή-
σονται) ταὶ βόες εἰς αἶθραν. 4, 26.
ἔβα (pro ἔβη) καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
14, 43. ἐπ' ἀμφοτέρων (ἀμφοτέ-
ρας πον.) βεβηκώς. 14, 66. ἐκ-
κλέψας πακ' ἔβα νάκος. 5, 9. βᾶ-
μες (pro ἔβημεν) τῷ βασιλῆος ἐς
Ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ. 15, 22. τοὶ
ἔβαν (pro ἔβησαν) ἐς χώραν. 15,
57. χ' μὲν ἔβα με λιποῖσα (λυ-
ποῖσα πον.) 20, 17.

βαίτα, pellis. τὴν βαίταν
ἀποδύς. 3, 25. τὴν βαίταν ἀπέ-
δυσε 5, 15.

βάκτρον, baculus. 25, 207.

βάκχος. μανιώδεις ὕργια βᾶκ-
χα. 26, 13. ὦ-βάκχε. Ερ.
17, 3.

βάλανος, glans. τᾶ δρυὶ ταὶ
βάλανοι κόσμος. 8, 79.

• βάλλειν. πτώκας βάλλει, le-
pores figit. 1, 110. βάλλε (pel-
le) κάτωθι τὰ μασχία. 4, 44.
βάλλει ἅ πῖτες ὑψόθι κώνυς. 5, 49.
βάλλει μάλοισι τὸν αἰπόλον. 5, 88.
βάλλει τοὶ τὸ ποίμνιον ἅ γαλάτεια
μάλοισι. 6, 6. πάλιν ἄδε τὴν κύνᾳ
βάλλει. 6, 9. εἶδον, τὸ ποίμνιον
ἀνὴν ἔβαλλε. 6, 21. βάλλετέ μοι

τῶχοισι τὸν ἡμερδέντα φίλῃον, βάλλε-
τε. 7, 118. 119. ὅς ὥρεσι λᾶας
ἔβαλλε. 7, 152. κάρη βηλεῖσαι.
(pro βηλεῖσαι) 16, 11. βάλλετο
ἀκτίνεσσιν ἄπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
22, 86. μέλλε κασιγνήτοιο βηλεῖν
σφετέραιο φωνῆα. 22, 209. πῶς
πικρὰ βέλη ποτὶ παῖδ' ἔβαλλε.
23, 5. Ἀλκμήνᾳ ποτὶ σφέτερον
βάλλε (pro ἔβαλλε) κόλπον Ἰφικλῆα.
24, 59. τριπόλοισι σπέρρον ἐν νει-
οῖσιν ἐσθ' ὅτε βάλλοντες. 25, 26.
σφετέραισιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι
(reputo) ἄρτι. 25, 163. βάλλον
(scil. ἐν, sagittam emissi) ἀρι-
στερὸν εἰς κενεῶνα. 25, 229. μεσ-
σηγὺς ἔβαλλον (projeci) τηθέων.
25, 237. μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε.
27, 16. βαλλέτω, ὡς ἐθέλοι. 27,
17. βάλλεις εἰς ἀμάραν με. 27,
52. ὑπὸ σὺς πέπλος ἀπαλὸν νάκος
βάλλω. 27, 53. ἢ εἰς ἀκίρᾳς
ἢ εἰς ἀεργῶς ἔβαλλόμεν (pro ἐ-
βαλλόμεν, decrevi) ὀππάσαι σε
δόμῳ. 28, 15.

βάπτειν, intingere. ἅ πῃς
ἀνθ' ὕδατος τὴν κάλπιδα (τᾶ κάλ-
πιδι πον.) κηρίᾳ βάψαι. (intin-
gat, in conjunctivo aor. 1.) 5,
127. βάψαι ἐπειγόμενος. 13,
47.

βέρβιτος vel βέρβιτον, instru-
mentum mulicum. 16, 45.

βέρδιτος, (pro βράδιτος) tar-
dissimus. βέρδιται μακάρων ἦνται
φίλοι. 15, 104.

βαρεῖν. βεβαρημένα (pro ἐνῇ)
ᾠδίνεσσιν. 17, 61.

βαρυγύνατος, genibus grava-
tus. 18, 10.

βαρυμάνιος, graviter, vehe-
f
menter

INDEX

menter furens, epitheton Ajacis. 15, 138.

βαρύνειν, gravare, molestia afficere. τὸν ἑμὸν βαρυνέοντα (pro βαρύνοντα) (sic est in nov. in vet. autem τὸν ἑμοὶ βαρύνοντα) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακίεσσι. 22, 143.

βαρὺς. βαρὺν (βάρην nov.) ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. 1, 96. κύρι βαρεῖα. 1, 100. τὸν ἑμοὶ βαρύνοντα (τὸν ἑμὸν βαρυνέοντα nov.) φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. 2, 3. βαρὺς θείας. 3, 15. βαρὺς Λῆας. 16, 74. Πέρσαισι βαρὺς θείας. (sic Alexander vocatur) 17, 19. κατὰ βλεφάρων οἱ βαρὺς ἴδραμεν ὕπνος. 22, 204. βαρὺν ἐξέπτυσον ἰδν. 24, 19. ἄμφω βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ. 24, 27. δμῶας αὖσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47. πολλοῖς βαρὺς ἐὼν ἐνιαυτοῖς, multis annis gravatus, senio confectus. 24, 100. κατὰ αὐχένα ἐπὶ γαίης κλάσσε βαρὺν περ' ἔδοντα. 25, 147. ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρεῖαις νωσάμενος, prae dolorum acerbitate delirantem sentiens. 25, 262.

βασίλεια, regina. τῷς ἔλεγεν βασίλεια. 24, 71. τῇ βασίλεια μογοτόκος Ἄρτεμις ἔστιν. 27, 19.

βασιλεύειν τῷ χρυσῷ. (pro τῷ χρυσῷ) regem se per auri copias gerere. 21, 60.

βασιλεὺς. οἷα χρὴ βασιλεῖα. (scil. διδόναι) 14, 64. βᾶμεν τῷ βασιλεῖ ἐς Ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ. 15, 22. τοὶ πτολιμισταὶ ἵπποι τῷ βα-

σιλεῖ. 15, 52. οἷσι θεοὶ τὸν ἄριτον ἐτίμησαν βασιλῆων. 17, 12. ὕλβω πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας, divitiis omnes reges superat. 17, 95. τυχὼν ἐβλάψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα. 22, 122. ποίμναι βασιλῆος Ἀργείας. 25, 7. οἱ βασιλῆῖ ὕλβον εὐόμεθα. 25, 24. ὥς βασιλεύειν ἰεῖδεται ἐν φρεσὶν ἡσιν. 25, 58. ὠμάρτειν (pro ὠμάρτην) βασιλῆῖ. 25, 111. οἱ γε πολύρρηγες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων. 25, 117.

βασίλισσα, regina. 15, 24.

βασκαίνειν, fascinare, invadere. τὸ τέτ' ἐτάκειν βασκαίνων, ex invidia contabescebas. 5, 13. ὥς μὴ βασκανθῶ, ne fascinare. 6, 39.

βατάζειν. βατάζουσι συραχέσσιοι μέσα δῦρα. 16, 78.

βατεῖν, coire. ἰσορῇ τὰς μήκάδας, οἷα βατεῖνται. (pro βατύνται.) 1, 87.

βάτος, rubus. ἴα φορέοιτε βάτοι. 1, 132. τηλόθεν ἐν πυκνῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. 7, 140. κάγκανα βάτω (pro βάτω) ξύλ' ἐτοιμάσατε. 24, 88.

βάτραχος. βάτραχος ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσθω. 7, 41. εὐκτὸς δ' τῷ βατράχῳ (pro τῷ βατράχῳ) βλος. 10, 52.

βάττος, nomen pastoris. θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε. 4, 41. μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε. 4, 56.

βαύσδειν latrare. 6, 10.

βδέλλα, sanguisuga, hirudo. 2, 56.

βέβηλος, (pro βέβηλος) profanus. δε τόσσων ἐκύρην, ὅς' ἔπει-

IN THEOCRITVM:

ὅ πευσσίδε βέβαλοι. 3, 51. τὰ
ὕχ ἐρώωντι (pro ἐρώσι) βέβαλοι.
26, 14.

Βέβρυκες, nomen gentis ad
Pontum Euxinum habitantis.
Βέβρυκας ισαφίκανε. 22, 29. ἀεὶ
Βέβρυκες κομόωντες. 22, 77. Βέ-
βρυκες ἐπαύτεον. 22, 91. ἀρχα-
γὸς Βεβρύκων. 22, 110.

βέλεμνον, telum, jaculum.
τὸ (scil. ἔλκος) οἱ ἥπατι πᾶξε
βέλεμνον. 11, 16. βέλεμνα χεῖρι
προεσχεῖσθαι. 25, 253.

Βελλεροφῶν, nomen herois.
15, 92.

βέλος, telum. πῶς πικρὰ βέλη
ποτὶ παῖδ' ἀβάλλει. 23, 5. ὃ γάρ
τι βέλος διὰ σαρκὸς ὀλισθεν ὀκρυβ-
εν. 25, 230. χαλεπὸν βέλος εἰ-
λειθύνει. 27, 28.

Βεμβινιαῖοι, nomen gentis.
25, 202.

βέντιστος. (dor. pro βέλτιστος)
βέντισθ' ὅτος, heus, bone vir.
5, 76.

Βερενίκα, uxor Ptolemaei So-
teris. ἐν πινυταῖσι περικλείεται
Βερενίκα ἐπρεπε (excellit) θηλυ-
τέρως. 17, 34. Βερενίκα εἰσιδὼς
Ἀχέροντα ὕκ ἐπέραιεν. 17, 46.
ἀρίζηλος Βερενίκα. 17, 57.

Βερενίκα (ver.) ead. 15, 107.
(sed nov. hic etiam habet Βε-
ρενίκα.)

Βερονικεία (Βερενικεία nov.) θυ-
γάτηρ. 15, 110.

βιάζεσθαι, cogere, niti. ἄγ'
ὦ δειλὰ τὸ βιάζειν. (pro βιάζου,
vi perumpere, penetra) 15,
76. ἄτρα βιαζόμεναι. (invitis
dis et auris in altum eveclae.
22, 9.

βίαις, nomen viri. Βίαντος
ἐν ἀγκύλῃσιν ἐκλήθη. 3, 44.

βίη (pro βία) φαντί νιν Ἡρα-
κλῆϊ βίην καὶ κέρτεες ἐρίσθεν. 4, 8.
Λυγίης σφωϊτέρῳ σὺν παίδι, βίη
φιλόης ἀγαυῆ εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστρος.
25, 55. νέφη ἐλαυνόμενα νότοις
βίῃ. 25, 91. βίη πολύφρονος Ἡ-
ρακλῆος. 25, 110. τῶν προφέ-
ρεσκε βίῃ. (pro βίῃ, ionic.)
25, 138. Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην
ὑπέροπλον ἰδόντες. 25, 152. βίη
Ἡρακλεΐη. 25, 154. βίη σεις-
θέντος ἐν ἰστίῳ ἐγκεφάλαιον. 25,
261.

βίος, vita. εὐκτὸς δ' τῷ βατρά-
χῳ (pro τῷ βατράχῳ) βίος. 10,
52. οἷσιν βίος ἐπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
25, 33. ὃ πολὺς ἀνδρὶ βίος. Ep.
9, 2. ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
ξυγόν. Ep. 13, 3.

βλάπτειν, laedere, nocere.
Φιλοκερδεῖν βεβλαμμένον (βεβλημέ-
νον nov.) ἀνδρα παρελθεῖν. 16, 63.
τυχῶν ἐβλαψεν Ἀμυκλαίων βασι-
λῆα. 22, 122.

βλέμυες, gens Aethiopica.
κέρα ὑπὸ βλεμύων. 7, 114.

βλέπειν. κάτω βλέψας. 8, 75.
τὰς κόρυθας αἱ τὰ ἐς ζέφυρον
βλεπέτω. 10, 47. οἷα βλέπεις;
quali adspectu es? 20, 6. ὕμ-
μασι λοξὰ βλέποισα, (λοξοβλεποῖ-
σα nov.) pro βλέπεσα. 20, 13.
κῶραι (pupillae) δεινὸν βλέπον.
(pro ἐβλεπον) 23, 12.

βλέφαρον, palpebrae. ἐκ
βλεφάρων ὕπνον ἀπασάμενοι. 21,
20. κατὰ βλεφάρων οἱ βαρεῖς ἐ-
δραμεν ὕπνος. 22, 204.

ἐλήχεσθαι, balare. ἀμπι-
f 2 δλον

I N D E X

δίον (pro ἀνὰ πῆδον) ἐλήχοντο. 16, 92.

ἑλοσυρῶς, gravis, truculentus. ἐπισκύνιον ἑλοσυρῶ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116.

ἑοᾶ, (pro ἑοῇ) clamor. ἑοᾶς (clamos bellici) ἔτι μὴδ' ὄνομα εἶη. 16, 97. ἐν ἀλλοτρίαισι ἑοᾶν ἐτάσσατο κώμαις. 17, 99. ἐσάκησε ἑοᾶς. 24, 34.

ἑοᾶσθαι, inclamare. εἰλείθυιαν ἐώσατο. (pro ἐοήσατο) 17, 60.

ἑοχύλος, stabulum bovinum. ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο ἑοχύλος. 25, 108.

ἑείιος, bubulus. σπείραισιν ἐκαρτύναντο ἑείαις χεῖρας. 22, 80.

ἑέρος, id. ὑμνέομες χεῖρας ἐπιζεύξαντα ἑέροις ἡμᾶσιν, post manus caestuum loris decussatim et orbiculatim involutis et obstrictis armatas. 22, 3.

ἑοηθός, auxiliator. 22, 23.

ἑοηόμος, bubulcus. 20, 41.

ἑολεῶς, hulbus, herbae genus. 14, 17.

ἑόλος, jactus retis. μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει. 1, 40.

βομβεῖν, sonum edere, suffragere, de apibus. ὦδε καλὸν βομβεῖντι (pro βομβεῖσι) ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. 1, 107. et 5, 46. ἂ βομβεῖσα (ἡ βομβεῖσα πον.) μέλισσα. 3, 13.

βομβύκη, nomen puellae. 10, 26. & 36.

βορέας. νέφη ἐλαυνόμενα βῆθη καὶ βορέας. 25, 91.

βορέης. (pro βορέας) 10, 46.

βόσις, pasuum. 25, 8.

βόσκη. αἶγες βόσκονται κατ' ὄρος. 3, 2. βόσκει τὰς αἶγας. 3, 3. βόσκειν (pro βόσκη) μοι αὐτὰς (αὐτὸς πον.) ἔδωκεν. 4, 2. καλὸν αὐτῷ κρεῖον ἐγὼ βόσκω. 5, 83. τυτὶ (τυτὴ πον.) βοσκήσῃδε (pro βοσκήσειδε) ποτ' ἐντολάς. 5, 103. βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἡμετέρους (ἡμετέρους πον.) 8, 35. χῶ (pro καὶ ὁ) τὰς βῶς βόσκων. 8, 48. χῶ (χ' εἰ πον.) ἡμῶν βόσκοιντο. 9, 4. βοτὰ χίλια βόσκω. 11, 34. ἐχάτια ἄρνα νέον βόσκοντι. (pro βόσκει) 13, 26. ὃ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, ὃδ' ἕνα χῶρον. 25, 8. ἀτιμαγέλη βόσκοντ' ἐριθιλέα ποιήν ἐν νομῇ. 25, 132. ὃ μάλα τηλίκῃ βόσκει, tantas belluas non alit. 25, 184. αἶγες ἡμῶν βόσκειδε. 27, 47.

βοτάνῃ. (pro βοτάνῃ). ταῖς εἰς ἀπὸντον χλωρᾶς ἐκ βοτάνης. 11, 13. ματέρεις ἄρνων μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκος πέζαιντο. 28, 12.

βοτάνῃ. κρεῖον καὶ βοτάνῃ, γλυκερὸν φυτὸν. 8, 37. καὶ (pro καὶ αἱ) βοτάναι. 8, 44. ἀνὰριθμοι μύλων χιλιάδες βοτάναις διαπλανθῆσαι. 16, 91. πλεονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα. 25, 87.

βοτῆρ, pastor. 25, 139.

βοτὸν, pecus, armentum. βοτὰ χίλια βόσκω. 11, 34. αἱ αὐτὸς ὅφελλε διὰ μπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120.

βοτρυόπαις, racemosus. Ep. 4, 8.

βυκαῖος, bubulcus. ἐργατὶν βυκαῖον. 10, 1. τὸν τῶν, βυκαῖον, πρέπη ἐρωτα μυθίσδεα τῶν ματρὶ. 10, 57.

βυκα-

IN THEOCRITVM.

βυκολῆν, boves pascere. Νύμφη κῆμὲ δίδαξαν ἄν ὥρεα βυκολέοντα. 7, 92. Δάφνιδι συνῆντετο βυκολέοντι Μενάλκας. 8, 1. Σιλόνα βυκολέοντα φίλασεν. 20, 38. ἄλλοι (scil. ταῦροι) μετὰ τοῖσι δυνάδεα βυκολέοντο. 25, 129.

βυκόλιον, armentum. τῷτο τὸ βυκόλιον πιάινετε. 8, 39. βυκολίοισι νομοὶ ὦδε τεθῆλότες αἰὲν ἔασι. 25, 13. μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βυκόλῃ ἦν, boum armenta accedebant. 25, 95. ἔκ ἐπήλυθε νῆσος βυκολίοις. 25, 122.

βυκόλος, bubulcus. ἐπὶ βυσὶ κορωνίσι βυκόλοι ἦσαν. 25, 151. ὁ βυκόλος ἄμμιγα θελξῆ. Ep. 5, 3.

βυλᾶ, (pro βυλῇ) consilium. Φρεσὶν ἐγκατέθοιτο βυλᾶν, 17, 15.

βύλεθαι. ἀγαθοῖς πολέες βύλαιντό γε πενθίεροί ἦναι. 22, 162.

βυλεύειν. ἀπάνευθε διδὲς μέγα βυλεύοντος. 16, 70. τότε δὲ βύλευον, deliberabam. 25, 272.

βυπράσιον, nomen loci. 25, 11.

βύρηα, (vet. βύρινα πον.) nomen fontis in insula Co. 7, 6.

βύς. πολλάί οἱ πᾶρ ποσσὶ βύες. 1, 74. ὁ τὰς βύας ὦδε νομεύων. 1, 120. ἠπέ μοι, τίνας αἱ βύες. 4, 1. βασιεύεται (pro βήσονται) τὰ βύες ἡς αἶδαν. 4, 26. μυκητᾶν ἐπίπρε βοῶν Δάφνι. 8, 6. καὶ (pro καὶ αἱ) βύες αὐδότερα. 8, 48. βύες τρίβοντες ἄροτρον. 13, 31. μόχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βύεσσι. 16, 37. βυσὶν ἀμφ' ἀγελαίαις ἔργον ἔχων. 16, 55.

βύες ἀγελῆδεν ἐς αὐλὴν ἐρχόμεναι. 16, 92. θωρηχθῆς ἐπὶ βυσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν. 17, 101. πολλὰ πικυθύντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίη. 17, 126. ἐπὶ βυσὶ καὶ ἡμίνουσι. 22, 150. βεῶν ἐπιβυκόλος ἀνὴρ. 25, 1. ἡ (scil. ποιῇ) βύεσσι μένος κεραῶσιν ἀέξῃ. 25, 17. βύες μέλα μυρία ἄλλα ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο. 25, 88. μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βυκόλῃ ἦν. 25, 95. σηκεὶ βοῶν ῥῆα πλήθυσαν ἡλιπόδων. 25, 98. βοῶν μυρίον ἔθνος ἡσορέων. 25, 114. αἰὲν πλέονες κεραὶ βύες. 25, 123. βοῶν ἔνεκ' ἀγροτεράων. 25, 135. πολλὰν ἐν ἄλλοις βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 141. ἐπὶ βυσὶ κορωνίσι βυκόλοι ἦσαν. 25, 151. ὁ δὲ ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βυσὶ. 25, 218.

βύτας, (pro βύτης) bubulcus. βύτας μὲν ἐλέγυ. (pro ἐλέγυ, dicebaris) 1, 86. κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆνυτο βύτα. 20, 34.

βύτομον, herbae genus. 13, 35.

βράβυλον, prunum. ἔρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες. 7, 146. ὅσον μῆλον βραβύλοιο ἡδίστον. 12, 3.

βράγχια. 11, 54.

βράκος, braccæ. οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη. 28, 11.

βρασίλας, nomen viri. 7, 11.

βραχίων. ἀχθόμενοι σακίεσσι βραχίονας. 16, 79. μύες ἐν τερεοῖσι βραχίονσιν ἔκρον ὑπ' ὤμον ἔτασαν. 22, 48. ἐξ ὑπάτοις βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη. 25, 149. μέ-

I N D E X

χρὶς οἱ ἐξετάνοσσα βραχίονας. 25, 270.

βραχὺ, paululum. 23, 38.

βραχὺς. 21, 13.

βρέφος. αἰθάσσεται τὸ βρέφος. 15, 14. μοι τὸ βρέφος μένη' ἐνδον. 15, 55. βρέφος νεογιλόν. 17, 58. καταπτομένα (pro ἐν) βρέφος χήρεσι φίλησιν. 17, 65. εὐδὲτ' ἐμὰ βρέφει. 24, 7. ἀπηλίσσασα φυχὴν βρέφος Ἡρακλῆα. 24, 16. ἐπῶρσαν κνώδαλα βρέφος διαδηλήσασθαι. 24, 83.

βρίθην, gravescere. ταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλώϊα. 1, 46. βριθόμενος τεφάνοισιν. 12, 33. σκιάδεῖς βρίθουσι ἀνήθω, umbracula anetho tecta. 15, 119.

βροτὸς. πάντεσσι βροτοῖσιν ἀντίφοροῖσθαι. 15, 105. ἄμμες βροτοὶ εἶδε, (βροτοὶ. οἱ δὲ πον.) βροτὸς βροτοὶ ἀνέδωμεν. (ἀνέδοντι πον.) 16, 4. πᾶσιν ἥπιος βροτοῖς. 17, 51. ὕδ' ἐτις ἄσσα τέσσα βροτῶν ἔχῃ ἔργα δαίντων. 17, 81. ἄρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε. 20, 20. τίνας βροτοὶ, ὧν ὕδ' ἡρώες. 22, 54. ἔγω πάντ' ἐποίησιν ποτὶ τὸν βροτὸν. 23, 11. κηδόμενοι ἀθανάτων αὐτοὶ πλῆθ' ἔχουσι βροτοὶ. Ep. 13, 6.

βρόχος, guttur. 3, 54.

βρόχος, laqueus. δῶρά τοι ἦλθον λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. 23, 21. βρόχῳ καθάψας. 30, 11.

βρύον, muscus, alga. 21, 7.

βρυχᾶσθαι, rugire, fremere. δηνὸν βρυχῶντο. 25, 137.

βρώσκην, devorare. βιβρω-

κὼς κρηῶν τε καὶ αἵματος. 25, 224.

βύβλιος. 14, 15.

βυβλῖς, nomen loci. 7, 115.

βυθὸς, profundum. κατοικῆν τὸν βυθόν. 11, 62. ἐκ βυθῷ ἐλκετε (retrahitis) νᾶας. 22, 17. ἐκ βυθῷ. 22, 40.

βύρσα, corium. ὑπὸ βύρσαν ἔδυν ἰός, corium sagitta penetravit. 25, 238. βύρσαν, ὅπως λασιαύχενά βύρσαν θηρὸς τεθνηῶτος ἐκπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 272.

βύσσος. 2, 73.

βωκολιάζην, carmen bucolicum canere. ὕστερα (ὑστατα πον.) βωκολιαξῆς. (pro βωκολιάσης. 5, 44.

βωκολιάσθην, id. αὐτῷ βωκολιάσθην. (pro ἄζε) 5, 60. ἄγε δὴ, βωκολιασθώμεθα. (pro ὀμέθα. 7, 36. βωκολιάσθην, (pro ἄσθην) Δάφνι. 9, 1. ἐμὴν τὴν βωκολιάσθην. 9, 5.

βωκολιαστῆς. (pro ατῆς) 5, 68.

βωκολικὸς, pastoralis. τῆς βωκολικῆς ἐπὶ πλείον ἴκει μῶσας, carminis bucolici canendi peritissimus es. 1, 20. ἄρχετε βωκολικῆς, μῶσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδῶν. 1, 64. 70. 73. 76. 79. 84. 89. 94. 99. 104. 108. 111. 114. 119. 122. λήγετε βωκολικῆς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδῶν. 1, 127. 131. 137. & 142. ἄγε, βωκολικῆς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδῶν. 7, 49. ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδῶν βωκολικῶν. 8, 32. βωκολικαὶ μῶσαι, μάλα χαίρετε. 9, 28. ὁ μελίσθων βωκολικῆς ὕμνος. Ep. 2, 2.

βωκό-

IN THEOCRITVM.

βωκόλος, bubulcus. τῷς ἑὸν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος. I, 92. ὁ βωκόλος ὕμιν ἐγὼ ἔκ' ἐν ὕλῃ. (scil. ἴσομαι.) I, 116. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὖρον. 4, 13. χῶ (pro καὶ ὁ) βωκόλος ἐξεγέλασεν. 4, 37. αἶθ' ἐνδοί ποθ' ὁ βωκόλος ὦδε. 5, 62. Δάφνις ὁ βωκόλος. 6, I. αἶδ' ἡ χά' σφριγέ, χῶ βωκόλος. (scil. ἐκείνη.) 9, 8. βωκόλος ὦν, ἐθέλης με κύβη. 20, 3. ὅτι βωκόλος ἐμὴ, παρέδραμε. 20, 32. Ενδυμίων τις ἦν; ὁ βωκόλος. 20, 37. Εὐνίκα μόνα (μόνον ποῦ.) τὸν βωκόλον ἔκ' ἐφίλασεν. 20, 42. τὰν πινυτὰν ἑλένα Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος. Μᾶλλον ἐμ' ἢδ' ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα. 27, I. 2. βωκόλον. τὰ βωκόλα ἔργα νοήσω. 27, 46.

βῶκος, bubulcus, IO, 38.

βῶλαξ, gleba. Νῆλος ἀναβλύζων διερὰν βῶλακα θρύπτῃ. 17, 80.

βωμός. πῶμα διεκρανῶσατε, Νύμφη, βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος. 7, 155. πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρία καίη ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν. 17, 127. ἐν καθαροῷ λημῶνι κάμον. (pro ἔκαμον, struebant) δυοκαίδεκα βωμῶς. 26, 5. ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν. 26, 8. βωμὸν αἰμάξῃ τρέγος. Ep. I, 5.

βῶς. (pro βῆς) χῶ τὰς βῶς (pro βόας) βόσκων. 8, 48. αἶδ' ἡ χά' βῶς. (scil. γαρεύεται) 8, 77. & 9, 7. ῥέξω αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτα. 27, 63.

βωτρήν, vocare. τὸν ἄνδρα τὸν θρυτόμον βωτρήσομεν, (pro βωτρή-

σομεν) 5, 64. βωτρήσομεν. (pro βωτρήσομεν.) 5, 66.

βῶτας, bubulcus. ἦνθον τοὶ βῶται. I, 80. τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν. I, 113. σφρισθε Δάφνις ὁ βῶτας. 6, 44. τὰς ξυνέας ἤρκασσατο Δάφνις ὁ βῶτας. 7, 73.

Γ.

γα. (pro γε) μήτ' ὦν τὴ γα τῆτον ὀνάσῃς. 5, 69. μήτ' ὦν τὴ γα τῶδε χαριζῇ. 5, 71. νῦν αὐτόθι νῆν γα (in quibusdam edit. sed aliae habent γε) μαθεῖμαι. II, 60.

γᾶ. (pro γῆ.) μή μοι γᾶν πέλοπος ἦν ἔχην. 8, 53. ἐν τᾷ γᾶ κῆγῶν τις φαίνομαι ἡμεν. (pro ἦναι.) II, 79. τὰν γᾶν ἐπάταξε. 19, 4. μένην ἐπὶ γᾶς. 21, 60. ἀμερξάμενοι ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς. (scil. γινόμενον, humi nascentem.) 26, 4.

γαθῆν. (pro γηθῆν.) ὅσον περὶ πλέγματι γαθῆ. I, 54. ἐν νεοτμάτῃσι γεγαθῆτες εἰναρέοισι. 7, 134. ἔς θρῶσαι γαθειῖσιν. (pro γαθειῖσιν) 9, 36.

γαῖα. οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν (γαῖαν Ἀχαιῶδα ποῦ.) πατὴρ ἔδεμ' ἄλλα. 18, 20. νενευκῶς ἐς γαῖαν, inclinatus ad terram. 22, 91. πᾶς ἐπὶ γαῖαν κῆτ' ἀλλοφρονέων. 22, 128. ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. ἡς γαῖαν προπιεόντες πυγμάχοι. 24, 111.

γαίη. (pro γαῖα.) πολλὰς κρατέη γαίης. 17, 76. κατ' αὐχένα νέεθ' ἐπὶ γαίης κλάσσει. 25, 146.

INDEX

146. πέσον ἔγχε ὑψόθεν ἐν γαίῃ. 25, 259.

γάλα. ἐγὼ πορθίμῃ Καλυδονίῳ ἔδωκα τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. I, 58. τασὼ κρηττέρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς Νύμφαις. 5, 53. τασὼ ὀκτὼ γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος. 5, 58. ἱμέρα ἐνθ' ὕδατος ῥήτω γάλα. 5, 124. παντᾶ γάλακτος ἔθата πλήθυσιν. 8, 41. τὸ κρέτισον ἀμελγόμενον (ἀμελγόμενος πον.) γάλα πίνω. II, 35. ἀμφοτέρως (scil. παῖδας) ἐμπλήσασα γάλακτος. 24, 3. πέπληντο πάγχυ γάλακτος. 25, 105.

γαλαθινός, lactens. γαλαθινὸν καὶ ἄρνες. 18, 41. ἐπήρξουν ἐλίσσειν περὶ παῖδα γαλαθινόν. 24, 31.

γαλάνα. (pro γαλήνη) tranquillitas maris. ἦς (pro ἡν, erat) γαλάνα. 5, 35. λιπαρὰ γαλάνα ἀμπέλαγος. (scil. γίγνεται.) 22, 19.

γαλάτεια, nomen puellae. βέλλη τὸ ποίμνιον ἃ γαλάτεια μάλοισι. 6, 6. ὅκ' ἤρατο τᾶς γαλατήας. II, 8. ὃ τὰν γαλάτην ἀνέδων. II, 13. ὦ λευκὰ γαλάτεια. II, 19. ἐξέβουις, γαλάτεια. II, 63. εὐρήτης γαλάτην ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν. II, 76.

γαλέη, felis. 15, 28.

γαμβρός, gener. 24, 82.

γαμβρός, sponsus. ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαιδέχ' ὁ γαμβρός. 15, 129. ὦ φίλε γαμβρέ. 18, 9. ὕλβιε γάμβρε' (pro γαμβρέ) 18, 16. χαίροις εὐπένθερε γαμ-

βρέ. 18, 49. γαμβρῶ μελλογάμω. 22, 140.

γαμῆν. τὰν παρθένον ἤθελε γάμῃ. 3, 40. νύμφη γαμειῖσ' (γαμειῖσα πον.) ἀκάχοιτο. 8, 91. Νύμφαν, ἀκρηβος ἐὼν ἐτι, Ναῖδα γάμεν. 8, 93.

γάμος, ὡς ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη. 17, 131. γάμω ἐπὶ τῷδε χαρήης. 18, 58. ἀμὴν γάμος ἔτος ἐν ὄρκῳ, hae nuptiae jurejurando nobis confirmatae sunt. 22, 148. γάμον ἐκλέψατε δώροις, has nuptias munerum furtivis praestigiis vobis depacti estis. 22, 151. τῶτον ἐάσατε περὶ τέλος ἐλθῆν νῶϊ γάμον. 22, 166. ὕδ' τὸν ἄλλον ἦδε φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 206. γάμοι πλήθυσιν ἀνίας. 27, 24. ἢ κ' ἄλ' ὅς ἐχ' γάμος, ἀλλὰ χορήην. 27, 25. τί μοι ἔδνον ἄτης γάμω ἄξιον. 27, 32. ἀλλήλαις λαλέοντι (pro λαλοῦσι) τεδν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57.

Γανυμήδης, puer, a Jove ad amatus. 12, 35.

γαρύεσθαι, κῆξ (pro καὶ ἐξ) ὁρέων τοὶ σκῶπες ἀηδῶσι γαρύεσθαιτο, ululae cum lusciniis cantu carent. I, 136. ἀδὺ χά μύχοις γαρύεσθαι, (mugit) ἀδὺ δὲ χά βῶις. 8, 77. & 9, 7.

γαστήρ. τᾶς γαστρός ἐφ' ἡνδόμεθα. 21, 41. γαστέρας ἀμφω αἰμοβόρως ἐκύλιον. 24, 17. λᾶξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα. 26, 23.

γαυλός, mulctra. τασὼ ὀκτὼ γαυλῶς (pro γαυλῶς) τῷ Πανὶ γάλακτος. 5, 58. ἐτι μοι γαυλὸς κυπαρίσσιος. 5, 104.

γαυρί-

IN THEOCRITVM.

γαυριᾶν, superbire, exultare. ἐκπαυλον ἐπὶ σφίσι γαυριῶντες. (pro γαυριῶντες) 25, 133.

γαῦρος, superbus, petulans. μύχῳ γαυροτέρῳ. 11, 21.

γεγαῶς, factus. θεοὶ νεποδες γεγαῶτες. 17, 25. ὀπλοτέρῳ γεγαῶτε, nos duo, qui minores nato sumus. 22, 176.

γίνεσθαι, esse, nasci. ὕψελος μέγα γηναμένοισι. (parentibus.) 17, 35. ἐν φιλασῇ γηνομένον ταπειῶτα. 17, 75. γαλαθῆναι ἄρνες γηναμένης (matris) ὄϊος ματρὸν ποθέοισι. 18, 42. ἥ τ' ὀρνήχουσιν ἰοικότες, ἥ τε λήβει γηνομένα. 22, 74. αἰὲν ἀμύνεις ἐξ ἑταίρου γήνοντο μάλ' ἢς ἑταίρος. 25, 124.

γήτων. λάβρα τῷ γήτωνος υἱός. 14, 24. ἔπως μὴ γήτονες ἄμεις (pro ἄμεις) ἀλλάλχαις. 15, 9. ἡ δὲ ἐν μέσσοις γήτων. (scil. ἡν) 21, 17.

γελαῖν. τῆνον ποτιδέχεται ἄνδρα γελεῦσα. (pro γελεῦσα. 1, 36. οἷα γελαῖντι. (pro γελαῖσι) 1, 90. ἃ κύπρις γελαῖοισα. (pro γελαῖσα) 1, 95. λάθρην γελαῖοισα. 1, 96. ὁ αἰπέλος ἄδῃ γελάσας. (pro γελάσας) 7, 42. ὁ δὲ γελάσσει. (rideat, in optativo aor. 1.) 7, 156. χά μάλιστα γελάσασα. 19, 7. εὐνίκα μ' ἐγέλαξε. (pro ἐγέλασε) 20, 1. σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. 20, 15. γελάσας κατέβηκε πάρος ποδοῖν πατρὸς εἴδοντα πέλωρα. 24, 57.

γέλως. 7, 20.

γενεᾶ. γενεαῖς δημοσίησιν ἔκνητα ἀγγήλην ἐμοὶ τις ἢς Ἀχέρον

τα. 12, 18. τοὶ γενεᾶ (aetate) προφέρουσιν. 22, 183.

γενῆαν, barbam alere. μάταν ἢς ἄνδρα γενῆαν. 14, 28.

γενῆας, lanugo 2, 78.

γενῆατῶν, pubescere. ἄρτι γενῆατῶν περὶ τὸ τόμα τῶς κροτάφῳς τε. 11, 9.

γενήτας, genitor. ἢς θάλαμον ἦρας αὐτὸν ἄγχει γενήταν (γενήταν ποιν.) διδὼς υἱόν. 17, 33.

γέννον, barba. καλὰ τὰ γένηνα. (scil. ἐμοὶ ἐστὶν.) 6, 36. ὡς μαλακὸν τὸ γέννον ἔχης. 20, 8. γλώσση περιλιχμάτο γέννον. 25, 226.

γέννον, mentum, gena. 22, 88.

γενήτας. (ποιν.) 17, 33. (v. γενήτας.)

γένος. τό τοι γένος ἢ σατυρίσσοις ἢ πάντεσσιν ἐρίσσει. 4, 62. ἄγκιστρον καὶ ποταμοί, θῆλον γένος. 8, 33. γένος μιν ἦναι ἔφασκον ἐκ Περσῆος. 25, 172.

γένος, mentum, mala. ἐς γένων ἔρπει λευκαίγων ὁ χρόνος. 14, 69.

γεραίην, venerari. ὃ τὸ γεραίην (γεραίην ποιν.) ἀρετῆς. 7, 94.

γεραίτερος, honoratior. ἔκταρ, ἔκταρς ὁ γεραίτερος ἢ κατὰ παίδων. 15, 139. ἐπ' ἀγροῶν γεραίτερος. 25, 48.

γέρας, grus. 10, 31.

γέρας, praemium, honor. αἶκα αἶγα λάβη τῆνος γέρας. 1, 5. ἄρνα σκίταν λαψῇ γέρας. 1, 10. ὕμνοι ἀθανάτων γέρας αὐτῶν. 17, 8. ἴσον δωρίεσσι νέ-

I N D E X

μῶν γέρας ἰγγυς ἰῆσιν. 17, 69.
σὺν ἄλλαισιν γεράεσσι. 17, 109.
γεράων θεοῖς κάλλιστον ἀοιδῇ. 22,
223.

γερόντιον, senecio, in con-
temtum sic dicitur. 4, 58.

γέρων. γριπεὺς γέρων. 1, 39.
ἄπωθεν ἀλιτρώτοιο γέροντος. 1, 45.
δ γέρων ὑφίητι τὰ μοχλία. 4, 4.
ἄμφι οἱ σήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο
πέπλος. 7, 17. κρητῆρ' Ἡρακλεῖ
γέρων ἰσάσατο χεῖρων. 7, 150.
ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο
γέροντες. 21, 6. γέρων ἐπ' ἐ-
ρείσμασι λέμβος. 21, 12. γράμ-
ματα τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἔξε-
δίδαξεν. 24, 103. δ γέρων
βοῶν ἐπιβυκόλος ἐνὲρ. 25, 1.
ναί, γέρον, Λυγίην ἐθέλομι εἰσι-
δέην. 25, 43. τὸν δ γέρων ἔξαυ-
σις ἡμεῖς, δῖος ἀγρώτης. 25,
51. τὸν γέροντα περισσαινόν.
25, 71.

γεύην. χαλεπὸν, χορίων κύνα
γεύσαι. 10, 11. ὥς μὲς γεύμε-
θα (pro ἐγεύομεθα) πίσσας. (μὲς,
sine ὡς, γεύετο πίσσας ποῦ.) 14, 51
γεώλοφον, tumulus. τῆδε κα-
θίξας ὥς τὸ κάταντες τῆτο γεώλο-
φον. 1, 13. ὦδε νέμεθε, ὥς
τὸ κάταντες τῆτο γεώλοφον. 5,
101.

γῆ. 15, 8.

γηραλός, senex. ἀπὸ κροτά-
φων πελέμεθα πάντες γηραλῶι.
14, 69. πατρὶ γηραλῶι τίνα μῦ-
θον ἐτίψω. 27, 38.

γηρᾶν, senescere. τὸ ἴον κα-
λὸν ἔστιν ἐν εἴχρῃ, καὶ ταχὺ γηρᾶ.
23, 29.

γῆρας, senectus. σφίλων κρο-

νίδας μέλειν' ἐξείλετο γῆρας. 17,
24. πρὶν γῆρας ἀποτρέψαι νεό-
τητα. 24, 131.

γηράσκην, senescere. οἱ πο-
θεύτες ἐν ἡματι γηράσκησιν. 12, 2.

γίγνεσθαι. ὁ τράγος αὐτὸς ἐ-
γεντο. (pro ἐγένετο.) 1, 88. αἴ-
θε γενοίμαν (pro γενοίμην) μέλισ-
σα. 3, 12. γενοίμαν μελάνθιος
ἀντὶ κομάτα. 5, 149. παρὰ ποι-
μέσι πρᾶτος ἔγεντο. 8, 92. ἐπ-
εσομένοις γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.
12, 11. δοιῶ τινε τῶδε μετ' ἡμ-
φοτέρωσι γενοίμεθα φῶτε. 12, 12.
ἄττιν τῆτο θεῶν πόκα (ποκα ποῦ.
sine accentu) τέκνον ἔγεντο. 13,
2. ἀγαθὸς καὶ ἀοιδίμος αὐτὸς ἐ-
γεντο. 13, 9. χάμιν τῆτο δὲ ὡ-
τὸς ἔγεντό ποθ' ἡσυχα ὕτως, hoc
nobis quondam clam, nemine
audiente, indicatum est. 14,
27. τί γενοίμεθα. 15, 51. δὴ
γεγενημέθ' ὑπιδεν. 15, 56. αὐ-
τῷ μοί τι γένοιτο. 16, 19. δ
πατρὶ τοικῶς παῖς ἀγαπητὸς ἔγεν-
το. 17, 64. ὕλθιε κῶρε γένοις.
17, 66. λίην ζάκοτόν τε καὶ ἄρ-
ρήνδς γένεθ' (pro ἐγένετο) αὐτῶς.
25, 83. σε τὰν ἐλέφαντος πολυ-
μόχθῳ γεγενημέναν (pro ἐνὴν)
δῶρον ὁπάσσομεν. 28, 8. τῷδ'
εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένεν (pro
ἐγένεθ) φίλος. 29, 17. ἐμμελὲς ἔ-
γεντο. Ep. 19, 5.

γίνεσθαι. κῆφόν τι τῆτο καὶ ἄ-
δὺ γίγνεται ἐπ' ἀνθρώποις. (scil. φάρ-
μακον) 11, 4. τὰ μὲν θέρεος, τὰ
δὲ γίγνεται ἐν χειμῶνι. 11, 58.
μάχης ὁ γίγνεται (pro ἐγίγνεται) ἐρωή.
22, 192. τῶν ὅτις ἀριθμὸς ἐν
ἡέρι γίγνεται ὄντων. 25, 92.

γινώσκην.

IN THEOCRITVM:

γινώσκην. ὅδ' ἴγνων, πότερον
 τεθνήκαμεν (τεθνήκαμεν ποιν.) ἢ
 ζωὸς ἔμεν 2, 5. ὅδ', ὡς πάλιν
 εἶκαδ' ἀπὸνδον, ἔγνων. 2, 85.
 νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα. 3, 15.
 γινώσκην (pro γινώσκην) οἶμαι τὸ
 καλῶς. 11, 5. γινώσκω, τίνος
 ἦνικα φεύγης. 11, 30. ἔκ ἔγνων,
 ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆνατο βύτα.
 20, 34. γινώσκω, ἢ σὺ δίδως ἀν-
 ημένα χήλεια τέρεν. 22, 63. τά-
 χα γνῶσθ', πρὶν ἀκῶσαι. 26, 19.
 ἔκ ὅλας φιλέην μ' ἐθέληθ' ἀπὸ
 καρδίας γινώσκω. 29, 5. γινώ-
 σομαι, ἢ τι νέμης ἀγαθοῖς πλέον.
 Ep. 15, 1.

γλαύκα, nomen cantriciis.
 4, 31.

γλαυκός. ἀλκυόνες, γλαυκαῖς
 Νηρηίδαι τὰ τε (τὰ τὰ ποιν.) μά-
 λιτα δρύνων ἐφίλαθεν. 7, 59.
 τὰν γλαυκὰν θάλασσαν εἶα ποτὶ
 χέρσον ὄρεχθῆν. 11, 43. ὁπό-
 σοι γλαυκὰν ναῦσιν ὑπ' ἀῶ. 16,
 5. ὅσ' ἄνεμος χέρσουδε μετὰ
 γλαυκᾶς ἀλδὸς ὠθῆ. 16, 61. γλαυ-
 κᾶς κημήλιον Ἀμφιτέλειος. 21,
 55. γλαυκᾶς δᾶρον Ἀθανάας.
 28, 1.

γλαφυρός, canus, elegans.
 Ἠετίωνι χάρην γλαφυρᾶς χερσὸς ἄ-
 κρον ὑποσᾶς μισθόν. Ep. 7, 5.

γλάχων, pulegium. ὠδε πα-
 τησὶς γλάχων ἀνθεῖσκον. 5, 26.

γλυκερός. βοτάναι, γλυκερὸν
 φυτὸν. 8, 37. ἔτ' ἔαρ ἐξαπίνης
 γλυκερώτερον. 9, 34. τῷ (pro
 τῷ, scil. ὁφθαλμῷ) μὲν γλυκερώ-
 τερον ἔδεν. 11, 53. ὅς κε προσ-
 μάξῃ γλυκερώτερα χήλεις χήλη.
 12, 32. θάρση, ζωπυρίων, γλυ-

κερὸν τέκος. 15, 13. ὅσα ἀπὸ
 γλυκερῷ (pro γλυκερῷ) μέ-
 λιτος. (scil. γλυκῆς.) 15, 117.
 τὸ τέκος πακτᾶς γλυκερώτερον. 20,
 26. ἐκ τεμάτων ἐρρεῖ μοι φωνὰ
 γλυκερώτερα, ἢ μελικήρῳ. (μέλι-
 κήρῳ ποιν.) 20, 27. εὐδὲτ', ἐμὰ
 βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγχεσιμον ὕ-
 πνον. 24, 7.

γλυκύκαρπος, dulces fructus
 ferens. ἄμπειλος ἂν γλυκύκαρπος,
 11, 46.

γλυκύμαλον, dulce malum.
 11, 39.

γλυκὺς. καὶ τὸν γλυκὺν, ἦν-
 δον, ἔρωτα. 2, 118. ὡς μέλι
 τοι γλυκὺ τῆτο κατὰ βροχθῆσι γέ-
 νοιτο. 3, 54. ὃ τὸν ἐμὸν τὸν ἔνα
 γλυκὺν. (scil. ὁφθαλμῷ) 6, 22.
 ἦνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ
 τέματος χεῖρ νέκταρ. 7, 82.
 φοιτῆς αὐθ' ἔτως, ὅκκα γλυκὺς
 ὕπνος ἔχη με. 11, 22. ἄλλος
 τοι γλυκίων ὑποκάλπιος. 14, 37.
 ἐπὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς
 εὐρῆαν σχεδίαν τυγνῷ Ἀχέροντος.
 16, 40. καὶ ἐμὸν γλυκὺ φέρ-
 γος ἀποιχόμενον πάλας ὕσων. 24,
 73.

γλυκύφωνος, suavi voce prae-
 ditus. 15, 146.

γλύφανος, sculptura, vel scal-
 prum. κισσούριον ἔτι γλυφάνοις
 ποτόσδον. 1, 28.

γλύφην, sculptere. ἀπ' εὐώδους
 γλύψατ' ἀγαλμα κείρε. Ep. 7, 4.

γλάσσα, μηκέτ' ἐπὶ γλάσσης
 (pro γλώσσης) ἄκρας ὀλοφυγδό-
 να φύσας. 9, 30. ψεύδεσθαι ὁ-
 δοιπρέον ἔφαντο γλώσσης μαψιδόιο
 χαριζόμενον παρῆσιν. 25, 188.

I N D E X

γλώσση περιλιχμάτο γένιον. 25, 226.

γενήμους, gena. 22, 100.

γνώην, cognoscere. ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν. 25, 177.

γνώμη. (pro γνώμη.) κατὰ γνώμην ἀπέβα τοι. 15, 38. τὸ, ὃ ξένε, λοιπὸν ἴσθαι τὴν γνώμην. 21, 62.

γοργός, urbs Cypri. 15, 100.

γονεὺς. γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἑμετέροισι λήπωμεν. 22, 176.

γονή, partus. ἐν ἰδίᾳ γοναί. 17, 44.

γόνος, filius. 25, 159.

γόνυ. ἐνεργεσάμενος πέτρα γόνυ. 7, 7. ποῖόν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν. (i. e. qui aetate adhuc florent, in vigore aetatis sunt.)

14, 70. ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι μένοντι. (pro μένεσι) 16, 11. ἀπατέρω, ἢ γόνυ, κνήμα (κνήμας πον.) 16, 18. τῷ ἄκρῳ ἐκόλησεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα. 22, 196.

γοργώ, nomen proprium foeminae. γοργῶ φίλα, ὡς χρόνῃ; ἰδοῖ. 15, 1. μὴ μνάσῃς, γοργοῖ. 15, 36. ἀδίτα γοργοῖ, τί γενεμέθα; 15, 51. δίχα μεν τὸ θερίτριον ἤδη ἔχισται, γοργοῖ. 15, 70.

γυν. 11, 7.

γύνυ. (pro γόνυ.) Νύμφαι σφειτέροισι ἐπὶ γύναισι κῦρον ἔχουσιν. 13, 53. μαλακὸν περὶ γύναι τιμα χερὶ κατατρέψοντι. (pro κατατρέψουσι) 24, 74.

γραία, anus. ποίας ἔλπον (praetermissi) γραίας δόμον. 2, 91. ταῦτα ἂν γραία με, κοτυτταρεῖς, ἐξεδίδαξεν. 6, 40. γραία παρῆν. 7, 126.

γραῖος, vetus. σκίλλας γραίης ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλαις. 5, 121. γραῖον (pro γραίων) ἀποτίλματτα πηρῶν. 15, 19.

γραμμᾶ. (pro γραμμῇ) linea. τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λῖθον. 6, 18.

γράμμα, litera. γράμματα ἐν φλοιῷ γεγράφεται. 18, 47. γράμματα τὸν παῖδα γέρον Λίνος ἐξεδίδαξεν. 24, 103.

γράμμα, pictura. ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81.

γράμμα, scriptum, inscriptio. 23, 46.

γραπτὸς, notis inscriptus. ἂν γραπτὰ (pro ἢ γραπτῇ) ὑάκινθος. 10, 28.

γράφην, pingere. ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. 15, 81.

γράφην, scribere. γράμματα ἐν φλοιῷ γεγράφεται. 18, 47. γράψον τόδε γράμμα. 23, 46. θε τὰδε γράψα. (pro ἔγραψα) Ep. 22, 1.

γριπεύς, piscator. τοῖς μέτα γριπεύς τε γέρον, πέτρα τε τέτυκται λεπρᾶς. 1, 39. θύνως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς. 3, 26.

γύα, agnum, jugum. 25, 30.

γυῖον, membrum. φαίης γυῖον νιν ὅσον θένος ἐλλοπιεύην. 1, 42. περὶ γυῖα μακρὸς εἰλξαν ἱμάντας. 22, 81. αἰεὶ μάσσονα γυῖα φορεῖσκε. 22, 113. δεξιτερῆς ἢ νεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον. (i. e. manum) 22, 121.

γυμνάσιον. 2, 80.

γυμνα-

γυμναστής. βαῖνε (pro ἔβαινε)
ἐπ' ἀθλον γυμναστῶν. 23, 57.

γυμνός. νῦν με τὰ λοιπὰ γυ-
μιὸν ἔθηκες. 5, 13. αἱ σκυζό-
μεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι. 16.
8. γυμναὶ ἐν χερσὶ μάχαιραι. 22,
146. ἡμὶ γυμνὰ. (pro γυμνῇ)
27, 58. γυμνὸν τὸν ἔχει μηρὶν.
30, 30.

γυμνῶν, nudare. ἢ πῃ τὶ χροδς
γυμνωθῆν ὄκειν. 22, 188.

γυνά. (pro γυνῇ) ἐντοθεν γυ-
νὰ, τὶ (γυνὰ τις, ποιν.) θειῶν
δαίδαλμα, τέτυκται. 1, 32. ἥτε
γυνὰ τήνῃ παρακέκλιται. 2, 44.
νυμφίον γυνὰ περιβάλλει ἄγοσῶ.
17, 129. ἀπτομένα γυνὰ κεφα-
λᾶς παίδων. 24, 6.

γυναικοφίλας, mulierum ama-
tor. 8, 60.

γυνή. με τάλαιναν ἀντὶ γυναι-
κὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἡ-
μεν. 2, 41. ὦ γύναι, ἐσκαλέσα-
σα (scil. με) τεδὸν ποτὶ τῆτο μέλα-
θρον. 2, 132. μιν αὖτε γυναι-
κὸς ἔχῃ πόθος. 2, 150. ζαλῶ,
φίλα γύναι, ἰασίωνα. 3, 50. ἄλ-
λαν τινὰ φασὶ γυναῖκ' ἔχειν. (pro
ἔχην.) 6, 26. ὅσσον παρθενικὴ
προφέρειν τριγάμοιο γυναικὸς. 12, 5.
ὄρη, (pro ὄρα, vide) γύναι, ὥς
ποδορεῖ τὸ. 15, 12. θάρσῃ, γύ-
ναι. 15, 73. πᾶσαι καλὸν με
κατ' ὥρεα φαντὶ γυναῖκες. 20, 30.
θάρσῃ, ἀριστοτόκηνα γύναι, Περσῆϊον
αἶμα. 24, 72. ἀλλὰ γύναι, πῦρ
μέν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυκὸν ἔστω. 24,
86. τίνος κέχευθες, γυναῖκες; 26,
18. αἱ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα
νομέοντο γυναῖκες. 26, 24. νηὶ
μὰν φασὶ γυναῖκας εὖς τρομέην πα-

ρακοίτας. 27, 26. τίνα τρομέου-
σι γυναῖκες. 27, 27. γυνὴ ἡς
οἶκον ἀφερψῶ. 27, 64. γυνὴ μή-
τηρ, τεκνῶν τροφὸς. 27, 65. γυ-
ναιξὶ νόος οἰκωφελείσσι σὸς ἐπήθο-
λος. 28, 2. οἷα γυναῖκες φορέοισ'
ὁδάτινα βράκη. (scil. ἐκτελείσσης.)
28, 11. ἐξῆ τὴν χάριν ἡ γυνή.
Epigr. 18, 3.

γύννης, imbellis. 22, 69-
(ver.)

Δ.

δᾶ. (pro γῆ.) ἢ δᾶν. 4, 17.
& 7, 39.

δαγύς, glacies, corolla. ἰ-
πάγγῃ δαγῦδι καλὸν χρεῖα. 2, 110.

δαιδάλεος, artificiosus. ἔτ' ἐν
δαιδάλῃ πυκινώτερον ἤτριον ἰσῶ.
18, 33. δαιδάλεον ὤρμησεν μετὰ
ξίφος. maximo cum impetu &
celeritate gladium arripuit.
24, 42.

δαίδαλμα, artificium. 1, 32.

δαίην, docere. ἢ δέ τις ἄτεια
τῶσδε ἑροτῶν ἔχῃ ἔργα δαέντων.
(doctorem, i. e. artificum.) 17,
81. Κάτωρ ἱππαλίδας ἴδαν. 24,
127. πολλὰ ἑδάη σοφὰ φάρμακα,
multa salutaria remedia novit.
28, 19.

δαίεσθαι, ardere. οἱ αἵψα προ-
γένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοις
δμῶες. 24, 51.

δαιμόνιος. δαιμόνιοι, τὶ κέρδος
ὁ μυρῖος ἐνδοθὶ χρυσὸς κήμενος. 16,
22. δαιμόνι' (pro δαιμόνιε) ἢ δ'
ἂν τῇ γε πεινῇ ὕδατος σύ γε δοίης.
22, 62. δαιμόνιοι, τί μάχης ἱ-
μείρετε. 22, 145.

δαιμονίως. Ep. 11, 4.

INDEX

δαίμων. τὴν ποταίεσθαι ἄσυχον, δαίμον. 2, 11. τῷτον τὸν κερὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι (Deo adiuvante) τάκω. 2, 28. αἱ αἱ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος. 4, 40. ὁ δαίμων εὐκριθὸν ἀνεπλήρωσεν ἁλῶν. 7, 34.

δαίνυσθαι, epulari. οἱ μὲν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν. 13, 38.

δαῖς, epulum. μετὰ (ad) δαῖτα κλητὸς ἐπείγει; 7, 24. ἄνδρες εὐπέπλῳ δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. 7, 32. κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο δειελινοὶ. 13, 32.

δαῖς, pugna. ὑπέρροχος ἐν δαῖ. (pro δαίδι) 22, 79.

δαίτηθεν, ab epulo. 17, 28.

δαίφρων, bellicosus. 25, 150.

δάκνειν. κατὰ χροῖα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 110. ἦν καὶ τι δάκνης, si me in aliquo laeferis. 12, 25. δάκνει ἵππος. 15, 40.

δάκρυ. τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα (μάλα πον.) ῥέοντι. (pro ῥέουσι) 14, 38. ἐπισπείσας τὸ δάκρυ. 23, 38. καταταξέεις δάκρυσι διγλήνης ὥπας. Ep. 6, 2.

δακρύειν. πῶθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ. (pro δακρύσω.) 2, 64. δάκρυς, ὅσσα θέλεις. 15, 41.

δακρυόεις, lacrimans. 13, 54.

δάκτυλον, digitus. 19, 3.

δάκτυλος. 8, 23.

δαλεῖν, (pro δηλεῖν) laedere, decipere. τῷσδ' (τῷς δ' πον.) ἢ τι ποτῶ δαλήσατο κίρκη. 9, 36. ἡδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα. 15, 48. αἰεὶ ἐξυτέρῳ πιτύλῃ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127.

Δάλιος, (pro Δήλιος) epitheton Apollinis, a Delo insula, unde ortus erat, sic appellati. Ep. 19, 4.

δαμάλα. (pro δαμάλη.) Ep. 4, 17.

δαμάλη, juveneca. πολλὰ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. 1, 75. δαμάλαι αὐτὸν μυκόμεναι ὥδε ποθεῦντι. (pro ποθησί.) 4, 12. δάφνις ἔχων δαμάλας. 8, 36. κέρει ἐχθρὸς ἰδοῖσα τὰς δαμάλας παρελῶντα. 8, 73. ἐν δὲ νέναται λευκῶν ἐκ δαμαλῶν (pro δαμαλῶν) καλὰ δέρματα. 9, 10. καλὸν σοι, δαμάλας φιλεῖν. 27, 7.

δαμάξν, domare, occidere. δεϊδιότες, μή πως μιν δαμάσειε. (pro δαμάσαι) ἀνὴρ. 22, 93.

δαμάσδειν, id. δασείχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἄλίκον ἄνδρα δαμάσδει. 4, 55.

δαμάτηρ. (pro Δημήτηρ) ἄνδρες εὐπέπλῳ δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι. (pro τελῶσι.) 7, 32. πῶμα διεκρυνώσατε βωμῶ παρ δαμάτρες ἁλωάδος. 7, 155. δαμάτρες πολὺκαρπε, πολύσαχυ. 10, 42.

δαμοίτας, nomen pastoris. δαμοίτας καὶ δάφνις εἰς ἓνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγεν. 6, 1. τῇ ἐπὶ δαμοίτας ἀνεβάλλετο. 6, 20. τὸν δάφνιν δαμοίτας ἐφίλασε. 6, 42. αὖλει δαμοίτας. 6, 44.

δαῖμος. (pro δήμος.) κακοχράσμων ὁ δαῖμος. 4, 22. τῷτον αὐτὸν ὁ δαῖμος ἔτασ' ἐνθάδε. Ep. 20, 6.

δαμοτέλης, nomen choregi. Ep. 12, 1.

δαμβ-

IN THEOCRITVM

δαμότης, (pro δημότης) tribu-
lis, popularis. 4, 21.

δαμότις, (pro δημότις) foe-
mina popularis. 28, 22.

δασπληγίς, terribilis, atrox,
epitheton Hecates. 2, 14.

δασύτριξ, pilosus. ἐκ δασύ-
τριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρι
ῶμοισι. 7, 15.

δασυέρκος, villosam caudam
habens. μισέω τὰς δασυέρκος
(pro δασυέρκους) ἀλώπεκας. 5,
112.

δάφνη. (pro δάφνη.) 2, 23.

δάφνη. πᾶ μοι ταὶ δάφναι. 2,
1. ἐντὶ (pro εἰς) δάφναι τηνὴ.
11, 45. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι.
Er. 1, 3. ῥεῖθρον ἀπὸ σπιδάδων
τηλεθάει δάφνας. Er. 4, 7.

δάφνης, nomen pastoris. πᾶ
ποκ ἄρ' ἦσθ', ὅκκα δάφνης ἐτάκετο.
1, 66. δάφνη, τίς τυ κατατρέ-
χει; 1, 77. δάφνη τάλαν, τί τυ
τάκειαι. 1, 82. τὸ θῆν τὸν ἐρώτα
κατεύχεο, δάφνη, λυγιξείν. 1, 97.
τὰν χῶ (pro καὶ δ) δάφνης ποτα-
μείψατο (ποταμείβετο πον.) 1,
100. τὸν βώταν νικῶ δάφνην. 1,
113. δάφνης ἐγὼν ὅδε τῆνος, δ
τὰς βόας ὥδε νομεύων· δάφνης, δ
τῶς ταύρως καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσ-
δων. 1, 120. 121. χῶ δάφνης
ἐβα ῥέον. 1, 140. τὰ δάφνιδος
ἄλγε' ἀροίμαν. 5, 20. ταὶ μῶσαι
με φιλεῖντι πολὺ πλεόν, ἢ τὸν κοι-
θὸν δάφνην. 5, 81. δαμοίτας καὶ
δάφνης, δ βωκόλος, εἰς ἓνα χῶρον
τὰν ἀγέλαν συνάγαγον. 6, 1. πρῶ-
τος (πρῶτος πον.) ἄρξατο δάφνης.
(scil. αἰδεῖν.) 6, 5. τὸν δάφνην
δ δαμοίτας ἐφίλασε. 6, 42. σὺ-

ρεῖδε δάφνης δ βώτας. 6, 44. τὰς
εὐέας ἠγάσσατο δάφνης δ βώτας.
7, 73. δάφνιδι τῷ χερσίντι συν-
ήντετο βυκολέοντι μενάλκας. 8, 1.
πρῶτος περὶ δάφνην ἰδὼν ἀγέρευε
μενάλκας. 8, 5. μυκητᾶν ἐπίηρε
βεῶν, δάφνη. 8, 6. τὸν χῶ δά-
φνης τειῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ. 8, 8.
δάφνης ἐχὼν δαμάλας. 8, 36. βω-
κολιάσδεο, δάφνη. 9, 1. ἔτω δά-
φνης ἄεισεν ἐμὴν. 9, 14. δάφνιδι
κερύναν. (scil. ἐδάκα.) 9, 23.
δάφνης ἐγὼ. (scil. καλῶμαι.) 27,
41. δάφνης δ λευκόχρως αὐθετο
πανὶ τάδε. Er. 2, 1. εὐδεις φυλ-
λοτρῶτι πέδῳ, δάφνη. Er. 3, 1.
ἀπαμείβει τὰς δάφνιδος πόδας. Er.
4, 14. δ βωκόλος ἄμμουχ θελξεί
δάφνης. Er. 5, 4.

δαφονδς, cruentus, rubens.
25, 232.

δαψιλέως, largiter. 7, 145.

δδ pro γὰρ. αἱ (ὦ πον.) δέ
οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν
ἴνες. 1, 43. πατήρ δέ σοι ἐστὶ με-
νάλκας. 27, 43.

δεδαμημένος, peritus. ἄμφω συ-
εῖσθεν δεδαμημένῳ. 8, 4.

δεδοίκειν, metuere. ἵππον καὶ
τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιτα δεδοίκα.
15, 58.

δεδύκειν, occidere. ἄλιος ἄμμι
δεδύκει. 1, 102.

δεῖδειν. τὸν πᾶνα δεδοίκαμες.
(pro δεδοίκαμεν.) 1, 16. δειδιό-
τες, μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσεις.
22, 93.

δειδίσσεσθαι, terrere. τὰς ὄγας
φευγέμεν ἄψ ὀπίσω δειδίσσετο. 25,
74.

δειλινός, vesperinus. 13, 33.

δείλος, id. 25, 86.

δεικανάεσκειν, porrigere. ὁ ἐς πατέρ' ἐρπετὰ δεικανάεσκειν. 24, 56.

δεικνύναι. τᾷ Ἀφροδίτῃ δειξεν τὴν ὀδύναν. 19, 5. δῆξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος 27, 44. ἵνα παρθένη ἄλσεα δειξῶ. 27, 47.

δειλαῖος, timidus, miser. Ep. 6, 1.

δειλαῖος, id. Θέσυλι δειλαῖα· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησαι. 2, 19. ὥς μιν περὶ θυμὸς ἰάφθῃ δειλαίως. 2, 83. δειλαίαι αὐται, τὸν ἑωκόλον ὥς κακὸν εὖρον. 4, 13. ἡμῶν δειλαῖαί γε. 4, 14. ἄκμαν, ὡ δειλαῖα. 4, 60. ὦ μοι δειλαῖα. 15, 69.

δείλαν, circa vesperam. 10, 5.

δειλινὸν, vespere. 21, 39.

δειλός. ὁ δειλὸς ἐρῇ μυρτῶς. 7, 96. ἄγ' ὦ δειλὰ, τὸ εἰάζειν. 15, 76. δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὴς αἰῶνας ἐκείντο. 16, 43. τί μοι ἔτρεμες; ὥς μάλα δειλὰ. (pro δειλῇ) 27, 51. ἡ καὶ ὁ δειλὸς (improbus) ἐκ σέθεν ὠσκούτως ἔχει. Ep. 15, 1.

δειλός, miserabili, tristi vultu. 30, 15.

δεῖμα (vet.) metus. 21, 53. (σημα nov.)

δειμαίνειν, timere. 27, 21.

δεῖν, ligare. ἄς (scil. φλιάς) ἐκ θυμῷ δέδεμαι. 2, 61. τὸ δάσας (pro δήσας) ἐκάρχε, te vinculum loris cecidit. 5, 118. τῆχος ἀσφάλτῃ δήσασα. 16, 100. δῆσαν

(pro ἐδήσαν) καπιδήσαν. (scil. τὸν ὕν) 30, 10.

δεῖν, oportere. ἔδει μόνον αἰτινὸς εἰπεῖν. 14, 19. αἰτεῖν δεῖ ἢ ἐπὶ παντὶ. 14, 64. ποιῆν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλαρὸν. 14, 70. ὕδατος δεῖ, aqua opus est. 15, 29.

δεινὸν, terribiliter, torve. κῶραι δεινὸν ἑλέπον, torvo erat vultu. 23, 12. δεινὸν ξρυχῶτο. 25, 137. νῦν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα. 26, 12.

δεινός. Νύμφαι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις. 13, 44. δεινὴν (ἄχην, nov. cum commate) ἐκ πατέρων πενήνῃ ἀκτήμενα κλαίων. 16, 33. δεινός (celeber) ἀοιδὸς δὲ Κῆρος. (i. e. Simonides) 16, 44. δεινὸς ἰδεῖν. 22, 45. δῶρ' ἐάγη, σακτέουσιν ἐν δεινοῖσι παγέντα. 22, 190. θανάτῳ κεκάρωμένα δεινὰ πέλωρα. 24, 58. πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσι. 24, 111. Ἑρμῆα ἀζόμενος δεινὴν ἔπιν. 25, 4. δεινός (peritus) ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν. Ep. 11, 2.

δεῖος, (pro δέος) metus. ποτὶ σφέτερον βέλε κέλπον ξερὸν ὕπαι· δειὸς ἀκράχολον ἱφικλήα. 24, 60.

δειπνεῖν. δειπνεῦντες (pro δειπνῶντες) ἐν ὥρᾳ, sero coenantes. 21, 40.

δεῖπνον. 24, 135.

δειρῇ, cervix. 18, 57.

δέκα. καίμαν ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄμπα καὶ δέκα νύκτας. 2, 86. ἡνὶ δέ (ἡνὶδε nov.) τοὶ δέκα μάλα φέρω. 3, 10. ἢ κεν ἐφασκέ τις ἀνδρὸς ληῖδ' ἐνδὲ τέσσην ἔμεν, ἢ δὲ δέκ' ἄλλων. 25, 116.

δεκά-

IN THEOCRITVM.

δεκάμηνος, decem menses na-
tus. 24, 1.

δέκατος. δεκάτω (pro δεκάτω,
scil. ἔτῃς) ἐπιβαίνει. 26, 29.

Δέλφης, nomen viri. τὰ Δέλ-
φιδος ὄσσεα πάσσω. 2, 21. ἐγὼ ἐπὶ
Δέλφιδι δάφην αἶθω. 2, 23. Δέλ-
φης ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει. 2,
26. ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύν-
διος αὐτίκα Δέλφης. 2, 29. ὡς
καὶ Δέλφην ἴδοιμι. 2, 50. τῆτ' ἀπὸ
τῆς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε
Δέλφης. 2, 53. εἶδον Δέλφην. 2,
77. ἄγαγε (pro ἤγαγε, duxit)
τὸν λιπαρόχρυν εἰς ἐμὰ δώματα
Δέλφην. 2, 103. ὡς Δέλφης ἐξα-
ταί. 2, 149.

Δελφίς, Delphica. Ep. I, 4.

δέμειν, exstruere. χλωραὶ
σκιᾶδες δέδμηται. (pro δεδέμην-
ται. 15, 120. οἱ χρύστεος δόμος
ἐν Διδῆς οἴκῳ δέδμηται. 17, 18.
ἐσθμὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδ-
μηνται. 25, 24.

δέμνιον, stratum, lectus. νύμ-
φην ἐφόβησ' ἔτι δέμνιον θερμὰ λι-
ποῖσαν ἀνέρος. 2, 137. τορέσειν
καλὰ δέμνια. 6, 33.

δενδρήεις, arboribus abun-
dans. ἄλλαι δενδρήεσσαι. 25,
30.

δένδριον, arbor. 29, 12.

δένδρον. τὰ ἐπὶ δένδρῳ βρῆχες
ἀλλαγέονται. 5, 47. δένδρεσι χει-
μῶν φεβερὸν κακόν. 8, 57. ἀηδο-
νίηες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. 15,
121. ἐνδοθὶ δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρε-
μύνεσσιν. 16, 95.

δεξίς. ἄλλεται ὀφθαλμοῖς μευ
ὁ δεξίς. 3, 37. κατὰ δεξὶν ὦμον
λῆπον ἄκρον περιεῖσθαι. 34, 65.

παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξὶν
ὦμον. 25, 161.

δεξιτερὸς. ῥοικᾶν ἔχεν (pro
εἶχεν) ἀγριελάλῳ δεξιτερᾷ κερύναν.
7, 19. τὸ (scil. ῥόπαλον) οἱ αἶδν
ἐχάνδανε δεξιτερῇ χειρὶ. 13, 57.
δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος
πλατὺ γυῖον. 22, 121.

δέον, decens. τὰ πάντα κεν
εἰς δέον ἔρποι, omnia recte pro-
cederent. 14, 50.

δέος, metus. ἐμὰ δέος ἴσχει
ὀκνηρόν. 24, 35. κατὰ σταθμὸς
χλωρόν δέος εἶχεν ἕκατον. 25,
220.

δέπας, poculum. ἀμφὶ δέπας
περιπέπταται ὕγρὸς ἀκινθός. 1,
55. ἡνὶ δέ (ἡνὶδε πον.) τοι τὸ
δέπας. 1, 149.

δέρεσθαι, videre. εἰς ἄλλα δερ-
κομένα. (pro ἐν) 6, 11.

δέρμα, pellis, corium. αὐτὰ
λοιπὰ ὅτε' ἔτ' ἦς (pro ἦν, erat)
καὶ δέρμα. 2, 90. ὑπισσεῖται χι-
μαιρᾶν δέρματα. 5, 57. ἐκ τρά-
γοιο εἶχε κινάκον δέσμ' ὦμοισι. 7,
16. ἐν δὲ νένασαι λευκᾶν ἐκ θα-
μαλᾶν καλὰ δέρματα. 9, 10. ἄ-
κρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ
ποδιῶνων. 22, 52. δέρμα λιόν-
τειον. 24, 134. δέρμα θηρὸς δρῶν.
25, 63. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως
ἀγορεύει χειρῶν καρτερὸν ἔργον.
25, 175. δέρμα λέοντος ἀνασχί-
ζειν ὀνύχισσι. 25, 277.

δεσμός. ἄμφω βρεῖ ἐνεδήσατο
δεσμῷ. 24, 27. δεσμῷ ἀναγκαίῃ
ἐκλυσιν εὐρεῖν. 2, 33. ὁμνυμέ
ταῦτά με τὰ δεσμά. 30, 24. τὰ
δεσμά ἐπιλύσαι. 30, 41.

δέσποινα, domina. Ἀσσυρία,
h δέσποι-

INDEX

δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα. 2, 162. δέσποινα, ἡ γολγόν τε καὶ ἰθάλιον ἐφίλασας. 15, 100.

δεσπότης. 5, 10.

Δευκαλίωνες, posterī Deucalionis. 15, 141.

δεῦρο. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα. 1, 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνης. 27, 10. δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας. 27, 12. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεύσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45.

δεῦτε. 8, 50.

δεύτερος. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ. 1, 3. τύ με δεύτερα ἐκ πυρὸς εἴλεν. 2, 131. δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀεῖδεν. 8, 71.

δέχεσθαι. καὶ μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθαι. 2, 124. ὥς ποτ' ἔδεκτο (pro ἐδέδεκτο) τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ. 7, 78. δεξαμένα (pro ἐνή) παρὰ μητρὸς. 17, 59. δεδγμένος, (expectans) ὑπὸ θ' ἰκοίτο. 25, 228.

δη pro δι. 25, 12.

δηρὰ, diu, dudum. 1, 38.

δήϊος, hostis. ἢ τις δηῖον πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβέας. 17, 98.

δηλεῖσθαι, laedere. πάρος τινὰ δηλήσασθαι. 22, 189. (v. δαλεῖν εἰ διαδηλεῖσθαι.)

δήλεισθαι, velle. τίς παρεύσας αἰγὸς πρωτοτόκῳ κακὰν κύνα δήλειτ' ἀμέλγειν. 5, 27.

δηλονότι. 11, 79.

Δήλος, insula maris Aegaei. 17, 67.

δηλος. 10, 13.

δήμος. 25, 46.

δηναῖος, diuturnus. 16, 54.

δηρεῖν, certare, pugnare. ἢ καὶ ἄθλον ἐτοιμον, ἐφ' ᾧ δηρεσόμεθ' ἀμφω. 22, 70. ἢ καὶ τὸν θηρῶν τις ἐδήρειεν περὶ τιμῆς. 25, 82.

Δηῶ, eadem, quae Δημήτης, Ceres. 7, 3.

Δία, insula maris Aegaei. 2, 46.

διάγειν. ῥάϊτα διᾶγ' (pro διᾶγε) ὁ κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν. 11, 7. ἄδιον ἐν τῶντρω παρ' ἐμῶν τὰν νύκτα διαξείς. (pro διάξεις) 11, 44. ῥᾶον διᾶγ' ἢ χερσὲν ἐδώκεν. 11, 81.

διαδηλεῖσθαι, laedere. βρέφος διαδηλήσασθαι. 24, 83.

διαδραμεῖν. v. διατρέχειν.

διαδύναι, penetrare. τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέρην. 3, 14.

δικαίδοσθαι, cantu certare. ἀλλὰ γέ τοι δικαίσομαι. 5, 22.

διαθρύπτειν. ἃ αὐτῷ διαθρύπτεται, ea deliciis ibi frangitur, mollis fit. 6, 15. διαθρύπτεται ἤδη, jam pulchris praeludiis ad cantandum se parat. 15, 199.

διαιτᾶν, arbitrium esse. παισὶ φιλήματα διαιτᾶ, inter pueros de osculis judicat. 12, 34.

διακρᾶνῃν, miscere. πῶμα διεκρᾶνώσατε. 7, 154.

διακρίνειν. διακρινώμεθ' Ἀρηῖ. 22, 175. διὰ τε κρίνεται (pro διακρίνη τε) θέμιστας, jura dicit. 25, 46.

διάκριτος, excellens. 22, 163.

διαλακτίζειν, calce repellere.

IN THEOCRITVM.

re. ἔλκν πρὸν διελάκτισε χλαῖ-
ναν. 24, 25.

διαλλάσσειν, mutare. εἴ γε
διαλλάξας (scil. σεαυτὸν, si ani-
mum tuum mutaveris,) με φι-
λάσεις. 23, 42.

διαλύειν, solvere. ἄψ πάλιν
διέλυσεν. (solvebant, scil. σπείρας)
24, 32. δῖφοι χερὶν διέλυσαν ἱ-
μάντας. 24, 122.

διαμπεριέως, continue. 25,
120.

διάνδιχα, dupliciter, in duas
partes. 25, 256.

διαπέρθειν, diruere, deva-
stare. Ἴλιον οἱ διέπερσαν. 22,
217.

διαπιαίνειν, pinguefacere, fa-
ginare. ἀνέριθμοι μῆλων χιλιά-
δες βοτάναις διαπικνυθεῖσαι. 16, 91.

διαπρόντις, mare transiens.
14, 55.

διαπρὸ, penitus. 22, 201.

διατείχειν, discedere. ἐπεγρε-
μένη διέτιχε μᾶλα νομεύειν. 27,
68.

διασχίζειν, discindere. κάλα-
μος διασχισθεῖς. 8, 24.

διατείνεσθαι, intendere, ἄμ-
ματὰ ὀρθῶ πύξ διατεινόμενος. 22,
67.

διατρίμνειν, dissecare. κάλα-
μος με (γ' ὁ ποῦ.) διασχισθεῖς δι-
έτμαξεν. 8, 24.

διατρέχειν. νεφέλαι διέδραμον
ἄλλυδις ἄλλαι. 22, 20. πάντῃ
διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος.
25, 233.

διαφαίνειν, ostendere. ἁῶς
ἀντέλλοισα καλὸν (τεδὸν ποῦ.) δι-
έφαινε πρόσωπον. 18, 26.

διαφαίνεσθαι, elucere. ἄχρυν
σέα ἔλκνα διεφάνετ' ἐν ἡμῖν. 18,
28.

διαχεύειν, discutere. ἔγκατα
εἴσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22,
203.

διαχεῖσθαι, perimere. δια-
χρησέεται (pro διαχρήσεται) τὸν
ἄγοντα. 15, 54.

δίγληνος, duas pupillas ha-
bens. τί τὸ πλέον, εἰ καταταξείς
δάκρυσι διγλήνας ὥπας ὀδυρόμενος.
Ep. 6, 2.

διδάκτρων. 8, 86.

διδάσκαλος. αὐτὰ (scil. πινία)
τῷ μέχθοιο διδάσκαλος. 21, 2. ὁ
διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῦν, apud
quem mens est, quae ipsum
doceat. 21, 33.

διδάσκειν. ὅν περ' ἔδοντα παῖδ'
ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 37. πολλὰ
ἄλλα νόμφαι κῆμὲ διδάξαν. 7, 92.
αἴ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπο-
λέοντα διδάξει. 8, 85. μιν πάντ'
ἐδίδαξε. 13, 8. κῆκ' ἐκ σὺ με δι-
δάσκεσθαι τὸδ' εἴκεν. 22, 57.
μᾶλα σε φρονέοντα διδάσκω. 24,
70. Ἐρμείας διδασκόμενος παρὲκ
παιδῶ. 24, 113. Ἀμφιτρύων θύ-
παιδ' φίλα φρονέων ἐδίδασκεν αὐ-
τὸς. 24, 119. ὥς ἐδίδασχ', (pro
ἐδιδάσκε) 26, 9. μᾶλα τεκ' πρώ-
τις τὰδε χροόντα διδάξω. (co-
gnoscā.) 27, 49.

διδόναι. αἰγὰ τοι δώσω (pro
δώσω) διδυματόκεν. 1, 25. ἐγὼ
πορθμεῖ καλυδωνίῳ αἰγὰ ἔδωκα. 1,
57. τάν με ἔριθακὶς αἰτεῖ καὶ
δώσω οἱ. 3, 36. βόσκειν (pro βό-
σκειν) μοι αὐτὰς (αὐτὶς ποῦ.) ἔ-
δωκεν. 4, 2. μαλακῶ χέρτοιο κα-

I N D E X

λάν κώμουθα δίδωμι. 4, 18. κῆδωκ' (pro καὶ ἔδωκε) Ἀμαρυλλίδι. 4, 36. τάν (scil. σύριγγα, quam fistulam) μοι ἔδωκε Λύκων. 5, 8. κῆγώ μὲν ὠσώ τᾶ παρθένω αὐτίκα φάσσαν. 5, 96. ὅν (scil. κύναν) τῇ παιδί δίδωμι. 5, 107. ὁ ἑρ- θριος ἄλλον ἀλέκτωρ κοκκύσδων νάρκυσιν ἀνηρῆσι δίδοι. 7, 124. τήναν τὴν μιτύλαν ὠσώ τὰ δίδω- κτρά τοι αἶγα. 8, 86. ῥᾶον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν. 11, 81. πολλὰς πολλὰ δίδῃς. 14, 63. ὁδὸς ὁμῶς. 15, 30. ἔδῃ κεν ἰδὼν ἀπο- τρέψας τινὲ δόλῃ. 16, 17. τὸ καὶ τινὲ δῆναι ἀοιδῶν. 16, 24. Λατῶ μὲν δόλῃ, Λατῶ κερσοτρέφορ, ὕμνιν εὐτεκνίην. 18, 50. ἔδ' ἂν τῷ γε πειῖν ὕδατος σύ γε δόλῃς. 22, 62. δειμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ. (pro δώκῃ) 27, 21. ἄλλην ἀμπεχένην τῆς σῆς τοι μείζονα ὠ- σῶ. 27, 59. φῆς μοι πάντα δῶ- μεν, (pro δῆναι) τάχα δ' ὕστερον ἔδ' ἄλλὰ δόλῃς. 27, 60.

διδῶν. (pro δίδόναι.) καὶ τὸ δι- δῶ τὰν αἶγα. 1, 143. κῆφας δι- δοῖ παρθέοντι μερίμνας. 17, 52. δι- δῶ πάλιν, (scil. χεῖλιά σου) ὕφρα φιλάσω. 27, 6. τὸν φιλέοντ' ἀνίας δίδῶν. 29, 9.

διδυματόκος, gemellos pa- riens. αἶγά τοι ὠσώ διδυματό- κον. 1, 25. τοὶ λευκὰν διδυματό- κον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος (pro διδυματόκος) αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι. 8, 45.

δίδυμος, geminus, duplex. διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι. Ep. 5, 1.

διελθεῖν. γ. διέρχεσθαι.

διεξάσσειν, vi perturbare. διεξάττει αἰετὸς ὡς μέγα λαῖτμα, (μεγάλαιχμος πον.) 13, 23.

διερδς, humidus. Νεῖλος διε- ρδν βώλακα θρύπτει. 17, 80.

διέρχεσθαι. ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὕβρον. 25, 111. ὃ τὸ μυρίον κλέος διήλθε κῆπλ γύ- κτα καὶ περὶς κῶ. Ep. 19, 3.

δίζεσθαι, quaerere. Ἀγεί- νακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν ὥρια πάντα γένοιτο. 7, 61. δι- ζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος εἶθω σὺν μοῖσαις. 16, 68. ἢ τοι Αὐγείην ἢ καὶ ὁμῶν τινὰ κείνῃ δι- ζεαι. 25, 37.

διηκόσιοι. (pro διακόσιοι) γε- νεαῖς διηκοσίῃσιν ἔπειτα ἀγγείλειεν ἐμοὶ τις εἰς Ἀχέροντα. 12, 18. δι- ηκόσιοι ἄλλοι φοῖνικες. (scil. ταῦ- ροι) 25, 127.

δίτταςθαι. ἀράχνια εἰς ὕπλ' ἀράχναι λεπτὰ διατῆσαιντο. 16, 97.

δικάζειν, judicare. 23, 63.

δίκη, jus, justitia. 25, 33.

δικλῆς, fores geminae. 14, 42.

δίκτυον. rete. 1, 40.

δίνα, (pro δίνη) vortex. 1, 140.

δινεῖν, circumagere. ὡς δι- νεῖθ' ὁδὸς ῥόμβος δ' ἁλκίος ἐξ Ἀ- φροδίτας, ὡς κείνος δινεῖτο πῶθ' ἀμετέρῃσι θύρῃσιν. 2, 30. 31. δίνας (pro ἐδίνης) σάκος μέγα. 24, 10.

δίνη, vortex, gurges. 22, 50.

Διοκλείδας, nomen viri, φθό- ρος ἀργυρεῖς, Διοκλείδας. 15, 18.

ἀνέ-

IN THEOCRITVM.

ἀνάρτος Διοκλείδας. (scil. ἐτ' ἴτι)
15, 147.

Διοκλῆς, nomen viri. 12, 29.

Διομήδης, nomen viri. ὅπως
τάσῃ Διομήδεος ἄσσαν ἰοῖσα. 1,
112. σὺ λαοφόνον Διομήδεα τέκες.
17, 53.

Διόνυσος, cognomen Bacchi.
καλῶς Διόνυσος ἐπ' ἄγκισσι πόρτιν
ἐλαύνει. 20, 33. κάμον (pro ἐκα-
μον, extruebant) τῶς ἰνύα
(scil. βωμῆς) τῇ Διονύσῳ. 26, 6.
ὥς αὐτὸς ἐδυμάρει Διόνυσος. 26,
9. μὴδ' ἄλλος ἀπὲχθήμεναι (pro
ἀπέχθισθαι) Διονύσῳ φροντίζοι.
26, 27. χαίρει Διόνυσος. 26, 33.
ἔργον ἔρεξαν ὀρίαντος Διονύσου.
26, 37. ὁ τὸν τρίποδ', ὃ Διόνυ-
σος, καὶ σε ἀναθίς. Ep. 12, 1.
(v. Διόνυσος.)

διός, divinus, inclutus. 25,
51.

Διόφαντος, nomen viri. 21, 1.

δίπλαξ, duplex. 25, 254.

διπλάσιος, duplo major, du-
plus. 12, 26.

δις. ὑμνοῖμεν καὶ δις καὶ τὸ
τρίτον τέκνα κῆρης Θεσιάδος. 22,
4. δις ματέρες ἀρνῶν μαλακὴς πό-
κης πέξαιντ' αὐτόετι. 28, 12.

δίφραξ, sella, culcitra. μα-
λακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἐδραμε. 14,
41.

δίφρος, cingulus. ἐκ δίφρων ἄ-
μα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὕρυσαν.
22, 142. ἐλεφάντινον ἔχουτο δι-
φρον τειρεσίας. 24, 99. οἱ ἀ-
γεῖς δίφροι χρόνῳ διέλυσαν ἱμάν-
τας. 24, 122. θάλψας ἐν πυρὶ
πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλῳ δίφρῳ. 25,
249.

δίφρος, sella. 15, 2.

δίχα, dupliciter, in duas
partes. δίχα μεν τὸ θερύττειον
ἴσχεται. 15, 69. δίχα θηλειῶν,
separatim a vaccis. 25, 107.

δίψος, sitis. 22, 63.

διώκειν. θηρία τᾶλλα διώκει.
1, 110. ἐν (scil. κύνα) τῇ παι-
δι διδῶμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.
(διώκειν πον.) 5, 107. ὃ φιλέ-
οντα διώκει. 6, 17. ἐφ' ἐσπερίοις
ἐρίφοις νότος ὕγρὰ διώκει κύματα.
7, 53. ἃ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύ-
κος τὰν αἶγα διώκει. 10, 30. τί
τὸν φεύγοντα διώκεις. 11, 75. δοῖω
τάγῃ ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῷ.
22, 139. αἱ ἐδίωκον. (scil. πεν-
θία) 26, 16. ἦν κ' ἐθέλῃς με
διῶξαι. (expellere, abigere.)
27, 35.

Διώνη, mater Veneris. οἰ-
κεῦντες ξανθᾶς ἑὸς αἰπὺ Διώνης.
7, 116. φίλα Διώνη. 15, 11. Δι-
ώνας πέτνια κῆρα. 17, 36.

Διωναία, filia Diones, i. e.
Venus. 15, 106.

Διόνυσος, cognomen Bacchi.
μᾶλα ἐν κόλποισι Διονύσοιο φυλάσ-
σων. 2, 120. ἡδὲ Διονύσῳ τις
ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας ἵκετο. 17,
112. (v. Διόνυσος.)

δμῶς, servus. δμῶς αὖσεν
ὑπὸν βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47.
οἶσιν περὶ ὅτι θᾶσσον, δμῶς ἱμοί.
24, 49. αἶψα προγένοντο λύχνους
ἅμα δαιομένοις δμῶς. 24, 52.
ἢ τοῖ' αὐγείην ἢ καὶ δμῶν τινὰ κείνῃ
δίξαι. 25, 36. δμῶν τινὰ τῶνδε
σύ μοι φρέσιν ἡγεμονεῦσαι. 25, 47.

δοῖσι. (pro δύο) δοῖσι τριάδες.
(scil. πολλῶν) 17, 84. ἀναρπᾶ-
h 3 ξαντε

I N D E X

Ξαντε φερέτην δοῖα· Λευκίπποιο κέ-
ρας. 22, 138.

δοῖα. (pro δύο) δοῖώ τινε τώδε
μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶτε.
12, 12. δοῖώ τώγε (duos illos)
ἔσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῶ. 22,
138.

δοκεῖν. Ὀρᾶν πεπλυσθαι νιν
ἐπὶ κράνισι δοκασεῖς. (pro δοκή-
σεις) I, 150. ἐμὶν δοκεῖ. II, 2.
αἱ τοι αὐτὸς ἐγὼ (ἐγὼν nov.) δο-
κέω λασσιώτερος ἤμερ. (pro εἶναι.)
II, 50. ὡς ἐδοκεῖμερ. (pro ἐδο-
κῆμεν.) 13, 1. ἐδοξ' ἐπιχειρῆσαι
ἄκρατον. 14, 18. ἐπίνομερ, ὡς
ἐδέδοκτο. (ut placuit, ut visum
est nobis.) 14, 20. πολλοῖς δο-
κέων καλὸς ἤμερ. 14, 25. δοκοῖα
θεοῖς· ἐδόκει. 15, 32. δωρίσθεν
ἔξεσι (δοκῶ) τοῖς Δωρίεσσι. 15,
93. δοκέω ἐπὶ· ἢκ ἀπόβλητον
φθέγγεσθαι ἔσσομένοισι. 17, 136.
πάντα περισσὰ πάντ' ἐδόκει τήνας
ἄγρας. (τήνοισι nov.) 21, 16. ἄν-
δρῶν τῶν ὑπερηγορέων δοκέεις πνέ-
ειν, superborum more te ef-
ferre, altius gerere videris.
29, 19.

δοκεύειν, observare. πέτραι-
σιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9, 26.
καθεζόμενος δόκευον ἰχθύας. 21,
42.

δόκιμος, probatus, praeſtans.
28, 18.

δόλος. I, 50.

δόμος. ποίας ἐλίπον γραίας δό-
μον. 2, 91. ἴσον ὄρεος κορυφῇ
τελίσσαι δόμον Ὀρομέδοντος. 7, 46.
τᾶς (scil. ᾠδᾶς) μοι πᾶς εἴη πλει-
ος δόμος. 9, 33. πολλοὶ ἐν Ἄν-
τιόχοιο δόμοις ἀρμαλὴν ἐμετρήσαν

το πένεσαι. 16, 34. οἱ χρύσεος
δόμοι ἐν Διδῶ· εἴκω δέδομηται. 17,
17. ἔμην ἐχρεῖος γε δόμῳ ἐνὶ
πίονι χρυσῶ. 17, 106. μέγαν
Πριάμοιο δόμον ἐλόντες. 17, 119.
ἐνεπλήσθη δόμος σπεύδοντος ἐκέρη.
24, 52. ἢκ εἰς ἀκίρῃς ἢδ' εἰς ἀερ-
γῶς ἐβχλλόμεαν ὀππάσαι σε δόμῳ.
(pro δόμῳ) 28, 16.

δόναξ, arundo, tibia. Ep. 2,
3. (v. δῶναξ.)

δονεῖν, agitare. πολλὰ ἄμμιν
ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο αἰ-
γυριοὶ πτελέαι τε. 7, 135. ἐν ἀ-
τρίπτοισιν ἀκάνθαις παῖδ' αὖ ποδῶν
δεδύνατο. (pro ἐδεδύνητο, agita-
batur, errabat) 13, 65. ἀνέ-
μῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερδον. 24,
88.

δόρπον, coena. 24, 137.

δέρν. 17, 103.

δευσσός, hastam gerens,
bellator, epitheton Castoris.
22, 136.

δέλα. (vet.) τᾶ δέλα (δῶλα
nov.) τὸν ἐλαθέα μῦθον ἐλεῖα.
2, 94.

δῆπος, fonitus, strepitus. 25,
69.

δῆρν. (pro δέρν) ἤδη βατᾶζε-
σι συρακῆσσι μέσα δῆρν. (pro δῆ-
ρατα) 16, 78. ἱτινάξατο δῆρν-
τος ἀκμάς. 22, 185. τὰ ἄκρα
δῆρ' (pro δῆρατα) ἰάγη, cuspides
hastarum fractae sunt. 22,
190. δῆρατι προβολαίῳ ἄνδρες
ὀρέξασθαι, hasta projecta virum
petere. 24, 123.

δοχμός, obliquus. 22, 120.

δράγμα, manipulus. δράγμα-
τα ἐν (ἐπ' nov.) ἀμφοτέρῃσιν ἐ-
χοισα.

I N   T H E O C R I T V M.

χοισα. 7, 157. - σφίγγει, ἐμαλ-
λεσθῆναι, τὰ δράγματα. 10, 44.

Δράκων, nomen loci. 26,
33.

δράκων. κυνέαις φρίσσοντας
ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ἄρσεν ἐπὶ
πλατὺν ἕδον. 24, 14. καὶ (com-
bure) ἀγρίῃσιν ἐπὶ χιζῆσι δρά-
κοντε νυκτὶ μέσα. 24, 89.

δραβῆν. V. τρέχην.

δράττεσθαι, prehendere, arri-
pere. δραξάμενος φάρυγος. 24,
28. τῷ προσιόντος ἰδράξατο χη-
ρὶ παχὴν σκαλὴν κέρας. 25, 145.

δραχμή. (vet.) ἑπτὰ δραχμῶν
(ἑπταδράχμης nov.) κυνάδας πέν-
τε πόκως ἔλαβ' ἰχθῆς. 15, 19.

ἐρέπην, decerpere. φύλλα
ἐξ ἔρεος δρέψασθαι. 11, 27. τε-
φάνως δρεψύμεναι. (pro δρεψά-
μεναι.) 18, 40.

δριμύς, acris, vehemens.
εἰ δριμύα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
1, 18. τάρμιον δριμύαν ἐνῆσα.
11, 66. μάχη δριμύα γένητο.
22, 107.

δρίον. (nov.) περὶ δρία (δρία
vet.) πολλὰ πεφύκη. 13, 40.

δρόμος. δρόμον ἄνυσιν. 3, 41.
ῥς (pro αἷς) δρόμος αὐτὸς, qui-
bus idem vitae cursus est, quae
aetate sunt aequales. 18, 22.
ἄμμις ἐς δρόμον ἐρψῆμες. 18, 39.
ἔγω τὸν μέσarton δρόμον ἄνυσιν ἄρ-
μα σελάνας. 21, 19. ἔχ' ὁ κη-
ρὸς αὐτομάτως παγίβα τὸν ἕδον
δρόμον. 21, 27.

δρυσός, ruscidus. τὰ ῥόδα τὰ
δρυσόεντα. Ep. 1, 1.

δρυσός, ros. 15, 132.

δρύϊνος, quernus. ἐν πυρὶ δρυί-

νη (igne ex lignis quernis ac-
censo) χορία ζῆ. 9, 19.

δρυμὸς, silva. ἀνὰ δρυμῶς.
(pro δρυμῶς) 1, 117. δρυμῶ-
μιν ἔτρεφε (ἔτραφε nov.) μάτηρ.
3, 16. ἀλώμενος δρυμῶς. 13,
67. Ἰδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε,
(φύλασσε nov.) καὶ ἐν δρυμοῖσιν
ἐκλαυσεν. 20, 36. ἐπὶ τ' ἐκ λα-
σίαισιν προγενεσίχτο θῆρες ἐς πεδίον
δρυμοῖο. 25, 135.

δρῦς, quercus. ἅπερ τὰ δρῦες.
1, 23. τὴν δρῦς. 1, 106. τῆ-
ται δρῦς, hic sunt quercus. 5,
45. ἔχει τὰς δρύας. 5, 61. ἔκ
ἀπὸ τὰς δρυὸς ἔτος δ κώναρος. 5,
102. τὰς δρυὸς ἔχειο τήνας. 5,
117. ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνεον.
7, 74. τὸ ὑπὸ δρυὶν κατακέ-
κλισο. 7, 88. ἐνθα δρύες ὑψίτε-
ρον. 8, 46. τὰ δρυὶ τὰ βάλαι-
νοι κόσμος. 8, 79. ἐντὶ δρυὸς
ξύλα μοι. 11, 51. ἔσα δρυὸς ἄ-
κρα φέροντι. (pro φέρουσι) 15,
112. ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς
ἄγρια φύλλα. 26, 3. τῶς αἱ δρύες,
ibi sunt quercus. Ep. 4, 1.
ἐγγὺς πάντες λασίας δρυὸς. Ep. 5, 5.

δρυτόμος, lignorum scissor.
τὸν δρυτόμον βωτρήσμες. 5, 64.

δύειν, occidere. δεδύκη δάφ-
νις. (sed in nov. δεδύκη ad prae-
cedens refertur, & ita legi-
tur: ἄλιος ἄμμι δεδύκη.) 1, 102.

δύειν, subire, penetrare.
ἔδ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἐδυλῶς. 25, 238.

δύνασθαι. ἔδ' ἐ τι φωνᾶσαι δυνά-
μαν, (pro ἐδυνάμην) ne vocem
quidem edere poteram. 2,
108. ἔδ' ἐδον (ἔτε τον nov.)
ἔγμον ἄγην ὀρεθδὸν δύνα. (pro δύ-
νασαι)

INDEX

ἵνασαι) 10, 2. ἔδιδετι πῶ νῦν ἐκ τήνῃ (scil. χρόνῃ, ab eo tempore) δύνάμει. 11, 29. ὥς' ἔκ ἂν τοι ταῦτα φέρην ἅμα πάντ' ἐδυνάθην. (pro ἐδυνήθην.) 11, 59. ἔδδύνάμει ζῆν, non possum reviviscere. 23, 42. ἔδδ' ὅπῃ ἔχονια τοῖο φραζῆναι δυνάμει. 25, 217. αἶθ' αὐτὰν δυνάμει καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλην. 27, 61.

δυνατός. Ep. 4, 4.

δύνην, occidere. ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι οἰκῶντες. 16, 76. δύνοντα ἔρχοντο ἄστρα βιαζόμενοι. 22, 8.

δυσκλίδεα. 26, 5.

δύσεως, perdit amans, infelix amator. δύσεως ἄγαν ἐσσι. (pro ἥς, es.) 1, 85. δύσεωτα τὸν αἰπὸλον ἄνδρα καλεῖσα. 6, 7.

δύσις, occasus. 24, 11.

δυσμενής, malevolus, hostis. δυσμενέων ὅσα (scil. ἄστρα) χῆρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας. 16, 89. δυσμενέων αἰὲ καὶ θυπέστεροι ὥς τελέθοιτε. 24, 98. λόχον ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων ἐπιδόντα, aciem hostilem in armis accedentem oculis emetiri. 24, 126.

δύσμορος, infelix, improbus. 7, 119.

δυσσεβής, impius. 26, 32.

δύσσοος, infelix. τί πάθω; τί δ' δύσσοος; 3, 24. τὰς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι (pro τρώγεσι) τὰ δύσσοα. (scil. μοχία.) 4, 45.

δύτανος, (pro δύντηνος) miser. δύτανοι μεγαρῆες. 14, 49. παύσαθ', ὦ δύτανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισα. 15, 87.

δωδέκα. 25, 129.

δωδέκατος. 15, 103.

δώδεκα. παρθενικὰ δώδεκα ταῖς πρῶται πόλιος. 18, 4. δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διδῷ οἰκῆν μόχθους, in satis fuit, ut duodecim laboribus exantlatis in Jovis domo habitaret. 24, 80.

δωδεκαταῖος. ὅς μοι δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ τάλας ἔδεπεθ' ἦκη· (ἔδεπεθ' ἦκη nov.) jam duodecim dies sunt praeterlapsi, quod miser ille ad me non venit. 2, 4. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ νῦν ἔδε περ' ἦδον. 2, 157.

δῶλα. (nov. 2, 94. (v. δῆλα.)

δῶλος. (pro δῆλος.) 5, 5.

δῶμα. ἴνυξ, ἔλκε τὴν τήνῃ ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17.

22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57.

& 63. ὥς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τούδε δῶμα περῆσαι. (περῆσαι nov.) 2, 50. φάτο, εἰ τεφάνοι-

σι τὰ δῶματα τήνῃ πυκνὰσθεν. 2, 153. ἐπὶ δαίτηθεν ἴσι φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 29. περὶ ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῃ. 18, 8. ἔτι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον. 24, 40. κα-

θαρῶ πυρῶσατε δῶμα θεῆς 24, 94. τεύχης δῶμα. 27, 36.

δῶναξ, (pro δόναξ) arundo. 20, 29.

δωρῆσθαι, donare. ἐγὼ ἐς χλαῖαν μαλακὸν πόκον κρατίζω δωρῆσθαι αὐτὸς. 5, 99. τιν, κομάτα, δωρῆται μέσων τὰν ἀμνίδα. 5, 139. τὰν τοι κερύνει δωρῆσθαι. 7, 43. πολλὰν ἰφθίμοισι δὲ δώρηται βασιλεῦσι. 17, 110.

Δωριῆς, populus Graeciae.

δωρίσθεν

IN THEOCRITVM.

δωρίσδεν ἔξει (δοκῶ) τοῖς Δωρίεσσι. 15, 93 ἴσον Δωρίεσσι νέμων γέρας ἔγγυς ἔυσιν. 17, 69.

Δωρικὸς. ἄρτος Δωρικὸς. 24, 136.

Δώριος. φωνὰ Δώριος. Ep. 17, 1. Δωρίς. παρ' ἐμὴν ἐτίθη τὰν Δωρίδα ὕλπην. 2, 156.

δωρίσδην, dorice loqui. δωρίσδεν (pro δωρίσδην) ἔξει τοῖς Δωρίεσσι. 15, 93.

Δωρίσι, dorice. 18, 48.

δῶρον. αἶκα τὰ Μῶσαι τὰν δίδω δῶρον ἄγωνται. 1, 9. δῶρον ἐμὴν γέν (scil. σύγγεν) ἔληπεν. 4, 30. τοῖς αὐτίκω δῶρον ἔδωκα. 9, 22. γάμον ἐκλέψατε δώροις. 22, 151. δῶρά τοι ἤλθον λείψια ταῦτα φέρων. 23, 20. ἡέλιος ᾧ παιδὶ τὸδ' ἔδοχον ὥπασε δῶρον. 25, 118. τᾷ Παφίᾳ πρῶτιστον ἐγὼ τὸδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55. γλαυκᾶς ᾧ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας. 28, 1. σε δῶρον Νικίᾶς εἰς ἀλόχῳ χερσὶν ὀπάσσομεν. 28, 9. ἡ μεγάλη χάρις δῶρον ξὺν δόλῳ. 28, 25.

δωτίνα, donum, praemium. ᾧ δ' δωτίαν ἀνέβηξιν ὥπασε τέχνας. 17, 114.

Ε.

ἔαθα. V. ἤδην.

ἔαν. τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσιν ὄρεχθῆν. 11, 43. παιδὶ ἔαν σὺν παισὶ φιλοσέβην παρὰ μητρὶ παῖσδην εἰς βαθὺν ἕρθρον. 18, 13. τῆσιν ἔασατε πρὸς τέλος ἐλθῆν νῶϊ γάμον. 22, 165.

ἔαρ. παντᾷ ἔαρ. 8, 41. ἔτ' ἔαρ ἑξαπίνης γλυκερώτερον. 9, 34.

ὅσσην ἔαρ χημῶνος ἤδιον. 12, 3. ἔαρ δρόωσα Νυχίᾳ. 13, 45. λευκὸν ἔαρ χημῶνος ἀνέντος. 18, 27. ὅσσ' ἔαρὸς λήγοντος ἐπιβρύη ἄν λημῶνας. 22, 43.

ἔβενος, ebenum. 15, 123.

ἔβρος, nomen fluvii 7, 112.

ἐγγύθεν. ἡ ῥά γ' εἰς τοὶ σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν. 3, 8. τὸ τοι γένος ἡ πατρὸς τοῖς ἐγγύθεν ἐρίσδην. 4, 63. ὁ τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει. 7, 72. ἐγγύθεν ἄρκτυ. 7, 112. τὸ ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ κελάρυσδεν. 7, 136. ὅτε παῖδων λίσχμῳμένοι ἐγγύθεν ἤλθον. 24, 20.

ἐγγύθι. 21, 8.

ἐγγύς. ἴσον Δωρίεσσι νέμων γέρας ἐγγύς ἔυσιν. 17, 69. παραταδὸν ἐγγύς ἀμέλγων. 25, 103. ἐγγύς πάντες λαοὶ δρυὸς. Ep. 5, 5.

ἐγῆρην. ἀρχεῖσθαι ἀρῶντας (scil. χρητῶν) ἐγερμένῳ (pro ἐν) κόρυθαλλῳ. 10, 50. ἂ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγῆρην. 21, 1. τὸς ἀλῆης ἡγηρε φίλος πόνος. 21, 20.

ἐγέρσιμος, excitabilis. εὐδαί' ἐγέρσιμον ὕπνον. 24, 7.

ἐγκαναχᾶσθαι, insonare. ὁ ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ. 9, 27.

ἐγκατα, intestina, viscera. 22, 202.

ἐγκατατιθέναι, concipere. ὅκα φρεσὶν ἐγκατάδοιτο βυλᾶν. 17, 14.

ἐγκῆσθαι, incumbere. ἐγὼ τιν ὅλος ἐγκημῶ, ego me totum tibi trado. 3, 33.

ἐγκέφαλος, cerebrum. 25, 261.

i

δωρίσδεν

I N D E X

ἐγκρατέως, firmiter, fortiter. 25, 266.

ἐγκροτῆν, applaudere. ἐγκροτέοισα (pro ἐγκροτῆσαι) ποσὶ περιπλέκτοισι. 18, 7.

ἐγκύρην, incidere. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις. 22, 9.

ἐγρεῖσθαι, evigilare. ἐγρεῖσθε (ἐγρεῖσθαι ποιν.) πρὸς ἑαυτ. 18, 55.

ἐγχῆν, inundare. ἡ μελεῖσθαι τὸν τὸ πιῆν ἐγχεῖντα. (pro ἐγγέοντα) 10, 53. ἐγχεῖν ὕδωρ. 15, 31.

ἐγχοι. ἐγχεσι βαρυνέμενοι, hastis muniti. 22, 143. σὴν καρτερὸν ἐγχοι. 22, 184. ἐγχεσι τιτυσκόμενοι, dum hastas dirigebant. 22, 187.

ἐγχεῖς, qui inungitur. φάρμακον ἐγχεῖς, remedium, quod cuidam illinitur. 10, 2.

ἐγὼν. (pro ἐγώ) τὰς αἴγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομίσω. 1, 14. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος. 1, 120. τὸν (scil. σέφανον) τοι ἐγὼν φυλάσσω. 3, 22. ἡ μέμνησ', ὅτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα. 5, 116. ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον αἴγας. 7, 87. ἐγὼν τε καὶ εὐκρίτος ἐς φρεσὶδᾶμω (scil. εἶπον) τραφθέντες. 7, 131. οἱ τοι αὐτὸς ἐγὼν (ποιν. sed vet. habet ἐγώ) δοκέω λασσιώτερος ἡμεῖς. 11, 50. τᾶμος ἐγὼν πρὸς ἐπὶ κέρρεας ἤλασα. 14, 34. ἐγὼν, (scil. ἐρχομαι vel ἐμὶ) ὡς τέκνα. 15, 60. τὸν ἐγὼν ὁδύναισι παραιφρονέοντα νωτάμενος. 25, 262.

ἐδην, comedere, devorare. τοὶ λύκοι αὐτὸς μ' ἐδοντι. (pro ἐδουσι) 3, 53. τὰ ἐμὰ κύτισον

τε καὶ αἴγῃαν αἴγας ἐδοντι. 5, 128.

ἐδονον, dos. ἐδονον γάμῃ ἀξίαν. 27, 32.

ἐδονῶν, despondere. ἡμῖν Λεύκιππος ἐὰς ἐδονωσεν θυγατρὰς. 22, 147.

ἐδος, sedes. 7, 116.

ἐδρα. ἀντίκ' ἡρακλῆος ἐδρα σφιν ἴδρευται. 17, 20. τὰν ἐδραν ἐκύλισσεν ὑπὲρ ποδῶς. 23, 52. ὅθι πνεύμονος ἐδρα. 25, 237. σοὶ ἐδρα θήοισι μετ' ἀνδράσι. Ep. 14, 3.

ἐδρη. (pro ἐδρα) 16, 12.

ἐδριᾶν, sedem habere. παρ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος ἐδριᾶν. 17, 19.

ἐδρὸςρύφος. 24, 109.

ἐδωδᾶ, (pro ἐδωδῇ) esca. ἐκ καλάμων πλάνον κατέσθον (quatielani) ἐδωδᾶν. 21, 43.

ἐκδεῖσθαι, videri. ὡς καὶ βασιλευσὶν ἐκδεῖται ἐν φρεσὶν ῥσιν. 25, 58.

ἐέρση, ros. ἰσθρῶς μευ κοχύεσκεν (κοχύδεσκεν ποιν.) ἴσεν νοτίαισιν ἐέρσαις. 2, 107.

ἐζεῖσθαι. ἐζόμενος φάτο μεθ' ὅν. 2, 113. ἐζεο (pro ἐζω, sede) τήνῃ. Ep. 4, 13.

ἐην. (pro ἦν) v. ἦναι.

ἐθῆρα, coma, juba. λιπαρὰ παρ' αὐχένῃ σῆετ' ἐθῆρα. 5, 91. ἱππῆα (ἱππῆα ποιν.) κέρυν σαιπάσιν ἐθῆρα. 16, 81. ἀμφοτέροις λόφων ἐπένευον ἐθῆρα. (cristae) 22, 186. πυρσὰ ἐφριξαν ἐθῆρα. 25, 244.

ἐθῆράζην, comam alere. ἄνδρες καλὸν ἐθῆράζοντες. 1, 34.

ἐθῆλην. τὸν Ἀφροδίτα ἡθελ' ἀν-
ορῶν

IN THEOCRITVM.

ορῶσαι. I, 139 ὅκα τὰν παρ-
 θένον ἤθελε γάμει. 3, 40. ὁ
 αἰπόλος ἤθελε κρῖναι. 8, 29. ποι-
 μαίνην ἐθέλεις σὺν ἐμῷ. II, 65.
 τῶτων ὑπέρτεροι ἤρανίωτες ἴσσανθ',
 ὡς ἐθέλουσιν. 12, 23 πάντ' ἐθέ-
 λων κατὰ καιρὸν, omnia pro
 tempore quoque volens. 14, 11.
 ἐπὶ τὸν ἐθέλονται (ἐθέλητι ποιν.) νέε-
 σθαι. 16, 28. βοσκύλος ὦν ἐθέ-
 λης με κῦσαι. 20, 3. φθίγγε-
 σαι, ὡς ἐθέλης συ. 22, 117.
 τῶων εὐμαρὶς ὕμιν ὀπύην, ἃς κ'
 ἐθέλητε. 22, 161. νεβρὸν σίνε-
 σθαι ἰδὼν λύκος ἔκ ἐθέλησιν. 24, 85.
 ὅκα παῖδα κνην τεὸν ἤθελον αὐτοῖ.
 24, 90. Αὐγὴν ἐθέλοισι ἡσι-
 δέειν. 25, 43. ἔκ ἐθέλω. 27,
 11. βαλλέτω, ὡς ἐθέλει. 27,
 17. ἦν κ' ἐθέλης με δαΐξαι, si
 me abigere velles. 27, 35.
 ἔχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέληθ' ἀπὸ
 καρδίας. 29, 4. ὅκα ἔκ ἐθέλεις
 τυ. 29, 8. τὸν ἄνδρα ἔκ ἤθελον
 πατάξαι. 30, 27. ἐθέλω τρισσὰ
 θύη τέλεισαι, tres victimas offer-
 re volo. Ep. 4, 16.

ἔθεν pro ἡ, sui. προσέειπε
 Διὸς γόνον ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα.
 25, 160. ἔθεν παρεόντος. 25,
 167. οἱ ἔθεν ἀγχιμόλαι ναῖον.
 25, 203.

ἔθνος. ἔθνεα μυρία φωτῶν. 17,
 77. βοῶν μυρίον ἔθνος (boum
 ingentem multitudinem) ἡσο-
 ρῶν. 25, 114.

ἡ, utinam. 12, 17.

ἡα, age, particula hortan-
 di. 5, 78.

ἡαμενῆ, locus irriguus, pra-
 tum. 25, 16.

ἡαρ. (pro ἡαρ) ἡαρος ἀγες ἔρχε-
 ται. 7, 97. περὶ τύμβον ἀολ-
 λεις ἡαρι πρώτῳ κῆροι ἐριδμαίνουσι.
 12, 30. τετραμμένῳ ἡαρος ἤδη,
 vere ad finem jam converso.
 13, 26. τὸ ἴον καλὸν ἔστιν ἐν ἡα-
 ρι. 23, 29.

ἡαρινός, vernus. ἡαρινὸι κῶσ-
 συφοι ἀχεῦσιν μέλη. Ep. 4, 9.

ἡ γε, etli. 23, 42.

ἡδατὲν, cibus. 15, 115.

ἡδεῖν; scire. εἶδεν Ἀριτίς. 7,
 99. τίς εὖ ἡπύοντα φιλασῇ; ἔκ
 οἶδα. 16, 14. ἡπὲ θεῶ. σὺ γὰρ
 οἶδα. (pro οἶδας.) 22, 116.
 οἶδα τὸ μέλλον. 23, 27. ἐγὼ τοι
 σάφα ἡδῶς πάντα μάλ' ἐξήποιμι.
 25, 37. ἔκ οἶδ' ἀτρεκέως. 25,
 170.

ἡδεῖν, videre. ἡδὲ σποδὸν ἡδόμενος
 (pro ἡδόμεν) αὐτῆς (αὐτῆς ποιν.)
 2, 25. ἡδὸν Δέλφιν ὁμῆ τε καὶ
 Εὐδάμιππον ἰόντας. 2, 77. νῦν
 δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ νιν ἡδέ ποκ'.
 εἶδον. 2, 157. εἶδον, τὸ ποιμνιον
 ἀνέκ' ἱραλλαι. 6, 21. παριῶν μά-
 λα σχεδὸν, εἶδετο (εἶδε τὸ ποιν.)
 πόρρω. 13, 60. λύκον εἶδες. 14,
 22. ὦν εἶδες, χῶν εἶπας ἰδοῖσα
 τυ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. μ' ἀπὸ
 τῆς κεφαλῆς ποτὶ τῷ πόδε συνεχὲς
 εἶδεν. (adsprexit.) 20, 12. χρη-
 τὰ (scil. ἐνύπνια) εἶδον. 21, 29.
 εἶδον ἑμαυτὸν ἐν πέτρῃ μεμαῶτα.
 21, 41. ἡδὲ ἰχθὺν χρύσειον εἶδες
 ἡ εὖρες. (ὡς ἴδες, εὖρες ποιν.)
 21, 64. ἡδὲ τὸν ἄλλαν ἐφ' ἐστὶ
 εἶδε πατρὸς φίλον γάμον ἐκτελί-
 σαντα. 22, 205. τὸν νεκρὸν εἶ-
 δειν αὐλῆς ἐξ ἰδίας ἡρτημένον. 23,
 53. ἀναιδέας εἶδεν ἐδόντας. 24,

INDEX

24. ὡς εἶδοντ' ἐπιτίτθιον ἱερα-
κλῆα θῆρε δὺω χείρεσσιν ἔχοντα.
24, 53. ὃ μ' εἶδε θῆρ ἄμοτος.
25, 241. ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη. 30,
2. Ἀνακρέοντος εἰκὸν' εἶδον ἐν
τέῳ. Ep. 16, 3.

εἶδειν, leire. ὡς εἶδῃς καὶ τῆτο.
15, 91. ἦδει, ᾧ τε χρῆ χαλε-
παινέμεν. 25, 81. ὡς σάφ' εἶδῃς.
Ep. 20, 6.

εἶδέναι. κῆκ (pro καὶ ἔκ) ἦδη
τὸν ἔρωτα, τίς ἦν θείας. 23, 4.
εἶδος, forma. ἢδ' εἶδος ἔχω
κακὸν. 6, 34. οἶδον τοι μέγα εἶ-
δος ἐπιπρέπει. 25, 40.

εἶθαρ, statim. 25, 213.

εἶθε, utinam. εἶθε (alio e-
dit. habent αἶθε) γενεῖμαν μέλισ-
σα. 3, 12. εἶθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ
λαγωβέλον. 4, 49. εἶθ' ὁμαλοὶ
πνεύσαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες
νῶϊν. 12, 10.

εἴκατι. (pro εἴκοσι) ἔχων εἴ-
κατι μάλα, habens viginti o-
ves. 4, 10. Λάκων τοι ταλάρως
χεῖδεν εἴκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86.
εἴκατι ταῖδ' (scil. ἡμέραι.) 14 44.
ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων.
15, 139. ἑκατόν τε καὶ εἴκατι
μήνας ἀλαθείς. 16, 51.

εἴκει, pro εἰ, si. 2, 126.

εἴκειν, simile esse. κάμνοντι
τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ῥοικῶς. 1, 41.
αἰπὸλῳ ἀνδρὶ ῥοικας. 1, 86. αἰ-
πὸλῳ ἔξοχ' ἐώκει. 7, 14. Ἐλένα
εἰκυῖα. 15, 110. τέκνα ἦτορ
ῥοικὸτα πατρὶ. 17, 44. ὁ πατρὶ
ῥοικῶς παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο.
17, 63. κῆκ ἐκ σὺ διδάσκεσθαι
τὸδ' ῥοικεν. (convenit, aequum
est.) 22, 57. εἶτ' ὀρνίχεσσιν

ῥοικότες εἴτε λέναι γεινόμεθα. 22,
73. ἦχ ἔτω ἀριθέσσιν ῥοικε.
(deceat) 22, 154. ὀλίγω τοι
ῥοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
22, 180. ἢ σέ φημι κακοῖσιν ῥοι-
κὸτα φύμεναι αὐτόν. 25, 39.

εἰκῇ, temere, frustra. 22,
14.

εἰκὼν. Ἀνακρέοντος εἰκὸν' εἶδον
ἐν τέῳ. Ep. 16, 3.

Εἰλειθυῖα, Lucina, cognom-
en Junonis. 17, 60.

Εἰληθυῖη, eadem. χαλεπὸν
βέλος Εἰλειθυῖης. 27, 28.

εἰλεῖν, volvere. καρπῷ ἔλιξ
εἰλεῖται χροκόντι. 1, 31.

εἰλίπης, pedes flebens. ση-
κοὶ βοῶν ῥεῖα πλήθυσαν εἰλιπόδων.
25, 99. πᾶσιν μετέπρεπον ἡλιπό-
δεσσιν, (scil. βοῶν) inter omnes
boves excellabant. 25, 131.

ἡλίσσην, volvere. περὶ γυνῆ
μακρῆς ἡλίσσαν ἱμάντας. 22, 81.

ἡλιτενῆς, crispus. 13, 42.

ἡλύην, volvere. πάντοθεν ἡ-
λυθόντος ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
25, 246.

ἦμα, indumentum, vestes.
κῆτο ἦματα. 21, 13. ἀμφίθεις
ἐκ ῥεθίων σῶν ἦματα. 23, 40. ἔ-
ματα πάντ' ἱμῖανεν ἐφαβικῆ. 23,
56. εἶματα ἔκ ἀσκητὰ μέσας ὑ-
πὲρ ἔννυτο κνήμας. 24, 138. εἶ-
ματα καλὰ μιάνης. 27, 52.

εἰμὲς. (pro ἐσμέν) v. εἶναι.

εἶν pro ἐν. εἶν ἀίδαο κεκρυμμέ-
νος. 16, 30. πείνησαι καλὶχον μίαν
εἶν ἐνὶ δένδρῳ. 29, 12.

εἶναι. ἔασι. (pro εἰσὶ) νομοὶ ᾧδε
τεθελότες αἰὲν ἔασι. 25, 14. ἡέ
τοι Λύγειον, ἡ καὶ δμῶϊον τινὰ κεί-
ναι

νῆ δίζεαι, οἳ οἱ ἔασιν. 25, 37. παῖδες ἀθανάτων τοιοῦδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασιν. 25, 41. ἦν. (pro ἦν, erat) οἷος ἦν ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. 17, 13. ἔμματα μοι ἦν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. 20, 25. ἡδὲ ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βῆσι καὶ ἔργοις. 25, 218. ἡμῆς. (pro ἔσμεν) ἡδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες ἢ ζωὴ εἰμῆς. 2, 5. ἐν καλῷ εἰμῆς, in tuto sumus. 15, 73. τί τιν, εἰ κατίλαι εἰμῆς. 15, 89. κορίθια εἰμῆς ἄνωθεν. 15, 91. ἔμεν. (pro εἶναι) ἢ κεν ἔφασκέ τις, ἀνδρὸς ληϊδ' ἐνδὲς τόσσην ἔμεν. 25, 116. ἔμμεν. (pro εἶναι) ἔμμεν-συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον. 7, 28. ἔμμεναι. (pro εἶναι.) μηδὲ ξηνοδόκον κακὸν ἔμμεναι. (scil. χρῆ) 16, 27. ἢ σὲ γε φημι κακῶν ἐξ ἔμμεναι. 25, 39. εἰδεται σαώτερος ἔμμεναι οἶκος. 25, 59. ἀφνειὸν μήλοισι πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν. 25, 119. χρῆ μεθύοντας ἀλαθίως ἔμμεναι. 29, 9. ἐμμί. (pro εἰμι) ἢ καλὸς ἐμμί. 20, 19. ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε. 20, 32. ἐντὶ. (pro ἐστὶ) ἐντὶ πικρὸς. 1, 17. ἢ κ' ἀδμαντίναι ἐντὶ. 3, 39. ἐντὶ ἡδὲν λερὸν. 5, 21. ἐντὶ μόρσων. 5, 65. ἐντὶ μοι παρ' ὕδαρ ψυχρὸν τιβὰς. 9, 9. τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ. 10, 28. ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἀμπέλους ἀγλυκύκαρπος, ἐντὶ ψυχρὸν ὕδαρ. 11, 46. 47. ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ. 14, 24. τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα. 19, 6. ἐντὶ. (pro εἰσι) ὡς βαθεῖαι ταῖς ἀτρακτυλίδες ἐντὶ. 4, 52. ἐντὶ ἄβαι. 5, 109. ἐντὶ δάφνη τηγεῖ, ἐντὶ ῥαδινῇ κυπάρισ-

σοι. 11, 45. μῶσαι θεῶν ἐντὶ. 16, 3. τὰς πάντες ἐπ' ὕμμασιν ἡμεροὶ ἐντὶ. 18, 37. χέρεις τοὶ ἐντὶ μέλαινα. 20, 9. εἰσα. (pro ἔσα) μὲν ἐῖσα πύθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ. 2, 64. τρεῖς αὐταὶ εἰσαι. 26, 2. ἔσαν. (pro ἦσαν) οἷγε πολυῖν ἔχοντες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῶν. 25, 117. πάντες ἐπιβήτορες οἷγ' ἔσαν ἡδὲ. 25, 128. χροῖν ἔσαν ἡὔτε κύκνοι. 25, 130. ἔσσειται. (pro ἔσεται.) χά τιβὰς ἔσσειται πεπυκασμένα. 7, 67. ἔσσειται. (pro ἔσεται) ἔσσειται Ἀγέλακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν. 7, 52. τίς ἐπάκοος ἔσσειται ἀμῶν; 8, 25. ἔσσειται ἕτος ἀνῆρ, ὃς ἐμῇ κεχρήσειτ' ἀοιδῷ. 16, 73. τὸ τοι καὶ κέρδιον αὐτῇ ἔσσειται. 25, 35. ἔσση. (pro ἔση) ποῖός τις δῆλ' ἔστι καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἔσση. 10, 5. ἔσσι. (pro ἔς) δύτερὸς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἔσσι. 1, 85. ἦτ' ἔσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίη. 1, 123. ὡς λάλος ἔσσι. 5, 75. τυ, ὦ τάλαν, ἔσσι φιλεχθρῆς. 5, 137. ἔνεκεν ἔσσι πᾶν ἐπ' ἀλαθίᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 43. ἢ ῥά τις ἔσσι λίαν βαρυγῆνατος. 18, 10. τὸ ἢ κ' ἴσος (ἴσον πον.) ἔσσι μελίσσαις; 19, 7. χεῖρε ξῆν', ὅς' ἔσσι. 22, 54. ἢ ἔσσι κρήνους. Ep. 21, 3. ἔσομένος. (pro ἔσομένος) ἔπος ἢ κ' ἀπόβλητον φθέρωμαι ἔσομένους. 17, 137. ἡμεν. (pro ἦναι) ἢ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν. 3, 8. κῆμ' ἔφαθ' ἀμάτηρ Πολυδεύκης ἡμεν ἀμήνω. 4, 9. ἢ σὲ θέλω τῷμῳ φαντάσματος.

τὸς ἡμεῖς ἀμείνον. 21, 30. ὅτι
 λόγος ἡμεῖς ἀταρπὸν. 23, 23. ἡ-
 μες. (pro ἡμεῖς.) αἰδ' ἐπ' ἡμεῖς
 (pro ἡμεῖς) ζωοῖς ἐναρτίθμιος ὠφελος
 ἡμεῖς. 7, 86. ἐκ μοισᾶν ξηνήϊον
 ὠπάσεν ἡμεῖς. (nov. sed vet. leg.
 ἡμεῖς.) 7, 129. μὲ καλὸν ἡμεῖς
 ἔφασκεν. 8, 73. αἶ. τοι αὐτὸς
 ἐγὼ (ἐγὼν nov.) δοκέω λασιώτε-
 ρος ἡμεῖς. 11, 50. ἐν τᾷ γὰρ κῆ-
 γῶν' τις φαίνομαι ἡμεῖς. 11, 79.
 ὅτι ἀμὲν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ
 φαίνεται ἡμεῖς. 13, 3. Ἀθηναῖος
 ἔφατ' ἡμεῖς. 14, 6. πολλοῖς δο-
 κέων καλὸς ἡμεῖς. 14, 25. ἡμεῖς.
 (pro ἡμεῖς, eramus) πόσιος ἐν
 βάθῃ ἡμεῖς. 14, 29. ἡς. (pro
 ἡν, erat) αὐτὰ λοιπὰ ὅτι ἐπ' ἡς
 καὶ ὅτι. 2, 90. ἡς ὅτι ἐν
 ἐλατῆρι. 2, 92. μ' ἡ ἐδέχε-
 θε, τὰδ' ἡς φίλα. 2, 124.
 τὰ πρόσωπα θερμότερ' ἡς, ἡ πρό-
 θε. 2, 140. ὅτι εὐμάρα τῷ
 δεσπότη ἡς (scil. νόκος) τοι (τοῖ
 nov.) ἐνεῦθεν. 5, 10. ἡς δ' μὲν
 αὐτῶν πυρρὸς. 6, 2. ἡς γαλάννα.
 6, 35. ἡς χερνός, ἀνίκ' εἰρπο-
 μες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἡς αἰπόλος.
 7, 13. χωρὶς ὁδοῦ καὶ ἡς. 13,
 10. τὰ ἰάσωνος ὕστερα πάντ' ἡς.
 13, 67. εὐνὰ ἡς τῷ παιδὶ τετυγ-
 μένα ἀγχοῖσι πατρὸς. 24, 133.
 ἡθῆα. (pro ἡς, eras) ἡ τωμύλος
 ἡθῆα. 5, 79. πρότερόν ποκα μὲ-
 σικὸς ἡθῆα. 10, 23. ἡτε (vet.)
 pro ἡτε, eratis. πᾶ ποκ' ἄρ' ἡθῆ,
 (ἡθῆ nov.) ἔκκα δάφνις ἐτάκετο.
 1, 66. ὡμες (pro ὡμεν) ὅπως
 μὴ γείτονες ὡμες ἀλλάλας. 15, 9.
 εἰνάλιος, marinus, maritimus.
 κατέπαρθον ἐν εἰναλλοῖσι πόνοισιν.
 21, 39.

εἵνεκα. (pro ἔνεκα) 28, 13.
 εἰνὸς, in via situs. ἔρμεω
 ἀζόμενος δηνὴν ὅτιν εἰνὸς. 25, 4.
 εἰπεῖν. εἰπέ μοι, τίνος αἶ βόες.
 4, 1. τόσσ' εἰπὼν τὸν δάφνιν
 δ' δαμοίτας ἐφίλασε. 6, 42. τὸν
 τρέπον ἐκ' ἔχω εἰπεῖν. 10, 37. ὅ-
 πως εἰπὼν (εἰπὼν nov. pro εἰπέ)
 τί τὸ καίνδον. 14, 11. τίς εὖ
 εἰπὼντα φιλάσει. 16, 13. εἰπέ
 πᾶρα (pro πᾶρασι). μυρία εἰπὼν.
 (pro εἰπεῖν.) 17, 11. ὡς νᾶσος
 ἔηπεν. 17, 71. εἰπέ θῆα. σὺ
 γὰρ οἶθῆα. 22, 116. αὐτὸς ἐγὼ
 τὰδ' ἔηπα. 22, 153. εἶπε. 22,
 181. ὅτι εἰπὼν λῆθον εἶλεν. 23,
 49. ὅτι κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι. 25,
 49. ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο. 25, 62.
 ἔπος ὅτι τοῖον ἔηπεν. 25, 77. εἶπ'
 ἄγε νῦν μοι πρῶτον. 25, 177. ἐν
 ἄμμιν ἀκρόντεςσιν ἔηπεν Ἀχαιοίς.
 25, 179. εἰπέ, ὅπως ὁλοὺν τόδε
 θηρίον αὐτὸς ἐπεφνες. 25, 181.
 ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθῃ.
 25, 189. Πενθῆς μὲν τόδ' ἔη-
 πε. 26, 18. Λύττοντα τὸδ' εἶπε.
 26, 19. τὴν θῆδον εἰπὼν ἔραναν.
 ἔρ. 13, 1. πολλὰ ποττὰν ζῶν
 τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα, multa
 ad vitam utilia pueros docuit.
 ἔρ. 17, 9. χῶσος (pro καὶ ὅ-
 σος) ἐξεπόμενος, εἶπ' ἀέθλως. ἔρ.
 20, 5.
 εἶριον, lana. εἶρικ τᾷδε πεκτη-
 σεῖς. 5, 50.
 εἰροπόκος, laniger. ποιμὴν εἰ-
 ροπόκων ὁίων. 8, 9.
 εἰσαίειν, audire. φωνᾶς (scil.
 σῆς) εἰσαίων. 7, 88.
 εἰσαφικαίειν, pervenire. ἐ-
 βρυκας εἰσαφίκαε. 22, 29.
 εἰσδρα-

, IN THEOCRITVM.

εἰσδραμεῖν. v. εἰστρέχειν.
 εἰσιδεῖν, adspicere. Ἀρχι-
 λοχον εἰσις τὸν πάλαι ποιητὰν.
 Ep. 19, 1.
 εἰσελθεῖν. v. εἰσέρχασθαι.
 εἰσενθεῖν. (pro εἰσελθεῖν) πα-
 σαι ἅμ' εἰσένθαμε. (pro εἰσένθα-
 μεν.) 15, 68.
 εἰσέρχασθαι. ὅπως Νεμέης εἰ-
 ῆλυθε χῶρον. 25, 182.
 εἰσέτι, praeterea. 27, 18.
 εἰσιδεῖν, videre. 25, 44.
 εἴσκειν, comparare. ὃν βο-
 τήρης ὑπὲρ πάντες εἴσκον. 25, 140.
 εἶον ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδρά-
 σι. 25, 199.
 εἰσορᾶν. βοῶν μυρίον ἔθνος εἰ-
 σορᾶν. (pro εἰσορῶν) 25, 115.
 εἷσπνιλος, amicus. 12, 13.
 εἰστρέχειν. βαθὺν εἰσέδραμε
 φᾶσιν. 13, 23.
 εἶσω. εἶσω ὕμνον ἔθεντο Προ-
 ποντίδος. 13, 30. ἔγκατα εἶσω
 χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 202.
 εἶτα. εἶτα ἀμοιβαίην ὑπελάμ-
 βανε Δάφνις ἀοιδᾶν βοηολικᾶν. 8,
 31. εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύμα-
 τος. 21, 50.
 εἶτε. εἶτ' ἢν ὀρνίχισσιν τοικῶ-
 ντες, εἶτε λέμβοι γενόμεθα. 22, 73.
 εἶτ' ἐτύμως μαντεύεται, εἶτε καὶ
 ἔκλ. 25, 178.
 ἑκάβα, nomen foeminae.
 15, 139.
 ἑκάτος. ὅτινος ἦθελ' ἑκάτος.
 14, 19. τῶσσαν ἐπ' ἅμαρ ἑκάτον
 ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον πάντοθι.
 17, 96. ὅππᾳ θυμὸς ἑκάτῃ. 22,
 11. ἐνεπλήσθη δόμος σπεύδοντος
 ἑκάτῃ. 24, 52. σικκοί σφι τετυγ-
 μένοι εἰσὶν ἑκάτοις. 25, 12. ἀμφὶ

σοι τὰ ἑκάτα λέγοιμί κε τῷδε πε-
 λώρῃ. 25, 195. κατὰ ταθμὸς
 χλωρὸν δέος εἶχεν ἑκάτον. 25,
 220.
 ἑκατοτέρω, longius. 15, 7.
 ἑκάτα, nomen Decae. ποτ-
 αἰετομαι τᾷ χθονὶ ἑκάτα. 2, 12.
 χαῖρ' ἑκάτα δασπλητί. 2, 14.
 ἑκατόν. 16, 51.
 ἑκατοντάς, centuria. τρεῖς
 πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδμνται.
 17, 82.
 ἐκβαίνειν. ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα.
 13, 32. et 22, 32.
 ἐκβάλλειν. ὁ πλαγίος ξίφος ἐκ-
 βαλεν. 22, 198. χερῶν οἱ ἐκβαλε
 τυκτὰν μάρμαρον. 22, 210.
 ἐγγελᾶν, ridere. χῶ βοηκό-
 λος ἐξεγέλασεν. (pro ἔλασεν)
 4, 37.
 ἐκδιδάσκειν. ταῦτα ἃ γράφα με
 ἐξειδίδαξεν. 6, 40. γράμματα τὸν
 παῖδα γέρον Λίνος ἐξειδίδαξεν. 24,
 103.
 ἐκεῖνος. ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος. 23,
 33. ἢ τις ἐπήλυθε νῆσος ἐκεῖνοιο
 βουκολίης. 25, 121. εἰ σὺ ἐκεῖνος.
 25, 179. ἡ κατάπυκνος ἐκεῖνα
 (pro ἐκεῖνη) ἔρπυλλος κεῖται ταῖς
 ἑλικωνιάσι. Ep. 1, 1.
 ἑκηλος, quietus, pacificus.
 λαοὶ ἔργα περιστέλλησιν ἑκηλοι.
 17, 97. ἐνθα ἦτις ἑκηλος εἰσῆκει.
 25, 100.
 ἐκθαρσύνειν. 22, 91.
 ἐκκαθαίρειν, purgare. ἰσία
 ἡίθιοι ἐκκαθαίρου. 13, 69.
 ἐκκενῶν, evacuare. ἐξεκένω-
 σαν θυμὸν ἐς σχεδίαν Ἀχέροντος.
 16, 40.
 ἐκκλέπτειν. τὴν τὸ ποῖον Λά-

I N D E X

κων ἐκκλέψας ποκ' ἐβη νίκος.
5, 9.

ἐκκναισεῖν, obtundere, enecare odio. ἐκκναισεῦντι (pro ἐκκναίσῃσι) 15, 88.

ἐκκριτος, egregius, eximius. ἐκκριτα μῆλα, oves egregiae. 16, 39.

ἐκλειάθων, oblivionem inducens, epitheton Plutonis. 1, 63.

ἐκλυσις, solutio. δεσμῷ ἀναγκάει ἐκλυσιν εὐρεῖν. 24, 33.

ἐκμαίνειν, furibundum reddere. κῆμε δ' κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ἐκμαίνει. 5, 91.

ἐκμαρμαίνειν, contabescere. αὐτῷ ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. 3, 30.

ἐκμάσσεισθαι, exprimere. ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη. 17, 122.

ἐκμυθεῖσθαι, enarrare. ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόσφρων μυθήσομαι. (per imesin, pro ἐκμυθήσομαι.) 25, 3.

ἐκπαγλον, vehementer. 25, 133.

ἐκπάγλως, id. 25, 114.

ἐκ πύθῳ ἀντλεῖς. προν. 10, 13.

ἐκπίνειν, exhibere, exsugere. τί μεν μέλαν ἐκ χροδὸς αἷμα ὥς βδέλλα ἅπαν ἐκπέπωκας. 2, 56.

ἐκπλεῖν, enavigare. Σῆμος ἐκπλεύτας ὕγιης ἐπανῆλθε. 14, 54.

ἐκπονεῖν, elaborare. ἐν ἔρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. (pro ὀνησα) 7, 51. νειοὶ ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον. 16, 94. κῆμε μαλθακὸν ἐξεπόνασε (pro ὀνησε) σιδάρεα, me ex ferreo mollem fecit. 29, 24. χῶσας (pro καὶ ὄσας) ἐξεπόνασεν (pro ὀνησεν) εἰπ' ἀέθλης. Ep. 20, 5.

ἐκποταῖσθαι, evolare. παρὰ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 2, 19. et 11, 72.

ἐκπτύειν, exspuere. ἐκ δ' ἐπτυσεν αἷμα. 22, 98. βαρὺν ἐκπτυσον ἰδὺν, noxium exspuebant venenum. 24, 19.

ἐκράανθεν. V. κραίνειν.

ἐκτανύειν, extendere. ὕπτιος ἐν φύλλοισιν ἐξετανύσθη. 22, 106. μέχρ' οἱ ἐξετάυσσα (pro ἀνυστα) βραχίονας. 25, 270.

ἐκτελεῖν. ἔτος ὄριον ἐξετέλεισας. (pro ἐλεσας) 7, 85. ὦδε ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη. 17, 131. ὦδε τὸν ἄλλον εἶδε φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 206. πᾶν, ὃ θέλεις, αἵψα χρεὸς ἐκτελέσαι 25, 53. πολλὰ ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις. 28, 10.

ἐκτοθεν. 10, 9.

ἐκτοσθε. 2, 51.

ἔκτωρ, nomen proprium viri. 15, 139.

ἐκφαίνεσθαι, apparere. ἐκ δ' ἄρκεται τ' ἐφάνησαν. (pro ἐξέφάνησαν, per imesin) 22, 21.

ἐκφεύγειν. ἐτώσιος ἐκφυγε (pro ἐξέφυγε) χειρὸς. 25, 236.

ἐκφυσᾶν, efflare. ὁμῶς αὖσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47.

ἐκχύειν, effundere. ἐκ δὲ χύθη (pro ἐξεχύθη δὲ) μέλαν αἷμα θεῶς κροτάφοιο χανόντος. 22, 125.

ἐκών. 22, 134.

ἐλαία. τὰς ἐλαίας τὸν θαλάδην τρώγοντι. (pro τρώγῃσι) 4, 44.

ἐλαίον. πόκα τήνος ἐλαίον ἐν ὀφθαλ-

IN THEOCRITVM.

ἡ ἀλμοῖσιν ὁπώπει. (ὁπώπη ποιν.)
4, 7. τασσὶ καὶ ἄλλοις ἄλλον (scil.
κρητήρα) ἱλαίω. (pro ἱλαίῳ) 5,
54. τὰ τ' ἐν ὕγρῳ ἱλαίω. (τὰ τ'
ἐν ὕγρῳ ἱλαίω ποιν.) 15, 117.

ἐλάσσων. μηδὲν ἐλάσσον ἔχοι.
8, 36. ἐξῆς ἔδεν ἐλάσσον. 11,
42.

ἐλαύνειν. ὁ τίτυρος αὐτὰς ἐ-
λαύνει. 3, 2. καὶ μὲν ἐς τομάλι-
μον (ἐς τὸ μάλιμον ποιν.) ἐλαύ-
νεται. 4, 23. πύξ ἐπὶ κούρῃς ἡ-
λαττα, pugnum in faciem im-
pexit. 14, 35. ἐλαυνόμενοι ποτὶ
παχὴν μέσχοι. 16, 36. ὥς (ἡ
ποιν.) καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἀγκυρί-
πυρτιν ἐλαύνει. 20, 33. μέσας
εἰνδὲς ὑπερθε κατ' ὀφρύας ἡλασε
πυγμῇ. 22, 104. ὅσας (scil.
νέφη) ἐν ἡρανῶ εἰσὶν ἐλαυνόμενα
προτέρωσε. 25, 90. εἰ παλὸν ἡ-
λασα κακκεφαλῆς. 25, 256. αὐ-
χένος ἀρρήκτοιο παρ' ἱούου ἡλασα.
25, 264. ὁ ἐξόπισθ' ἐλαύνων.
30, 13.

ἐλαφος, cervus. τὰς κύνας
ἄλαφος (pro ὁ ἐλαφος) ἔλκοι. 1,
135.

ἐλαφρὸς. ἡς (pro ἡν, erat)
ἔδεν ἐλαφρὸν. 2, 92. ἐλαφρὸς
πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῖται.
2, 124. ὅσων ἐλαφροτέρη μέσχη
νεβρὸς. 12, 6. τυνδαρίδαις πο-
λεμιζέμεν ἔκ ἐπ' ἐλαφρῶ, cum
Tyndaridis pugnare, leve non
est. 22, 212.

ἐλεεῖν. τὸν ξείνον ὁ δούμορος
ἔκ ἐλεεῖ με. (μεν ποιν.) 7, 119.
τὸν ἡλέησε Κύπρις. 30, 39.

ἐλεῖν. v. αἰρεῖν.

ἐλελόγχει. v. λαγχάνειν.

ἑλένα. ἡ βερουκίη θυγάτηρ
ἑλένα εἰκυῖα. 15, 110. τὰν ἀγα-
πητὰν μνηστῆσας ἑλέναν. 18, 6.
ἐπεὶ ἑλένα παρισωθῆ, si cum He-
lena confertur. 18, 25. ἡ
ῥοδόχρως ἑλένα Λακεδαιμόνι κέσ-
μος. 18, 31. πολλὰ τεύ, ὡ ἑ-
λένα, μεμνημένοι. 18, 41. ἑλέ-
νας φυτὸν εἰμι. 18, 48. φίλοι
πάντες ἀσίδοι ἑλένα. 22, 216.
τὰν πιυτὰν ἑλέναν Πάρις ἤρπασε
βωκόλος ἄλλος· μάλλον ἐμ' ἢ
ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῖσα.
27, 1. 2.

ἐλευθέρος. ὡ· λεύθερε. (pro
ὡ ἐλευθέρε.) 5, 8. πτολεμαῖος
ἐλευθέρῳ οἶος ἄριστος. 14, 59. ἐ-
λευθέρῳ ὅστις ἄριστος. 14, 60.

ἐλεφάντινος, eburneus. ἐλε-
φάντινον ἔχετο δίφρον. 24, 99.

ἐλέφας, ebur. ὡ ἐκ λευκῆ
ἐλέφαντος αἰετῶ. 15, 123. αὐτῆς
χρυσῶ περικαλλέας ἡδ' ἐλέφαντε
ἰδρυσεν. 17, 124. σὲ τὰν ἐλέφαν-
τος πολυμήχῳ γεγενημέναν δῶρον
ὀπάσσομεν. 28, 8.

ἐλθεῖν. v. ἐρχέσθαι.

ἐλίκα, nomen loci. ἑλί-
κα· λίπε ῥέον. 1, 125.

ἐλίκη, id. ἑλίκης ἐξ ἀγχιά-
λοις. 25, 165.

ἐλίκηθεν. 25, 180.

ἐλικτὸς, inflexus. τάνδε φέρε
σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἐλι-
κτὰν. (pro ἐλικτῇ) 1, 129. κρα-
τὶ ἔχων λεύκαν πάντοτε πορφυρέ-
ροι περιζώτρησιν ἐλικτὰν. 2, 122.

ἐλικῶν, nomen montis. 25,
209.

ἐλικωνιάδες, cognomen Mu-
sarum.

I N D E X

latum. ἐκείνα ἔρπυλλος κεῖται ταῖς ἑλικωνιάσι. Ερ. I, 2.

ἐλινύειν, quiescere. ἐλινύσαι τὸ καῦμα. IO, 51.

ἐλιξ. καρπῷ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένηα κροκέντι. I, 31. ταῦροι κνήμαργοί 9, ἐλικές τε. 25, 127. πέριξ κέχυται βοτρυόκαις ἑλικὶ ἄμπελος. Ερ. 4, 8.

ἐλίσσῃς, nomen fluvii. 25, 9.

ἐλίσσειν, volvere. σπείρῃσιν ἐλίσσεσθην περὶ παῖδα. 24, 30. μακρὴν παρ' ἰγνύσιν ἐλίξε κέρκον. 25, 242.

ἐλίχρυσος, herbae nomen. χισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. I, 30. τοῖς ξανθοτέρα ἐλιχρύσοιο ἦν γενειᾶς. 2, 78.

ἐλκεῖν. μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει. I, 40. ὑπ' ἐρωτος εἰς ἄδαν ἔλκομαι. I, 130. τῷς κύνας ὤλαφος (pro ὃ ἐλαφος) ἔλκοι. I, 135. ἴνυξ ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22. 27. 32. 37. 42. 47. 52. 57. 63. πᾶ τὸ μεσαμέριον πόδας (πόδα pro.) ἔλκεις. 7, 21. εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. 13, 15. ὑμεῖς ἐκ βυθῷ ἔλκετε νᾶας. 22, 17.

ἔλκος. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάεδιον ἔλκος. II, 15. ὡς ἴδον ἔλκεια λυγρὰ περὶ τόμα τε γναθμούς τε. 22, 100.

ἐλλάσποντος. (pro ἑλλήσποντος) 13, 29.

ἐλλεπισύειν, piscari. I, 42.

ἐλπείσθαι, sperare. τοὶ ἰσοφαιρίσθεν ἐλπομαι. 7, 31. ὃ γὰρ κεν ἐφασκέ τις, ὃδὲ ἐώλπει. 25, 115. ἐλπομαι, ὃχ ἕτερον τόδε

τλήμεναι Αἰγιαλήων, ἢ εἰ. 25, 174.

ἐλπίς. ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀν' ἐλπίστοι δὲ θανόντες. 4, 42. ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ (sic vet. sed in pro. legitur: ἐλπιστῶν ὕπνων χάται,) τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

ἐλπιστὸς. (pro.) ἐλπιστῶν ὕπνων χάται. vid. ἐλπίς.

ἐμβάλλειν. ἐμβαλε ποτίκρανον, pulvinum injice. 15, 30. βρέχον ἐμβαλλε (pro ἐνέβαλλε, in-jecit) τραχήλῳ. 23, 51.

ἐμβασιλεύειν. ὅπη Σεμίραμις ἐμβασίλευεν. 16, 100. τῶν πάντων πτολεμαῖος ἀγάνως ἐμβασιλεύει. 17, 85.

ἐμεῖο. (pro ἐμῷ.) ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο. 20, 2.

ἐμεῖ. (pro εἶναι.) v. εἶναι.

ἐμεῦ. (pro ἐμῷ) παρὲντὸς ἐμεῦ. 14, 21. ὅτος ἀσιδῶν λῶτος, ὃς ἐξ ἐμεῦ εἴσεται ἔδεν. 16, 21. ἀπ' ἐμεῦ φύγει. 20, 10. τὰ ἐξ ἐμεῦ ὃκ ἐν ἐτοίμῳ. 22, 61.

ἐμὴν. (pro ἐμοί) καὶ τε (pro καὶ ὅτε) τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα. 2, 144. παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωριίδα ὕλπαν. 2, 156. τίτυρ' ἐμὴν τὸ καλὸν πιφιλαμένε. 3, 3. ζαλωτὸς ἐμὴν ἑνδυμίων. 3, 49. δῶρον ἐμὴν νιν (scil. σύριγγα) ἔλειπεν. 4, 30. ὅσον αἶγες ἐμὴν φίλαι. 4, 39. αἴτ' (scil. λιμνάδες) ἐμὴν ἱλαοὶ τε καὶ εὐμένεες τε λίθοισιν. 5, 18. εἰτῶ χά Συβαρίτις ἐμὴν μέλι. 5, 126. καλὰ ἐμὴν ἃ μία κώρα. 6, 36. ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται. 6, 37. ἐμὴν τὸ βωκολιάσθεν ἐμποθῆν. 9, 5. ἄτῳ Δά-

φνις

IN THEOCRITVM.

φνις αἰσεν. ἐμὴν. 9, 14. ἐμὴν ἀ
μῶσα καὶ ἡδᾶ. (scil. φίλη ἐστ.)
9, 32. ὅσων ἐμὴν μῶσαι φίλαι.
9, 35. ἄδιον ἐν τῶντρῃ (pro τῇ
ἄντρῃ) παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα δια-
ξίς. 11, 44. ποιμαίνειν ἐθέλοισ
σὺν ἐμὴν. 11, 65. ἐμὴν δοκεῖ. 14,
7. ἐπίνομις ἐν χώρῃ παρ' ἐμὴν.
14, 14. ἢ ἐπ' ἐμὴν, non pe-
nes me est, non est in mea
potestate. 15, 72

ἐμμελῆς, curam gerens, di-
ligens. Ep. 19, 5.

ἐμμεν. (pro εἶναι.) v. εἶναι.

ἐμμεναι. (pro εἶναι.) v. εἶ-
ναι.

ἐμμηνος, qui singulis mensi-
bus datur, menstruus. ἀρμα-
λὴν ἐμμηνον ἐμετρέσαντο πενέται.
16, 35.

ἐμμή. (pro εἰμι) v. εἶναι.

ἐμοῖο. (vet.) pro ἐμῷ. ποτ' ἐ-
ρεν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμοῖο. (in
nov. est ἐμεῖο) 15, 10.

ἐμός. εὐδὲτι ποῖ ποτὶ χεῖλος
ἐμὸν θίγεν. (pro προσέθιγεν, attig-
it) 1, 59. ὡς τὸν ἐμὸν βρευ-
νεῦντα (nov. sed vet. habet τὸν
ἐμοῖ βρεῦν εὔντα) φίλον καταθύ-
σομαι ἄνδρα. 2, 3. ἰὺγξ, ἔλκε
τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄν-
δρα. 2, 17. 22, 27. 32. 37. 42.
47. 52. 57. et 63. ἄγαγε (pro
ἡγάγε) εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν.
2, 103. θᾶσσε μὲν θυμαλγὲς
ἐμὸν ἄχος. 3, 12. αἶγες ἐμαί. 5,
1. μὴ τύ τις ἡρώτα, αἶτ' ἐμὸν
ἔτι τὸ ποιμνιον. 5, 75. ἢ τὸν
ἐμὸν τὸν ἑνα γλυκύν. (scil. ὁφθαλ-
μὸν ὁμιλῶμι.) 6, 22. κατ' ἐμὸν
νόον, secundum meam senten-

tiam. 7, 30. Αἶτνα μάτερ ἐμᾶι
(pro ἐμῇ) 9, 15. ἀνίκκ πρᾶτον
ἦνθες ἐμᾶ (pro ἐμῇ) σὺν ματρὶ.
11, 26. ἀδύ τι κάλλος ἐμὴν (pro
ἐμῇ) ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20, 22.
ἢ σε θέλω τῶμῳ (pro τῷ ἐμῷ)
φαντάσματος ἤμεν (pro εἶναι) ἄ-
μοιρον. 21, 30. ὅτῃ ἐμῆς συνερί-
σω ἱμάντας. 22, 68. σὺ ἐμὸς κε-
κλήσεαι, εἴ κε κρατήσω. 22, 71.
θυμαιμος ἐμὸς κρατερὸς πολυδεύκης.
22, 173. ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει.
22, 222. δῶρά τοι ἤλθον λοίσθια
ταῦτα φέρον, τὸν ἐμὸν βρόχον.
23, 21. εὐδὲτ', ἐμὰ βρέφια. 24,
7. εὐδὲτ' ἐμὰ (in duali) ψυχὰ.
24, 8. εἴσετε πῦρ, δμῶες ἐμοί.
24, 49. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος
ἀποιχόμενον πάλαι ἔσσω. 24, 73.
δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἢ ἐμᾶς
(pro ἐμῆς) σύριγγος ἀκῆσθ. 27,
12. νόον ἐμὸν ἔτις ἑάδε, nullus
mihi placuit. 27, 22. ἐπὴν ἐ-
μὸν ἦνομ' ἀκῆσθ. 27, 39. δεῦρ'
ἴδε, πῶς ἀνθεύσιν ἐμαὶ ῥαδίναί κυ-
πάρισσοι. 27, 45. ὅπως ξείνον
ἐμὸν τέρψομ' ἰδών, ut meum ho-
spitem, cum ipsam videro,
oblectem. 28, 6.

ἐμπας. (pro ἐμπης) 10, 29.

ἐμπερὸναμα, vestis fibulata.
15, 34.

ἐμπης, tamen. ἐμπης ὑμεῖς
ἐκ βυθῷ ἔλκετε νᾶας. 22, 17.
βυκολίοισι, περιπλήθυσί περ ἐμπης
πάντεσσιν νομοῖ ὧδε τεθελότες αἰὲν
ἔασσι. 25, 13.

ἐμπίπτειν. χλωρῇ παλίσσυτον
ἐμπισσε (pro ἐνέπτεσε, incidit, scil.
βέλος) ποίη. 25, 231.

ἐμπλεις, (pro ἐμπλεος) ple-
k 2 nus.

INDEX

nos. κοίλην φάρετραν ἰῶν ἑμπλέ-
χην ἐλῶν. 25, 207.

ἑμπλέκειν. ἑμπλέξας κισσοῖο κα-
λύκεσσιν καὶ εὐδμοῖσι σελίνοις. 3,
23.

(ἑμπλήθειν, implere. ἀμφο-
τέρως ἑμπλήσασθαι γάλακτος. 24,
3. πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὑε-
φνης. 24, 46. ἐνεπλήσθη δόμος
ἐπεύδοντες ἐκάσθ. 24, 52. πᾶν
ἐνεπλήσθη (scil. βοῶν) πεδῖον. 25,
96. πᾶς αὐχὴν θυμῷ ἐνεπλήσθη.
25, 244.

ἑμπαθεν, (vet. ἑμπεθεν ποιν.)
alternis. 9, 6.

ἑμφύλιος, intestinus. θαιτὸ
μάχην ἑμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 200.

ἑμφύται, inhaerere. τί μεν
μέλαν ἐκ χροῦς αἵμα ἑμφύς. ἅπαν
ἐκπέπωκας. 2, 56.

ἑμψυχος, animatus. 15, 83.

ἐν pro eis. ἐν πυρὶ βάλλω. 2, 54.

ἐναλίγκιος, similis. 22, 94.

ἐναλλος, contrarius. πάντα
ἐναλλα γένοιτο. (γένοιντο ποιν.)

I, 134.

ἐναν, vesperi. 18, 14.

ἐναντίον, contra. 5, 29.

ἐναντίος. ἐναντίος ἀνδρὶ κατα-
στὰς πυγμαχός. 22, 65. ὁ ἐναντίος
εἶχετο χερσὶν Ἡρακλῆος. 24, 26.

ἐναργεῖν. (pro ἐνεργεῖν.) ἄμρος
ἐνάργει. (ἐνάργη ποιν.) 4, 61.

ἐναριθμῖος, annumeratus. 7,
68.

ἐν δὲ, pro ἐνῆν δὲ. 2, 68.

ἐνδεῖσθαι, innectere. ἄμφω
(ambos) βαρεῖ ἐνεδήσατο δισμῷ.
24, 27.

ἐνδεκα. II, 40.

ἐνδεκάς. ἐνδεκάδες τρεῖς. 17,
84.

ἐνδεκατάτος. IO, 12.

ἐνδέκατος. 14, 45.

ἐνδέμειν, exstruere. τρεῖς οἱ
πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδμηγται.
17, 82.

ἐνδιασχεῖν, sub dio agere.

μυρία ἑμπεδῖον κρῶνώνιον ἐνδιάσ-
χον ποιμένες. 16, 38. sub
dio manere. ἐνθα ἀνὴρ ὑπὲρ
πλος ἐνήμενος ἐνδιάσκει. 22, 44.

ἐνδιαθρύπτεσθαι, deliciis dif-
fluere, fastidiosum simulare.
ἐπεὶ τὸ μὲν ἐνδιαθρύπτει. 3, 36.

ἐνδινεῖν, movere. ὡς εἴ τι μὲν
ἐνδινεῖντι, (pro ἐνδινῶσι, scil. εἰ-
αυτὰ) quam evidenter in or-
bem moventur. 15, 82.

ἐνδιος, sub dio agens. τέττιξ
ποιμένας ἐνδιος πεφυλαγμένος. 16,
95.

ἐνδοθεν, intus, εἴ οἱ καὶ φρε-
νὲς ὧδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν. 25,
80. τί ἐνδοθεν ἄψαο μαζῶν. 27,
48.

ἐνδοθι, id. πᾶσας ἐγὼ λυσῶ
συβαρίτιδος ἐνδοθι κρέανας. 5, 146.
ὁ μυρίος ἐνδοθι χρυσὸς κείμενος.
16, 22. μακέλα τετυλωμένος ἐν-
δοθι χειρας. 16, 32. τέττιξ ἐν-
δοθι δένδρων ἀχει ἐν ἀκρεμόνεσσιν.
16, 95.

ἐνδοῦ, pro ἐνδον ἐστὶ. ἐνδοῦ πρε-
ξίνθα; ἐνδοῦ. 15, I. ἐνδοῦ (pro
ἐνδον εἰσι) πᾶσαι. 15, 77.

ἐνδον. τὸ βρέφος μένει ἐνδον.
15, 55. κραδίη οἱ ἐνδον ἰάνθη.
27, 69.

ἐνδουκέως, sedulo, diligenter.
25, 25.

ἐνδυμίων, nomen viri. Ζα-
λωτὸς ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὑπνον
ταύων.

IN THEOCRITVM.

λαύον ἔνδυμνον. 3, 50. ἔνδυμνον
τίς ἦν; 20, 37.

ἐνέγκαι. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἄ-
παι λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22,
121.

ἐνείκαι. (pro ἐνέγκαι) ἃ πίτυς
ἔχουσ ἐνείκαι. I, 134. τὰ δὲ τ'
οἰοῦα (τὰ δὲ σοὶ εἶα πον.). καρ-
πὸν ἐνείκαι. 5, 125. ἰοῖσθιον ἐκ
ἤνεγκε τὰ σύμφορα τὰς κυθερείας.
23, 16.

ἐνεκα. 25, 135.

ἐνεκιν. 17, 46.

ἐνερεῖδεν, inпити. εὐχ' ἐνερει-
σάμενος πέτρα γόνυ. 7, 7.

ἐνυδία, in aliquo dormire.
ἡδὲ εὐμάρα τῇ δισπότη. ἤετοι ἐν-
υδεν. 5, 10.

ἐνῆσθαι, insidere. ἐνθα ἀνὴρ
ὑπέρσπλος ἐνήμενος ἐνδιάσκει. 22,
44.

ἐνθα. ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶ-
ναι δύο. 5, 47. ἐνθ' ὕε, ἐνθ' αἴ-
γες διδυματόχοι, ἐνθα μέλισσαι
σμάνα πληθεῖσιν. 8, 45. ἐνθ' ὁ
καλὸς Μίλων βαίνει ποσὶν. 8, 47.
ἐνθα κισσῶν αὐλακας εὐρύνοντι
(pro εὐρύνοσι) βόες. 13, 30. ἐνθ'
αὐτὴ σφίσειν ἔδρη. 16, 12. ἐνθα
σὺν ἁλλοισιν θαλάσας ἔχει ἕρανι-
δροι. 17, 22. ἐνθα εἰλεῖθυσιν ἐ-
βώσατο. 17, 60. ἐνθα μίᾳς πολ-
λοὶ κατὰ κλίμακος ἄνδρες ἔβαινον.
22, 30. ἐνθα ἀνὴρ ὑπέρσπλος ἐν-
ήμενος ἐνδιάσκει. 22, 44. ἐνθα
πολύς σφίσει μὲχθρος ἐτύχθη. 22,
83. ἐνθα καὶ ἐνθα παριστάμενος.
22, 95. ἐνθα μάχη δριμύτη γέ-
γνητο. 22, 107. ἐνθα κέβραι τοκέ-
ισσιν ὑπὸ σφειτέρουσι τρέφονται μυ-
εῖται. 22, 159. βαδίζω ἐνθα (quo)

μεν κατέκρινας. 23, 23. ἐνθα τὸ
λαῖος. 23, 24. ἐνθα ὅτις ἔκηλος.
25, 100. ἐνθα ἄρρηκτὸν περ ἔ-
χων θυμὸν ἐκπάγλως θαύμαζε.
25, 112. ἐνθα μοι ἀθανάτων τις
ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. 25, 276. παρθέ-
νος ἐνθα (huc) βέβαια. 27, 64.
ἐνθα πέντε κέχεται βοτρυόκαις ἑ-
λικὶ ἄμπελος. Ep. 4, 8.

ἐνθάδε. ἔρπει καὶ ἐνθάδε τίς
Ἀχέροντα. 15, 136. τῷ με ἤγα-
γεν ἐνθάδε χρεῖω. 25, 44. ἀθα-
νάτων φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνεις.
25, 52. ἤλυθέ τις ἀπ' Ἀργεὺς
ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ. 25, 165.
μνητὴρ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνω. 27, 23.
τῷτον αὐτὸν ὁ δ᾽ ἄριστος ἔτασ' ἐνθάδε.
Ep. 20, 7. ὁ μυσοποιὸς ἐνθάδ'
ἱππῶναξ κεῖται. Ep. 21, 1.

ἐνθεῖν. (pro ἐλθεῖν.) ἦνθ' ἔρ-
μας πρᾶσιτος ἀπ' ἕρεος. I, 77.
ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ἠ-
πόλοι ἦνθον. I, 80. ἦνθ' ὁ πρέ-
ηπος. (πρέηπος πον.) I, 81. ἦν-
θε ἀδεία ἃ κύπρις. I, 95. ἐνθ'
(pro ἐνθε, veni) ἐπὶ νᾶσον τὰν
σικελᾶν. I, 124. ἐνθ' ὦναξ, ve-
ni, rex. I, 128. ἦνθον κήγῳ,
καὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα. 2,
118. ἐς πόθον ἦνθομεν (pro ἦν-
θομεν) ἄμφω. 2, 143. αἶκ' ἐν-
θρος. 5, 51. αἶθ' ἐνθροι ποθ' ὁ
βωκόλος ᾧδε Λυκώπας. 5, 62. ἦθ'
ᾧ ξένε, μικρὸν ἄκυσον τῷδ' (τᾷδ'
πον.) ἐνθῶν. 5, 67. ὁ αἰπόλος
ἦνθ' ἱεπακῆσαι. 8, 28. ἦν δὲ ποκ'
ἐνθρ. δάφνης. 8, 35. ἀνίκα πρᾶ-
τον ἦνθες ἡμᾶ σὺν ματρὶ. II, 26.
αἶκ' ἐνθῶν ταλάρως πλέκοις. II,
73. θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. 15,
2. καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι. 15, 144.

INDEX

πολλὰ με τωβάσδοισαι, ὅτ' ἀλι-
θίην δδδν (ὅτ' ἀλητήην πον.) ἤν-
θον. 16, 9. ἱξ Ιερῶν τεφανηφ-
ροι ἤνθον ἀγώνων. 16, 47. δι-
ζημα, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος
ἤνθω σὺν μοίσαις. 16, 68. ὡς
ἱξ εὐπατριδῶν ἢς εὐπατρίδας πά-
λιν ἔνθρ. (scil. ὁλβος.) 18, 53.
ποτὶ τὸν θεδν ἤνθρ, τὸν ὕβρισε.
23, 58. ἱκάν ἐς οἶκον ἔνθρς. Ep.
16, 2.

ἐνθιν, hinc. 13, 35.

ἐνι. (pro ἐν.) ἀτιμοτάτη ἐνι
μοίρᾳ. 14, 49. ἀνδρῶν Πτολε-
μαῖος ἐνι πρώτοις λεγέθω. 17,
3. ἢ μὲν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνι
πίονι χρυσός. 17, 106. ἢτ' ἐνι
δαίδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱσῆ
κερκίδι συμπλέξασα ἔταμε. 18,
33. χώρῳ ἐνι τινῶ. 22, 94.
δῦρα, σακέεσσιν ἐνι δανοῖσι πα-
γέντα. 22, 190. σφετέρῃσιν ἐνι
φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι. 25, 163.

ἐνιαυτὸς. ἢ πῶ μῆνας ἄγων ἔκαμ'
ἤρανός, ἢ δ' ἐνιαυτὸς. 16, 71.
πολλοῖσι βαρεὺς ἐὼν ἐνιαυτοῖς. 24,
100 πολλοῖς μασὶν ὑπιδε κῆ-
νιαυτοῖς. (pro καὶ ἐνιαυτοῖς.) Ep.
20, 8.

ἐνιδρύειν, collocare. τοῖος ἀ-
νὴρ πλατέεσσιν ἐνιδρυτῇ πεδίοισιν.
17, 102. τὸν συρακόσσαις ἐνί-
δρυνται (collocarunt, pass. pro
activo) πελωριτῶ πόλιν. Ep. 17, 2.

ἐνίεναι, immittere. τάμισον
δριμῆαν ἐνῆσα. 11, 66.

ἐνίσπην, dicere. σὺ περ μοι
ἔνισπε, ἥτινος ὦδε κεχρημένος εἰλή-
λυσας. 25, 34. ἵνα σοὶ τινὰ
μῦθον ἐνίψω. 27, 10. πατρὶ γη-
ραλέῳ τινὰ μῦθον ἐνίψω. 27, 38.

ἐνναέτης, novem annos na-
tus. 26, 29.

ἐννέα. γινώσκειν εἶμαι τὸ ταῖς
ἐννέα πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
11, 6. ἐννέα ταῖδε. (scil. ἡμέ-
ραι.) 14, 44. κάμον. (pro ἐκ-
μον, extruxerunt) τῶς ἐννέα (scil.
βωμῆς) τῷ Διονύσῳ. 26, 6. κε-
χαρισμένον ἐννέα πάσαις τῷ γαλμῷ
(pro τῷ ἄγκλμῳ) θῆκε. Ep. 10, 1.

ἐννεακαίδεκα. 15, 129.

ἐννεάφωνος, novem voces ha-
bens. σόβριγγα ἐποίησα καλὴν ἱ-
γὰ ἐννεάφωνον. 8, 18. κῆγ' ὡς ὅ-
ριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον. 8, 21.

ἐννέπειν, dicere. μ' ἐπικερ-
τομέοισα τὰ δ' ἐννεπεν. 20, 2.

ἐννύναι, induere. εἴματα ἢ κ
ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἐννυτο κνήμας.
24, 138.

ἐνοικεῖν. καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
κοίλαις ἐν πέτρῃσιν. 9, 15.

ἐνδρῆας, (pro ἐνδρῆας.) testicu-
los ingentes habens. τὸν ἐνδρῆαν
τὸν Λιβυκὸν κινάκωνα φυλάσσει. 3, 4.

ἐντανύειν, intendere. τόξον
ἐντανύσαι. 25, 105.

ἐνταῦθα, hic, istuc. 8, 26.

ἐντὶ. (pro ἐν & εἰς) vid.

εἶναι.

ἐντοθεν, intus. ἐντοθεν γυ-
νὰ τέτυκται. 1, 32. ἐμὰ (pro
ἐμῇ) ἢ σιγᾷ τέκνων ἐντοθεν ἐνίκα.
2, 39.

ἐν τῷδε, interea. 1, 14.

ἐνυάλιος, Mars, pugna. ἔρ-
κος ἐνυαλίῃ ταμείχρους. 25, 279.

ἐνύπνιον. 21, 29.

ἐνύφαντος, textilis, textus.
15, 83.

ἐν χάριτι κρήνῃ τινὰ, ob fa-
vorem

IN THEOCRITVM.

rorem erga aliquem benevo-
lum de eo iudicium ferre. 5, 69

ἐνώπιος. 22, 152.

ἐξαέτις, sex annos nata. 14,
33.

ἐξαίρειν. βολβός τις κοχλίας ἐξ-
αίρει. 14, 17. τὴν ἐξέλε χη-
ρα. 27, 50.

ἐξαίρεισθαι, reportare. πολλὰ
θούην ἐξήρατ' ἀγώνων κημήλια. 24,
120.

ἐξαλαπάζην, conficere. μέ-
τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε. 2,
85.

ἐξάλλεισθαι, exsilire. ἔδε τις
αἰγιαλόνδε θούας ἐξάλατο (pro ἐξ-
ήλατό) ναός. 17, 100.

ἐξανέχην. τάλαν Αφαρής ἐξαν-
έχυσαν τύμβῳ ἀναρρήξας. 22,
207.

ἐξανίεναι, origi. δύνοντα καὶ
ἄραν ἐξανίοντα ἄτρα βιαζόμεναι.
22, 8.

ἐξανύην, perficere. λεπτήν
καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύ-
σαντες. 25, 156.

ἐξαπίνας. ἔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυ-
κισώτερον. 9, 34. ἐκλαεν ἐξα-
πίνας θαλιερώτερον, ἢ περὶ μα-
τρὶ παρθένος ἐξαέτις. 14, 32. ἄ-
ρα τις ἐξαπίνας με θύει βροτὸν
ἄλλον ἔτευξε. 29, 20. ἐξαπίνας
ἐπιῦσα. 26, 14.

ἐξέρχην, incipere. τὰν πυ-
μάτων ὡδὴν ἔτως ἐξέρχει (pro ἐξ-
έρχει) Μινάλας. 8, 62.

ἐξαυτίς, rursus, vicissim.
25, 51.

ἐξεγέρην, excitare. ταῦτά με
κᾶξήγησε. (pro καὶ ἐξήγησε.)
21, 61.

ἐξεγείσθαι, evigilare. τὸτ'
ἐξεγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα.
24, 21.

ἐξηλύνην, evolvere. τῷ ἐξηλυ-
θέντι ἐπὶ χθονί. 24, 17.

ἐξηπῆν, epargare. ἐγὼ κέ τοι
σάφα ἰδὼς πάντα μάλ' ἐξήποιμι.
25, 38.

ἐξελαύνην, educere. ἵππης
ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι. 24, 117.

ἐξελύν. v. ἐξαίρειν.

ἐξενθῆν. (pro ἐξελθῆν.) ἐξεν-
θούσα (pro ἐξενθῦσα) λάθοιο οἴ-
καδ' ἀπενθῆν. 11, 65. δππόταν
ἐξενθῶν ἡρτημένον ἐν πρυθύροισι
τοῖσι τεοῖσιν ἴδης. 23, 36.

ἐξερέεισθαι, interrogare. 25,
64.

ἐξερωῆν, recedere. μέσσης
ἐξηρώησε καλεῖσθαι. 25, 189.

ἐξεσι, licet. 15, 93.

ἐξετάζην, explorare. ἢ μὲν
ἐξήταξα. 14, 28.

ἐξευρίσκεσθαι. πυγμαῖοι ἐξεύ-
ροντο παλαίσματα σύμφερα τέχνας.
24, 112.

ἐξήκοντα. 18, 24.

ἐξέπιθεν, (pro ἐξέπιδεν.) a
tergo. 25, 267.

ἐξέπιθε, id. 30, 13.

ἐξόρπαξ. (lectio est veterum
quarundam editionum, ubi
nunc est in libris ἐξ ὀργᾶς.)
23, 15.

ἐξόσδην, olerere. κακὸν ἐξόσδης,
20, 10.

ἐξοχα, eximie, valde. αἰ-
πόλῳ ἐξοχ' ἰώκη. 7, 14. γι-
νώσκεν ταῖς ἐννέα πεφιλαιμένον ἐξ-
οχα Μείσαις. 11, 6.

ἐξοχος, eximius. δ-ἐξοχος,
(scil.

(scil. ἐστὶ) δὲ φιλασὴ γυνώμενον
ταπρῶτα. 17, 74. ἡλίου ὃ παι-
δι τὸδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον. 25,
118.

ἔξω. ἔξω ἀπώχετο (ἀποίχιο
πον.) θᾶσσον. 14, 36. ἄμμες
γιν' ἀθρόα ἔξω οἰσεύμετες. 15, 132.
ἐς τῆθ' καὶ ἔξω χῆρας ἐνώμα αὐ-
χένος. 22, 109.

εἰοῖσα. (pro εἶσα.) vid. ἦνοι.

εὐρετά. (pro εὐρετή.) 15, 26.

ἔδς. ἦθ' ἔδν (ἦ τε τὸν πον.)
ὕμνον ἄγην ὀρεθὲν δύναι. 10, 2.

ἐήν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν. 12, 33.

ἐήν ἐφίλασεν ἄκοιτιν. 17, 39.

εἶς (εἷς πον.) ἀπειδάσσαο τιμᾶς,
(τιμᾶς πον.) tui ipsius honoris
participem eum fecisti. 17, 50.

τρεῖς ἢς ἔδν ἐκτυσε κόλπον. 20, 11.

ἔχ δ' καιρὸς αὐτομάτως παρέβη
τὸν ἔδν δρόμον. 21, 27. ἡμῖν

Λεύκιππος εἶς ἔδνωσε θύγατρας.
22, 147. πάρος κατέθηκε πρὸ-

δοῖν πατρὸς εἰς δηνὰ πέλωρα. 24,
58. καὶ μὲν φασὶ γυναῖκας εἶς

τρομένην παρακοίτας. 27, 26.

ἐπάδην, incantare. ποῖας ἐλι-
πον γράϊας δόμον, αἷτις ἐπάδεν. 2,
91.

ἐπαήρην, attollere. κρατὰ
δαφνοῖδν ἀπὸ χθονὸς ὥκ' ἐπάμειν.
25, 232.

ἐπαινῆν. λώϊον αὐτὸς ἔχων ἐμ'
ἐπαινέσαι. 29, 11.

ἐπακολυθῆν. ἐκ τῷ (pro τῷ,
scil. χρόνῳ) ἐπακολυθῆν. 30, 42.

ἐπάκοος, auditor. 8, 25.

ἐπακῆν, audire. δ' αἰπόλος
ἦνδ' ἐπακῆσαι. 8, 28.

ἐπαμύνην, succurrere, opem
ferre. Ζεὺς ἐπάμυνε. 22, 110.

ἐπᾶν. ἐπᾶν ἄπρακτοι ἴκωντι.
(pro ἴκωσι.) 16, 12. ἐπᾶν ἐ-
θέλονται (ἐθέλητι πον.) νέεσθαι.
16, 28. ἐπᾶν ἐς οἶκον ἐνθῆς.
Ep. 16, 2.

ἐπανερχεσθαι, redire. ὕγιᾶς
ἐπανῆλθε. 14, 54. πύρρος ἀπὸ
τρείας ἐπανελθὼν. 15, 140.

ἐπανθῆν, efflorescere. πολ-
λὰς καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς (ῥοδόκισ-
σος πον.) ἐπανθῆ. 5, 131. ἐμὸς
τὸ πάροιθεν ἐπάνθεν ἀδύ τι κάλ-
λος. 20, 21.

ἐπάνωθε. πρῶτος τῶν ἐπάνωθε
μυσοποιῶν, primus, qui olim
fuerunt, poetarum. Ep. 20, 3.

ἐπαξόνιος, qui circa axem vol-
vitur. θάλασσαν ἐν πυρὶ ἐπαξόνιος
κύκλα δίδρω. 25, 249.

ἐπαύην, acclamare. τόδε μοι
τρεῖς ἐπαύσαν. 23, 44.

ἐπαυτῆν, id. βέβρυκας ἐπαυ-
τεον. 22, 91.

ἐπέγρεσθαι, exurgisci. Ἄλκ-
μήνα ἐπέγρετο πρᾶτα. 24, 34.

ἐπῆ. ἐπῆ γλυκὺν ἔξεκένωσεν
θῦμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδὶν τυγυῖ Ἀ-

χέροντος. 16, 40. ἐπῆ πάρα
(pro πάρεστι) μυρία ἔπην. 17, 11.

ἐπῆ βλῖνα παρισωθῆ. 18, 25.

ἐπῆ δαπνεύντες ἐν ὥρᾳ τὰς γαστέρας
ἐφιδόμεθα. 21, 40. ἐπῆ σπῆ-

ραιοισιν ἐκαρτύναντο βοήαις χῆρας.
22, 80. ἐπῆ θανάτη σχεδὸν ἦεν.

22, 130. ἐπῆ μογέοιεν ἀκάνθας,
(scil. ἰώτῃ) cum spinis dorsū

defatigati essent. 24, 32. ἐπῆ
μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων

κημήλια. 24, 120. ἐπῆ μελίη-
δέα ποίην λιμῶνες φέρουσιν. 25,

15. ἐπῆ ὃ σέ γε φημι κακῶν ἐξ-

ἔμμενοι.

I N T H E O C R I T V M.

ἐμμένει. 25, 38. ἐπὶ ἡ μάλα
τηλίκῃ (scil. κνώδαλα) βόσκῃ. 25,
184. ἐπὶ λελήσῃ ἀκύνῃ. 25,
196. ἐπὶ τὸν χώρον ἵκανον.
(perveni) 25, 211. ἐπὶ ἡκ-
σθε σιδήρεῃ τμητῇ, liquidem fer-
ro scindi non poterat. 25,
274. Διελθὼς ἐπὶ πέτρα τὴν
τοὶ ἀγγέλους. Ep. I, 4. ἐπὶ εὐ-
ρυμέδοντος κῆται τῆς ἱερῆς κῆφος
ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 3.

ἐπείγην, festinare, urgere.
ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγει. 7,
24 κρωσσὸν βάψαι ἐπείγμενος.
13, 47. πολὺς σφισι μὲχθρος ἐπ-
ηγομένοις ἐτύχθη. 22, 83.
μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπείγει. 24,
69.

ἐπεὶ κα, quum, ubi. 18, 56.
ἐπεῖναι. εἰς ὀφθαλμοὺς ἐπεῖν.
(scil. ἡμοί) 11, 33. ἐπισσομέ-
νοις γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ, omnes
posterī eantu nos celebrent.
12, 11.

Ἐπειοί, nomen gentis. Ἀν-
γέλῃν ἐθέλωμι ἀρχὸν Ἐπειῶν εἰσι-
δεῖν. 25, 43. μυθεῖτο ἐν πλειό-
νισσιν Ἐπειῶν. 25, 166.

ἐπητά. γενεαῖς διηκασίησιν ἐπη-
τά ἀγγείλην ἡμοί τις ἀνέξοδον εἰς
Ἀχέροντα. 12, 18. Ἀλκμήνα
ἐπεῖτα ποτὶ σφέτερον βάλῃ κόλπον
ἱφικλήα. 24, 59. ἐπεῖτα ἄλυσσι
μειγμένον ἐπιβραίνεν ἀβλαβὲς ὕ-
δωρ. 24, 95. ἡλῖος ἐπεῖτα πο-
τὶ ζῶφον ἐτραπὲν ἱππῆς. 25, 85.
ἐπεῖτα βόες μάλα μυρίη φαίνοντο.
25, 88. αὐτῷ ἐπειτ' ἐκδραμεν
εὐσεβῶς Ἡρακλῆϊ. 25, 143.

ἐπελθεῖν. v. ἐπέρχεσθαι.

ἐπιβαίνειν, invadere. πολυ-
κήτῃ Νεῖλον ἐπιμβάς. 17, 98.

ἐπιμπίπτειν, irruere, inva-
dere. ἐπέμπεσεν ὤμῳ. 22, 124.

ἐπειθεῖν. (pro ἐπελθεῖν.) πρὸς
αὐτὸς ἐπειθεῖν κατελάβανον. 4,
60.

ἐπεισκένη, par, aequum esse
πάντων ὧν ἐπέσκειν ἔχει τιναῶς
δ σοφιστῆς. Ep. 11, 5.

ἐπέρχεσθαι. τὰ ἐπήλυθε πόνε
μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα 25, 86.
ἢ τις ἐπήλυθε νῆσος ἐκείνοις βυκο-
λοις. 25, 121. τάχα τίς τοι
ἐπέρχεται. 27, 56.

ἐπεῖσθαι, sequi. ἄ (scil. κύων)
τοῖ τῶν οἰῶν ἐπεταί σκοπός. 6, 10.

ἐπισσόμενοι. v. ἐπειῖναι.

ἐπέχειν, admovere. δ κύρος
ἐπέχε πετῷ πολυχαιδέα κρωσσόν.
13, 46.

ἐπήβολος. 28, 2.

ἐπηετανός, annuus, peren-
nis. πλατάνισοι ἐπηετανά. 25,
20.

ἐπὴν. ἐπὴν αὐταῖς ὑπακούσω.
(pro ἔσω) 11, 78. ἀθανάτων
τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμεν ἀοιδαῖς.
17, 2. ἐπὴν θέρους ὤριον ἔλθῃ.
25, 28. αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπ-
ὴν ἐμὸν ἦνομ' ἀκήσῃ. 27, 39.

ἐπηρεφής, altus. βάκτρον ἐπ-
ηρεφὲς κατίνοιο. 25, 208.

ἐπιβαίνειν. τῆς σῆς (scil. γῆς)
ἡκ ἐπιβαίνω. 22, 59. ἐτέρῃ
(scil. χειρὶ) ἐπιβαίνων. 22, 120.
δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρεὼν
διέλυσαν ἱμάντας. 24, 122. λαο-
φθὸν ἐπέβησαν ὅθι πρώτισα κελεύ-
θη. 25, 155. πτέρησι πῶδας
τερεῖς

I N D E X

γερῶς ἐπίεζον ἄραίης ἐπιβάς. 25, 269. δικάτω (pro δικάτω, scil. ἔτις) ἐπιβαίνοι. 26, 29.

ἐπιβάλλειν. χαίρειν τοῖσι τοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. 23, 27. μὴ ἐπιβάλης (pro ἐπιβάλης) τὴν χεῖρα. 27, 18. αἶψ' αὐτὰν δυνάμει καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν. 27, 61.

ἐπιβήτωρ· πάντες (scil. ταῦτοι) ἐπιβήτορες ἔσαν. 25, 128.

ἐπιβυκόλιον, armentum. (secundum quasdam editiones, aliae enim hanc vocem in duas divellunt, & ita legunt: μετ' ἐπιβυκόλιον ἐπὶ βυκόλι' ἦν.) 25, 95.

ἐπιβυκόλος, bubulcus. 25, 1.

ἐπιβρίθην, obruere. ἀνδιδότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσκει. 22, 93. ὥμῳ ἐπιβρίσας. 25, 148.

ἐπιβρύειν, scatere. ἄνδρα ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43.

ἐπιβώμια, sacrificia. 16, 26.

ἐπιβωτρεῖν, invocare. τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωτρεῖ. 12, 35.

ἐπιγυγίς, femur. 26, 34.

ἐπιγράφειν, κητέγραψε (pro καὶ ἐτέγραψε) κλείτας. Ep. 18, 2.

ἐπιδέξιος. αὐλὶς σφισὶν ἦδε τῆς ἐπιδέξια χεῖρος φαίνεται. 25, 18.

ἐπιδεύης, indigus. κέραι, ὅτε φυῆς ἐπιδεύεις, ὅτε νόοιο. 22, 160. ἄλλον ἄλλῃ ἔθηκε θεὸς ἐπιδεύεα φαιτῶν, Deus fecit, ut alter alterius ope indigeret. 25, 50.

ἐπιδόρυπιος, ad coenam peritens. ὕδωρ ἐπιδόρυπιον οἰσῶν. 13, 36.

ἐπιδραμεῖν. V. ἐπιτρέχειν.

ἐπίεσθαι, irruere, invadere.

ἐπίοντα μένειν θρασύν' ἀσπίδιώσαν, irruentem ferocem hostem sustinere. 14, 67. ἄκρον τύψις γένειον ἐπίοντος. 22, 89. λόχον ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων ἐπίοντα. 24, 126. ἑξαπῆας ἐπίεσα. 26, 14.

ἐπιζευγνύω. ὕμνοισι πολυδύκεια χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας nov.) βοόισιν ἰμάσιν. 22, 3.

ἐπιθρώσκειν, insilire. τίνος ἄτῶν λαὸν ἐπιθρώσκεις. 7, 25.

ἐπιθύμειν. ἔχεις πάλοι, ὧν ἐπιθύμεις. 10, 17. παρθένος ἑξαέτις κέλπω (pro κέλπτω, scil. μητρὸς) ἐπιθυμήσασα. 14, 33. ὥφειλε χωρεῖν κατὰ νῦν τεύειν, ὧν ἐπιθύμεις. 14, 57.

ἐπικαίειν, incendere. πολλὰ πικανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει. (per unctum, pro ἐπικαίει μηρία) 17, 126.

ἐπικεῖσθαι, incumbere. πολὺς ἐπέκειτο νενευκῶς ἐς γαῖαν. 22, 90. τῶν ἐπισχύνοιον βλοσυρῶ ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116.

ἐπικερτομεῖν, conviciari. μ' ἐπικερτομέοισα (pro ἐβόα) τάδ' ἔννεπεν. 20, 2.

ἐπικλύζειν, inundare. ἐπικλύζων ποταμὸς. 25, 201.

ἐπιλαμβάνειν. πολὺν ἐπελάμβανε χώρον, magnam regionem cursu perlustravit. 13, 65.

ἐπιλανθάνεσθαι, oblivisci. μὴ ἐπιλάθῃς (sic in nov. legitur pro μὴ ἐπιλάθῃς, sed in vet. est, μή τι λάθῃς.) 18, 55. μισέων ἢ ἐπιλανθάνεσθαι. Ep. 10, 4.

ἐπιλύειν.

IN THEOCRITVM.

ἐπιλύειν, τὰ δεσμά αἱ ἐπιλύσαι.
(pro αἱ ἐπιλύσαι.) 30, 41.

ἐπιμαίεσθαι, requirere. τῆλε
φίλων ἐπιμαίετο λυτρεῖν. 23, 57.

ἐπιμάσσειν, contingere,
prehendere. τῆς κόλπον ἐς εὐώ-
δη ῥαδινὰς ἐπιμάξατο χεῖρας. 17,
37.

ἐπιμελητής, procurator. ὦ
ἐπιμελητὰ (pro ὦ ἐπιμελητὰ) φη-
λάργυρε. 10, 54.

ἐπιμέμψεσθαι, vituperare. κῆ-
τε (pro καὶ ὅτι) τῆνος ἐμὴν ἐπε-
μέμψατο μέσφα τοι ἰχθὺς. 2, 144.

ἐπίμετρον, auctarium. 12, 26.

ἐπιμηθής, callidus. ὡς ἐπι-
μηθὺς! (scil. θηρίον.) 25, 79.

ἐπιμώμητος, vituperandus.
ἔργον ἔρεξαν ἔκ ἐπιμώμητον. 26,
38.

ἐπινάχεσθαι, (pro ἐπινήχεσθαι)
innatare. παῖδες ἐπινάχετο
φωνὰ. 23, 61.

ἐπινεύειν, annuere. τί μοι
ἔδνον ἄγεις γάμψ ἄξιον, ἦν ἐπι-
νέυσω; 27, 32.

ἐπινεύειν, nutare. ἀμφοτέροισι
λῶφον ἐπένενον ἐΐθειρα. 22, 186.

ἐπινίσσειν, frequentare. ἐνθ'
ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. 8, 43.

ἐπίπυρος, custos. 8, 6.

ἐπιπάσσειν, inspergere. ἐπι-
πάσσε θίσυλι. 2, 18.

ἐπίπικτος, qui inspergitur.
φάρμακον ἐπίπικτον. 11, 2.

ἐπιπλάταγιον, applaudere.
σοῖς ἐπιπλάταγῃσα. 9, 22.

ἐπιπλώειν, poet. innavigare.
εἰ νᾶες ἄρισται πόντον ἐπιπλώοντι.
(pro ἐπιπλώουσι.) 17, 91.

ἐπιπρέπειν, decorum esse.

τοὶ μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. 25, 40.

ἐπιπταίρειν, adsternutare. σι-
μιχίδα Ἐρωτες ἐπέπταρον. 7, 96.

ἀγαθὸς τις ἐπέπτασεν ἐρχομένη
τοὶ ἐς σπάρταν. 18, 16.

ἐπιπρέφειν, adspargere. 24,
96.

ἐπιπρέζειν, sacrificare. τῇ
ἐπιπρέξει καθυπερτέρῳ ἄρσενά χοῖ-
ρον. 24, 97. ἐπιπρέξην χίμαρον.
καλὸν. Ep. 4, 15.

ἐπιπρέῃν, affluere. ὕχλος πο-
λὺς (ὅσος ὕχλος πόντος) ἄμμιν ἐ-
πιπρέῃ. 15, 59.

ἐπίσκοπος, ἐπίσκοπον ἦναι οἰσῶν.
24, 105.

ἐπισκύνιον, supercilium. 24,
116.

ἐπισπένδην, libare. ἐπισπένσας
τὸ δάκρυ. 23, 38.

ἐπισπεύδην, ad festinandum
instigare. σκιπταῖον ἐπισπεύδοιεν
διδίταν. 16, 93.

ἐπίστασθαι, συρίσδεν ὡς ὅτις ἐ-
πίσταμαι ὠδὲ κυκλώπων. 11, 38.

ἐπιστάμενος, καλὰ ἔπην. 17, 7. ἐ-
πιστάμενος δόρυ πάλλην. 17, 103.

ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοι-
δᾶν. 17, 113. ἢ κιθάραν τις ἐ-
πίσταται ὠδὲ κροτήσας, ὡς ἑλένα.

18, 35.

ἐπιπύρεω, deinceps, ordine.
14, 69.

ἐπίταδες, data opera. 7, 42.

ἐπιταμῆν. V. ἐπιτέμνην.

ἐπιτάσσειν, praecipere, im-
perare. παρσάμενος ἐπίτασσε.
συρακοσίαις ἐπιτάσσῃς. 15, 90.
τὸν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν
ἄεθλον. 25, 204.

ἐπιταυίεσθαι, extendere. δ

I N D E X

ἐπὶ νεῦρα τανυσθεῖς μυῶν (pro νεῦρα ἐπιτανυσθεῖς) 25, 148.

ἐπιτέμνην, vulnerare. μὴ ἐπιτάμης (pro μὴ ἐπιτάμης) τὴν χῆρα. 10, 55.

ἐπιτίθιος, lactens, parvulus. 24, 53.

ἐπιτρέπειν, committere. πᾶσι σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα. 17, 41.

ἐπιτρέχειν, incurrere. θεσπέσιον ὑλάοντες ἐπέδραμον Ἡρακλεῖ. 25, 70.

ἐπιτυμβίδες, in sepulcris versans. ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλφίδες. 7, 23.

ἐπιφθύσδεν, inspuere. λέγ' (dic) ἐπιφθύσδοισα. (pro ἐπιφθύζουσα) 2, 62. γραῖα παρὴν ἐπιφθύσδοισα. 7, 127.

ἐπιφράζειν, excogitare. σφῶν ἄλλον (scil. γάμον) ἐπιφράζομεθα πάντες. 22, 166.

ἐπίχαλκος, nomen viri. 14, 53.

ἐπίχαρμα, ludibrium, 2, 20.

ἐπίχαρμος, nomen viri. Ep. 17, 2.

ἐπιχῆν, infundere. ἔρωτος ἀκράτῳ (ἀκράτῳ nov.) ἐπιχῆτο. 2, 152. ἐπιχῆσθαι ἀκράτον. 14, 18.

ἐπίχειρα. Ep. 17, 8.

ἐπιχθόνιος. αὐτὸς ἰδρυσεν πάντας ἐπιχθονίοισιν ἀρωγὰς. 17, 125.

ἐπιχώριος, vernaculus. ἐπιχώριον ἔρως. 26, 11.

ἐπιψάβειν, leviter attingere. καὶ ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψάβουσι (pro ἐπιψάβῃ) τὸν ὕπνον. (in nov. post ἐπιψάβουσι est comma, & τὸν ὕπνον ad sequens refertur.) 21, 4.

ἐπείχεσθαι, accedere. ἀεὶ ἡμῆς ἐργοῖσιν ἐπείχομεθα πρὸ πάντων ἡμῶν. 25, 32.

ἐπομνύουσι. ὄρκον ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ. (θαυρῶ nov.) 21, 62.

ἐπύπτεσθαι, inspicere. κτήσιν ἐποψόμενος. 25, 57.

ἐπύρειν, excitare. ἐπύρεσαν κυνάδα φωλεύοντα. 24, 82.

ἐπυρρῆν, irruere. αὐτῷ ἔπειτ' ἐπυρρῆσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλεῖ. 25, 143.

ἔπος, carmen. ἔπος ἔκ ἀπρόβλητον φθέγγομαι ἐσσεμένοις. 17, 136. ἔπεια ποιῆν, carmina componere. Ep. 19, 6.

ἔπος, verbum, sermo. νεκρὸς ἐπέεσσιν. 1, 35. κῆρον ἀγαθοῖσι παρψυχῶντ' ἐπέεσσιν. 13, 54. μὴ τί οἱ ἢ κατὰ κειρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο. 25, 66. ἔπος τοῖον εἶπεν. 25, 77.

ἐπυράνιος. τὸν φασὶ μέγιστον ἐπυράνιον κεχολῶσθαι. 25, 5.

ἔποψ, urupa. ἔψ' (scil. θημι-τὸν ἐς) ἔποπας κύκνοις. (scil. ἐρίσδεν.) 5, 137.

ἑπτὰ. (vel.) ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμης nov. pro ἑπταδράχμης) κυνάδας ἔλαβ' ἐχθρὸς. 15, 19.

ἑπτάδραχμος, (nov.) septem drachmis constans. v. ἑπτὰ.

ἔρα. terra. ποτ' ἔραν (nov.) pessum. 15, 10. v. ἔραζε & ἔρασδε.

ἔραζε, in terram. 25, 265.

ἐραῖν, amare, appetere. τὸ κακὰς ἡράσσαο (pro ἡράσω, appetivisti) νίκας. 4, 27. ἡραὶν (ama-

IN THEOCRITVM.

(amabam) αὐτὰς. 6, 29. τὰς
 ζηνίας. ἠράσσατο (pro ἠράσατο)
 Δάφνις. 7, 73. ἐρῇ (pro ἐρᾷ,
 amat) Μυρτιάς. 7, 97. ὃ μὲν
 ἠράσθη. (amavi, pass. pro
 activo) 8, 60. ἐρῶν πατὴρ μύ-
 θων καὶ μητὴρ ἀκύνει. (scil. μι-
 λεδαίνει.) 9, 13. ἠράσθη (a-
 mare coepi) ἰγώ γε τεύ. 11,
 25. ζυγὲν τοῖσιν ἐρῶσι (aman-
 tibus) τὸ φάρμακον. 23, 24.

ἐρασθε, (pro ἐραζε) in ter-
 ram. 7, 146.

ἐρασθαι, poet. amare, ap-
 petere. τίνος τόσσον ἐρασσαι (ἐ-
 ρασαι πον.) 1, 78. καὶ ἐπε) μοι, ὡς Δέλφιν ἐραται. 2, 149. ἔκ ἐραμ' Ἀλκίππας. 5, 132. ἰγὼ Εὐμήδους ἐραμαι μέ-
 γα. 5, 134. [ἔλαρος αἶγες ἐραν-
 ται. 7, 97] ἰγὼ ἐραμὴ χιτῶν
 ἐνδεκατάτος. 10, 12. Πολύφαμος
 ἤρατο τὰς Γαλατείας. 11, 8. ἤ-
 ρατο ὃ τι ῥόδοις, ὃ μάλοις, ὃ δὲ
 κικίνοις, ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις. 11,
 10. ἤρατο παῖδες τῷ χαρίεντος
 ὕλα. 13, 6. ἤρατο (appete-
 bat) καὶ τῆνος ὀπτῷ ἀλεύρω. 14, 7.

ἐρατὰς, (pro ἐρατῆς) amator.
 23, 15.

ἐρατεινός, amabilis. εἰκήσεις
 κατὰ μίλατον ἐρατεινὸν (pro ἐρα-
 τεινὸν) μετ' ἰάβων. 28, 21.

ἐρατὸς, id. Ὀμόλας ἐρατὸν
 πέδον ὅτε ἀλόγχα. 7, 103.

ἐργάζεσθαι. ἄδιον ὅπως ἐργαξῇ.
 (pro ἐργάσθαι, opus facies) 10,
 23. ἀγροὶς ἐργάζονται τεθαλότας.
 16, 90.

ἐργάτας. (pro ἐργάτης) τίς

πόθος τῶν ἱκτοθῶν ἐργάτα ἀνδρῶν.
 10, 9.

ἐργατίας, operarius. ἐργα-
 τὶνα βυκαῖα, τί πεπόνθεις. 10, 1.
 ὃ δ' εὐδεῖν ἀνδράσιν ἐργατίαισι κα-
 καὶ παρέχοντι (pro παρέχουσι) μέ-
 ριμονα. 21, 3.

ἐργον. ἔστι μοι κρητὴρ ἐργον
 πρᾶξιτέλης. (πρᾶξιτέλιος πον.)
 5, 105. ἐργον ἐπ' ἐργῳ. 15,
 20. τοῖς ἐργοῖς τὰν ψυχὰν προ-
 τέθηκα. (προτέθηκα πον.) 15,
 37. ὃ κέτ' ἄνδρες ἐπ' ἐργοῖς ἐθλοῖς
 αἰνεῖσθαι σπύδοντι. (pro σπύδου-
 σι) 16, 14. βυσὶν ἀμφ' ἀγέ-
 λαις ἐργον ἔχων. 16, 56. πα-
 πταίνει, πόθεν ἄρξεσθαι ἐργῳ. 17,
 10. λαοὶ ἐργα περιτέλλουσιν ἔ-
 κηλοι. 17, 97. ἄνθρα εὐώδη, λα-
 οῖς φίλα ἐργα μελίσσαις. 22,
 42. ῥίξαι τι λιλαίμενος μέγα
 ἐργον. 22, 118. κεφίρων κολεῶν,
 μέγα λώτινον ἐργον. 24, 45. παυ-
 σάμενος ἐργοιο. 25, 2. ὥς ἡμῖς
 ἐργοῖσιν ἐποικόμεθα πρὸς παν ἡμέρῃ,
 ad quae loca nos opus facien-
 tes commeamus toto die. 25,
 32. ἀνὴρ κεχηρμένος ἐργῳ. 25,
 101. νῦσαι ἐργα καταφθίμεναι
 νομήων. 25, 122. χερῶν καρτε-
 ρὸν ἐργον. 25, 176. ὃ δὲ ἀνδρώ-
 των τις ἐστὶ ἐπὶ βυσὶ καὶ ἐργοῖς,
 nullus homo agriculturam ex-
 ercebat. 25, 218. τὸδε ἐργον
 ἐρεξεν ὀρίαντος Διονύσου. 26, 37.
 τὰ βωκόλω ἐργα νοήσω. 27, 46.
 πολλὰ ἐργ' ἐκτελέσας ἀνδρῶσις πέ-
 πλοισ. 28, 10. κύπριδος ἐργα
 τελέων. Ep. 4, 4. ὃ δ' ἡς ἐργον
 πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην. Ep. 7, 6.

ἐρδην, facere. φάρμακα ἐρ-
 δεισα.

I N D E X

δοισα. (pro ερδυσα.) 2, 15. κῆν
(pro καὶ ἰάν) ταῦθ' ἐρδοις. 7, 106.

ἐρεῖνῃν, interrogare. ἔκ τοι
πρόφρων μυθήσομαι, ὅσ' ἐρεῖνῃς.
25, 3.

ἐρεῖθην, agitare. σφετέραις
φρεσὶν ἤρεθον ᾧδ' ἄν, animis suis
hoc carmen meditabantur. 21,
21.

ἐρεθίζην, irritare. πῶξ ἐρεθί-
ζην, (pro ἰζην) ad pugnum in-
citare. 22, 2. ἐρεθίζεται μάλ-
λον ἐρατὰς. 23, 15.

ἐρεθίσδην. (pro ἐρεθίζην.) τοὶ
τέττιγες, δεῖτε, (pro δεῖτε, vi-
dete) τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
ἥτω κ' ὕμεις θῆν ἐρεθίσδετε τῶς
καλαμευτὰς. 5, 110. III.

ἐρήδην, figere, sistere. τὸν
εὐβοτον ἄμυνδον ἐρήδε, pinguem
agnum certaminis praemium
depone. 5, 24. τὸν μοι ἄκλη-
τον τήνοιο φίλας ἐς χῆρας ἐρήσαις.
7, 104. ἐρήδε τὰν γνώμαν, in-
tende mentem. 21, 62. ἐ-
ρησάμενος ἐπὶ τοίχῳ φοβερόν ἄθρον.
23, 49.

ἐρήκη, erica. ὅς τὰς ἐρήκας
τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδετοί,
5, 64.

ἐρήν. αἱ μίλατος ἐρή. 15, 126.
τίς δ' μισθός, ἐρής. 22, 64. κῆνο
τίς ἐρήτω ποτιδῶν σε. 28, 24.
κῆγ' ἂν τὰ φρεσὶν ἐρέω κ' ἄτ' ἐν μυ-
χῶ. 29, 3. ὕχ' ἐτέρως τις ἐρή.
Er. 10, 3. χαιρέτω ὅς τ' ἐν τῷ
βος, ἐρής. Er. 15, 3. ἐρής ἀ-
τρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα. Er. 16, 6.

ἐρηδός, mancipium. 15, 50.

ἐρήπην, labi. ὅτε πυρρὸς ἀπ'
ὕραν ἤρεπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόν-
τον. 13, 50,

ἔρησμα, fulcimentum. γέ-
ρων ἐπ' ἐρήσμασι λέμβος. 21, 12.

ἐρεῖσθαι, interrogare. ἔδδ' ἄν-
θρώπων τις ἔην φαινόμενος, ὅντιν'
ἐροίμην. 25, 219.

ἐρετμός, remus. ἀριτεύοντες
ἐρετμοῖς, remigandi peri-
tissimi. 12, 27.

ἐρεύγην. ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαι-
μός, quantum profundo gut-
ture clamare poterat. 13, 58.

ἐρεύθεθαι, rubrum esse. ὃ
μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁ-
μοῖοι. 7, 117. ἐρευθομένων ἐπὶ
βαμῶν, in aris sanguine victi-
marum rubentibus. 17, 127.

ἐρευνᾶν. τέκτων, ὅστις ἐρευνᾷ
(pro ἐρευνᾷ, conatur) ἴσον ὄρεος
κορυφᾷ ἰτελέσσει δόμον ὀρομέδοντος.
7, 45. ὕρος τανύφυλλον ἐρευνᾶν.
25, 221.

ἐρημαζέσκην, in solitudine
vagari. ἄμφω ἐρημάζεσκον. 22,
35.

ἐρημιάς, (vet.) solitaria. 27, 62.

ἐρητυσάσκην, cohibere. ἐρη-
τύσασκε (scil. κύνας) ὕλαγμῶ. 25,
75.

ἐριδμαίνην, certare. ἀολλέες
ἦαρι πρώτῳ κύροι ἐριδμαίνουσι. 12,
ἐρίζην, id. ὅς ποτ' Ἀθανάταν
ἔριν ἤρισεν. 5, 23.

ἐριθακίς, nomen foeminae.
3, 35.

ἐριθιλλής, admodum virens.
ἀτιμαγέλα βόσκοντ' ἐριθιλλέα πόλην.
25, 132.

ἐριθός, lanifica. 15, 80.

ἐρικυδής, perillustris. θειῶν
ἐρικυδέες οἴκοι. 17, 108.

ἐρινεός, caprificus, arbor
quae-

IN THEOCRITVM.

quaedam. Ἑρπικας κάμπησιν ἔρι-
νας εὐκαίτοις. 25, 248.

ἔρινος, eadem arbor. 25,
250.

ἔριον, lana. τίς τριχας ἀντ'
ἔριων ἐποκίξατο. 5, 26.

ἔρις. ὡς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤ-
ρισεν. 5, 23. ποτ' ἔριν φθονε-
ρον κακὸν αἰδῶ ἑμοῖο. (ἔραν πον.)
15, 10.

ἔρισθην. (pro ἔριζην.) ποτὶ
χρόμην ἄσας ἔρισθων, qui cum
Chromide cantando certavit.
1, 24. φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην
καὶ κάρτος ἔρισθεν. (pro ἔρισθην.)
4, 8. τὸ τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
ἐγγύθεν, ἢ πάνεσσι κακοκνάμοισιν
ἔρισθην. 4, 63. τὴν (ἴδ' ὁ τράγος
ἦτος) ἔρισθην. (sic est in vet. pon.
autem sic legit: τὴν δ' ὁ τρά-
γος ἦτος. ἔρισθην.) 5, 30. ἄμ-
μες ἔρισδομες, (pro ἔριζομεν)
ὅστις ἀρείων βωκολιατῆς ἐστὶ. 5, 67.
ἢ θειμιτόν, ποτ' ἀηδένα κίσσας ἔ-
ρισθεν. 5, 136. ἐπεὶ καὶ πρῶτος
ἔρισθεν. (pon. habet ἔρισθεν, &
comma post πρῶτος.) 6, 5. βά-
τραχος ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἔρι-
σθην. 7, 41.

ἔριφος. αἰξ, ἢ δὲ ἔχοισ' ἔρι-
φος. (pro ἔριφης. 1, 26. αἰκα
λῆς ἔριφον θέμεν. (pro θήνη.)
5, 21. καίτοι ὠριφος. (pro ὠ-
ριφης.) 5, 24. ὠριφος ἰσοπαλῆς.
5, 30. ἐφ' ἑσπερίοις ἔριφοις (nomen
astri cuiusdam) νότος ὑγρὰ διώκη
κύματα. 7, 53. ἢ σιμὴ δαῖτ'
ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. 8, 50.

ἔρεος, munimentum. 25,
279.

ἔρμῆς. 1, 57.

Ἑρμείας. Ἑρμείας διδασκόμενος
παρὰ παιδί' Ἀρπαλύκῃ. 24, 113.

Ἑρμῆς. Ἑρμῆω ἀζόμενος δι-
νήν ὕπιν εἰνοδίοιο. 25, 4.

ἔρνος, germen. κρατὶ ἔχων
λίγκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος. 2,
121. ἐσσι πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πε-
πλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. 7, 44.
λύκων ὀλοφώϊον ἔρνος. 25, 185.
σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώ-
ριον ἔρνος. 26, 11.

ἔρξαι. (pro ῥέξαι.) πολλὰς ἐν
ἔρξαι παῶν. 16, 25.

ἔρος, amor. 29, 22.

ἔρην, ire. ἔρπει ποτ' ἰδάν,
ἔρπει ποτ' Ἀγχιόαν. 1, 105. 106.
ἔρφ' ὦδ', ἔρπει. 5, 44. ἢ ἔρψω
(pro ἔρψω) τηρεῖ. 5, 45. ἐς
τὸν Ἀλιντα εἶρομεν (pro εἶρο-
μεν) ἐκ πόλιος. 7, 2. ἔρην (pro
ἔρην) ὦρα κ' εἴη. 15, 42. ἄμ-
μες ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λημόνια
φύλλα ἔρψομεν. (pro ἔρψομεν.)
18, 40.

ἔρπειτόν. πάντ' αὐτῇ πετεινᾷ
καὶ ἔρπειτὰ τῷδε κάρει. 15, 118.
ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρεύωνα ἔρπειτὰ
δηκάναισκειν. 24, 56. ὕπην μὴδὲν
ἀπίζετο ἄγριον ἔρπειτόν. 29, 13.

ἔρπυλλος, serpyllum, nomen
herbae. Ep. 1, 2.

ἔρρην, abire, interire. ἔρρ'
ἀπ' ἑμεῖο. 20, 2.

ἔρρέγην, exhorrescere. ἤδη νῦν
φοίνικες ἔρρέγασιν. 16, 77. v. ῥέγην.

ἔρσα, (pro ἔρση) ros. χεῖρας
φοινίχθην ὑπὸ πῶλγος, ὡς ῥόδον
ἔρσα. (ἔρσας πον.) 20, 16.

ἔρσην, trahere. τῷ ἄρ' ἐκ
καλοῦν ἐρυσσάμενα. 22, 191.
τότε βάλανον, ὅπως λατρεύχονα
βύρσαν

βύρεσι θηρὲς τεθνηῶτος ἀπὸ μέ-
λειων ἐρύσαιμι. 25, 273.

ἐρυθρὸς. ἔφερον (afferrem)
τοι μάκων ἀπαλάν, ἐρυθρὰ πλατα-
γάνι ἔχουσιν. II, 57.

ἐρύκειν, depellere. τὰ μὴ
καλὰ νόσφιν ἐρύκει. 7, 127.

ἔρυξ, nomen montis. 15,
101.

ἐρύσθαι, custodire. χαίρων,
ὅθ' ἔνεκεν αὐλὴν ἐρύτα αὐτῇ ὃ
παρεόντος. 25, 76.

ἐρχεσθαι. τὰν (scil. ἑκάταν)
σκύλακες τρομέοντι. (pro τρομέ-
ουσι) ἐρχομέναν. (pro ἐννῇ) νεκύων
ἀνά τ' ἡρία καὶ μέλαν αἶμα. 2, 13.
μὴ ἀνάλιπος ἐρχεο, (pro ἐρχε-
σθαι). 4, 56. φράζεα (φράσδεο
πov.) μὴ τῆς παιδὸς ἐπὶ κνάμαι-
σιν ὁρμήσῃ ἐξ αἰδὸς ἐρχομένης. (pro
ἐννῆς.) 6, 14. ἤλυθες, ὦ φίλε
κῆρ, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἡοίῃ ἤ-
λυθες. 12, I. 2. ποθιναὶ ἐρ-
χονται. (scil. ὦρεσι.) 15, 105.

αἰῶσαν εἰς ἔσχατον ἱλθῶν ζωὸς. 16,
52. ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἐρ-
χεται ἀνθρώποισι. 16, 58. βόες
ἀγγελῶδον ἐς αὐλὴν ἐρχόμεναι. 16,
93. Ἰδαν ἐς πολὺδένδρον ἀνὴρ ὁ-
λητόμος ἱλθῶν. 17, 9. τόσσον
ἐπ' ἄμαρ ἑκάστον ἐς κφνέον ἐρχεται
οἶκον πάντοτε. 17, 96. ἀπ' ἡ-
λύμποιο μολοῖσα Λάτμιον ἄν νάπος
ἤλθε. 20, 39. ἐλθεις, καὶ ξε-
νίων γε τιχῶν, πάλιν οἶκαδ' ἱκά-
νεις. 22, 60. τῆτον ἱάσατε πρὸς
σέλος ἱλθεῖν νῶϊ γάμον. 22, 165.

δ' δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς. 22,
183. ἱλθῶν ἐκλαίει ποτὶ συγγοῖσι
μελάνθοις. 23, 17. ἀπ' ὀφθαλ-
μῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπει-
σκει. 24, 19. παίδων ἱγγύθεν
ἤλθον. 24, 20. μοι ἐνίσπε, ἔτι-
νος ὦδε κεχρημένος εἰλήλυσας. 25,
35. Λυγείης χθιζὸς εἰλήλυσεν
ἀπ' ἄστεος. 25, 56. βόες μάλα
μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμε-
ναι φαίνοντο. 25, 89. πᾶν ἐνε-
πλήσθη πεδίου, πᾶσαι κέλευθοι,
ληϊδὸς ἐρχομένης. 25, 97. ἤλυθε
τείχων τις ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀ-
χαιδὸς ἀνὴρ. 25, 164. νόσφιν ἡ
ὄθεν ἤλθε. 25, 197. περὶ σκότος
ὅσσοι αἱ ἄμφω ἤλθε. 25, 261. μὴ
ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθης. 27, 161
ἤλθε καὶ ἐς μίλητον ὃ τῇ Παιήνορος
οὐδὲς. Ep. 7, 1.

ἐρωεῖν, recedere, devitare.
ἔνεκεν ἡρώησιν τριακοντάζυγον Ἀρ-
γῶ. 13, 74. χεῖρας ἐρωήσασιν
(continebunt) ἀπεχθόμενας ὕε-
μένης. 22, 174. ἐρωήσας ἐλεφάν-
τινον ὥχετο δίφρον. 24, 99.

ἐρωή, remissio. 22, 192.

Ἔρως, Cupido, Deus amo-
ris. ὥχετ' ἔχων Ἔρως ταχινὰς
φρένας. 2, 7. νῦν ἔγνων τὸν Ἔ-
ρωτα βχεὺς θείας. 3, 15. ὠφρόν-
τιτος (ὦ φρόντιτος πov.) Ἔρως.
(scil. τυφλὸς ἐστὶ) 10, 20. τὸν
κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντα-
σε μέλισσα. 19, 1. κῆκ (pro καὶ
ἡκ) ἥδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θείας.
23, 4. τῆτον Ἔρως ἐκτείνειν. 23,
47. λαϊνέας ἴσατ' ἀπὸ κρηπίδας
Ἔρως. (vet.) 23, 59. ἡ φεύγει τὸν
Ἔρωτα, τὸν ὃ φύγει παρθένοσ' ἑλλή.
27, 19. ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι.
27, 63.

ἔρως, amor. οἱ ὑπ' ἔρωτος δι-
θὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθί-
ζοντι. (pro μοχθίζουσι.) I, 37.
τὸν

IN THEOCRITVM.

τὸν αὐτὸν ἀντιπικρὸν ἔρωτα. I, 93. τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχου (pro κατηύχου, gloriabar) λυγίζειν. I, 97. ἀρ' ἐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλῆα ἐλυγίχθης. I, 98. κῆν (κῆν ποῦν.) ἀῖδα κακὸν ἔσσειται ἄλγος ἔρωτος. I, 103. ὡς τάχοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ μόνδιος αὐτίκα Δέλφιος. 2, 29. φράζεσθαι μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνη. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. ὡς ἐς βαθὺν ἄλλειτ' ἔρωτα! 3, 42. ἡ ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 18. θέρμους ἔρωτος αὐτῷ με καταβῆι. 7, 56. ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀρέον αἶθετ' ἔρωτι. 7, 102. ἀγρυπνήσας δι' ἔρωτα. 10, 10. τὴν πρόπει λιμῆρον ἔρωτα μυθίσθεν τῇ μητρὶ κατ' ἐὺνάν δεθρευσέας. 10, 57. ὕδεν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ τὰ Πισρῖδες. 11, 1. ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα. 11, 80. ὕχ' ἄμιν τὸν ἔρωτα μόνους ἔτεκε. 13, 1. πασάων ἔρωτος ἀπαλάς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί. 13, 48. τῷτῳ (τῷτῳ ποῦν.) τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα. 14, 26. μελακὺς ἔρωτας προσπνέει. 17, 51. ὕχι φίλαμα, τὸ κυφίζον τὸν ἔρωτα. 23, 9. λῆϊν παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε. 23, 20. χῶμα μοι κοίλανον, ὅ μιν κρύψει τὸν ἔρωτα. 23, 43. πυρὶ προσελθὼν ἔκκισ τῷ ἔρωτα. 30, 45.

ἔρωτῶν. μὴ τὸ τις ἡρώτα, αἶτε συμβάρτα, αἶτ' ἐμὸν ἐστὶ τὸ παῖμνιον. 5, 74.

ἔρωτες, focii Veneris. Σιμι-

χίδα τοὶ ἔρωτες ἐπέπταρον. 7, 96. ὦ μάλοισιν ἔρωτες ἐρυθόμεναισιν ὁμοῖοι. 7, 117. εἴθ' ὁμαλοὶ πιέσειαν ἐπ' ἀμφοτέρωσιν ἔρωτες νῶϊν. 12, 10. οἱ κῶροι ὑπερπωτῶνται ἔρωτες. 15, 120. ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τῷ ἔρωτα. 30, 6. εἶπεν τοῖς ἔρωσι. 30, 40.

ἔρωτικος. ἔρωτικος, εἰς ἄκρον ἄδης. (scil. πτολιμαῖος ἐστίν.) 14, 61. τί φέρω περισσὺς ἔρωτικὸς δδόντας. 30, 36.

ἔρωτις, scortillum, in contemptum sic dictum. τὸ γερῶναι ἢ ῥ' ἐτι μύλλαι τήναν τὰν κυανοφρον ἔρωτῖδα; 4, 59.

ἔρωτύλος, amatorculus, blandiendi causa sic dictus. τί μ' ὑκέτι κλαῖς τὸν ἔρωτύλον. 3, 7.

ἔσάγειν. ἄλλος ἐσάγειν ἔσω τὰς ρυς. 25, 107.

ἔσαθρῶν, adspicere. εἴ μιν ἔσαθρήσαιμι, an ipsum adspicere forte possem. 25, 215.

ἔσακῆεν. ὕκ' ἔσακῆεις; 4, 46. ἡυγένειος ἀπέπροθι λῆς ἔσακῆσας νεβρῷ φθουξαμένας. 13, 61. ἄλκμῆνα ἔσακῆσε βοῶς. 24, 34.

ἔσαν. (pro ἦσαν.) v. εἶναι.

ἔσβλεπειν. ἡ πρὸν ἐς πόντον ἐσβλεπόν. (inspiciebam. 6, 35.

ἔσδεσθαι. (pro ἐξέσθαι.) δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδόμεθα. 1, 21. ἐπὶ κράναι τιν' ἄμφω ἐσδόμενοι τοιάδ' αἶδον. 6, 4.

ἔσιδεῖν, intueri, inspicere. μ' ἐσιδὼν ὠταργος ἔζειτ' ἐπὶ κλητῆρι. 2, 112. χρῆσθαι ὡν ἐσιδεῖν; 8, 11. χρῆσθαι τῷτ' ἐσιδεῖν.

m

8, 12.

INDEX

8, 12. παύσασθαι ἰσιδῶν τυ ἔ-
δῃτι πῶ νῦν ἐκ τήνῳ δύναιμαι. II,
28. ἤδη μυρί' ἰσεῖδον ὀνειράτα.
21, 24. ὥς ἄγαλμ' ἰσεῖδον. 30,
28.

ἰσθλός. εἴ τι περ ἰσθλὸν χα-
λὸν τῶν ἐτ' ἀνωθεν. (ἐπάνωθεν ποιν.)
7, 4. τιν' ὀδῖταν ἰσθλὸν σὺν μοι-
σασσι κυδωνικὸν εὐρομῆς ἄνδρα. 7,
12. ἔτε τὸν ἰσθλὸν σικελίδα νι-
κημι. 7, 39. Νύμφαι κῆμὲ δι-
δαξαν πολλὰ ἰσθλᾶ. 7, 93. ἰσθλός
ἀνὴρ μέγ' ἄριστος. 7, 100. ἠκέτ'
ἄνδρες ἐπ' ἔργοις ἰσθλοῖς αἰνεῖσθαι
σπεύδοντι. (pro σπεύδουσι.) 16,
14. ὕψος ἰσθλός (ἰσθλᾶ ποιν.)
ἀκῦστος, ut bene audias, bo-
nam famam consequaris. 16,
30. κλέος ἰσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν
ἀρεῖσθαι. 17, 117. ἀμετέροις
κλέος ὕμνοις ἰσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε.
22, 215.

ἰσκαλεῖν. ὡ γύναι, ἰσκαλέεσσαι
(scil. με) τεδν ποτὶ τῷτό μέλα-
θρον. 2, 132.

ἰσκειν, verbum poetic. esse.
ἢκ ἴσκει σιδήρεϊ τμητῇ, (scil. βύρ-
σα) ἠδὲ λίθῳ. 25, 274.

ἰσορᾶν, intueri, videre. ἰέσο-
ρῇ (pro ἰσορᾷ) τὰς μηχανὰς. I,
87. ἐπεὶ ἰσορῆς (pro ἰσορᾷς)
τὰς παρθένους. (pro παρθένους) I,
90. ἢκ ἰσορῆτε (pro ἰσορᾷτε)
τόν μιν τὰν σύριγγα πρώην κλέ-
ψαντα κομάταν. 5, 3. ταῦτα ἴσως
ἰσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι. 6,
31. ἰσορῶν τὰν σικελὰν ἐς ἄλλα.
8, 56. τὸ αὐριον ἢκ ἰσορῶμις,
(pro ἰσορῶμεν) futura non cer-
nimus. 13, 4.

ἰσπίριος, occiduius. χῶταν

(pro καὶ ὅταν). ἰφ' ἐσπερίοις ἰρ-
φοῖς νότος ὕγρὰ διώκη κύματα. 7,
53.

ἔσπεσθαι, sequi. χάρις ἢχ
ἔσπετο μύθοις. 22, 168.

ἔσσειται. (pro ἔσεται.) vid.
εἶναι.

ἔσσεται. (pro ἔσεται.) vid.
εἶναι.

ἔσση. (pro ἔση.) v. εἶναι.

ἔσσι. (pro εἰς, es.) v. εἶναι.

ἔσσόμενος. (pro ἔσόμενος.) v.
εἶναι.

ἔσσυμένως, properanter, ce-
leriter. δοῖω τώγε (hos duos)
ἔσσυμένως ἰδίωκον ἑδελφεῶ. (in
nominat.) 22, 139. ἔσσυμέ-
νως ποτὶ ταῦλιον ἰόντες. 25, 84.

ἔσαν. (pro ἔτησαν.) vid. ἰσά-
ναι.

ἔτε, donec vel usque. τοῖ
διαίσομαι, ἔτε κ' ἀπείπης. 5, 22.
ἐγὼ κλαῖω θύρας, ἔτε κ' ὀμέσση
(ὀμώση ποιν.) αὐτὰ. 6, 32. κα-
τιβάς ἔσσειται πίπυκασιμένα ἐπ'
ἐπὶ πᾶχυν κνύζα ἑσφοδέλα τε. 7,
67.

ἔσηκναι. vid. ἰσάναι.

ἔσιη, (pro ἔσια) focus, do-
mus. 22, 205.

ἰσχαρεῶν, focus. πῦρ ἢκ' ἰ-
σχαρεῶνος ἑλδύτης. 24, 48.

ἰσχατιὰ, rus longinquum.
ἰσχατιαὶ ἄρνα νέον βόσκοντι. (pro
βόσκουσι.) 13, 25. μέχρι πρὸς
ἰσχατιᾶς πολυπίδακος ἀκρωρείης.
25, 31.

ἰσχατῶν, extremus. 7, 77.

ἰσχατος. εὐρος ἰσχατα φυκία
κινεῖ. 7, 58. ἐπ' ἰσχατα γῆς
ἴλαβ' ἐνθῶν. 15, 8. ἔσαν εἰς
ἰσχα-

IN THEOCRITVM.

ἰσχατον ἰλθὼν ζωῆς. 16, 52. ἀμφοτέρω ἀριθμούνται ἐς ἰσχατον Ἡρακλῆα. 17, 27. ἕνδεα τρίτον ἄρτι τὸν ἰσχατον ἕρθεον ἄσιν. 24, 63. τράγος τερμίνου τρώων ἰσχατον ἀκρέμονα. Ep. 1, 6.

ἴσω. χαλεπὸς (χαλεπὸν πον.) ἴσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν. 13, 71. ἄλλος ἰσῆγεν ἴσω ταύρους. 25, 107. ἄντρον ἴσω τείχοντες δμῶν ῥοδοί. Ep. 3, 5.

ἑταῖρα. μετὰ τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταῖρα. 20, 18. πένια σφιν ἑταῖρα. (scil. ἡν.) 21, 16.

ἑταῖρος. ἑταῖροι ἀνδρες εὐπέπλω. Λαμάρει δαῖτα τελευντι. (pro. τελευσι.) 7, 31. οἱ μὲν ἄμφω ἑταῖροι καὶ δαίνυντο τράπεζαν. 13, 38. πολλὸν (pro. πολλῷ, scil. δαδῶρηται) ἀγαθοῖσιν ἑταῖροις. 17, 111. πάντα τῷ λέγων μῆνυσον ἑταῖρα. 21, 38. ἀποπλავχθέντες ἑταῖρων. 22, 35. ἄλλοι (pro. οἱ ἄλλοι) πάντας εὐφρανέουσιν ἑταῖρος. 22, 178. καλὸς μοι ὦλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. ἀπηνεία εἶχεν ἑταῖρον. 23, 48. εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης (scil. χώρας) ξέναν ὄντα. Ep. 11, 3.

ἑτερόκλειος. ὦ ἑτερόκλειοι χάριτες θεοί. 16, 104.

ἑτερόν, vere, recte. 25, 173.

ἑτέρας. τὸν ἑτέρον πάλιν, (scil. φαίη) ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἰτάν. 12, 14. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφίτης φθόνῃμαι, ὡς ἐθέλεις σὺ. 22, 116. ἑτέρω (scil. χειρὶ) ἐπιβάνον. 22, 120. κηφίζων ἑτέρω (scil. χειρὶ) κολεῶν. 24, 45.

χαλεπὸν, ἑτέρον ὕβον ἰσμεναι ἀνδρῶν. 25, 67. ἔλπεμαι, ἢ ἑτέρον τῷ δὲ τλήμεναι λίγιστῶν, ἢ ἐσθ. 25, 174. ἑτέρωφι (pro. ἑτέρω, scil. χειρὶ ἑλῶν) βάκτρον εὐπαγῆς. 25, 207. ἑτέρωφι βέλεμα χερσὶ προσηχθόμην. 25, 253. τῇ ἑτέρω (pro. ἑτέρω, scil. χειρὶ) ῥέπαλον κόρης ὑπερ αὐτὸν ἀίρας. 25, 255. ἐξ ἑτέρω ἑτέρον ματρὸς, alium post alium requiris. 29, 15.

ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωθεν ἤρωες κρατερὸν πολυδεύκεια θαρσύνισκον. 22, 92. τὸν γέροντα περισσαινὸν ἑτέρωθεν. 25, 72.

ἑτέρως, aliter. Ep. 10, 3.

ἑτήτυμος, verus, purus. χρυσὸν πρῶτονται ἑτήτυμον ἀργυρομειβοί. 12, 37.

ἑτοιμάζειν. κάγκανα ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατε. 24, 87.

ἑτοῖμος. ἐξ εὐνάς ἑσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. 13, 63. τὰ ἐξ ἐμεῦ ἢ ἐν ἑτοίμῳ, quae a me accipienda sunt, ea non sunt in promptu, i. e. a me nihil accipies. 22, 61. ἢ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δημοσβόμεθ' ἄμφω. 22, 70. αἶς (scil. ἀλβόχοις) νυμφῶι ἤδη ἑτοῖμοι. 22, 155.

ἑτός. ἑτός ὥριον ἑτετέλεσας. 7, 85. ἀνῶξα βύβλινον (scil. οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη, τετάρων ἑτέων. 14, 16. κείς (pro. καὶ εἰς) ἑτός ἐξ ἑτέρας, μέλας, τετὰ νύκτος ἡδε. (scil. ἑτετα.) 18, 15. αἰεὶ ἀμείνων ἐξ ἑτέρας γίνοντο μάλ' εἰς ἑτός.

I N D E X

ἔτος. 25, 124. αἰέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν. Ep. 13, 4.

ἔτυμος, verus. ὡς ἔτυμ' ἐτή-
καντί, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδνεύντι. 15,
82.

ἔτύμως, vere. 25, 178.

ἔτώσια, frustra, incassum.
ἔτώσια μοχθίζοντι. (pro μοχθί-
ζουσι.) 1, 38. et 7, 48. ἔτώσια
χερσὶ προδεικνύς πάντοθεν. 22,
102.

ἔτώσιος, vanus, sine effectu.
25, 236.

εὐαγεῖν, sancte agere. αὐτὸς
εὐαγίσοιμι. 26, 30.

εὐαγής, sancte agens. εὐαγί-
εσσιν ἄδοιμι. 26, 30.

εὐαλάκατος, (pro εὐηλάκατος)
pulchram colum habens. 28,
22.

εὐάνεμος, ventum secundum
habens. πλόον εὐάνεμον αἰτινύμε-
θα παρ Δίδος. 28, 5.

εὐβοτος, bene pascus, rin-
guis. τὸν εὐβοτον ἄμυνδν ἔρειδε.
5, 24.

εὐβυλος, nomen viri. ἦνθ'
ἔ τῷ τρέλοιο (pro τῇ εὐβύλῃ,
scil. θυγάτηρ) κανκφύρος ἄμυν
Ἀναξῶ. 2, 66.

εὐγε, euge. 4, 62.

εὐγνώμων, aequus, benignus.
14, 61.

εὐδαίμων, beatus, felix. 15,
71.

εὐδάμπρος, nomen viri. εἴ-
δον Δέλφιν ὁμῶς τε καὶ εὐδάμπρον
ἰόντας. 2, 77.

εὐδνν, dormire. εὐδον τ',
εἴκε μόνον τὸ καλὸν τόμα τεῦ ἐφί-
λασκα. 2, 126. ἄμυντας λήγειν

(scil. χρῆ ἄμῶν) εὐδόντος. (scil.
κορυδαλλῆ) 10, 51. εὐδνν χρῆ-
ζοντα καὶ ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὸ
(χρῆν αὐτόν τυ πον.) 18, 12.
εὐδνν' ἐς ἀλλάλων τέρνον φιλότητα
πνέοντες καὶ πῶθον. 18, 54. ἔδδ
εὐδνν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ
παρέχοντι (pro παρέχουσι) μέρι-
μναι. 21, 2. εὐδνν' ἐμὰ βρέφια
γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. 24,
7. εὐδνν' ἐμὰ ψυχὰ. 24, 8. εὐ-
δννς φυλλοτρῶτι πέδῳ, Δάφνι. Ep.
3, 1.

εὐδννς, serenus, tranquillus.
σημαίνοντα πὰ πρὸς πλόον εὐδνν
πάντα. 22, 22.

εὐδννς, bona transtra habens,
firmus. κατέβαινον ἴλας εὐδνν
ἐς Ἀργαί. 13, 21.

εὐεῖδης, formosus. περιέλικα
εὐεῖδης. 17, 47. χαίροι εὐεῖδης
σεμέλα. 26, 35.

εὐεργεσία, (pro εἰ) benefi-
centia. μυσάων ὑποφῆται αἰί-
δοντι. (pro αἰίδουσι) πτολεμαῖον
ἀντ' εὐεργεσίας. 17, 116.

εὐεργος, bene elaboratus.
τῷτρ τὸ λαῖον εὐεργον εἶη. 10, 43.

εὐηγενής, nobili genere or-
tus. ἐξ εὐηγενέων. (scil. εἰς.)
27, 42.

εὐηρείδας, cognomen Tire-
siae. μάντι εὐηρείδα. 24, 70.

εὐθίως. 30, 7.

εὐτρίξ. ἀνασχών εὐτρίχα δει-
ρῆν, pulchris pennis praedi-
tam cervicem cum sustulerit.
18, 57. ποίμναι βασιλῆος εὐτρί-
χες (pulchram lanam geren-
tes) Λυγείας. (pro, εὐτρίχες.)
25, 7.

εὐτρυ,

IN THEOCRITVM.

εὐθὺ. statim. 26, 15.

εὐθυμεῖν, laeto animo esse.

ἔς νέωτ' εὐθυμήσαιο. 15, 143.

εὐθὺς, statim. εἶχ' εὐθὺς ἰοῖ-

σα, ἕκα γλυκὺς ὕπνος ἀνρ̄ με. 11,

23. ἦν καὶ τι δάκρυ, τὸ ἀβλα-

βες εὐθὺς ἔθηκε, quanquam me

in aliquo laeseris, statim me-

dela allata in integrum me

restituisti. 12, 25. εὐθὺς μυ-

θεῖται. 16, 18. εὐθὺς αὔσεν, ὅ-

πως κακὰ θηρί' ἀνέγνω. 24, 23.

εὐθὺς ταῖ μοι περιμήκεις ἀγροῖά ταις

δέδμηνται. 25, 23. τῷδ' εὐθὺς

πλέον ἢ τριέτης ἐγένεν (pro ἐγέ-

νε) φίλος. 29, 17. τ

εὐκαμπής, flexilis. λάρων εὐ-

καμπία τόξα. 13, 56.

εὐκείατος, scissilis, scissilis.

ἄρπηκας κάμπτησιν ἱριναῖ εὐκεά-

τοις. (pro εὐκεάτη.) 25, 248.

εὐκήλος, quietus. ἀστέρες, εὐ-

κήλοιο (pro εὐκήλη) κατ' ἀντυγα

νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166.

εὐκριθός, hordei dives. ἅ

δαίμων εὐκριθόν (εὐκριθόν nov.)

ἀνεπλήρωσεν ἁλῶν. 7, 34.

Εὐκριτός, nomen viri. ἐγώ

τε καὶ Εὐκριτός ἐς τὸν Ἄλντα εἰρ-

πομες ἐκ πόλιος. 7, 1. ἐγών-τε

καὶ Εὐκριτός ἐς φρασιδάμω (scil.

εἶκον) τραφέντες. 7, 131.

εὐκτὸς, optandus. 10, 52.

Εὐμαιός, nomen viri. 16,

55.

εὐμάκης, procerus, longus.

14, 25.

εὐμαλός, (pro εὐμήλος) peco-

ribus abundans. 22, 157.

Εὐμάρας, nomen viri. ἔδδ

Εὐμάρα τῇ δεσπότη ἧς, (pro ἦν,

erat) τοὶ ἐνεῖδον. 5, 10. εὐ-

μάρα (in genit.) τὰς αἰγας δρῆς

(pro δρᾶς) φίλα τῷ Συβαρίτα. 5,

73. τὸ δάσας Εὐμάρας ἐκάθρη,

te vinculum Eumaras loris ce-

cidit. 5, 119.

εὐμαρῆς, facile. εὐμαρῆς

(εὐμαρῆς nov.) ἀπ' αὐτὰς καὶ

λύχον ἄψαις. 14, 23. ἀνδρῶν

φρένας εὐμαρῆς ὑποδάμναται. 29,

23.

εὐμαρής, facilis. παρενθεῖν

εὐμαρῆς. 15, 61. τῶν εὐμαρῆς

ὕμμη ὀπύειν, ἅς κ' ἐθέλητε. 22,

161.

εὐμενῆν, benevolum esse. ἦ

οὐ εὐμενέσσα παρίστα. 17, 62.

εὐμενής, benevolus. αἶ τ' ἐμὴν

ἴλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν. 5,

18.

εὐμέτρος, bonam mensuram

habens, magnus. βάπτρον εὐμέ-

τρον. 25, 209.

Εὐμήδης, nomen viri. ἐγώ

Εὐμήδης (pro Εὐμήδης) ἔραμαί

μέγα. 5, 134.

Εὐμολπος, nomen viri. 24,

108.

εὐνά. (pro εὐνή) πέν πρέπει

λιμῆδον ἔρματα μύθισδον τᾷ ματρὶ.

κατ' εὐνᾶν ὀρθρευσίσα. 10, 58. ἐξ

εὐνᾶς ἔσπυσεν ἐτοιμοτάτην ἐπὶ

δαῖτα. 13, 63. ἦ ῥα πολὺν τινὶ

ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνᾶν κατεβάλλει.

(pro κατεβάλλει.) 18, 11. ἐπί-

κα πρᾶτος ἀσίδος ἐξ εὐνᾶς κελαδή-

ση. 18, 57. δ. ἐξ εὐνᾶς κατέβαι-

νε. 24, 41. νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρ-

χαρίδαν σίνισθαι ἰδὼν λύκος ἢ κ

ἐθελήσει. 24, 84. εὐνά ἧς (pro

ἦν) τῇ παιδί τετυγμένα ἀγχιῶ

I N D E X

πατρὸς. 24, 133. κεχαρημένος
εὐνᾶς, concubitu laetus. 27,
70.

εὐνάζεσθαι, dormire. ὕβριοι
εὐνάζουσθε. 24, 9.

εὐνή. εὐνὰς ἐσθύνοντο. 22, 33.
ἀνίστατο φώριος εὐνή, amantes a
cubili furtivo resurgebant. 27,
67.

εὐνίκα, nomen foeminae.
εὐνίκα καὶ Μαλλίς. 13, 45. εὐ-
νίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν. ἀδὺ
φιλάσαι. 20, 1. εὐνίκα μόνον (μό-
νον πον.) τὸν βωκόλον ἢ ἐφίλα-
σιν. 20, 42.

εὐνόα, nomen foeminae.
ἕρη (pro ἕρα, circumspice) δι-
φρον, εὐνόα, αὐτῇ. 15, 2. εὐνόα,
αἶρε τὸ νᾶμα. 15, 27. εὐνόα, ὡς
φευγῇ. (pro φεύγῃ, fugies) 15,
54. λαβὲ τὴν, εὐνόα, εὐτυχίδος.
(scil. τὴν χεῖρα.) 15, 67. ἔχειν,
(pro ἔχει, adhaere) εὐνόα, ἄ-
μυν. 15, 68. θάβεται εὐνόα
ἄμυν. 15, 76.

εὐντα, (vet.) pro ὕντα. v. βα-
ρύνειν.

εὐοδμος, fragrans, odoratus.
ἐμπλήξας εὐοδμοῖσι σιλίνοις. 3, 23.
κεκορημένος νέκταρος εὐοδμοιο. 17,
29.

εὐπαγής, bene compactus,
solidus. βέκτρον εὐπαγής. 25,
208.

εὐπακτος, id. τάνδε φέρ' εὐ-
πάκτοιο (pro εὐπάκτου) μελίπνυν
ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν. 1, 128.

εὐπατρίδης, nobili patre na-
tus. ἐξ εὐπατριδῶν (pro ἰδῶν)
εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἐνθῇ. 18,
53.

εὐπένθερος, bonum focerum
habens. χαίροις εὐπένθερε γαί-
βρ. 18, 49.

εὐπέπλος, pulchram vestem
gerens. ἑταῖροι ἄνδρες εὐπέπλῳ
δαμάτερι δαῖτα τελεῖντι. (pro
τελεῖσι) 7, 32.

εὐπλόκαμος, (pro εὐπλόκαμος)
pulchris cincinnis ornatus.
Θασέα φαντὶ ἐν Δία λασθήμεν εὐ-
πλοκάμῃ Ἀριάδνῃ. 2, 46.

εὐπλος, navigantibus com-
modus. εὐπλосν ὕεμον ἵκοιτο. 7,
62.

εὐρίσκιν. μοι χλεπᾶς νόσση
εὐρί τι μᾶχος (remedium quod-
dam.) 2, 95. τὸν βωκόλον ὡς
κακὸν εὐρον. (naetae sunt, scil.
δαμάλαι.) 4, 13. τιν' ὁδῖταν ἐσ-
θλὸν σὺν μοῖσαισι κυδωνικὸν εὐρο-
μες (pro εὐρομιν) ἄνδρα. 7, 12.
εὐρε θεδε τὸν ἁλιτρεδν. 10, 17.
εὐρεῖν (εὐρεῖν πον.) (scil. τῷτο τὸ
φάρμακον) ὡς ῥάδιον ἔστι. 11, 4.
τὸ φάρμακον εὐρε. 11, 17. εὐρή-
σεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ χαλλίον
ἄλλαν. 11, 76. περὶ κνώδαλον
(περικλώμενον πον.) εὐρον ἀγῶνα.
21, 48. ἢ δὲ ἰχθύν χρύσειον εἶδες,
ἢ (ὡς ἴδες, πον.) εὐρεῖς. 21, 64.
εὐρον (invenierunt) ἀένναον κρε-
ναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ ὕδατι πε-
πληθυσίαν ἐκκηράτω. 22, 37. δει-
μῷ ἀναγκαίῃ πειρώμενοι ἐκλυσιν
εὐρεῖν. 24, 33. ὡς ποσὸνδε κατ'
Ἀπίδα κνώδαλον εὐροῖς. 25, 183.
τὸ (scil. βέκτρον) ὑπὸ ζαθέῳ ἑ-
λικῶνι εὐρῶν. 25, 210. σύκινον
εὐρήτεις ἀρτιγλυφῆς ξόανον. Ερ.
4, 2. ὁ τὰν κομῶδῖται εὐρῶν. Ερ.
17, 2.

εὐρος,

IN THEOCRITVM.

εὐρος, eurus. ἀλκυόνες τορ-
σεύντι (pro τορέσῃσι) τὸν εὐρον.
7, 58.

Εὐρυμέδων, nomen viri. ἐν
ἀλικίᾳ αὐτὸς, Εὐρύμεδον, τύμβῳ
τῷδε θανόντων ἐτυχες. Ep. 14, 2.
Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κῆ-
φος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 3.

εὐρύνειν, dilatare. - ἐνθα κια-
νῶν αὐλακας εὐρύνοντι (pro εὐ-
ρύνοσι) βόες τρέβοντες ἄροτρον.
13, 31.

εὐρύς. ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐ-
ρὺν λάβναι. 7, 78. γλυκὺν ἔξε-
κένωσαν θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν
τυγνῷ Ἀχέροντος. 16, 41. πατα-
γεῖ εὐρείᾳ θάλασσᾳ. 22, 15. πολ-
λὰ εἰς σάκος εὐρὺ ἐνυξίν. 22,
193.

Εὐρυσθεύς, nomen regis. 25,
205.

εὐρύστερνος, latum pectus ha-
bens. αἰδοῖσα εὐρύστερνον Ἀθά-
ναν. 18, 36.

Εὐρυτός, nomen viri. 24,
106.

εὐρώς, situs, putredo. χά-
σβριγξ εὐρώτι παλύνεται. 4, 28.

Εὐρώτας, fluuius. - ὁρμός αὐ-
τὸς (scil. ἐπὶ) χρισαμέναις ἀνδρῶσι
παρ' Εὐρώταο (pro Εὐρώτῃ) λοε-
τροῖς. 18, 23.

εὔσα. (pro ἔσα, ab εἶναι.) ἤδη
εὔσα μίσον κατ' ἀμαξίτην. 2, 76.
ἰβαλλόμεν ὀππάσαι σε, ἀμετέρᾳ
εὔσαν ἀπὸ χθονὸς. 28, 16.

εὐσεβής. εὐσεβέων καίδοισι τὰ
λόγια. (scil. συμβαίνει vel δίδεται.)
26, 32.

Εὐσεβής, nomen viri. Εὐσεβέ-

νός τὸ μνῆμα. (scil. τῷτ' ἐστὶ.)

Ep. 11, 1.

εὐσκίος, (pro εὐσκίος) umbro-
sus. ταὶ παρ' αὐτὰν (scil. κρέ-
ναν) αἰγίροι πτελέαι τε εὐσκίον
ἄλλος ἴφαινον. (efficiebant.)
7, 8.

εὐσκοπος. (pro εὐσκοπος.) αὐ-
τῷ ἐπόρυσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλεῖ.
25, 143.

εὐσοος, incolumis. εὔσσα τέ-
κνα. 24, 8.

εὐσφυρός, (pro εὐσφυρός.)
pulchros talos habens. Θευγε-
νίδος εἶνεκ' εὐσφύρω. (pro εὐσφύ-
ρω.) 28, 13.

εὐτεκνής, felix et numerosa
proles. δοίη Ἄταρ κρηστορέφος
ὑμῖν εὐτεκνήην. 18, 51.

εὐτμήτες, (pro εὐτμήτες) be-
ne factus. ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμή-
τοισιν ἱμάσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε.
25, 102.

εὐτυκος, paratus. πῦρ τοι
ὑπὸ σποδῷ εὐτυκὸν ἔσται. 24, 86.

Εὐτυχίς, nomen foeminae.
λαβὲ τὴν Εὐνδα, Εὐτυχίδος. (scil.
Χαίρα) 15, 67.

εὐύδρος, irriguus. εὐύδρῃ Νε-
μῆς εἰσέλυθε χῶρον. 25, 182.

εὐφάμμος, (pro εὐφήμμος) cum
faustis comprecationibus. 26, 8.

εὐφραίνειν, exhilarare. τὸς-
σόν ἐμ' εὐφρανᾶς σὺ φανείς, tan-
topere tuo adventu me exhi-
larasti. 12, 8. ἄλλοι (pro οἱ
ἄλλοι) πάντας εὐφρανέουσιν (pro
εὐφρανῶσιν, in fut. 2. exhilara-
bunt) ἑταίρους. 22, 178.

εὐφρων, (pro εὐφρων) hi-
laris, laetus. πᾶν πεδίον τὸδ'
εὐφρο-

I N D E X

εὐφρονης Αὐγείας. (scil. ἐστ.)
25, 29.

εὐχεσθαι. εὐχε' (pro εὐχεο,
et hoc pro εὐχε, precare, in
imperat.) ἀπετρέχει τῆς Δάφνι-
δος με πόθους. Ep. 4, 14.

εὐώδης, fragrans. εὐώδης με-
λίτεια. 4, 25. ἄνωξα βύβλινον
(scil. οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη. 14, 16.
τῆς κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπε-
μάξατο χεῖρας. 17, 37. ἄνθρα
εὐώδη. 22, 42. ῥεῖθρον πάντοσε
τηλεθάει εὐώδει κυπαρίσσω. Ep. 4,
7. τὸδ' ἀπ' εὐώδους γλύφατ' ἄγαλ-
μα κέδρε. Ep. 7, 4.

ἐραβικὸς. (pro ἐφηβικὸς) ἐπὶ
νεκρῷ εἴματι πάχτ' ἐμίχεν ἐφαρι-
κῇ. 23, 56.

ἐφάβος. (pro ἐφηβος) ἀνὴρ τις
πολύφιλος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβου.
23, 1. κακὸν ἐκτείνειν ἐφάβον.
23, 60.

ἐφάπτεσθαι, apprehendere.
χεῖρες ἐφαψαμένα. (pro αμένει.)
2, 139. ἐφάψασθαι (nov.) 9, 2.

ἐφαρμόσσειν, (pro ἐζειν) ad-
aptare. ἀνδρείκεσσι πλέκει ἀκρι-
δοθήραν σχοίνω ἐφαρμόσδων. 1,
53.

ἐφέζεσθαι, insidere. ἀηδονίης
ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. 15, 121.

ἐφελκύεσθαι, attrahere. μῦ-
σαν ὀθνεῖν ἔποτ' ἐφελκυσάμην. Ep.
22, 4

ἐφέπεσθαι, sequi. ἐφεψάσθω
(ἐφαψάσθω nov.) μενάλκας. 9, 2.

ἐφίρειν, imminere. τὰ κάρ-
νεα ἐφίρει. 5, 83.

ἐφερπύζειν, ingruere. πολλὰς
ἐξ ἕραν ὕμβρος νυκτὸς ἐφερπύσας.
22, 15.

ἐφιστάμενος, coopertus. Ep.
8, 4.

ἐφίεναι, immittere. πῆμα
φορωνήεσσιν ἐφείναι. 25, 200.

ἐφίσταται, cupere. κτεῖναι μ'
ἐφίετο θηρίον αἰνόν. 25, 205.

ἐφίσταται, jubere. συρηκόσιδες
τοὶ ἀνὴρ τὸδ' ἐφίεται ὄρεθων. Ep.
8, 1.

ἐφίμερος, amabilis. τὸν ἐφί-
μερον ὕμνον ἀείσας. 1, 61. ἐφί-
μερος φωνὰ. 8, 82.

ἐφίσδειν, (pro ἐφίζειν) insi-
dere. τῇνι ἐφίσδει. 5, 97.

ἐφίστασθαι, occupare. αἰφνίδιον
θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι (ἐπιστάμεναι
nov.) μελεδῶναι. 21, 5.

ἐφύπερθεν, supra. 23, 59.

ἑφύρα, nomen urbis. ὧς
(pro ὁ ἐξ) ἑφύρας Ἀρχίλας. 28,
17.

ἑφυραῖοι, incolae hujus ur-
bis. πολυκλήρων ἑφυραίων εἴλα-
χας μέγα ἄνυ. 16, 83.

ἔχειν. ἄ (scil. αἰξ) δὲ ἔχοισ'
(pro ἔχουσα) ἐρίφως. 1, 26. βε-
ρὺν (βέρην nov.) ἄνδ' θυμὸν ἔ-
χοισα. 1, 96. τασὼ δ' οὐκ σκα-
φίδα· μέλιτος πλεῖα κηρί' ἐχοίσας.
(pro ἔχουσας.) 5, 59. αἱ ἔχοντι
(pro ἔχουσι) λεπτὸν (λεπρὸν nov.)
ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. 5, 94. τὰς
δρυὸς εἴχεο (pro εἴχε, inhaere-
bas) τήνας. 5, 117. ποτ' ἰσχυρὰ
ῥύγχος ἔχοισα. 6, 30. γέλως αἱ
εἴχετο χεῖλες. (pro χεῖλες) 7,
20. Νύμφαι καταλίδες Παρνα-
σιον αἵπος ἔχοισαι. (pro ἔχουσαι.)
7, 148. δράγματα καὶ μάκω-
νας ἐν ἀμφοτέρωσιν (scil. χερ-
σίν) ἔχοισα. 7, 157. σόβριν' ἔ-
ποίησα

IN THEOCRITVM.

ἰσοίῃσα καλὰν λευκὸν καρδὸν ἔχοι-
σαν. (pro ἔχουσιν.) 8, 19. κῆρυγ' ἔχων ἐννεάφωνον, λευκὸν
καρδὸν ἔχοισαν. 8, 21. 22. ὡς
τὰ μὲν ὄρνεις (pro οἱ ὄρνεις) ἔχων-
τι. (pro ἔχουσι) 8, 70. ἐξέεις
(pro ἐξείς) ὑδὲν ἔλασσον. 11, 42.
παίδεις ὧ' γὰρ ἔχων. (hic ἔχων
pleonastice positum est.) 14,
8. τίν' ἔχεν (pro ἔχειν) με δο-
κεῖς νῦν. 14, 21. ἔχει, (pro ἔχει,
adhaere) εὐνῶα, ἀμῶν. 15, 68.
κύρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω
ἄνδρα. 15, 131. πολὺν (scil.
πλῆτον) ἔχοντι (pro ἔχουσι) θεῶν
ἐρικυδέες οἴκοι. 17, 108. παρ-
θενικὰ θάλλοντα κύμας ὑάκινθον
(θάλλοντ' ὑάκινθω κόσμον πον.)
ἔχοισαι. 18, 2. μῆνος ἐν ἀμι-
θείῃς κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξέεις.
(pro ἐξείς.) 18, 18. χερσὶν αἱ
νύκτες ἔχοντι. (pro ἔχουσι) mo-
ram noctes trahunt. 21, 25.
πνοὴ ἔχοισ' (pro ἔχουσα, aufe-
rens) ἀνέμοιο. 22, 168. ὁ ἐναν-
τίος εἶχετο (relistebat) χερσὶν Ἡ-
ρακλῆος. 24, 26. θνητὰ πάντα
πυρὶ τραχύνει ἐξεί. (pro ἐξεί,
capiet.) 24, 81. πᾶσαν τὰν
ἀγέλαν, πάντ' ἄλσιν καὶ νομὸν ἐ-
ξεί (pro ἐξείς.) 27, 33. ἐξεί
τὴν χάριν. ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν
τὸν κῆρον ἔθρεψε. Ep. 18, 3.

ἐχέτονος, exitialis. περὶ ἰδὺν
ἐχέτονον εἴδαρ ἱβησα. 25, 213.

ἐχθαίνειν, odio prosequi.
τὰ (scil. φάρμακα) καὶ θεοὶ ἐχ-
θαίροντι. (pro ἐχθαίρουσι.) 24,
29.

ἐχθρὸς, heri. κῆτε (pro καὶ
ἔτε) τι τήνους ἐμὲν ἐπεμέμψατο

μέσφα τοι ἐχθρὸς. 2, 144. τὸ
μεν νόκος ἐχθρὸς ἐκλεψεν. 5, 2.
κῆμ' ἐκ τῷ ἀντρω σὺνσφρυς κόρυς
ἐχθρὸς ἰδοῖσα. 8, 72. πέντε πέκως
ἔλαβ' ἐχθρὸς. 15, 20.

ἐχθρὸς, insensibilissimus. ἐχθρὸν
ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος. 11,
15.

ἐχθρὸς, odium. αἵματι χερσὶ
νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἐχθρὸν
λῦσαι. 22, 172.

ἐχθρὸς. ὁ μάντις ὁ τῆλεμος
ἐχθρὸς ἀγορεύων, ἐχθρὸς φέροι ποτὶ
οἶκον. 6, 23. 24. ἐχθρὸς ἐκ νό-
σοιο κακὰ πέμψειαν ἀνάγκαι. (κα-
κὰ πέμψαιεν ἀνάγκη πον.) 16,
85.

ἔψειν, coquere. 10, 54.

2.

ζάθεος, divinus, sanctus. τὸ
(scil. βάντρον) αὐτὸς ὑπὸ ζαθέω
ἑλικῶνι εὐρών. 25, 209.

ζάκοτος, valde iratus. λίην
ζάκοτόν (scil. θηρίον) τε καὶ ἀρρή-
νεις γένεθ' αὐτῶς. 25, 83.

ζάκυνθος, nomen urbis. 4,
32.

ζαλῶν, (pro ζηλῶν) aemulari.
ζαλῶ ἱασίωνα. 3, 50. ζαλοῖ με,
καὶ τάκεται, ex invidia erga
me tabescit. 6, 27.

ζαλωτὸς, (pro ζηλωτὸς) ae-
mulatione dignus, felix. 3,
49.

ζατεῖν. (pro ζητεῖν.) πάντ' ἄλ-
σεια ποσσὶ φορεῖται ζατεῖσα. (pro
ζητῶσα. 1, 85. ἑλπίς τῶν ὑπνῶν
ζατεῖ (ἐλπίσων ὑπνῶν χάτει πον.)
τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

π

ζαχεῖος,

I N D E X

ζαχρεῖος, valde indigens. εἴ
κεν δδὺ ζαχρεῖον ἀνρήνηται τις δδὶ-
την. 25, 6.

ζῆν, ferrere, bullire. ἐν
πυρὶ δρυὶν ἡ χορία ζῆ, in igne
ex lignis quernis accenso ex-
ta bulliunt. 9, 19. ἱμοὶ ἄφχε
ἔξισεν αἶμα. 20, 15.

Ζεὺς, Ζηνὺς & Δίδς. ὡς Ζεὺς
ἄλλοι μὲν πέλη αἰθρίας, ἄλλοι
δ' ὕμ. 4, 43. θᾶσσί μ', ὠκορύ-
δων, ποτὶ τῷ Δίδς. 4, 50. μὴ
τύ τις ἡρώτα, ποττῷ (ποτ τῷ πον.)
Δίδς. 5, 74. ἴσοι πᾶν ἐπ' ἀλα-
θία πεπλασμένον ἐκ Δίδς ἔρνος. 7,
44. τὰ καὶ Ζανὺς (pro Ζηνὺς) ἐ-
πὶ θρόνον ἄγαγε φάμα. 7, 93.
τὴν ὦ μέλη, ὦ μὰ Δί, ἔδδν. 11,
29. ἃ λεύκιππος ἀνατρέχε ἰς
Δίδς (scil. δῶμα) ἁῶς. 13, 11.
πάντα γυναῖκες ἴσαντι, (pro ἴσα-
σι) καὶ ὡς Ζεὺς ἡγάγεθ' (ἐγάγεθ'
πον.) Ἥρην. 15, 64. αἰε' (ἥτοι
πον.) τῷτο Δίδς κέραις μέλη. 16,
1. Ζεῦ, κύδιτε πάτερ. 16, 82.
ἐκ Δίδς ἀρχώμεθα, καὶ ἡς Δία
λήγετε μοῖσαι. 17, 1. Διὶ Κρο-
νίῳνι μέληται αἰδοῖα βασιλῆος. (μέ-
λονται [pro μέλονται] αἰδοῖσι βασι-
λῆος πον.) 17, 73. Ζηνὺς πῦ
τόδε σῆμα. (scil. ἦν) eodem v.
ἐν (ἐν πον.) λέχος τέρνυσιν Ιαῦν
Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17, 133. μῦθος
ἐν ἀμειβεῖσις Κρονίδαυ Δία πένθερδν
ἔξῆς. 18, 18. Ζανὺς (pro Ζη-
νὺς) τοι θυγάτηρ ὑπὸ τᾶν μίαν ἥ-
χετο χλαῖναν. 18, 19. Ζεὺς,
Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὕλβον. (scil.
ὕμιν δόλη) 18, 52. ὅτε τᾶματα
(pro τὰ ἡματα) μακρὰ φέρη Ζεὺς.
21, 23. ὕμνομις Λήδας τε καὶ
κίγνίχῃ Δίδς ὕμν. 22, 1. ἐνθα

καὶ ἐνθα παριτάμενος Δίδς ὕμν. (i.
e. Pollux.) 22, 95. δῶω φε-
ρέτην Δίδς ὕμν δειὰς Λευκίππου
κέραις. 22, 137. Ζεὺς ἐπάμυνε.
22, 210. Δίδς νεόντος ἅπαντα.
24, 21. δῶδεκα οἱ τελέσαντι
πεπρωμένον ἐν Δίδς (scil. οἶκῳ) οἰ-
κῆν (pro οἰκῆν) μόχθους. 24, 80.
Ζηνὶ ἐπιρρέξῃ καθυπερτέρῳ ἄρσενά
χοῖρον. 24, 97. Δίδς ἄλκιμος
ὕμν. (i. e. Hercules) 25, 42.
προσέηπε Δίδς γόνον ὕψιστοιο (Her-
culem) Λυγνέω φίλος ὕμν. 25,
159. ὕλσσε θηρίον, αἰνολέοντα,
καίλην αὐλὴν ἔχοντα, Δίδς Νεμέοιο
παρ' ἄλλος. 25, 169. ἐκ Δίδς
αἰγινόχῳ τιμὴν ἔχῃ αἰετὸς ὕτος.
26, 31. ἐν ἐν Δρακάνῃ νιφόντι
Ζεὺς ὕπατος μέγαν ἐπιγυνίδα
θῆκατο λύσας. 26, 34. πλόον
εὐάνεμον κίτεύμεθα παρ Δίδς. 28,
5. τὸν τῇ Ζανὺς (pro Ζηνὺς) ὕ-
μιν ὕμν (Herculem) πρῶτος ἐ-
πάνωθε μισοποιῶν Πήσανδρος ξυνέ-
γραψεν. Ep. 20, 1.

Ζέφυρος. τὰς κέρθους ἃ τομὰ
ὕμνιν ἐς Ζέφυρον βλέπεται. 10, 47.

Ζῆν. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐθις
ζῆντ' ἄφες. 5, 79. κάλλος κα-
λὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον
ζῆ. 23, 32. ὦ δύναμαι ζῆν,
non possum reviviscere. 23,
42. ζᾶ (pro ζῆ) τὰν σὰν ἰδέαν.
29, 6.

Ζοὺς, (pro Ζωὺς) vivus. ὦδ'
ἔγνω, πότερον τεθνάνκαμις (τεθνή-
καμις πον.) ἢ Ζοὺς ἡμεῖς. (pro
ἰσμέν.) 2, 5.

Ζόφος. ἡέλιος ποτὶ Ζόφον ἔτρα-
πεν ἵππας, in eo erat, ut sol
non occideret. 25, 85.

Ζυγὸς.

IN THEOCRITVM.

ζυγός· ἀλλήλους ἰφίλυσαν ἰσὺ
ζυγῷ. 12, 15. κατὰ ζυγὰ δαί-
τα πένοντο δειλινοί. 13, 32. οὐ
ζυγὸν αἶδν ἀήρης. 27, 20.

ζωά. (pro ζωῇ.) πολλὰ ποττᾶν
(pro ποτὶ τὰν) ζωᾶν τοῖς παισὶν
ἔπε χρήσιμα. Ep. 17, 9.

ζῶν, verbum poët. vivere.
χρήματα ζῶντες ἀμαλδύνησι θά-
νεντων. 16, 59. ἀμερξάμενοι
κισσὸν ζῶντα. (viridem) 26, 4.
φίλη, ὥς κε ζωῆς, τὸν ὅμοιον
ἔχον ἀν. 29, 20.

ζωή. ἀνδραπεία, ζωῆς περιφύ-
δις. Ep. 9, 1.

ζαία, vocab. poët. vita. τὸ
ἡμῖν τᾶς ζαίας ἔχον. 29, 5.

ζωννύμαι, cingere. ἐν αὐτοῖς
ἴερον ζωννύται. 16, 81.

ζωογράφος, pictor. ποῖοι ζωο-
γράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγρα-
ψαν. 15, 81.

ζωός, vivus. ἐλπίδες ἐν ζωῷ-
σιν. (scil. ἡσὶ) 4, 42. ῥῆσῃ, ὥς
ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρ-
ναξ ζωὸν ἰόντα. 7, 79. αἰῶ' ἐπ'
ἔμευ (ἔμοι πον.) ζωῆς ἐναγρίθμιος
ὠφελος ἡμεῖς. 7, 86. αἰδᾶν ἐς
ἔρχτον ἐλθὼν ζωός. 16, 53.

ζωοτόκος, foecundus, viví-
parus. ἀπασα ζωοτόκοι ἦσαν πε-
ριώσια. 25, 125.

ζωπυρίων, nomen pueruli.
15, 13.

ζωστήρ, cingulum. ἀμφὶ οἱ
τήθισσι γέρον ἰσφίγγετο πέπλος
ζωστήρι πλακιδῷ. 7, 18. πέπλος
ἐκ ζωστήρος ἐπ' ἰγνὺ ἀνερύσασα. 26, 17.

Η.

ἡ pro καὶ. ἄγριος ἡ, πρὸς πάν-
τα παλῆγοτος, ἡ ὑπερόπτης. 22,

58. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔ-
χον ἡ κύμαθ' ἔλοιτο. 11, 49.

ἡ, num. ἡπέ μοι, ὦ κορύδων,
τίνος αἰ βύες; ἡ ῥα φιλιάνδα. 4, 1.
ἡ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα
πᾶσας ἀμέλγεις; (pro ἀμέλγης.)

4, 3 ἡ ῥά γε λεύσσης; 4, 53.
τὸ γερόντιον ἡ ῥ' ἐτι μύλλη τήναν
τὰν κυάνοφρον ἐρωτίδα; 4, 58.
ἡ ὑ μέμνασθ', ὅτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα.
5, 116. ἡ μετὰ δαίτα κλητὸς
ἐπήγεαι; ἡ τίνος ἀτῶν λανὸν ἐπι-
θρώσσης; 7, 24.

ἡ pro ἔφη. ἡ ῥ' Ἀμυκός. 22,
75. ἡ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ
ταῦλιον ἴζον ἰόντες. 25, 84.

ἡ pro ὄντως. ἡ γὰρ ἀπ' ἄγρας
τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται. 1,
16. ἡ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἐρωτος ἐς
ᾧδαν ἔλκομαι ἡδῇ. 1, 130. ἡ ῥά
με τόσον ἐφθασας. 2, 114. ἡ
μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα
φυλάσσω. 3, 34. ἡ τωμύλος
ἡδῶ. 5, 79. ἡ γὰρ ἐταῖροι ἀ-
νέρες εὐπέπλη δαμάτερι δαῖτα τε-
λεῦντι. (pro τελῶσι) 7, 31. ἡ
γὰρ ὁ δηλὸς τόσον ἐρῇ μυρτιάς.
7, 96. ἡ μέγα τοί κε τέκοιτο.
18, 21. ἡ μὰν πολλάκις ὕμνιν
αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' ἔηπα. 22, 152.
ἡ ὄγε τάλαν Ἀφαρμήν ἐξανέχυσαν
τύμβῳ ἀναρρήξας. 22, 207. ἡ
ῥά νυ παῖδες ἀθανάτων τοιοῖδε με-
τὰ θνητοῖσιν ἔασι. 25, 40.

ἡ, quam. ἐς τὸ τεδν καλέσα-
σα τόδε τέγος, ἡ (ἡ πον.) με
παρήμεν. 2, 116.

ἡβη, (pro ἡβῃ) Dea puber-
tatis. οἱ ἡς ἀμβρόσιον θάλαμον
λευκοσφύρεσ ἡβῆς ἔπλεον ἄγασιν.
17, 32.

I N D E X

ἦβη, pubertas. τάχα σε παρέρχεται, ὡς ὕναρ, ἦβη. 27, 8.

ἡγήσθαι, praecire. ὡς ἡπάν, ἡγήτο. 25, 62. ἡγεμονεύειν, viam ducem esse. ἐγὼ ἐδὲν ἡγεμόνευον. 11, 27. δμῶν τινὰ τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεύσαι. 25, 47. ἐγὼ τοι ἡγεμονεύσω αὐτὸν ἐς ἡμετέραν. 25, 60.

ἡδὲ, atque. 25, 139.

ἡδὴν, delectare. νόον ἐμὸν ἔτις ἔαδε, nullus mihi placuit. 27, 22.

ἡδὴ. ἡδὴ φράσθαι πάντα. I, 102. τετραμμένον ἥαρος ἡδὴ, venio tempore ad finem jam converso. 13, 26. καὶ αὐτὴ (pro καὶ αὐτῇ) συναγέρουμι ἡδὴ. 15, 57. διαθρύπτεται ἡδὴ, vultum & gestum corporis ad molliem languescentem componit. 15, 99. ἡδὴ νῦν φοίνικες (i. e. Carthaginienſes) ἐξέλιγασιν. 16, 76. ἡδὴ βασιλεύουσιν συρακόσιοι μέσση δῆρα. 16, 78. τὸ οἰκέτις ἡδὴ. (scil. ἐγένετο.) 18, 38. ἡδὴ μὲν ἐσθδον ἐνέρεα, καὶ δὲ πῶ καὶ. 21, 24. ἐμνέμεν Λακιδαιμονίης δὲ ἀδελφῆς, ἀνδρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυρῷ ἡδὴ ἰόντων. 22, 6. αἶς (scil. ἀλόχοις) νυμφῖοι ἡδὴ ἐτοῖμοι. 22, 155. πάντες (scil. ταῦροι) ἐπιβήτορες οἷον ἔσαν ἡδὴ. 25, 128. Ἰδωνὶν ἢ κυθήρη ὡς ἡδε νεκρὸν ἡδὴ. 30, 2.

ἡδός, voluptas. 16, 40.

ἡδύς. ὅσον μῆλον βραβύλοιο ἡδίου. 12, 4. πρὶν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ. 27, 11. ὅ σε τὸν ἡδίστον θεῶν μακάρεων ἀναθής. Ep. 12, 2.

ἡδωνοί, populus Thracicus.

ἡδὲ ἡδωνῶν ἐν ἡρεσί χήματι μέσσω. 7, 111.

ἡδ, (pro ἡ) aut, an, quam. ἡδ (aut) καὶ ἐκ πρώταθεν. 22, 11. ἡδ τοι Λυγείην, ἡ καὶ δμῶν τινὰ κείνη διζέει; 25, 36. ἐλαυνόμενα (sc. νέφη) ἡδ νύττοις βίη; ἡδ θερμὸς βορέας. 25, 91. ἡ τέρυνθα νέμων πόλιν, ἡδ μυκήνην. 25, 171. ἔλπομαι, ἔχ ἕτερον τῶνδε τλήμενοι Λιγυαλῶν, ἡδ (quam) σὲ. 25, 175.

ἡέλιος. (pro ἡλιος.) σκιερὴν ὑπὸ φηγδὸν ἡελίῳ φρύττοντες ὁδοί- πόρος ἐδραμον ὡς τις. 12, 9. φοίνικες, ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthaginienſes) 16, 76. δππότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος ἡελίοιο. 22, 84. Λυγείης, ὕδης φίλος ἡελίοιο. 25, 54. ἡέλιος ἔπητα περὶ ζῶφον ἔτραπεν ἵππης. 25, 85. ἡέλιος ὃ παῖδ' ἐξέχον ὥπασε δῶρον. 25, 118. ἄλλοι μετὰ τοῖσι δωδέκα βυκολόντο ἱεροὶ ἡελίῳ. 25, 130.

ἡετίων, nomen viri. ἡετίωνι χερὶν γλαφυρὰς χερὸς ἄκρον ὑποστάς μισθόν. Ep. 7, 5.

ἡήρ, (pro ἡήρ) aēr. τῶν (scil. νεφέων) ἡήρ ἀριθμὸς ἐν ἡήρῳ γίνετα, ὕντων. 25, 92.

ἡήθεος, vocab. poet. adolescens. ἐλαφρὸς καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡήθεοις καλεῖται. 2, 125. ἡ σὴ φιλότης πᾶσι διὰ τῆ- ματος, μετὰ δ' ἡήθεοις μάλισα. 12, 21. ἰσία ἡήθει μεσονύκτιον ἐξεκάθειρον. 13, 69.

ἡκα, leniter, paullatim. 25, 161.

ἡκην,

IN THEOCRITVM.

ἤκην, venire. ὅς μοι δώδεκα-
ταῖς, ἀφ' ᾧ (pro ὃ) τάλας ὑδέ-
ποθ' ἤκην. (ὑδὲ ποθ' ἤκην ποιν.) 2,
4. ἤξω, (pro ἤξω) καὶ τὸν πα-
να. 4, 47. ὅκκ' ἀφίκη, φίλος
ἤξης. (pro ἤξης.) 15, 144. ἤξην
καίρεος ἐκῆνος, ὁπανίκα καὶ τὸ φι-
λάσσης. 23, 33.

ἡλαίνεσθαι, vagari. ὑδ' ἐπι-
τυμβίδιοι κορυθαλίδες ἡλαίνονται.
7, 23.

ἡλικιώτας, (pro ἡλικιώτης)
coaeuaneus. 14, 54.

ἡλίκος, quantus. ἡλίκᾳ τέξᾳ
χίρσι κρατῇ. 23, 4.

ἡμαρ, vocab. poet. dies. οἱ
ποθεύντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
12, 2. ἄς ἡμῆς ἔργοισιν ἐποιχό-
μεθα πρόπαν ἡμαρ. 25, 32. ἡμα-
σι πολλοῖς κτήσιν ἐποψόμενος. 25,
56. δῆλον ἡμαρ ἄγων. (scil. ἡλίας.)
25, 86. ἡματος ἦν τὸ
μεσηγνὺ, erat meridies. 25,
216. ὅς μιν ἐπ' ἡμαρ (quotidie)
ἐκὶ θυέσσιν ἰκνῆται. Ep. 7, 3.

ἡμεν. (pro ἡμεῖς) vid. ἡμεῖς.

ἡμενος, (vet.) declivis. κρά-
ναν ἐνέησεν ἡμέμῳ ἐν χώρῳ. (ἡμέ-
μῳ ἐν χώρῳ ποιν.) 13, 40.

ἡμες. (pro ἡμεῖς) v. ἡμεῖς.

ἡμες. (pro ἡμεν, eramus.) v.
ἡμεῖς.

ἡμέτερος. ἡμετέρας χάριτας ὕ-
ποδι ἔταμ σῖκα ἀσπασίως. 16, 6.
ἐγὼ τοι ἡγεμονεύσω αὐλιν ἐς ἡμε-
τέρην. (pro ἔραν) 25, 61.

ἡμιγῆνος, semiherbis. 6, 3.

ἡμίθεος. ἔρπεις καὶ ἐνθάδε κ' ἡς
Ἀχέροντα ἡμιθέων μονώτατος. 15,
137. ἡρώς, τοι (pro οἱ) πρό-
θεν ἀφ' ἡμιθέων ἰγένοντο. 17, 5.

σίθεν ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων μνάσομαι
ἡμιθέων. 17, 136.

ἡμίονος, mulus. ἐγὼ τιμὴν τε
καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡ-
μιόνων πρόθεν ἐλπίμην. 16, 67.
βυαὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἄλλοις
κτεάτεσσιν ἄνδρα παρετρέψαθε.
22, 150.

ἡμισυς. τὸ ἡμισυ τᾶς ζωίας ἔ-
χω. 29, 5.

ἡμίφλεκτος, semiuustus. ἱσκα-
λέσσασα τεδὺν ποτὶ τῷτο μέλαθρον,
αὐτῶς ἡμίφλεκτον. (scil. ἐμὲ) 2,
133.

ἦν. (pro ἔαν.) τῇνδὺν πως (τῇ-
νον πῶς ποιν.) ἐνταῦθα τὸν αἰπό-
λον ἦν καλέσωμες; 8, 26. ἦν ποκ'
ἐνθ' Ἀφνίς. 8, 35. ἦν καὶ τι
δάκρυς. 12, 25. αὐτὸ μοι τὸ μέ-
λιμα, (μέλισμα ποιν.) ἦν σύριγ-
γι μελίσδῳ. 20, 28. ἦν ὅλος αὐ-
τὸ λαβῶν ποτὶ χῆλος ἀμέλξω. 23,
25. ἦν λῆς, καὶ τῷτο (scil. ἐπ-
αῦσον.) 23, 45. ἦν τέκνης φί-
λα τέκνα. 27, 31. ἦν ἐπινεύσω.
27, 32. ἦν κ' ἐθέλῃς με διώξαι,
si me abigere velis. 27, 35.
ἦν ἀνανεύσω. Ep. 4, 15.

ἦνίδε, (ποιν.) ecce. ἦνίδε τοι
τὸ δέπας. 1, 149. ἦνίδε, σιγαῖ
μὲν πόντος, σιγῶντι (pro σιγαῖ-
σι) δ' ἀῆται. 2, 138. ἦνίδε τοι δέ-
κα μάλα φίρῳ. 3, 10. ἦνίδε κῆ-
ται ὠρίφος. (pro ὁ ὠρίφος.) 5,
23. (In omnibus illis locis
vet. habet ἦνι δέ, duabus vo-
cibus.)

ἦπαρ, jecur. τὸ οἱ ἦπατι πᾶ-
ξε βέλεμνον. 11, 16. χαλεπὸς
(χαλεπὸς ποιν.) ἔσω θῆδες ἦπαρ ἄ-
μυσσιν. 13, 71.

I N D E X

ἡπνεος, terra continens. τὸν
πνεύσει κατῆγον ἐπ' ἡπνεοιο. 21,
58.

ἡπιος, clemens, propitius.
17, 51.

ἡρα. ὅκα θύοντι (pro θύσει)
τῷ ἡρα. 4, 22.

ἡρακλῆς. (pro ἡρακλῆς) ἡρα-
κλῆς τοιοῦτος ἐν ἀντίστοις ἀκάν-
θαις παῖδα ποθῶν δεδόνατο. 13, 64.
ἡρακλῆν ἡρώες ἐκέρτμεον λιπονάυ-
ταν. 13, 73. ὁ ἐναντίας ἡχέτο
(resillebat) χερσὶν ἡρακλῆς. 24,
27. ἡρακλῆς ὑπὸ μητρὶ, νέον
φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῇ ἀτρέφετο. 24,
101.

ἡρακλῆδας, Herculis filius.
17, 26.

ἡρακλῆς βίη, Herculea vir-
tus, i. e. fortis Hercules. 25,
154.

ἡρακλῆς, celeberrime ille he-
ros. κρατὶ ἔχων λεύκαν, ἡρακλῆος
ἱερὸν ἔργον. 2, 121. φαντί νιν
ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.
(pro ἐρίζην) 4, 8. ἄρχ τοιοῦδε
κρητῆρ' ἡρακλῆϊ γέρον ἱστάσατο
χέρων; 7, 150. ὕδωρ ἐπιδόρ-
πισεν οἰσῶν ἡρακλῆϊ. 13, 37. ἀν-
τίκ ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυρο-
φόνιο ἰδρυται. 17, 20. ἀμφό-
τεροι ἀριθμεῦνται ἐς ἰσχατον ἡρα-
κλῆα. 17, 27. ἡρακλῆα δεκάμηνον
ἐόντα δ' Μιδεῶτις Ἀλκμήνα χαλκήαν
κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 1. ἀπλη-
σασα φαγεῖν βρέφος ἡρακλῆα. 24,
16. ὡς εἶδοντ' ἐπιτίτθιον ἡρακλῆα
θῆρε δὲ ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα
συμπλήγδην. 24, 53. ἡρακλῆα φίλα
παίδευσάτο μάτηρ. 24, 132. θισπέ-
σιον ὕλαοντες ἐπέδραμον Ἀμφιτρύων

νιάδ' ἡρακλῆϊ. 25, 71. βίη πολὺφρο-
νος ἡρακλῆος. i. e. fortis & sapiens
Hercules. 25, 110. αὐτῷ ἐπέβησεν
εὐσκόπῃ ἡρακλῆϊ. 25, 143. ὅφρα
ἐκίτερον φάμεν κλύσι ἡρακλῆος.
25, 191.

ἡρέμα, quiete, leniter. 21,
56.

ἡρη. (pro ἡρα) πάντα γυναῖ-
κες ἴσαντι, (pro ἴσασι) καὶ ὡς
Ζεὺς ἡγάγεθ' (ἀγάγεθ' πον.) ἡ-
ρη. 15, 64. ἐν (ἐν πον.) λέ-
χος τῶνυσιν ἱαύην Ζηνὶ καὶ ἡρη.
17, 133. πολυμήχανος ἡρη. 24,
13.

ἡρι, mane. ἄμμες ἐς δρόμον
ἡρι καὶ ἐς λιμῶνια φύλλα ἐρψύ-
μες. (pro ἐρψομεν.) 18, 39. ἡρι
συλλέξασα κύνιν πυρὸς ἀμφιπόλων
τις ἐψάτω πᾶσαν. 24, 91.

ἡριγενεῖα, (pro ἑνῃ) aurora.
καθαρῆς ἄτερ ἡριγενείας, non-
dum clara aurora. 24, 39.

ἡρίον, monumentum, sepul-
crum. τὴν (scil. ἑκάταν) καὶ
σκύλακες τρεμέοντι (pro τρομέσι)
ἐρχομένην νεκύων ἀνὰ ἡρία. 2, 13.
ὅθι φρυγὸς ἡρίον ἴλε. 16, 75.

ἡρώνα. (pro ἡρώνη) Ἀλκμήνας
ὑἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώνας. 13, 20.

ἡρώνη. Καδμήνη, πολλὰς με-
μελημένη καὶ ἡρώνας. 26, 36.

ἡρως ναυτιλίας μιμνήσκειτο θῆος
ἄστος ἡρώων. 13, 28. Αἴας, ὁ
μέγας βρυσηνῆος ἡρως. 15, 138.
ἱέρων, προτέρους ἴσος ἡρώεσσι. 16,
80. ἡρώες, τοῖ (pro οἱ) πρύθην
ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5. ἡ-
ρώας ἐκαλίσσατο πάντας Μαγνή-
σης ἀπὸ ναῖς Κάτωρ. 22, 78. ἡ-
ρώες κρατερὸν Πολυδεύκεια θαρσύ-
νισκον.

IN THEOCRITVM.

νεσκον. 22, 92. ὕμεις ἐν πάν-
τεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι. 22, 163.
Φίλοι πάντες ἀοιδοὶ τυνδαρίδαίς,
ἔλινε τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν. 22,
216. ἀπὸ τέρνων πλατὺς ἥρως. 24,
78. Λίνος μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἡ-
ρως. 24, 104. ἥπ' ἄγε μοι, ἥρως,
ἵνα γνῶν, ἥτ' ἐτύμως μαντεύομαι.
25, 178.

ἥς pro αἷς. 18, 22.

ἥς. (pro ἦν, erat.) v. ἦναι.

ἥθα. (pro ἥς, eras.) vid.
ἦναι.

ἥθαι, federe. ὀλίγος κῶρος
ἐφ' αἰμασιαῖσιν ἤμενος. 1, 48.

ἥσων, minor, inferior. ἥ
(scil. ἀνδρὸς) θηρία πάντα καὶ ἀ-
νέρες ἥσωνες ἄλλοι. 24, 79.

ἥτε. (pro ἥτε, eratis.) v.
ἦναι.

ἥσυχαι, quiete, clam. 14, 27.

ἦτοι. ἦτοι τῶν μὲν ὑπέρτεροι
ἔρχιντες ἔσονται, ὡς ἐθέλουσιν. 12,
22. ἦτοι δ' κῆρος ἐπῆχε ποτῇ
πολυχανδέα κρῶσσον. 13, 46. ἦ-
τοι ὅγ' ἐνθα καὶ ἐνθα παριτάμε-
νος Δίδας οὐδὲς ἀμφοτέραισιν ἄμυσ-
σεν ἀμειβάδης. 22, 95. ἦτοι τὰ
ἄκρα δὲρ' ἰάγη. 22, 189. ἦτοι
ὅγ' εὐθὺς αὖσεν. 24, 23. ἦτοι
ὅγ' ὠριγνάτο νεοκλῶτα τελαμῶνος.
24, 44. ἦτοι ἄρ' ὡς ἔδοντ' ἐπι-
τίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύνω χήρεσσι
ἔχοντα. 24, 53. ἦτοι δ' μὲν
σύργγα προδῆλος ἔτιχεν ἥς ἦν.
25, 223.

ἦτριον, stamen. 18, 33.

ἡυγῆνος, barbatus. 13, 61.

ἡύτε, velut, seu. 22, 49.

ἡύτε. (pro ἡύτε.) χοροὶν ἔσαν,
ἡύτε κύκνοι, ἀργηταί. 25, 130.

κυρτὴ ῥάχης γένετ', ἡύτε τῶξον.
25, 245.

ἦχος, sonus. ἦχον ἀκῶν. 27,
56.

ἦως, apuroa. ἦλυθες τρίτη σὺν
νυκτὶ καὶ ἡοί. 12, 1.

Θ.

Θαῖθαι, verbum poet. spe-
ctare. Θαῖτο μάχην ἰμφύλιον
ἀνδρῶν. 22, 200.

Θάημα, spectaculum. 1, 56.

Θαητὲς, adspectu, admira-
tione dignus, admirandus.
15, 84.

Θάλαμος. σὺν κακαῖς μαυλαῖς
καὶ παρθένον ἐκ θαλάμῳ καὶ νύμ-
φῃ ἐφόβησε. 2, 136. οἱ ἥς ἀμ-
βρόσιον θάλαμον λευκοσφύρη ἥρας
ὄπλα καὶ αὐτὸν ἄγασι γεννήταν
(ἄγασιν γεννήταν πον.) Δίδας οὐδὲν.
17, 32. πρὸς νεογράφῳ θα-
λάμῳ χορὸν ἐτάσαντο. 18, 3.

τεύχης μοι θαλάμης; 27, 36.
τεύχῳ σοι θαλάμης. 27, 37.

θάλασσα. ἐκ θαλάσσης (pro
θαλάσσης) οἷσεν. 6, 27. ἄλκυο-
νες τορεσεῖντι τὰν θάλασσαν. 7, 57.
τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἔα ποτὶ
χέρσον ἐρεχθῆν. 11, 43. τίς κεν
τῶνδε θάλασσαν ἔχην ἢ κύμαθ' ἔ-
λοιτο. 11, 49. πολλὰς θαλάσ-
σης. 17, 76. θάλασσα πᾶσα καὶ
αἶα καὶ ποταμοὶ ἀνάσσονται Πτο-
λιμαίῳ. 17, 91. παντὰ παρ'
αὐτὴν θλιβομένην (θλιβομένην πον.)
καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θά-
λασσα. 21, 18. παταγὴ εὐρεῖα
θάλασσα. 22, 15.

θαλερώτερον. 14, 32.

θαλία, convivium. σὺν ἄλ-
λοισιν θαλίας ἔχῃ ἑρανίδῃσι. 17, 22.

θάλλον,

I N D E X

θάλλον, *virere*. θάλλοντα σέ-
λινα. 13, 42. ἀγροὺς ἐργάζονται
τεθαλίτας. 16, 90. παρθενικὰ
θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον (θάλλονθ'
ὑάκινθον κόσμον πον.) ἔχουσαι.
18, 2. ὑπτίως ἐν φύλλοις τεθα-
λόντων ἐξετανόθη. 22, 106. βυ-
καλίοις πάντεσσι νομοὶ ὦδε τε-
θαλύτες αὐτὸν ἔασι. 25, 14.

θαλλός, *frons, germen*. τὰς
ἐλαίας τὸν θαλλὸν πρῶγοντι. (pro
πρώγῃσι) 4, 45. θαλλὸν ἀμά-
σας τοῖς ἄρνεσι φέροις. 11, 73.
ἄλειψι μεμιγμένον θαλλῶ ἐπιρρά-
νῃν ἐσομμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24,
96.

θάλπην, *fovere, calefacere*.
ὑπὲρ θάλπει. (pro θάλπῃ, u-
geris) 5, 31. ἄλλον τοῖσα θάλ-
πει φίλον. 14, 38. θάλψας ἐν
πυρὶ ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρω. 25,
249.

θαλύσια, *dies festus Cerei*
sacratus. 7, 3.

θαλυσιὰς ὁδὸς, *via ad ea lo-
ca ducens, ubi Thalytia cele-
brantur*. 7, 31.

θαμβῆν, *obstupescere*. κρα-
τα δαφονδὸν ἀπὸ χθονὸς ὥκ' ἐπάρ-
ρην θαμβήσας. 25, 233.

θάμνος, *fruticetum*. ἐγὼ
θάμνοισιν ἄμα σκιεροῖσιν ἐκρύβην.
25, 227.

θάνατος. θανάτῳ σχεδὸν ἦεν,
mortī proximus erat. 22, 130.
πάρως κατέβηκε παδοῖν πατρὸς ἐῷ
θανάτῳ κεκαρωμένα δηνὰ πέλωρα.
24, 58.

θανέειν &

θανῆν. *vid* θνήσκειν.

θάπτην. μὴ βάθιον τήνῳ πυ-

γίσματος ταφῆς. 5, 43. εὐ μὲν
ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξήνης ξένον
ἄντα. Ep. 11, 3.

θαρρῆν (πον.) ὄρεον, τὸν ἐπ'-
ώμοσα, θαρρῶ. (vet. habet
ταρρῶ.) 21, 62.

θαρσαλίως, *audaciter*. 24,
115.

θαρσῆν. θαρσῆν χερῶν. 4, 41.
θαρσῆν. 4, 44. & 22, 57.
αἵγες ἐμὰ, θαρσῆτε, κερυχίδες.
5, 145. θάρση, ζωπυρίων, γλυ-
κερὸν τέκος. 15, 13. θάρση, Πρα-
ξιόδα. 15, 56. θαρσήσας μοί-
σαισι, σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίματ.
16, 107. παῖσι θαρσήσας
σφετέροισιν ἐπιτρέπη οἶκον ἄ-
παντα. 17, 41. θάρση, μήτ'
ἀδίκης, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι
λεύσσην. 22, 56. θάρση, ἀρι-
στοτόκῃα γύναι, Περσῆϊον αἶμα. 24,
72. θάρση, κῶρα φίλα. 27, 51.
θαρσεῦσ' (pro θαρσεῦσα) ἄρμιν δα-
μάρτη. 28, 3. θαρσῆων καθί-
ζει, (pro καθίζῃ) *sedē*. Ep. 21, 4.

θαρσυνέσκειν, *confirmare*. ἡ-
ρώεις κρατερὸν πολυδεύκεα θαρσύ-
νεσκον. 22, 92.

θάσαθαι. v. θείαθαι.

Θασεὺς, (pro Θησεὺς) *nomen*
herois. πύκα Θασέα φαντὶ ἐν Δία-
λαθῆμεν εὐπλοκάμῃ Ἀριάδνῃ. 2,
45.

θάσσειν, *celeriter*. ἐξω ἀπὸ-
χετο (ἀποίχετο πον.) θάσσειν. 14,
36. φέρε θάσσειν ὕδωρ. 15, 29.
οἶσεν πῦρ ὅτι θάσσειν. (*quam*
celerrime.) 24, 48.

θαύμα, *miraculum*. 15, 2.

θαυμάζειν. ἐκπάγλως θαύμαζε,
(pro θαύμαζε, *mirabatur*.) 25,
114.

I N T H E O C R I T V M.

114. θαύμαζον αὐτός τε ἀναξ,
ε τε δαΐφρων, φυλεύς. 25, 150.

θαυμαζέσκην, mirari. θαυ-
μάζεσκον ἀκρόντες μεθ'ον. 25, 186.

Θεῖα. ὦν γὰρ χ' ἄψηθε, (ὦν
καὶ λαψῆθε πον.) Θεῖα, (Mu-
sae) καλὰ πάντα ποιῆτε. 10, 25.

Νύμφαι ἀκοίμητοι, δηναὶ Θεαὶ ἀγρευ-
ώταις. 13, 44. Μῶσαι Θεαὶ ἐντὶ.

(pro ἡσὶ) Θεῖς Θεαὶ ἀνδόντι. (pro
ἀνδύσιν) 16, 3. ὦ ἑτερόκληοι χά-
ριτες Θεαὶ. 16, 104. κέλλη ἀ-

ριτεύοισα Θεάων πόντ' Ἀφροδίτα.
17, 45. Κύπρις, Θεὰ Κύπρις, ἴ-

σον ἔρασθαι ἀλλήλων. (scil. ὑμῖν
δολίῃ) 18, 51. ἠπὲ, Θεῖα. (Musae)

σύ γὰρ οἶσθα. 22, 116. ὑμῖν
τῆτο, Θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα

πάσαις τῷγαλμα (pro τῷ ἀγαλ-
μα) εὐνοκλῆς Θεῖαι. Ep. 10, 1.

Θεῖσθαι. Θάσαθαι. (pro Θεά-
σαθαι) Θᾶσαι, (vide) φίλος, ὡς

καλὸν ὁσδὴ. 1, 149. τὰν πομ-
πὰν Θάσαθαι. 2, 72. Θᾶσαι θυ-

μυχγῆς ἐμὸν ἄχος. 3, 12. Θᾶ-
σαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διδῶ.

4, 50. Θᾶσαι ταῦτα τὰ τῷ Θῆῳ
Λυτίεσσα. 10, 41. Θατόμεναι

τὸν Ἀδωνιν. 15, 23. Θᾶσαι,
Πραξινόα, περὶ τᾶς Θύρας ὅσος

ὄμιλος. 15, 65. Θᾶσαι τὸν ἀν-
δριάντα τῆτον. Ep. 16, 1.

Θένν, currere. τὰ νιν κύματα
φαίνε ἐπ' αἰγιαλοῦ Θεοισαν. (pro

Θέουσιν.) 6, 12. πρὸθε Θένν ἀ-
νέμων, ventos cursu superare.

8, 54.

Θένον, (pro θῆον.) sulphur.
καθαρῇ πυρώσατε δῶμα Θεήν. 24,

94.

Θήνην, ferire. ἀλλάλῃς ὕλεον
στερεῖς θήνοντες ἱμάσιν. 22, 108.

θῆος, divinus. θῆς κομάτα.
7, 89. ἄγκεια καὶ ποταμοί, θῆον

γένος. 8, 33. θᾶσαι ταῦτα τὰ
τῷ θῆῳ (pro τῷ θῆῳ) Λυτίεσσα.

10, 41. ναυτιλίᾳς μιμνήσκειτο
θῆος ἄνθρωπος ἡρώων. (sic Argonau-
tae dicuntur.) 13, 27. ἱερὸν

θῆοιο παρὰ ῥέον Ἀλφειοῦ. (scil.
ἱερίσκοντο.) 25, 10. σοὶ ἔδρα

θῆοισι μετ' ἀνδράσι. Ep. 14, 3.

θέλγην, mulcere, delinire.
3 βυκόλος ἄμμιγα θελξεί. (pro

θέλξῃ) Ep. 5, 3.

θέλῃν. φάμι τὸ νικασεῖν, ὅσ-
σον θέλω αὐτὸς, κείδων. 8, 7. θέ-

λοισ' (pro θέλῃσα) ὑκλίνθῃνα φύλ-
λα ἐξ ὕψους δρέψασθαι. 11, 26.

δάκρυς, ὅσσα θέλεις. 15, 41. εὐ-
νίκα μ' ἐγέλαξε, θέλοντά μιν ἀδδ

φιλάσαι. 20, 1. ἢ σε θέλω τῷ-
μῳ (pro τῷ ἐμῷ) φαντάσματος

ἡμῖν (pro εἴνῃ) ἄμοιρον. 21, 30.
ἢκ' ἐτι σε θέλω λυπῆν κεχολωμένον.

23, 22. τοὶ πᾶν, ὃ θέλεις, αἵψα
χρῆος ἐκτετέλεσται. 25, 53. χῶταν

(pro καὶ ὅταν) σὺ θέλῃς, μακάρ-
εσσιν ἴσαν ἄγω ἄμεραν. 29, 7.

κᾶν θέλεις, ἀπόβριξον. Ep. 21, 4.

έέμεν. (pro θεῖναι.) ν. τιθέναι.
θέμις, ius, jus. ἢ θέμις, ὃ

ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, ἢ θέμις
ἄμμιν συρίσδεν. 1, 15. διὰ τε

κρίνησι (pro διακρίνη τε) θέμιτας.
25, 46.

Θεμιτὸς, justus. ἢ Θεμιτὸν,
ποτ' ἀνδρῶν κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136.

Θένν, figere. πρὸσι Θένων
σκέλος. 22, 66.

Θεόκριτος, nomen auctoris.
Ep. 22, 1.

Θεός. (pro Θεῖα) ἱλάσκειο τὴν
Θεὸν

I N D E X

ἑδν (Venerem) ἡπὼν ἕρανίαν.
Ep. 13, 1.

Θερύτριον, vestis. 15, 69.

Θερμός, calidus. νύμφην ἐφύβησ' ἔτι δέμνια Θερμὰ λαποῖσιν ἀνέρος. 2, 137. τὰ πρόσωπα Θερμότερ' ἦς, (pro ἡ) ἡ πρόθε. 2, 141. Θερμός ἐώς αὐτῷ με καταΐθῃ. 7, 56. μένος ὅδε προτέρων ταχέων ἔτι Θερμὰ κονίη, τηβόμενος (ὦν Θερμὰ κονίη τηβομένη πον.) καθύπερθε, (in nov. de est comina) ποδῶν ἐκμάσσεται ἔχνη. 17, 121.

Θέρος. ἐπὶ κράνῃν ἐσδόμειοι Θέρος μέσω (μέσω πον. pro μέσω, ut ad Θέρος referatur) ἄμχι. 6, 4. τὸ καλὸν Θέρος ἀνίκα φρύττη. 6, 16. ἐν Θέρῃ πυμάτοισι παρ' Αἰθίοπεσσι νομεύοις. 7, 113. πάντ' ὥσθεν Θέρος μάλα πίνος. 7, 143. ἀδὲ, τῷ Θέρος παρ' ἕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν. 8, 78. τῷ Θέρῃ (Θέρεος πον.) φρύγοντας ἐγὼ τόσσαν μελεδαίνω. 9, 12. τυρὸς ἢ λήπη μ' ἔτ' ἐν Θέρῃ, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ. 11, 36. τὰ μὲν Θέρος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι. 11, 58. ψεύδονται (ψεύδοντο πον.) πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἐφατταν σὺ θέρος μινύθην. 21, 23. μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. 21, 26. ἐς ληνὸς ἰκνεύονται, ἱπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ. 25, 28.

θεσπέσιον, valde. 25, 70.

θεσπέσιος, divinus, ingens. 15, 66.

θεσπίζην, vaticinari. χρησμῶς ἃ πρεσβύτες ἀπώχιστο θεσπίζασα. 15, 63.

Θεσσαλικός. Θεσσαλικόν τι μέλισμα. 14, 31.

Θεσσαλός. ὥς κεν δ Θεσσαλός ἦποι. 12, 14. δ Θεσσαλός ἱπποδιώκτης. 14, 12. Θεσσαλός ἱππος. 18, 30.

Θετιάς, Leda. ὀμνέομεν ἄρτενα τέκνα κῆρης Θετιάδος. (i. e. Castorem & Pollucem) 22, 5.

Θέτυλις, nomen foeminae. φέρε Θέτυλι. 2, 1. ἐπίπασσε, Θέτυλι δηλαῖα. (in nov. post Θέτυλι est punctum.) 2, 19. Θέτυλι, τὰ κύνες ἄμριν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. Θέτυλι, λαβοῖσιν τὸ τὰ θρένα ταῦθ' ὑπόμαζον τῆς τήνῃ φλιᾶς. 2, 59. ἄγε, Θέτυλί, μοι χαλεπᾶς νίσω ευρέ τι μάχος. 2, 95.

Θέτις, mater Achillis. 17, 55.

Θευγενής, nomen foeminae. Θευγενίδος ἦνεκ' εὐσφύρω. 28, 13. εὐαλάκατος Θευγενὺς ἐν δαμότισιν πέλῃ. 28, 22.

Θευχαρίλας, nomen viri. ἃ Θευχαρίλα τροφός. 2, 70.

θεωρῆν. Πενθὺς ἀλιβάτῃ πέτρῃς ἄπο πάντ' ἐθεώρῃ. 26, 10.

Θέβρι, nomen urbis. αἱ Μινύκων ὄρχομεν ἐν φιλέοισιν, ἀπεχθόμενον ποτε Θέβρις. 16, 105. ἐς Θέβρις ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἱμάτι πᾶσαι. 26, 25.

θηῆσθαι, spectare. παντοῖον ἐν ὕρῃ θηεύμενοι (pro θηύμενοι) ἄγριον ὕλην. 22, 36. Λυγρὸς ἐπὶ πάντας ἰὼν θηῆτο βοαύλης. 25, 108.

θηλάζαν, lactere; sugere. λεαίνας μασθῶν ἐθήλαζε. (ἐθήλαξε πον.) 3, 16. κατέκοψα θηλάζοντα χοῖρον. 14, 15.

θήληα,

IN THEOCRITVM.

θήληα, foemina. ἢ θήληα δλ-
ρία. (in nov. θήληα ad prae-
cedentia refertur, hoc mo-
do: τὸ χρῆμα σοφώτερον ἢ θή-
ληα.) 15, 145. δίχα θηλειῶν,
separatim a vaccis. 25, 107.

Θηλύνεσθαι, lascivire. πολλὸ
τῆ μορφῇ θηλύνετο. 20, 14.

θηλυς, foemineus. θήλυν ἀπὸ
χρῶντος κύκνον ἔγνω. 16, 49. θή-
λυσ νεολαία. 18, 24.

θηλυτέρα, foemina. ἐν πινυ-
ταῖς περικλειτὰ βρενίκα ἔπρεπε
θηλυτέρας. (pro θηλυτέραις) 17,
35.

θηλυτόκος, foemellas pariens.
ἄπασα (scil. βδεις) ζωτόκοι ἦσαν
περιόσια, θηλυτόκοι τε. 25, 125.

θῆν, partic. expletiva. τὴν
θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχιο λυγίζῃν.
1, 97. καὶ γὰρ θῆν ἡδ' ἡδὲ ἔχω
κακὸν. 6, 34.

θῆν, pro δὲ. λέγομεν πρῶαν
θῆν πάντα. 15, 15.

θῆν pro θῆν, diu, dudum.
ὑμεῖς θῆν ἐρεθίσδετε τῶς καλαμευ-
τάς. 5, 111. τὴν θῆν τάδε τερ-
πνὰ πεπνυμέναις. 7, 83.

θῆν, profectio. αἶψα θῆν λέ-
γεταί τις. 14, 43. πείραθ θῆν
πάντα τελευτᾷ. 15, 62.

θήρ, fera. οἷα θῆρ ὕλας ὕ-
ποπτύησι κυναγῶς. 23, 10. ὡς
ἦδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα θῆρε δύω
χάρεσσιν ὑπὲρ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα.
24, 54. δέρμα θηρὸς ἐρῶν. 25,
63. ἢ κ' ἂν τοι θηρῶν τις ἐδήριον
περὶ τιμῆς. 25, 82. δπὸτ' ἐκ
λασίσοιο θοοὶ προγενέσθαιτο (pro προ-
γένοιντο) θῆρες ἐς πεδῖον δρυμοῖο.
25, 134. δέρμα θηρὸς ἀριφρα-

δέας ἀγροῖαί χειρῶν καρτερὸν ἔρ-
γεν. 25, 175. ὁ μ' ἦδε περιγλη-
νόμενος ὕσσος θῆρ ἄμοτος. 25,
242. τρηχὺν ἑάξα ἐπὶ λασίσοιο
καρήατος ἀγριέλαιον θηρὸς ἀμαι-
μακέτοιο. 25, 258. ὁ θῆρ ἐβαν-
νε δειλῶς. 30, 15. πάντων κά-
κισι θηρῶν. 30, 18. ὁ θῆρ ἔλεξεν
ᾧδε. 30, 21.

θηρίον. θηρία τὰλλα διώκει. 1,
110. πολλὰ θηρία πομπεύσκε
περιπαθόν. 2, 68. τὰ θηρία πάν-
τα διώκειν. (pro διώκειν, perse-
qui.) 5, 107. τυτθὸν θηρίον ἐν-
τὶ (pro ἐν) μέλισσα. 19, 6. ὅ-
πως κακὰ θηρί' ἀνέγνω κείλη ὑπὲρ
σάκεος. 24, 23. ἢ (scil. ἀνδρες)
καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἦσαν-
τες ἄλλοι. 24, 79. οἷον τῆτο θεοὶ
ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 79.
Ἀργείων τις ὅλεσε θηρίον, αἰνο-
λύοντα, κακὸν τέρας ἀγροῖαίς.
25, 168. εἰπὼς ὅλεσθαι τῶδε θη-
ρίον αὐτὸς ἐπέφνε. 25, 181. κτεῖ-
ναι μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν. 25, 205.

θήσειν, et

θήσεσθαι, vid. τιθέναι.

θιάσος, coetus tripudian-
tium. τρεῖς θιάσος (pro θιάσος)
ἐς ὅρας ἄγαγον. 26, 2.

θίγειν, attingere. ἡδέτι πῶ
ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγειν. (pro ἐθί-
γεν.) 1, 59.

θιν vel θις, litus. ἐκβάντες
ἐπὶ θιν. 13, 32. ἐκβάντες ἐπὶ
θιν βαθύν. 22, 132.

θλᾶν, contundere. σκληραῖ-
σι τεθλασμένος ἕατα πυγμαῖς. 22,
45.

θλίβειν. θλίβεται εὐνόα ἄμ-
μιν. 15, 76. ἀτυκὰ χεῖλα θλί-
βειν,

I N D E X

βειν, urbanos osculari. 20, 4.
παντ᾽ παρ' αὐτὴν θλιβομένην (θλι-
βομένη πον.) καλύβην τρυφερὸν
προσέναχε θάλασσα. 21, 18.

θνάσκειν. (pro θνήσκειν.) Δά-
φνις ἐπεὶ θνάσκει. 1, 135.

θνατός. (pro θνητός) Κύπρι,
θνατοῖσιν ἐπεχθής. 1, 101. οἱ
θνατοὶ πελόμεσθαι. 13, 4. τὸ ἄ-
θανάταν ἀπὸ θνατῶν ἀνθρώπων
ἐποίησας Βερονίκαν. 15, 106. δι-
ζημαι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος
ἐνθῶ σὺν μοίραις. 16, 68. ὦ ἄμ-
φω θνατοῖσι βοήθοι. (sic Callor
et Pollux vocantur.) 22, 23.

θνήσκειν. τήνεν χῶ' κ' δρυμοῖο
λέων ἀνέκλαυσα θανόντα. 1, 72.
ἢδ' ἐγὼ, πότερον τεθνήκαμες (τε-
θνήκαμες πον.) ἢ ζοῖσι εἰμὲς. (pro
ἔσμεν.) 2, 5. μόνας σέθεν (pro
σε) ἢδὲ θανοίσας (pro θανήσας)
λασεύμεσθαι. 4, 38. ἀνέλπιστοι
θανόντες. 4, 42. χρήματα ζώνον-
τες ἀμαλδύνησι θανόντων. 16, 59.
μὴ θάνης λιμῶ. 21, 67. ἐκ βυθῆ
ἔλκετε νᾶας αὐτοῖσιν ναύταισιν δι-
ομένοις θανέσθαι. (pro θανείσθαι,
infinit. fut. 2. med.) 22, 18.
βύλευον, ὅπως λασιαύχενά βύρσαν
θνήδς τεθνεῖστος ἀπὸ μελίων ἐρύ-
σαιμι. 25, 273. πάντων, ὧν ἐπ-
είκειν, ἔχει τεθνατῶς ὁ σαρπητῆς.
Ep. 11, 5. ἐν ἀλικίᾳ θανῶν. Ep.
14, 2.

θνητός. θνητὰ πάντα πυρὶ
τραχίνιος ἐξεῖ. 24, 81. παῖδες
ἀθανάτων τοιοῦδε μετὰ θνητοῖσιν
ἵασι. 25, 41.

θολερὸς, turbidus, sordidus.
ἔδατι νίζειν θολερὰν ἰοιδέει πλίνθον.
16, 62.

θολία, petasus. τὰν θολίαν
κατὰ κόσμον ἀμφίδες. 15, 39.

θοῶς, celer, velox. θοὰ ἱπ-
ποι. 2, 49. ἢδὲ τις αἰγιαλὸνδε
θοᾶς ἐξάλατο ναὸς. 17, 100. μά-
λα πολλὰ θοῶν ἐξέρρατ' ἀγώνων κει-
μήλια. 24, 120. ὁπότε' ἐκ λα-
στοῖο θοῶι προγενόατο (pro προ-
γένειντο) θῆρες ἐς πεδῖον δρυμοῖο.
25, 134.

θορυβεῖν, turbare. αἰφνίδιον
θορυβεῖσιν (pro θορυβῆσιν) ἐφι-
τάμεναι (ἐπιτάμεναι πον.) μελε-
δῶναι. 21, 5.

θούριος, nomen viri. ἃ ποι-
μνα τῷ θουρίῳ (pro τῷ θουρίῳ) ἐπὶ
συβάρτα. 5, 72.

θοῶς, celeriter. οἱ θοῶς συν-
άγεσθαι (pro συνηγέσθαι) ὑπὸ
σκικρᾶς πλατανίσῳ. 22, 76. ἐκ
δὲ χύθῃ (pro ἐξιχύθῃ δὲ) μέλαν
αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος. 22,
125. τοῖσι (scil. ὀνύχεσσι) θοῶς
κπέδειρα. (scil. δέσμα) 22, 278.

θρακισί, more Thracico.
14, 46.

θραῖσσα, Thressa. 2, 70.

θρασὺς, audax. ἐπιόντα μέ-
νειν θρασὺν ἀσπιδιώταν. 14, 67.

θρεῖσσα, Thressa, foemina
Thracica. ὁ μικρὸς τέδ' ἔτευξε
τᾷ θρεῖσσαι (pro τῇ θρεῖσση) τὸ
μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὀδῶ. Ep. 18, 1.

θρηνεῖν, lamentari. δρύες αὐ-
τὸν ἐθρήνευν. (pro ἐθρήνουν.) 7,
74.

θρηξ. νέφη ἐλαυνόμενα προ-
τέρωσε βίη θρηκὸς βορέαο. 25,
91.

θρίξ. ἔρρειν ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι
τρίχες. 2, 89. τίς τρίχας ἀντ' ἐ-
ρίων

IN THEOCRITVM.

ῥῥων ἐποκίξατο. 5, 26. θρίξ ἀνὰ μέσσον. 14, 9.

θρίον, (vet.) solium, herba. περί θρία (θρία πον.) πολλά πέφυκει. 13, 40.

θρόνον, medicamentum, venenum. λαβύσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον τᾶς τήνω φλιάς καθυπέρτερον. 2, 59.

θρόνος, solium. τὰ (quae) καὶ ζαιὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα. 7, 39.

θρυλλεῖν, susurrare, garrere. τοὶ μὴ μακρὰ θρυλλοίμι. 2, 142.

θρύπτειν, comminuerē. Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει. 17, 80.

θυγάτηρ. μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἰδεῖν ἃ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδες αἰοῖδες. 15, 97. ἃ Βερονικεῖα (Βερονικεῖα πον.) θυγάτηρ, ἑλένα εἰκυῖα, Ἀρσινόα. 15, 110. πολλὰς Δίδες φιλοῦντι (pro φιλέουσι) καὶ ἄλλας θυγατέρας. (i. e. Musae.) 16, 102. εἰλειθυῖαν ἐβώσατο λυσίζωνον Ἀντιγόνας θυγάτηρ (i. e. Berenice) βεβαρημένα ῥοδίσσιν. 17, 61. ζαιὸς τοὶ θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὥχετο χλαῖναν. 18, 19. ἡμῖν τοὶ Δεύκιππος εἰς ἔδωκε θύγατρας τάσδε πολὺ προτέραις. 22, 147.

θύειν. νῦν θύσῃ (pro θύσω) τὰ πίτυρα. 2, 33. ὅκκα θύοντι (pro θύουσι) τὰ ἥρα. 4, 21. ἀνὶκ' ἐθύσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5, 11. αὐταῖς (scil. μῶσαις) χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἐθύσα. 5, 81. θύσας ταῖς Νύμφαις. 5, 139.

θυμαλγής, animum dolore afficiens. θᾶσαι θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. 3, 12.

θυμαρεῖν, animo diligere. ὥς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος. 26, 9.

θύμβεις, nomen fluvii. πεταμοί, τὸ χεῖτε καλὸν κατὰ θύμβειδος ὕδαρ. 1, 118.

θυμὸς. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. βαρὺν (βάρην πον.) ἀνὰ θυμὸν ἔχουσα. 1, 96. ἃς (scil. φλιάς) ἐτι καὶ νῦν ἐκ θυμῷ (pro θυμῷ) δέδεμαι. 2, 61. ὥς μεν περί-θυμὸς λάφθη θειλαῖας. 2, 82. τὸ δὲ μάλα θυμὸν λένει ἀμέτρεον. 7, 29. ὥς αὐτῇ κατὰ θυμὸν δ' παῖς πεπονάμενος εἴη. 13, 14. ἐπεὶ γλυκὺν ἔξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδὶον συγῆ Ἀχέροντος. 16, 41. ἐκ θυμῷ τέργισα κασίγνητόν τε πόσιν τε. 17, 130. ὅππα θυμὸς ἐκάτω, unde unicuique libet. 22, 11. ἐν θυμῷ κεχολωμένος. 22, 87. ἄρρηκτον ἔχων ἐν τήθει θυμὸν. 25, 112. ἵνα γνῶ κατὰ θυμὸν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ ὕκλ. 25, 177. πᾶς οἱ αὐχὴν θυμῷ ἐνεπλήσθη. 25, 244.

θύννος, nomen piscis. τῶς θύνως (pro τῆς θύννης) σκοπιάζεται Ὀλπις δ' γριπεύς. 3, 26.

θύος, victima, suffimentum. νιν ἐκ θυέων καταθύσσαι. 2, 10. τῆδε τυχῶν ἐβέλω τρισσὰ θύη τέλεισαι. Ep. 4, 16. ὅς μιν ἐπ' ἡμᾶρ ἀεὶ θυέσσιν ἰκνεῖται. Ep. 7, 3.

θύρα. ὕδὲ θύρας ἄρῃαξεν ἀνάρσιος. 2, 6. ὥς κείνος δινεῖτο πᾶθ' ἀμετέρῃσι θύρησιν. 2, 31. ἐγὼ μιν (νιν πον.) ὥς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὕδαν ἀμειβόμενον ποδὶ κήφῃ. 2, 104. ἃ θύρα εἶχετο μο-

INDEX

χλῶ. 2, 127. ἐγὼ κλαῶ (pro κλείω) θύρας. 6, 32. πρὸ θυρῶν (pro θυρῶν) μεν ἀπὸ σπόρων ἄσκαλα πάντα. 10, 14. θᾶσαι, Πραξινύα, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὁμιλος. 15, 65. ὁ αὐτ' ᾤξε θυρας. 23, 53. ὅθι ταθμὰ κοῖλα θυράων (pro θυρῶν) οἴκῃ. 24, 15. τριβρεὲς θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας. 24, 49.

Θύρσις, nomen viri. τῷ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες. 1, 19. Θύρσις ὅθ' ὥξ (pro ὁ ἔξ) Αἴγνας, καὶ Θύρσιδος ἀδεία (ἄδ' ἂ ποιν.) φωνᾶ. 1, 65. πληρεὲς τοι μέλιτος τὸ καλὸν τόμα, Θύρσι, γένοιτο. 1, 146. ἃ δέλαιε τὸ Θύρσι. Ep. 6, 1.

θυώδης, victimas redolens. μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεις εἴσατο (εἶσατο ποιν.) νηῶς. 17, 123.

Θυώνιχος, nomen viri. χρίην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. 14, 1. πράτσομες ἔχ' ὥς λῶσα, Θυώνιχε. 14, 3. ἐγὼν, τὸν ἴσης τυ, Θυώνιχε. 14, 34. ὥς (quod in nov. deest) μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα (γεύετο ποιν.) πίσσας. 14, 51.

θῶκος, sedes, confessus. 1, 22.

θωρήσσειν, armare. θωρηχθεὶς ἐπὶ βροχὸν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν. 17, 101.

θῶς, animal lupo simile. τήνον μὲν θῶες, τήνον λύκοι ὠρύσαντο. 1, 71. ὦ λύκοι, ὦ θῶες. 1, 115.

θῶτερος, pro τὸ ἕτερον. 11, 32.

I.

ἱάειν, exhilarare. τὰ δὴ μάλα θυμὸν ἱάει ἀμέτερον. 7, 29. χλοεροῖσιν ἱαινόμενοι μελέεσσιν. 27, 66. κραδίη οἱ ἔνδον ἱάνθη. 27, 69.

ἱάλεμος, flebile, lugubre carmen. Σπέρχιν, τὸν ἱάλεμον ἠρίτευε. 15, 98.

ἱάμβος, genus carminis. εἶσδε τὸν πάλαι ποιητᾶν, τὸν τῶν ἱάμβων. Ep. 19, 2.

ἱαολκός, nomen urbis. Ἴκετο ἐς ἀφνειὰν ἱαολκὴν Ἀλκμήνας υἷος. 13, 19.

ἱάπτειν, nocere, laedere. με ἐς ὅτεον ἄχρῃς ἱάπτει. 3, 17.

ἱασίων, nomen viri. Ζαλῶ ἱασίωνα. 3, 50. idem cum sequ.

ἱάσων, notissimus ille heros. τὰ ἱάσονος ὕστερα πάντ' ἦς. (pro ἦν.) 13, 67. v. ἱήσων.

ἱατρὸς. γινώσκειν (pro γινώσκειν, scil. τῷτο τὸ φάρμακον) εἶμαι τὸ καλῶς, ἱατρὸν εἶντα. 11, 5.

ἱάειν, dormire. ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἱάων Ἐνδυμίων. 3, 49. λέχος τόρυυσιν ἱάειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ. 17, 133.

ἱάχειν, resonare. περὶ ἱάχε δῶμ' ὕμεναια. 18, 8.

ἱαχεῖν, vociferari. ὥς εἶδαντ' ἐπιτίτθιν Ἡρακλῆα θῆρε δύω χεῖρεςσιν ἔχοντα, συμπλήγδην ἱαχῆσαν. 24, 55.

ἱάων. ἱάονες ἄνδρες (i. e. Homeri) ἀοιδὰ. 16, 57. οἰκήσεις κατὰ Μίλακτον ἐρατεινὰν μετ' ἱαόνων. 28, 21.

ἱγνύα, poples. μακρὴν παρ' ἱγνύα.

IN THEOCRITVM.

ἰγνύουσιν ἐλίξε κέρκον. 25, 242. πέπλος ἐκ ζατῆρος ἐπ' ἰγνύ' (pro ἰγνύα, accusat. dualis) ἀνιερύσασαι. 26, 17.

Ἰδα, nomen montis. ἔρπε ποτ' Ἰδαν. I, 105. Ἰδαν ἐς πολυδένδρον ἀνῆρ ὑλητόμος ἐλθών. 17, 9.

Ἰδάλιον, urbs Cypri. ἂ γολγὲν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας. 15, 100.

Ἰδας, nomen viri. δ καρτερός Ἰδας. 22, 140. Ἰδας καὶ ὁμαίμος ἐμὸς κρατερός Πολυδεύκης χεῖρας ἐρωήσασιν ἀπεχθόμενος ὕσμινος. 22, 173. κρατερός Ἰδας κεκλιμένος θάειτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22, 199. Μισσάνιος Ἰδας. 22, 208.

Ἰδέα, species, forma. ὡς εὖ τὰν Ἰδέαν τὰς ἀρμονίας ἐμέτρησιν. 10, 39. Ζᾷ τὰν σὰν Ἰδέαν. 29, 6.

Ἰδέειν, verbum poet. videre. ἄρα Ἰδέσω (pro Ἰδέσω) αὐτὰν. 3, 37. Ἰμείρων Ἰδέειν. 25, 184. ὃ πρὶν πόδας ἔσχον, πρὶν Ἰδέειν. 25, 222.

Ἰδεῖν. Ἰδ' (τοὶ δ' ποτ.) δ τρέγος ἔτος. 5, 30. Ἰδ' ἂ χάρις ἐς τί ποθέρπει. 5, 37. καὶ μ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς Ἰδοῖσα (pro Ἰδέσα) τὰς δαμάλας παρελώντα. 8, 72. ὡς νιν Ἰδα. 2, 9. ὡς Δέλφιν Ἰδοίμι. 2, 50. ἂ Ἀταλάντα ὡς Ἰδεν. 3, 42. ὅδ' τίς μιν ἠγνοίησιν Ἰδῶν. 7, 14. ὡς κεν Ἰδῶ, τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν φυθὸν ὕμμιν. 11, 62. χαῶν (pro καὶ ἄν) εἶπας Ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι. 15, 25. Κέως ὁλόλυσεν ἰ-

δοῖσα. 17, 64. ὅδ' ἰχθύν χεύσσει, ὡς Ἰδες, (nov. sed vet. loco ὡς Ἰδες legit εἶδες ἢ) εὖρες. 21, 64. δεινὸς Ἰδεῖν. 22, 45. ὡς Ἰδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ τόμα τε γναθμὸς τε. 22, 100. ἀλλάλων εἴ πε τι χρεὸς γυμναθὲν Ἰδοῖεν. 22, 188. ἐππύταν ἠρτημένον ἐν προθύροις τοῖσι τεῖσι Ἰδης. 23, 37. ἦται τῷτ' ἄμαρ, δπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ καρχαρόων εἰσεῖσαι Ἰδῶν λύκος ὃκ ἐθελήσει. 24, 85. σκύτος αὐτὸν Ἰδῶν χαρποῖα λέντος. 25, 142. Ἀμφιτρυωνιάδα βίην ὑπέρσπλον ἰδόντες. 25, 152. πάρος ἐμὲ καῖνον Ἰδέσθαι, antequam illud me videret. 25, 215. Αὐτοῦτα πρῶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν Ἰδέσα. 26, 12. ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' Ἰδῶν. 28, 6. σεῦ τὸ καλὸν τις Ἰδῶν ῥέθρος αἰνέσαι. 29, 16.

Ἰδεῖν, sudare. ἦνυσ' Ἰδῶν τὸν ἄεθλον. 21, 52.

Ἰδιος. τὸν νεκρὸν εἶδεν αὐλᾶς ἐξ Ἰδίας ἠρτημένον. 23, 54.

Ἰδμεν. (pro Ἰδάναι.) vid. Ἰδάναι.

Ἰδμεναι. (pro Ἰσασθαι.) vid. Ἰσάναι.

Ἰδρίη. (pro Ἰδρία.) scientia, solertia. Ἰδρίη μέγαν ἄνδρα παρῆλυθες. 22, 85.

Ἰδρις, sciens, peritus. 25, 247.

Ἰδρύειν, collocare. ἀντία Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφύνοιο Ἰδρυται. 17, 21. αὐτὸς χρυσῷ περικαλλέας ἢ ἰλέφαντι Ἰδρυσεν. 17, 125.

Ἰδρῶς, sudor. ὃκ μετὰ πω Ἰδρῶς μεν κοχύεισκειν (κοχύεισκειν nov.) ἴσον

INDEX

- ἵσον νοτίαισιν ἱέραις. 2, 107. σάρκες ἰδρῶτι συνίζανον. 22, 112.

ἰέναι, ire. ὅπως τῆσιν Διομήδεος ἄσσαν ἰοῖσα. (pro ἰῶσα.) 1, 112. λήγεται βακολικᾶς, μῶσαι, ἴτε λήγεται κοιδᾶς. 1, 127. 131. 137. et 142. ὦδ' ἴθι, κισσαίθα. 1, 151. εἶδον Δέλφιν δμῶ τε καὶ εὐδάμιππον ἰόντας. 2, 77. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121. αἱ σιμαὶ λειμωνόθι ἰοῖσαι (pro ἰῶσαι) κέδρον ἐς ἀδείαν μέλισσαι. 7, 80. ἴθ', ὦ κόλε. 8, 51. οἷχῃ εὐθὺς ἰοῖσα, (pro ἰῶσα) ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με. 11, 23. ἄλλον ἰοῖσα θάλαπε φίλον. 14, 37. ἴθι, τῶμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον) καὶ τὰν περὶνατρέϊδα λαζεῦ. 15, 21. ὕδεις κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα. 15, 48. αἱ σκυζόμενοι γυμνοῖς ποσὶν οἶκαδ' ἴασι, eunt. 16, 8. ἐπεὶ δαίτηθεν ἴσι φίλος ἐς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 28. ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας. 22, 78. ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴστο πρόσω. 22, 87. ἐς λίκτρον ἰὼν. 24, 62. ἴομεν πρὸς μιν. 25, 60. ἔκνη ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. ἱεσυμένως ποτὶ ταῦλιον (pro τὸ αὐλιον) ἴζεν ἰόντες. 25, 84. ἐπὶ πάντας ἰὼν βοαύλης. 25, 108. μάχηνδε κατὰ χροδὸς ἦσαν δερμὴν. 25, 136. πολλὸν ἐν ἄλλοις βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 141. βάλον (jesci) ἄσσαν ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κινεῶνα. 25, 229. χειμερινὸς μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις. Ep. 8, 2.

ἰέναι, mittere. φίλα τέκνα φίλως ὑπὸ μητέρας ἴει. 25, 104.

ἱερὸς. ἢδ' Ἀκίδας ἱερὸν ὕδωρ. (scil. εἴχετε.) 1, 69. κρατὶ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος. 2, 121. ἐντὶ (pro ἐπὶ) ἡδὲν ἱερὸν. 5, 22. τὸ ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ νυμφᾶν ἐξ ἀντροῖο κατειβόμενον κελεύσδεν. 7, 136. μυσάων τίειν ἱερὸς ὑποφήτας. 16, 29. ἐξ ἱερῶν τεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων. 16, 47. ἡδὲ Διωνύσει τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας ἴκετο. 17, 112. ὦδε ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη. 17, 131. ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥέον Ἀλφειοῖο (scil. ἐβόσκοντο.) 25, 10. Ἀπόλλωνος νομίοιο ἱερὸν ἀγνὸν. 25, 22. ἱερὸν (scil. ταῦροι) Ἡελίη. 25, 130. Ἀργεὺς ἐξ ἱεροῖο. (pro ἱερῷ) 25, 170. ἱερὰ ἐκ κίσας πεποναμένα χερσὶν ἐλοῖσαι. 26, 7. χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν. 28, 7. σακὸς εὖ ἱερὸς περιδέδραμεν. Ep. 4, 5. εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱερῆς (pro ἱερᾶς) κῆφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4.

ἱέρων, rex Siciliae. ἐν αὐτοῖς ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι, ζώνονται. 16, 80. ὑψηλὸν ἱέρωνι κλέος φορέοιεν κοῖδοι. 16, 98. ὕμνειν αἰχμητὰν ἱέρωνα. 16, 103.

ἴζειν, confidere. ἱεσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἴζεν ἰόντες. 25, 84.

ἱησένιος. (pro ἱασόνιος.) πολλοὶ ἄνδρες ἱβαινον ἱησονίης (pro ἱας) ἀπὸ νῆδς. 22, 31.

ἱήσων. (pro ἱάσων.) 13, 16.

ἱητῆρ, (pro ἱατῆρ) medicus. ἱητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσόμενος, Νικίᾳ. Ep. 7, 2.

ἱθὺ, recta. 14, 42.

ἱθύνειν,

IN THEOCRITVM.

· ἰθύνειν, dirigere. μήτε κομάτα τὸ πλέον ἰθύνης, neque Comatae plus juris, quam par est, tribuas. 5, 71.

ἰκάνειν, verbum poet. pervenire. ξενίων τυχῶν πάλιν οἴκαδ' ἰκάνεις. 22, 60. ὅτε τύμβον ἴκανον (pervenerunt) ἀποφθιμένον Ἀφάρῃος. 22, 141. ἀθανάτων φραδῇ τινος ἐνθάδ' ἰκάνεις. 25, 52. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λίς ἦεν, ἴκανον. (pervenit.) 25, 211. μνηστῆς τεὸς ἐνθάδ' ἰκάνω. 27, 23.

ἰκάραι πέτραι. πέτραισιν ἐν ἰκαρίζεσι δοκεύσας. 9, 26.

ἰκεῖν, verbum poet. venire. ἐπὶ τὸν ἀπρακτοὶ ἴκωντι. (pro ἴκωσι.) 16, 12.

ἴκελος, similis. ὡς καὶ Δέλφιν ἴδομι, καὶ ἐς τὸδε δῶμα περῆσαι (περήσαι ποιν.) μακρομένω ἴκελον. (ἴκελος ποιν.) 2, 51.

ἰκνεῖσθαι, venire. τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκειο (pro ἴκω, pervenisti) μῶσας. 1, 20. φράζεο μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἴκετο, πύτνα Σελάνη. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. ἐς τεδν ἄντρον ἰκοίμαν. (pro ἰκοίμην.) 3, 13. εὐπλοον ὄρμον ἴκοιτο. 7, 62. ἴκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν ἱερὸν Ἀλκμήνας υἱός. 13, 19. ἑλλάσποντον ἴκοντο. 13, 29. πεζὸς ἐς κόλῳς τε καὶ ἄξιον ἴκετο φαῖσιν. 13, 75. ἐς καλιόντων (scil. δώματα) θαρσύνας μοῖσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν. (pro ἰκοίμην.) 16, 107. ὅδ' Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶ-

νας ἴκετο. 17, 113. φοῖνικα ὅσον λῶρον ἴκετ' ἀκωκή. 22, 195. ἔλβιοι ἄω ἴκοισθε. 24, 9. πολυεργὸς ἐς ληνὸς ἰκνεῖνται. (pro ἰκνεῖνται.) 25, 28. δεδεγμένος, ὅππῃ ἴκοιτο. 25, 228. πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι, antequam venirem. 25, 258. μιν ἐπ' ἡμᾶς ἀεὶ θυέσσιν ἰκνεῖται. Ep. 7, 3.

ἴλαος, propitius. αἴ τ' (scil. λιμένας Νύμφαι) ἐμὴν ἴλαοί τε καὶ εὐμένεες τελέθουεν. 5, 18. μόνον ἴλαος Ἀστεμῖς εἶλ. 27, 15.

ἰλάσκεσθαι, placare. ἰλάσκες (pro ἰλάσκες, placa) τὴν θεόν. Ep. 13, 1.

ἰλεός, spelunca. ἐπ' ἑσχατὰ γῆς ἔλαβ' ἐνθάδ' ἰλεόν, ἐκ οἴκησιν. 15, 9.

ἴλημι, propitius sum. ἴλαθι, φίλ' Ἀδωνι. 15, 143.

ἰλιάς. ὑμνήσας ἰλιάδας μάχας. 22, 220.

ἰλίον, nomen urbis. 22, 217.

ἴλος, nomen viri. ὅθι φρυγὸς ἦσαν ἴλῃ. 16, 75.

ἰμάς, lorum. ὑμνέομες παλαιόκεα χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας ποιν.) βοείοισιν ἰμάσιν. 22, 3. τίς, (scil. ἐστίν) ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμὰς συνερείσω ἰμάντας. 22, 68. περὶ γυῖα μακρὸς εἴλιξαν ἰμάντας. 22, 81. ἀλλάλῃς ἔλεγον τερεοῖς θείοντες ἰμάσιν. 22, 108. πύκται δεινοὶ ἐν ἰμάντεσσιν. (pro ἰμάσιν.) 24, 111. ἀργεῖς δῖφοι χρόνῳ διέλυσαν ἰμάντας. 24, 122. ἀμφὶ πόδεςσιν ἐντμήτοισιν ἰμάσι καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102.

I N D E X

ἱμεῖρεν, desiderare, appetere. τί μάχης ἱμεῖρεται. 22, 145. ἱμεῖρων ἰδέειν. 25, 184.

ἱμέρα, vel ἱμέρα, nomen fluvii. 5, 124. ἱμέρα αἶτε (scil. δρύες) φύονται (pro φύοσι) παρ' ὄχθαισιν ποταμοῦ. 7, 75.

ἱμερόεις, amabilis. βάλλετε μοι τῆξισι τὸν ἱμερόεντα φιλῶνον. 7, 118.

ἱμερος, desiderium. αἰὶν πλεονῶν ἔχοι ἱμερος αὐτόν. 16, 65. τᾶς πάντες ἐπ' ἑμμασιν ἱμεροὶ ἐν-τὶ. (pro εἰσι) 18, 37.

ἱμερόφωνος, amabilem vocem habens. χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερόν φυτὸν. (sic Theocritus Niciam, amicum suum, appellat.) 28, 7.

ἱμερτὸς, amabilis. δ τὸν κροχόντα κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κροτὶ καθ'απτόμενος. Ep. 3, 4.

ἰνᾷλλεσθαι, simile esse. αἱ ὑπένερθεν ἄλλα (ψάμμοι πον.) κρυτάλλῳ ἢ δ' ἀργύρῳ ἰνᾷλλοντο. 22, 39.

ἰόν, occiput, tendo. 25, 264.

ἰνώ, nomen foeminae. ἰνώ, καὶ αὐτενόα. 26, 1. ἰνώ ἐξῆξε σὺν ὤμοπλάτῃ μέγαν ὤμον. 26, 22.

ἰξὺς, lumbus. πάντοθεν εἰλισθέντος ὑπὸ λαγύνας τε καὶ ἰξὺν. 25, 246.

ἰοειδής, perspicuus, unicolor. ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον. 16, 62.

ἰόν, viola. νῦν ἴα μὲν φορεῖται

τε βάτοι, φορεῖται δ' ἀκανθαί. Ἰ, 132. καὶ τὸ ἰόν καλὸν εἶναι ἴναι, καὶ ταχὺ γηρα. 23, 29.

ἰδς, aerugo. ἑδέ κεν ἰδν ἀποτρίψας τινὶ δοίη. 16, 17.

ἰδς, jaculum, sagitta. ἐλὼν κοίλῃν φαρέτραν, ἰδν ἐμπλείην, νεύον. 25, 207. περὶ ἰδν ἐχέοντον εἶδον ἔβησα. 25, 213. ἢ δ' ὥς ἐπὶ βύρσαν ἔδον πολυνόοντος ἰδς. 25, 238.

ἰδς, venenum. βαρὺν ἐξέπτυσεν ἰδν. 24, 19.

ἰος, ἴα, ἴον, unus, idem. ἢ πᾶσαι βέσκονται ἴαν βόσιν. 25, 8.

ἱελος, lanugo. πρῶτον ἱελον ἀπὸ κροτάφων καταβέλλων. 15, 85.

ἱππαλίδας, cognomen Castoris. 24, 127.

ἱππειος, equestris. ἱππείαι (ἱππεῖαι πον.) κόρυν σκεπάουσιν ἐθίζονται. 16, 81.

ἱππεύς, πολλοὶ ἱππῆες. 17, 93. ἱππῆες, κισσῖται, ἀθλητῆρες, ἀοιδοί. 22, 24. ἱππῆεσσι κελεῦσαι. 24, 126.

ἱππήλατος, equestris. ἱππήλατος Ἰλῆς. 22, 156. παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἀργεῖος. 24, 129.

ἱπποβότος, equos pascens. ἐπεὶ μάλα πολλὰ βοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων Ἀργεῖ ἐν ἱπποβότῳ κειμήλιον. 24, 121.

ἱπποδιώκτας, (pro ὠκτής.) equos agens, eques. 14, 12.

ἱππόκομος, equinis fetis tumens. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν ἐνύξεν. 22, 193.

ἱππο-

IN THEOCRITVM.

Ἰπποκῶν, nomen viri. ἄ
πρὸν ἀμύντεσσι παρ' Ἰπποκῶντι
ποταύλει. 6, 41. et 10, 16.

ἱπποκνής, nomen plantae.
2, 48.

Ἰππομένης, nomen viri. 3,
40.

ἵππος. θοαὶ ἵπποι. 2, 49. ἁ-
νίκα ποτ' ἕρανὸν ἔτρεχον ἵπποι. 2,
147. δάκνει ἵππος. 15, 40. τοὶ
πτολεμισαὶ ἵπποι τῷ βασιλεῖ.
15, 52. τιμὰς ὠκείας ἔλλαχον
ἵπποι. 16, 46. τιμὴν τε καὶ ἀν-
θρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμείνων
τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν. 16,
67. Θεσσαλὸς ἵππος. 18, 30.
ἵππων αἱματίεντα ταρασσομένων
κατ' ὅμιλον. 22, 7. ἵππος ἐξε-
λάσασθαι ὑφ' ἄρματι. 24, 117.
ἡλίου ἵππειτα ποτὶ ζῶφον ἔτραπεν
ἵππος. 25, 85.

Ἰππῶναξ, nomen viri. Ep.
21, 1.

ἵπτειν, laedere, nocere.
δδ' αἰεὶ μάσσονα γυνὴ ἵπτόμενος (sic
in nov. sed in vet. est ἀπτόμε-
νος). φορέεσκε πύνα. 22, 114. αὐ-
τόνδ' ἐμὴν ἵψω. (laelisti.) 30,
19.

ἱρξ, accipiter. ἱρξες ἱρξίν.
(scil. φίλοι εἰσι.) 9, 32.

ἱρίς, nomen deae. 17, 134.

ἱρὸν, (pro ἱερὸν) delubrum.
28, 4.

ἱρὸς, (pro ἱερὸς) sacer. οἷον
ἀθανάτων τιν' εἰσκομεν ἀνδράσι πῆ-
μα ἱρῶν μηνίσαντα φεραγῆεσσαν ἐφ-
εῖναι. 25, 200.

ἱς, fibra. αἱ δὲ (ᾧδε nov.)
ᾧδήκωντι (pro ᾧδήκασι) κατ' αὐ-
χένα πᾶντοδ' ἱνις. 1, 43.

ἱς, vis, robur. 25, 94.

ἱσα, adverbialiter. perinde,
pari modo atque. 17, 135.

ἱσάναι, scire. ἢκ' ἔφατ', ἀτρε-
κὸς ἴδμεν. (pro ἱσάναι, vel potius
ἰδεῖν.) 2, 151. καλῶς μάλα τῦτο ἱ-
σάμι. (pro ἱσάμι.) 5, 119. ἰγὼν, τὸ
ἴσης τῷ. 14, 34. πάντα γυναῖ-
κες ἴσαντι. (pro ἴσασι.) 15, 64.
ὄσσα ἴσατι. (pro ἴσησι.) 15,
146. ἕρως ἴσασι φυτοσκάφοι.
25, 27. χαλεπὸν, ἑτέρῃ νόον
ἴσμεναι (pro ἴσασθαι) ἀνδρὸς. 25,
67.

ἴσκειν, verbum poet. dicere.
ἴσκον (dicebam). τοιάδε πολλὰ.
22, 167.

ἱσομάτωρ, (pro ἡτῶρ) matris
par. θὲς ἱσομάτορα ἀμύν. 8,
14.

ἱσοπαλὴς, par sortitione. 5,
30.

ἴσος vel ἴσος. ἰδρῶς μεν κο-
χύεσκεν. (κοχύεσκεν nov.) ἴσον
νοτίαισιν ἐέρσαις. 2 107. πῶς
εὐ τὰδε ἴσεται ἐξ ἴσθ' ἄμμιν. 5,
25. ἴσον ὄρεως κορυφᾷ τελέσαι
δόμον Ὀρεμέδοντος. 7, 46. ἴσον
κάτω, ἴσον ἀνωθεν. 8, 19. et 22.
ἀλλήλης ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. 12,
15. Λυδὴρ ἴσον ἔχειν πέτερη τῷ
μα. 12, 36. ἴσος δ' μόχθος. 16,
60. ἴερων, πρετέροις ἴσος ἡρώεσ-
σι. 16, 80. ἴσον Δωριέεσσι νέμων
γέρας ἐγγὺς ἐῖσεν, ἴσον καὶ ῥή-
ναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπλόων. 17,
69. 70. ἴσον ἐραῖναι ἀλλάλων.
18, 51. τὸ ἢκ' ἴσοι (ἴσον nov.)
ἴσσι μελίσσαις. 19, 7. ἴσκι (ἴσα
nov.) ψεύδεσιν. ὕψεις. 21, 64.
μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω ἀμείραν.

I N D E X

29, 7. ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, δ-
δοιπρόν, ἔχει. Ep. 15, 2.

ἰσοφρέσδην, (pro ἰζην) ae-
quiperatū. τοὶ ἰσοφρέσδεν (pro
ἰσδην) ἔλπομαι. 7, 30.

ἰσάναι. ἔπως τάσῃ (pro τήσῃ)
διομήδεος ἄσπον ἰσῶα. I, 112.
τασῶ (pro τήσῃ) κρητῆρα μέγαν
λευκοῖο γάλακτος ταῖς Νύμφαις.
τασῶ δὲ καὶ ἄλλες ἄλλον ἐλαίω.
5, 53. 54. τασῶ ὀκτὼ γαυλῶς
τῷ Παλὶ γάλακτος. 5, 58. τειδὼν
δὲ κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἰσάσα-
το (pro ἰσήσατο) χήρων; 7, 150.
ἀφ' ἧ (scil. χερὸν) τότε χοιράδες
ἴσαν. (pro ἰσησαν, constiterunt.)
13, 24. ὡς ἔτυμ' ἐσήκωντι. (pro
ἐσήκασι, stant.) 15, 82. πε-
ζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοῶν ἰσάσατο
(pro ἰσήσατο, movit, excitavit)
κώμαις. 17, 99. πρότε νεογρά-
πτω θαλάμῳ χορὸν ἰσάσαντο. (pro
ἰτήσαντο.) 18, 3. μύες ἐν τε-
ρεοῖσι βραχίονσιν ἄκρον ὑπ' ὤμον
ἴσαν. (pro ἰσησαν, exstabant)
22, 49. ἔτη πληγαῖς μεθύων.
22, 98. τᾶθι, (pro τήθι) καὶ
βραχὺ κλαῦσον. 23, 38. τὰς
τόδῃ λέξον. 23, 48. λαϊνέας ἴ-
σατ' ἀπὸ κρηπίδος ἔρωε. 23, 59.
ἥτις ἔκηλος ἠτήκη (stabat) παρὰ
βυσὶν ἀνῆρ. 25, 101. ἐπὶ τρο-
μεοῖς ποσὶν ἔτη. 25, 259. ἔπη
σέθεν ἰσάται αὐλὶς 27, 44. ἐγ-
γὺς πάντες λαοὶας δρυὸς ἄντρα ὕ-
πιδεν. Ep. 5, 5. Ἀρχιλόχον
καὶ τᾶθι (pro τήθι) καὶ ἥσιδε τὸν
πάλαμ ποιητᾶν. Ep. 19, 1. τῆ-
τον αὐτὸν δ' δᾶμος ἔτασ' (pro ἔ-
τησε, collocavit) ἐνθάδε. Ep.
20, 7.

ἰσλόν, velum. ἰσλᾶ ἡθροὶ με-
σούκτιον ἐξεκάθαιρον. 13, 69.
κρέμαται σὺν ἰσλᾶ ἄρμενα πάντα.
22, 13.

ἰσδς, instrumentum texto-
rium. πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσῶ,
(pro ἰσῶ.) quanti tibi constat
a jugo telae. 15, 35. ἐν δαι-
δαλέῃ πυκινώτερον ἡτρίον ἰσῶ κερ-
κίδι συμπλέξασα. 18, 33.

ἰχᾶς, ficus. ἀπ' Αἰγίλῳ ἰχᾶ-
δα τρώγοις ἀδῆαν. I, 147.

ἰχην, habere, tenere. Ὀ-
ρίων ὅτ' ἐπ' Ὀκίανῳ πόδας ἰχῆ.
7, 54. ἰμέ δ' ὅς ἰχῆ ὀκνηρὸν. 24,
35. ῥέξω ἄρνα, τὸν ἰχῶ, σακί-
ταν. Ep. 4, 17.

ἰχλόν, femur. ποτ' ἰχλᾶ ῥέγ-
χος ἔχουσιν. 6, 30.

ἰχλὺς, gracilis. καλέοντι (pro
καλῆσι) τὸ πάντες ἰχλὺν. (pro
ἰχλὺν.) 10, 27.

ἴσως, fortasse. μ' ἴσως ποτὶ δῆ.
3, 39. ταῦτα ἴσως ἰσορῶσα ποι-
εῦντά με πολλάκι, πεμψῆ ἄγγε-
λον. 6, 31. τᾶν (scil. κερύων)
ἡδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων. 9,
24. εὐρήσης Γαλάτῃαν ἴσως καὶ
καλλίον' ἄλλαν. 11, 76.

ἰτέινος, salignus. ἀχθόμενοι
σακίεσσι βραχίονας ἰτένισαν. 16,
79.

ἰϋγξ, rhombus magicus.
ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμδὸν πετὶ δῶ-
μα τὸν ἄνδρα. 2, 17. 22. 27.
32. 37. 42. 47. 52. 57. & 63.

ἰϋκτᾶ, (pro ἰϋκτῆς) fistula ca-
nens.) 8, 30.

ἰφθίμος, robustus, potens.
πολλὸν ἰφθίμοισι δειδωρήται βασι-
λεῦσι.

IN THEOCRITVM.

λεῖται. 17, 110. -ἰφθίμα (pro ἰφθίμη) ἄλοχος. 17, 128.

Ἰφικλῆς, Irater Herculis. 24, 25.

Ἰφικλῆς, id. Ἀλκμήνα Ἰφικλῆα χαλκήαν κατέβηκεν ἐπ' ἀσπίδα. 24, 2. Ἀλκμήνη ποτὶ σφέτερον βέλε κόλπον ξηρὸν ὑπὸ δούης ἀκράχολον Ἰφικλῆα. 24, 60.

ἰχθὺς. ἰχθύος ἀγρευτῆρες δ-μῶς δύο κεῖντο γέροντες. 21, 6. καθεζόμενος δέκευον ἰχθύας. 21, 43. ἰχθύα κήτων. (scil. μαντεύομαι.) 21, 45. πῶς ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαιροτέροισι σιδάροις; 21, 49. ἀνήλκυσα χρύσειον ἰχθύν. 21, 52. μήτι ποσηδάωνι πέλοι (ποσηδάων πέλη δ πον.) πεφιλामένος ἰχθύος. 21, 54. ἢ δὲ ἰχθύν χρύσειον εἶδες, ἦ (ὥς ἶδες, πον.) εἶδες. 21, 63. ἑλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ (ἐλπίσῶν ὕπνων χάτη, πον.) τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

ἰχθιον, vestigium. ἢ δ' ἔπη ἰχθνια τοῖο (pro αὐτῇ) φραθῆναι δύναμιν. 25, 216.

ἰχθός, id. ποδῶν ἐκμάσσεται ἰχθυ. 17, 122.

K.

κα. (pro κε) κῆπει κα νιν ἰδόντα μέθοις μόνον. 2, 100. κῆκα μέποδάνω. (κῆκα μὴ ποδάνω. πον.) 3, 27. ἐπεὶ κα πρῶτος ἀοιδὸς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. 17, 56.

κάγκανος, aridus. κάγκανα ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσατε. 24, 87.

καδδ' pro κατὰ δδ. καδδ' ἄρα πάντων νηδυλίων κατέχευε μελῶν.

17, 62. καδδ' ἄρα οἱ βλιφάρων βαρὺς εἶραμεν ὕπνος. 22, 204.

καδμήαι, filiae Cadmi. 26, 36.

καθαίρειν, virgis caedere. τὸ δάσαις εὐμάραις ἐκάθρει. 5, 119.

καθαίρειν. τηνῶδε καθῆλον, ὦ μ' ἐκέλευ καθελὴν τὸ. 3, 10. 11. ἐκ τᾶς ἐρκεύθω καθελῶν. (scil. φάσαν.) 5, 97. τῶν ὧτων καθελίστα. (pro καθελύστα.) 5, 133. ἀδιφάγον ἄνδρα καθῆλεν. 22, 115.

καθάπτειν, alligare. βρόχῳ καθάψας. 30, 11. δ τὸν κροκόεντα Πρίηπος χισσὸν ἐφ' ἡμερτῇ κρατὶ καθάπτόμενος. Ep. 3, 4.

καθάπτειν, apprehendere. καθάπτομένα (pro ομήν) βρέφους χήρεσσι φίλῃσιν. 17, 65.

καθαρεῖς. ἀργυρίῳ καθαρῷ (pro καθαρῇ) μνᾶν ἡ δύο. 15, 36. καθαρεῖς ἄτερ ἡριγενήης, cum nondum clara illuxit aurora. 24, 39. καθαρῇ πυρώσατε δῶμα θεῶν. 24, 94. ἐν καθαρῇ λημῶνι κάμον (pro ἔκαμον, extruebant) δυοκαίδεκα βωμῆς. 26, 5.

καθέζειν, καθεζόμενος ἐπὶ πέτραις ὑψηλᾶς. 11, 17. καθεζόμενος δέκευον ἰχθύας. 21, 42.

καθελεῖν. V. καθαιρεῖν.

καθεύδειν. σαυρὸς ἐφ' αἵμασι αἰσι καθεύδει. 7, 22. ἐν κνίδαισι καθεύδοις. 7, 110. αἶ γαλῆαι μαλακῶς χερίζοντι καθεύδην. (pro χερίζουσι καθεύδειν.) 15, 28. εἰς ἕνα (εἰς ὁμᾶ πον.) παιδὶ κάθειυδε. (pro ἐκάθειυδε, dormiebat.) 20, 39. μῶνῃ ἀνὰ νύκτα καθεύδοις. 20, 45. καθεύδαν ἄσμενος ἐν γῆ. ῥάμνη.

I N D E X

ἐάμεν. (αἰδῶναι ἐν ψάμμῳ. nov.)
21, 35.

καθηθῶμαι. οἱ αἰὲν δριμύτια χολὰ
ποτὶ εἶναι κάθηται. I, 18. τήναι
οἱ αἰὲν καθήθωμαι. 2, 98. κάθη-
σθαι ἀδέα συρίσθων. 6, 8. ὡς
καθήμενος. II, 64.

καθιδρύνειν, collocare. κοίλῃ
καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργῶν. 13, 28.

καθίζην, collocare. πρὶν ἢ ἁ-
κράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζῃ. (κα-
θίζαι nov.) I, 51.

καθίζειν, sedere. λῆς τῆδε
καθίξας (pro καθίσας) συρίσθεν. I,
12. τὰδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τὰλ-
σια ταῦτα καθίξας. 5, 32.

καθίζεσθαι. καθίζευ. (pro κα-
θίζη.) 15, 3. θαρσέων καθίζευ.
Ep. 21, 4.

καθύπερθε, desuper. 17, 122.

καθυπέρτερον. 2, 60.

καθυπέρτερος, superior, sum-
mus. ζῆναι ἐπιρρέξαι (scil. ὑμᾶς
δεῖ). καθυπερτέρω. ἄρσενά χοῖρον
δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι. ὡς τε-
λέβοιτε. 24, 97. 98.

καθ' ὥραν, juxta tempore,
tempestive. 18, 12.

καίειν, comburere. καίμε-
νος ὑπὸ τεύ καὶ τὰν ψυχὰν (sub-
aud. κατὰ) ἀνεχοίμαν. II, 52.
καῖε (combure) τῶδ' ἀγρίῃσιν ἐ-
πὶ χιζῆσι δράκοντες νυκτὶ μέσα.
24, 89. πυρὶ προσελθὼν ἐκαίε
τῶς ἐρωτάς. 30, 45.

καινός. ἐγὼ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέ-
ροισιν ἀμύχλας. (subaud. ἔχων
ἀνεκλήμην.) 10, 35. ὅμως ἡπὲν,
(ἡπὲν nov.) τί τὸ καινόν. 14, 11.

καιρός. πάντ' ἐθέλων κατὰ και-
ρὸν, omnia ex tempore

desiderans. 14, 11. ἔχ. δ
καιρὸς αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐδὼν
δρέμον. 21, 26. ἤξῃ καιρὸς ἐ-
κῆνος, δτανίκα καὶ τὸ φιλάσσης.
23, 33. μή τι οἱ ἢ κατὰ καιρὸν
ἔπος ποτιμυθήσαιο. 25, 66.

κακ (pro καὶ ἐκ) 8, 92.

κακκεφαλής. (pro κατὰ κεφα-
λῆς.) 25, 256.

κακουργός, maleficus. 15, 47.

κακὸκναιμος, (pro κημος) exi-
lia crura habens. πάνεσσι κα-
κοκνᾶμοισιν ἐρίσθῃ. 4, 63.

κακόν, substantivum acceptum.
ἐμὸν κακόν, ὃ τοι ἀρέσκω; 14,
36. φθονερὸν κακόν αἰὲν ἐμοῖο.
(ἐμοῖο nov.) 15, 10. ὀλίγω
τοῖ ἐοικε κακῷ μέγα νῆκος ἀναι-
ρήν. 22, 180.

κακός. πάντες ἀνθρώπου, τί
πάθοι κακόν. I, 81. κῆν (κῆν
nov.) αἰδᾷ κακόν ἐσσεῖται ἄλγος
ἐρωτός. I, 103. σὺν κακαῖς Μα-
νίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
καὶ ὑμῶν ἐφύβησε. 2, 136. τὸν
βακόλον ὡς κακὸν εὖρον. 4, 13.
κακᾶς (pro κακῆς) ἠράσσαο νίκης.
4, 27. κακὸν τέλος αὐτίκα δα-
σῶν. 4, 47. τὸ, ὦ, κακὰ, τὸτ'
ἐτάκειν βασκαίνων. 5, 12. μή τὸ
τις ἠρώτα, αἶτε συμβάρετα, αἶτ'
ἐμὸν ἐστὶ, κάκις, τὸ πείρησιον; 5,
75. ἢδ' ἡδὸς ἔχω κακόν. 6, 34.
εὐεχτο τὸν αἰπίλον εὖρεα λάρναξ
κακῆσιν (pro κακῇ;) ἀταδάλην-
σιν ἄνακτες. 7, 79. ἤτε κάκ-
τος. (scil. ἐσομαι.) 14, 55. μη-
δὲ ξηνοδόκον κακὸν ἐμμεναι. (sub-
aud. δῆ.) 16, 27. τὸν κλέπταν,
ποτ' ἐρωτά κακὰ (pro κακῇ) κέν-
τασε μέλισσα. 19, 1. κακὸν ἐξ-
δεύς.

IN THEOCRITVM.

θεδης. 20, 10. με τὸν χαρίεν-
τα κακὰ (pro κακῇ) μωμήσαθ' ἐ-
ταίρα. 20, 18. ὕδ' εὐδην ἀν-
δράσιν ἐργατίταισι κακαὶ παρέχον-
τι (pro παρέχουσι) μέριμναι. 21,
3. κακῶς (pro κακῆς) ἀνάθρεψι-
μα λεαίνης. 23, 19. κακὸν ἐ-
κτίνεν ἐφάβον. 23, 60. ἀπ' ὀφ-
θαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμ-
πεται. 24, 18. ὃ σέ γε φημι κα-
κῶν ἐξ ἐμμένει, ὕδ' ἀκακοῖσιν ἐοι-
κότ' ἐφύμενοι αὐτὸν. 25, 38. 39.
ὕλεις αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀ-
χρσιώταις. 25, 168. δημαίνω,
μὴ οὐ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.
27, 21. πάντων κάκιστε θηρῶν.
30, 18.

κακοχράσμων, (pro ἡσμων.)
improbus. 4, 22.

κάκτος, spinosa quaedam
planta. 10, 4.

κακῶς, male. 4, 52.

κακώτερον, adverbialiter u-
surpatum, pejus. 5, 52.

καλᾶ, adverb. bene. 27, 47.

καλαθίσκος, calathus. 21, 9.

κάλαιθις nomen foeminae.

Λάκων, ὁ Κηλαθίδος. (subaud.
υἱός.) 5, 15.

καλάμα, (pro καλάμη.) sti-
pula, culmus. ἀρκῇ τει καλάμας
αὐλὸν πομπύσδεν ἔχοντι. 5, 7. ἐκ
καλάμας ἄχυρον τελέθει τιμῶσδε
μάλισα. 10, 49.

καλάμηξ μάντις, vates in sti-
pulis habitans. i. e. cicada.
10, 18.

καλαμευτής, messor. ὕμεις ἐ-
ρεθισθεῖτε τῶς (pro τῆς) καλαμευ-
τάς. 5, 111.

κάλαμος. κάλαμβός με (γ' ἐπον.)
διὰ χιθῆς διέτμαξεν. 8, 24. τοῖ

κάλαμοι. 21, 10. ἐκ καλάμων
πλάνον κατέσπον (quatiebam)
ἐδάδαν. 21, 43. τὸν κάλαμον
ὑπὸ τῇ κινήματος ἀγκύλῳ ἤχον.
21, 47. ὅππᾳ κύπριδος ἰρὸν κα-
λάμῳ (pro καλάμῳ) χλωρὸν ὕφ'
ἀπαλλῷ. 28, 4.

καλεῖν. σημαίθ' αὐτὸ καλεῖ. 2,
101. ἐς τὸ τιτὸν καλέσασα τόδε
τέγος. 2, 116. ἐλαφρὸς καὶ κα-
λὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοις καλεῖ-
μαι. (pro καλῆμαι, vocor.) 2,
125. τί μ' ἔκτετι καλεῖς τὸν ἐ-
ρωτύλον. 3, 7. τὸ κάληνιν. 5,
66. δυσέρωτα τὸν αἰπύλον ἄνδρα
καλεῖσα. (pro καλῆσα.) 6, 7.
τῆνόν πως (τῆνόν πῶς πον.) ἐν-
ταῦθα τὸν αἰπύλον ἦν καλέσωμεν.
(pro καλέσωμεν.) 8, 26. σύρην
καλέοντι (pro καλῆσι) τὸ πάντες.
10, 26. τὰν κύν' ἐσὼ κάλεσον.
15, 43. ἐς καλεόντων (pro κα-
λόντων, scil. δώματα) θαρσύνει
μοῖσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν.
16, 106. ἀθάνατοι καλεῖνται.
(pro καλόνται.) 17, 25. ὃ
γύννις ἐὼν κεκλήσειθ' ὁ πύκτης. 22,
69. σὺ ἐμὸς κεκλήσεαι, ἢ κε κρα-
τήσω. 22, 71. ἥρωας ἐκαλέε-
σατο πάντας. 22, 78. τηρεῖαν
μάντιν Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 65.
καλέοντες. (vel.) ἡτρίον μα-
κρὸν ἔταμ' ἐκ καλεόντων. (καλεόν-
των πον.) 18, 34.

καλιὰ, nidus. ποίησαι καλιὰν
μίαν ἢν ἐνὶ δανδρίῳ. 29, 12.

καλλήπην. (pro καταλήπην.)
καλλήψω ὕδ' ὕμεις. 16, 108.

καλλιερεῖν, perlitare. πρὶν ἢ
ἐμὲ καλλιερεῖσαι ταῖς Νύμφαισι τὸν
ἀμνόν. 5, 148.

κάλλιτα

I N D E X

κάλλιστα, adverb. optime.
ἔχῃ κάλλιστα. 15, 3. κάλλις· ἐν-
δοῖ πάσῃ. 15, 77.

κάλλιστος. κάλλιστος ἴλας μα-
κάρων ἀριθμῆται. 13, 72. καλ-
αῖσα (pro καλλίσῃ) παίδων. 15,
62. γεράων θεοῖς κάλλιστον ἀοι-
δοῖ. 22, 223.

καλλίων. κάλλιον, (subaud.
σοί ἐστι) τῶς φακὲς (pro τῆς φα-
κῆς) ἔψην. 10, 54. εὐρήσῃς Γα-
λάτην ἴσως καὶ καλλίον ἄλλαν.
11, 76. τί κάλλιον ἀνδρὶ κεν ἦν.
17, 116.

κάλλος, forma, pulchritudo.
τὸ κάλλος ἐτάκετο. 2, 83. κάλ-
λῃ ἀριτεύουσα θεῶν πόντ' Ἀφροδί-
τα. 17, 45. ἐμοὶ τοπάρουθεν ἐπ-
άνθειν ἄδύ τι κάλλος. 20, 21.
κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν. 23,
32.

κάλλος. (pro καὶ ἄλλος.) πύξ
ἐπὶ κόρυς ἤλασα, κάλλαν αὖθις.
14, 35.

καλόν, adverb. pulchre. ἄν-
δρες καλὸν ἐθιμάζοντες. 1, 34.
Θᾶσσι φίλος, ὥς καλὸν ὅσδην. 1,
149.

καλοπέδιλον, ligneum calcea-
mentum. ὃ ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμή-
τοισιν ἱμάσιν καλοπέδιλ' ἀράρισκε.
25, 103.

καλός. χιμάρεω καλὸν κρή. 1,
6. κατὰ Πηνελόπεια καλὰ τέμπεα. 1, 67.
ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι
λιπῶσι. (λιπόντων ποιν.) 2, 80.
καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι κα-
λειῦμαι. 2, 125. τὰν καλὰν (pro
τὴν καλὴν) Κυθήρησιν Ὠδωνίς ἐπὶ
πλέον ἄγαγε λύσσης. 3, 46. ὅπῃ
καλὰ πάντα φύονται. (pro φύοι.)
4, 24. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι

μαθὼν (μάθον ποιν.) καλὸν ἢ καὶ
ἀκρόασι. (ἄκρητα ποιν.) 5, 39.
καλὸν αὐτῷ κριὸν ἐγὼ βόσκω. 5,
82. τὰ νιν καλὰ κύματα φαί-
νη. 6, 11. κατὰ χρεῖα καλὸν ἁ-
μύξῃ. 6, 14. ἐρωτὶ πολλάκις τὰ
μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 19.
τοὶ ἐγὼν ἐνὸρμευον ἂν ὥρεα τὰς κα-
λὰς αἰγας. 7, 87. χῶ καλὸς Ἀ-
μύντιχος. 7, 132. ἂν (scil. σὺ-
ριγγα) ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεά-
φωνον. 8, 18. ἐνθ' ἃ καλὰ (pro
ἢ καλῇ) παῖς ἐπινύσσεται. 8, 43.
νένασται λευκὰν ἐκ δαμαλῶν καλὰ
δέρματα. 9, 10. καλὰς ποῶν
(pro ποιῶν, faciens) ἀοιδὰς. 10,
38. σὲ τὸν καλὸν αἰνῶν. 12,
23. ὅχ' ἄμιν τὰ καλὰ πρῶτοις
καλὰ φαίνεται ἡμεῖς. (pro ἦναι.)
13, 3. πολλοῖς δοκέων καλὸς ἡ-
μεῖς. 14, 25. καλὸς ἀπφύς. 15,
14. ἐν καλῷ (subaud. τόπῳ) ἡ-
μεῖς, in tuto sumus. 15, 73.
ἐν καλῷ ἦης, bene tibi sit. 15,
74. φθιγγῆται τι καλόν. 15,
99. πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλῃ
Ἀδωνιν. 15, 111. ῥέξαντες κα-
λὰ ἔργα. 17, 6. ἅως ἀντέλλουσα
καλὸν (τεὸν ποιν.) διέφανε πρόσω-
πον. 18, 26. ὦ καλὰ, (pro κα-
λῇ) ὦ χαρίεσσα κύρη. 18, 38.
μή τὺ μευ κύσης τὸ καλὸν τόμα.
20, 5. ὃ καλὸς ἐμὲ; 20, 19.
πάσῃ καλὸν με κατ' ὥρεα φαντὶ
γυναῖκες. 20, 30. χῶ καλὸς Διό-
νυσος. 20, 33. ἢ καλὸς ἐξόρπαξ
(ἐξ ὀργᾶς ποιν.) ἐρεθίζεται μάλ-
λον ἐρασᾶς. 23, 15. καὶ τὸ ῥύ-
δον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὃ χρένος αὐτὸ
μαραίνῃ. 23, 28. καὶ τὸ ἴον κα-
λὸν ἐστὶν ἐν ἡερί, καὶ ταχὺ γηρεῖ.
23,

IN THEOCRITVM.

23, 29. κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. 23, 32. καλὸς μοι ὦλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. καλὸν ἔπλον ἀπεσκύλευσε πισόντος. 24, 5. καλὸν σοι, δαμάλας φιλήν, ἔκ ἄζυγα κώραν. 27, 7. μὴ χρεὼς καλὸν ὀλέσσω. 27, 30. τὰ πῶτα καλὰ νομίζω. 27, 37. σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθρος αἰνέσει. (laudaverit, aor. I. optat.) 29, 16. τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σεῦ ἔκ ἡθελον πατάξω. 30, 26. ὁ καλῶ (pro καλῇ) σύριγγι μελίσδων βωκολικῆς ὕμνης. Ep. 2, 1. ἐπιρρέξην χίμαρον καλόν. Ep. 4, 15. οἷχεται ὁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος. οἷχεται ἔς ἄδαν. Ep. 6, 3. τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὀρεῶν. Ep. 12, 4.

κάλπις, uirga. ὁ παῖς ἀνὲρ ὕδατος τὰν κάλπιδα (τῇ κάλπιδι πον.) κηρίᾳ βάψω (intingat. aor. I. optat.) 5, 127.

καλύβη. (pro καλύβη.) παντᾶ παρ' αὐτὴν θλιβεμένην (θλιβομένη πον.) καλύβην τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα. 21, 18.

καλύβη, tugurium. τρωσάμενοι βρύον αὖρον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι. 21, 7.

καλυδώνιος. πορθητὴ καλυδωνίῳ αἶγᾳ ἔδωκα. I, 57. σὺ λαοφόνον Διομήδεα τέκος Καλυδωνίον ἄνδρα. 17, 54.

κάλυξ, folliculus. ἐμπλέξας (scil. τὸν στέφανον) καλύκεσαι. 3, 23.

καλῶς. καλῶς μάλα τῷτο ἴσχυμι. 5, 119. γινώσκων (pro γινώσκων, scil. τῷτο τὸ φάρμακον) εἶμαι τὸ καλῶς. 11, 5.

κάμ' (pro καί με.) 8, 72.

κάμηρος, nomen urbis. Πεισαδρος ὤκ (pro ὁ ἐκ) καμείρα. Ep. 20, 4.

κάμμις. (pro καὶ ἡμᾶς, dorice) κάμμις χρεὼ μεθύοντας ἀλαθίας ἐμμεναι. (pro εἶναι.) 29, 2.

κάμμις. (dorice pro καὶ ἡμῖς.) νεύμεθα κάμμις ἐς ὕδρον. 18, 56.

κάμνιν, defatigari. ἀπ' ἀγρας κεκμακὼς ἀμπαύεται. I, 17. ἔτι καμείθε. (defatigemini, fut. med.) 8, 68. ἔγω μῆνας ἄγων ἔκαμ' ὕρανδες, ἔδ' ἐνιαυτῆς. 16, 71. σῶμα κεκμακὼς ἀμπαύων. Ep. 3, 1.

κάμνιν, laborare, exstruere. κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἰσικῶς. I, 41. ἐν καθαρῷ λημῶνι κάμνον (pro ἔκαμεν, exstruxerunt) δυοκαίδεκα βωμῆς. 26, 5. κάμνιν, mori. πάροιθε κατενθεῖν ἐπὶ συγγένι ἀεὶ πορθητῇ καμόντων. 17, 49.

κάμπτην. περὶ νύσσαν ἀσφαλῶς κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξει. 24, 118. ὄρηκας κάμπτησιν (pro κάμπτη flectat) ἔρινεθ' εὐχεάτοιο. 25, 248. τανύφλοιος ἐργίδος καμπτόμενος. (cum flectitur.) 25, 251. τήναν τὰν λαύραν κάμψας, per illum vicum si deflexeris. Ep. 4, 1.

κᾶν. (pro καὶ ἐκ.) κᾶν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψεύσῃσι. 21, 4. κᾶν ἀπὶ κη. 23, 44. κᾶν θέλης, ἀπόβριξον. Ep. 21, 4.

κᾶν. (pro καὶ ἐν.) κᾶν μύθοισι. 23, 6.

καναφόρος, canistrum ferens. 2, 66.

I N D E X

κάνειν, occidere. παῖδα κα-
κῆν (pro κανεῖν) τεινὸν ἤθελον αὐ-
τοῖ. 24, 90.

κάνειον, canistrum. ἐν κανέω
μέγας ἄρτος Δωρικός. 24, 135.

κάνθαρος, scarabaeus. μισέω
τὰς κανθάρους. (pro τῶς κανθάρους.)
5, 114.

κάπιδέξις, pro καὶ ἐπιδέξις,
dexter, peritus. Ep. 19, 5.

κάπος, (pro κήπος) hortus.
ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν
ταλαρίσκοις ἀργυρέοις. 15, 113.
κάπῳ κυπάρισσος. (scil. ἀνατρέ-
χῃ.) 18, 30.

καπυρίζην, (pro καπυρί-
ζην.) crepitare. ὡς αὐτὰ (pro
αὐτῇ, scil. δάφνῃ) λακίην μέγα
καπυρίσασα. 2, 24.

καπυρὸς, aridus. ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται. 6, 16.

καπυρὸς, sonorus. ἐγὼ μοι-
σᾶν καπυρὸν τόμα. (subaud. εἰμι.)
7, 37.

καπυρὸς, torridus. μέ τις κα-
πυρὰ νόσος ἐξαλάπαξει. 2, 85.

καρδία. ἔχ ὅλας φιλέην μ' ἐθέ-
ληθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4.

κᾶρις, nomen gentis. φι-
λοπτελέμοις κᾶριςσι σημαίνει. (im-
perat.) 17, 89.

κάρη, vocab. poet. caput.
ψυχροῖς ἐν γονάτισσι κάρη βλαψί-
σαι. 16, 11. χρίμψασθαι ποτὶ
πλευρὰ κάρη. 25, 144.

κάρνεα, festus dies Apolli-
nis. 5, 83.

καρὸς, (pro κηρὸς) cera. βα-
θὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδελφὶ κα-
ρῷ. 1, 27. τῆτον τὸν καρὸν ἐ-
γὼ εὖν θαίμονι τάκω. 2, 28. λευ-

κὸν καρὸν ἔχοισαν. (scil. ἔχω εὖ-
ρηγγα. 8, 19. & 22.

καρῆν, sorire. πάρος κατέθηκε
ποδοῖν πατρὸς εὖ θανάτῳ κεκαρω-
μένα δηνὰ πέλωρα. 24, 58.

καρπάλιμος, velox. λεπτὴν
καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύ-
σαντες. 25, 156.

κάρπιμος, foecundus. τῆτο
τὸ λαῖον ἦν κάρπιμον ὅττι μάλισα.
10, 43.

καρπὸς. ἃ κατ' αὐτὸν καρπῷ ἐ-
λιξ ἥλῃται ἀγαλλομένα κροκδέντι.
1, 31. τὰ δέ τ' οἰεῖται (τὰ δέ
τρι εἰς πον.) καρπὸν ἐνέκαι. 5,
125.

καρτερὸς. κᾶνοντι τὸ καρτε-
ρὸν ἀνδρὶ τοικῶς. 1, 41. ὃς ἀμῶν
καρτερὸς ἦν, qui nobis impre-
get. 15, 94. ὃ καρτερὸς Ἡρα-
κλήδας. 17, 26. ὃ καρτερὸς Ἰ-
δας. 22, 140. σῆων καρτερὸν
ἐγχοῦ. 22, 184. Κάτωρ ἐτινέ-
ξατο δέραςτος ἀκμὰς καρτερὸς. 22,
186. καρτερὸς Ἰδας κεκλιμένος
θαῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 22,
199. δέρμα θηρὸς ἀριφραδέως
ἀγορεύει χηρῶν καρτερὸν ἔργον.
25, 176.

κάρτος, robur. φαντί νιν Ἡ-
ρακληῖ βίην καὶ κάρτος (subaud.
κατὰ) ἐρίσδεν. 4, 8.

καρτύνεσθαι, munire. ἐπὶ σπῆ-
ραισιν ἐκαρτύναντο βοήαις χῆρας.
22, 80.

κάρυον, juglans. ᾧ (quantum)
νωδὸς καρύων. (scil. ὥρην ἔχον.)
9, 21.

καρχαρόδων, ferratos den-
tes habens. 24, 85.

κασίγνητος, frater, ἐκ θυμῷ
τέργασα

ἐξγοῖσα κασίγνητον. 17, 130.
τάλαν μέλλε (pro ἐμέλλε) κασίγνη-
τοιο βαλὴν σφετέραιο φονῆα. 22,
209.

καταλίδες Νύμφη. 7, 148.

κάτωρ. ὑμνέομεν Κάτορα. 22,
2. Κάτορος ἡ πρώτη Πολυδεύκειος
ἄρξομ' ἀνδρῶν; 22, 25. Κάτωρ
αἰελέπωλος. 22, 34. ὑπέρροχος
ἐν θαλ' Κάτωρ. 22, 79. σὺ Κάτωρ
ἀνίσω Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δο-
ρυσσόε, χαλκεοθώραξ. 22, 135.
ἐγὼ, Κάτωρ τε, διακρινώμεθ' Ἀ-
ρηϊ. 22, 175. Κάτωρ ἐτινάξατο
θύρατος ἀκμᾶς. 22, 185. πολ-
λὰ ἡς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον
τρυφάλην Κάτωρ. (sc. ἐνύξεν.)
22, 194. Κάτωρ ἱππαλίδας. 24,
127. Κάτωρ ὅστις ὁμοῖος ἐν ἀ-
μύθοις πολεμιτῆς ἄλλος ἐν. 24,
130.

καταβαίνην. σὺν αὐτῷ κατέ-
βαινεν ὄπλ' εὐδρον ἐς Ἀργῶν. 13,
21. πρόσσω κατέβη (pro κατέ-
βη) τοι ἐφ' ἰσῶ, quanti consti-
tis tibi a iugo telae. 15, 35.
ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῃ κατέβαινε πιθήσας.
24, 41.

καταβάλλην. κατ' ἀγρίῳ ἐν πυ-
ρὶ βάλλω. (pro ἀγρίῳ ἐν πυρὶ κα-
ταβάλλω, per imesin.) 2, 54.
τὸ μόνον κατέβαλλε τὸ λαῖον. 10,
21. πρῶτον ἱκλόν ἀπὸ κροτάφων
καταβάλλων. 15, 85. ἡς εὐνὰν
κατεβάλλει. (pro κατεβάλλω,
conijiciebaris) 18, 11.

καταβληχᾶσθαι, balare. αἱ
χίμαιραι αἶδε καταβληχῶντο. 5, 42.

καταβόσκην, depascere, in-
colere. χῶ τὰν Σαμίαν καταβό-
σκην. 15, 126.

καταβρίθην, gravatum esse.

ὄρεακες βραβύλοισι καταβρίθοντες.
7, 146.

καταβρίθην, superare. ὄλεθρον
πάντας καταβρίθην βασιλῆας. 17,
95.

κατάγην, trahere. τὸν (scil.
χρῦσεον ἰχθύν) πητῆρσι κατήγον
ἐπ' ἡπέραιο, funiculis in terram
traxi. 21, 58.

κατάγρεσθαι. μεθ' ἧς ὕπνῃ κα-
μα καταγρόμενον. Ep. 3, 6.

καταδαίεσθαι, comedere, de-
vorare. ὁ πύκτας Αἰγῶν ὀγδαίον-
τα μόνος καταδαίσατο μάσδας. 4,
34.

καταδαρθάνην, obdormisce-
re. ἔτῳ δὴ πρῶτ' αὖ κατέδραθες.
(pro κατέδραθες.) 18, 9. δηλι-
νὸν ὡς κατέδραθον (obdormivi)
ἐν ἀναλίσσει πόνοισιν. 21, 39.

καταδύναμι, subire. ὡς κατέ-
δυν (per undas irem) ποτὶ (ἐ-
πὶ πόνῳ) τὴν. 11, 55. ὅλκον ἐς
ἀρχαίαν καταδύς. 26, 11.

καταθύεσθαι, incantare. τὸν
ἐμοὶ βαρύν εὐντα (τὸν ἐμὸν βαρυ-
νέντα πόνῳ) φίλον καταθύσομαι
ἄνδρα. 2, 3. νῆν ἐκ θυῶν κατα-
θύσομαι. 2, 10. τοῖς φίλοις
καταθύσομαι. 2, 159.

καταίθην, comburere. ἐπὶ
τήνῃ πᾶσα καταίθομαι. 2, 40.
θερμὸς ἔσῃς αὐτῷ με καταίθην. 7,
56.

κατακῆσθαι. αὐτὸς ὡς θαντὸς
ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκηται κλισμῷ.
15, 84.

κατακλᾶν, frangere, infle-
ctere. κατὰ αὐχένα νέσθ' ἐπὶ γαίης
κλάσσει. (pro αὐχένα κατέκλασε.)
25, 147.

I N D E X

κατακλήν, includere. τὸ
κατεκλήθη (pro κατεκλήθη;)
ἐς λάρνακα. 7, 84. τυνδάρει
κατεκλήξατο (pro κατεκλήσατο)
τὰν ἀγλατῶν (scil. θυγατέρων)
μνηστήτας. 18, 5.

κατακλίνεσθαι, recubare. ὑπὸ
δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις κατακέκλιτο.
7, 89.

κατακόπτειν, concidere. δύο
κατέκοψα νεοσσῶς, θηλάζοντά τε
χοῖρον. 14, 14.

κατακρίνειν, condemnare. βα-
δίζω, ἔνθα τὸ μὲν κατέκρινας.
23, 23.

καταλαμβάνειν. ποτὶ τὴν μάν-
δραν κατελάβανον. (deprehen-
di.) 4, 61.

καταλέγειν, enarrare. τί πρῶ-
τον καταλεξῶ; (pro καταλέξω.)
17, 11. χρεὸς κατέλεξε νιοχ-
μὲν. 24, 65.

καταλήβην, destillare τὸ κατ-
αχὲς ἀπὸ τῆς πέτρας καταλήβε-
ται ὑπόθεν ὕδωρ. 1, 8. ψυχρὸν
ὕδωρ τὴν κατελήβεται. 5, 33.

καταλήπην. λιπόντε κατ' (pro
καταλιπόντε) αὐτόθι πίνοντας ἀγρῶς.
25, 153.

καταμύσσειν, dilaniare. κατὰ
χερσὶ καλὸν ἀμύξῃ. (pro κατα-
μύξῃ.) 6, 14.

κατάντης, declivis. ὡς τὸ κατ-
αντες τῆτο γεώλοφον. 1, 13. &
5, 101.

καταπρίν, discindere. κατα-
πρίν τὸ κύμινον. 10, 55.

καταπτυχῆς, sinuosus. μάλα
τοὶ τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα τῆ-
το πρίπῃ. 15, 34.

κατάπυκνος, densus. ἢ κατὰ-
πυκνος ἐκὼν ἐρπυλλος. Ep. 1, 1.

καταρρέειν, defluere, defer-
ri. ἐς τὸ (ad te) καταρρέει ἡ χί-
μαρος. 1, 5.

κατασείνειν, quassare. ἐκ καλέ-
μων πλάνον κατέσκειν (quassabam)
ἐὼδῶν. 21, 43.

κατασινάζειν, laedere. μεῦ
κατεσινάζει. 30, 32.

κατασμύχειν, comburere. με
κατασμύχων. 3, 17.

κατασμύχεισθαι, dolore tor-
queri. κατεσμύχθη ὤτερος. (pro
ὁ ἕτερος.) 8, 90.

καταστῆναι, confitere. ἐναν-
τίος ἀνδρὶ καταστὰς πυγμάχος. 22,
65

καταστρέφειν. μαλακὸν περὶ γέ-
νατι νᾶμα χειρὶ καταστρέφοντι.
(pro καταστρέψαι.) 24, 75.

κατατάκειν, (pro ἡκεῖν) conta-
bescere. τί τὸ πλέον. ἢ κατα-
ταξίς (pro κατατίξις) δάκρυσι
διγλήνης ὥπας. Ep. 6, 1.

κατατάκεσθαι, (pro ἡκεῖσθαι)
liquefcere, contabescere. εὐ-
τε χιῶν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν
ὑφ' Αἴμον. 7, 76. αὐτῷ ἐπ' αἰθ-
νος κατετάκετο φυκιόσσα· ἐξ αἷος.
11, 14. τῆτω (τῆτω πον.) τὸν
κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.
14, 26.

κατατιθέναι. χρήσθεις καταθεῖ-
ναι ἄεθλον; 8, 11. χρήσθω καταθεῖ-
ναι ἄεθλον. 8, 12. τὰ τῷ πατρὸς
ἢ καταθήσω. (pro καταθήτω.) 8,
20. & antea eodem versu τῆ-
την καταθεῖν. (pro καταθήν) μιν
(pro αὐτῇ) ἀρπάξασα ἐς ναὸν κα-
τέθηκες. 17, 50. ἐν μιᾷ τιμῇ τῆλο-
πον καταθεῖο κελώνων. 17, 68.
τίφانون σκιερὰν καταθήσομεν ἐς
πλατᾶ-

IN THEOCRITVM.

πλάτανιστον. 18, 44. ἀμφοτέρως
χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα.
24, 4. πάρος κατέθηκε ποδῶν
πατρὸς ἐν δεινὰ πέλωρα. 24, 57.
ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπων
ἐπὶ βωμῶν. 26, 8.

κατατρώχειν, consumere, af-
figere. τίς τυ κατατρώχει. 1,
78.

κατατρώγειν, corrodere. τὰ
φιλόδοα σῦκα κατατρώγοντες. 5,
115.

καταύτίκα, statim. 3, 21.

καταφαίνεσθαι, videri. ἡ ῥά
γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύ-
θεν ἡμεν. (pro εἶναι.) 3, 8. καλὰ
ἐμὴν ἅ μία κῶρα καταφαίνεται. 6,
37. ἔδδ' τὸ σᾶμα ἅμιν τῷ (τὸ
πον.) βρασίλα καταφαίνεται. (ap-
parebatur) 7, 11.

καταψείρειν αἶτ' (scil. νόσοι)
ἔργα καταψείρῃσι νεμήων. 25,
122.

καταχεύειν, perfundere. κα-
τὰ πάντων ἰωδυνίαν κατέχευε με-
λῶν. 17, 63.

καταχῆς, effusus. τὸ καταχῆς
ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑψό-
θεν ὕδωρ. 1, 7.

κατειβασθαι, defluere. ἱερὸν
ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἀντροῦ κατειβό-
μενον. 7, 137.

κατελαύειν, percutere. ἐγὼν
τυ κατήλασα. 5, 116.

κατενθεῖν. (pro κατελθεῖν.)
17, 48.

κατερείπειν, decidere. κατ-
ήρειπεν ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος. 13,
49.

κατεύχεσθαι. τὸ θῆν τὸν ἔρω-
τα κατεύχεο (pro κατηύχε, glo-

riabaris) λυγίζειν. 1, 97. κατέ-
ξατο (oravit) καὶ λιτάνευσε τὰν
πομπὰν θάσασθαι. 2, 71.

κατηρεφῆς, iedius. χλωροῖσιν
πετάλοισι κατηρεφέες κομίσωσι.
7, 9.

κατοικεῖν, habitare. 11, 62.

κατῶ. (dorice, pro κατὰ τῆ)
5, 143.

κάτω, infra. 8, 19. et 22.

κάτωθε, deorsum. 4, 44.

Καύκασος, nomen montis.
εὖτε χιῶν ὥς τις κατετάλειτο ὑπὸ
Καύκασον ἐσχατθέντα. 7, 77.

καῦμα, aestus. ἐλινύσαι τὸ
καῦμα. 10, 51. μὴ φέρον τὸ
καῦμα. (aestum amoris.) 30,
29.

καῦτὰ. (pro καὶ αὐτῇ.) 15,
57.

καυχᾶσθαι. μὴ καυχῶ, (glo-
riare) σατυρίζει. 27, 3. μὴ καυ-
χῶ· τάχ' ἄρα σε παρέρχεται, ὥς
ἄναρ, ἥβη. 27, 8.

καυχεῖσθαι. (pro καυχᾶσθαι.)
κῆδὲν (pro καὶ ἔδδ') καυχέομαι.
5, 77.

καχάζειν, (pro καγχάζειν)
cachinnari. κῆγ' ἴδ' ὥς μέγα
τῆτο καχάζῃ (pro καχάξω) κατ-
τῶ Λάκωνος. 5, 142.

καχλάζειν, resonare. τὰ κα-
λὰ κύματα ἄσυχ' ἀκαχλάζοντα.
6, 12.

κε. 3, 39.

κέδρινος. ξίφος οἱ ὑπερθε κλι-
νῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῃ αἰὲν
ἄωρο. 24, 43.

κέδρος. αἱ σιμαὶ λειμῶνόςθ' ἐλ-
σαι κέδρον ἐς ἀδείαν. 7, 81. τὸδ'
ἀπ'

INDEX

ἀπ' ὧν γλύψατ' ἄγαλμα κέδρε.
Ep. 7, 4.

κέσθαι. (pro κεῖσθαι) ἐν κομάρ-
ροις κέονται. 5, 129. v. κεῖσθαι.

κεῖ. (pro καὶ εἰ.) 14, 50.

κειμήλιον, res pretiosa, mu-
nus. τὰς γλαυκὰς κειμήλιον Ἀμ-
φιτρίτης. 21, 55. μάλα πολλὰ
Θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων Ἀργεὶ ἐν ἱπ-
ποβότῳ κειμήλια. 24, 121.

κείνη, adverb. illic. 25, 20.

κεῖνος. (pro ἐκεῖνος.) κεῖνος δι-
νοῖτο πρὸς ἀμετέρῃσι θύρεσσιν. 2,
31. ἔλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα
κεῖνα δαιτᾷ. 12, 34. ἡ τοι Λυ-
γείην, ἡ καὶ δμῶων τινὰ κείνη δι-
ζει. 25, 36. ὡς κεῖνος ἀγύρευε,
25, 172. πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέ-
σθαι, antequam illud me videret.
25, 215. κεῖνό τις ἐρεῖται.
28, 24.

κείρειν, tondere. ἔδδ' ὅρα κίττι
κέκαρμ' αἰ. 14, 46.

κέῖς. (pro καὶ εἰς.) κέῖς ὥρας
κῆπειτα ἐν καλῇ εἵης, semper in-
posterum tibi bene sit. 15, 74.
ἐρπεις καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα.
15, 136. κέῖς ἔτος ἐξ ἔτεος, Με-
νέλαε, τεὰ νυὸς ἦδε. 18, 15.

κεῖσθαι. ἔτι κεῖται ἄχραντον.
1, 59. κείμαν (pro ἐκέλεμην) ἐν
κλιντῇρι δέκ' ἄμικτα καὶ δέκα νύ-
κτας. 2, 86. κείσεύμαι (pro κεί-
σομαι) πεσών. 3, 53. κεῖται ὤρι-
φος, (pro ὁ ἐρίφος) hoedus,
certaminis praemium, depo-
situs est. 5, 23. μοι πρὸς κεφα-
λᾷ καὶ πᾶρ ποσὶ κώεα κεῖνται. 9,
18. λειμών σφιν ἐκεῖτο, μέγα
(ἐκεῖτο μέγας πον.) τιβάδεσσιν
ὑνείκας. 13, 34. παρ' οἱ ὤριαι κεῖ-

ται. 15, 112. ὁ μυρῖος ἐνδοθὶ
χρυσὸς κείμενος. 16, 23. δειλοῖς
ἐν νεκύεσσι μακρὸς αἰῶνας ἐκείντο.
16, 43. ἰχθύος ἀγρευτῆρες ἐμῶς
δύο κεῖντο (pro ἐκείντο) γέροντες.
21, 6. ἐγγύθι αὐτοῖν κεῖτο (pro
ἐκείτο) τὰ ταῖν χειρῶν ἀθλήματα.
21, 9. κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ
κύματι. 21, 35. πᾶς ἐπὶ γαῖαν
κεῖτ' (pro ἐκείτο) ἀλλοφρονέων.
22, 129. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νε-
νευκῶς Λυγκεὺς. 22, 203. ὦ φίλε
κεῖσαι. 23, 44. τὰ φρεσὶν ἐρέω κέ-
ατ' ἐν μυχῇ. 29, 3. παυσάμενος ἔρ-
γοιο, τὸ οἱ μετὰ χειρὶν ἐκείτο.
25, 2. ἡ κατάπυκνος ἐκείνα ἐρ-
πυλλος κεῖται (dicatum, conse-
cratum est) ταῖς ἑλικωνιάσι.
Ep. 1, 2. ἀντὶ πολλῶν πατρίδος
ῥθυεῖν (subaud. χώραν) κεῖμαι
ἐφιστάμενος. Ep. 8, 4. εὐρυμέ-
δοντος κεῖται τῆς ἱερῆς κῆφος ὑπὲρ
κεφαλῆς. Ep. 15, 4. ὁ μυσ-
ποῖς ἐνθάδ' ἱππῶναξ κεῖται. Ep.
21, 1.

κεκμακέναι. vid. κάμνειν.

κελάδειν, sonare. ποταμοὶ
κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
17, 92.

κελαδεῖν, id. ἐπεὶ κα πρᾶτος
ἄοιδος ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ. 18, 57.
οἱ ἅμα πάντες ἀριστῆες κελαδήσαν.
(exclamant.) 22, 99.

κελαινός, niger. κελαινῶν Αἰ-
θιοπῶν ἀποτέμνεται, Aethiopiae
partem obtinet, sub imperio
suo habet. 17, 87.

κελαρύσδεν, (pro ὕζειν) mur-
murare. τὸ ἱερὸν ὕδωρ κελάρυσ-
δεν. 7, 137.

κελέβα, (pro κελίβη) rocu-
lum.

IN THEOCRITVM.

lum. τέφον τὰν κελέβαν φοινικέω
οἶδς ἁώτῃ. 2, 2.

κελέντες, pondera faxea,
aut plumbea, aut lignea, e
filis staminis suspensa, quo fi-
la recta deorsum trahantur, et
in ordine contineantur. ἤτρι-
ον μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεύντων. (sic
in nov. sed vet. pro κελεύντων
leg. καλεύντων.) 18, 34.

κέλευθαι, jubere, hortari. ὤ
(unde) μ' ἐκέλευ (pro ἐκέλευ,
jussisti) καθελεῖν τὸ. 3, 11. παύ-
σασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. 5,
138. πολλὰ συμπαίσδεν με κέρα
τὰν νύκτα κέλονται. 11, 77.

κελεύειν, imperare. ἱππήεσσι
κελεύσαι. 24, 126.

κέλευθος, via. πᾶσαι κέλευ-
θοι, (scil. ἐνεπλήσθησαν). λήϊδος
ἐρχομένης. 25, 96. λαοφύρου ἐπέ-
βησαν ὅθι πρωτιστα κειλεύθῃ. 25,
155. μέσσης ἐξηρώησε κειλεύθῃ.
25, 189.

κενὸς, vacuus, inanis. ἔστι
καὶ ἐν κενεῶσι φιλόμασιν ἄδεια τέρ-
ψις. 3, 20. εἰ 27, 4. ὥκ ἄλέ-
γω, μή μοι κενεῶν ὑπομάξῃς. 15,
95. κενεῶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ μέ-
μνοντι. (pro μίμνησι.) 16, 10.

κενεῶν, pars circa ilia. βέ-
λον (emissi, subaud. βέλος) ἄσ-
σεν ἱντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα.
25, 229.

κενός. κενὸν τὸ φίλαμα λέγου-
σιν. 27, 3.

κεντεῖν, pungere. ὃ κεντεῖ
τὸ φίλαμα. 15, 130. τὸν κλέ-
πταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε
(dor. pro ἐκέντησε) μέλισσα.
19, 1.

κεραῖζειν, dissipare, vastare.
πάντας πρῖσθας λῆς ἄμοτον κεραῖζει.
25, 202.

κεραός, cornutus. αἶκx τῆ-
νος ἔλῃ κεραὶν τράγον. 1, 4. μὲ-
σχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βό-
εσσι. 16, 37. βόεσσι μένος κε-
ραῖσιν (pro κερααῖς) ἄέξει. 25,
17. αἰεὶ πλέονες κεραὶ βόες γίν-
ονται. 25, 123. βοῶν αἰμάξει
κεραὸς τράγος ὕτος. Ep. 1, 5.

κέρας, cornu. τῷ προσιδόντος
ἰδράξατο χειρὶ παχείῃ σκαίῃ ἄφαρ
κέρας. 25, 146. κέρας ὕγρον ἔ-
λῶν. 25, 206.

κεραυνός. αὐτὸν φλογέω συνέ-
φλεξε κεραυνῷ. 22, 211.

κέρδιον, utile. 25, 34.

κέρδος. νενίκηνται ὑπὸ κερδέ-
ων. 16, 15. τί κέρδος δ' μυρίος
ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. 16, 22.

κερκίς, radius textorius. ἡ-
τρίον κερκίδι συμπλέξασα. 18,
34.

κέρκος, cauda. μακρὴν παρ'
ἰγνύρσιν ἔλιξε κέρκον. 25, 243.

κερχίς, cornigera. αἰγίς κε-
ρχίδος. 5, 145.

κερτομεῖν, criminari. ἥρα-
κλέην ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν.
13, 73.

κ'εὐθός. (pro καὶ εὐθός) Ep.
4, 15.

κεφαλή. (pro κεφαλῇ) ἀλγέω
τὰν κεφαλάν. 3, 52. ὑπὲρ κε-
φαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. 8,
87. μοι πρὸς κεφαλᾷ κώϊα κεῖν-
ται. 9, 18. φασὶ, τὰν κεφαλάν
μευ σφύσσειν. 11, 76. μ' ἀπὸ τᾶς
κεφαλᾶς ποτὶ τῷ πόδε συνεχὲς εἶ-
δεν. 20, 12. γέρον τᾶς κεφαλᾶς
φερμὸς

I N D E X

φορμὲς βραχὺς. (scil. ἔκειτο.) 21, 13. ἀπτομένα γυνὰ κεφαλῆς παίδων. 24, 6. μάτηρ κεφαλῶν παιδὸς ἐλοῖσα. 26, 20.

κεφαλῇ. ἔρρειν ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες. 2, 89. ὑπεξανέδου κεφαλῇ. 22, 123. ἦκε ππρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὤμον. 25, 161. νευτάζων κεφαλῇ. 25, 260. Εὐρυμέδοντας κείτται τῆς ἱερῆς κῆρυς ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4.

κεχερησθαι. vid. χαίρειν.

κεχρησμένος. vid. χαρίζεσθαι.

κεχερησθαι. vid. χεῖν.

κῆ. (pro καὶ εἰ.) 3, 27.

κῆγῶ. (pro καὶ ἐγὼ.) ἦνθον κῆγῶ. 2, 118. κῆγῶ θωσῶ τᾷ παρθένῳ φάσσαν. 5, 96. κῆγῶ μὲν. (scil. αἰσῶ.) 7, 50. κῆγῶ τέφρον περὶ κρατὶ φυλάσσαν. 7, 63.

κῆγῶν. (pro καὶ ἐγὼ) κῆγῶν τοῖ' ἐφάμαν. 7, 91. ἀδὺ κῆγῶν. (scil. αἰσῶ.) 9, 8. κῆγῶν ἀνιδύμαι. 11, 71. ἐν τᾷ γὰρ κῆγῶν τις φαίνεμαι ἡμεῖς. (pro εἶναι.) 11, 79. Ὀργεῖος (pro δ' Ἀργεῖος) κῆγῶν ἐπίνομος. 14, 12. Ἰχθύς κῆγῶν. (scil. μαντεύομαι.) 21, 45. κῆγῶν πακτίδ' αἰεράμενος ἄρξευμαι τι κρέκειν. Ep. 5, 2.

κηδεμῶν, curator. εἶχε κηδεμῶνας. Ep. 11, 6.

κηδεσθαι, curare. δῆμῃ κηδόμενος. 25, 46. βασιλευσὶν εἰδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν, αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος. 25, 59. κηδόμενοι ἐλκυσμάτων

αὐτοὶ πλεῖστον ἔχουσι βροτοί. Ep. 13, 5.

κῆϊος, ex insula Cea oriundus. αἰοῖδδς δ κῆϊος. (i. e. Simo- nides.) 16, 44.

κῆκ. (pro καὶ ἐκ) 11, 35.

κῆμυτὸν. (pro καὶ ἐμυτὸν.) 11, 39.

κῆμῆ. (pro καὶ ἐμῆ) αἱ δ' εἴτι κῆμῆ λυπῆ. 2, 159. κῆμῆ φυλάσσει. 4, 4. κῆμ ἐφαθ' ἃ μάτηρ πολυδεύκεος ἡμεῖν (pro εἶναι) ἀμείνω. 4, 9. κῆμῆ δ κρατὶδὸς τὸν ποιμένα λείος ὑπαντῶν ἐκμαίνει. 5, 90. κῆμῆ λέγουσι (pro λέγουσι) πάντες αἰοῖδδν ἄριστον. 7, 37. πολλὰ Νύμφαι κῆμῆ δίσταξαν ἀν' ὤρεα βυκολέοντα ἐσθλά. 7, 92. κῆμῆ μαλθακὸν ἐξεπύνατε σιδαρεῖν. 29, 24.

κῆν. (pro καὶ ἐκ.) κῆν ταυθ' ἔρδοις. 7, 106. κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλω. 20, 29.

κῆν. (pro καὶ ἐν.) κῆν (κείνον.) αἰδᾷ κακὸν ἐσσεταὶ ἄλγος ἔρωτος. 1, 103. ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται. 15, 86.

κῆνιαυτὸς. (pro καὶ ἐνιαυτὸς.) v. ἐνιαυτὸς.

κῆξαπίνης pro καὶ ἐξαπίνης, subito. 2, 25.

κῆπε. (pro καὶ εἶπε.) κῆπε τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο λυγίζεῖν. 1, 97. κῆπέ μοι ἄλλα πολλὰ. 2, 149.

κῆπελ. (pro καὶ ἐπελ.) 2, 100.

κῆπειτα. (pro καὶ ἐπειτα.) 15, 74.

κῆπλ. (pro καὶ ἐπλ.) Ep. 19, 3.

κῆρεα,

κῆρα (nov.) pro καὶ ἄρα.
(sed vet. habet κῆρα.) 14,
23.

κηρὸν, favus. τασὼ τῷ Πανί
ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί'
ἐχούσας. 5, 59. ἃ παῖς ἀνδ' ὕ-
δατος τὰν κάλπιδα (τῷ κάλπιδι
nov.) κηρία βάψαι. 5, 127. με-
λισσᾶν κηρία φιερόμενος. 7, 85.
Ἔρωτα κέντασε μέλισσα κηρὸν ἐκ
σίμβλων συλεύμενον. 19, 2.

κηρόδετος, cega compactus.
κηρόδετῃ πνεύματι μελλόμενος.
Er. 5, 4.

κηρὸς, cega. τάνδε φέρ' εὐ-
πάκτοιο μελίπτην ἐκ κηρῷ (pro
κηρῷ) σύριγγα καλάν. 1, 129.
Φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῷ.
(nov. sed in vet. est μελικήρω.)
20, 27.

κῆρτε (pro καὶ ἴτε.) 2, 150.

κηρῷ. (pro καὶ εὐ.) 4, 31.

κῆρ'. (pro καὶ εἰπῶ.) 2, 101.

κῆρα. (pro καὶ ἐφη.) 1, 82.

κῆρα, (vet.) pro καὶ ἥρα, et
accensio est. (in nov. est κῆ-
ρα, pro καὶ ἄρα.) 14, 23.

κιανὸν, nomen gentis. ἐνθα
κιανῶν αὐλακας εὐρύνοντι (pro εὐ-
ρύνοισι) βέες. 13, 30.

κιγκλίζειν, movere. σεσαρῶς
εὖ ποκα κιγκλίζει. (ποτεκιγκλίζει
nov.) 5, 117.

κίειν, vadere. ἔφρα κιῶσιν
ἄμα σφίσιν ἄρκιος εἴη. 25, 190.

κιθάρα. ἢ μὲν θ' κιθάραν τις
ἐπίσταται ὧδε κροτῆσθαι. 18, 35.

κιθαρῆς. κιθαριτὰς 22, 24.

κικῖνος, cincinnus. ἤρατο ἔδδ
κικῖνοις. 11, 10. αὐαλλέει κικῖνοι.
14, 4.

κικλήσκειν, vocare. θὺν πα-
τέρ' ἐκ πάντοιο πατρειδάωνα κικλή-
σκων. 22, 133.

κίλικες, nomen gentis. αἰ-
χμηταῖς κίλικεσσι σημαίνει. 17,
88.

κίναδος, versutus. ὦ κίναδε.
5, 25.

κινεῖν. τὸν ἐν ἄδᾳ κινήσας ῥα-
δάμανθα (ῥ' ἀδάμαντα nov.) 2,
34. τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λί-
θον. 6, 18. ὅς (scil. εὖρος) ἐ-
σχατα φυκίᾳ κινεῖ. 7, 58. κινεῖ
(pro κινῶ) δῆ, moue te. 15,
29. πολλοὶ κινήσειν ἐτι τροχὸν
ἄρματος ἵπποι. 16, 72.

κίνημα. τὸν κάλαμον ὑπὸ τῇ
κινήματος ἀγκύλον εἶχον. (tene-
bam.) 21, 47.

κίρκα. (pro κίρκῃ.) 9, 36.

κίρκῃ, nomen foeminae.
φάρμακα ταῦθ' ἐρδοῖσα χειρίονα
μήτε τι κίρκης. 2, 15.

κίσσα, piscis. ἢ θειμιτὸν, ποτ'
ἀηδὸνα κίσσας ἐρίσθεν. 5, 136.

κισσαῖα, nomen caprae. 1,
151.

κισσὸς, hedera. τῷ (τῷ nov.
pro τῇ) περὶ χεῖλη μαρτύεται ὑψό-
θι κισσὸς, κισσὸς ἐλιχρύνει κεκο-
νισμένος. 1, 29. 30. τὸν κισσὸν
διαδύς. 3, 14. τὸν τοι ἐγὼν κισ-
σοῖο φυλάσσω. 3, 22. πολλὰς ὥς
ῥόδα κισσὸς (ὥς ῥοδόκισσος nov.)
ἐπ' ἀνθεῖ. 5, 131. ἐντὶ μέλας κισ-
σὸς. 11, 46. ὥς κισσὸς ποτὶ πρέ-
μνον ἐμὲν ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20,
22. ἀμερξάμεναι κισσὸν ζῶοντα.
26, 4. ὁ τὸν κροκύντα κισσὸν
ἐφ'. ἱμερτῇ κρατὶ κατὰπτόμενος.
Er. 3, 4.

I N D E X

κισσύβιον, poculum. βαθὺ
κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδελφὴ καρῶ.
(scil. σοὶ δώσω.) 1, 27.

κίσα, (pro κίσση) cista. τοῖς
οἱ ἐν κίσα κακὰ φάρμακα φαμί φυ-
λάσσειν. 2, 161. ἰερὰ ἐκ κίσας
πεποναμένα χερσὶν ἐλοῖσθαι. 26, 7.

κιχλίζειν, (ver.) suaviter ar-
ridere. κιχλίζοντι (κιχλίσδοντι
πον.) πᾶσαι. 11, 78.

κιχλίσδεν. (πον.) 11, 78. v.
κιχλίζειν.

κλαγγεῖν, insonare, clamare.
δ' ὑψόθεν ἐκλαγγε φωνᾷ αἰετὸς. 17,
71. αἱ κύνεις κλαγγεῦντι. (pro
κλαγγῆσι.) Ep. 6, 5.

κλάδος, ramus. τῷδε μὲν ἄ-
ματος ἄλλον ἔχεις κλάδον, ἄλλον
δ' αὖριον. 29, 14.

κλάζειν, clangere, clamare,
de canibus dicitur. ἀχρεῖον κλά-
ζοντε. 25, 72.

κλαίειν. ἐκλαεν ἐξαπίνας θά-
λερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένης
ἐξαέτις. 14, 32. ἐκ πατέρων πε-
γνὴν ἀκτῆμονα κλαίων. 16, 33.
Ἰλίων ἐν δρυμοῖσιν ἐκλαυσεν. 20,
36. καὶ τὸ, ῥέα, κλαίεις τὸν
βωκόλον. 20, 40. ἰλίων ἐκλαίει
ὅτι συγγενεῖσι μελάθροισι. 23, 17.
ἄλμυρὰ κλαύσεις. 23, 34. βραχὺ
κλαύσον. 23, 38. δ' κλαύσει (pro
ὅκ ἐκλαύσει) νέον φόνον. 23, 55.

κλᾶξ, (pro κλεῖς) clavis. 15,
33.

κλᾶρος, (pro κληρος) fors,
haereditas. κλᾶρον ἅπαντα ναῖς.
(pro ἔναϊς.) 24, 128.

κλασθῶ. vid. κλείειν.

κλειρίτα, nomen foeminae.
ἀμφιτρελαμένα τὰν ξυσίδα τὰν κλει-

ρίτας. (pro ἰτης.) 2, 74. βάλλει
μάλοισι τὸν αἰπόλον ἃ κλειρίτα.
5, 88.

κλείειν, claudere. κλασθῶ (pro
κλείω) θύρας. 6, 32.

κλείτα, nomen foeminae.
κῆπύγραψε κλείτας. (subaud. τῆ-
το τὸ μνᾶμ' ἐστὶ.) Ep. 18, 2.

κλέος, gloria, res praeclare
gestae. ὕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἄν-
δρῶν. 16, 2. δηναιδὸν κλέος ἔσχεν.
16, 54. ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος
ἐρχεται ἀνθρώποισι. 16, 58. ὕψη-
λὸν ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί.
16, 98. κλέος ἰσθλὸν ἐν ἀνθρώ-
ποισιν ἀρέσθαι. 17, 117. ἄμε-
τέροις κλέος ὕμνοισι ἰσθλὸν ἀεὶ πέμ-
ποιτε. 22, 214. ὅ τὸ μυρίον
κλέος διήλθε κῆπι νύκτα καὶ πρὸς
ἡμέραν. Ep. 19, 2.

κλέπτας. (pro κλέπτης.) τὸν
κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε
μέλισσα. 19, 1.

κλέπτειν, furtim. τὸ μὲν νό-
κος ἐχθρὸς ἐκλεψεν. 5, 2. ὅκ ἰσο-
ρήτε τὸν μὲν τὰν σύριγγα πρῶτον
κλέψαντα κομάταν. 5, 4. ὅ τινι
τὰν σύριγγα λαθῶν ἐκλεψε κομά-
τας. 5, 19.

κλέπτειν, furtim, occulte ali-
quid facere. γάμον ἐκλεψατε
δώροις, muneribus clandestinis
nuptias vobis conciliastis. 22,
151.

κλεόνικος, nomen viri. 14,
13.

κλητὸς, vocatus, invitatus.
7, 24.

κλίμαξ, scala. μιᾶς πολλοὶ
κατὰ κλίμακος ἄνδρες ἐβαῖνον. 22,
30.

κλίνα,

IN THEOCRITVM.

κλίνω, (pro κλίνω.) lectus.
15, 127.

κλίνειν. μαλακῶν ἔκλιν' (pro
ἔκλινω, inclinavi) ἐπὶ λέκτρων.
2, 139. βίαντος ἐν ἀγκυλίσσιν ἑ-
κλίνθη. 3, 44. παρ' πυρὶ κεκλιμέ-
νος. 7, 66. ἐν βαθύταις ἀδείας
σχένοιο (σχένοιο ποιν.) χαμευνί-
σιν ἑκλίνθημεν. (pro ἑκλίνθημεν.)
7, 133. κεκλιμένοι τοίχῳ τῇ
φυλλίνῳ. 21, 8. δοχμὸς ἀπὸ προ-
βολῆς κλινθεὶς. 22, 120. κεκλι-
μένος θάπτετο μάχην ἐμφύλιον ἀν-
δρῶν. 22, 200.

κλιντήρ, lectus, fella. κεί-
μαν ἐν κλιντήρῳ δέκ' ἄματα καὶ δέ-
κα νύκτας. 2, 86. ἔζετ' ἐπὶ κλιν-
τήρῳ. 2, 113. ξίφος οἱ ὑπερθε κλιν-
τήρος αἰὲν ἄωροτο. 24, 43.

κλισμὸς, lectus. ὡς θάπτετο
ἐπ' ἀργυρέῳ κατέκειται κλισμῷ.
(pro σμῷ) 15, 85.

κλύειν, audire. ὕφρα ῥήτε-
ρον φασμένη κλύοι Ἡρακλῆος. 25,
191.

κλύζειν, abluere, colluere.
βαθὺ χισύβιον κεκλυσμένον ἀδελ-
φῶ. (scil. σοι δώσω) 1, 27. ἑ-
κλυσσε (obruit) δίνω τὸν μῶσαις
φίλον ἄνδρα. 1, 140.

κλύμενος, insignis. τῆτῳ (τῆ-
τῳ ποιν.) τὸν κλύμενον κατετάκετο
τῆνον ἔρωτα. 14, 26.

κλυτία, nomen foeminae.
ἀπὸ κλυτίας τε καὶ αὐτῷ χάλκω-
νος. 7, 5.

κλωτήρ, filum. μεῖρα κατὰ
κλωτήρος ἐπείγει. 24, 69.

κνακός, fulvūs. ἐκ λαοίοιο δα-
σύτριοις εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρι
ἄμοισι. 7, 16.

κνάκων, nomen hirci. τὸν
ἐνδρῶν τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυ-
λάσσει. 5, 3.

κνάμη. (pro κνήμη) φράζει
(φράσσει ποιν.) μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ
κνάμαισιν ὄρεσθ' ἐξ ἄλδ' ἐρχομέ-
νας. 6, 13.

κνᾶν, radere. κατὰ χρεῶ
πάντ' ὀνύχισσι δακνόμενος κνάσαι.
7, 110.

κνήμα. (pro κνήμη.) ἀπώτρω
ἢ γόνυ, κνήμα. (κνήμας ποιν.)
proν. 16, 18.

κνήμαργος, alba crura ha-
bens. ταῦροι κνήμαργοι. 25,
127.

κνήμη. εἵματα ἕκ' ἀσκητὰ μέ-
σας ὑπὲρ ἐννυτο κνήμας. 24,
138.

κνίδη, urtica. ἐν κνίδασι κα-
θαύδαις. 7, 110.

κνίζειν, radere, pruritum
movere. τὰς (scil. ἐρατίδας)
ποτ' ἐκνίσθη. 4, 59.

κνίσδω, (pro κνίζειν) radere,
vellicare. κῆγ' κνίσδω τινα. 5,
122. αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν.
6, 25.

κνύζω, nomen plantae. αἰ-
γίπυρος, καὶ κνύζα. 4, 25. τριβὰς
πεπυκασμένα ἐπ' ἐπὶ πᾶχυν κνύζα.
(pro κνύζη.) 7, 68.

κνυζᾶσθαι, gannire, mugire.
ἔσσαν ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται
φωγεύοντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέ-
κνα. 2, 109. ἐκνυζήτο (ἐκνυζᾶτο
ποιν.) ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
6, 30.

κνώδαλον, bestia. περὶ κνώ-
δαλον (περικλώμενον ποιν.) εἶρον
ἡγῶνα. 21, 48. οἱ τὰδ' ἐπ' ὤρεσιν
κνώ-

I N D E X

κνώδαλα. 24, 83. ὃ τοσόνδε
κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὖρεϊς. 25,
183.

κνώσσειν, dormire. εἰ δ' ὕπαρ,
ἢ (εἰ μὲν γὰρ ποῦ.) κνώσσαν τὸ
τὰ (κατὰ ποῦ) χωρία ταῦτα μα-
τεύσεις. 21, 65.

κοιλάνειν, excavare, χῶμα
μοι κοίλανον. 23, 43.

κοῖλος. καλὸν ἄντρον ἐνδοκῶ κοί-
λαις ἐν πέτρῃσιν. 9, 16. κοίλαν
(pro κοίλην) καθιδρυνθέντες ἐς
Ἀργῶ. 13, 28. εἰς κοίλαν (scil.
νῆα) ἐρρίψαν. 22, 12. κόχλον
ἐλῶν μυκάσατο κοῖλον. 22, 75.
κοῖλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι. 22,
143. ταῖμα κοῖλα θυράων εἴκη.
24, 15. ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
κοίλῃ ὑπὲρ σάκεος. 24, 24. ὕλεσσι
αἰνολέοντα κοίλην αὖλιν ἔχοντα.
25, 169. ἐλῶν κοίλην φαρέτραν.
25, 206.

κοιμάσθαι, dormire. 8, 66.

κοῖτος. (pro κοίτη.) ὁπότε' ὄρ-
τάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶν.
13, 12.

κοῖτος. (pro ὕπνος.) ἐμνάσατο
κοίτη. 24, 62.

κοκκύζειν, cuculi vocem ede-
re, stridere. μοισᾶν βρυχιές ποτὶ
χῖον κοιῶν ἀντία κοκκύζοντες. 7,
48.

κοκκύσδειν. (pro κοκκύζειν.)
δ' ὕρθριος ἀλέκτωρ κοκκύσδων. 7,
124.

κολάζειν, punire, castigare.
τύττες κόλαζε. (puni) 30, 34.

κολεός, vagina. τῷ ἄορ' ἐκ
κολεοῖν (pro κολεοῖν) ἐρυσσαμένῳ.
22, 191. κωφίζων κολιδν. 24,
45.

κύλος, mutilus. 19' ὃ κέλε.
8, 51.

κολοσσός, statua immensae
magnitudinis. 22, 47.

κολέειν, amputare, mutilare.
τῇ ἄκρην ἐκόλυσεν χεῖρα. 22,
196.

κόλπος. μάλα ἐν κόλποισι Διω-
νύσοιο φυλάσσαν. 2, 120. τρεῖς
εἰς ἑμὸν ἔπτυσσε κόλπον. 6, 39.
παρθένος ἐξαίτις κόλπω (pro κόλ-
πῃ, scil. μητρὸς) ἐπιθυμήσασα.
14, 33. ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖ-
σαι. 15, 134. πᾶς ὑπὸ κόλπῃ
χεῖρας ἔχων. 16, 16. τῆς κόλπον
ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας.
17, 37. τρεῖς εἰς ἑὸν ἔπτυσσε κόλ-
πον. 20, 11. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέ-
τερον βάλε κόλπον Ἰφικλῆα. 24,
59.

κόλχοι. πεζὸς ἐς κόλχως (pro
κόλχης) ἵκετο. 13, 75.

κολώνη, (pro κολώνη) collis,
mons. ἐν μιᾷ τιμῇ τρεῖς ποτὶ κα-
ταβείω κολώναν. 17, 68.

κόμα. (dorice pro κόμη.) λύ-
σασθαι κόμαν. 15, 134.

κομᾶν, comam alere. ἂ καλὰ
κάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι.
(floreat.) 1, 133. ἐν ὕρει ῥάμνου
τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι. (pro
κομῶσι, florent, virent.) 4,
57. χλωροῖσιν πετάλοισι κατη-
ρεφέες κομῶσαι. (pro κομῶσαι,
frondentes.) 7, 9. τίς κομῶν-
τας (pro κομῶντας) Πριαμίδας
εἶγνω. 16, 48. αἰὲ βέβρυκες κο-
μῶντες. (pro κομῶντες.) 22, 77.

κόμαρος, arbutus. ἐν κομά-
ροισι κέονται. 5, 129. τὰς (pro
ᾧς, scil. δαμάλας) ἀπάσας λήψ-
κόμε-

κόμαρον τρωγίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐ-
τίναξε. 9, 11.

κομάτας, nomen viri. ἢ κ' ἐσ-
ορήτε τὸν μευ τὰν σύριγγα πρῶαν
κλέψαντα κομάταν. 5, 4. εἰπὸ,
κομάτα. 5, 9. ἢ τευ τὰν σύριγγα
λαβὼν ἐκλεψε κομάτας. 5, 19.
μήτε κομάτα τὸ πλέον ἰθύνης. 5,
70. ἢ τωμύλος ἦσθα, κομάτα.
5, 79. τιν, κομάτα, δωρεῖται
μόρσων τὰν ἀμνίδα. 5, 138. γε-
νοίμαν μελάνθιος ἀντὶ κομάτα.
5, 150. ὦ μακαριτὲ κομάτα. 7,
83.

κόμη. (vet.) παρθενικὰ θάλλ-
λοντα κόμαις ὑάκινθον (θάλλονθ'
ὑάκινθω κόσμον ποιν.) ἔχουσαι.
18, 2.

κομιδῇ, proventus. κτεάνων
κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες. 25, 109.

κονίζειν, oblinere, aggluti-
nare. κισσὸς ἐλιχρύσῃ κεκονισμέ-
νος. 1, 30.

κονίη, (pro' κονία) pulvis. μῦ-
νος ὕδα προτέρων τοκέων ἐστὶ (το-
κέων, ὧν ποιν.) θερμὰ κονίη, τει-
βόμενος (κονίη τειβομένα ποιν.) κα-
θύπερθε, (in ποιν. hoc comma
post καθύπερθε deest) ποδῶν ἐκ-
μάσσεται ἵχνη. 17, 121.

κόνις πυρὸς, cinis. συλλέξασα
κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις ῥηψάτω
εὖ μάλα πᾶσαν. 24, 91.

κόπτειν. τὸν ὕπνον ἂ φροντὶς
κόπτοισα, (pro κόπτηςα) cura,
somnia excutiens. 21, 28.
θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ
ἀρρήκτοις χαλάζαις. 22, 16.

κόρη, (pro κόρη) puella. καὶ μ'
ἐκ τῶ ἀντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθρὸς
ἰδοῖσα. 8, 72. τι κόρης φιλικὸν

μέλος ἀμβάλει. 10, 22. ἤρεσθην
ἐγώ γε, κόρα, τεύ. 11, 25. γε-
νώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνας ἔνεκα
φεύγεις. 11, 30.

κορεῖν, satiare. μὴδ' ὕμμες
ὀκνεῖθ' ἀπαλλᾶς κορέσασθαι ποίας.
8, 67. κεκορημένος νέκταρος εὐ-
δόμοιο. 17, 28. ἀσφαλῶς κεφυτο-
σκάφον ἄνδρα κορῖσαι. (pro κο-
ρεῖσαι, satiet, satiare possit.)
24, 136.

κόρη, puella. πολλὰ συμ-
παῖσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλον-
ται. 11, 77. τετράκις ἐξήκοντα
κόραι. 18, 24. ὦ καλὰ, ὦ χα-
ρίεσσα κόρη. 18, 38. τῷ ἀναρ-
πάξαντε δὺν φερέτην Διδὸς ὑἱῷ δοι-
ὰς Λευκίπποις κόρας. 22, 138.
ἐνθα κόραι τοκέσσιν ὑπὸ σφετέρου-
σι τρέφονται μυρία. 22, 159.

κόρυς, aceruus. ἐς βορέην
ἄνεμον τᾶς κόρυος κ' τομὰ ὕμνιν
ἢ ζέφυρον βλεπέτω. 10, 46.

κορίνθιος. κορίνθια εἰμὲς (pro
ἐσμέν) ἄνωθεν. 15, 91.

κόριον, puella. 11, 60.

κόρρα, mala, facies. πύξ ἐπὶ
κόρρα ἦλασα. 14, 34.

κόρη, tempora capitis. τῇ
ἐτέρῃ ῥόπαλον, κόρης ὕπερ, αὖτον
ἀείρας. 25, 255.

κορυδαλὶς, (vet.) cassita. ἢδ'
ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες (κορυδαλ-
λίδες ποιν.) ἠλαίνονται. 7, 23.

κορυδαλλὶς. (poiv.) 7, 23. vid.
κορυδαλὶς.

κορυδαλλὸς, eadem avicula.
ἄρχεσθαι ἀμῶντας (subaud. δεῖ.)
ἐγειρομένῳ κορυδαλλῷ. (pro κορυ-
δαλλῷ) 10, 50.

κρυδός, ead. αἰδὼν κρυδοί.
7, 141.

κορύδων, nomen viri. εἰπέ μοι, ὦ κορύδων, τίνες αἱ βόες; 4, 1. θᾶσαι μ', ὦ κορύδων, ποτὶ τῷ Δίδῳ. 4, 50. εἴπ' ἄγε μοι, κορύδων. 4, 58. ἔκτετι σὺν κορύδωνι ἄρκει τοι καλάμας αὐλὸν πομπύσθεν ἔχοντι. 5, 6.

κορύνα, (pro κορύνη) clava. ῥοικὰν ἔχεν (pro εἶχεν, tenebat) ἀγριελαίῳ δεξιτερᾷ κορύναν. 7, 19. τὰν τοι κορύναν δαρήσομαι. 7, 43. Δάφνιδι κορύναν αὐτοφυᾶ. (scil. ἔδωκα.) 9, 23.

κορύνη, clava. δρῶν χειροπληθὴ κορύνην. 25, 63.

κορύπτειν, cornu ferire. τὸν Λιβυκὸν κινάκωνα φυλάσσειο, μή τυ κορύψῃ. 3, 5.

κορυπτίλος, (vet.) cornu feriens. (in nov. est κορυττίλος.) 5, 147.

κρύς, galea, cassis. ἱππείαι (ἱππεῖαι nov.) κρύον σκεπάσεν ἔθειραι. 16, 81. ὕπ' ἐκ κρύουτος μέγ' αὖσας. 22, 144.

κορύσσειν, incitare. τὰ ἄλλα (scil. νέφη) κορύσσεται (a vento agitantur, confertim ruunt) αὐθις ἐπ' ἄλλοις. 25, 94.

κορυττίλος. (nov.) 5, 147. (in vet. est κορυπτίλος.)

κορυφά, (pro κορυφή) vertex, fastigium. ἴσον ἔχεις κορυφᾷ τελέσαι δόμον ὀρρομέδοντος. 7, 46.

κορώνη. τρεπτὴ ἐπέλασσα κορώνη νευρεῖην. 25, 212.

κορωνίς, cornua gerens. οἳ τ' ἐπὶ βασι κορωνίσι βυκόλοι ἦσαν. 25, 151.

κοσκινῶμαντις, vates per cribrum vaticinans. 3, 31.

κοσμήν, apparare, instruere. ἀκῆν, χρήμα καλὸν τι κοσμήν (pro κοσμήν) τὰν βασίλισσαν. 15, 24. κοσμήσαι φάλαγγα. 24, 125.

κόσμος, mundus, ornatus. τὰ δρῶν τὰ βάλανοι κόσμος. 8, 79. κατὰ κόσμον ἀμφίθεις. 15, 39. παρθενικὰ θάλλονθ' ὑακίνθω κόσμον (sic est in nov. vet. autem sic legit: θάλλοντα κόμαις ὑακίνθον) ἔχοισαι. 18, 2. ἀνέδραμε κόσμος (nov. sed in vet. est ἀνέδραμεν ὕψος) ἀνέρα. 18, 29. ἃ ῥοδόχρους ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. 18, 31. ὕμης ἔκατὰ κόσμον ἄνδρα παρετρέψαθε. 22, 149.

κόσσυφος, merula, avis. εἰπρινεὶ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

κότινος, oleaster. ὑπὸ τὰν κότινον καθίζας. 5, 32. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνῳ (pro κοτίνῃ) τοῖς μηκάδες. 5, 100. βᾶκτρον ἐπηρεφέες κοτίναιο. 25, 208. δεῦρ' ὑπὸ τᾶς κοτίνης. 27, 10.

κοτυτταρίς, nomen foeminae. 6, 40.

κῶ. (pro καὶ ὃ) 6, 22.

κῶδεν. (pro καὶ ὃδεν.) 5, 77.

κῶδέπω. (pro καὶ ὃδέπω.) 21, 24.

κῶκ. (pro καὶ ὃκ) κῶκ ἐκ σῶ με διδάσκεισθαι τέδ' εἰκιν. 22, 57. κῶκ ἦδη τὸν ἔρωτα, τίς ἦν θείας. 23, 4.

κῶπω. (pro καὶ ὃπω.) 7, 10.

κῶρα,

IN THEOCRITVM.

κῆρα, (pro κόρη) puella, filia. 17, 36.

κῆρη, (pro κόρη.) id. αἰεὶ (εἴ τοι πον.) τῆτο Διδὸς κῆραις μέλει. 16, 1. κῆρη, ἃ σὺν μητρὶ πολυχλήρων ἑφουραίων εἴλαχας μέγα ἄ-συ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. (i. e. Proserpinae) 16, 83. ὕμνομεν ἄρσενά τέκνα κῆρης θεισάδος. [i. e. Ledaе] 22, 5. ὕμναιώσους κῆρας τάσδε. 22, 179.

κῆρος, [pro κόρος] puer. ἡ-λυθες, ὃ φίλε κῆρε. 12, 1. ἀο-λέες κῆροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 31. ἦτοι δ κῆρος [Hylas] ἐπέχε ποτῶ πολυ-χανθία κρυσσόν. 13, 46. ἐξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κῆρον ἔθρεψε. Ep. 18, 4.

κρηστρόφος, pueros alens, epitheton Latonae. 18, 50.

κρηφίζειν, levare, lenire. φι-λημα, τὸ κρηφίζον τὸν ἔρωτα. 23, 9. κρηφίζων κολεόν. 24, 45.

κῆφος, levis, remissus, lan-guidus. μὴν (νὴν πον.) ὡς ἐνέθησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ ἡδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κῆφω. 2, 104. κῆφον τῆ-το (scil. τὸ φάρμακον) γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις. 11, 3. κρηφότερ', ὃ παῖδες, ποιεῖσθ' ὕπλα. 13, 52. κῆφας διδοῖ ποθέοντι μερίμνας. 17, 52. εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἱ-ερῆς κῆφος ὑπὲρ κεφαλῆς. Ep. 15, 4.

κοχλία. βολβός τις κοχλίας ἐξ-πρέσθῃ. 14, 17.

κόχλος, concha. ἐγκαναχίσα-το, κόχλω. 9, 27. κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον. 22, 75. κόχ-λω (pro κόχλω) φουσαθέντος. 22, 77.

κοχυδέσκειν, copiose deflae-

re. (pon.) ἐκ μετώπῳ ἰδρώς μεν κοχυδέσκειν (in vet. est κοχυέσκειν). ἴσον νοτίαισιν ἔρπαις. 2, 107.

κοχυέσκειν, (vet.) id. 2, 107. vid. κοχυδέσκειν.

κόως, nomen insulae. σὺ κόως ἀτίταλλε. 17, 58. κόως δόλυ-ξεν ἰδοῖσα. 17, 64.

κραδία. (pro καρδία.) εἰ ὕμιν κραδία πόλεμον ποθεῖ. 22, 171. τὰν κραδίαν (subaud. κατὰ) ὁ-πτεύμενος. 23, 34.

κραδίη [pro καρδία.] 27, 69.

Κραῖθις, nomen fluvii. κατὰ τὰς πέτρας μανίς ἐς Κραῖθιν ἀ-λοῖμαν. 5, 16. τὴν Κραῖθι, οἶ-νον πορφύροισι. 5, 124.

κραίνειν, perficere. ὅπως ἐ-κράνθην. (pro ἐκράνθησαν.) 25, 196.

κράνα, (pro κρήνη.) fons. ἃ κῶρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν ποσσὶ φο-ρεῖται. 1, 83. ὧρᾶν πεπλύνθαι νιν ἐπὶ κρήναισι δοκασεῖς. 1, 150. τὰς αἴγας ποτὶ τὰν κράναν ἄγε. (age, in imperativo.) 3, 4. ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶνῃ δύο. 5, 47. αὐρεῖον ὕμμε πᾶσας (sc. αἴ-γας) ἐγὼ λησῶ συμβαρίτιδος ἐνδοθι κρᾶνας. 5, 146. ἐπὶ κράναν τὴν ἄμφω ἐσθόμενοι. 6, 3. Βύρηναν (βύριν-ναν πον.) ἔς ἐκ ποδὸς ἄνυσ κράναν. 7, 6. κρᾶνῃ καὶ βοτάνῃ, γλυκε-ρὸν φυτὸν. 8, 37. τάχα κράναν ἐνέθησεν. 13, 39. εὖρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ ὕδατι πεπληθυσίαν ἀκηράτῃ. 22, 37.

Κρανιαῖαι, Nymphae in fon- tibus degentes. τὰν Κρανιαῖαν (pro τῶν Κρανιαῖαν) κατεναντίον. 1, 22.

Κραναί-

I N D E X

κρανώνιον, nomen loci. μὴ-
ρία ἀμπεδίων κρανώνιον ἐνδιάσκον
ποιμένες ἐκκρίτα μῆλα. 16, 38.

κράς, caput. κρατὶ ἔχων λεύ-
καν. 2, 121. λευκοίων τέφανον
περὶ κρατὶ φυλάσσω. 7, 64. πολ-
λὰ ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δο-
νέοντο αἰγῆροι πτελέα τε. 7, 135.
τετράενες πίθων ἀπολύετο κρατὸς
(origini) ἄλμφορ. 7, 147. κρέα-
τα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὡς ἐπάκ-
ρεν. 25, 232. ὁ τὸν κροκύντα
κισσὸν ἐφ' ἡμερτῶ κρατὶ καθάπτω-
μενος. Ep. 3, 4.

κράσπεδον, fimbria. τῆτ' ἀπὸ
τῆς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλισε.
2, 53.

κρατῆν, tenere, imperare,
superiorem esse. πολλὰς κρατέν
γαίης, πολλὰς δὲ θαλάσσης. 17, 76.
σὺ ἐμὸς κεκλήσεαι, ἥκε κρατήσω.
(si superior discessero.) 22, 71.
τὸν, κρατέων περ, ἀτάσθαλον ὕδην
ἔρεξας. 22, 131. αὐτοὶ τε κρε-
τέοντε, καὶ ἐκ κρατίοντος ἐφύσαν,
et ipsi fortes sunt, et ex forti
geniti. 22, 213. ἡλίκα τόξα
χειρὶ κρατῆ. 23, 5. ἀνὴ κρατέν-
σι, semper dominantur. 27,
27.

κρατερός, validus. ἄρα τῆνον
τὸν ποιμένα, τὸν κρατερὸν πολύ-
φαμον, τοῖον νέκταρ ἔπνευ. 7, 152.
ἥρωες κρατερὸν πολυδεύκεα θαρσύ-
νεσκον. 22, 92. κρατερός πολυ-
δεύκης. 22, 173.

κρατίδας, nomen viri. κῆμα
ὁ κρατίδας τὸν ποιμένα λῆος ὑπὸν-
τῶν ἐκμαίνει. 5, 90. ἐς χλαῖναν
μαλακὸν πόκον κρατίδα θωρήσομαι
αὐτὸς. 5, 99.

κράτιστος, optimus. τὸ κράτι-
στον γάλα πίνω. 11, 35.

κρέας, caro. μόρσωνι καλὸν
κρέας αὐτίκα πέμψον. 5, 140. ὅ-
τε κρέα (pro κρέατι) τυτθὰ παρ-
ήν. 7, 108. ὤ (scil. τρώμβη)
κρέας αὐτὸς σιτάθην. 9, 25. δῆ-
πνον, (scil. ἦν) κρέα (pro κρέα-
τι) ὀπτὰ. 24, 135. τὰ περισ-
σὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες. 26, 24.

κρήας, (pro κρέας) caro. βε-
βρωκὼς κρηῶν. (pro κρεάτων.)
25, 224.

κρηόισα, (pro κρήσα) regi-
na. 17, 132.

κρέκην, pestine seu radio
pulsare, insonare. πακτιδ' ἀκ-
ράμενος ἀρξεύμαί τι κρέκην. Ep.
5, 3.

κρέμασθαι, pendere. κρέμα-
ται σὺν ἰσίῳ ἄρμενα πάντα. 22,
13.

κρεμάσθαι, id. ἐκρεμάσθαι νε-
κρὸς. 23, 52.

κρέσσων, (pro κρήσσων) prae-
stantior, melior. κρέσσον, μελ-
πομένω τεῦ ἀκνέμεν, ἢ μέλι λήχην.
8, 83. ἃ κυβέλας κρέσσων καὶ
κύπριδος. 20, 43.

κρεώνδαι, nomen gentis. μὴ-
ρία ἐνδιάσκον ποιμένες ἐκκρίτα μῆ-
λα φιλοξήνοισι κρεώνδαις. 16, 39.

κρήγυος, gratus, bonus. ἡ-
πατέ (dicite,) μοι τὸ κρήγυον.
20, 10. ἡ ἑσσι κρήγυος. Ep.
21, 3.

κρηπίς, crepida. παντῶ κρη-
πίδες. (scil. ἡσὶ) 15, 6.

κρηπίς, fundamentum, ba-
sis. λαῖνέας ἴσατ' ἀπὸ κρηπίδος ἑ-
ρως. 23, 59.

κρηῖς,

IN THEOCRITVM.

κρεῖς, (pro κρέας) caro. I, 6.
 κρετῆρ. τασσῶ κρητῆρα μέγαν
 λευκοῖο γάλακτος. 5, 53. ἔτι μοι
 κρητῆρ, ἔργον Πραξιτέλει 5, 104.
 τὸν Πτελεατικὸν εἶνον ἀπὸ κρητῆ-
 ρος ἀφυξῶ. 7, 65. ἄρα τοῖόνδε
 κρητῆρ' Ἡρακλεῖ γέγων ἑτάστατο
 Χείρων; 7, 150.

κρίνῃν. τίς ἄμμε κρίνῃ; 5, 62.
 μήτ' ἐμὲ ἐν χάριτι κρίνῃς. 5, 69.
 ὧς παρ' ἐμὴν κέκριται. 6, 37. ὁ
 αἰκλόος ἤθελε κρίνῃ. 8, 29. ἄρ'
 ἔμαθες κρίνῃν ἐνύπνια; num so-
 mnia interpretari didicisti? 21,
 29.

κρίνον, liliūm. ἔφερόν τοι
 (tibi) κρίνα λευκά. II, 56. λευ-
 κὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραινέται, ἀνί-
 κτα πίπτη. 23, 30.

κρίδες, aries. καλὸν αὐτῇ κρινὸν
 ἐγὼ βόσκω. 5, 83.

κροῖσος, rex Lydiae. αἰθε-
 μοι ἦσαν (ἦσαν ποιν.) ὅσα κροῖσόν
 ποκα (illud ποκα in poen. deest)
 φαντὶ πεπᾶσθαι. IO, 32.

κροκῆς, croceus. ἃ κατ' αὐ-
 τὸν καρπῷ ἐλίξ ἠλήται ἀγχαλόμε-
 να κροκέντι. I, 31. ὁ τὸν κρο-
 κέντα. I, 31. ὁ τὸν κροκέντα
 κισσὺν ἐφ' ἡμερτῇ κρατὶ κατακτύ-
 μενος. Ep. 3, 3.

κροκύλος, nomen viri. 5,
 II.

κρονίδας, (pro κρονίδης) οἰνο-
 χόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 I5, 124. ὅττι σφέων Κρονίδας
 μελίων ἐξήλετο γῆρας. 17, 24.
 μῦθος ἐν ἀμύθοις Κρονίδα Δία πεν-
 θερόν ἐξῆς. 18, 18. Ζεὺς, Κρο-
 νίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ἔλβον. (scil.
 ὑμῖν δοῖν) 18, 52. ὦ Κρονίδα,

διὰ παῖδα βεβηκόμον αὐτὸς ἐπαύγ-
 χθης. 20, 41.

Κρονίδης. ἢ γὰρ τῦτο, πάτερ,
 Κρονίδη, πέλοι. 12, 17.

Κρονίων. Διὶ Κρονίωνι μέληται
 αἰδέειν βασιλῆος. (μέλονται αἰδοῖσιν
 βασιλῆος ποιν.) 17, 73.

κροτάφος, tempora, pars ca-
 pitis. ἄρτι γεννάσθων περὶ τὸ τό-
 μα τῶς κροτάφως (pro τῆς κρο-
 τάφως) τε. II, 9. ἀπὸ κροτάφων
 πελόμεθα πάντες γηραλίοι. 14,
 68. πρῶτον ἔηλον ἀπὸ κροτάφων
 κατὰβάλλων. 15, 85. χεῖρτι
 οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο.
 20, 23. τιβαρῆ χερὶ πλαῖξεν ὑ-
 πὸ σκαίδν κροτάφον. 22, 124.
 ἐκ δὲ χροθῇ μέλιν αἶμα θοῶς κρο-
 τάφω χανόντος. 22, 125.

κροτῆν, pulsare. ἐξ ἀπάτας
 κεκροταμένοι (pro κεκροτημένοι)
 ἄνδρες, fraudulentia exercita-
 tissimi homines. 15, 49. κρο-
 τᾶσαν κροτῆσαι. 18, 35.

κρύτων, nomen urbis. αἰνέω
 τὰν Κρύτωνα. 4, 32.

κρύβδαν, (dor. pro κρύβδην)
 clam, occulte. 4, 3.

κρύπτειν. ἐν αἰδοῖ κεκρυμμένος.
 16, 30. τὰ μυρία τῆνα (sub-
 aud. κτήματα) ἄξει πα κέ-
 κρυπται. 17, 120. κρύψον με.
 23, 40. χῶμαί μοι κοίλατον, ὅ
 μεν κρύψει τὸν ἔρωτα. 23, 43.
 μηδ' αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε, nihil
 ex timore me celsa. 24, 68.
 θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
 ἐν ῥέει ὑλήεντι. 25, 227.

κρύσταλλος. ἄλλα, (ἄμμοι ποιν.)
 κρυστάλλῃ ἢ δ' ἀργύρῃ ἰδᾶλλον τοῖς
 βουθῶ. 22, 39.

I N D E X

κρωσσός, urceus. ὁ κῶρος ἐπ-
ῆχε ποτῇ πολυχανδέα κρωσσόν.

13, 46.

κτᾶσθαι, acquirere, possi-
dere. τὴν πεκα ἐκτάσσω (possedi-
sti) σύριγγα. 5, 6. χορῶν ἐκτῆ-
σάτο νίκην ἀνδρῶν. Ep. 12, 3.

κτέανον, possessio. ἥντινά οἱ
κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
25, 109.

κτέας, id. ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεά-
τεσσιν ἄνδρα παρετρέψαδε. 22,
150.

κτηατίζην, acquirere. τὰ κτεα-
τίζεται (acquirat, in med.) αὐ-
τὸς. 17, 105. ὅσσα μέγαν περὶ
μοιο δόμον κτεάτισσαν (pro ἐκτεά-
τισαν) ἐλόντες. 17, 119.

κτῆνην, interficere. τῷτον ἔ-
ρως ἐκτνεν. 23, 47. κακὸν ἐκ-
τνεν ἐφάβον. 23, 60. κτῆναι
μ' ἐφίετο θῆρ' ἐν αἰνῶν. 25, 205.

κτῆσις, possessio, opes. ἥμ-
σι πολλοῖς κτῆσιν ἐποψόμενος. 25,
57.

κτίζην, condere. σοὶ πατρίς,
ἂν ὦξ (pro ὁ ἐξ) ἑφύρας κτίσσει
(pro ἐκτίσει) ποτ' Ἀρχίης. 28, 17.

κύαμος, faha. κύαμόν τις ἐν
πυρὶ φρυξῆ. 7, 66.

κυανάμπυξ, caeruleum am-
bitum habens. ὅσον περὶ Δῆλον ἐ-
τίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος Ἀπόλ-
λων. 17, 67.

κυάνεα, scil. νῆσοι. ἅτις κυα-
νεῶν (pro κυανέων) ἔχ' ἤφατο συν-
δρομάδων ναῦς. 13, 22.

κυάνιος, caeruleus. κυάνιον
χελιδόνιον. 13, 41. πάριθ' ἐπὶ
ναῦμα κατενθῆν κυάνιον. 17, 49.
κυανίαις φρίσσονται ὑπὸ σπέρματι

δράκοντα ὥρσεν ἐπὶ πλατὺν ἔδον.
24, 14.

κυάνοφρυς, nigra supercilia
habens. ὁ κυάνοφρυς Νύμφα.
3, 18. τὸ γερύτιον ἢ ῥ' ἐ-
τι μύλλη τήναι τὰν κυάνοφρυν ἐ-
ρωτῖδα. 4, 59. Ἀργῆα κυάνα-
φρυ. 17, 53.

κυβέλα, nomen Deae. ἡ κυ-
βέλας (pro κυβέλης) κρέσσων.
20, 43.

κύδιος, celeberrimus. Ζεῦ, κύ-
διτε πάτερ. 16, 82.

κυδοίμης, turba, tumultus.
ὄρεϊχων φοινικολόφων τοιείδε κυδοί-
μοι. 22, 72.

κύδος, gloria. ὑμῖν κύδος, ἄ-
νακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδός. 22,
218.

κυδωνικός, Cydone oriun-
dus. ἐβλὼν σὺν μείσαισι Κυδωνι-
κὸν εὐρομεις ἄνδρα. 7, 12.

κύων, osculari. βωκύλος ὢν ἐ-
θέλης με κύσσει 20, 3. μὴ τὸ
μεν κύσσει τὸ καλὸν τόμα, μὴ δ' ἐν
ὀνήροισι. 20, 5. κύσει (pro ἐκυ-
σε) τὰν φλιάν. 23, 18.

κυθήρνα, cognomen Vene-
ris. τὰν καλὰν κυθήρναν Ὡδωνίς
ἐπὶ πλεόν ἄγαγε λύσσας. 3, 46.
λεῖπτον ἔκ ἤνκε τὰ σύμφορα τὰς
κυθήρας. 23, 16.

κυθήρη, itidem cognomen
Veneris. Ἀδωνιν ἢ κυθήρη ὥς ἦ-
δε νεκρὸν ἦδη. 30, 1. φοβῆτο
κυθήρην. 30, 16. ὕμνυμί σοι,
κυθήρη. 30, 22.

κυκλάδες, insulae maris Ae-
gaei. σημαίνει νᾶσοις κυκλάδεσσιν,
Cycladibus insulis imperat.
17, 90.

κυκλά-

κυκλάμινος, nomen heiḃae. ἐνθάδ' τὰν κυκλάμινον θρουσέ (ef- fedi, in imperativo) νυν (νιν- νον.) ἐς τὸν ἄλυστα. 5, 123.

κύκλος, rota. in plur. κύκλα. θάλασσε ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίω κύκλα δίφρω. 25, 249.

κύκλωψ, nomen viri. ἔτω γῆν ῥάϊτα διαγ' ὁ κύκλωψ, ὁ παρ' ἡμῖν. 11, 7. συρίσδεν ὡς ἕτις ἐπί- τριμαί ὦδε κυκλώπων. 11, 38. ὦ κύκλωψ, κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι. 11, 72 σπήλυγγα φυγῶν ὁλοοῖο κύκλωπος. 15, 53.

κύκνος, nomen viri. τίς θῆ- λυν ἀπὸ χροῖας κύκνον ἔγνω. 16, 49.

κύκνος, olog. ἡδ' ἔποπας κύ- κνοισι. (scil. θημιτόν ἐστιν ἐρίσ- δον) 5, 137. χροῖαν ἔσαν ἡύτα κύκνοι. 25, 130.

κυλίην, volvere. τὰν ἔδραν ἐ- κύλισεν (pro ἐκύλισεν) ὅπῃ πα- δῶς. 23, 52. γαστέρας ἄμφω αἰ- μοβόρως ἐκύλιον. 24, 18.

κυλίνδην, id. παρὰ πλευρῇ τι μεῶλα θαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 145. ἤς τε (scil. πέτρης) κυλίνδων χημάρεος ποταμὸς μεγά- λαις περιέξισσε δίναις. 22, 49. τό- σα (scil. νέφη) μετὰ πρώτοισι κυ- λίνδῃ ἐς κύνεμα 25, 93.

κύλιξ, calix. αὐταῖσιν κυλί- χεσσι καὶ ἐς τρύγα χῆλος ἐρῆδων. 7, 70.

κυλοιδίαν, oculos tumidos habere. οἱ ὑπ' ἐρωτος δηθὰ κυ- λοιδιδῶντες (pro κυλοιδιδῶντες) ἐ- τώσια μοχθίζοντι. 1, 38.

κύμα, fluitus. ἡς κύματα τῆ- γα ἀλευμένα. 3, 25. τὰ νιν καλὰ κύματα φαίνῃ ἄσυχά καχλάζοντα.

6, 11. χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις νῆ- τος ὑγρὰ διώκη κύματα. 7, 54. χάλκυβες (pro καὶ ἀλκυόνες) τα- ρεσθῦντι τὰ κύματα. 7, 57. τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἢ κύμαθ' ἔλοι- το; 11, 49. ἄωθεν ἄμμες νιν ἄμα δρότῳ ἀθρόω ἐξωοίσεύμεσ τε- τί κύματ' ἐπ' αἶθρι πτύοντα. 15, 133. ἐπ' αἶθρι κύματα μετρήν. 16, 60. ἰχθῆες ἐκ νάσσοιο κακὰί πέμψην ἀνάγκαι (κακὰί πέμψαιεν ἀνάγκαι πον.) Σαρδόνιον κατὰ κύ- μα. 16, 86. κήμενος ἐν φύλ- λαις ποτὶ κύματι. 21, 35. σφέν κατὰ πρύμναν ἀήραντες μέγα κύ- μα. 22, 10. τὰ ἥς ὑγρὸν ὤχετο κύμα πνοιῇ ἔχουσ' ἀνέμοιο. 22, 167.

κυμαίθα, nomen capellae. 4, 46.

κύμινον, cuminum. καταπρίων τὸ κύμινον. 10, 55.

κυναγῆς, (pro κυνηγῆς) venator. οἷα θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύῃσι κυναγῆς (pro κυναγῆς) 23, 10. ὕμνμῃ σοι τώσδε τῶς κυναγῆς. 30, 25.

κυνάς, pellis canina. ἐπτα δραχμῶν (ἐπταδράχμης πον.) κυνάας γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν ἔλαβ' ἰχθῆς. 15, 19.

Κυναίθα, nomen capellae. 5, 102.

Κυνίσκα, nomen foeminae. ἡμὲ ἄ. χαρίεσσα Κυνίσκα ὕβρισθα. 14, 8. ἄ. Κυνίσκα ἔκλαεν ἐξαπί- νας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ παρ- θένος ἐξαίτις. 14, 31.

κυνοθαρῆς, ierus, audax. 15, 53.

κυνόσβατος, rubus caninus, nomen plantae. 5, 92.

INDEX

κυπαρίσσινος, e cupresso factus. ἔστι μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος. 5, 104.

κυπάρισσος, cupressus. ἐντὶ (pro hui) τὴν ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 11, 45. κάπη κυπάρισσος. (scil. ἐνέδραμι.) 18, 30. ἀκρόκομοι κυπάρισσοι. 22, 41. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθίσουσιν ἐμὰ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι. 27, 45. ἀλλήλαις λαλέοντι (pro λαλήσι) τὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57. ῥῆθρον ἀπὸ σπιδάων πάντοσε τηλεθάει εὐώδη κυπαρίσση. Ep. 4, 7.

κύπηρος, nomen herbae. ᾧδε κύπηρες. 1, 106. et 5, 45. βαθὺν ἐτάμοντο κύπηρον. 13, 35.

κύπρις, Venus. ἦνθα ἀδὴα καὶ ἡ κύπρις γελάοισα. 1, 95. κύπρι βαρεῖα, κύπρι νειμισσατὰ, κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθὴς. 1, 100. 101. νῦν χάριν μὲν ἔφην τῇ Κύπριδι πρῶτον ὀφήλην. καὶ μετὰ τὴν Κύπριν τύμε δευτέρα ἐκ πυρὸς ἦλεν. 2, 130. 131. ἐχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος Κύπριος ἐκ μεγάλας. 11, 16. κύπρι Διωνάια. 15, 106. τὰν κύπρις ἔχῃ. 15, 128. νῦν κύπρις ἔχοισα τὴν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα. 15, 131. κύπρις, θεὰ κύπρις, ἴσον ἔρασθαι ἀλλάλων. (scil. ὑμῖν δοίη.) 18, 51. ἔκ ἐγὼ, ὅτι κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆνατο βῆτα. 20, 34. ἡ κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος. 20, 43. μήκετι μὴδὲ σὺ, κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ, μήτ' ἐν ὕβρι φιλέοις. 20, 44. ὅππῃ Κύπριδος ἰδὼν καλὰ μὲν χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ. 28, 4. τίτῃς (subaud. ὀδόντας) λαβῆσαι

κύπρι. 30, 33. τὸν ἡλῆσει κύπρις. 30, 39. Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 4. ἡ κύπρις ἢ πάνδημος. Ep. 13, 1. κύπρος, nomen insulae. κύπρον ἔχουσιν Διῶνας πόντια κῆρυ. 17, 56.

κυρῆν, consequi. θεὸς τῶσων ἐκύρησεν, ὅς ἢ πευσῆθε βέβαλοι. 3, 51. σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν. 17, 6.

κύρτος, passa. κύρτοι. 21, 11. κυρτὸς, curvus. κυρτῇ ῥάχιδι γένετ' ἤντα τόξον. 25, 245.

κύτιος, τοῦ ἐμὰ κύτισόν τε καὶ αἶγILON αἶγες ἐδοντι. (pro ἐδουσι.) 5, 128. ἡ αἶξ τὸν κύτισον διώκει. 10, 30.

κύων, canis. τῶς κύνας ὄλκφος (pro ὁ ἔλκφος) ἔλκοι. 1, 135. ταῖς κύνας ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρεύοντα. 2, 35. τίς παριύσας αἶγες πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμέλγαν; 5, 27. θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. 5, 38. ἄμιν ἔστι κύων φιλοποιμνίας, θεὸς λύκος (pro λύκης) ἄγχι. 5, 106. πάλιν ἄθε τὰν κύνα βάλλῃ. 6, 9. σῖγα ὑλακτῆν νιν καὶ τῇ κυνί. (scil. ἐκέλευσα.) 6, 29. ἡ ποτὶ ταῖς ἱρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτῆ. 8, 27. χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσθαι. προν. 10, 11. τὰν κύν' ἔσω κέλευσον. 15, 43. ἤδη ἢ χύτραν ἦχ', ἢ κύνα. 21, 15. πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται. 21, 45. τῆς δὲ κύνης προσιδόντας ἐπὶ προθεν αἰψ' ἐνόησαν. 25, 68. αἱ κύνες κλαγγεῦντι. (pro κλαγγῆσι.) Ep. 6, 5.

κῶας, vellus. ὅτε τὸ χρύσηον ἔπλει μετὰ κῶας ἰήσων Ἀλσονίδας. 13, 16.

IN THEOCRITVM.

13, 16. κῶας τε. (κῶά τε ποῦ. pro κῶατά τε) 21, 12.

κῶμα, soror, veterpus. μεθ-
ας ὑπὸ κῶμα καταγερμένον.
Ep. 3, 6.

κωμάσδην, (pro ἀζην) come-
satum venire, vel vadere. κω-
μάσδην ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. 3, 1.

κῶμη, pagus, vicus. πεζὸς
ἐν ἀλλοτριῶσι βοῶν ἐτάσσατο κῶ-
μας. 17, 99.

κῶμος, fasciculus foeni. μα-
λακῷ χόρτοιο καλὴν κῶμουθα δίδω-
μι. 4, 18.

κωμῶδία. ὁ τὰν κωμῶδιαν εὐ-
ρὴν ἑπίχαρμος. Ep. 17, 1.

κῶναρος, nomen hirci. 5,
102.

κῶνος, pux pinea. βάλλη αἰ-
πίτυς ὑψόθεν κῶνος. 5, 49.

κῶος, vellus. ὦν μοι πρὸς κε-
φαλῇ καὶ πᾶρ ποσὶ κῶια κῆνται.
9, 18.

κῶρα, (pro κῶρη) puella. αἰ-
κῶρα πᾶσαν ἀνὰ κράναν, παντ' ἄλ-
σια ποσὶ φορεῖται. 1, 82. κα-
λὸν σοι, θαμάλας φιλεῖν, ἔκ ἄ-
ζυγῳ κῶρην. 27, 7. τὰς Παφίης
χόλον ἄζω καὶ εὐγε κῶρα. 27,
14. θάρση, κῶρα φίλα. 27,
51. γυνὴ μήτηρ, τεκνέων τροφὸς,
ἔκτετι κῶρα. 27, 65.

κῶρα, (pro κῶρη) pupilla.
καλὰ ἐμὴν αἰ μίαν κῶρα καταφαίνεται.
6, 36. κῶραι δινδὺν βλέπον. 23,
12.

κῶρος, (pro κῶρος) puer. τὰν
(scil. ἀλών, vineam) ὀλίγος τις
κῶρος ἐφ' αἰμασιαῖσι φυλάσσει. 1,
47. οἱ κῶροι ὑπερπατῶνται ἑ-
ρωτες. 15, 120. ἔλβιε κῶρε γέ-

νοιο. 17, 66. ἔκ ἐτι σε, κῶρε,
θέλω λυτῇν κεχολωμένον. 23, 22.

κωροσύνα, (pro κωροσύνη) pue-
ritia. ἐπάλλετο ὑψόθεν χαίρων
κωροσύνα. 24, 57.

κωτίλλην, garrige ἀνάνυτα
κωτίλλοισα. (pro κωτίλλουσα.)
15, 87.

κωτίλος, loquax, garrulus.
τί τιν, ἢ κωτίλου ἡμῖς; (pro ἐσ-
μέν.) 15, 89. ὡς κωτίλα ῥήμα-
τα φράσδης. 20, 7.

κῶχιθ' pro καὶ ἤχετο. vid.
οἶχεθαι.

• • • Λ.

λάβας, nomen proprium
virgi. λάβα τῷ γήτορος υἱός. 14,
24.

λαβῆν. vid. λαμβάνην.

λαβύρινθος, passa. ἐκ οἰνῶν
λαβύρινθοι. 21, 11.

λαγίδας, Ptolemaeus. 17,
14.

λαγυχάνην, fortiri, nancisci.
ἤθι λάχων τοὶ τῷ λαμπριάδα τοὶ
δαμόται τοιοῦτοι. (scil. ταῦρον.)
4, 20. αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα
δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχε. 4, 40.
Ὀμβλας ἐρατὸν πίδον ὅτε λείλογχε.
7, 103. πρῶτος ὦν ἄνδρ' λαχὼν
(forte ductus) ἰσχυρὰ μινάλας.
8, 30. τιμὰς ὠκείας ἔλλαχον (pro
ἐλαχον) ἵπποι. 16, 46. κῶρη,
αἰ σὺν μητρὶ πολυκλήρων ἑφουράϊων
ἤλαχας μέγα αἴτι παρ' ὕδασι λυ-
σιμελήας. 16, 84.

λαγωβόλον, pedum. ἤθ' ἦν
μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὡς τυ-
πατάξω. 4, 49. ὅ μοι τὸ λαγω-
βόλον ἐκ μοισᾶν ξηνήϊον ὥπασεν ἡ-
μεν. (ἡμεῖς ποῦ.) 7, 128. τὸ

I N D E X

λαγωβόλον: (scil. ἀνθρο παν) Ep. 2, 3.

λαγών, ilia, latus. δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γυῖον. 22, 121. πλατὺ φάσγανον ὥσε διὰ πρὸ λαγόνος τὰ καὶ ὀμφαλῶ. 22, 202. πάντοθεν ἠλυθέντος ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξὺν. 25, 246.

Λαίρτης, nomen viri. 16, 56.

λάζειν, capere; prehendere. τῶμπεχονον (pro τὸ ἀμπεχονον) καὶ τὰν περὶ ναυτρίδα λαζει. (pro λάζει.) 15, 21. ἀργυρέας ἱξ ὕλιδος ὕγρον ἀλυσας λαζόμενα. 18, 46.

λάθρα, (dor. pro λήθη.) oblivio. τόσσην ἔχοι λάθρας, tantum obliviscatur, tanta eum capiat oblivio. 2, 45.

λάθος, (pro λήθος) oblivio. 23, 24.

λάθρα, (pro λάθρα) clam. 1, 96.

λαίμης, guttur. 13, 58.

λαῖνος, lapideus. λαῖνας ἱστατ' ἀπὸ κρηπίδος ἔρω. 23, 58.

λαῖνος, id. ἀρά γε πα τοιδόνδε φθλῶ κατὰ λαῖνον ἄντρον κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἱτάσατο χέρων; 7, 149. λαῖνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνέξιε. 23, 20.

λαῖον, leges. τὸ μόνον κατὰβηλλε τὸ λαῖον. 10, 21. τῆτο τὸ λαῖον εὐεργόν τ' ἦν, καὶ κάρπιμον ἔττι μέλισσα. 10, 42.

λαῖος, sinister. λαῖν (pro λαῖα, scil. χερὶ) τέμα τύψε. 22, 126.

λαιοτομῆν, frumentum de metere. ἥθ' ἅμα λαιοτομῆς τῷ πλατῖον. 10, 3.

λαῖτμα, trajectus, mare. διέ-

αῖξε, αἰτὸς ὦ, μέγα λαῖτμα. (vet. ut legit, sed in nov. est αἰτὸς ὦ; μεγάλαιχμας.) 13, 24.

Λάκαινα. ῥῶδεκα τὰ πρῶτα πόλις, μέγα χεῖμα Λακαίνῃν. (pro Λακαίνῃν) 18, 4.

Λακεδαιμόνιος. ὑμνομεν ἄρενα τέκνα κῆρης Θεσιάδος, Λακεδαιμόνιος δὲ ἀδελφῆς. (i. e. Castorem et Pollucem) 22, 5.

Λακεδαίμων, nomen urbis. ἃ ῥῶδοχρως ἐλένα Λακεδαίμονι κόσμος. 18, 31.

λακῆν, (pro ληκῆν) crepare. ὡς αὐτὰ (scil. δάφνη) λακῆν. 2, 24.

Λακύνιον, nomen loci. 4, 33.

Λάκων, nomen viri. τῆνον τὸν ποιμένα τὸν συβαρίταν φεύγετε τὸν Λάκωνα. 5, 2. τὴν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποτ' ἔβη νάκος. 5, 9. ἢ σέ γε Λάκων τὴν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ καλαίθιδος. (scil. υἱός) 5, 14. Λάκων τοι ταλάρω. οὐδὲν ἥκατι πληροῖ τυρῶ. 5, 86. ἢ θειμίδον, Λάκων, ποτ' ἀηδὸνα κίσσας ἐρίσδεν. 5, 136. κῆγῶ ἰδ' ὡς μέγα τῆτο κυχχεῖω καττῶ (pro κατὰ τῆ) Λάκωνος τῷ ποιμένος. 5, 143.

λαλαγῆν, resonare, garrire. τὰ ἐπὶ δένδρῳ ἔρριχες λαλαγεῦντι. (pro λαλαγῆσι) 5, 48. τοῖ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίω-νες τέττιγες λαλαγεῦντες (pro λαλαγῆντες) ἔχον πόνον. 7, 139.

λαλῆν, loqui, stridere. ἀκρίδες ὡδε λαλεῦντι. (pro λαλῆσι.) 5, 34. Πελοποννησιῖ (Πελοποννησιῖ nov.) λαλιῦμες: (pro λαλιῦμεν.) 15, 92. ἀπποῖα λαλῆς. 20, 6.

IN THEOCRITVM.

20, 6. ὡς τρυφερὸν λαλῆς. 20, 7. κῆν (pro καὶ ἐάν) αὐλῶ λαλέω, (cano) κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλα. 20, 29. ἀλλήλαις λαλέοιτι (pro λαλῶσι) τὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 27, 57.

λάλος, loquax, garrulus. ὡς λάλος ἔσσι. 5, 75.

λαμβάνην, αἶγα τὸ λαψῆ. (pro λήψῃ, accipies, in fut. I. med.) I, 4. ἄρα τὸ σακίταν λάψῃ (itidem pro λήψῃ) γέρας. I, 10. αἶκα αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας. I, 5. λαβοῖσα (pro λαβῶσα) τὰ θρόνα ταῦτα. 2, 59. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως πον.) κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλιματα πηρῶν (πηρῶν πον.) πῦτε πόκως ἔλαβ' ἐχθῆς. 15, 20. τὸν μικρὸν λαβοῖσα. (pro λαβῶσα.) 15, 42. ἀπτότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἡελίοιο. 22, 84. σκαιῇ (scil. χειρὶ) σκαιῇν πολυδεύκειος ἔλλαβε (pro ἔλαβε) χῆρα. 22, 119. ἦν ὅλον αὐτὸ (scil. τὸ φάρμακον) λαβῶν ποτὶ χῆλος ἀμέλξω. 23, 25. τῆς ἔλαβ' ὕπνος. 24, 10. παρ' Ἀδρήτοιο λαβῶν ἱππῆλατον Ἄργος. 24, 129. ἔκνη ποτὶ χῆλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. τῆτες (subaud. ὀδόντας) λαβῶσα, κύπρι. 30, 33.

λαμπάς, fax. λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὕμεας. 2, 128.

λάμπην, lucere, splendere. λευκὸν τὸ μέταπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπει (pro ἐλάμπει, splendebat) μελαίναις. 20, 24.

λαμπέσκη, verbum poet. ejusdem cum praecedente significatus, ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν

πῦρ ἐρχομένοις λάμπεισκε. 24, 19. πολλὸν ἐν ἄλλοις βυσὶν ἰὼν λάμπεισκεν. 25, 141.

Λάμπυρες, nomen canis. ὦ Λάμπυρες κύων. 8, 65.

Λαμπριάδας, nomen viri. ἦθε λάχοιεν τοὶ τῷ Λαμπριάδᾳ τοὶ δαμόται τοιβνδε. (scil. ταῦρον.) 4, 21.

λαμυρὸς, imprudens. λαμυρὸς χαλῶν ὑπέδνηξεν ὀδόντας. 25, 234.

λᾶν, verbum poet. pro θέλην) velle. λῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τῆδε καθίζας συρίσδην. I, 12. ἔκτε λῶντι (pro λῶσι) νέμεσθαι. 4, 14. αἶκα λῆς ἐρίφον θέμεν. (pro θεῖναι.) 5, 21. οἱ λῆς, τὸν δευτόμον βωτρήσομες. 5, 64. λῆς μοι ἀῆσαι. 8, 6. αἱ λῆς με καὶ αὐτὸν ἀμ' αἰπολέοντα διδάξαι. 8, 85. αἱ μὴ τὸ τόμα λῆς (subaudi τὸν ἐμὲ φιλάσαι.) II, 56. ἦν λῆς, καὶ τῆτο. (scil. ἐπάυσεν.) 23, 45. λῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι ἀδύ τί μοι. Ep. 5, 1.

λανθάνην, latere, oblivisci, occulte facere. τίσσον ἔχοι λᾶθας, ὅσσον πόκα θασέα φαντὶ ἐν Δία λαθῆμεν (pro λαθῆναι, oblitum esse) εὐπλοκάμῃ Ἀριάντας. 2, 46. ἀμῶν λέλασαι. (pro λέλησαι.) nostri oblitus est. 2, 158. μόνος σέθεν (pro σὺ) ἔδδ θανοίσας λασεύμεθα. (pro λησόμεθα, obliviscemur.) 4, 39. ἔτεν τῶν σύριγγα λαθῶν ἐκλεψε κομάτας. 5, 19. καὶ (pro καὶ ἐ) μ' ἔλαθε, nec mihi latuit. 6, 22. ἡ καλὰς ἄμμε πῶν (pro ποιῶν,

I N D E X

ποιῶν, faciens) ἐλαλήθη βῶκος
κοιδᾶς. 10, 38. ἐξενθοῖσα λά-
θοιο οἴκαδ' ἀπενθεῖν. 11, 63. λα-
σῶ (pro λήσῳ) μανίς ποκα, in-
faniam, priusquam quis sen-
tiat.) 14, 9. ἔγρεσθαι πρὸς ἁδ'
μή τι λάθῃσθαι. (in nov. sic ex-
positum est: ἔγρεσθαι πρὸς ἁδ'
μή πιλᾶθῃσθαι.) 18, 55. μή λα-
θῆμην, num deceptus sum. 21,
25.

λανθῆς, (pro ληνθῆς) torcular.
ἢ τινος ἁγῶν λανθὲν ἐπιθρώσκεις. 7,
25. ἀνῆξα βύβλινον (subaud.
οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη, τετόρην ἐτέων,
σχιδὸν ὡς ἀπὸ λανθῆ. (pro ληνθῆ)
14, 16.

λάξ, calcibus. 26, 32.

Λαοκόσσα, nomen foeminae.
22, 206.

λαός. Σικελὴν Ἀρεθούσαν· ὕ-
μνεῖν σὺν λαοῖσι. 16, 103. λαοὶ
ἔργα περιστάλλουσιν ἔκχλοι. 17,
97.

λαοφύνης, bellicosus. σὺ λαο-
φόνον Διομήδεα τέκες. 17, 53.

λαοφόρος, publicus. λαοφῶ-
ρον ἐπέβησαν ὅθι πρώτισα κελεύθῃ.
25, 155.

Λαπίθαι. 15, 141.

Λαρισσαῖος, nomen viri. 14,
30.

λάρναξ, arca: ἄσει, ὥς ποτ'
ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
ζωὴν ἔδοντα. 7, 78. τὴν κατεκλάσ-
θης ἐς λάρνακα. 7, 84. ἃ κλάξ
ταῖς μεγάλας πᾶ λάρνακος. 15,
33.

λάσδεσθαι, (pro λάζεσθαι)
accipere. λάσδεο (pro λάσθῃ,
accipe) τῆς σύριγγας. 8, 84.

λασεύμεσθαι. vid. λανθάνειν.

λασθῆμεν. (pro λησθῆναι.) v.
λανθάνειν.

λασιαύχην, hirsutam cervi-
cem habens, hirsutus. βήλευον,
ὅπως λασιαύχην βύρσαν θηρὸς τε-
θνεῖωτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25,
272.

λάσιος, hirsutus. ἐκ λασίοιο
δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν
δέρεμ' ὤμοισι. 7, 15. λασία ὄφρες.
11, 31. αἱ τοι αὐτὸς ἐγὼ (ἐγὼν
nov.) δοκέω λασιώτερος ἤμερ.
(pro εἶναι.) 11, 15. ὕεσον ὅς
σφαιτέρης λασιώτερῃ (pro ἔρα) ἀρ-
νός. 12, 4. ἄνθρα εὐώδη, λασίαις
φίλα ἔργα μελίσσαις. 22, 42.
δοτ' ἐκ λατίοιο θοοὶ προγενόλατε
θήρες ἐς πεδῖον δρυμοῖο. 25, 134.
τρηχὺν ἑάξα αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο κα-
ρήατος ἀγριέλαιον θηρὸς ἀμαιμα-
κέτοιο. 25, 257. ἀμερξάμεναι
λασίαις δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3.
ῥέξω λάσιον τράγον. Ep. 4, 17.
ἐγγὺς πάντες λασίαις δρυὸς ἄνθρω-
ποισιν. Ep. 5, 5.

Λάτμιος. Λάτμιον ἄν νάπος ἤλ-
θει. 20, 39.

Λάτυμνον, nomen montis.
σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἄμφι Λάτυ-
μνον. 4, 19.

Λατῶ, nomen Deae. 18, 50.

λαύρα, vicus, platea. τήναν
τὴν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, κάμψας.
Ep. 4, 1.

λαψῆ. (pro λήψῃ) v. λαμβά-
νειν.

λαίνα. ἐν δὲ λαίνα. 2, 68.
ἢ ῥα λαίνας (pro λαίνης) μασ-
σὲν ἐθῆλαξε. (ἐθῆλαξε nov.) 3,
15. κακῶς ἀνάθρομα λαίνας.

IN THEOCRITVM.

23, 19. ὄσων περ τοκάδος τιλέ-
θει μύκημα λεαίνης. 26, 21.

λέγειν. βήτας ἐλέγου. (pro
ἐλέγου, diceharis, in passivo.)
I, 86. ἢ λέγεται τὸν κύπριν δ
βωκόλος. I, 105. πᾶσ' ἄμα,
(ἄλλα πον.) καὶ λέγεταῦτα. 2, 21.
τᾷ δὲ λᾶ (δῶλα πον.) τὸν ἀλαθία
μῦθον ἐλέξα. 2, 94. εἰα λέγ', εἴ
τι λέγεις, dic age, si quid di-
cendum habes. 5, 78. ὡς με
λέγουσι. (pro λέγουσι.) 6, 34.
κῆρμ λέγοντι (pro λέγουσι) πάντες
ἀνιδὸν ἄριστον. 7, 37. λέγε μίλῳ.
(μίλων' πον.) 8, 51. ἐν τοῖς τε-
φάνοις τὰ πρῶτα λέγονται. 10,
29. μὴ λέγε τὸν τειδὸν ἄνδρα τοι-
αῦτα. 15, 11. ἢ λέγω ἀπφῶν.
15, 13. λέγομεν (pro λέγομεν)
περὶ τὴν πάντα. 15, 15. ἀν-
δρῶν Πτολεμαῖος ἐν πρώτοις λε-
γέσθω. 17, 3. λέγε μοι ποτὲ νυ-
κτὸς ὄψιν, πάντα τεῶ. δὲ λέγων
μήνυσον ἐταίρῳ. 21, 37. 38. τὰς
τόδε λέξον. 23, 48. τειρεσίαν
μάντιν, ἀλαθία πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 64. τοῖς
(hic, illa) ἐλεγεν βασιλεία. 24, 71.
ἐμφί σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῷ-
δε πελάρῳ. 25, 195. κενὸν τὸ
φίλαμα λέγουσιν. 27, 3. μὴ λέγε,
μὴ βάλλῃ σε. 27, 16. ἔνυμα σὸν
λέγε τῆνο. 27, 40. εἶνος λέγε-
ται καὶ ἀλαθία. 29, 1. δ θῆρ ἐ-
λέξεν ἄδε. 30, 21. λέγ', ἐπὶ ἐν
οἶκον ἐνθῆς. Ep. 16, 2.

λειμών, pratum. λειμών σφιν
ἐκείτο, μέγα (ἐκείτο μέγας, πον.)
σιβάδεσιν ὄνειρε. 13, 34. ὄσ' (pro ὄσα, scil. ἄνθρα) ἔαρος
λήγοντος ἐπιβρέει ἄν λειμῶνας. 22,

43. μελινθεὰ πολὺν λειμῶνος φέ-
ρουσιν ὑπόδροσοι. 25, 16. ἐν κα-
θαρῷ λειμῶνι κάμον (pro ἔκαμον,
exstruxerunt) δυσκαίθεκα βωμῶς.
26, 5.

λειμώνιος, in pratis nascens.
ἐς λειμῶνια φύλλα ἐρψύμεν. 18,
39.

λειμονόθει, adverb. ex pratis.
7, 80.

λειοντομάχας, cum leone pu-
gnans. τὸν λειοντομάχαν πρῶτος
τῶν ἐπάνωθε μυσσοποιῶν Πείσανδρος
ἐυνέγραψεν. Ep. 20, 2.

λειός, laevis. 5, 90.

λείπειν. ἑλίπας λίπει (relin-
que) εἶον. I, 125. τὰ λῖνα
πάντα λειοῖται ἐκ μοιρᾶν. I, 139.
ποίας ἑλίπον (reliqui) γραίας δό-
μον. 2, 91. νύμφαν ἐφόβησ' ἐπὶ
δέμνια θερμὰ λιποῖσαν (pro λιπῶ-
σαν) ἀνέρος. 2, 137. τήνας τὰς
πύρτιος αὐτὰ λείπεται τώτῃ. (pro
τὰ ὅτῃ.) 4, 15. δῶρον ἐμὴν νῦν
(scil. σφειγγα) ἑλείπεν. 4, 30.
ἑτερίδος καὶ θυβλίδος ἑδὼ λιπόντες
νᾶμα. 7, 115. τυρὸς ἢ λείπει μὲ
(non deest mihi) ἢτ' ἐν θέρει,
ἢτ' ἐν ὁπώρῃ, ἢ χειμῶνος ἄκρῳ.
11, 36. τὰ πολλὰ καὶ ὕλβια τῆ-
να λιπόντες. 16, 42. ἔβα με λι-
ποῖσα. (λυποῖσα πον.) 20, 17.
γονεῦσι μὴ πολὺ πένθος ἀμετέροις
λείπωμεν. 22, 177. λιπὼν ἀέκυσ-
σαν. 27, 34. τήνας ὅτεον ἑδὼ τέ-
φρα λείπεται οἰχομένης. Ep. 6, 6.
νήπιον υἱὸν ἑλείπεις. Ep. 14, 1.

λείχειν, lambere, lingere.
8, 83.

λέκτρον, concubitus. ὕμνου,
μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκυσαν,
κτελ-

ἀπὸ λήθης. 27, 34. αἰνέσει· σέο λέκτρον. 27, 39.

λέκτρον, lectus. χεῖρες ἐφασμαμένα μαλακῶν ἐκλιν' ἐπὶ λέκτρον. 2, 139. ἐς λέκτρον ἰών. 24, 62.

λέμβος, lembus, cymba. 21, 12.

λεόντειος, leoninus. δέρμα λεόντειον. 24, 134.

λέπαργος, albus. 4, 45.

λεπρὰς πέτρα, rupes aspera. 1, 40.

λεπρὸς, (nov.) scaber, asper. ἔχοντι (pro ἔχουσι) λεπρὸν (in vet. est λεπτόν) ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. 5, 95.

λεπτὰ, adverb. in minutas partes. τὸν τέφανον τίλει λεπτὰ. 3, 21.

λεπτὸς, tenuis, rarus, subtilis, minutus. λεπτὸς χῶ ταῦρος δ' πύρριχος. 4, 20. ἔχοντι λεπτόν (λεπρὸν nov.) ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. 5, 95. ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρέσασα (ὀρεῖσθαι nov.) με λεπτόν ἐόντα. 11, 69. ταῦτ' ἄρα λεπτός. (scil. εἶ.) 14, 3. τὰ ποικίλα πρῶτον ἄθρησεν λεπτὰ καὶ ὥς χαρίεντα. 15, 79. ἀράχια εἰς ἑπλ' ἀράχια λεπτὰ διατήσαιντο. 16, 97. ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν τὰν λεπτὰν (pro τὴν λεπτὴν) σχοινῖδα. 23, 51. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. 25, 156.

λεπύριον, cuticula. ἔχοντι λεπτόν, (aut, ut in nov. est, λεπρὸν) ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. 5, 95.

λεύκα, (pro λεύκη) populus, arbor. κρατὶ ἔχων λεύκαν, ἥρα-

κλῆος ἱερὸν ἔργος. 2, 121. λεῦκαι. 22, 41.

λευκαίνειν, album, canum reddere. ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρποι λευκαίνων δ' χρόνος. 14, 70.

Λεύκιππος, pomen viri. τὰ ἀναρπάξαντε δύνω φερέτην Διδε υἱὸς δαίης Λευκίπποιο κέρας. 22, 138. ἡμῖν τει Λεύκιππος ἐὰς ἐδνωσε θυγάτρας. 22, 147.

λεύκιππος, candidos equos habens, epitheton aurorae. 13, 11.

λευκίτας, albus. 5, 147.

λευκόιον, alba viola. λευκοῖων τέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω. 7, 64.

λευκός. πορθμεῖ Καλυδωνίῳ ἔδωκα τυρόντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58. ἡ μὲν τοι λευκῶν (pro λευκῇ) διδυματοκόνα αἶγα φυλάσσω. 3, 34. ταῦτ' κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος ταῖς Νύμφαις. 5, 53. τῶν ὀδόντων λευκοτέρων αὐγὰν Περίας ὑπέφανε (scil. πόντος) λίθοιο. 6, 38. λευκὸν κάρδον ἔχουσιν. 8, 19. 22. νένασαι λευκῶν (pro λευκῶν) ἐκ δαμαλῶν καλὰ δέρματα. 9, 10. ὦ λευκᾶ (pro λευκῇ) Γαλάτεια. 11, 19. λευκοτέρη πακτᾶς ποτιδεῖν. 11, 20. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τέ μοι ἄ πολυδένδρεος Αἴτνα λευκᾶς (pro λευκῆς) ἐκ χιόνος προήτι. 11, 48. ἐφερὸν τοι κρίνα λευκᾶ. 11, 56. ἀνθεα μίσγοισαι λευκῇ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω. 15, 116. ὦ ἐκ λευκῶ (pro λευκῇ) ἐλέφαντος αἰετῶ. 15, 123. λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντες. 18, 27. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπει μελαίναις. 20,

IN THEOCRITVM.

20, 24. λευκὸν τὸ κρῖνον ἐστὶ, μα-
ραίνεται, ἀνίκᾳ πίπτει. 23, 30. ἃ
δὲ χιῶν λευκά, (pro λευκῇ,) καὶ
τάκεται, ἀνίκᾳ παχὺ. 23, 31.

λευκόςφυρος, candidos pedes
habens. οἱ εἰς ἀμβρόσιον θάλα-
μον λευκοσφύρη Ἥβας ὄπλα καὶ αὐ-
τὸν ἄγουσι. 17, 32.

λευκόχροε, candidam cutem
habens. Ep. 2, 1.

λεύσσειν, verbum poet. vi-
dere, adspicere. ἦ ῥά γε λεύσ-
σεις; 4, 53. καὶ τὸ λεύσσεις; 5,
122. μήτ' ἀδίκης, μήτ' ἐξ ἀδί-
κων (subaud. γεγεννημένης) φάσι
λεύσσειν. 22, 56. τὸν ἡδ' ἂν τη-
λῶσι λεύσσειν θαρσαλέως τις ἔμει-
νεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 24, 114.
φόνον λεύσσειν (pro ἔλευσσειν) προσ-
ώπων, ipso adspectu eadem mi-
nitabantur. 25, 137.

λέχος, lectus. ὁππότε κεν φι-
λέων βαίνει (βαίνειν ποῦν. pro ἐ-
βαίνειν) λέχος ἐς φιλεύσης. 17,
42. ἐν λέχος τόνυσσιν ἰαύειν ζηλὴ
καὶ Ἥρη. 17, 133. ἐπ' ἀλλοτρί-
οις λεχέσσιν ἄνδρα παρῆτρεψασθε.
22, 149.

λέων. τῆνον χῶ'κ (pro καὶ δ
ἐκ) δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανά-
τον. 1, 72. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐ-
χένος ἠώρειτο ἄκρων δέρμα λέοντος
ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. 22, 52.
εἴτ' ἔν ὀρνίχεσσιν ἰοικότες εἴτε λέ-
οισι γεινόμεθα. 22, 73. σκύτος
αὐτὸν ἰδὼν χερσποῖο λέοντος. 25,
142. αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνα-
σχίζειν ὀδύχεσσι. 25, 277.

λήγειν, cessare, desinere.
λήγετε βοκωλικῆς, μῶσαι, ἴτε, λή-
γετ' ἀσιδῆς. 1, 127, 131. 137.

et 142. λήγειν (subaud. ἀμύν-
τας δεῖ) εὐδοντος. (scil. κορυδαλ-
λῷ.) 10, 51. ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθαι,
καὶ εἰς Δία λήγετε, μοῖσαι. 17, 1.
ὅσ' (pro ὅσα, scil. ἄνθρα) ἔκ-
ρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
22, 43.

Λήδα. nomen foeminae. ὁ-
μνόμεναι Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὸς
υἱῷ 22, 1. χαίρετε, Λήδας τέ-
κνα. 22, 214.

ληδον, cistae genus, retio. τῆ
φυκιδέντα ληδον. 21, 10.

λήϊον, seges. ἐθνεα μυρία φω-
τῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν ἀφειλλόμενον
Διὸς ἕμβρο. 17, 78.

λήϊς, praeda, pecudes ab-
actiles. πᾶν ἐνεπλήσθη πεδῖον, πᾶ-
σαι δὲ κέλευθοι, λήϊδος ἐρχομένης.
25, 97. ἢ κεν ἐφασκέ τις, ἡδὲ
ἐώλπει ἄνδρες ληϊδ' ἐνδὲ τρέσσην ἐ-
μεν. (pro εἶναι.) 25, 116.

ληναι. 26. in inscriptione.
ληνδς, torcular. φυτοσκάφοι
πολύεργοι ἐς ληνδς ἰκνεύονται. 25,
28.

λίαν, valde, admodum. 18,
10.

λιάρδς, dulcis. πινόμεναι (pro
πίνεσθαι) λιάρδο. (subaud. γά-
λακτος.) 25, 105.

Λιβύα, nomen regionis Afri-
canae. φοίνικες οἰκεῦντες Λιβύας
ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthagini-
enses.) 16, 77.

Λιβύαθι, ex Libya. 1, 24.

Λιβύη, regio Africae. Λι-
βύης ἀποτεμένεται, Libyae par-
tem obtinet. 17, 87.

Λιβυκός. τὸν ἐνδρῶν τὸν Λι-
βυκὸν Κράκωνα φυλάσσει. 3, 5.

INDEX

λιγυρδς, argutus, canorus.
 λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς. 15, 135.
 ἀπιστάμενος, λιγυρᾶν ἀναμέλψαι ἀοι-
 δᾶν. 17, 113.

λιγυρῶς, sonore, suaviter.
 8, 71.

λιγυρς, canorus. ὑμῖν λιγυρᾶν
 (dorice pro λιγυρῶν) μειλύματα
 μεσῶν φέρω. 22, 221.

λιγυρῶγγος, argutum sonum
 edens. εἰαρινὸν λιγυρῶγγόισιν
 ἀοιδαῖς κύσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλό-
 τρυχα μέλη. Ep. 4, 9.

λιγυρῶνος, id. epitheton lu-
 sciniae. 12, 7.

λίην, (pro λίαν) valde. λίην ζά-
 κοτόν τε καὶ ἄρῃνις γένειθ' αὐτῶς.
 25, 83. ἔτι λίην ἀρίστος ἐν ὕλῃ
 χλωρᾷ ἔσται. (scil. τρίτος) 25,
 158.

λίθος. ὃ τὸ καλὸν ποτῶρεῖσα,
 τὸ πᾶν λίθος. 3, 18. τὸν ἀπὸ
 γραμμᾶς κινεῖ λίθον. 6, 18. τῶν
 ὀδόντων λευκοτέρην αὐγὰν Περίας
 ὑπέφαινε λίθοιο. 6, 38. τεῦ ποτὶ
 νειτσομένοιο (νισσομένοιο πον.)
 πᾶσα λίθος πταίσισα ποτ' ἀρβυλί-
 δεσσιν εἰλεῖ. 7, 26. λίθον εἶλεν
 ἐρεϊσάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ ἄχρη μέ-
 σων ἡδῶν φοβερὸν λίθον. 23, 49.
 50. ἔκ ἔσκε σιδήρῳ τμητῇ, (scil.
 βύρσα θηρδς) ἔδδ λίθῳ. 25,
 275.

λιλαίεσθαι, verbum poet. cu-
 pere, festinare. ῥέξαι τι λιλαί-
 εμενος μέγα ἔργον. 22, 118.

λιμηρδς, jejunus, famelicus.
 λιμηρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ ματρὶ.
 10, 57.

λιμνᾶς, palustris. ἢ μὲν, ἔτ'
 αὐτὰς τὰς λιμνᾶδας Νύμφας. 5,
 17.

λιμναῖτις, palustris. 2, 56.
 λιμδς, fames. μὴ σὺ θάνῃς λι-
 μῳ. 21, 67.

λίνον, linum, filum. τὰ λίνα
 πάντα λελοῖπει ἐκ μοιρᾶν. 1, 139.
 ἀγροτέροις λίνα. (scil. φοβερὸν κα-
 κόν ἐστι.) 8, 56. μὴ ἐς λίνον ἄλ-
 λυτον ἔλθῃς. 27, 16.

λίνος, nomen viri. 24, 103.
 Λιπαρῆς, cognomen Vul-
 cani. Ἔρω καὶ Λιπαρᾶν πολλά-
 κισ' Ἀφρίτοιο σέλας φλογερώτερον
 αἶψαι. 2, 133.

λιπαρδς, pinguis. λιπαρᾶς
 ἔκτοσθε παλαιτέρως. 2, 51. λιπα-
 ρὰ (splendida) παρ' αὐχένα σεί-
 ετ' ἔθειρα. 5, 91. λιπαρὰ γαλά-
 να ἑμπέλαγος. (pro ἀνὰ πέλα-
 γος.) 22, 19. ὕσσων λιπαρὸν σέ-
 λας. 23, 8.

λιπαρέχρους, splendido cor-
 pore praeditus. χαῖρε, Σιλα-
 ναία λιπαρέχρος. 2, 165.

λιπαρέχρως, id. ἄγαγε (ad-
 duxit) τὸν λιπαρέχρουν εἰς ἐμὰ δώ-
 ματα Δέλφιν. 2, 102.

λιπονάυτας, (dor. pro αὐτῆς)
 desertor navis. Ἡρακλέην ἤρωες
 ἐκερτόμεον λιπονάυταν. 13, 73.

λῆς vel λῆ, vocab. poet. leo.
 δς τὸν λῆν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον. 13,
 6. ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπὸ πρόθι λῆς
 ἑσακύντας νεβρῶ φθιγγαμένας, τις
 ἐν ὥρεσιν ὠμοφάγος λῆς. 13, 61.
 62. πάντας πρῆας λῆς ἄμοτον
 κερᾶϊζε. 25, 202. ἐπεὶ τὸν χῶ-
 ρον, ὅπῃ λῆς ἦεν, ἵκανον. (venie-
 bam.) 25, 211. ἐπ' ἐμοὶ λῆς
 αἰνδς ἀπέπροθεν ἀθρόος ἄλτο. 25,
 252.

λίσσας, arduus. εὖρον ἀέν-
 ναον

IN THEOCRITVM.

νάον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ. 22, 37.

λιτανεύειν, supplicare. με κατεύξατο καὶ λιτάνευσε. 2, 71.

λιχμάσθαι, lamhere. παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἤλθον. 24, 20.

λιψ, africanus, ventos, inter meridiem & occidentem flans. 9, 11.

λόγος. ὃ μιν λόγον ἡδένα ποιεῖ, ille me non curat. 2, 61. ἄμμεσ' ὅτε λόγῳ (pro λόγῳ) τινὸς ἄξιοι. 14, 48. ἢ λόγος. 23, 9. ὅπῃ λόγος ἡμῖν (pro εἰναι) ἀταρπέν. 23, 23.

λοιστρὸν, aqua. παρ' εὐρώτασ' λοιστροῖς. 18, 23.

λοιπὸς. αὐτὰ λοιπὰ ὅτε' ἐτ' ἦς (pro ἦν) καὶ δέμα. 2, 89. πλάνδ' οὖο τὰς λοιπὰς διδυματόχας (pro ὁκῆς) αἶγας ἀμέλγω. 5, 84. ὠμῶσα ἔκ' ἐτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγης πόδα θείναι. 21, 59. τὸ λοιπὸν ἔρειδε τὰν γνώμαν. 21, 61. τὸ λοιπὸν (subaud. τὰς ζωίας) ἀπώλετο. 29, 6.

λοισθιον, adv. ultimo, tandem. 23, 16.

λοισθιος, ultimus. με τὰ λοισθια (postremo) γυμνὸν ἐθικκας. 5, 12. δῶρά τοι ἤλθον λοισθια ταῦτα φέρων. 23, 21.

λοξά, (vet.) adverb. oblique. 20, 13. v. λοξοβλεπεῖν.

λοξοβλεπεῖν, (nov.) oblique intueri. ὅμμασι λοξοβλεποῖσα. (vet. habet: λοξὰ βλέποισα.) 20, 13.

λύνειν, lavare. αὐρίον ὕμμε πᾶσας ἐγὼ λυσῶ (pro λύσω) συ-

βαρίτιδος ἔνδοθι κρένας. 5, 146. ἀμφοτέρως λύσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος. 24, 3.

λυτρὸν, lavacrum. τῆλα φίλων ἐπεμαίετο λυτρώων. 23, 57.

λόφος, collis, tumulus. σίτθ' ἂ κυμαῖθα ποτὶ τὸν λόφον. 4, 46.

λόφος, crista galeae. ἀμφοτέρως λόφον ἐπένευσον ἔθειρα. 22, 186. φοίνικα ὅσον (usque ad) λόφον ἔκειτ' ἀκωκῇ. 22, 195.

λόχος, insidiae. λόχον ἀναμετρήσασθαι δυσμενέων ἐπίοντα. 24, 125.

λυγίζειν, hecitere, superare. τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, δάφνι, λυγίζεῖν (pro λυγίσαι, superaturum esse) ἄρ' ἔκ' αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης. 1, 97. 98.

Λυγκεὺς, nomen viri. Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἰδας. 22, 140. Λυγκεὺς αὐτὸς μετέπειπεν ὑπ' ἐκ κέρουθ'ος μέγ' αὖσας. 22, 144. δ' δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς. 22, 183. πολλὰ ἐνυξεν ἀκριβῆς ὅμμασι Λυγκεὺς τοῖο σάκος. 22, 194. δ' δ' εἰς χθόνα κέϊτο νενευκῶς Λυγκεὺς. 22, 204.

λυγρὸς, gravis, miserabilis, dirus. ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ τόμα τε γναθμὸς τε. 22, 100. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται ἡλομένοισι ὀφείσσει. 24, 18. ἔς πόλλ' ἰδάνη σοφὰ ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰ ἀπαλαλκόμενα. (pro ἄλκων) 28, 20.

Λύδιος. Λυδὴ Ἰσον ἔχειν πέτρην τόμα. 12, 36.

λύειν. λύσασαί κόμας. 15, 134.

I N D E X

Υ34. αἵματι χρη νεῖκος ἀναρρή-
ξαντας ὁμοῖον ἐχθρα λῦσαι. 22,
172. λῦσον τὰς σχολῶν με. 23,
39. ὃν ἐν Δρακάνῃ νιφόντι Ζεὺς
ὑπατος μεγάλην ἐπιγυνίδα θήκατο
λύσας. 26, 34. ἐς τί ἐλύσας.
27, 54.

Λυκαῖον, nomen montis. εἴτ'
ἔσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίων. I,
123.

Λυκασίδας, nomen viri. λίπε
(relinque) αἰπὺ σᾶμα τῆνο Λυ-
κασίδαο. (pro ονίδω) I, 126.

Λυκίδας, nomen viri. εὐρε-
μις ἄνδρα, ὄνομα Λυκίδαο. 7, 13.
Λυκίδα φίλει. 7, 27. αἴκειν τὸν
Λυκίδαο ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
ἐύσχηται. 7, 55. Λυκίδαο πατὴρ
(scil. ἐμὲς ἐστὶ) 27, 41.

λυκιδεύς, lupi catulus. θρέ-
ψαι (nutri, in imperat. med.)
λυκιδεῖς. 5, 38.

Λύκιοι, nomen gentis. τίς
ἂν ἀρετῆας Λυκίων ποτὲ ἐγνώ. 16,
48. Λυκίοις σημαίνει, Lyciis im-
perat. 17, 89.

Λύκος, nomen viri. ἐντὶ (pro
ἐστὶ) Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῷ
γείτονος υἱός. 14, 24. χῶ Λαρισ-
σαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾄδεν ἀπ' ἀρ-
χῆς. 14, 30.

λύκος. τῆνον λύκοι ὠρύσαντο.
I, 71. ὦ λύκοι. I, 115. τοὶ
λύκοι ᾄδ' ἐμ' ἰδοντι. (pro ἔδωσι)
3, 53. πείσαι τοὶ μίλων καὶ τοῖς
λύκος (pro τῶς λύκος) αὐτίκα
λυσσῆν. 4, 11. ἄμῃν ἐστὶ κύνων φι-
λοποῖμνιος, ὃς λύκος (pro λύκος)
ἄγχει. 5, 106. φείδευ τῶν ἐρί-
φων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων
μεν. 8, 63. ὁ λύκος τῶν αἰγῶν

διώκει. 10, 30. φεύγεις, ὥσπερ
ὅτις πολὺν λύκον ἀθρήσασα. II,
24. λύκον εἶδες. 14, 22. ἔται
τῆτ' αἶμαρ, ὀπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
καρχαρόδων εἰσεσθαι ἰδὼν λύκος ἔκ
ἐθελήσει. 24, 85. βόσκει (scil.
ἄπις) λύκων ὀλοφάϊον ἔρνος. 25,
185. τραχὺς χαλαῖς ἀμφιπίαξε
(scil. τὴν χίμαρον) λύκος. Ερ.
6, 4.

Λύκων, nomen viri. ᾗ (ubi)
τὰ (subaud. εἰκήματα) Λύκωνος.
2, 76. τάν (scil. σύριγγα) μοι
ἔδωκε Λύκων. 5, 8.

Λυκῶπας, nomen viri. 5, 62.

Λυκωπεύς, nomen viri. δύο
τέκνα Λυκωπέος. 7, 4.

Λυκωπίτας, ex Lycopa, urbe
Aetoliae, oriundus. 7, 72.

λυμαίνεσθαι, corrumpere,
turbare. τίς τὸ τῶν (τοὶ τῶν
πον.) παίδων λυμαίνεται. 10,
15.

λύπα. (pro λύπη.) ἀνετράπετο
φρένα λύπα. 8, 90.

λυπεῖν, dolore afficere. αἰ
ἔτι κῆρμ' λυπῇ. 2, 160. χά μιν
ἔβα με λυποῖσα. (sic in pon. est,
sed vet. habet λυποῖσα) 20, 17.
ἔκ ἔτι σε, κῶρε, θέλω λυπῆν
(pro λυπεῖν) κεχολωμένον. 23,
22.

λύρα. πρὸς λύραν αἰδεῖν. Ερ.
19, 6.

λυσίζωνος. ἐνθ' αὖ εἰλεῖθυσιν ἐ-
βώσατο λυσίζωνον. 17, 60.

Λυσιμέλεια, nomen fluvii.
Ἐφυραίων εἰλαχας μέγα ἄτυ παρ'
ὑδατι Λυσιμελείας. 16, 84.

λύσσα, rabies. τὰν καλὰν
κυνόρρειαν ὠδωσις (pro δ' ὠδω-
νις)

IN THEOCRITVM:

νις) ἐπὶ πλεον ἄγαγε λύσας. 3, 47.

λυσαῖν, (doric. pro λυσαῖν) rabiosum esse, furere. 4, 11.

λυτίεσσας, nomen viri. 9α-
σαι (vide) καὶ ταῦτα τὰ τῷ θείῳ
λυτίεσσα. 10, 41.

λύχνιον, lucerna. 21, 36.

λύχνες, id. εὐμαχέως ἀπ' αὐ-
τῶν καὶ λύχνον ἄψαις. 14, 23.
οἱ αἵψα προγέγοντο λύχνοις ἅμα
δαιομένοισι δμῶες. 24, 51.

λωβᾶσθαι, injuriam inferre,
laedere. μή μεν λωβάσῃσθε τὰς
ἀμπέλους. (pro ἀμπέλους.) 5, 109.
δυσμενέων ὕσα (scil. ἄστια) χεῖρες
ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας. 16, 89.

λώϊος, honus. εὐσεβέων παί-
δεσσι τὰ λώϊα. (subaud. συμβαί-
νει) 26, 32. λώϊον αὐτὸς ἔχων
ἔμ' ἐπαινέσας. 29, 11. αἰὶ σφιν
λώϊον. εἰς ἔτος ἦν. Ep. 13, 4.

λώπη, vestimentum. ἀπ' ἁ-
μων δίπλακα λώπην. 25, 254.

λώπος, sagum. κατὰ δεξιὴν
ὤμον λώπον ἄκρον περιβάσθαι. 14,
66.

λῶσα, adv. optime. 14, 3.

λῶτος, optimus. 16, 21.

λῶτινος, ex loto factus. κη-
φίζων ἑτέρῃ κολεόν, μέγα λῶτινον
ἔργον. 24, 45.

λωτὸς, herbae nomen. στέ-
φανον λωτῷ (pro λωτῷ) χαμαὶ
κῦξομένοιο πλέξασαι. 18, 43.

M.

μᾶ, adverbium increpandi
vel jurandi. μᾶ, πόθεν ὄνθρω-
πος. (pro ὁ ὄνθρωπος.) 15, 89.
ἢ μ' αὐτὸν (pro μὰ αὐτὸν). τὸν
πᾶνα. 27, 35.

μάγνησος. ἤρωας ἱκαλίσσατο
πάντας μάγνησος ἀπὸ ναὸς. 22,
79. (pro μάγνησας.)

μάειν, μάεσθαι, summo stu-
dio quaerere. εἶδον ἑμαυτὸν ἐν
πέτρῃ μεμαῶτα. (subaud. ἰχθύας
ἀγρεύειν. 21; 42. ὅμῃν κῦδος ἐ-
μήσατο χῖος Ἀοιδὸς, vobis glo-
riam peperit Homerus. 22,
218. μέμαεν μιν ἐξερέσθαι. 25,
64.

μαζὸς, mamma. τί ἔνδοθεν
ἄψας (pro ἤψω, tetigisti) μα-
ζῶν. 27, 48.

μαθεῖν. vid. μανθάνειν.

μαιμῶειν, vehementer quae-
rere. μαιμῶων χροὸς ἄσαι. 25,
253.

μαίναλον, mons Arcadiae.
ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. 1,
124.

μαίνεσθαι, insanire. πᾶσαι
πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ
ἵπποι. 2, 49. ὥς Δέλφιν ἴδοιμι
καὶ ἐς τὸδε δῶμα περῆσαι (περῆ-
σαι πον.) μαινομένῳ ἵκειλον. (ἵκε-
λος πον.) 2, 51. ὥς ἐμάνην. 2,
82. ὥς ἐμάνη. 3, 42. κατὰ
τήνας τὰς πέτρας μανεῖς ἐς Κεῖθρον
ἀλοίμαν. 5, 16. ἐπὶ τὴν μεμάνη-
μαι. 10, 31. ὁ δ' ἂν πόδες ἄγον,
ἐχώρει μαινόμενος. 13, 71. λασῶ
μανεῖς ποκα. 14, 9. ἔκ' ἔγνω, ὅτι
κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆνατο βέτα.
20, 34. μαίνετο μὲν τ' αὐτὰ, (pro
αὐτῇ) μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ
ἄλλαι. 26, 15. ἐμανόμην φιλαῶσαι,
desiderio eum osculandi insa-
nivi. 30, 31.

Μαιωτισί, more Scytharum
ad Maeon. 13, 56.

μάκαρ,

μάκαρ, beatus. τὸ (scil. σά-
μα) καὶ μακάρεσσιν ἀγατὸν. I, 126.
κάλλιστος ἔλας μακάρων ἀριθμῆται.
13, 72. βάρδισαι μακάρων ὦραι
φίλοι. 15, 104. τῆνον μακά-
ρεσσι πατὴρ δμῶτιμον ἔθηκεν ἀθα-
νάτοις. 17, 16. μακάρεσσιν ἴσαν
ἄγω ἀμέραν. 29, 7. σὲ, τὸν
ἡδίστον θεῶν μακάρων ἀναθής. Ep.
12, 2.

μακαριτὸς, beatus praedican-
dus. ὦ μακαριτὲ κομάτα. 7, 83.

μακαρίτις, beata. 2, 70.

μάκελα, ligo. μακέλα (pro
μακέλη) τετύλωμένος ἐνδοθι χῆρας.
16, 32.

μακρὸς, longus, diuturnus.
ἥτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίη.
I, 123. χῶς καὶ τοὶ μὴ μακρὰ,
φίλα θρυλέοιμι Σελάνη. 2, 142.
ταὶ γυναῖκες μακρὸν (procul) ἀ-
νάυσαν. 4, 37. εὐτε χιῶν ὥς τις
κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον. 7,
76. μάλα νέμων κατ' ὄρεα μα-
κρὰ. 8, 2. μοι λασία ὀφρὺς ἐπὶ
παντὶ μετώπῳ ἐξ ὧτος τέταται πο-
τὶ θῶτερον (pro τὸ ἕτερον) ὥς μία
μακρὰ. 11, 32. δηλοῖς ἐν νε-
κύεσσι μακρὴς αἰῶνας ἔκηντο. 16,
43. ἥτριον μακρῶν ἔταμ' ἐκ κα-
λεόντων. (κελεόντων. πον.) 18, 34.
ὅτε τᾶματα (pro τὰ ἄματα) μα-
κρὰ φέρη Ζεὺς. 21, 23. ἂ φρον-
τις μακρὰν τὰν νύκτα ποιῇ τιν.
(pro σοι) 21, 28. περὶ γυνὴ μα-
κρὴς ἠλιξεν ἱμάντας. 22, 81. μα-
κρὸν (jon. pro μακρὸν) παρ' ἱγνύρ-
σιν ἔλιξε κέρκον. 25, 242.

μάκων, (pro μήκων) paraver.
δράγματα καὶ μάκωνας ἐν (ἐπ' ἰον.)
ἀμφοτέρωθεν ἔχοισιν. 5, 157. ἐ-

φερὸν τοὶ μάκων' ἀπαλὰν, ἱερὸν
πλαταγῶνι ἔχοισαν. 11, 57.

μάλα, valde. τῷ κέν τυ μάλα
πρόφρων ἀρεσάμαν. 1, 60. αἶ-
κί τω σκληρῷ μάλα δαίμονος. 4,
40. τὸ (pro ὅ, quod) μάλα
θυμὸν λαίην ἀμέτερον. 7, 29. μά-
λα σφισὶ πόνι μέτρη' ἂ δαίμων εὐ-
κριθὸν ἀνεπλήρωσεν ἀλῶαν. 7, 33.
πάντ' ὥσδε θεῖος μάλα πόνος.
7, 143. βωκολικῶ μῶσαι, μάλα
χαίρετε. 9, 28. μάλα τοὶ τὸ
καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τῷτο πρέ-
πη. 15, 34. μάλα σε φρονέοντα
διδάσκω. 24, 70. κόνιν πυρὸς
εὐ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ πόταμοιο φέ-
ρουσα. 24, 92. μάλα πολλὰ θο-
ῶν ἐξήρατ' ἀγώνων Ἀργη ἐν ἵππο-
βότῳ κημήλια. 24, 120. αὐλὴς
φαίνεται εὐ μάλα πᾶσα πέρην πο-
ταμοιο ῥέοντος. 25, 19. ἐγὼ
καὶ τοὶ σάφα ἠδὲ πᾶντα μάλ' ἐξή-
ποιμι. 25, 38. ἱομενιμάλα πρὸς
μιν. 25, 60. τρηχὺ φωνῇ ἠπὴ-
λὴ μάλα πᾶσιν. 25, 75. βέες
μάλα μυρία ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρ-
χόμεναι φαίνοντο. 25, 88. αἰὲ
ἀμήνως ἐξ ἑτέρος γήνοντο μάλ' ἢς
ἦτος. 25, 124. ἐπὶ ἡ μάλα τη-
λικά (subaud. κνώδαλα) βόσκη.
15, 184... αὐτὸς καὶ μάλα ῥῆα
κατὰ σάθμην ἐνέθησας. 25, 194.
τί μοι ἔτρεμες; ὥς μάλα δηλὰ.
27, 51. ἔκκα ἢκ ἐθέλης τῷ,
μάλ' ἐν σκότῳ. (scil. ἄγω ἀμέραν.)
29, 8.

μαλακαίπυς, molles pedes
habens. μαλακαίποδες ὦραι. 15,
103.

μαλακός, μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ
λέκτρων. 2, 139. μαλακῶ (pro
μαλα-

IN THEOCRITVM.

μαλακῷ) χόρτοις καλὴν κόμην δα
δίδωμι. 4, 18. ἤρια πατησῆς ὕ-
πνω μαλακώτερα. 5, 51. ὕπεσ-
σῆται χιμαῖράν δέρματα, τῶν πα-
ρὰ τὴν-μαλακώτερα τετραῖς ἀρ-
γῶν. 5, 57. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μα-
λακὴν πέκον κρατὶδα δωρήσομαι αὐ-
τῷ. 5, 98. ὠρχεῦντ' ἐν μαλα-
κῇ (pro μαλακῇ) ταῖς πόρτις ποίῃ.
6, 45. νιν αἰ σιμαὶ φέρβον μα-
λακοῖς ἄνδρеси μέλισσαι. 7, 81.
χλωρὰ σκιάδες μαλακῇ βριθῶσαι
ἀνῆθ' ἀείδοντο. 15, 119. πορ-
φύριοι τῆπιτες μαλακώτεροι ὕπνω.
15, 125. μαλακῆς ἔρωτας πρὸς-
πνῆν. 17, 51. ὡς μαλακὸν τὸ
γέννηον ἔχης. 20, 8. πολλὰ Ἀ-
χαιῶδων μαλακὸν περὶ γυνάτι νᾶ-
μα χερὶ κατατρέφοντι (pro ἔψυσι.)
24, 74. δις ματῆρες ἀρῶν μα-
λακῶς ἐν βοτάνῃ πόκος πῆξαιντ'
αὐτοῖσιν. 28, 12.

μαλακῶς, molliter, suaviter.
πίομαι μαλακῶς. 7, 69. αἰ γα-
λέαι μαλακῶς χρῆζοντι (pro χρῆ-
ζουσι) καθύδην. 15, 28.

μαλθακός, mollis. φιλῶν δ
μαλθακός. 7, 105. κῆμὲ μαλ-
θακὸν ἐξεπύνασε σιδάρεν, me ex
ferreo mollem reddidit. 29, 24.

μάλιμνον, (pon.) nomen lo-
ci. ἐς τὸ μάλιμνον (vet. habet
ἐς τομάλιμνον) ἐλαύνεται. 4, 23.

μαλῆς, nomen Nymphae.
13, 45.

μαλῆς, (dor. pro μηλῆς) ma-
lus, arbor. τᾶ μαλῆδι μᾶλα.
(scil. κόσμος ἐστὶ) 8, 79.

μάλιτα, maxime. ἀλκυόνες,
ὄλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖς τε (ταῖς τὰ
πον.) μάλιτα ὀρνίχων ἐφίλαθον.
(pro ἐφίληθσαν.) 7, 59. τῷτο τὸ

λαῖον ἢ κάρπιμον ὅττι μάλιτα.
10, 43. ἐκ καλάμας ἄχυρον τε-
λέθῃ τημβόδε μάλιτα. 10, 49. ἡ
σὴ φιλότης, καὶ τῷ χαρίεντος ἀί-
τεω πᾶσι διὰ τόματος, μετὰ δ'
ἡϊθίοισι μάλιτα. 12, 21. μυ-
σῶν δὲ μάλιτα τὴν (subaud. χρῆ)
ἱερῆς ὑποφήτας. 16, 29. πάν-
τας Πιθῆας λῆς ἄμοτον κεραΐζει,
μάλιτα δὲ Βεμβινιάδης. 25, 202.

μᾶλλον, magis. ἐρεθίζεται μᾶ-
λον ἔρατας. 23, 15. μᾶλλον ἢ
ἢ δ' ἐλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλιῦσα.
27, 2. μᾶλλον ἢ κρατένσι, po-
tius semper dominantur. 27, 27

μᾶλον, (pro μῆλον) malum.
μᾶλα ἐν κύλποισι Διωνύσοιο φύ-
λάσσων. 2, 120. ἡνίδε, τοὶ δέ-
κα μᾶλα φέρω. 3, 10. μᾶλ' ἐν
χερσὶν ἐλὼν. 3, 41. βάλλῃ μᾶ-
λοισι τὸν αἰκόλον ἅ κλειρεῖται. 5,
88. βάλλει τὸ ποίμνιον ἅ γαλά-
τεια μάλοισιν. 6, 7. ὦ μάλοισιν
ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι. 7,
117. παρὰ πλευρῇσι μᾶλα δαψι-
λέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144.
τᾶ μαλῆδι μᾶλα. (scil. κόσμος ἐ-
στὶ) 8, 79. ἔχουσα μᾶλον. 10,
34. ἤρατο ὦ μάλοισι. 11, 10.
τῆνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
(pro ῥέουσι) 14, 38. (Sed locus
hic pertinet potius ad μᾶλα ve-
hementer, inprimis.) μᾶλα τεὰ
πρώτιστα τὰδε χνοάοντα διδάξω.
27, 49.

μᾶλον, (pro μῆλον) ovīs, pe-
cus. ἐπὶ καὶ μᾶλα νομεύει. 1,
109. ἐν ἕρσι (ἄρσι pon.)
μᾶλα νομεύων. 3, 46. ἔχων ἢ
κατὶ μᾶλα. 4, 10. μᾶλα νέμων
κατ' ὄρεα μακρὰ. 8, 2. σύννομα

I N D E X

μᾶλ' ἰσορῶν τὰν Σικελὴν ἐς ἄλλα. 8, 56. ἀνεγρομένη διέτιχε μᾶλα νομεύειν. 27, 68.

μαλοπάρης, *genas habens, quae malorum formam gerunt.* 26, 1.

μαλός, (vet.) *tener, albus.* (in nov. est μάχλος.) Ep. 1, 5.

μαλοφορῆν, *mala ferre.* ἀνθετο Πανὶ τὴν πῆραν, ἃ ποκ' ἱμαλοφόρη. Ep. 2, 4.

μᾶν, (pro μῆν) *mensis.* δύο (δύο nov.) μᾶνες. 14, 45. πολλὰ πικανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίημασι· περιπλομένοισιν. 17, 127. πολλοῖς μασὶν ὑπιδε. Ep. 20, 8.

μᾶν, *enclitice positum.* ἢ μαν, ὅτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας νύμφας. 5, 17. ἢ μᾶν τοι κῆγ' ὀύργυγ' ἔχω ἐννεάφωνον. 8, 21.

μᾶν, pro δέ. 5, 118.

μᾶν, (pro μῆν) *tamen, vero,* τῆνον μᾶν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. 1, 71. ἦνθ' ἔγε μᾶν ἄδῃα καὶ ἃ Κύπρις γελάοισα. 1, 95. τὸ γε μᾶν τεδν ἄδ' ὅ τέτυκται. 3, 27. ἢ μᾶν θηλαϊά γε. 4, 14. λεπτὰς μᾶν χῶ ταῦρος ὁ πύρρειχος. 4, 20. καὶ μᾶν ἐς τομάλιμον (ἐς τὸ μάλιμον nov.) ἐλαύνεται. 4, 23. ἢ μᾶν ἀρνακίδας τε καὶ ἄρια τᾶδε πατισῆς. 5, 50. καὶ θῆ μᾶν ἀπίοιο πεπαίτερος. 7, 120. τί μᾶν θησῆς. 8, 17. ἢ μᾶν ὅδ' ἔλγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ. 8, 74. καὶ μᾶν πρῶτερόν ποκα μυσιχὸς ἦθα. 10, 23. νῦν μᾶν, ὡ κόνιον, νῦν αὐτόθι νῦν γε μαθεύμαι. 11, 60. ἦρατο μᾶν καὶ τῆνος ὀπτῶ ἀλεύρω. 14, 7. ἢ μᾶν ἐξήταξα. 14, 28. ἢ μᾶν

ἀντεφιλήτο πολὺ πλεόν. 17, 40.

ἢ μᾶν ἀχεῖς γε δόμῳ ἐνὶ πτόνι χρυσός. 17, 106. ἢ μᾶν κιθάραν τις ἐπίσταται ᾧδε κροτῆσαι. 18, 35. ἢ κ' ἦν (egam) μᾶν πολύσιτος. 21, 40. ἢ μᾶν πολλάκις ὑμῖν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἰγὼ τὰδ' ἔηπα. 22, 152. ἢ μᾶν ὡδ' τὸν ἄλλον ἐφ' ἐτίη ἦδε πατρὴν φίλον γάμον ἐκτελείσαντα. 22, 205. ναὶ μᾶν φασὶ γυναῖκάς ἐς τρομένην παρακοίτας. 27, 26.

μᾶνδρα, *stabulum, spelunca.* ποτὶ τὰν μᾶνδραν κατελάβανον, (deprehendi, scil. αὐτὸ γερόντιον) 4, 61.

μανθάνην. κῆπῃ καὶ νῦν ἐόντα μάθοις (*senseris*) μόνον, ἄσυχ' ανεύσον. 2, 100. Ἀσσυρίῳ παρὰ ξήνοιο μάθοισα. (pro μαθῆσα.) 2, 162. ποκ' ἰγὼ παρὰ τεῦ τι μαθῶν (in nov. est μάθον, pro ἐμαθόν, *didici*) ἢ καὶ ἀκῆσας. (ἀκῆσα nov.) 5, 39. νῦν αὐτόθι νῦν γε μαθεύμαι (pro μαθῆμαι, *discam*, in fut. 2. med.) 11, 60. ὅσσα μαθῶν ἀγαθὸς καὶ ἀοιδίμος αὐτὸς ἔγεντο. 13, 9. ἢ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέην, ἀλλ' ἄσυχ' ἀχίλεια θλίβην. 20, 3. ἄρ' ἐμάθεις κρέην ποκ' ἐνύπνια. 21, 29. πάντ' ἐμάθ' Ἑρμῆας διδασκόμενος παρὰ παιδὶ Ἀρπαλύκῃ φανοπήϊ. 24, 113. θηνὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νύημα μαθῆν. Ep. 11, 2.

μανία, *furore.* σὺν κακαῖς (in nov. est *μανίαις* *M* majusculum) καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφέβησε. 2, 136. ἦρατο ὀλεαῖς μανίαις. 11, 11.

μανίᾶ

μανιώδης, *insanus*. σὺν ἰτά-
ραζε ποδὶν μανιώδεις ὕργια βάκχῃ.
26, 13.

μαννοφόρος, (*nov.*) *catulos*
pariens. τρέφω τοὶ ἑνδεκα νεβρῶς,
πάσας μαννοφόρας. (*in vet. est*
ἀμνοφόρας.) 11, 41.

μαντεύεσθαι, *vaticinari*, *au-*
guri. πᾶσα κύνων ἄρτως μαν-
τεύεται. 21, 45. ἵνα γινώσκῃ κατὰ
θυμὸν, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴ
τε καὶ ἕκλ. 25, 178.

μάντις, *vates*. τὰν ἀγέλαν χά
μάντις ἀπ' Ὀδρῆος ἄγε μελάμπης
δε πύλον. 3, 43. ὁ μάντις δ' τή-
λιμος ἐχθρ' ἀγορεύων. 6, 23. μάν-
τις τοὶ τὰν νύκτα χροίζετο (χροί-
ζεται *nov.*) ἃ κακαμαία. (*i. e.*
cicada.) 10, 18. τηρεσίαν μάν-
τιν, ἀλαθία πάντα λέγοντα, ἄλκ-
μῆνα καλίσασα. 24, 64. μάντι
εὐηρείδα. (*i. e.* *Tirelia*) 24, 70.

μαραίνην, *contabescere*. καὶ
τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρένος
αὐτὸ μαραίνῃ. 23, 28. λευκὸν
τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, (*mar-*
cescit) ἀνίκα πίπτη. 22, 30.

μαρμαίρην, *rutiliare*, *splen-*
dere. πολλοὶ ἀσπιδιῶται χαλκῷ
μαρμαίροντι σεσαγμένοι. 17, 94.

μαρμάρινος. τῷγαλμα (*pro* τὸ
ἄγαλμα) θῆκε τὸ μαρμάρινον. Ερ.
10, 2.

μάρμαρος, *marmor*. χερσὶν εἰ
ἐκβαλεῖ (*excussit*) τυκτὰν μάρμα-
ρον. 22, 211.

μκρύην, *innehere*. τῷ περὶ
χάλη μκρύεται ὑψόθεν κισσός. 1,
29.

μάσδα, (*dor. pro* μάζα) *pla-*
centia. ὁ πύκτας Αἴγαν ὀγδαίχοντα
μόνος κατεδαίσκτο μάσδας. 4, 34.

μασδός, (*dorice pro* μαζός)
mamma. ἡ ῥα λιχίνας μασδὸν ἐ-
θήλαζε. (*nov. ἐθήλαξε*.) 3, 16.
ἠδὲ φθίμενον μιν ἄτερ μασδοῦ (*pro*
μασδῷ) τίθῃτι, *eum ne mor-*
tuum quidem ab amplexu suo
dimittit. 3, 48.

μάσσων, *major*, *firmior*. αἰὲ
μάσσονα γυῖα ἀπτόμενος φορέεσκε
πόνυ. 22, 113. (*vet.*)

μάταξ, *esca*, *cibus*. μάτακα
οἷα τέκνοισιν ὑπεροφίοισι χειλιδὸν
ἄψερρόν ταχυνὰ πέτεται βίον ἄλλον
ἀγνέην. 14, 39.

ματίσδην, (*dor. pro* ματίζην)
flagellare. μὴ τύ τι παῖδες Ἀρ-
καδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε
καὶ ὤμους τανίκα ματίσδοιεν. 7,
108.

ματὸς, *mamma*. γαλαθηνὰ
ἄρνας γηναμένης υἱὸς ματὸν ποθεῖ-
σαι. 18, 42.

μάταν, (*pro* μάτην) *frustra*.
14, 28.

ματῆν, *requirere* ἐξ ἐτέρῳ ἑτε-
ρὸν ματῆς. (*pro* ματῆς.) 29, 15.

ματεύην, *quaerere*, *vestiga-*
re. τὸ τὰ (*κατὰ nov.*) χωρία
ταῦτα ματεύσεις. 21, 65.

μάτηρ. (*pro* μήτηρ) ἦνθ' ἐμοὶ
ἃ φίλιστα μάτηρ τὰσγε ἐμᾶς αὐλη-
τρίδος. 2, 146. δρυμῷ μιν ἐτρέ-
φε (ἐτραφε *nov.*) μάτηρ. 3, 16.
ἃ βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη
μάτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλ-
φειβοῖας. 3, 45. ἐπὶ χαλεπὸς
θ' ὁ πατήρ μεν, χά μάτηρ. 8, 16.
ἐπὶ ματέρει νεβρὸς ἄλοιτο. 8, 89.
πατὴρ μὲθ' αὐτὸν καὶ ματὴρ ἀκνήν.
9, 13. Αἴτνα μᾶτερ ἐμᾶ. 9, 15.
τὸν τιδὸν πρέπῃ λιμηρὸν ἔρωτα μν-

ἰσθὲν τὰ ματρὶ κατ' εὐνὴν ὀρεθρευοί-
σα. 10, 58. ἀνίκα πρῶτον ἤν-
θες ἐμὰ σὺν ματρὶ. 11, 26. ἡ
μάτηρ ἀδίκη με μόνα. 11, 67.
συσσάμενας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθα-
λέντι πετεύρω. 13, 13. ἡ κυ-
νίσκα ἔκλεπεν ἐξαπίνης θαλερώτε-
ρον, ἢ περὶ ματρὶ παρθένης ἐξαέ-
τις. 14, 32. ἐξ αὐλᾶς, (sub-
aud. ἡκῆς vel ἔρχῃ) ὦ μάτερ.
15, 60. κῆρη, ἡ σὺν ματρὶ πο-
λυκλήρων ἑφυραίων ἥλαχας μέγα
ἄτῃ παρ' ὕδασι Λυσιμελίας. 16,
83. σὲ δεξαμένα παρὰ ματρὸς.
17, 59. σὺν παισὶ φιλοσόφῳ
παρὰ ματρὶ παίδην ἐς βαθὺν ὕρ-
θρον. 18, 13. καὶ μάτηρ γελά-
σασα. 19, 7. Ἡρακλῆς ὑπὸ μα-
τρὶ, νέον φυτὸν ὥς ἐν ἀλωᾷ ἐτρέ-
φετο. 24, 101. ὦδε Ἡρακλῆα
φίλῳ παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132.
μάτηρ κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς
ἐλοῖσκ. 26, 20. δις ματέρες
ἀρνῶν μαλακῆς ἐν βοτάνῃ πέκης
πέξαντ' αὐτοετὶ. 28, 12.

μάχα. (pro μάχη.) σὺν μά-
χαν ἑτίναξι. (pro μάχαν συνετί-
ναξι.) 22, 90.

μάχαιρα, gladius. γυμναὶ ἐν
χειρὶ μάχαιρα. 22, 146.

μάχεσθαι. μάχεσθαι (pro μάχη,
pugna) μοι. 1, 113. ἢ καὶ ἄλλῳ
γι μαχισσαίμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ. 22,
74.

μάχη. ἐνθα μάχη δριμεῖα πάλ-
ιν γίνεται ὀρεθθέντος. 22, 107.
δαιμόνιοι, τί μάχης ἡμέτεροι. 22,
145. μάχης ἢ γίνεται ἔρωϊ, 22,
192. θαῆτο μάχην ἐμφύλιον ἀν-
δρῶν. 22, 200. ὑμνήσας ἱλιά-
δας μάχας. 22, 220. ἄφαρ μά-
χης ἐμνήσατο. 25, 243.

μάχηνδε, adverb. ad pugnam.
25, 136.

μάχλος, (nov.) libidinosus,
lascivus. (in vet. est μαλός.)
Ep. 1, 5.

μάχος, (pro μήχος) reme-
dium. χαλεπὰς νόσῳ εὐρέ τι μά-
χος. 2, 95.

μαψίδιος, frustraneus, va-
nus. ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἔφαντο
γλώσσης μαψίδιοι χαριζόμενον
παριῦσιν. 25, 188.

μεγαίρην, invidere, vitupe-
rare. ὃν ἡδὲ κεν αὐτὸς ἀεῖδεν φοῖ-
βος σὺν φέρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι
μεγαίρει. 7, 101.

μεγάλαιχμος, (nov.) magnis
unguibus praeditus. (pro quo
in vet. exaratum est μέγα λαῖτ-
μα.) 13, 24.

μεγάλοιτος, insigniter infe-
lix. 2, 72.

μεγάλως, valde, admodum.
15, 55.

Μεγαρεὺς, Μεγαρεῖς, nomen po-
puli. Νισαῖοι Μεγαρεῖς, ἀριτεύοντες
ἐρετμοῖς. 12, 27. δόξανοι Με-
γαρεῖς. 14, 49.

μέγαρον, domus. τὰς ἥτις ἀ-
ρεῖω (ἀρεῖων nov.) νυμφίον ἐν με-
γάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοσῶ.
17, 129.

μέγας. πορθμῇ καλυδανίῳ ἔδω-
κα τυρδέντα μέγαν λευκοῖο γάλακ-
τος. 1, 58. ἢ γὰρ δὴ ποταμοῖο
μέγαν ῥέον ἤχειτ' (pro ἤχειτε, te-
nebatis) Ἀνάκτωρ. 1, 68. ἀμφι-
πολῆς μέγα μαίναλον. 1, 124.
τασῶ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γά-
λακτος ταῖς νύμφαις. 5, 53. ἄς
ἐπὶ σφῆϊ αὐδῖς ἐγὼ πάξαιμι μέγα
πτύον.

IN THEOCRITVM.

πτύον. 7, 156. μηδὲν μέγα μν-
θεῖμαι. 20, 21. ἔχθιστον ἔχων
ὑποκάρδιον ἔλκος Κύπριος ἐκ μεγά-
λας. (pro μεγάλης) 11, 16. ἃ
κλᾶξ τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος.
15, 33. ὅσση (subaud. χρήμα-
τα) μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισ-
σαν ἔλδντες. 17, 119. δώδεκα
τοῖς πρῶτοι πόλιος, μέγα χρήμα
λακαῖαν. 18, 4. πῶς ἔλω μέ-
γαν ἰχθύν ἀφαιροτέροισι σιδάροισι.
21, 49. ὅς (scil. πέτρης χημάρ-
ρης) ποταμὸς μεγάλας περιέξουσιν
δίνας. 22, 50. ἐκ μεγάλης αἰψῶς
ὀλίγος γίνετ' ἀνδρὸς. 22, 112.
ὁμοσε τοὶ μέγαν ἔρκον. 22, 132.
δίνας σάκος μέγα. 24, 10. ἐκ
πατέρων μεγάλας ἀφνὸς ἀρήραις.
24, 106. ὁμάρτευν βασιλῆϊ διερ-
χομένῳ μέγαν ὕλβον. 25, 111.
ἐξήρξε σὺν ὁμοπλάτῃ μέγαν ὦμον.
26, 22. ὃν ἐν δρακύνῳ νιφόντι
Ζεὺς ὑπατος μεγάλην (pro μεγά-
λην) ἐπιγυνίδα θήκατο λύσας. 26,
34. ἡ μεγάλη (pro μεγάλη)
χέρει δώρη ξὺν ὀλίγῳ. 28, 24.
μεγάλα χέρει αὐτῷ. Ep. 17, 10.
μέγιστον, adverb. maxime.
25, 5.

μεθίεναι, omittere. μεθῆς
ὑπὸν κῆμα καταγρόμενον. Ep.
3, 6.

μεθύων, ebrium esse. ἐστὶ
πληγαῖς μεθύων. 22, 98. καὶ μ-
με (pro καὶ ἡμᾶς) χρὴ μεθύον-
τας ἀλαθίας ἐμμεναι. 29, 2. χη-
μερίης μεθύων μηδὰ μὰ νυκτὸς ἴοις.
Ep. 8, 2.

μυδιᾶν, subridere. μ' ἀτρέ-
μας ἦπε σισαρώς ὕμματα μυδιῶντι.
(pro μυδιῶντι.) 7, 20.

μήζων, ἄλλην ἀμπεχύνῃν τῆς
σῆς τοὶ μήζονα δώσω. 27, 59.

μήλιγμα, lenimentum. ὑμῖν
λεγεῖν μολίγματα μυσῶν φέρω.
22, 221.

μηλίσσειν, demulcere, beni-
gne excipere. τραπέζῃ μολί-
ξαντ' ἀποπέμψαι. (scil. ξένους σε
χρῆ.) 16, 28.

μελάθρον, vocab. poet. do-
mus. με ἰσκαλέσσασα τέδν ποτὶ
τῷτο μελάθρον. 2, 132. ἐλθὼν
ἐκλαίει ποτὶ συγνοῖσι μελάθροισι.
23, 17.

μελάμπης, nomen viri. 3, 48.
μελάμφυλλος, nigra folia ha-
bens. μελάμφυλλοι δάφναι. Ep.
1, 3.

μελᾶνθιος, nomen viri. 5,
150.

μελανόχρους, nigrum colorem
habens. 3, 35.

μέλας. τᾶν (scil. ἑκάταν) καὶ
σκύλακες τρομέοντι (pro τρομῆσι)
ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἡρία καὶ
μέλαν αἶμα. 2, 13. τί μεν μέ-
λαν ἐκ χροὸς αἶμα ἅπαν ἐκπέπω-
κας. 2, 55. καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐν-
τὶ. (pro ἐπὶ.) 10, 28. ἐντὶ μέ-
λας κισσὸς. 11, 46. κατήριπεν
ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος. 13, 49.
χέρει τοὶ ἐντὶ (pro ἐπὶ) μελαίνας.
20, 9. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀ-
φρύσι λάμπει μελαίνας. 20, 24.
ἐκ δὲ χύθῃ (pro ἐξ ἐχούθῃ δὲ) μέ-
λαν αἶμα θοῶς προτάφθιο χανόντος.
22, 125.

μελεδαίνην, curare. τῷ θέρει
(θέρειος πον.) ἐγὼ τὸσσον μελε-
δαίνω. 9, 12. ὃ μελεδαίνῃ τὸν τὸ
πιῶν ἐγχεῖντα. 10, 52.

μελεδωνεύς, procurator. 24, 104.

μελεδώνη, cura. αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμενοι (ἐπιστάμενοι πον.) μελεδώναι. 21, 5.

μέλην, curare, curae esse. μέλειται οἱ ὅτε τι κήρῃ. 1, 53. τὴν (pro σοι) ἢ μέλη. 3, 52. ἄμμεν ἄσυχλα μέλοι. 7, 126. τὴν ἢ μέλοι ἢ μὰ Δι' ἔδδν. 11, 29. αἰὲ (ἢ τοι πον.) τῦτο Διδς κήρῃς μέλη. 16, 1. τοῖς πᾶσι μέλει (πᾶσιν ἴκοι πον.) Σικελὴν Ἀρεθούισαν ὕμνην σὺν λαοῖσι. 16, 102. σοὶ τήνα μεμέλητο. 17, 46. Διδ' κρονίωνι μέληται αἰδοῖσι βασιλῆος. (in nov. sic reperitur: μέλοντι αἰδοῖσι βασιλῆος.) 17, 73. ᾧ ἐπὶ (ἐπὶ πον.) πάγῃ μέλη πατρώϊα πάντα φυλάσκειν. 17, 104. πολλὰς μεμελημένα ἡρώταις. 26, 36.

μέλημα, cura. 14, 2.

μέλι, mel. πληρεῖς τοι μέλιτος τὸ καλὸν εὖμα γένοιτο. 1, 146. ὡς μέλι τοι γλυκὺ τῦτο κατὰ βροχθοῖο γένοιτο. 3, 54. εἰσὶ τῷ Πανὶ ἐκτὸς σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρὶ ἐχούσας. 5, 59. ῥήτω χά' συβαρίτις ἔμην μέλι. 5, 126. κρέσσον μελομένω τεύ' ἀκχέμεν, ἢ μέλι λήχην. 8, 83. ὅσσα ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος. (scil. γίνονται.) 15, 117. ἐκ τομάτων ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῷ. (sic in nov. est. vet. autem legit μελικήρῳ.) 20, 27.

μελίγηρς, suavi vorse praeditus. ἀηδονίδες μέλιττοι εὖμασι τὰν μελίγηρυν ὕπα. Ep. 4, 12.

μέλιδμα, (pro μέλισμα) canticum. 20, 28. Sic in quibusdam vetustis edd. legitur, item μελίσδμκ.

μελιηδής, suavis, dulcis. μελιηδέα ποίην λημῶνες φέρουσιν. 25, 15.

μελίκηρον, favus. (vet.) ἐκ τομάτων ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μελικήρῳ. (in nov. est μέλι κηρῷ.) 20, 27.

μελικτᾶς, cantor. 4, 30.

μελιζῶ, nomen foeminae. μελιζῶς. (scil. μάτῃς ἡνθῇ.) 2, 146.

μελίπνυς, dulce sonans. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνυν ἐκ κηρῷ σύριγγα καλάν. 1, 128.

μελίσδην, (pro μελίζην) cingere, modulari. ἀδύ τι τὸ ψιδύρισμα ἃ πίτυς τήνα μελίσδεσαι. 1, 2. ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις ἀδύ μελίσδόμενος κατακέκλισο. 7, 89. ἀδύ μοι τὸ μέλιδμα (μέλισμα πον.) ἡν (pro ἔαν) σύριγγι μελίσδω. 20, 28. δ καλᾷ σύριγγι μελίσδων βωκολικῆς ὕμνης. Ep. 2, 1.

μέλισμα, canticum, carmen. Θεσσαλικὸν τι μέλισμα. 14, 31. ἀδύ μοι τὸ μέλισμα. (nov. sed vet. habet μέλιδμα.) 20, 28.

μελίσσα. ὡς καλὸν βομβεῦντι (pro βομβῆσι) ποτὶ σμάνισσι μελίσσαι. 1, 107. et 5, 46. αἶψα γενοίμην ἃ βομβεῦσα (ἀμβομβεῦσα πον.) μελίσσα. 3, 13. ὡς νιν αἰ σιμαὶ λημωνόθι φέρβον ἰοῖσαι κέδρον ἐς ἀδῆαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μελίσσαι. 7, 81. μελίσσαν (pro μελίσσῳ) κηρὶ φεβόμενος. 7, 84.

IN THEOCRITVM.

84. πωπῶντο ξυθαί περι πίδακας ἀμφὶ μέλισσῃ. 7, 142. ἐνθα μέλισσα σφραγίστα πληρῶσιν. 8, 45. ὅτε μελίσσαις ἀνθεα. (scil. γλυκωτέρῃ ἴσι) 9, 34. τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα. 19, 1. τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα. 19, 6. τὸ ἐκ ἴσου (ἴσον πον.) ἴσοι μελίσσαις; 19, 7. ἀνθεα εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις. 22, 42.

μελίτῃα, genus herbae. εὐώδης μελίτῃα. 4, 25. ταῖσι ἐμαῖς οἴεσσι πᾶρετι ἃ μελίτῃα φέρβεσθαι. 5, 130.

μελιτώδης, melleus, suavis. μελιτώδες, appellatio Proserpinae. 15, 94.

μελίχλωρος, mellis colorem habens. ἐγὼ μόνος μελίχλωρον. (scil. σὺ καλέω.) 10, 27.

μελιχρὸς, id. αἱ μελιχραί. (scil. δριμαλίδες ἡσί.) 5, 95.

μέλλην. μέλλη τὸν Ἀδωνιν ἀνδρὸν ἃ τῆς Ἀργίας θυγάτηρ, πολυίδρις αἰοῖδες. 15, 96. τὰ ἐκ ἄρ' ἐμελλε θίδε μεταμῶνια θήσιν. 22, 181. μέλλε (pro ἔμελλε) κασιγνήτοιο βαλῆν σφετέραιο φονῆα. 22, 209. οἶδα τὸ μέλλον. 23, 27. νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλη ἐς ἕρανδον ἄτρα φέροντα ἁμβάλειν. 24, 77.

μελλέσκην; verh. poët. pro μέλλην. τὸ τρίτον αὖ μελλέσκον (futurus eram, parabam) αὐερόην. 25, 240.

μελλόγαμος. γάμβρω μελλογάμω, qui sponsi futuri erant. 22, 140.

μέλος, carmen. αἶ τι μενάλ-

κας πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφίλλε ἄσπε μέλος. 8, 34. τι κέρας φιλικὸν μέλος ἁμβάλευ. 10, 22. ἄνδον πᾶσαι ἡς ἐν μέλος. 18, 7. ἁρῖνοι λιγυφθόγγοισιν αἰοδαῖς κότσοφοι ἄχευσιν ποικιλότραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

μέλος, membrum. σφέων κροῖδας μελέων ἐξήλειτο γῆρας. 17, 24. κατὰ πάντων νωδουίαν κατέχευε μελῶν. 17, 63. βέλευεν, ὅπως λασιάχενά βύρσαν θηρὸς τε θνητῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. 25, 273. ἀμφεθέμην. (scil. δέσμα λέοντος.) 25, 278. χλοεροῖσιν λαινόμενοι μελέεσσιν. 27, 66.

μέλπην, cantare. κρέσσον μελοπομένω (pro μελομένω) τεῦ ἀκνέμεν, ἢ μέλι λήχειν. 8, 83. ἀηδονίδες μέλπησαι τόμασι τὰν μελίγηρυν ὕπα. Ep. 4, 12. κηροδέτη πνεύματι (i. e. fistula) μελόπομενος. Ep. 5, 4.

μελύδριον, carmen breve. πρᾶν ἐν ὕρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. 7, 51.

μεμνᾶν, (pon.) pro ὑπομνήσκειν, admonere, commoneiscere. μέμνα με. (pro quo in vet. μέμναμαι legitur.) 5, 40.

μεμνᾶσθαι. vid. μνᾶσθαι.

μέμφεσθαι, conqueri, expostulare. ὡς νιν ἴδω, καὶ μέμψωμ' (μέμψομαι πον.) οἷα με ποιῇ. 2, 9. μέμφομαι αὐτᾶ. 11, 67. μέμφετο, ὅτι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκια τεκύματα ποιῇ. 19, 5. μέμφη τὸ καλὸν θέρος. 21, 26.

μενάλκας, nomen viri. μάλα νέμων

νέμων κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλας.

8, 2. πρῶτος ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόμενος Μενάλας. 8, 5. ποιμὴν ἐροπύκων οἶων συρικτὰ Μενάλας.

8, 9. πρῶτος αἶδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλας. 8, 30. ὕτω Μενάλας ἄρξατο πρῶτος. 8, 32. αἴ τι Μενάλας πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλεῖς ἄσπε μέλος. 8, 33. κῆν (pro καὶ ἐάν) τι Μενάλας τῇδ' ἀγάγοι. 8, 39. τὰν πυμάταν ὥδ' ὕτως ἐξέρχεται Μενάλας. 8, 62. ἐφίψάθω (ἐφαψάθω ποιν.) Μενάλας. 9, 2. ἄλλωθεν ποτικρίνοιτο (ὑποκρίνοιτο ποιν.) Μενάλας. 9, 6. ὕτω Μενάλας. (scil. αἶσεν ἐμὴν) 9, 14. πατήρ σοι ἐστὶ Μενάλας. 27, 43.

μένειν. ναῦς μένει (pro ἔμενει) ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων. 13, 68. Ἡρακλῆα μένοντες. (exspectantes.) 13, 70. ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον. 15, 55. τῷτο Ἀτρεΐδαισι μένει. 17, 118. μένειν ἐπὶ γᾶς. 21, 60. τὸν ὃδ' ἂν τηλόθι λεύσσων θαρσαλέως τις ἔμεινεν (sustinuit) ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι. 24, 115. ὁ μὲν κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις. 25, 45.

Μενέλαος, rex Sparta. ξανθότριχί παρ Μενελάω. 18, 1. κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυδς ἦδε. 18, 15. ἀρῆγοντες Μενελάω. 22, 217.

μενοινᾶν, agitare, cogitare. νῆα ὅγε πολλὰ μενοίνα. (pro ἐμενοίνα.) 25, 62.

μένος, robur. βόεσσι μένος κεραῖσιν ἀτίξει. 25, 17.

μερίζην, dividere. ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶν ἡράτα (pro τὰ ὀνήρατα) πάντα μερίζεν. (pro μερίζην.) 21, 31.

μέριμνα, cura. κύφας δίδοι ποθέοντι μερίμνας. 17, 52. ὥδ' εὐδὴν ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακὰ παρέχοντι (pro παρέχουσι) μερίμνη. 21, 3.

Μέριμναν, nomen viri. τὰν μετ' αὐτῷ Μέριμνος (subaud. θυγάτηρ) Ἐριθαιῖς αὐτῷ μελανόχρως αἰτῇ. 3, 35.

μεσαμβρινός, meridianus. ὁ θῆμις, ὃ ποιμὴν, τὸν μεσαμβρινόν, ὁ θῆμις, ἄμμιν συρίσδεν. 1, 15. φεύγην τὸν μεσαμβρινόν (subaud. κατὰ) ὕπνον. 10, 48.

μεσαμέριος, id. παρ' ὅθι τὸν μεσαμέριον πύδας (πύδα ποιν.) ἔλκεται. 7, 21.

μέστος, medius, dimidius. κῆπω τὰν μεσάταν (pro μεσάτην) ὁδὸν ἄνυμες. 7, 10. ὕπω τὸν μέστος δρόμον ἄνυσεν ἄρμα σελάνας. 21, 19.

μεσηγός, medius. ἡματος ἦν τὸ μεσηγόν, erat meridies. 25, 216.

μεσονύκτιον, media nox. ἰσὶα ἡ θεοὶ μεσονύκτιον (subaud. κατὰ) ἐξεκάθαιρον. 13, 69. ἄμος τρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύειν ἄρκτος. 24, 11.

μέσος. ἡδὴ εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιδόν. 2, 76. ἐπὶ κράναν τιν' ἄμφω ἐσθόμενοι θῆτος μέσῳ (in ποιν. est μέσῳ pro μέσῳ) ἄματι. 6, 4. ποῖός τις δῆλ' ἄν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἔσση. 10, 5. ὥδ' ἡ μέσον ἄμαρ ὕροιο. 13, 10. ἐς

IN THEOCRITVM.

ἐς μέσον θῆς πάλιν. 15, 27. ἤδη βατάζουσι συρακόσιοι μέσα δῦρα. 17, 78. ὑμνέμεν πολυδέουκα χῆρας ἐπιζεύξαντα μέσοις (μέσας πον.) βοκοῖσιν ἱμάσιν. 22, 3. ὁ δ' ἐς μέσον ἤλυθε Λυγκίδος. 22, 183. ἐρησάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων ὕδων φοβερόν. 23, 50. καὶ τῷδ' ἀγρίῳ ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντα νυκτὶ μέσα. (pro μέσῳ.) 24, 90.

μισσάνα, pomen urbis. 22, 158.

μισσάνιος. 22, 208.

μεσσηγύς, adverb. in medium. 25, 237.

μέσσοις. (pro μέσος) ἤης. ἠδὲ νῦν ἐν ἕρεσι χύματι μέσα. 7, 111. ὕδατι ἐν μέσῳ νύμφαι χορὸν ἀετίζοντο. 13, 43. θρήνην ἀνὰ μέσον. 14, 9. ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐν πρώτοις λεγέτω, καὶ πύματος, καὶ μέσας. 17, 4. ὁ δ' ἐς ἐν μέσῳ γήτων. 21, 17. ὅτων ἀνὰ μέσον. ἀμαυρὴ φάτις. (scil. ἰφάνη) 22, 21. ἐς μέσον φύλαγον, in medium sunt congressi. 22, 82. μέσας (pro μέσσης). εἰνδὲς ὕπερθε κατ' ὄφρυς ἤλασε πυγμὴν. 22, 104. μέσας ἐξηρώσας κελεύθῃ. 25, 189.

μέσφα, donec, usque. 2, 144.

μεταίσσιν, irruere. μεταίξας πλατὺ φάσγκον ὥς διαπρὸ λαγύρος τε καὶ ὀμφαλῷ. 22, 201.

μεταμώνιος, irritus. τὰ ἔκ ἐμὲ μίλλε θῆδες μεταμόνια θῆσιν. 22, 181.

μεταπρέπην, excellere. παῖσιν μετέπρεπον (excelebant, scil. ταῦροι) ἡλιπόδισιν. 25, 131.

μετάρσιος, sublimis; fulgens. ναῦς ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσιον τῶν παρεόντων. 13, 68.

μεταυτίκα, statim. 25, 222.

μεταῖναι, apud aliquem esse. ἀνδράποισι μετέμμεναι. (pro μετέειναι.) 25, 79.

μετρίπειν, loqui, dicere. Λυγκίδος μετέειπεν. 22, 144.

μετρόπισθε, retrosum. 25, 95.

μετόπισθεν, pone, post. 25, 160.

μετρεῖν, metiri. ὥς εὖ τὰν ἰδέαν τῆς ἀρμονίας ἐμέτρησεν. 10, 39. ἀρμαλὴν ἐμμηγόν ἐμετρήσαντο πενέται. 16, 35. ἐπ' ἀόνι, κύματα μετρεῖν. 16, 60.

μέτριος, moderatus. Ερ. 12, 3.

μέτρον. μάλα σφισὶ πόνι μετρεῖν ἃ δαίμων εἵκρειθον ἀνεπλήρωσαν ἄλκων. 7, 33.

μέτωπον, frons. ἐκ μετώπου (pro μετώπῃ) ἰδρῶς μεν κοχύεσκεν. (κοχύδεσκεν πον.) 2, 106. μοι λασία ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ἡτὸς τέταται ποτὶ θάτερον (pro τῷ ἑτέρῳ) ὥς μία μακρὰ. 11, 31. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὄφρυς λάμπει μελαίναις. 20, 24. πᾶν ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὅτεον. 22, 105. χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ τιβερὸν μέτωπον. 25, 144.

μεῦ. (pro ἐμῇ). ἐκ μετώπου ἰδρῶς μεν κοχύεσκεν. (κοχύδεσκεν πον.) 2, 107. μεν μεμναμένω, εἰ φιλείς με. 3, 28. τὺ μεν λόγον ἔδεναι ποιῇ. 3, 33. ἄλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιὸς 3, 37. φείδεν τῶν τοκάων μεν. 8, 63.

κ

πρὸ

I N D E X

πρὸ θυράων μεν ἀπὸ σπόρων ἄσκαλα
 πάντα. 10, 14. ἔδεν πα ποχ' ὅ-
 λως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεν.
 11, 68. φασθ, τὸν κεφαλὰν καὶ
 τὴν πόδα ἀμφοτέρως μεν σφύσσειν.
 11, 70. τί μεν τὸ χιτῶνιον ἄρ-
 δεῖς. 15, 31. μὴ τὸ μεν κύσῃς τὸ
 καλὸν τόμα. 20, 5. βαδίζω ἐνθα
 τὸ μεν κατέκρινας. 23, 23. τὸ
 τόμα μεν πλύνω. 27, 5. καὶ μεν
 κατεσίναζε. 30, 32.
 μέχει, usque ad, donec. μέ-
 χει συνηλοῖσθε παρήϊα. 22, 128.
 μέχει πρὸς ἐσχυτιὰς πολυκίδακος
 ἀκρωρείης. 25, 31.
 μέχεις, id. 25, 270.
 μηδαμὰ, nusquam. Ep. 8, 2.
 Μηδεῖα, nomen foeminae.
 φάρμακα ἔρδοισα χειρίονα μήτε τι
 κίρκης, μήτε τι Μηδεῖας. 2, 16.
 Μηδεῖος, nomen viri. Ep.
 18, 2.
 μηδεῖς. μηδὲν ἀτιμαγεῖντες.
 9, 5. μηδεῖς τὰ θεῶν (subaud.
 ἔργα) ὀνόσασθε. 26, 38. ὕπη
 μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἔρπειτόν.
 29, 13.
 μηδέποτε. (vet.) 15, 148. γ.
 ποτενθεῖν.
 μηκάς, balans, epitheton ca-
 prarum. ὅκκ' ἰσορῇ τὰς μηκάδας.
 (subaud. αἰγας.) 1, 87. σίττ'
 ἀπὸ τῆς κοτίνω τὰ μηκάδες· ὡδὲ
 νέμισθε. 5, 100.
 μηκέτι. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας
 ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς. 9, 30.
 μηκέτι μηδὲ σὺ τὸν ἄδελφον φιλοῖς.
 20, 44.
 μήλον, malum. 12, 3.
 μήλον, onis. μυρία ἀμπεδῶν
 κρανῶνιον ἰνδίασκον ποιμένες ἐκ-

κριτα μήλα. 16, 39. ἀνὰριθμοι
 μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιαν-
 θεῖσαι. 16, 91. πῖονα μήλα ἐκ
 βοτάνης ἀνίοντα. 25, 86. ἀφνειὸν
 μήλοισι περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
 25, 119.
 μὴν, mensis. τὸν Ἀδωνιν ἀπ'
 ἀενάου Ἀχέροντος μηνὶ δυωδεκάτῃ
 μαλακαίποδες ἄγασγον Ὀρκαί. 15,
 103. ἑκατὸν τε καὶ εἰκασι μῆ-
 νας ἀλαθεῖς. 16, 51. ἕπω μῆ-
 νας ἄγαν ἑκαμ' ἑρανόος. 16, 71.
 μὴν, tamen, vero. καὶ μὴν φορ-
 νίκας ἀποτέμνεται. 17, 86. ὃ μὴν
 πρὶν πόδας ἔσχον. 25, 221. καὶ
 μὴν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθους
 αἰνέσαι. 29, 16. ἔτι μὴν ἔτι χρη-
 σίμη καλεῖται. Ep. 18, 4.
 μηνῖεν, itasci. ἀθανάτων τιν'
 ἴσχομεν ἀνδράσι πῆμα ἰεῖν μηνί-
 σαντα φορωνήσασιν ἰφεῖναι. 25,
 200.
 μήνιος, nomen loci. Μηνί-
 ᾶν μέγα τίφος. 25, 15.
 μηνύειν, indicare. πάντα τῶν
 μῆνυσον ἑταίρῃ. 21, 38.
 μήποτε. ἄνδρας δεῶ, τὰς (pro
 ὅς) μήποτ' ὕπακα. 22, 55. μή-
 ποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνηρὸς ἐ-
 σισθαί. 22, 134.
 μήρινθος, funiculus piscato-
 rius. μήρινθοι. 21, 12.
 μηρίον. πολλὰ πικανθέντα βοῶν
 ἐπὶ μηρία καλεῖ. 17, 126.
 μηρὸν, femur. πλευρῇσι μῆρ'
 (pro μηρᾷ) ἐφύλασσον. 25,
 269.
 μηρὸς, id. σὺ τόνδε μῆρὸν ἔψω.
 30, 19. γυμνὸν, τὸν (pro ὃν)
 εἶχε, μῆρὸν ἐμαυτόμην φιλεῖσαι.
 30, 30.

μήτης,

IN THEOCRITVM.

μήτηρ. μήτηρ φίλα καὶ πατρὶ
 θυάδεα; εἶσατο νηῶς. 17, 123.
 εἰ μήτερι τίκτειν ὁμοῖον. 18, 21.
 ἄλλος αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ
 μητέρας ἴει. 25, 104. μήτηρ Νο-
 μαίη. (subaud. μοι ἴσι.) 27, 41.
 γυνὴ μήτηρ. 27, 65.

μιαίνειν, polluere. ἐπὶ νεκρῷ
 εἴματα πάντ' ἐμίχυνεν ἐφαβικά. 23,
 56. εἴματα καλὰ μιαίνεις. 27,
 52.

μιγνύναι, miscere. ἄλισσι
 μοιγμένον θαλλῷ ἐπιρραίνεν ἐτικ-
 μένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 95.

μιδεῖσθαι, cognomen Alcme-
 nae. Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος
 ἡρώνας. 13, 20. Ἡρακλῆα αἰ Μι-
 δεῖστις Ἀλκμήνα χαλκείαν κατέδη-
 κεν ἐπ' Ἀσπίδα. 24, 1.

μικκόν, adverb, paulisper. 5,
 66.

μικκός, parvus. μικκός τῶν
 πολλῶσιν δμωρῶν. 8, 64. τῷ μικ-
 κῷ (pro τῷ μικκῷ) παριόντος.
 15, 12. τὸν μικκόν λαβοῖσα. 15,
 42. ὁ μικκός τὸδ' ἐτίυξε τῷ Θρι-
 σσῇ Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τῇ ὕδρῃ.
 Ep. 18, 1.

μίλων, nomen viri. τὰ Μί-
 κωνος αἰεὶ φοιτᾷσαι. 5, 112.

μίλατος. (pro μίλητος.) ὁ Μί-
 λατος ἐρεῖ. 15, 126. εἰρήσεις κα-
 τὰ μίλατον ἱερατεῖαν μετ' ἱαθύνων.
 28, 21.

μίλητος, nomen urbis. ἦλθε
 καὶ ἐς μίλητον ὁ τῷ Παιήονος υἱός.
 Ep. 7, 1.

μίλων, nomen viri. ἄγων
 νῖν ἐπ' Ἀλφειὸν ὤχετο Μίλων. 4, 6.
 πείσαι τοι Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐ-
 τήκα λυσσῇν. 4, 11. ἐνθ' ὁ καλός

Μίλων βαίνει ποσσίν. 8, 47. λέγε
 Μίλῳ. (in nov. est Μίλων', u-
 trumque pro Μίλωνι.) 8, 51.
 Μίλων ἐψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ'
 ἐπερᾶμεν. 10, 7. ὦ Μίλων. 10,
 12.

μιμνήσκεισθαι, (pro μιμνήσκε-
 σθαι) recordari. ναυτιλίας μὴ
 μνάσκετο θεῖος ἄνθρωπος ἡρώων. 13,
 27.

μῖμνειν, manere. κτενεῖς ἐπὶ
 πυθμένι χηλῷ μῖμνοντι. (pro μί-
 μνησι.) 16, 11. ἄκλητος ἐγὼ μί-
 μνοιμι. 16, 106. μῖμνε, τάλαν.
 27, 56.

μιμνήσκεισθαι, recordari. εἰ
 ἔτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι. 25,
 173.

μιν. (pro αὐτῶν.) ὥς μιν (sed
 in nov. hic pro μιν est καὶ) ἀ-
 μέλας. 1, 143. ἄλλοκά μιν ἐπ'
 Αἰσάροιο νομῶν. 4, 17. μιν ἄρ-
 πάσσα. 17, 48. εὐνίκα μ' ἐγέ-
 λαξεν θείοντά μιν αἰὲν φιλάσαι.
 20, 1.

μιν. (pro αὐτῶν.) ἀμφὶ μιν δὲ
 ἀλώπεκις. 1, 48. δρυμῷ μιν ἔ-
 τρεφε (ἐτρεφε nov.) μάτηρ. 3,
 16. ἔδδ φθίμενόν μιν ἄτερ μασ-
 δοῖο τίθητι. 3, 48. ἔδδ καὶ τίς
 μιν ἡγνοίησεν ἰδὼν. 7, 13. καὶ μιν
 πάντ' ἐδίδαξε. 13, 8. δευδύτης;
 μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσει χώ-
 ρα ἐν τεινῷ. 22, 93. ὅτε δὴ μιν
 ἀμύχχοντ' ἐνόησε. 22, 103. ἴσ-
 μεν μάλα πρὸς μιν. 25, 60. μέ-
 μεν μιν ἐξερέσθαι. 25, 64. εἰ
 μιν ἐπαθρήσαιμι. 25, 215. ὅς
 μιν ἐπ' ἡμέρῃ καὶ θυέσσιν ἰκνεῖται.
 Ep. 7, 3. ἦ εἴ μιν αἰ Μῆσαι καὶ

INDEX

δ Δάλιος ἡγάπειν Ἀπόλλων. Ep. 19, 4.

μινύειος. αἱ μινύειον ὀρχομενὸν φιλέσσαι. 16, 104.

μινύθειν, imminui, decreſcere. 21, 23.

μινύρισμα, cantus. ξυθαλὴ δονίδει· μινυρίσμασιν ἀντιαχέουσι. Ep. 4, 11.

μινυρὸς, exili voce cantillans. ἐρτάλιχοι μινυροί. 13, 12.

μίσγειν, miscere. ἄνδρα μίσγοισαι (pro μίσγασθαι) λευκῷ παντοῖ ἅμ' ἀλεύρα. 15, 116. μισγομένα (pro μισγομένη) τυδή. 17, 54.

μισεῖν, odio prosequi. ἡ ῥά με μισεῖς. 3, 7. μισέω τὰς δασυκέρκας ἀλώπεκας. 5, 112. καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὴν κανθάρος. 5, 114. μίσσει (pro ἐμίσει, oderat) τὸν φιλέοντα. 23, 3. ὁ μισῶν ἐφοτεύθη. 23, 62.

μισθοδότης, (pro μισθοδότης) mercedem dans. 14, 59.

μισθός. ἀπώλετο ὅτος ὁ μισθός. 10, 45. ἄργυρος, ἡ τίς δ μισθός, ἐρεῖς, ἢ κέν σε πείθοιμεν. 22, 64. ἡτίαντι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποτὰς μισθόν. Ep. 7, 6.

μίτρα, mitra. φεῦ φεῦ, καὶ τὴν μίτραν ἀπέσιχες. 27, 54.

μιτυλάνα, (pro μιτυλήνη) nomen urbis. ἔσσεται Ἀγείνακτι καλὸς πλόος ἐς μιτυλάναν. 7, 52. Ἀγείνακτι πλόον διζημένῳ ἐς μιτυλάναν ὥρια πάντα γένοιτο. 7, 61.

μίτυλος, mutilus, cornibus carens. τήναν τὴν μιτύλαν (pro

μιτύλην) δασὺ τὰ διδακτρά τοι αἰγά. 8, 86.

μνᾶ, mīna. πλεον ἀργυρίῳ καθάρῳ μνᾶν ἡ δύο. 15, 36.

μνᾶμα, (pro μνήμα) monumentum, sepulcrum. εὐσθενέος τὸ μνᾶμα. (scil. τῷτ' ἐστὶ) Ep. 11, 1. ὁ μικκὸς τὸδ' ἐτενξε τᾷ θρείσσῃ Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὀδῷ. Ep. 18, 2.

μνᾶν, memorare. μὴ μνάσῃς, γοργοί. 15, 36.

μνᾶσθαι, nuptias ambire. πολλοὶ με μνώοντο, (pro ἐμνώοντο) multi meas nuptias ambierunt. 27, 22.

μνᾶσθαι, recordari. μεν μεμναμένῳ, (pro μεμναμένῳ) εἰ φιλέεις με. 3, 28. πῶκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθῶν (μάθον πον.) καλὸν ἢ καὶ ἀκῆσας μέμναμαι. (in πον. est: ἀκῆσα μέμνα με.) 5, 40. ἡ ἢ μέμνασ', ὅτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα. 5, 116. τῷτο μὲν ἢ μέμναμαι. 5, 118. μεμνημένος Ἀγείνακτος. 7, 69. σέθεν (pro σὺ) ἐγὼ Ἰσα καὶ ἄλλων μνάσομαι (pro μνήσομαι) ἡμιθέων. 17, 136. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι. (pro μεμνημέναι.) 18, 41. ἐμνάσατο (pro ἐμνήσατο) κοίτη. 24, 62. ἄφχε μάχης ἐμνήσατο. 25, 243. πατρὸς μνώμενοι ὥς ἀγαθῷ. Ep. 14, 4. μεμναμένοις (pro μεμνημένοις) τελεῖν ἐπίχειρα. Ep. 17, 7.

μνασεῖν, (pro μνησεῖν) nuptias ambire. τὴν ἀγαπατὴν μνασῆσας Ἑλέναν. 18, 6.

μνᾶσις, (dorice pro μνήσις) memo-

IN THEOCRITVM.

memoria. καὶ οἱ μνηστῆρες αἱ φι-
λαοιδῶ παρέχης ξένῳ. 28, 23.

μνηστεύειν, nuptias ambire.
22, 155.

μνηστῆρ, procus. 27, 23.

μνῶντο. (pro μνησκοντο.) vid.
μνησθαι.

μογεῖν, laborare, perperē,
ἀλῶμενος ὅσῳ ἐμδύνησεν ὥρεα καὶ
δρυμῶς. 13, 66. μυρμάκων ἄτε
πλῆθος αἱ κίχεται μογεόντων.
17, 107. ἐπὶ μογέσειεν ἀκάνθας,
(subaud. κατὰ) cum spinis dorli
delatigau essent. 24, 32. μὴδ'
εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμδύνησεν.
26, 28.

μογοδόκος, obstetrix. 27,
29.

μοῖρα, Parca, fatum. τὸν
αὐτῷ ἄνθρωπος πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς
τέλος ἄνθρωπος μείρας. 1, 93. τὰ λίνῃ
πάντα λελόπει ἐκ μοιρῶν. (pro
μοιρῶν.) 1, 140. καὶ μοίρας,
per Parcas. 2, 160. ἔκ ἐστιν ἀ-
λύξαι ἀνθρώποις, ὅ, τι μοῖρα κατὰ
κλωστήρας ἐπέλγει. 24, 69.

μοῖσα. (pro μῦσα.) στείλω
ταῖς μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι
μοῖσαι. 1, 144. καὶ τιν' ὀδύταν
ἰσθλὸν σὺν μοῖσαισι κυδωνικὸν εὐ-
ρομῆς ἄνδρα. 7, 12. ἐγὼ μοισᾶν
(pro μευσᾶν) καχυρὸν τῆμα. 7,
37. μοισᾶν ὕβριχας. (i. e. poe-
tae) 7, 47. ἐπεὶ φίλος ἐπλεῖο
μοῖσαις. 7, 95. γινώσκων οἶμαι
τὸ καλῶς (subaud. τῆτο τὸ φάρ-
μακον) ἱατρὸν ἰόντα, καὶ ταῖς ἐν-
νεία δὴ πεφιλαμένον ἐξοχα μοῖσαις.
11, 6. ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος
ἔρχεται ἀνθρώποις. 16, 58. δι-
ζημαι, τίνε θνατῶν κισσαρισμένος

ἐνθῶ σὺν μοῖσαις. 16, 69. ἐς κα-
λόντων (pro καλόντων, scil. δώ-
ματα) θαρσύνσας μοῖσαισι σὺν ἀμει-
τέρῃσιν ἰκοίμαν. 16, 107. εἰς Δία
λήγετε μοῖσαι. 17, 1.

μολῶν, venire, vadere. με-
λοῖσα (pro μελῶσα) τήρησον ποτὶ
τὴν τιμαγῆτοιο παλαίστραν. 2, 96.
αἱ καὶ τὴ μόλῃς. 5, 55. ἀπ' ἐλπί-
κω μολοῖσα. 20, 38.

μόλις, vix. 15, 4.

μολύνειν, contaminare. τὸν
ἀναβὸν ἐν ἄνδρσι παῖδα μολύνει. 5,
87. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύ-
νῃς. 20, 10.

μόλων, nomen viri. 7, 125.

μόνον, adverb. solum, saltem.
27, 15.

μόνος. ὁ πύκτας λίγων ὀγδά-
κοντα μόνος, καταδαίσατο μάσδας.
4, 34. μόνος (pro μόνῃς) σείθει
ἡδὲ θανατοῖσας λασεύμεσθαι. (pro
λησόμεσθαι, obliviscemur.) 4, 38.
ἐγὼ μόνος μελίχλωρον. (subaud.
αὐτὴν καλέω.) 10, 27. ἂ μάτηρ
ἀδικεῖ με μόνος. (pro μόνῃ.) 11,
67. ἔχ' ἅμιν τὸν ἔρωτα μόνος ἔ-
τεκε. 13, 1. ἔρπεις καὶ ἐνθάδε,
κ' εἰς Ἀχέροντα ἡμιθέων μονώτατος.
15, 137. Εὐνίκα μόνος (in nov.
est μόνον) τὸν βωκόλον ἔκ ἐφίλα-
σεν. 20, 42. ἂ πενία μόνος (pro
μόνῃ) τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1.

μονώτατος. vid. μόνος.

μορμῶ, strix, larva. 15, 40.

μόρος, fatum, mors, strages.
ἰχθρὸς ἐκ γάσσοιο κακὰ πέμψειαν
ἀνάγκαι (in nov. est κακὰ πέμ-
ψαιεν ἀνάγκαι) φίλιν μόρον ἀγγε-
λέοντας τέκνοις. 16, 86.

I N D E X

Μόρσων, nomen viri. - ἐντι (pro ἐστὶ) Μόρσων. 5, 65. μήτ' ἐμὲ, Μόρσων, ἐν χάριτι κρήνης. 5, 68. ναι, Μόρσων, μήτε κομάτῃ τὸ πλέον Ἰθύνης. 5, 70. ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται ἔχθ' παρήσθην; 5, 120. κήγ' κνίσθω, Μόρσων, τινά; καὶ τὸ δὲ λείψαις. 5, 122. Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. 5, 140.

μορφά. (dog. pro μορφῇ) πολὺ τῇ μορφῇ θηλύνετο. 20, 14. ἀπηνέος ἤρατ' ἐφέβη τὴν μορφὴν ἀγαθῇ. 23, 2.

μοσχίον, vitulus. ὁ γέγων ὑφίητι τὰ μοσχία. 4, 4. βάλλε κατὰ τῷ τὰ μοσχία, vitulos deorsum pelle. 4, 44.

μόσχος, id. μόσχον ἐγὼ θησῶ. 8, 14. ἀδὺ χά μόσχος γαρεύεται. 8, 77. τῇ βοὶ ἅ (in nov. est δ) μόσχος. (scil. κόσμος ἐστὶ) 8, 80. μόσχος (pro μόσχος) βωστὶν ὑφέντες. 9, 3. ἀδὺ ἅ (in nov. est δ) μόσχος γαρεύεται. 10, 7. μόσχω (pro μόσχῳ) γαυροτέρα. 11, 21. ὕσσον ἐλαφροτέρα μόσχω νεβρὸς. 12, 6. πολλοὶ ἐλαυνόμενοι ποτὶ σάκκον μόσχοι σὺν κεραῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. 16, 37.

μῆνος. (pro μῆνος) μῆνη τοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα θαυροσῶ. 2, 64. μῆνος ὅδε προτέρων τοκίων ποδῶν ἐκμάσσεται ἰχθυ. 17, 121. μῆνος ἐν ἀμιθίοις κρονίδαυ Δία πινθερὸν ἐξεῖς. 18, 18.

μῆσα. μυσάων (pro μυσῶν) μέλισσα τίειν (subaud. σε χρὴ) ἰερὸς ὑποφήτας. 16, 29. χαλεπαὶ ὅδοι τελέθουσιν αἰοιδῶν μυσάων, ἀπηνεύθῃ, Διὸς μέγα βυλεύοντες. 16,

70. μυσάων ὑποφῆται αἰδεντί (pro αἰδῆσι) Πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίας. 17, 115. ὑμῖν ἐγὼ λιγυρῶν μιλίγματα μυσῶν φέρω. 22, 221. μυσέων (ionice pro μυσῶν) ἔκ ἐπιλανθάνεται. Ep. 10, 4. ἡ ῥά μιν αἱ μῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἡγάπευν Ἀπόλλων. Ep. 19, 4. μῦσαν ὀδυρίην ὕποτ' ἐφελκυσάμην. Ep. 22, 4.

μυσικός. πρῶτερον ποκα μυσικός ἦσθα. 10, 23. ὑμῖν τῷτο, θεῶν, κεχαρισμένον ἐνέα πάσαις τῶγαλμα πενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμαερινὸν μυσικός. Ep. 10, 3.

μυσίδειν, (pro μυσίζειν) captare. ὁμοῖον μυσίδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσσι. 8, 38. πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα μυσίδων. 11, 81.

μυσοποιὸς, poeta. τὸν τῷ Ζηνὸς υἱὸν (i. e. Herculem) πρῶτος τῶν ἐκάνωθε μυσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 3. ὁ μυσοποιὸς ἐνθάδ' ἰακώναξ καίται. Ep. 21, 1.

μοχθεῖν, laborare. ταῦτα χρὴ μοχθεῖντας (doric pro μοχθῶντας) ἐν ἀλὶν ἄνδρας αἰδέν. 10, 56.

μοχθίζειν, id. ἐτώσια μοχθίζοντι. (pro μοχθίζουσι.) 1, 38. et 7, 48.

μόχθος, labor, molestia. ἴσος ὁ μόχθος. 16, 60. αὐτὰ (pro αὐτῇ, scil. πονία) τῷ μόχθοιο (pro τῷ μόχθῳ) διδάσκαλος. 21, 2. ἐνθά πολλὰς σφίσι μόχθος ἐπειγόμενοις ἐτύχθη. 22, 83. δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διδῷ (subaud, δώματι) οἰκῶν μόχθους.

IN THEOCRITVM.

24, 81. ἀργαλέον μάλα μόχθον.
25, 274.

μοχλός, cardo, pessulus. ἃ
θύρα εἶχετο μοχλῷ. 2, 127.

μυελός, medulla. νάσω τρι-
νακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πό-
λιν. (scil. ἔκτισε.) 28, 18.

μυθεῖσθαι, dicere, narrare.
ταῦτά μοι ἃ ξείνα μυθήσατο. 2,
154. μηδὲν μέγα μυθεῖ. (pro
μυθεῖ, loquere.) 10, 20. ἢ μέ-
γα μυθεύμαι. (pro μυθεύμαι.) 10,
21. εὐθύς μυθεῖται. 16, 18.
ἀπτομένα γυνὴ κεφαλᾶς μυθήσατο
παίδων. 24, 6. ὅς δ' ἡ τοι μυθεῖ-
το καὶ ἐν πλεόνεσσιν ἔπειθ' ἄν. 25,
166. σάφα μυθήσασθαι. 25,
198.

μυθίζειν, id. τοιάδε μυθίζοι-
σα. (dorice pro μυθίζουσα) 20,
11. χεῖλεσι μυθίζοισα (in nov.
est μυχθίζοισα.) 20, 13.

μυθίσδιν. (pro μυθίζειν.) τι-
δὲν πρέπει λιμνηδὸν ἐρώτα μυθίσδιν
(pro μυθίσδιν) τᾷ μητρὶ. 10,
58.

μῦθος. τᾷ δῶλα (δῶλα nov.)
τὸν ἀλαθία μῦθον ἐλέξα. 2, 94.
ἐξόμενος φάτο (pro ἔφατο) μῦ-
θον. 2, 113. τὸν χάδ' ἀφ' οὗ τοι
ἄπαμειβετο μῦθος. 8, 8. πα-
τρὸς μῦθων καὶ μητρὸς ἀκχύν. 9,
13. ὡς μῦθος, ut fama est. 15,
107. χάρις ἔχ' ἔσπετο μῦθοις.
22, 168. πάντα καὶ (pro καὶ
ἐν) μῦθοις καὶ ἐν προσόδοισιν ἀπει-
ρεῖς. 23, 61. ἔκνω ποτὶ χεῖλος ἐ-
λάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65.
πάσαι τῆς πύχης εἶδεν περὶ μῦ-
θον ἀκχύν. 25, 162. ἀκχύντες
μῦθον. 25, 186. μὲν τοῖα προσ-

εἶλετο μῦθος. 25, 192. ἵνα σοὶ
τίνα μῦθον ἐνίψω. 27, 10. πρὶν
με παρήπαφες ἡδέϊ μῦθος. 27, 11.
πατρὶ γηραλέῃ τίνα κεν τίνα μῦθον
ἐνίψω; 27, 38.

μυκάσθαι, mugire. ταῖ δ' ἀν-
μάλαι μυκώμεναι. 4, 12. μόσχου
σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόισι.
16, 37. κόχλον ἐλὼν μυκάσπα
(pro ἐμυκήσατο, insonuit) κοῖ-
λον. 22, 75. μάτηρ μυκήσατο.
26, 20.

μυκηθμός, mugitus. τείνον-
το πίστες ἀγροὶ μυκηθμῷ. 25,
98.

μύκημα, id. 26, 21.
μυκήνη, nomen urbis. ἡ τί-
φυρνα νέμων πόλιν, ἢ μυκήνης.
25, 171.

μυκητής, mugiens. μυκητῶν
(pro μυκητῶν) ἐπίγει βοῶν.
8, 6.

μύλλειν, molere, de con-
gressu Venereo dictum. τὸ
γερόντιον ἢ ἔ' ἐτι μύλλει τήνχ
τὰν κυάνοφρον ἐρωτίδα. 4, 58.

μύνδιος, Myndo ortus. ὁ
μύνδιος ἀέλιος. 2, 29. πᾶσαν
ἔχει με τάλαιναν ὁ μύνδιος. 2,
96.

μύρεσθαι, lamentari. μὴδ' ὁ-
κλής μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέρον-
τος. 16, 31.

μυριάς, decem millium nu-
merus. τρεῖς χιλιάδες (scil. τε-
λίων) τρεῖς αἰς ἐπὶ μυριάδισιν.
(scil. ἐνδεδμηνται.) 17, 83.

μυρίκη, myrica. ὡς τὸ κάταν-
τες τῆτο γιγνώσκον, ἔτε μυρίκαι.
1, 13. et 5, 101.

μυρίος, infinitus, immensus.
ῶ (ῶ

I N D E X

ῶ (ὦ nov.) βάθος ὕλας μυρίον. 8, 50. τί κέρδος, ὃ μυρίος ἐνδοθι χρυσός κείμενος; 16, 22. μυρία ἀμπιδίον Κρανώμιον ἐνδιάσκον ποιμένες ἐκκρίτα μῆλα. 16, 38. πάρα (pro πάρεσι) μυρία εἰπὼν. 17, 11. ἐθνεα μυρία φωτῶν. 17, 77. τὰ μυρία τῆνα (subaud. χρήματα) ἄκρι πα κέκρυπται. 17, 118. ἦδη μυρί' ἴσσιδον (vidi, I. ling.) ὀνειράτα. 21, 24. ἐνθα κῆραι τοκέσσειν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται μυρία. 22, 160. βόες μάλα μυρία ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο. 25, 88. βοῶν μυρίον ἐθνος πεισορόων. 25, 114. ὃ τὸ μυρίον κλέος διήλθε κῆρι (pro καὶ ἐπὶ) νύκτα καὶ περὶ αἴθ. Ep. 19, 2.

μύρμαξ, formica. μύρμακι μύρμαξ. (scil. φίλος ἐστὶ) 9, 31. μύρμακις ἀνῆριθμοὶ καὶ ἄμετροι. 15, 45. μυρμάκων ἄτε πλῆθος αἰὲ κέχυται μογιέντων. 17, 107.

μύρον, unguentum. Συρίω μύρον (pro Συρίω μύρον) χρύσει ἀλάρατρα. 15, 114. χεῖρας φοιβήσασα μύροις. 17, 134.

μύρτος. εἰσθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει μύρτοισι. Ep. 4, 7.

μυρτώ, nomen foeminae. τῶσσαν ἐρεῖ (pro ἐρεῖ, amat) μυρτώ, ὅσον εἶαρος αἰγὴς ἐραυται. 7, 97.

μῦς, mus. 14, 51.

μῦς, musculus in carne. μῦες ἐν τερτοῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὑπ' ὤμον ἐτάσαν. 22, 48. ὃ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεῖς μυῶν. 25, 149.

μυσαρὸς, detestabilis, scele-

stus. ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὸς, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. 2, 20.

μύταξ, barba. 14, 4.

μυχθίζειν, (nov.) irridere diductis labiis, aut ore contorto, adunco naso suspendere. χεῖλεσι μυχθίζοισα, (in vet. est μυχθίζοισα) 20, 13.

μυχθες, penetrabile, intimus locus. κῆρὶ τὰ φρενῶν ἐρεῖα κέατ' ἐν μυχθῷ. 29, 3.

μωμάσθαι, vituperare, deridere. τὰν (pro ἡν, scil. κορύναν) ἡδ' ἂν ἴσως μωμάσατο (pro ἐμωμήσατο) τέκτων. 9, 24. μωμάσθαι μ' ἄρχη τῷ. 10, 19. μετὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἐταίρα. 20, 18.

μῶνος. (pro μῶνος) μῶνη ἀνὰ νύκτα καθεύδοις. 20, 45.

μῶσα. (pro μῶσα.) αἶκα ταὶ μῶσαι τὰν θύδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9. τὰς βωκολικὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος ἴκτο μῶσας. 1, 20. ἄρχετε βωκολικὰς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. 1, 64. 70. 73. 76. 79. 84. 89. 94. 99. 104. 108. 111. 114. 119. et 122. λήγετε βωκολικὰς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς. 1, 127. 131. 137. et 142. ἐκλυσσε θύνα τὸν μῶσαις φίλον ἄνδρα. 1, 141. ταὶ μῶσαι με φιλεῦντι (pro φιλεῖσι) πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν Δάφνιν. 5, 80. βωκολικαὶ μῶσαι, μάλα χαίρετε. 9, 28. ἐμὴν ἂ μῶσα καὶ ἡδ' αἶ. (scil. φίλαι εἰσὶ.) 9, 32. ἔτ' ἐρεῖ ἐκπίνας γλυκερώτερον, ἔτε μελίσσαις ἄνδρα, ὅσον ἐμὴν μῶσαι φίλαι. 9, 35. μῶσαι Πιερίδες. 10, 24. μῶσαι θεαὶ ἐντὶ. 16, 3.

N. νάειν,

IN THEOCRITVM.

N.

νάειν, fluere. αἱ μὲν ὅα νάον-
τος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' ἑλισσύντο.
(scil. βέσκονται.) 25, 9.

ναί, (pro νῆ) adverbium ju-
randi. ναί τὸν γλυκὺν ἔρωτα. 2,
118. ναί μοίρας. 2, 160. ἤξῳ,
ναί τὸν Πᾶνα. 4, 47. πεμψῶ, ναί
τὸν Πᾶνα. 5, 141. εἶδον, (vidi)
ναί τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἀνίκα ἔ-
βριλλε. 6, 21. ναί τὰν πύτιχιν.
(i. e. Proserpinam.) 15, 14.
ναί ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμε-
νον πάλαι ὄσων. 24, 73. φεύγω,
ναί τὸν Πᾶνα. 27, 20. νεκῶ, ναί
τὸν Πᾶνα. 27, 50.

ναί, utique, sane. ναί ναί,
τοῖς ὀνόχεσσι ἐχὼ γέ (τέ ποιν.)
νιν. 4, 54. ναί, ποτὶ τῶν νημ-
φῶν, ναί, μόρσων, μήτε κομάτα
τῶ πλέον Ἰθύνης. 5, 70. ναί κα-
λὸν εἶπας. 15, 38. ναί, γέρον,
Λυγίην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν ἔπει-
ῶν εἰσιδέειν. 25, 43. ναί μὲν φασί,
γυναικας εὖς τρεμέειν παρακοίτας.
27, 26.

ναίειν, habitare. ἀγχιθύρος
ναίσις. (pro ναίσις.) 2, 71. δ-
πόσοι γλαυκὴν ναίσις ὑπ' αἶω. 16,
5. ἄττα προτέραισι πάλιν ναίσις
πολίταις. 16, 88. δπόκα κλᾶ-
ρον ἅπαντα καὶ εἰσὺπεδον μέγα τυ-
δεὺς ναίει. (pro ἔναι, tenebat,
possidebat.) 24, 129. οἱ ἔθεν
(pro ἔ) ἀγχιμόλοι ναίον. (pro
ἐναίον, habitabant.) 25, 203.

Ναῖς, nomen Nymphae. νύμ-
φαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γὰ-
μεν. 7, 93.

νάκος, pellis, vellus. τὸ μεν
νάκος ἐχθὺς ἐκλεψεν. 5, 2. τὸν

τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας πακ' ἐβρε
νάκος. 5, 9. ὑπὸ σὺς πέπλος
ἀπαλὸν νάκος ἠνιδε βάλλω. 27,
53.

νᾶμα, aqua, fluentum. ἑτε-
ρίδος καὶ βοβλίδος ἀδὺ λιπόντες νᾶ-
μα. 7, 116. αἶρε τὸ νᾶμα, affer
aquam. 15, 27. ὥς νᾶμα φέρει.
15, 30. πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατεν-
θεῖν κυάνεον. 17, 48.

νᾶμα, (pro νῆμα) filum, sta-
men. πολλὰ Ἀχαιῶδων μαλα-
κὸν περὶ γύνατι νᾶμα χεῖρι κατα-
τρέφοντι. (pro κατατρέφειν) 24,
74.

ναός, templum. μὲν ἀρπάξασα
εἰς ναὸν κατέθηκας. 17, 50.

νάπος, saltus. ἀπ' ἐλύμτω
μολοῖσθ Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε.
20, 39.

ναρκᾶν, torpere, stupere.
νεκῶ, ναί τὸν Πᾶνα. 27, 50.

νάρκη, torpor. ὁ βρεθριος ἄλ-
λον ἀλέκτωρ κοκκυῶδων νάρκασιν
ἀνηρῆσι διδοίη. 7, 124.

νάρκισσος, narcissus. 1, 133.

νάσος, (pro νῆσος) insula.
ἐνθ' (pro ἐνθὶ, veni) ἐπὶ νάσον
τὰν Σικελὴν. 1, 124. ἐχθρὸς ἐκ
νάσοιο κακὰ πέμψειαν ἀνάγκαι. (in
πον. leg. κακὰ πέμψειαν ἀνάγκαι)
16, 85. τρεῖς καλὰ δέμνια
τᾶσδ' ἐπὶ νάτω. (pro νάσῃ) 6, 33.
ὥς ἄρα νάσος εἶπεν. 17, 71. ση-
μαίνει νάσοις κυκλάδεσσιν, Cyclo-
dibus insulis imperat. 17, 90.
νάσω (pro νάσῃ) τρινακρίας μυε-
λὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. (scil.
ἐκτίσει.) 28, 18.

νάσσειν, coacervare, consti-
pare.

I N D E X

rate. νέναι λεικάν ἐκ δαμαλῶν
καλὰ δέρματα. 9, 9.

ναῦς. αἶκα τις πῦν ναὶ πλέων
ξένος ὧδ' ἀφίκεται. 11, 61. κυ-
ανεῶν ἢ χ' ἤψατο συνδρομάδων ναῦς.
13, 22. ναῦς μένειν ἄρμεν' ἔχουσα
μετάρσια τῶν παρόντων. 13, 68.
ἐπεὶ οἱ ναῖς ἄρξαι πόντον ἐπιπλώ-
ντι. (pro ἐπιπλώσει.) 17, 90.
ἢ εἰ τις αἰγιαλὸνδε θοᾶς ἐξάλατο
ναδς. 17, 100. ἐκ βυθῦ ἔλκετε
ναῖς. 22, 17. μιᾶς πολλοὶ κατὰ
κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ (ἐκ πον.)
τοίχων ἄνδρες βαινόντες ἰησονίης ἀπὸ
νῆδς. 22, 31. ἤρωας ἐκαλίσσατο
πάντας μαγνήσεως ἀπὸ ναδς Κάτωρ.
22, 79. ὑμνήσας νῆας Ἀχαιῶν.
22, 219.

ναύτης. ναύταις τις εἶπεν ἑταῖ-
ρος. 13, 51. ἐκ βυθῦ ἔλκετε ναῖς
αὐτοῖσιν ναύταισιν διομένοις θανέ-
σθαι. 22, 18.

ναυτιλία, navigatio. ναυτιλίας
μιμνάσκειτο θεὸς αὐτός ἡρώων. 13,
27.

ναυτίλος, nauta. Ep. 9, 2.

νεβρίς, pellis cervina. ἄνθι-
το Πανὶ νεβρίδα. Ep. 2, 4.

νεβρίς, hinnulus. ὥτως ἐπὶ
ματέρα νεβρίς ἄλειτο. 7, 89. τρέ-
φω τοὶ ἑνδεκα νεβρίδας. (dor. pro
νεβρίδας) 11, 40. ὕσσον ἐλαφρο-
τέρη μύσχω νεβρίς. 12, 6. ἀπὸ-
προθίλιν ἰσακύνσας νεβρίδ' (pro νε-
βρίδ') φθιγγαμένας. 13, 62. ἔσαι
δὴ τῷτ' ἄμαρ, δκηνίκα νεβρίδων ἐν
εὐνᾷ καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύ-
κος ἢ ἐξελήσει. 24, 84.

νεικεῖν, altercari. νεικεῖσθ' ἑ-
πείσσει. 1, 35.

νεῖκος, iurgium, pugna. νεῖ-

κος ἀπαυδῶν. 22, 129. αἵματι
χερὶ νεῖκος ἀναρρήξαντας δημοῖον ἔ-
χθρα λύσαι. 22, 172. ὀλίγω τοι
εἶσιν κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
22, 180.

Νεῖλος, notissimus ille Ae-
gypti fluvius. 89 ἐν Νεῖλῳ
δρατὸς. 7, 114. Νεῖλος ἀναβλύ-
ζων. 17, 80. πολυκήτσα Νεῖλον
ἐπεμβὰς. 17, 98.

νεῖν, natare. 11, 60.

νεῖς, novale. νεῖοι ἐκπονέον-
το ποτὶ σπέρρον. 16, 94. τριπύ-
λοις σπέρρον ἐν νεῖοισιν βάλλοντες.
25, 25.

νεῖσθαι, ire, redire. ἐπὶ
ἰθὺν (ἰθὺντι πον.) νεῖσθαι.
16, 28. νεύμεθα (pro νεόμεθα)
καὶ μετὰ (pro καὶ ἡμεῖς) ἐς ἕρθεον.
18, 56. ἄψ νεῖσθαι ἄτρεπτος.
(subaud. μεμνήσθω.) 24, 93.
νεόμεν. (pro ἐνεόμεν, ibam.) 25,
207.

νεῖσσεσθαι, (vet.) id. τίς ποτὶ
νεῖσσομένοιο. (in nov. leg. νε-
σομένοιο.) 7, 25.

νεκρός. νεκροὶ ἀντὶ νεκρῶν.
22, 179. νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ
χείλια. 23, 41. ἐκρεμάσθην νε-
κρός. 23, 53. τὸν νεκρὸν εἶδεν
αὐλὰς ἐξ ἰδίας ἡγετιμένον. *ibid.*
ἐπὶ νεκρῷ εἶματα πάντ' ἐμίανεν ἐφ-
αβικά. 23, 55. Ἀδωνιν ἢ κυ-
θήρη ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη. 30, 2.

νέκταρ. οἱ (εἰ) γλυκὺ μοῖσα
κατὰ τόματος χεῖς νέκταρ. 7, 82.
ἄρα τῆνον τὸν ποιμένα, τὸν κρετ-
τὸν πολύφχμον τοῖον, νέκταρ ἔπεισε.
7, 153. κεκορημένος νέκταρος εὐ-
δόμοιο. 17, 29.

νέκυς,

IN THEOCRITVM.

νεκρός, mortuus. τὰν (pro ἡν, scil. ἑκάταν) καὶ σκύλακες τρομέοντι (pro τρομῆσι) ἱερομένην νεκύων ἀνὰ ἡέρα. 2, 13. δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὰς αἰῶνας ἔκειντο. 16, 43. ἄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς αἵκου εἰς. 22, 177.

Νεμέη, nomen loci. ὅπως εὐδὲρ Νεμέης ἐσκήλυθε χάρον. 25, 182.

νέμειν, habitare. ἡ τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢ Μυκήνην. 25, 171.

νέμειν, pascere. ὅς κ' ἐτι λῶντι (pro λῶσι, volunt) νέμεσθαι. 4, 14. ὥδε νέμεσθαι. 5, 100. μάλα νέμων κατ' ὄρεα μακρὰ. 8, 2. χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 8, 40. Πρωτοῦς φώκας ἐνέμε. 8, 52. ταῦροι, καλὰ νέμεσθαι, ἵνα παρθένω, ἄλσεια δείξω. 27, 47.

νέμειν, tribuere. ἴσον δωρεῖσσι νέμων γέρας ἐγγυὲς ἱῶσιν. 17, 69. γινώσκει, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς σπλέον. Ep. 15, 1.

Νέμεος. ὕλισσεν ἀνελόντα κοίλην αὐλὴν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος. 25, 169. ὅτος τοι Νεμέη γένετ', ὃ φίλε, θηρὸς ὕδαθρος. 25, 280.

νεμεσᾶν, indignari, irasci. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσῃ. 27, 62.

νεμεσσατὸς, odiosus. Κύπρι νεμεσσατὰ. (pro νεμεσητῇ.) 1, 101.

νενασθῆαι. vid. νάσσειν.

νεογίλδης, recens natus. ἐδ κῶως ἀτίταλλε, βεῖφος νεογίλδον ἐόντα. 17, 58.

νεογράφτος, recens pictus.

πρόθε νεογράφτω θαλάμῳ (pro νεογράφτῳ θαλάμῳ) χορὸν ἐτάσαντο. 18, 3.

νεοδρεπτός, recens decerptus. ἱερὰ εὐφάμως κατέθεντο νεοδρεπτῶν ἐπὶ βωμῶν, sacra aris imposuerunt, quae ex recens decerptis frondibus erant exstructae. 26, 8.

νεοκλῶτος, recens nendo contextus. ὠριγνάτο νεοκλῶτη τελαμῶνος. 24, 44.

νεολαία, juvenus. 18, 24.

νέος, juvenis. τὰ νέα τρέφεται. 8, 42. ἱσχατιαὶ ἄρνα νέου βόσκοντι. (pro βόσκει.) 13, 26. ἱερὰ κλέης ὑπὸ μητρὶ, νέον φυτὸν ὥς ἐν ἁλώῃ, ἐτρέφετο. 24, 101. ἦλυνθ' ἡ τις ἀπ' Ἀργεῖος ὥς νέος ἀκμήν. 25, 164. εἴ μοι τι πίθω, νέος προγενετέρη. 29, 10. τοῖς νέοισιν ἄδειτο. Ep. 16, 5.

νέος, novus, recens. ἐκ λαοῖο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέρι' ἡμοισι, νέας ταμίσοιρ ποτὸ βόδον. 7, 16. ἡ κλαῦσε νέον φέρον. 23, 55. νέον φάος ὕψεται (pro ὕψη, videbis) ὕψος. 27, 31.

νεοσσός, pullus. δύο κατέκοψα νεοσσῶς. (dorice, pro νεοσσός.) 14, 14.

νεοτευχής, nuper fabricatus. δωσθ' τοι κισσύβιον νεοτευχές. 1, 28.

νεότης, juvenus. πρὶν γέρας ἀποτρέψαι νεότητα. 24, 131.

νεότματος, (pro νεότμητος) recens abscissus. ἐν νεοτμάτοισι γυγαθότες οἰκαρξοῖσι. 7, 134.

I N D E X

νεοχμδς, novus, recens. χρε-
ες κατέλειξε νεοχμδν. 24, 65.

νέπυς, nepos. θεοὶ νέπυδες
γεγαῶτες. 17, 25.

νέρθε, deorsum. 25, 146.

νέρθεν, sub. 21, 13.

νεύειν, parere. ἄσυχὰ νέυσον.
2, 100. εἰ ἄλλοις νέυσαις. 7,

109. νενευκῶς ἐς γαῖαν. 22, 90.

ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς λυγκεύς.
22, 203.

νευρεῖν, nervus in arcu. τρε-
πτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρεῖν. 25,
213.

νευρῇ, (pro νευρᾷ) id. ὅτ' ἐγὼ
ἄλλον οἶτον ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον.
25, 235.

νεῦρον, nervus in carne. ὁ
οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς μυῶν. 25,
148.

νευσάζειν, putare. νευσάζων
κεφαλῇ. 25, 260.

νεφέλη, nubes. νεφέλαι διέ-
δραμον ἄλλυδις ἄλλαι. 22, 20.

νέφος, id. ὁ ὑψόθεν ἐκλαγε
φωνᾷ ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφείων Δίδος Ἀΐ-
σιος αἰετὸς ἕρως. 17, 72. νέφη
ὑδατόεντα. 25, 89.

νεώτερος, junior. ὁ νεώτερος
Ἄτρεός υἱός. 18, 6. νεώτερον ἱ-
φικλήα χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' Ἀ-
σπίδα. 24, 2. ἢ κ' ἄλλοις, παίδων
ὁ νεώτερος ὅσον ἄντι. 24, 37.

νεώτερος, novus. εἴς τι μοι
κατὰ δῶμα νεώτερον. 24, 40.

Νήαιθος, ποταμὸς Νηαίου. ἐ-
λαύνεταί ποτὶ τὸν Νήαιθον. 4,
24.

νηός, (pro ναός) templum.
μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεια· τί-
εκτο νηώς. (pro ναός) 17, 123.

νήπιος, infans. νήπιον υἱὸν ἐ-
λείπεις. Ep. 14, 1.

Νηρηίδες, Nymphae. ἀλκυό-
νες γλαυκαῖς Νηρηίδαι τάς τε (ταὶ
τὰ ποῦ.) μάλιστα ὀρνίθων ἐφίλα-
θεν. 7, 59.

νήριθμος, innumerabilis. 25,
57.

νίζην, lavare. 16, 62.

νίκη, (pro νίκη) victoria. κα-
κᾶς ἡράσσαο νίκης. 4, 27.

νικᾶν. τὸν βῶται νικᾷ Δάφνιν.
1, 113. νικασθῆν (pro νικήσθην)

τὸν πλατίδην. 5, 28. φημι τὸ
νικασθῆν Ἀνδῶν, affirmo, me tibi vi-

ctoriam cantu praereptum. 8,
7. ὅποτε νικασθῆς (pro νικήσῃς)

με. 8, 10. τί τὸ πλέον ἔξῃ δνι-
κᾶν. 8, 17. ἐνίκησας Αἰδῶν. 8,

84. νενίκηνται ὑπὸ κερδέων. 16,
15. ὁ νικᾶν (pro νικήσῃ, vin-

ceris, 2. ling. fut. I. med. signif.
passiv.) κατὰ τὸν νόον. 21, 32.

νικάναι, vincere. νίκη (pro
ἐνίκη, vincebat) μὲν ὁ ἄλλος.

6, 46. ὅτε τὸν ἐβλῆν. Σικελίδαν
νίκημι. 7, 40.

νίκη. χορῶ ἐκτίνατο νίκην ἄν-
δρῶν. Ep. 12, 3.

Νικίας, amicus Theocriti,
medicus. ὕδην ποττῶν (pro ποττῶν)

τὸν) ἔρωτα πεφύκη φάρμακον ἄλλο,
Νικία. 11, 2. ὕχ' ἄρ' ἵν' τὸν ἔρω-

τα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἔδοκεύμεν, Νι-
κία. 13, 2. ὅπως ξῆνον ἱμῶν

τέρψομαι ἰδῶν, κἀντιφιλήσομαι, Νι-
κίαν. 28, 7. Ἰητήρι νόσων ἀνδρὶ

συνεσσύμενος Νικία. Ep. 7, 3.

Νικίᾳ ἄλοχος. σὲ δῶρον Νικίᾳς
ἢς ἀλόχῳ χεῖρ' ἔσας ἐπάσσομεν. 28, 9.

νιν. (pro αὐτήν.) τὸ ἀμελγέ
νιν.

I N T H E O C R I T V M.

νιν. 1, 151. δῶρον ἐμὴν νιν (scil. τὴν σύριγγα) ἔληπεν. 4, 30. τοῖς ἐνύχισσιν ἔχω νιν. (scil. τὴν πύρ-
τιν.) 4, 54. ἔρυσσέ νιν. (scil. τὴν κυκλάμινον. Sed hic vet. pro νιν habet νυν.) 5, 123. τὴν νιν (scil. γαλάττην) ἢ ποδορῆθα. (ποδορῆθα nov.) 6, 8. τὰ νιν (scil. Galateam) καλὰ κύματα φαί-
νη. 6, 11. σῖγα ὑλακτῆν νιν καὶ τὰ κυλ. 6, 29. πρῶαν νιν (scil. τὴν σύριγγα) συνέπαξα. 8, 23.

νιν. (pro αὐτῷ.) 1, 150.

νιν. (pro αὐτῷ) φαίης κεν γυίων νιν (scil. τὸν ἄνδρα) ὅσον θένος ἰλλο-
πιέθην. 1, 42. ὡς νιν ἴδω. 2, 9. νυν νιν ἐκ θυῶν καταθύσσω. 2, 10. κῆπὴ καὶ νιν ἰδόντα μάθοις μόνον. 2, 100. ἐγὼ νιν (ut nov. legit, sed in vet. est μιν) ὡς ἐνόησα. 2, 103. νυν δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ τὴν νιν ἔδε ποτ' ἔδον. 2, 157. ἄγων νιν (scil. τὸν βωκό-
λον) ἐπ' Ἀλφειὸν ἔχετο Μίλων. 4, 6. τὸ κάλη νιν. 5, 66. ὡς τὴν νιν (scil. τὸν αἰκύλον) σημαί φε-
ρον μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι. 7, 80. ἀμῶθεν ἄμμες νιν (scil. Ἀ-
δωνιν) ἔξω οἰσεύμεν. (pro οἰσομεν, feremus.) 15, 132. νιν (scil. τηρεσίαν) ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τε-
λέεσθαι ἐμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. αὐτοῖς πρῶτα νιν (scil. πινθία) ἀνέκραγε δηνὸν ἰδῶσα. 26, 12. χαλκίον νιν (scil. ἐπίχαρμον) ἀντ' ἀλαθινὴν τὴν ᾧδ' ἀνέθικαν. Ep. 17, 3.

νίπτειν, lavare. δοῦν θεοῖς ἰ-
δίην, τοιαῦτα νένιμμα. 15, 32.
Νισαῖσι, appellatio Mega-
rensiū. 12, 27.

νίσσεσθαι, (nov.) ire, redi-
te. τιῦ ποσὶ νισσομένοιο. (pro
quo vet. habet νισσομένοιο.) 7,
25.

νίτρον, nitrum. νίτρον καὶ φῦ-
κος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων. 15,
16.

νιφόνες, nivofus. προφυγῶσα
Ἄργω νιφόντος ἐταρτηρὸν τόμα
πόντη. 22, 28. ὃν ἐν Δρακύνῳ
νιφόντι Ζεὺς ὑπατος θῆκατο. 26,
33.

νοῆν, cogitare, animadver-
tere, videre. ἐγὼ μιν (νιν nov.)
ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ ἑδὼν
ἀμνησμένον ποδὶ κέφα. 2, 103.
τάχα κράναν ἐνόησεν ἡμένω ἐν χώ-
ρῳ. (ἡμένω ἐν χώρῳ nov.) 13,
39. ἀνὴρ οἶδ' ἐν νοῆσσι, νίγ,
qui sentire possit. 17, 15. ὅτε
δὴ μιν ἀμνησάνοντ' ἐνόησε, cum
ipsum deficere sentiret. 22,
103. Διὸς νοέοντος ἅπαντα. 24,
21. ἢ νοήεις, ὅτι νυκτὸς ἀωρεῖ πε-
οἶδε τε ποίχαι πάντες ἀριφραδέες.
(scil. ἡοἶ) 24, 38. ἥτις θεοὶ
νοέοντι (pro νοῶσι, cogitant,
decernunt) πονηρὸν. 24, 67.
τὸς κύνας προσιόντας ἀπόπροθεν
αἰψ' ἐνόησαν. 25, 68. τὸ μὲν
αὐτὸς καὶ μάλα ῥῆα κατὰ τάθμην
ἐνόησας. 25, 194. γωσάμενος.
(pro νοησάμενος) 25, 263. ἐνθα
μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε
νοῆσαι. (ut cogitarem, consi-
lium caperem.) 25, 276. τὰ
βωκόλω ἔργα νοήσω. 27, 46.

νόημα, cogitatum, mens.
δηνὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα
μαθῆν. Ep. 11, 2.

νοήμων, prudens, intelli-
gens.

I N D E X

gens. ἡ οἷται φρένες αὖτε νοήμο-
νες ἐνδοθεν ἦσαν. 25, 80.

νομαία, nomen foeminae.
27, 41.

νομήθαι, inter se partiri. καὶ ἄλ-
λοι τὰ περισσὰ κρεῖα νομέοντο γυ-
ναῖκες. 26, 24.

νομεύειν, pascere. τὰς αἴγας
ἐγὼν ἐν τῷδε νομεύσω. (pro νομεύ-
σω.) I, 14. ἐπὶ καὶ μάλα νο-
μεύειν. I, 109. ὁ τὰς βόας αὖτε
νομεύων. I, 120. ἐν ὕρεσι (ὥρε-
σι ποτ.) μάλα νομεύων. 3, 46.
ἄλλοκά μιν (scil. τὴν πέρτιν) ἐπ'
Αἰσάροιο νομεύω. 4, 17. ὡς τοι
ἐγὼν ἐνόμευσον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς
αἴγας. 7, 87. ἐν θέρῃ πυμά-
τοις παρ' Αἰσάροιο νομεύοις. 7,
113. φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὥρε-
σιν. 20, 35. τὰ πάντα καλὰ νο-
μεύω. 27, 37. μάλα νομεύειν.
27, 68.

νομεύς, pastor. φαντὶ τὸ πάν-
τες ἔμμεν (pro ἔναι) συρικτὰν μέγ'
ὑπέρροχον ἐν νομεύσιν. 7, 28. φαί-
νετε ἡδὲν, τὰν ποτ' ἐγὼ τήνοισι
παρῶν ἄνθρωποι νομεύοι. 9, 29. θη-
το, ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτί-
θεντο νομήες. 25, 109. αἶτ' (scil.
νόσοι) ἔργα καταφθέρουσι νομήων.
25, 122.

νομίζην, sancire. ὡς νενομί-
ται, ut sancitum, consuetum
est. 24, 95.

νόμιος, epitheton Apollinis.
Ἀπόλλωνος νομίσιον ἱερὸν ἄγνόν.
25, 21.

νομός, pascuum, pabulum.
βυκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ αὖτε τε-
θελότες αἰὲν ἔασι. (pro ἔσσι) 25,
14. οἱ ἀτιμαγέλας βόσκοντ' ἐν

θελίῃ πύρῃ ἐν νομῷ. 25, 133.
πάντ' ἄλσεν καὶ νομόν ἐξῆς. 27,
33. πάντα νομοὶ. (sc. ἔσσι.) 8,
41.

νόος. ἄλλοκα αὖ ποτὶ τὸν εἰπτή
νόον. I, 37. κατ' ἐμὸν νόον. 7,
30. et 39. ἀτρεγὺς γυναικὸς ἐπ'
ἄλλοτρίῳ νόος αἰὲν. 17, 43. ἡ
νικαξὴ (pro νικήσῃ, vincēris)
κατὰ τὸν νόον. 21, 32. κόρα,
ἡ τε φυῆς ἐπιδευέες, ἥτε νόοιο.
22, 160. νόῳ ὅγε πολλὰ μενοί-
να. 25, 62. χαλεπὸν ἑτέρῳ νόον
ἰδμεναι (pro ἴσαθαι) ἀνδρός. 25,
67. νόον ἐμὸν ὅτις ἔαδε, meo
animo nullus placuit. 27, 22.
γυναιξὶ νόος οἰκωφελέσσι σὸς ἐπή-
βολος. 28, 2.

νοσῆν, aegrotare. χήλιά τοι
νοσέοντι, labia tua tam pallida
sunt, ut labia aegrotantium.
20, 9.

νόσος, morbus. μέ τις καπυ-
ρὰ νόσος ἐξαλάπαξε. 2, 85. μοι
χαλεπὰς νόσω (pro νόσῳ) εὐρέ τι
μᾶχος. 2, 95. πῶλλ' ἰδάκη σοφὰ
ἀνθρώποισι νόσος φάρμακα λυγρὰς
ἀπαλαλχέμεν. (pro ἀλκην.) 28,
20. ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεισβέ-
μενος. Εἶ. 7, 2.

νότος, reditus. 17, 120.

νόσφιν, procul, praeterquam.
τὰ μὴ καλὰ νόσφιν (proeul) ἐρέ-
κοι. 7, 127. νόσφιν (praeter-
quam). ἡ δ' ὅθεν ἦλθε. 25, 197.

νότιος, australis. ἐκ μετώπῳ
ἰδρὸς μιν κοχύεσκεν (κοχύδεσκεν
πον.) ἴσον νοτίαισιν ἑρσείας. 2,
107.

νότος, auster. χῶταν (pro
καὶ ὅταν) ἐφ' ἐσπερίοις νότος ὕγρε
δίωκη

διώκη κύματα. 7, 53. χάλκυνες
τορρεσιῦντι (pro καὶ ἄλκυνες
τορρεῖσιν) τὸν νότον. 7, 58. ἑλ-
λάσποντον ἵκοντο, νότιν τρίτον ἄ-
μαρ ἀέντι. 13, 29. νέφη ὕδα-
τόεντα ἐν ἕρανῳ ἐλαυνόμενα προ-
τέρως νότιο (pro νότιν) βίη. 25,
91.

νῆς. τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔ-
χαις (ἔχεις ποιν.) νῆν. 11, 74.
τίς ἔχεν (pro ἔχην) με δοκῆς
νῆν. 14, 21. ὁ διδάσκαλός ἐστι
παρ' ᾧ νῆς. 21, 33.

νῆσος, (pro νόσος) morbus.
25, 121.

Νύμφα. (pro Νύμφη) Νύμφα.
(in vocativo) 3, 9. ὦ κύανο-
φρον Νύμφα. 3, 19.

νύμφα, (pro νύμφη) ἱσονσα, nu-
pta. σὺ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον
ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφύβησε. 2,
137. ἔτῳ (ὡς ποιν.) καὶ νύμφα
γαμεθειῶ (γαμῆ θῆσα ποιν) ἀκά-
χαιτο. 8, 91. χαίρεις, ὦ νύμφα,
χαίρεις, εὐπένθερε γαμβρῆ. 18, 49.

Νύμφη. ποτὶ τὰν νυμφᾶν, (pro
τῶν νυμφῶν) per Nymphas.
1, 12. πᾶ ποκα νύμφαι; 1,
66. ἐκλυσε δῖνα τὸν μῶσαις φί-
λον ἄνδρα, τὸν ὃ νύμφαισιν ἀπεχ-
θῆ. 1, 141. ὃ νύμφας, ποιν,
per Nymphas. 4, 29. ἀνίκα
ἐθύσε ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. 5,
12. ὃ μὲν, ἔτ' αὐτὰς τὰς λι-
μνάδας νύμφας. 5, 17. τασῶ
κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
ταῖς νύμφαις. 5, 54. θύσας ταῖς
νύμφαις. 5, 140. πρὶν ἢ γ' ἐμὲ
καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἄ-
μυνδον. 5, 149. πολλὰ Νύμφαι
κῆμὲ δίδαξαν ἂν ὄρεα βυκολέοντα

ἐδῶλ. 7, 92. τὸ ἱερὸν ὕδωρ Νυμ-
φᾶν ἐξ ἄντροιο κατηβέμενον. 7,
137. Νύμφαι καταλίδες Περνά-
σιον αἶπος ἔχουσιν. 7, 148. ὕ-
δατι ἐν μέσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτί-
ζοντο, Νύμφαι ἀκοίμητοι, δηναὶ
θραὶ ἀγροιάταις. 13, 43. 44. Νύμ-
φαι σφετέρως ἐπὶ γήνασι κῆρον ἔ-
χουσιν δακρυόεντα. 13, 53. λῆς,
ποτὶ τὰν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖ-
σιν ἀῆσαι ἀδύ τι μοι. Ep. 5, 1.

νύμφη, ἱσονσα. πῶς ἐπὶ νύμ-
φαις ἀλλοτρίαις χαλεποὶ. 22, 145.
νυμφίος, ἱσονsus. τὰς ἔτις
ἀρῆν (ἀρῆων ποιν.) νυμφίον ἐν με-
γάροισι γυνὰ περιβάλλει ἀγοστῶ.
17, 129. ἔκ ἔοικε μνηστεύκην ἀλβ-
χως, αἶς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι. 22,
155. νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν. 22,
179.

νύξ, ποιν. κῆμαν ἐν κλιντῆρι
δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας. 2,
86. ἰὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς. 2,
116. ἀσέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄν-
τυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166. μάν-
τις τοι τὰν νύκτα χροίζεται (χροῖ-
ζεται) ἃ καλαμαίχ. 10, 18. κῆ-
μαυτὸν ἀνδῶν πολλάκι νυκτὸς ἀν-
ρῆ. 11, 40. ἄδιον ἐν τῶντρῳ
(pro τῷ ἄντρῳ) παρ' ἐμὸν τὰν νύ-
κτα διαξῆς. 11, 44. πολλὰ συμ-
παῖσδεν με κῆραι τὰν νύκτα κέλον-
ται. 11, 77. ἤλυθες, ὦ φίλε
κῆρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ. 12,
1. πότνια νύξ. 18, 27. μῶνη
ἐνὰ νύκτα καθεύδοις. 20, 45. ὀ-
λίγον νυκτὸς. 21, 4. ψεύδοντα
(ψεύδοιτο ποιν.) πάντες, ἔσσι τὰς
νύκτας ἐφασκον τῷ θέρει μινύθην.
21, 22. χερόν αἱ νύκτες ἔχον-
τι. (pro ἔχουσι.) 21, 25. λέγε
μοι

I N D E X

μοι ποτὲ νυκτὸς ὕψιν. 21, 37. πολὺς ἐξ ἡρχῶ ἄμβρος νυκτὸς ἐφε-
πύσας. 22, 15. Ἡρακλῆα ἃ Μι-
δαΐτις Ἀλκμήνα καὶ νυκτὶ νεώτε-
ρον Ἰφικλῆα χαλκήαν κατέθικεν
ἐπ' ἀσπίδα. 24, 2. ἢ νόησις, ὅτι
νυκτὸς ἄνωρ πῦρ οἶδε τε τοῖχοι πάν-
τες ἀριφραδέες. 24, 38. καίτε
(combure) τὰ δ' ἀγρίοισιν ἐπὶ χί-
ζουσι δράκοντες νυκτὶ μέσα. 24,
90. χημερίης μεθύων μηδαμὰ νυ-
κτὸς ἴοις. Ep. 8, 2. ἢ τὸ μυρίον
κλέος διήλθε κῆπι (pro καὶ ἐπὶ)
νύκτα καὶ περὶ αὐτῆς. Ep. 19, 3.

νυδς, sponſa, nurus. ὁ τὰν νυδν ἀ-
ποκλάξας. 15, 77. κῆς (pro καὶ
ἡς) ἔτος ἐξ ἔτους, Μενέλαε, τίς νυδς
ἦδε. 18, 15.

νύσσα, meta. περὶ νύσσαν ἀσφαλέ-
ως κάμπτοντα τροχῶ σύριγγα (mo-
diolum axis) φυλάξαι. 24, 117.

νύσσειν, pungere. ἄρ' ἐμὲ νύ-
σεις; 21, 50. καὶ νύξ (2. sing.
fut. I. med.) χαλεπῶς. 21, 51.
πολλὰ εἰσὺξεν ἀκριβὲς ὄμμασι Λυγ-
κεὺς τοῖο (pro τῆς) σάκος. 22,
194.

Νύχνα, vel (ut in nov. leg.)
Νυχία, nomen Nymphae. 13,
45.

νωδὸς, edentulus. 9, 21.

νωδυρία, indolentia. 17, 63.

νωῖ, nos duo. 22, 175.

νωῖ, pro νωῖν, nobis duo-
hus. 22, 166. νωῖν, nobis.
12, 11.

νωλεμῆς, adverb. indefinen-
ter. 25, 113.

νωμαῖν, agitare, versare. πυ-
ρεῖα χερσὶν ἐνώμων. (versabant,
3. plur.) 22, 33. ὁ δ' ἐς τῆς

τε καὶ ἔξω χῆρας ἐνώμα. αὐχένος
ἀρχαγὸς βεβρύκων. 22, 109.

νωσάμενος. vid. νοῖν.

νωτον, dorsum. πλατὺ νωτον.
22, 46. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος
ἤωρετο δέρμα λέντος. 22, 51.
ὀπρότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος
ἡλείοιο. 22, 84. δὲρατι προβα-
λαίω, ὑπ' ἀσπίδι νωτον ἔχοντα,
ἄνδρες ὀρέξαθαι. 24, 123.

Ξ.

ξανθότριξ, flavos capillos
habens. ξανθότριχι παρ Μενελάω
παρθενικαὶ πρόδε νεογράφω θά-
λάμῳ χορὸν ἐτάσαντο. 18, 1.

ξανθόκομος, flavam comam
habens. 17, 103.

ξανθός, flavus. φάρμακα ἔρ-
δισα χερσὶνα μήτε τι κίρκης, μήτε
ξανθῶς (pro ξανθῆς) περιμήδας.
2, 16. τοῖς ἦν ξανθοτέρη ἐλι-
χρύσοιο γενεὰς. 2, 78. εἰκεῦν-
τες ξανθῶς ἔδος αἰπὺ Διώνας. 7,
116. κῶχεθ' (pro καὶ ὥχετο)
ἴλας ὁ ξανθός. 13, 36.

ξηνήϊον, (pro ξένιον). munus
hospitale. ὁ μοι τὸ λαγωβόλον ἐκ
μοισᾶν ξηνήϊον ὤπασεν ἡμεν. (ἡμεν
nov. utrumque pro ἡναι.) 7,
129.

ξηνίζην. (pro ξενίζην) hospi-
tio excipere. μήτε σύμε ξηνίζε.
22, 61.

ξηνοδόκος, (pro ξενοδόκος)
hospes, qui alium excipit. μη-
δὲ ξηνοδόκον κακὸν ἔμμεναι. (pro
ἡναι, subaud. σε χρῆ.) 16, 27.

ξῆνος, (pro ξένος) hospes,
peregrinus. ταῦτά μοι ἃ ξῆνα
(pro ξένη) μυθήσατο. 2, 154.

ΑΣΤΥ-

IN THEOCRITVM.

Ἀσσυρίῳ παρὰ ξήνοιο (pro ξήνῳ) μαθοῖσα. 2, 162. ἐπὶ τὸν ξήνον δ' οὐσμορος ἔκ' ἐλεῆ με. (μενπον.) 7, 119. τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων ξήνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα. 12, 29. χαῖρε ξήν' ὅς' ἐσσι. 22, 54. μή ποτ' ἔτι ξήνοισιν ἑκὼν ἀνιερὸς εἴσεσθαι. 22, 134. ἐκ τοι, ξήνε, πρόφρων μυσήσομαι, ὅσσ' ἐρεήνης. 25, 3. Ἀπόλλωνος νομίῳ ἱερὸν ἄγνυν, ξήνε, τελιοτάτοιο θεοῖο. 25, 22. ἀθανάτων, ὦ ξήνε, φραδῆ τινος ἐνθάδ' ἰκάνης. 25, 52. νόμι' ὅγε πολλὰ μενοίνα, ὁππότεν δ' ξήνος. (subaud. ἤν vel ἰκοίτο) 25, 64. ξήνε, πάλοι τινα πάγχυ σέθεν περὶ μῦθον ἀκῆσας. 25, 162. ὅπως ξήνον ἑμὸν τέρψομι' ἰδὼν. 28, 6. ξήνε, συρηκβσίβς τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων. Ep. 8, 1. εὖ μιν ἐθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξήνης. (subaud. γῆς vel χώρας) ξένον ὄντα. Ep. 11, 3.

Ξενία, nomen foeminae. ὡς πόκα τὰς Ξενίας ἠγάσσατο Δάφνις δ' βώτας. 7, 73.

Ξένιον, munus hospitale. Ξενίων τυχὼν, πάλιν οἰκαδ' ἰκάνοις. 22, 60.

Ξενοκλής, nomen viri. Ep. 10, 2.

Ξένος, hospes, peregrinus. 19, ὦ ξήνε, μικρὸν ἄκυσον τῆδ' (τὰδ' πον.) ἐνθάδ'. 5, 66. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐτίς ζῶντ' ἄφες. 5, 78. αἶκα τις σὺν ναὶ πλείων ξένος ὦδ' ἀφίκηται. 11, 61. τῷ, ξήνε, λοιπὸν ἔρῃδε τὰν γνώμαν. 21, 61. οἱ (ei) μνάσιν ἀπὸ τῶ φιλαριδῆ παρὲχης ξένῳ. (pro ξέ-

νῳ.) 28, 23. εὖ μιν ἐθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξήνης (subaud. χώρας) ξένον ὄντα. Ep. 11, 3. θάσσει τὸν ἀνδριάντα τῆτον, ὦ ξήνε, σπυδαῖ. Ep. 16, 1.

Ξηρὸς, aridus, siccus. τὸ παιδίον ἢ πρὶν ἀνάσσειν φατὶ, (pro φασί) πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. (καθίξοι πον.) 1, 51. χῶ ποιμὴν ξηρὸς τινόθι, χαί βοτάναι. 8, 44. Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ξηρὸν ὑπὸ δῆυς ἀκράχολον Ἰφικλήα. 24, 60.

Ξίφος, ensis, gladius. δ' πλαγίς ξίφος ἐκβαλεν. 22, 198. δαιδάλεον ὠρμησε μετὰ ξίφος, maximo cum impetu, celeritate et vehementia gladium arripuit. 24, 42. ξιφίων ἀνέχεσθαι ἀμυχομὸν. 24, 124.

Ξόανον, simulacrum, statua. σύκνον εὐρέσσης ἀρτιγλυφῆς ξόανον. Ep. 4, 2.

Ξυθὸς, flavus. πωτῶντο ξυθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 7, 142. ξυθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσματος ἀντιαχειῦσι. Ep. 4, 11.

Ξυγγραφεῖν, (pro συγγραφεῖν) conscribere. τὸν τῷ Ζανδὸς υἱὸν (i. e. Herculem) πρῶτος τῶν ἐπ' ἀνωθε μυσσοποιῶν Πήσανδρος ξυγγραψεν ὥκ (pro ὁ ἔκ) καμήρεν. Ep. 20, 4.

Ξύλον, lignum. ἐντὶ (pro ἐστὶ) δρυὸς ξύλα μοι. 11, 51. κάγκανα ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἐτοιμάσατε. 24, 87.

Ξυλοχίσδεσθαι, (pro ἰζεσθαι) ligna hndere. ὅς τὰς ἐρήκας τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεσθαι. 5, 65.

I N D E X

ξυμβάινον, (pro συμβαίνον) evenire. μηδὲ ξυμβάλη. 10, 11.

ξύν, pro σὺν. 28, 25.

ξυνίεναι, (pro συνιέναι) concurrere. ἡ προφυγῆσα πέτρας ἡς ἐν ξυνιήσας Ἀργῶ. 22, 27.

ξυνός, communis. ξυνὰ (pro ξυνή) δδός, ξυνὰ δὲ καὶ ἁώς. 7, 35. ξυνὸν τοῖσιν ἱρῶσι τὸ φάρμακον. 23, 24. ἢ καὶ τέκνα καὶ βίον ἤχε ξυνόν. Ep. 13, 4.

ξυρός, novacula, res periculosa. ὁμνέμεν ἄρσενά τέκνα κήρης Θεσιάδος ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυρῷ (in summo periculo) ἡδὴ ἰόντων. 22, 6.

ξυτίς, vestis quaedam subtilis mulierum. κάμφιτηλαμένα τὰν ξυτίδα τὰν κλαρίδας. 2, 74.

Ο.

ο. (pro ος, qui) ο καὶ κῆν (pro καὶ ἐν) Ἀχέροντι φιλήται. 15, 86.

ο. (pro ὅτος.) ο γὰρ προσφερέτατος ἀνδρῶν. (subaud. ἐστὶ.) 17, 4.

ογδώκοντα, octoginta. 4, 34.

ὄγμος, sulcus. ὅθ' ἐάν (ὅτε τον nov.) ὄγμον ἄγην ὀρῶν δύνα 10, 2. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος (fed nov. hic leg. ἀνέδραμε κόσμος) ἀρῆρα. 18, 29.

ὀδίτας, (pro ὀδίτης) viator. καὶ τιν' ὀδίταν ἱθάδον σὺν μοίσαισι Κυδωνίαν εὐρομεν ἄνδρα. 7, 11. σκιπναῖον ἐπισπύδοιεν ὀδίταν. 16, 93.

ὀδίτης, viator. ἢ κεν ὀδῶ ζαχρῆον ἀνήνηταί τις ὀδίτην. 25, 6.

ὀδμή, odor. τῆς κύνης προσίοντας ἀπὸπροθεν αἶψ' ἐνίησαν ὀδμή χρεῖς. 25, 69. πρῶτοι τοῖγα

μάχηνδε κατὰ χρεῖς ἦσαν ὀδμήν (ut in nov. reperitur, pro quo vet. leg. δρμήν.) 25, 136.

ὀδοιπόρος, viator. σκιερὴν ὑπὸ φηγδὸν ἡελίᾳ φρύττοντος ὀδοιπόρος ἱδραμον ὥς τις. 12, 9. ὀδοιπόρε, μὴ παροδεύσης, ἀλλὰ τὰς τῶδε λέξον. 23, 47. οἱ δὲ νυ καὶ ψεύδεσσιν ὀδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο. 25, 187. γνώτομαι, ἢ καὶ ὁ δηλὸς ἐκ σέθεν (pro σε) ὡσαύτως ἴσον, (subaud. γέρας) ὀδοιπόρ', ἔχῃ. Ep. 15, 2.

ὀδός, via. καὶ πω (pro καὶ ἔπω) τὰν μεσάταν δδὸν ἄνυμες. 7, 10. ἂ δδός ἄδε θαλυσιάς. 7, 31. ξυνὰ δδός. 7, 35. τὰν ἐπὶ πύξας ἤρψ' (pro ἤρπε, ibat) δδόν. 7, 131. ἐγὼ δδὸν ἡγεμόνευον, ego viae dux eram. 11, 27. ἂ δδός ἄτρευτος. 15, 7. ἀλιθίην δδὸν ἤλθον. (in nov. est ἀλητήην, εἰ δδὸν plane deest.) 16, 9. χαλεπαὶ δδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν μυσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βυλεύοντος. 16, 69. ἢ κεν ὀδῶ ζαχρῆον ἀνήνηταί τις ὀδίτην. 25, 6. ὁ μικρὸς τὸδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσαι Μήδομος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ δδῷ. Ep. 18, 2.

ὀδῶς, dens. τῶν ὀδόντων λευκοτέραν αὐγὰν παρίας ὑπέφαινε λίθοιο. 6, 37. πυκνοὶ ἀράβησαν ὀδόντες. 22, 126. ἔπως ἀνχιδέας ἤδεν ὀδόντας Ἰφικλέης. 24, 24. λαμυρὲς χανῶν ὑπέδηξεν ὀδόντας. 25, 234. τί φέρω περισσὴς ἱρωτικὴς ὀδόντας. 30, 36.

ὀδύνα, (pro ὀδύνη) dolor. τᾷ Ἀφροδίτᾳ δεῖξεν τὰν ὀδύναν. (vulnus, quod dolorem efficiebat.) 19, 5.

ὀδύνη.

IN THEOCRITVM.

ὀδύνῃ. τὸν ἐγὼν ὀδύναισι παλαι-
φρονέοντα βρεθείαις νοσάμενος. 25,
262. ἢκ ὀδύνῃν ἔχῃ γάμος. 27, 25.

ὀδύρεσθαι, lamentari, deplo-
rare. πολλά δαμάλα καὶ πόρτιες
ὀδύραντο. I, 75. τί τὸ πλεον,
εἰ καταταξείς δάκρυσι διγλήνης ὤ-
πας ὀδυρόμενος. Ep. 6, 2.

Ὀδυσσεύς, Ulysses. 16, 51.

ὕζος, ramus. ἀηδονίης ἐφε-
ζόμενοι ἐπὶ δένδρων, πωτῶνται,
πτερυγῶν πιρῶμενοι, ὕζον ἀπ' ὕζου.
15, 122. τῷ σιδάρηον σκύταλον,
(scil. ἔδωκεν) κεχαρσγμένον ὕζοις.
17, 31.

ὕθην, unde. φράζειά μεν τὸν
ἔρωθ', ὕθην ἵκετο, πότνα σελάνα.
2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105.
111. 117. 123. 129. εἰ 135.
ὕθην πάλιν ἡκέτι νότος. 17, 120.
ὕθην ἡλθε. 25, 197.

ὕθι, ubi, ὕθι φρυγὸς ἦρξεν ἴλιν.
16, 75. ὕθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
οἴκου. 24, 15. ὕθι πλατύνιστοι
ἐπλεταναὶ πεφύασι. 25, 20. λαο-
φύρου ἐπέβησαν ὕθι πρώτιστα κελεύ-
θου. 25, 155. ὕθι πνεύμονες ἔ-
δρα. 25, 237.

ὀθνήος, peregrinus. ἀντὶ πολ-
λῆς πατρίδος ὀθνήην (subaud.
γῆν) κῆμον ἐφεισάμενος. Ep.
8, 4. μήσαν ὀθνήην ἔποτ' ἐφελ-
κυσάμεν. Ep. 22, 4.

Ὀθρὸς, nomen montis, τὸν
ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρὸς ἄγε
(pro ἡγε, agebat) μελάμπης
ἐς πύλον. 3, 43.

οἱ. (pro αὐτῇ) παρ' οἱ ἄνδρες
κχλὸν ἐθιράζοντες νηκῆυσ' ἐπέει-
σι. I, 33. καὶ δασὺ οἱ. (scil.
τὴν αἶγα.) 3, 36. ὅκα οἱ τὰν
φάσαν ἔδωκα. 5, 133.

οἱ. (pro αὐτῇ) αἰ δὲ (ὡδὲ ποιν.)
οἱ ᾠδήκοντι (110 ᾠδήκασι) κατ'
αὐχένα πάντοθεν ἴνες. I, 43.
μέλειταί οἱ ἔτε τι πῆρης. I, 53.
et sic pluribus aliis locis.

οἶα (pro εἴω.) ὅκ' ἐσορῇ
τὰς μηκάδας, οἶα βατιῦνται. I,
87. ἐπὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένας,
(pro παρθένης) οἶα γελῶντι. (pro
γελῶσι.) I, 90. μάτακα οἶα τέ-
κνοισιν ὑπεροφίῃσι χελιδὼν ἄψορ-
ρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀ-
γῆρην. 14 39. οἶα χερὶ βασι-
λῆϊ. 14 64. οἶα πρὶν ἐξ ἀπά-
τας κεκροταμένοι ἄδρες ἐπαισδον.
15, 49. οἶα ἀγαθῷ βασιλῆϊ.
(subaud. προσήκῃ.) 17, 105.
σφυρήλατος οἶα κολεσσός. 22, 47.
οἶα θῆρ ὑλαῖος ὑποπτύρσι κυναγῶς.
23, 10. οἶα ἀνδρὶ πολίτῃ. (sub-
aud. προσήκῃ.) Ep. 17, 6.

οἶην, (pro ἀνοίγην) aperire.
δ αὐτ' αἶξε θυράς. 23, 53.

οἶδῃν, iungere αἰ δὲ (ὡδὲ ποιν.)
οἱ ᾠδήκοντι (pro ᾠδήκασι, intu-
muerunt) κατ' αὐχένα πάντοθεν
ἴνες. I, 43. ὕμματα οἶδήσαντος
ἀπεσῆνωτο προσώπῃ. 22, 101.

οἶεσθαι, (pro εἶεσθαι) putare.
ὕμης ἐκ βυθῆ ἔλκετε νῆας αὐτοῖν
σιν ναύταισιν οἰομένοις θανέεσθαι.
22, 18.

οἶζυος, aerumnosus, mole-
stus. οἶζυον ἕδην ἀρέσκει. (subaud.
ἐμε.) 27, 13.

οἶζυος, id. τί νῦν, οἶζυος (in
pov. est ᾧ ζυος, utrumque
pro ᾧ οἶζυος) πεπνυμένος. IO, I.

οἶς, ovīs. αἶκα ταὶ μῶσαι
τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται. I, 9.

οἶκαος, domum. ἕδ' ὡς πάλιν
οἶκαος

I N D E X

οἰκαδ' ἀπῆνθον. (redierim.) 2, 84. ἐξενθοῖσα λάθοιο εἴκαδ' ἀπῆνθον. 11, 64. αἱ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἰκαδ' ἴασι. 16, 8. ξενίων τυχῶν πάλιν οἰκαδ' ἰκάνοις. 22, 60.

οἰκῆν, habitare. οἰκεῦντες (pro οἰκῶντες) ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας. 7, 116. Ὑλβισι οἰκοίητι. 12, 28. φοίνικες, ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες (pro οἰκῶντες) Λιβύας ἄκρον σφυρόν. (i. e. Carthaginenses.) 16, 77. δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Δίδε (subaud. δώματι) οἰκῆν (pro οἰκῆν) μόχθους. 24, 80. οἰκήσης κατὰ Μίλατον ἱερὰτηνᾶν μετ' Ἰάδων. 28, 21.

οἰκέτις, matrona. 18, 38.

οἰκέυς, famulus. ἡ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἐπλετ' ἐκ' ἀγροῖς. 25, 33.

οἰκήσις, habitatio. ἐκ' ἐλάχα γῆς ἐλαβ' ἐνθῶν ἱλιδν, ὅκ οἰκήσιν. 15, 9.

οἶκος. ἐχθρὰ φέρη ποτὶ οἶκον. 6, 24. ὦρα ὅμως κ' ἡς οἶκον, tempus est domum redeundi. 15, 147. τίς ἡμῶν τας χάριτας πετάσας ὑποδ ξεταί οἶκῳ ἀσπασίως. 16, 6. οἱ χρύσειος δόμος ἐν Δίδε εἴκῳ δέδμηται. 17, 17. πολὺν (scil. πλεόν) ἔχοντι (pro ἔχουσι) θεῶν ἱερικυδέες οἶκοι. 17, 108. ἄλις νέκυς ἐξ ἐνδὲς οἴκῳ ἡς. 22, 177. ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει. 22, 222. ὅθι ταθμὰ κοῖλα θυράων οἴκῳ. 24, 16. φάος ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη. 24, 22. ὥς πη καὶ βασιλεύσιν ἐνδείκται ἐν φρεσὶν ᾗσιν αὐτοῖς κηδομένοις σαώτερος ἐμμεναι (pro ἦναι) οἶκος. 25, 59.

παρθένος ἐνθα βέβηκα, γυνὴ δ' ἡς οἶκον ἀφειψῶ. 27, 64. οἶκον ἔχουσ' ἀνέρες. 28, 19. ἀγνᾶς ἄνδρα χρυσογύνας οἶκῳ ἐν Ἀμφικλέης. Ep. 16, 2.

οἰκτίρων, misericors. χρητῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρὸς. 15, 75.

οἰκωφελῆς, domum augens, frugalis. γυναιξὶ νόος οἰκωφελέσσι σὸς ἐπήβολος. 28, 2.

οἶμαι, puto, existimo. 11, 5.

οἰνάρειον, rampinus. ἐν νεοτμέτοις γεγαυότες οἰναρείοισιν. 7, 134.

οἰνόπεδον, solum viniferum. δπρόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα τυδεὺς ναῖε. (pro ἐναῖε.) 24, 128.

οἶνος. τὸ, κραθί, οἶνον πορφύροις. 5, 125. τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ. 7, 65. οἶνος, ὃ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθέα 29, 1.

οἰνοχόος, pincerna. οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες. 15, 124.

οἰνωπός, fuscus. 22, 34.

οἶον, qualiter, sicut. οἶδν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπη. 25, 40. οἶον ἀθανάτων τιν' εἰσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱερῶν μηνίσαντα φορωνήεσσιν ἐφῆναι. 25, 199.

οἶος, qualis. οἶον δὴ τόκα πᾶμα διεκρανώσατε. 7, 154. οἶδν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀνὰ Ἀχέροντος μηνὶ δυωδεκάτῃ μαλακαίποδες ἄγαγον ὦραι. 15, 102. οἶοι ἀκιδονίηες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων πωτῶνται. 15, 121. οἶα ἐν πινυταῖσι περικλητὰ Βερενίκῃ ἔπρεπε θηλυτέρης. 17, 34. οἶα Ἀχαιῶδων

IN THEOCRITVM.

ἄδων γαῖαν πατεῖ ὕδαμι' ἄλλα. (in nov. hic versus ita legitur: οἷα γαῖαν Ἀχαιῖδα ὕδαμι' πατεῖ ἄλλα.) 18, 20. τοῖόςδ' (subaud. εἰμι) οἷος (in nov. est. οἷον) δρᾶς. 22, 59. ὑμῖν ἐγὼ λυγρῶν μελίγματα μυσῶν, οἷ' αὐτὰ παρήχουσι, τοῖα φέρω. 22, 222. οἷον τῆτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίων. 25, 78. πολλὰ, οἷα γυναικες φορέοισιν ὑδάτινα βράκη. (scil. ἐκτελέσας.) 28, 11.

οἷος, pro οἷός τε, id est δυνατὸς, qui possit vel valeat aliquid efficere vel praestare. 17, 13.

οἷος. pro ὥς, quam. ἐλευθέρω οἷος ἄριστος. 14, 59.

οἷός τε. (i. e. δυνατὸς.) 17, 15.

ὄϊς, ovīs. τὴν τὰν θῖν ἔτερον ἄξις. 1, 11. δὲ πτόκα πιξῶ τὰν οἷν (pro θῖν) τὰν πέλλαν. 5, 99. ταῖσιν ἐμαῖς ὄϊσσι πάρεστι ἅ μελίτῃα φέρβειθι. 5, 130. ἅ (scil. κύων) τοὶ τὰν ὄϊων ἐπιταῖ σκοπὸς. 6, 10. ποιμᾶν ἡροπτόκων ὄϊων. 8, 9. ἐνθ' ὄϊς. (in plural. pro θῖς.) 8, 45. ἔχω πολλὰς θῖς. (pro θῖας.) 9, 17. ἐπολείπῃ, (relinqueris, 2. sing. praes. med.) ὥσπερ θῖς ποιμένας. 10, 4. πολλὰκι ταῖ θῖς ποτὶ ταῦτιον (τ' αὐτίον nov.) αὐτὰι (id est, solae, sine pastore seu duce) ἀπῆνθον, χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. ὅσσον θῖς σφετέρῃς λασιωτέρῃ ἀρυνδς. 12, 4. γαλαθῖνοι. ἄρνες γηναμένης θῖος ματὸν ποθέοισι. 18, 42. θῖς κατ' αὐλὰς κὺλίζοντο. 25, 99.

οἷσιν. vid. φέρειν.

ὄϊς, sagitta. ἐπίσκοπον εἶναι δῖσιν. 24, 105. τῇ ἐγὼ ἄλλον ὄϊτον ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον. 25, 235.

οἷρεῖν, oestro agitari, furegere. ἐκ θαλάσσης οἷρεῖ, ex mari furibunda prolili. 6, 28.

οἷχεθαι, abire. ἄχετ' ἔχων ἔρως ταχινὰς φρένας. 2, 7. ἐς τέλος ἄχετο φεύγων. 2, 152. αὐτὸς (αὐτὸς, nov.) ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ἄχετο χώραν. 4, 5. ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ἄχετο μίλων. 4, 6. κῆχετ' (pro καὶ ἄχετο) ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τριτόθι μάλα. 4, 10. οἷχη (abire, recedis) ἐνθὺς τοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με. 11, 23. κῆχεθ' (pro καὶ ἄχετο) ἔλας ὁ ξανθὸς. 13, 36. Ζανὸς τοὶ θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἄχετο χλαῖναν. 18, 19. τὰ δ' εἰς ὕγρὸν ἄχετο κύμα. 22, 167. ἐρωήσας ἐλεφάντινον ἄχετο δίφρον. 24, 99. οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς ἄδαν. Ep. 6, 3. ἀνίκα τήνας ὅτεον ὕδρ' τέφρα λήπεται οἷχομένης. (pro οἷχομένης.) Ep. 6, 6.

ὅκα, (pro ὅτε) quum, quando. ὅκα δάφνις ἐτάκετο. 1, 66. ἐγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένη ἢ φιλέης με. 3, 28. ἵππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμει. 3, 40. ὅκα τὴν κακᾶς ἡράσασα νίκας. 4, 27. ὅκα οἱ τὰν φάσαν ἐδωκα. 5, 133. ὅκ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα. 5, 134. ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατίας. 11, 8. ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με. 11, 23. ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθῆς. 12, 16. ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βυλάν. 17,

I N D E X

14. ὅκκα παῖδα κανῆν τεδν ἡθελον αὐτοί. 24, 90.

ὅκκα. (pro ὅτε.) ὅκκ' ἐσορεῖ τὰς μηκάδας. I, 87. ὅκκα θύοντι (pro θύουσι) τᾷ ἡεα. 4, 21. ἡς ὅρος ὅκχ' ἔρπης, μὴ ἀνάλιπος ἔρχιο, βάττε. 4, 56. ὅκκα μὲν (ut in nov. est, sed vet. legit ὅκα μὲν ποκα) τῆδε τὸ δάσας εὐμάρας ἐκάθρε. 5, 118. ὅτι καμῆθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται. 8, 68. ἔκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχρ με. II, 22. ἡδ' ὅκχ' ἄ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διδος ἁώς. 13, 11. ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἡξῆς. 15, 144. ὅκκα ἡκ ἐθέλης τὸ. 29, 8.

ὀκνην, segnem esse, timere. μηδ' ὕμμες ὀκνηθ', (pro ὀκνητε, in imperativo) ἀπαλᾶς κορέσασθαι ποίεας. 8, 67.

ὀκνηρὸς, ignavus, taedio affectus. ὀκνηροὶ (scil. χάριτες) πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χαλᾶ ψυχρεῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μέμνοντι (pro μέμνουσι) βαλοῖσσι. 16, 10. ἐμὰ δέος ἴχνη ὀκνηρῶν. 24, 35.

ὀκνος, cunctatio. ὀκνω ποτὶ χῆλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65.

ὀκοῖα, (pro ὀποῖα) adverb. sicut. 15, 32.

ὀκρυβής, longe prominens, acutus. ἥ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὀλίοθεν ὀκρυβέν. 25, 231.

ὀκτώ. τασῶ ὀκτῶ μὲν γαυλῶς τῇ Πανὶ γάλακτος, ὀκτῶ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέχ κηρὶ ἐχρίσας. 5, 58. 59. ὀκτῶ ταῖδε. (scil. ἡμέραι.) 14, 44.

ὀκτωκαιδέκα, (nov.) duo de viginti. 15, 129. v. vocab. sequens.

ὀκτωκαιδέκτης, (vet.) duodeviginti annos natus. (pro quo in nov. leg. ὀκτωκαιδέκα τῆς.) 15, 129.

ὀλβιος, beatus, locuples. ὀλβιοὶ οἰκοῖητε. 12, 28. ὀλβιος, ὅτις παισὶ φιλήματα κῆνα διαιτᾷ. 12, 34. ἐν ὀλβίῳ (nov. habet ὀλβίῳ, pro ὀλβίῳ, ubi subaudiendum est οἴκῳ) ὀλβια πάντα. 15, 24. ὀλβια, ὅσσα ἴσασσι. (pro ἴσασσι) 15, 146. τὰ πολλὰ καὶ ὀλβια τήναι λιπόντες. 16, 42. ὀλβιε κῶρε γένοιο. 17, 66. τί κάλλιον ἀνδρὶ κεν ἦν ὀλβίῳ. 17, 117. ὀλβιε γάμβρ' ἀγαθὸς τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς σπάρταν. 18, 16. ὀλβιοὶ εὐνάζοιθε, καὶ ὀλβιοὶ ἂν ἴκοιθε. 24, 9.

ὀλβος, felicitas, divitiae. ὀλβω (pro ὀλβω) ἀπαρχόμενοι, opum primitias offerentes. 7, 33. πολλοὶ οἱ ὀλβος ὀπηδῆ. 17, 75. ὀλβω πάντας καταβεβρίθῃ βασιλῆας, divitiis reges omnes superat. 17, 95. Ζεὺς, κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὀλβον. (scil. ὕμνῳ δοῖν.) 18, 52. εἰ βασιλῆῃ πολλὸν καὶ ἀθέσφατον ὀλβον ῥυδμεθ' ἐνδυκέως. 25, 24. ὠμάρτευν (committabantur, 3. plur.) βασιλῆῃ διερχομένῳ μέγαν ὀλβον. 25, 111.

ὀλεθρος, pernicies, interitus. 25, 280.

ὀλέκην, perdere, perimere. ἀλλάλως ὀλεκον τερεοῖς θήνοντες ἰμαῖσιν. 22, 108.

ὀλίγον, adverb. breve tempus. 23, 32.

ὀλίγος, paucus, parvus. ὀλίγος κῆρος. I, 47. ὀλίγον νυκτὸς. 21,

IN THEOCRITVM.

21, 4. ἐκ μεγάλης αἰψ' ὀλίγος
γίνεται ἄνδρες. 22, 113. ὀλίγω
τοὶ εἶσι κακῶ μέγα νεῖκος ἀναι-
ρεῖν. 22, 180. ἡ μεγάλη χάρις
δώρη ξὺν ὀλίγῳ. 28, 25.

ὀλισθεῖν, cadere, penetrare.
ἦ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὀλισθεν ὀκρυ-
βεν. 25, 230.

ὀλλύναι, perdere, amittere.
πῦρ ἀπὸ τῆς χλαῖνας τὸ κράσπε-
δον ὤλεσε Δέλφιος. 2, 53. ἔνεκεν
Ἀργείων τις, ἔθεν παρεύντος, ὤλεσ-
σε (pro ὤλεσε, interfecerit)
Θηρίον. ἀνολέοντα. 25, 167. μὴ
χρόα καλὸν ὀλέσω. (pro ὀλέσω.)
27, 30.

ὀλλυσθαι, perire. κακῶς ἂ
πίστις ὀλοιτο. 4, 52. καλὸς μοι
ὤλεθ' ἑταῖρος. 23, 45. ἢ ῥόδον
αὐτὸν ὀλεῖται. 27, 9.

ὀλολυγών, nomen avis cujus-
dam. 7, 139.

ὀλολύζειν, ululare, magna
voce exclamare. κῆλος ὀλόλυ-
ξεν. 17, 64.

ὀλοστρεχος, totus rotundus.
πέτροι ὀλοστρεχοι. 22, 49.

ὀλος, perniciosus, noxius.
ἤρατο ἦ τι ῥόδοις, ἢ μάλοις, ἢ δὲ
κικλίοις, ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις. 11,
11. σπήλογγα φυγὼν ὀλοῦσθ (pro
ὀλοῦ) Κύκλωπος. 16, 53. εἰπὼν,
ὅπως ὀλεσθὲν τὸδε Θηρίον αὐτὸς ἔπε-
φνες. 25, 181. ὀλεσθὲν τέρας ἐσκο-
πίζον. (speculabar. 1. sing.)
25, 214.

ὀλος. ἦνεκ' ἐγὼ μὲν τὴν ὀλος
ἔγκειμαι. 3, 33. καὶ ἦν (pro ἰάν)
ἔλεν αὐτὸ (scil. τὸ φάρμακον) λα-
βὼν ποτὶ χεῖλος ἐμέλξω. 23, 25.
ἔχ' ὀλας (pro ὄλας) φιλεῖν μ' ἐ-

θέλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4. ἱρεῖς
ἀτρεκέως ὄλον τὸν ἄνδρα. Ep.
16, 6.

ὀλοσχερής, integer. σὺν πυ-
κινῇσιν ὀλοσχερὲς (scil. βάκτρον)
ἔσπατα ῥίζης. 25, 210.

ὀλοφυγδών, pustula. μηκέτ'
ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδὼνα φύ-
σς. 9, 30.

ὀλοφώιος, noxius, pernicio-
sus. βόσκει (scil. Ἄπις) λύκων
ὀλοφώιον ἔρνος. 25, 185.

ὀλπα, (dor. pro ὀλπη) lecy-
thus. παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα
πολλάκις ὀλπαν. 2, 156.

ὀλπις, nomen viri. 3, 26.

ὀλπις, lecythus. ἀργυρέας
ἐξ ὀλπίδος ὕγρον ἄλειψας λαζύμε-
ναι. 18, 45.

ὀλυμπος, coelum. ὅς τέκετο
κρείσισα ῥέα βασιλῆας ὀλύμπῳ.
17, 132.

ὀλως, proorsus, omnino. 11,
68.

ὀμα, (nov.) simul. εἰς ὀμα
(pro quo in vet. legitur εἰς
ένκ) παιδὶ κάθειυδε. 20, 39.

ὀμαιμος, consanguineus. 22,
173.

ὀμαλός, planus, aequalis.
εἴθ' ὀμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέ-
ροισιν ἔρωτες νῶϊν. 12, 10. ἀλ-
λάλοις ὀμαλοῖ. 15, 50.

ὀμαρτεῖν, sequi, comitari.
ἐγὼ οἱ ἂν μεγάλως ὀμαρτεῖν.
(pro ὀμαρτεον, sequebar.) 2,
73. μικρὸς εἶν πολλοῖσιν ὀμαρ-
τῶ. 8, 64. ὀμαρτεῖν (pro ὀμαρ-
τεον, sequebantur, 3. plur.)
βασιλῆϊ. 25, 111. ὅς μιν ὀμαρ-
τήσας

INDEX

τήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. 25, 192.

ὕμβρος, imber, pluvia. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελόμενον δις ὕμβρῳ. 17, 78. πολλὸς ἐξ ἑραυῖ ὕμβρος νυκτὸς ἐφευπύσας. 22, 14.

Ὅμηρος, poeta ille celebratissimus. 16, 20.

ὄμιλος, coetus, turba. περὶ τὰς θύρας ὅσος ὄμιλος. 15, 65. ὕμνομεν ἄρσενά τέκνα κήρης θωπιάδος σωτήρας ἱππῶν αἱματόβιντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον. 22, 7.

ὄμμα, oculus. ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας. 2, 112. εἰ τὺ μετολμῆς ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν. (pro ποτιβλέπειν.) 5, 36. μ' ἀτρέμας εἶπε σισαργὸς ὄμματι μειδιδῶντι. 7, 20. τὰς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἱμερὶ ἐντί. (pro εἰσι.) 18, 37. ὄμμασι λοξὰ βλέποισα. λοξ-βλεποῖσα ποιν.) 20, 13. ὄμματά μοι ἦν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. 20, 25. ὄμματα οἰδήσαντες ἀπιστεῖν ὡτο προσώπῳ. 22, 101. ἀκριβὲς ὄμμασι Λυγκεῦ. 22, 194. ὄμμασιν αἰδομένη. 27, 69.

ὀμνύειν, iurare. ὕμνου, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκυσαν, ἀπέλθης. 27, 34.

ὀμνύειν, id. ἔστι ὀμῶσθαι (ὀμῶσθαι ποιν.) αὐτὰ μοι τρεῖς καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νῆσω. 6, 32. ὤμωσα, ἔκτετι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους ποῦδ' αἰεῖναι. 21, 59. ἔκ ὤμωσας. 21, 63. ὤμωσέ (pro ὤμωσε) τοι μέγαν ἔρπον. 22, 132. ὕμνυμί σοι, κυθήρη. 30, 22.

ὁμοῖος, luētiolus. κῆκτι

χρὴ νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθρα λῦσαι. 22, 172.

ὁμοῖον, adverb. similiter, eodem modo atque. 8, 37.

ὁμοῖος. μευ χρώς ὁμοῖος ἐγίκετο πολλάκι θάψῃ (θαψῶ ποιν.) 2, 88. ἄσκιὰ ἡδὲν ὁμοῖα τᾶ παρὰ τὴν. 5, 48. ὦ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευδομένοισιν ὁμοῖοι. 7, 117. ἡ μέγα τοῖ κα τέκοιτ', εἰ μητέρη τίκτεν ὁμοῖον. 18, 21. ἀπηνέος ἦρατ' ἰθάβη τὰν μορφὴν ἀγὰθῃ, τὸν δὲ τρόπον ἔκ ἐθ' ὁμοῖω. (pro ὁμοῖω.) 23, 2. Κάτορι ἦτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθίοις πολεμιστῆς ἄλλος ἦν. 24, 130.

ὁμοῖως, similiter. 25, 26.

Ὅμβλα, nomen loci. Ὅμβλας ἔρατὸν πέδον ὅτε λέλογχας. 7, 103.

ὁμόρροθος, unanimis. ἄντρον ἔσω τεύχοντες ὁμόρροθοι. Er. 3, 5.

ὁμότιμος, ejusdem honoris particeps. τήνον καὶ μακάρεσσι ὁμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοισι. 17, 16.

ὁμῶ, una, simul. 2, 77.

ὁμφαλὸς, umbilicus. πλατὺ φάσγανον ὥς διαπρὸ λαγόνος τε καὶ ὁμφαλῶ. 22, 202.

ὁμφαξ, una immatura. φιαρωτέρα ὁμφακος ὡμᾶς. 11, 21.

ὁμῶς, atamen. ὁμῶς εἰπὼν (εἰπὼν ποιν.) τί τὸ κακὸν. 14, 11. δὲ ὁμῶς. (scil. τὸ νᾶμα, aquam.) 15, 30. ὁμῶς φυλάξομαι. 15, 72. ὥρα ὁμῶς κ' εἰς οἶκον, tempus tamen est domum redeundi. 15, 147.

ὁμῶς, una, simul. 21, 6.

ὁμῶς,

IN THEOCRITVM.

δύναται, *juvare, prodesse*. μήτ' ὦν τύχη τῆτον δυνάσῃς. 5, 69. τάχ' ὤταρος (pro ὁ ἕτερος) ἄλλον δυνάσει. (pro δύνῃσει.) 7, 36. διπλάσιον ὠνήσας. 12, 26. ὠνάσθην μεγάλως. ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδόν. 15, 55. εἰ μὴ σφ' αὖνασαν ἱάκονος ἀνδρ' εἰς ἀοίδαλ. 16, 57.

ὕναρ, *somnium*. 27, 8.

ὕνασις, (pro ὕνησις) *utilitas, usus*. 16, 23.

ὕνησις, *utilitas*. 13, 34.

ὕνειρατα, plur. tant. *somnia*. ἤδη μυρὶ ἐσεῖδον ὕνειρατα. 21, 24. τῶνειρατα (pro τὰ ὕνειρατα) πάντα μερίζεν. (pro μερίζειν.) 21, 31.

ὕνειροκρίτας, (pro ὕνειροκρίτης) *somniorum interpres*. 21, 33.

ὕνειρον, *somnium*. εἶχω τοι, ὅσ' ἐν ὕνειρῳ φαίνονται. 9, 16. μὴ τὴ γέ μιν κύσῃς τὸ καλὸν σόμα, μὴδ' ἐν ὕνειροις. 20, 5. μὴ σὺ θάνης λιμῇ, καὶ τοι χρυσοῖσιν ὕνειροις. 21, 67.

ὕνεσθαι, *vituperare, reprehendere*. μηδεὶς τὰ θεῶν (subaud. ἔργα) ὀνόσαιο. 26, 38.

ὕνομα. βοᾷς ἐτι μὴδ' ὀνομ' εἶη. 16, 97.

ὀνοματὶ, *nominatim*. 24, 76.

ὀνομαστὴς, *celeber, clarus*. ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὴς δπλοτέροις. 16, 45.

ὕναρ. ὕναν ἀνὰ μέσσον ἀμαυρῇ φάτῃ. (scil. ἐφάνη.) 22, 21.

ὕνυξ, *unguis*. ναὶ ναὶ, τοῖς δυνύχεσιν εἶχω νιν. 4, 54. κατὰ χεῖρα πάντ' δυνύχεσσι δακνόμενος κνάσαιο. 7, 109. μὴ σαρκὸς ἀπο-

δρύνει δυνύχεσσι. 25, 27. αὐτοῖς δέρμα λίοντος ἀνασχίζειν δυνύχεσσι. 25, 277.

ὕξος, *acetum*. ἐγὼ εἶχα ὕδ' ἄλις ὕξος. 10, 13. χῶ-ῆρ (pro καὶ ὁ ἀνὴρ) ὕξος ἄγαν, *vir admodum iracundus*. 15, 148.

ὀξύς, *acutus*. ἐνθεν βέτομον ὀξὺ ἐτάμοντο. 13, 35. τοιῦτος ἀεὶ τὸ φίλ' ἀσχί-α, ἄσυχος, ὀξύς. 14, 10. αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλίϊτο πρόσωπον. 22, 127. τῷ ἄκραν ἐκόλυσεν ἐπὶ σκαίδν γίνυ χειρὰ φέγγανον ὀξὺ φέροντος. 22, 197. ἄνθετο Πάρι ὀξὺν ἄκοντα. Ep. 2, 3.

ὀξύχειρ, *promptus manu*. τὸν τῷ Ζανδὸς ὕϊδν τὸν ὀξύχειρα Πείσανδρος ξυνέγραψεν. Ep. 20, 2.

ὕπα, (pro ὕπη) *ubi*. 4, 24.

ὀπαδός, *comes*. εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. 2, 166.

ὀπάζειν, *praeberere*. ὕ μοι τὰ λαγαβόλον ὀπάσεν. 7, 129. ὃ ὕ δωτίναν ἀντάξιον ὀπάσει τέχνας. 17, 114. ἡέλιος ὃ παιδὶ τὸδ' ἐξόχον ὀπάσει δῶρον. 25, 118. τᾶ Πυφίᾳ πρῶτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω. 27, 55. δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχῳ χεῖρ' ἑς ἐπάσσομεν. (pro ὀπάσσομεν.) 28, 9.

ὀπανίκα, (pro ὀπηνίκα) *quum*. 23, 33.

ὕπη, *ubi*. ὕπη λόγος ἡμεν (pro εἶναι) ἀταρπὸν. 23, 23. ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὕπη λῆς ἦεν, ἱκνουν. (per-veni, i. sing.) 25, 211. ὕδ' ὕπη (usquam) ἱχνία τοῖο φρασθῆναι δυνάμην. 25, 216. ὕπη σέθεν ἴσεται αὐλῆς. 27, 44.

ὀπηδεῖν, *comitari*. ἐς τέλος ἄμ-
α α. μιν

I N D E X

μιν ὀπῆδει. (comitare, in imperativo.) 2, 14. πολλοί οἱ ἄλβες ὀπῆδει. 17, 75.

ὀπηνίκα, quum, quando. 24, 84.

ὕπης, vindicta divina. Ἑρμῆω ἀζόμενος δεινὴν ὕπιν εἰνοδίαιο. 25, 4.

ὕπισθε, post. Ep. 20, 8.

ὕπισθεν, pone, post. γεγενημέθ' ὕπισθεν. 15, 56. ἐγγυὲς πάντες λαοίαις δρυὶς ἄντρει ὕπισθεν. Ep. 5, 5.

ὀπίσσω, (pro ὀπίσω) retrorsum. 25, 147.

ὀπίσω, retro, retrorsum. 25, 74.

ὀπλά, (pro ὀπλή) ungula. ταῦρεν ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τὰς ὀπλάς. 4, 36.

ὀπλον, arma. κυφότερ', ὦ παῖδες, ποιῆσθ' ὀπλά. 13, 52. ἀράχνια εἰς ὀπλ' ἀράχναι λεπτὰ διατήσαντο. 16, 96. οἱ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρεσ' ἦβας ὀπλά ἄγασι. 17, 33. τὰν (pro ἦν, scil. ἀσπίδα) πτερειλάω Ἀμφιτρυῶν καλὸν ὀπλον ἀπισκύλευσε πέσόντος. 24, 5.

ὀπλότερος, junior. ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνοματὺς ὀπλοτέρους. 16, 46. ὀπλοτέρω γεγαῶτε, qui duo minores natu sumus. 22, 176.

ὀποι, ubi. 18, 17.

ὀποιός, qualis. χρυσὸν ὀποιή (pro ὀποιᾶ, scil. Λυδία πέτρα) πεύθονται ἀργυραμοιβοί. 12, 36.

ὀπόσος, quantus. ἐπέσοι γλαυκὰν ναίειν ὑπ' ἀσπί. 16, 5.

ὀπόττε, quando. ἡδ' ὀπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον δρῆεν.

13, 12. ὀπότ' ἡϋγένοιο ἀπότρεθι λῆς ἱσακῆσας νεβρῶ φθελγᾶμένας ἐξ εὐνᾶς ἐσπυσεν. 13, 61. ὀπέτ' ἐκ λαοίαιο θοοὶ προγενεῖατο θῆρες ἐς πεδίον ὄρυμοῖο. 25, 134.

ὀππα, (pro ὀπη) ubi. ὀππα θυμὸς ἐκάστου. 22, 11. ὀππα κύπριδος ἰερὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ. 28, 4.

ὀππάζειν, (pro ὀπάζειν) praeberere, dare. ἡκ εἰς ἀκίρας ἡδ' εἰς ἀεργῶς ἐβαλλόμεν ὀππάσαι σε δόμους. 28, 16.

ὀππη, (pro ὀπη) ubi, quo. 29, 13.

ὀππόθεν, (pro ὀπόθεν) unde. 25, 64.

ὀπποιᾶ, (pro ὀποιᾶ) quomodo. 20, 6.

ὀππόκα, (pro ὀπόττε) quum, quando. ὀππόκα πεξῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν. 5, 98. ὀππόκα κλᾶρον ἄπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα τυδεὺς ναῖε. 24, 128.

ὀππόταν, (pro ὀπόταν) quando. 23, 36.

ὀππόττε, (pro ὀπόττε) quum. ὀππόττε κεν φιλέων βαίνει (βαίνειν πον.) λέχος ἐς φιλέσεως. 17, 42. δεδεγμένος, ὀππόθ' ἵκοιτο. 25, 228.

ὀππότερος, (pro ὀπότερος) uter. 22, 84.

ὀππως, (pro ὀπως) ut, quomodo. φθελγῶμαι, ὀππως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 117. εἰπὲ, ὀππως εὐνὸν Νεμέης εἰσῆλυθε χῶρον. 25, 182. ὀππως ἐκράανθεν. (pro ἐκράανθησαν.) 25, 196. ὀππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδῶν. 28, 6.

ὀπτιῖν,

IN THEOCRITVM.

ὀπτεῖν, torregere. αἶκεν τὸν Λυκίδαυ ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσεται. 7, 55. ἀνίκα τὰν κραδίαν (subaudi κατὰ) ὀπτεύμενος (pro ὀπτεύμενος) ἀλμυρὰ κλαύσεις. 23, 34.

ὀπτεσθαι, videre. πόκα τῆνος ἔλχιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει. (in nov. est ὀπώπει) 4, 7. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας δρῶ, τὴς μήποτ' ὕπωπα. 22, 55. ἦν τέκνης φίλα τέκνα, ὅσον φάος ὕψαι (pro ὄψη, videbis) υἷας. 27, 31.

ὀπτος, affatus, tostus. ἤρατο μὲν καὶ τῆνος ὀπτῶ ἀλιόρω. (pro ὀπτῶ ἀλιόρω.) 14, 7. κρέκ ὀπτᾶ. 24, 135.

ὀπύσειν, uxorem ducere. 22, 161.

ὀπυπέναι. v. ὕπτισθαι.

ὀπώρη, (pro ὀπώρα) ausumptus. πάντ' ὥσθεν θέρους μάλα πόνος, ὥσδε δ' ὀπώρης. 7, 143. τυρός ὃ λείπει μ' ὅτ' ἐν θέρει, ὅτ' ἐν ὀπώρη. 11, 36.

ὅπως, ut, quomodo. αὐτίς ὅπως τάση Διομήδεος ἄσπον Ιοῖσα. 1, 112. ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέσσι φυλάξῃ. 6, 24. ὅπως μὴ γείτονες ὅμως ἀλλάλαις. 15, 9. εὐθὺς αὖσεν, ὅπως κακὰ θηρεῖ ἀνέγνω κοίλῃ ὑπὲρ σάκεος. 24, 23. νῦν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. εἰπὶ, ὅπως ὁλοὺν τόδε θηρίον αὐτὸς ἐπιφύας. 25, 181.

δρᾶν, videre. τοὶ τέττιγες, δρᾶτε (pro δρᾶτε, videte) τὸν αἰκίλον ὡς ἐρεθίσθω. 5, 110. ὅρη (pro ὅρη, vide) φίλος, εἴ τοι ἄ-

ρίσκει. 7, 50. ὅς δρᾶσαι γὰρ εἴσιν. 9, 35. ἐς πάντεσιν δρᾶν. 11, 18. ἄμχερ ἐπ' ἄμχερ δρᾶσά (δρεῦσά πον.) με λιπτόν ἐόντα. 11, 69. ὅδ' ὀπὸτ' ὀρετάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον δρᾶν. 13, 12. ἐὰρ δρᾶσιν (pro δρᾶσιν) Νυχτα. 13, 45. ὅρη (pro ὅρη, circumspice) δίφρον αὐτῇ. 15, 2. ὅρη γύναι, ὡς ποθορῇ τῷ. 15, 12. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας δρῶ, τὴς μήποτ' ὕπωπα. 22, 55. τοῖόςδ' (subaud. εἰμι) οἶος (οἶον πον.) δρᾶς. 22, 59. ἐγγυς δρᾶς. 22, 69. ὀρεμα θηρεὺς δρᾶν. 25, 63. τὰ ὅχ δρᾶντι (pro δρᾶσι, vident) βέβαλοι. 26, 14. καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκον δρᾶν. Ep. 12, 4.

δρατὸς, qui cerni potest. 7, 114.

ὀργᾶ. (pro ὀργῇ) φέρω ὑποκάρδιον ὀργᾶν. 20, 17. ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. 23, 14. ἐξ ὀργᾶς (ut in nov. est, sed vet. legit ἐξόρπαξ) ἐρεθίζεται μάλλον ἐρατὰς. 23, 15.

ὀργια, sacra Bacchi. σὺν ἐτάρῃ ποσὶν μανιώδεις ὀργια βάκχε. 24, 13.

ὀρέγισθαι, appetere. τις τῶν τραφερῶν ὀρέξατο. (scil. τὴν ἐδωδὴν.) 21, 44. ὀρεατι προβολαίῃ ἀνδρὸς ὀρέξασθαι. 24, 124.

ὀρεγγύναι, porrigere, praeberere. ὅκ' αὐτῇ τὰν σύριγγ' ὀρεξα. 5, 135.

ὀρεν, excitare, concitare. κινὰ πέλωρα δὴν κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας ὀρεσεν ἐπὶ πλατὺν ὕδαν. 24, 15.

INDEX

ῥεῖσθαι, surgere. ὅδ' εἰ μέσον
ἄμαρ ῥοίτο. 13, 10.

ῥεχθεῖν, fremere. 11, 43.

ῥεῖᾱ, adverb. recta. 22, 66.

ῥεῖδς. μέγα ἄχθομαι, εἰ τὴν
με τολμῆς ὕμνασι τοῖς ῥεῖδοις πο-
τιβλέπεν. 5, 36. ὅδ' ἐδν (ὅτε
τὸν πον.) ὕμνον ἄγειν ῥεῖδν δύναι.
10, 2. ῥεῖδς ἀνέστη ὁ πυρρῶδς.
15, 53. ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ῥε-
ῖδς ἀνέστη. 25, 149. ῥεῖδν ἀείρας
ἄπνευστον. 25, 270.

ῥεῖδν, erigere. ἐνθα μάχη
δριμεῖα πάλιν γένετ' ῥεῖδνέντος.
22, 107.

ῥεῖρεῦεν, mane vigilare. τὸν
πιδν πρίπει λιμνηδὸν ἐρωτὰ μυθίσδε
τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ἐρεῖρευσεν.
(pro ῥεῖρευσῇ.) 10, 58.

ῥεῖρις, matutinus. 7, 123.

ῥεῖρος, diluculum. τὸ ποτ'
ῥεῖρον (in nov. est τὸ πότορρον)
εἰ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα
(τᾷ κάλπιδι πον.) κηρία βάψαι.
5, 126. παῖδα ἐᾶν παῖσδε ἐς
βαθρὸν ῥεῖρον. 18, 14. νεύμεθα
(pro νεύμεθα, redibimus) καμ-
μεις (pro καὶ ἡμεῖς) ἐς ῥεῖρον.
18, 56. ῥεῖρις τρίτον ἄρτι
τὸν ἐσχατον ῥεῖρον αἶδον. 24,
63.

ῥεῖρων, nomen viri. Ep.
8, 1.

ῥεῖδς, recte. 25, 180.

ῥεῖγνᾶσθαι, extendere bra-
chium ad aliquid apprehen-
dendum. ῥεῖγνᾶτο νεοκλῶτῃ τε-
λαμῶος. 24, 44.

ῥεῖμαλς, malum montanum.
ὅδ' ἀκύλοις ῥεῖμαλίδες. (subaud.
εὐμβληταί εἰσι.) 5, 94.

ῥεῖνεν, excitare, concitare,
turbare. ῥεῖνθι πλῆον, ἢ πρην.
22, 89. αἱ τῶδε ἔργον ἔρεξαν ῥεῖ-
ναντος Διονύσου. 26, 37.

ῥεκος, iusjurandum. ῥεκον
ἐγώ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ. (ῥαῖ-
ρῶ nov.) 21, 62. ὁμοσσεῖ τοι
μέγαν ῥεκον. 22, 132. ἀμὴν γά-
μος ὅτος ἐν ῥεκῷ, nobis hae nu-
ptiae iurejurando sunt confir-
matae. 22, 148.

ῥεκνέιν, vehementer cu-
pere. φευγέμεν ῥεκνέινων. 24,
26.

ῥεκν, impetu ferri, irruere,
incitare. αἶψα φεύγειν ὤρ-
μάθῃ (pro ὤρημάθῃ) ποτὶ σᾶμα
πατρὸς. 22, 199. δαϊδάλεον ὤρη-
σε μετὰ ξίφος. 24, 42.

ῥεκνᾶ, tenuis funiculus pi-
scatorius. ῥεκνᾶ. 21, 11.

ῥεκν, impetus. ἐσχεθε ῥε-
κνῆς παῖδα ποσειδάονος. 22, 96.
πρῶτοι τοῖγε μάχηνδε κατὰ χροδς
ῥεσαν ῥεκν. (in nov. est ὁδμην.)
25, 136. τηλῶ μὴ πῆδησεν ὕψ'
ῥεκν. 25, 251.

ῥεκος, portus. εὐπλοον ῥεκον
ἴκοιτο. 7, 62. εἴσω ῥεκον ἐθεντο
προποντίδος ad portum Propon-
tidis appulerunt. 13, 30.

ῥεκνξ, avis. ταὶ ἐπὶ δένδρῳ
(δένδρῳ nov. pro δένδρῳ) ῥεκνξες
λαλαγεῦντι. (pro λαλαγήσει.) 5,
48. μοισᾶν ῥεκνξες. (i. e. ποε-
tae) 7, 47. ἀλκυόνες, γλαυκαῖς
νηρηῖσι ταί τε (ταὶ τὰ nov.) μά-
λισα ῥεκνξων ἐφίλαθεν. 7, 60. ῥε-
κνξων φοινικολόφων τοιοῦδε κυδοι-
μοί. 22, 72. εἴτ' ἂν ῥεκνξέσσιν
ἐοικῶ-

δοκῶντες ὅτε λίγρι γεινόμεθα. 22, 73.

ὄρνις, avis, gallus. ὄρνισιν ὑσπλαγξ. (scil. φοβερόν κακόν ἐστι.) 8, 58. ὁ ὑψόθεν ἐκλαγε φωνῇ ἐς τρεῖς ὑπὸ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. 17, 72. ὄρνιθες (galli) τρίτον ἄρτι τὸν ἐσχατον ὄρθρον αἰείδον. 24, 63.

ὀροδαμνίς, furculus, ramusculus. τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεύοντες ἔχον (pro εἶχον) πόνον. 7, 138.

ὄρος, mons. κῆξ (pro καὶ ἐξ) ὄρεων τοὶ σκῶπες ἀηδέσι γαρυσχαίντο. 1, 136. ταί μοι αἴγες βόσκονται κατ' ὄρος. 3, 2. εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπει, μὴ ἀνάλιπος ἔρχοι, βάττει· ἐν γὰρ ἔρει, ῥάμνοι τε καὶ ἡσπάλαθοι κομῶντι. (pro κομῶσι.) 4, 56. 57. ὅστις ἐρευνῇ ἴσον ὄρεος (pro ὄρεος) κορυφῇ τιλίσει δόμον Ὠρομέδοντος. 7, 46. τῷδ' ὅ, τι πρὶν ἐν ἔρει τὸ μελύδριον ἐξεπύνασα. (subaud. αἰέσω.) 7, 51. χῶς (pro καὶ ὡς) ὄρος ἀμφεπολεῖτο. 7, 74. ὑακίθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. 11, 27. τὸν ἄδρα μῆτε κατ' ἄστρ, μῆτ' ἐν ὄρει φιλέοις. 20, 45. παντοῖον ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36. ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν. 25, 221. τρεῖς θιάσους ἐς ὄρος ἄγαγον. (ducebant, 3. plur.) 26, 2. ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ ὃ πένθημα, φέρουσαι. 27, 26. τάλικας ἀρτιπαγεῖς ἐν' ὄρει. Ep. 3, 2.

ὀρεῖν, ignuere. φράζειο (φράσδειο πον.) μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ κνήμεισιν ὀρεῖσθαι ἐξ ἁλὸς ἐρχομένης.

6, 13. ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐκ' ἀλλάλοισιν ὄρεσαν. 22, 142.

ὄρπαξ, (pro ὄρπηξ) ramus, furculus. τοὶ ἐκέχυντο ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἐρασθε. 7, 146.

ὄρπηξ, ramus. ὄρπηκας κάμπτησιν (pro κάμπτη) ἐρευνῇ εὐκείνοιο. 25, 248.

ὄρρ' pro ὄρρα. 24, 42.

ὀρτάλιχος, pullus anium. ὁδ' ὀπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὄρρην. 13, 12.

ὀρύσσειν, fodere, effodere. ἐνθῶν τὰν κυκλάμινον ὀρυσσεῖ (effodi, in imperativo) νυν (νυνον.) ἐς τὸν ἄλυστα. 5, 123.

ὀρφανίζειν, privare. πᾶνα τὸν αἰγιόβοταν ὀρφανίσωμεν ὕπνῳ. Ep. 5, 6.

ὀρφνη, tenebrae. ἀμφιλαφὲς πατὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὀρφνης. 24, 46.

ὀρχισθαι, saltare. ὠρχεῖντ' (pro ὠρχῶντο) ἐν μαλακῇ ταὶ πόδες αὐτίκα ποῖα. 6, 45.

ὀρχομενός, nomen urbis. αἰμινύειον ὀρχομενὸν φιλέοισαι. 16, 105.

ὄρχος, ordo vitium. ἃ μὲν ἀν' ὄρχως (pro ὄρχος) φοιτῇ. 1, 48.

ὄς, (pro ἑός) suus. ἐν πατέρ' ἐκ πόντοιο Πισσιδάωνα κικλήσκων. 22, 133. Ἀμφιτρεύων ἐν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν αὐτὸς. 24, 119. εἰ δ' μὲν κατὰ ἄστρ μὲν παρὰ οἷσι πόλινταις. 25, 45. βασιλεῦσιν εἰδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν. (pro αἷς.) 25, 58. χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν. 25, 76. ἥλιος ὃ

I N D E X

παιδί τὸδ' ἔξοχον ὥπασε δῶρον. 25, 118. τῶν προφέρεισκε βίηφι τε καὶ σθένει ᾧ. 25, 138. σήμερον προδίδεμος ἔτιχεν εἰς ἡν. 25, 223.

ὄσδειν, (pro ὄζειν) olere. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. I, 149. σαι τραγῆϊαι ταὶ παρὰ τὴν ὄσδοντι (pro ὄζειν) κακώτερον ἢ τὴν περ ὄσδεις. 5, 52. πάντ' ὥσδεν θέρεις μάλα πόνος, ὥσδε δ' ὁπώρης. 7, 143.

ὄσων, adv. quantum. ὄσων αἶγες ἐμὴν φίλαι, ὄσων ἀπέσβας. 4, 39. φοίνικα ὄσων (usque ad) λόφον ἵκετ' ἀκωκῇ. 22, 195.

ὄσος, quantus, quicunque. μισθῶν ὀρνίχες, ὄσοι ποτὶ χῖον κοιδοὺν ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι. (pro μοχθίζουσι.) 7, 47. ἔτις τόσα φύει, ὅσα χθαρμαλὸς Αἴγυπτος. (in nov. est χθαρμαλὸς Αἴγυπτος, et refertur ad sequeis Νεῖλος.) 17, 79. ψεύδονται (ψεύδοντο nov.) πάντες, ὄσοι τὰς νύκτας ἐφασκον τῷ θέρει μινύθειν. 21, 22.

ὄσωνπερ, adverb. quantum. 17, 66.

ὄσοιπερ, quicunque. ὄσαις περ (scil. ὀρνίθιν) ἐξ ἁλὸς ἄγρια, quaecunque aves e mari victitant. 7, 60.

ὄσσα, (pro ὅσα) quomodo. ὄσσα ἀπὸ σκελῶν ἐδροςρόφοι Ἄργεθον ἄνδρες ἀλλήλους σφάλλοντι (pro σφάλλουσι) παλαίσμασιν, ὄσσε τε πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. 24, 109. 110.

ὄσσίχος, quantulus, quam parvus. ὄσσίχον ἱστὶ τὸ τὺμμη. 4, 55.

ὄσσοις, oculus, ἔκ' ὄσσαν λιὸν παρὸν σέλας. 23, 8. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσαν. 24, 73. περιγληνώμενος ὄσσοις. 25, 241.

ὄσσοις. (pro ὄσσοις.) τυτθὸν ὄσσον ἄπωθεν (non procul inde) ἀλιτρεύτοιο γέροντος. I, 45. τόσσον ἔχοι λάθας, ὄσσον πόκα θαλάσσεα φαντὶ ἐν Δίᾳ λαοθῆμεν εὐπλοκάμῃ Ἀριάδνας. 2, 45. ἡδὲ τι φωνᾶσαι δυνάμην, ἡδ' ὄσσον ἐν ὕπνῳ κυζῶνται φωνεῦντα φίλων ποτὶ ματέρ' τέκνα. 2, 108. ὄσσον θέλω κύτθ'· 8, 7. τῷ θέρει (θέρεις nov.) φεύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, ὄσσον ἐρῶν τι (tu nov.) πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκῆειν. 9, 13. ὄσσον ἐμὴν μῶσαι φίλαι. 9, 35. ὄσσον ἥαρ χειμῶνος, ὄσσον μῆλον βραβύλοιο ἡδίων, ὄσσον οἷς σφίττης λασιωτέρη κερὸς, ὄσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς, ὄσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὄσσον ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος κοιδοτάτη πετεινῶν· τόσσον ἐμ' εὐφρηνάς σὺ φανείς. 12, 3. 4. 5. 6. ὄσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ κοῖδιμος αὐτὸς ἐγέντο. 13, 9. δάκρυε, ὄστα θέλεις. 15, 41. περὶ τὰς θύρας ὄσσοι ὄμιλος. 15, 65. εἴδατα, ὄσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθᾷν πορεύονται. (ποιεῦνται nov.) 15, 115. ὄσσα ἴσκει. (pro ἴσκει, novit) 15, 146. ἐκ' ἀόνι κύματα μετρεῖν, ὄσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾷ ἀλός ὥθει. 16, 61. ῥέξας, ἢ Ἀχιλῆος ὄσσον μέγας. (subaud. ῥέξας) 16, 74. ἄνθεα εὐώδη, ὄσσ' ἕκρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. 22, 43. ἔκ' αἰεὶς

IN THEOCRITVM.

αἰεὶς, παίδων δ νεώτερος ὅσον αὐτεῖ.
24, 37. ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων
μυθήσομαι, ὅσ' ἐρεῖνεις. 25, 3.
τὰς λάεσσιν ἀπὸ χθονὸς ὅσον
(tantummodo) αἰέρων φευγέ-
μεν ἅψ ὀπίσω δευδίσσετο. 25, 73.
νέφη ὑδατθέντα, ὅσσα τ' ἐν ἑρανώ
εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσι. 25,
90. ὅσον περ τοκάδος τελέθει
μύκημα λεαίνης. 26, 21. φιλέει,
ὅσσα σάοφρονες. (subaud. φιλεῖσι.)
28, 14.

ὄστέον, os, ossis. τὰ Δελφίδος
ὄσέα πάσσω. 2, 21. et 62. αὐτὰ
(sola) λοιπὰ ὄσ' ἐτ' ἤς (pro ἤν)
καὶ ἄεσμα. 2, 90. ὅς με κατα-
σμήχων καὶ ἐς ὄστέον ἄχρῃς ἰάπτει.
3, 17. τήνας τὰς πόρτιος αὐτὰ
λέλειπται τώσέα. (pro τὰ ὄσέα.)
4, 16. ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρπτος ὕπ'
ὄστέον αἰθετ' ἔρωτι. 7, 102. πᾶν
ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὄστέον. 22,
105. βίη σειςθέντος ἐν ὄσέω ἐγ-
κεφάλαιο. 25, 261. ἀνίκα τήνας
ὄστέον ἡδὲ τέφρα λείπεται. Er.
6, 6.

ὅστις. τίς, (subaud. ἐστὶ) ὅτῃ
(pro ὅτῃνι) χεῖρας καὶ ἱμῆς συν-
ερείσω ἱμάντας. 22, 68. θηεῖτο,
ἦντινὰ οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθειτο
νομῆς. 25, 109. ὅ, τι (pro
ὅ, τι) με πρῶτον ἀνέρεν. 25, 193.
ἡδὲ ἀνδρώπων τις ἐὼν φαινόμενος,
ὄντιν' ἐροίμην. 25, 219.

ὄστρακον, testa conchae. τήνω
τρεμβῶ καλὸν ὄστρακον. (scil. ἔδω-
κα) 9, 25.

ὅ, τι. (pro ὅ, τι) v. ὅστις.
ὅττι, (pro ὅτι) quod, quam.
τῷτο τὸ λαῖον εἶη κάρπιμον ὅττι
μάλισα. 10, 43. ὅττι σφέων κρο-

νίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. 17,
24. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκα
τραύματα ποιεῖ. 19, 5. ὅττι με
τὸν χερσίντα κακὰ μωμήσαθ' ἐταί-
ρα. 20, 18.

ὅτῃ. (pro ὅτῃνι) v. ὅστις.

ἔ, (pro ὅθι, ubi. 1, 105.

ἡας, augis. σκληραῖσι τεθλασ-
μένος ἡατα πυγμαῖς. 22, 45.

ἡδαμὰ, nunquam. 10, 8. 9.
10.

ἡδας, terra, pavimentum.
πρὸς ἡδας πτέρηνσι πόδας περιεῖς
ἐπίεζον (premebam) ἡραῖς ἐπι-
βας. 25, 268.

ἡδέποκα, (pro ἡδέποτε) nun-
quam. νῦν δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ τέ-
νιν ἡδέποκ' εἶδον. (vidi) 2, 157.
χωρὶς ἡδέποκ' ἤς, (pro ἤν) nun-
quam ab eo discedebat. 13, 10.

ἡδέποτε. (vel.) 2, 4. vid. πο-
θήκειν.

ἡδδς, limen. ἐρεισάμενος ἐπὶ
τοίχῳ ἄχρῃ μέσων ἡδδν φοβερόν
λίθον. 23, 50. δράκοντας ὤρσεν
ἐπὶ πλατῶν ἡδδν. 24, 15.

ἡθαρ, uber. παντᾶ γάλακτος
ἡθατα πλήθυσιν. 8, 42. τὰ ἡθατα
πλήσατε πᾶσαι. 8, 69. ἡθασι.
(pon.) 8, 57.

ἡκλ, ionice pro ἡκλ. ἡδεῖ,
ᾧ τε χρῆ χαλεπαίνεμεν, ᾧ τε καὶ ἡκλ.
25, 81. ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
εἴτ' ἐτόμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ
ἡκλ. 25, 178.

ἡλόμενος, noxius, perniciosus.
τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυ-
κται ἡλομένοις ὀφίεσσι. 24, 29.

ἡλος, tener, mollis. ἡλαν πο-
εὶν διελάκτισε χλαῖναν. 24, 25.

ἡλυμο

I N D E X

ἑλυμπος, (pro ὀλυμπος) coelum. ἀπ' ἑλύμπτω (pro ἑλύμπτω) μολοῖσα. 20, 38.

ἕνεκα, quoniam. ἕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ σόματος χεῖ, νέκταρ. 7, 82. γινώσκω, τίνας ἕνεκα φεύγει. 11, 30. ἕνεκά μοι λασία ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὧτος τέταται ποτὶ θῶτερον (pro τὸ ἕτερον) ὥς μία μακρά. 11, 31. ὅθ' ἕνεκα πολλὰν ἐν ἄλλοις βυσὶν ἰὼν λάμπεσκεν. 25, 140.

ἕνεκεν, quia, nam. ἕνεκεν ἐστὶ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διδος ἔρνος. 7, 43. ἕνεκεν ἡρώση τριακοντάζυγον Ἀργῶ. 13, 74. ὅθ' ἕνεκεν αὐλὴν ἔρυντο, αὐτῇ ἡ παρεόντος. 25, 76. ἕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὀλισσε θηρίον, αἰνολέοντα. 25, 167.

ἕνομα, (pro ὄνομα) nomen. αἰνῆσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν ἕνομ' ἀκῆσθ. 27, 39. ἕνομα σὺν λέγει τῆνο· καὶ ἕνομα πολλάκι τέρεπει. 27, 40.

ἕξ, pro ὁ ἐξ. 25, 180.

ἕποτε, nunquam. ἕποτε νικασεῖς μ', ἢδ' εἴ τι πάθεις τύ γ' αἰδῶν. 8, 10. τέκνα ἕποτ' ἰοικότα πατρὶ. 17, 44. ἕποτ' ἀκῆει. (in nov. est ἡ ποτακῆει.) 20, 32. μῦσαν ὀθνεῖν ἕποτ' ἐφελκυσάμην. Ep. 22, 4.

ἕπω, nondum. ἕπω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσων ἀνδρὶ γυναῖκα. 17, 38. ἕπω τὸν μέσarton δρέμον αἰνεῖν ἄρμα σελάνας. 21, 19.

ἕραϊος, posterior. πρὸς ἕδας πτέρνησι πύδας τρεῖς ἐπίεζον (premebam) ἕραϊος ἐπιβάς. 25, 269.

ἕραϊδης, coelicola. εἴθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει ἕραϊδῃσι. 17, 22.

ἕρανιος, coelestis. ἰλάσκεο τὴν θεὸν ἡπῶν ἕρανίαν. Ep. 13, 2.

ἕραϊων, coelicola. τῶν ὑπέρτεροι ἕραϊωνες ἔσσονθ', ὥς ἐβέλευσεν. 12, 22.

ἕρανός. ἀνίκα ποτ' ἕρανὸν ἔτρεχον ἵπποι. (scil. ἡλίω) 2, 147. ἐς ἕρανὸν (αἕρανὸν πον.) ὕμνιν ἀλεῦμαι. 5, 144. ὥς ὅτε πυρὴς δὲ ἀπ' ἕρανῷ ἤριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον. 13, 50. ἕκω μῆνας ἄγων ἔκαμ' ἕρανός, ἢδ' ἐνίαυτός. 16, 71. δύνοντα καὶ ἕρανῷ ἐξανιόντα ἄστρα βιαζόμενα. 22, 8. πολὺς ἐξ ἕρανῷ ὕμβρος νυκτὶς ἐφερέπυσας. 22, 14. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἕρανὸν ἄστρα φέροντα ἀμβάλειν, τεὸς ὕψος. 24, 77. νέφη ὕδαττόντα, ὅσση ἐν ἕρανῷ ἡσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσι. 25, 90.

ἕριος, vento secundo proficiscens. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ἕριον. 24, 93. (sed huc non pertinet.)

ἕρος, (pro ἕρος) mons. ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιτος ἀπ' ἕρος. 1, 77. ἐν ἕρεσι (ὠρεσι πον.) μάλα νομίσων. 3, 46. ἤης Ἠδωνῶν ἐν ἕρεσι χήματι μέσση. 7. III.

ἕρος, ventus secundus. 13 52.

ἕρος, idem quod ἕρος, limites, terminus. ἕρος ἴσασι φυτοσκάφοι. 25, 27.

ἕτι πω, pro ἕδαμῶς, nullo modo. 1, 62.

ἕτος, in vocativo, heus. βέντιθ' ἕτος. 5, 76. ἕκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἕτος ὁ κώναρος. 5, 102. ἕτος

IN THEOCRITVM.

ἔτος δ λευκίτας δ κορυπίλος. (κορυπίλος πον.) 5, 147.

ὀφήλην, debere. 2, 130.

ὀφέλλην, augere, adjuvare. ἔθνεα μυρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελόμενον διδς ὕμνη. 17, 78. οἱ (ei) αὐτὲς ὕφειλε (pro ὀφείλει) διαμπερὲς βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120.

ὕφελος, utilitas. ὦν ὕφελος τι. 13, 18. ὕφελος (gloria) μέγα γηναμένοισι. 17, 35.

ὀφθαλμός. τάκεται ὀφθαλμός. (pro ὀφθαλμός, subaud. κατὰ.) 1, 88. τάκειαι ὀφθαλμός. 1, 91. ἄλλεται ὀφθαλμός μεν δ δεξις. 3, 37. πόκα τήνος ἐλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη. (ὀπώπη πον.) 4, 7. ἥς ὀφθαλμός ἐπέτι. 11, 33. καϊόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνεχομένου καὶ τὸν ἐν ὀφθαλμῷ, τῷ μοι γλυκερώτερον ὕδην. 11, 53. ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπει. 24, 18. πάντῃ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25, 233. δηνὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθῆν. Ep. 11, 2.

ὄφης, serpens. ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκατο ἐκ παιδός. 15, 58. τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται ἐλομένοις ὄφισσι. 24, 29.

ὄφρα, ut, quo. ὄφρα κε, κ' ἢν (pro καὶ ἐν) αἰῶνα κεκρυμμένος, ἐθλὺς (ἐθλὺς πον.) ἀκῆσης, ut etiam post mortem bene audias, bonam famam consequaris. 16, 30. ὄφρα κῆσιν ἄμα σφίσι ἀρχίος ἦν. 25, 190. ἔρκος ἐνυαλίη ταμείχρους ὄφρα μοι ἦν. 25, 279. πλύνης χήλια

σῆος; (pro σῆ) δίδω πάλιν, ὄφρα φιλάτω. 27, 6.

ὄφρυς, supercilium. ἔνεκά μοι λασίχ' ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὧτος τέταται ποτὶ θῶτερον (pro τὸ ἕτερον) ὥς μία μακρὰ. 11, 31. λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὄφρυσι λάμπει μελαίναις. 20, 24. μέσσας εἰνδς ὕπερθε κατ' ὄφρυς ἤλασε πυγμῇ. 22, 104.

ὄχιύν, coire. ἦ τιν' ὄχιύσης τῶν αἰνῶν; φλασῶ τυ. 5, 147.

ὄχιος, veslis, repagulum. τριβρὺς θυρῶν ἀνακόψατ' ὄχιος. 24, 49.

ὄχθη, ripa. δρύες, ἡμέρα αἶτε φύοντι (pro φύσει) παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. αἶ νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' ἐλισσύντος. (scil. βόσκονται.) 25, 9.

ὄχλος, turba, multitudo. μόλις ὕμνῳ ἐσώθην πολλῷ ὄχλῳ. 15, 5. ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος. 15, 44. ὄχλος πολὺς (ὅσος ὄχλος πον.) ἄμμιν ἐπιέρῃ. 15, 59.

ὄχνη, ripum. ὄχνη μὲν παρ' ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλῶς ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7, 144.

ὄψ, vox, cantus. ἀηδονίδες, μέλπουσιν τέρμει τῶν μελίγηρυν ὄπα. Ep. 4, 12.

ὄψαμάτης, usque ad vesperam metens. μίλων ὄψαμάτα. 10, 7.

ὄψιγονος, fero genitus. ἀπέρησιν ἐλισσέθην περὶ παῖδα ὄψιγονον. 24, 31.

ὄψις, visum, somnium. λίγε μοι ποτὲ νυκτὸς ὄψιν. 21, 38. ἴσα ψεύδεσιν ὄψης. 21, 64.

I N D E X

Π.

πα, diſtio enclitica. ἡ πα ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα ἀμέλγεις. 4, 3. ἄρα γέ πα τήνον τὸν ποιμένα τοῖον νέκταρ ἐπῆκε. 7, 151.

πα, pro πα, ubi. πα ποκ' ἄρ' ἡθ' (ἡθ' nov.) ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πα ποκα νύμφα. I, 66. πα μοι ταὶ δάφναι, φέρε θέσυλι, πα δὲ τὰ φίλτρα; 2, I. ἀκλάξ τὰς μεγάλας πα λάρνακος. 15, 33.

πα pro ποῖ, quo, quorū. πα τὰς φρένας ἐκπετότασθαι. 2, 19. et II, 72. πα δὴ τυ μεσαμέριον πύδας (πύδα nov.) ἔλκεις. 7, 21.

παγή, (pro πηγῇ) fons. ἀδύτι τὸ ψιθύρισμα ἃ πίτυς τήνα, ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεσθαι. I, 2.

παγήνη. vid. πηγύναι.

πάγχυ, omnino, magnopere. ὦ ἐπὶ (ἐπὶ nov.) πάγχυ μέλη πατρώϊα πάντα φυλάσσω. 17, 104. πέπληντο πάγχυ γάλακτος. 25, 105. πάλαμ τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μύθον ἀκύσας. 25, 162.

παῖαν, cognomen Apollinis. ὦ παῖαν. 5, 79. et 6, 27. ταὶ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν (sc. κῆνται) πύθιε παῖαν. Ep. I, 3.

παίγνιον, lusus. ἐξ ἀπάτας κροταμένοι ἄνδρες ἐπαῖσδον κακὰ παίγνια. 15, 50.

παιδεύην, docere, instituere. ὦδε Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132.

παιδικός, puerilis. κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. 23, 32.

παιδίον, puer. τὸ παῖδίον ἢ πρὶν ἀνάστην φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιτον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. (καθίξοι nov.) I, 50. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παῖδι βέλλει. 23, 5.

παιδογόνος, generator. φάλητι παιδαγόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 4.

παίζην, ludere, joculari. ἐπαίξεται τις. 14, 22. χρυσῷ παίζουσ' (in nov. est παῖσδοις) Ἀφροδίτα. 15, 101.

παῖων, cognomen Apollinis. ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον δὲ τῷ παιήονος υἱός. Ep. 7, 1.

παῖς, puella. μ' ἃ παῖς ποθ' ορεῖσθαι λέγει. 5, 85. τῷ παῖδι ταῦτα φυλάσσω. 5, 105. φράζω, (φράσδεο nov.) μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ κνέμαισιν ὀρέσῃ ἐξ ἄλδος ἐρχομένης. 6, 13. τίς τὴν (τοὶ nov.) τῶν (τῶν nov.) παῖδων λυμνίεσθαι. 10, 15. Μῶσαι Πιερίδες, συναήσατε τῶν ῥαδιάν μοι παῖδα. 10, 25. ἵππων καὶ τὸν ψυχρὸν ὕφιν ταμάλιτα δεδοίκα ἐκ παιδός. 15, 59. παῖδα ἔαν σὺν παισὶ φιλοσόφῳ παρὰ μητρὶ παίσδην ἐς βαθὺν ὄρεθρον. 18, 13.

παῖς, puer. ὅν ποκ' ἐόντα παῖδ' ἐτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 37. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοις ἐχὼν πόθον. 7, 99. μὴ τὴν τι παῖδες Ἀρκαδιοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾷ τε καὶ ὤμῳ τανίκα ματίσδοιεν. 7, 106. καὶ (pro καὶ οἱ) μὲν παῖδες αὖσαν. 8, 28. καὶ μὲν παῖδες ἄηδον. 8, 29. ὕλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κῆνα διαίτα. 12, 34. Ἀμφιτρώωνος δὲ χαλκιοκάρδιος υἱὸς ἦρατο παῖδες τῷ χειρύτες Ἰλα.

IN THEOCRITVM.

ἴλα. 13, 6. ὡς αὐτῷ κατὰ θυ-
μὸν δ παῖς πεπονάμενος ἦν. 13,
14. πασάν ἐρώς ἀπαλὰς φρένας
ἀμφεκάλυψεν Ἀργήνῃ ἐπὶ παιδί.
13, 49. Ἀμφιτρωνιάδας ταρασ-
σόμενος περὶ παιδί. 13, 55. Ἐκτῶρ,
ἑκάβας δ γεραίτερος ἥκατι παί-
δων. 15, 139. παῖσι (filiis) θαρ-
σήσας σφιστέροισιν ἐπιτρέπη οἶκον
ἅπαντα. 17, 40. ἥς ἕνα (ὁμὰ
πον.) παιδί κάθευδε. (dormivit.)
20, 39. ὦ κρονίδαί, διὰ παῖδα
βοηζόμενον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20,
41. ἔχεθ' ἐρμῆς παῖδα ποση-
δάωνος. 22, 97. ὃ μὲν ὑδὲ τὸν
ἄλλον ἐφ' ἐσίῃ ἦδε πατρὶν παί-
δων Λαοκόσσα, φίλον γάμον ἐκ-
τελέσαντα. 22, 206. ἄγριε παῖ,
καὶ θυγὴν. 23, 19. λάϊνε παῖ,
καὶ ἔρωτος ἀνάξιε. 23, 20. τὴν
παῖ καὶ τὴν τῆτο πανότατον ἀδύ τι
ῤέξον. 23, 35. παῖδός ἐπενάχε-
το φωνά. 23, 61. ἀπτομένα γύ-
να κεφαλᾶς παίδων. 24, 6. ὅτε
δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἤλ-
θον. 24, 20. ὃκ αἰὶς, παίδων
δ νεώτερος ὕσσον αὐτῇ. 24, 37.
τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνήαν θέτο χλαῖ-
ναν παῖδα. 24, 62. ἔφα παῖδα
κωνῆν τετὸν ἠθελον αὐτοί. 24, 90.
ὑγράμματα τὸν παῖδα γέρον Λίνος
ἐξεδίδαξεν. 24, 103. ὦδε Λυγίης
σφωιτέρῳ σὺν παιδί, βίη φυλῆος
ἀγαυῆ, χθιζὸς ἐλήλυθεν ἀπ' ἁ-
ΐσος. 25, 55. μάτηρ κεφαλὰν
μυκήσατο παῖδός ἐλοῖσά. 26, 20.
εὐτερέων παίδεσσι τὰ λῶϊα. (sub-
aud. συμβαλὴν.) 26, 32. οἶνος,
ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθία.
29, 1. πολλὰ ποττᾶν (pro πο-
τῖ τᾶν) ζῶν τοῖς παισὶν ἦπε χρή-
σιμα. Ep. 17, 9.

παῖδων, (dor. pro παίζων)
ludere, jocari. παῖδης, ὡ γὰρ,
(pro. ὡ ἀγαθὸς) ἔχων. 14, 8. τὸν
μικρὸν παῖδα (lude) λαβοῖσα.
15, 42. ἐξ ἀπάτας κεκροταμέ-
νοι ἄνδρες ἐπαισδον κακὰ παίγνια.
15, 49. χρυσῶ παῖδοις (ut
pon. habet, sed in vet. repe-
ritur παίζουσ') Ἀφροδίτα. 15,
101. παῖδα ἔχον σὺν παῖσι φιλο-
σύργῃ ματρὶ παῖδων ἐς βαθὺν ὕρ-
θρον. 18, 14. ὡς ἄγρια (ἐγρι-
κά pon.) παῖδης. 20, 6.

πακτὰ, caseus. λευκότερα πα-
κτᾶς ποτιδῆν. 11, 20. τὸ γόμα
πακτᾶς γλυκερώτερον. 20, 26.

πακτὶς, instrumentum, quod-
dam musicum. πακτὶδ' ἀνράμε-
νος ἀρξέμεναι τι κρέκην. Ep. 5, 2.
πάλα, olim, quondam, jam-
dudum. ἔχης πάλα, ὡν ἐπεθύμης.
10, 17. ἡ ῥα τὸτ' ἦσαν χρύσειοι
πάλα, ἄνδρες. 12, 16. ναὶ ἐμὸν
γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλα
ὕσσων. 24, 73. πάλα τινὰ πᾶγ-
χυν σέθεν πέρι μῦθον ἀκέσας. 25,
162. Ἀρχίλοχον ἥσιδε τὸν πά-
λα ποιητὰν τὸν τῶν ἰάμβων. Ep.
19, 1.

πάλασμα, luſta. ὅσσα ἐπὶ
σκελῶν ἐδρυσρόφοι Ἀργύθεν ἄν-
δρες ἀλλήλους σφάλλοντι (pro σφά-
λῃσι) παλαίσμασιν. 24, 110. ἃ
ἥς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξ-
εύροντο παλαίσματα εὐμφορα τέ-
χνη. 24, 112.

παλαίστρα. βασιλεῦμαι (pro βή-
σομαι) ποτὶ τὴν τιμαγῆτοιο πα-
λαίστραν αὐρίου. 2, 8. λιπαρᾶς
ἐκτοθε παλαίστρας. 2, 51. τή-
ρησον ποτὶ τὴν τιμαγῆτοιο παλαί-

I N D E X

τραν. 2, 97. ἥς ὑπὸ τᾷσδε μέ-
λων ἄγχοιτο παλαίτρας. 7,
125.

παλάσσην, foedare. ἀμφὶ χαί-
τας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνω,
χαλεπὸν τε πρέσωπον. 25, 225.

παλίγκοτος, iracundus. 22,
58.

πάλιν, rursus, retrorsum.
ἢ δ', ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπὸ νῆον, ἐ-
γνω. 2, 84. ἰδ' αὖ πάλιν ἄδε τοῖ-
ερχη. 4, 48. ὁ δ' αὖ πάλιν. (sub-
aud. ὁχεύην ἄρχεται.) 5, 149.
πάλιν ἂδ' (ἴδε) τὴν κύνα βάλλη.
6, 9. αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν,
ἢ ποθὲρ ἡμι. 6, 25. τὸν ἕτερον
πάλιν ὡς κεν ὁ θεσσαλὸς ἦποι ἀί-
ταν. 12, 14. ὀκνηρὰ πάλιν κε-
γεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ ψυχροῖς ἐν
γονάτεσσι κάρη μέμνοντι (pro μί-
μνησι) βαλοῖσσι. 16, 10. ὅθεν
πάλιν ἔκτετι νότος. 17, 120. ὡς
ἐξ εὐπατρίδων ἥς εὐπατρίδας πάλ-
λιν ἐνθῆ. 18, 53. ξενίων τυχαῶν
πάλιν οἶκαδ' ἰκάνοις. 22, 60. ἐν-
θα μάχη δριμύνα πάλιν γένετ' ὄρ-
θωθῆντος. 22, 107. ἄψ πάλιν
διέλυον. (solvebant, scil. σπῆ-
ρας) 24, 32. ἀμφιλαφῆς πατὰς
ἐνεπλήθη πάλιν ὄρφνης. 24, 46.
πάλιν ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοί-
την. 24, 62. πάλιν μιν ὥσεν ὀ-
πίσσω. 25, 147. πλύνης χήλεα
σῆο· δίδυ πάλιν, ὕφρα φιλάσω. 27,
6. πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
27, 17. τήν πάλιν ἔξελε χῆρα.
27, 50.

παλίκερος, nomen arboris.
κάγκανα ἀσπλάθω ξύλ' ἐτοιμά-
σατ', ἢ παλιέρω. (dog. pro πα-
λύνω) 24, 87.

παλίσειτος, resiliens. χλωρῶ
παλίσειτον (scil. βέλος) ἔμπιστε
ποίη. 25, 231.

πάλλην, vibrare, agitare.
ἐπιστάμενος ὄρου πάλλην. 17, 103.
ἐπάλλετο ὑψόθι χαίρων κωροσύνα.
24, 56.

παλύνην, adspargere, foe-
dare. χά σφριγξ εὐρύωτι παλύνε-
ται. 4, 28.

παμφύλιοι, nomen gentis.
παμφυλίοισι τε πᾶσι καὶ αἰχμη-
ταῖς κιλίκεσσι σημαίνει. (impre-
cat.) 17, 88.

πᾶν, deus pastorum, τὸν
πᾶνα δεδοίκαμες. 1, 16. ὦ πᾶν
πᾶν. 1, 123. ἡξῶ, καὶ τὸν πᾶ-
να. 4, 47. τό τοι γένος πάνεσ-
σι κακοκνάμοισιν ἐρίσθῃ. 4, 63.
ἢ, μ' αὐτὸν (pro μα αὐτὸν) τὸν
πᾶνα τὸν ἄκτιον. 5, 14. τασθῶ
ὀκτῶ γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος.
5, 48. πεμψῶ (scil. τὸ κρέας) καὶ τὸν
πᾶνα. 5, 141. ἤδον, (vidi)
καὶ τὸν πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἀνίκ'
ἔβαλλε. 6, 21. τὸν μοι πᾶν,
Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅτε λέλογ-
χας, ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χῆ-
ρας ἐρήσας. 7, 103. ὦ πᾶν φί-
λε. 7, 106. φεύγω, καὶ τὸν πᾶ-
να. 27, 20. ἢ, μ' αὐτὸν τὸν
πᾶνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλῃς με διώξαι.
27, 35. ναρκῶ, καὶ τὸν πᾶνα.
27, 50. Δάφνις ὁ λευκόχρους ἄν-
θετο πανὶ τᾷδε. Ep. 2, 2. ἀ-
γρεύῃ τυ πᾶν. Ep. 3, 3. πᾶνα
τὸν αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν ὕπνῃ.
Ep. 5, 6.

πάνδημος, vulgaris. Ep. 13, 1.
πανίσδεσθαι, (pro πνίζεσθαι)
stamina e colo deducere. ἔτε

τις

IN THEOCRITVM.

τις ἐν ταλάρῃ πανίσταται ἔργα
τοιαῦτα. 18, 32.

πανόλβιος, omni ex parte
beatus. ὀλβία, ὅσα ἴσται, (pro
ἴσται) πανολβία. 15, 146.

πάντα, adverb. ubique, omni
modo. ἅ δὲ Λύκῃ νῦν πάντα. 14,
47. πάντα καὶ (pro καὶ ἐν) μύ-
θοισι καὶ ἐν προσέδοισιν ἀτηρῆς.
23, 6.

παντᾶ, ubique, undique.
παντᾶ (in nov. est πάντα) ἀμφι
δέκας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκαν-
θος. 1, 55. παντᾶ ἱερ, παν-
τᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γάλακτος
ἕθρατα πλήθουσιν. 8, 41. παν-
τᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδιφόροι
ἄνδρες. 15, 6. παντᾶ παρ' αὐ-
τὴν θλιβομένην (θλιβομένην nov.)
καλύβαν τρυφερὸν προσέναχεν θά-
λασσαν. 21, 17. ἀνέκλυσα χρύ-
σειον ἰχθύν, παντᾶ τῇ χρυσῇ πε-
πυκασμένον. 21, 53.

πάντη, undique. πάντη ὕσσε
φέρων. 25, 214. πάντη διείδρα-
μεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος. 25,
233.

πάντοθεν, undecunque. 17,
97.

πάντοθεν, undique. αἱ (ὡ
nov.) οἱ ὠδήκωντι (pro ὠδήκασιν)
κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴτες. 1, 43.
ἐπάγην δαγυδοὶ καλὴν χρεὼ πάντο-
θεν ἴσα. 2, 110. ἐτώσια χερσὶ
προδηνκὺς πάντοθεν. 22, 103.
πάντοθεν ἠλυσθέντος ὑπὸ λαγόνος
τε καὶ ἰχθύν. 25, 246.

παντοῖος, varius. ἄνθρα μίσ-
γοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρη.
15, 116. παντοῖον (pro παν-
τοῖαν, coriosam) θηγόμενοι ἄ-
γριον ὕλην. 22, 36.

πάντοσε, undique. Ep. 4, 6,
πάντοτε, id. 2, 122.

πάντως, omnino. 2, 128.

πανύστατος, ultimus. καὶ τὸ
πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον. 23, 35.
πᾶσαι. vid. πηγνύουσι.

παδς, affinis, propinquus.
πολλὰς εὐ' ἔρξαι παδν. 16, 25.

παπταίνην, circumspicere.
παπταίνουσα (pro παπταίνουσα) ποτ'
ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας. 6,
28. παπταίνῃ παρεύντος ἄδην πό-
θεν ἄρξεται ἔργον. 17, 10.

παρ pro παρὰ, ante conso-
nantem. παρ δέ οἱ ἄνδρες καλὴν
ἐθνεάζοντες. 1, 33. ὕχουσι παρ
ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μάλα
δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο. 7,
144. βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωά-
δος. 7, 155. παρ ποσσὶ κώϊα κῆν-
ται. 9, 18. παρ μὲν οἱ ὤρια κῆ-
ται. 15, 112. παρ δ' ἀπαλοὶ
ἡῆποι. 15, 113. ξανθότριχι παρ
Μονελάῳ. 18, 1. πλῦον εὐάνεμον
αἰτιύμεθα παρ Διὸς. 28, 5. πέν-
τα τιμᾶντα τὰ παρ φίλων. 28,
25.

παρὰ, pro πάρεστι. 17, 11.

παραβαίνην, transire. ἔχ δ
καιρὸς αὐτομάτως παρέβα (pro
παρέβη) τὸν ἐν δρόμον. 21, 27.

παραδραμῆν. v. παρατρέχην.

παραιβάτις. 3, 32.

παραιδάνεθαι, intelligere.
ἔχῃ παρήθην. (pro παρήθην, 2.
sing. aor. 2. med) 5, 120.

παραιφρονῆν, (pro παραφρο-
νῆν) animi deliquium pati. τὸν
ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βα-
ρύναις νουεῖσθαι. 25, 262.

παρακλίνην, penes aliquem
b b 3 statuere,

I N D E X

statuere, ponere. ἥτε γυναῖκα τή-
νω παρακέκλιται, ἥτε καὶ ἀνὴρ.
2, 44. ἥκα παρακλίνας κεφαλὴν
κατὰ δεξιὸν ὤμον. 25, 161.

παρακοίτης, maritus. ναὶ μὲν
φασὶ γυναῖκας εἰς τρεμὲν παρα-
κοίτας. 27, 26.

παραμύθιον, consolatio. 23, 7.

παρὰπάφην, decipere. καὶ
πρὶν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ. 27,
11.

πάρερος, demens. 15, 8.

παρασταδόν, prope adstando.
25, 103.

πατρατρέψαι, pervertere.
ἄνδρα πατρατρέψαθι. 22, 151.

πατρατρέχην, praeterire. ὅτι
βωκὸς ἐμὴν, παρὲδρχμι. 20, 32.

παρὰψυχᾶσθαι, consolari. κῆ-
ρον ἀγανοῖσι παρὰψυχῶντ' (pro
ὦντο) ἐπέεσσιν. 13, 54.

παρεῖναι, gēnā. ἔχοντα ὥχραν
παρεῖναι ἄγην τὸν ὕν πρὸς αὐτὴν
ἐταξε τὼς ἑρωτας. 30, 4.

παρεῖναι, adesse. εἰς τὸ τεδν
καλέσασα τότε γέγονε, ἥ με παρή-
μιν. (pro παρεῖναι.) 2, 116. τίς
παρεῖσας (pro παρήσας) αἰγὴς πρῶ-
τότοκοιο κακὴν κύνα δῆλετ' ἀμέλ-
γην. 5, 26. ταῖσιν ἐμαῖς οἴεσσι
πάρεισι ἃ μελίτῃα φέρβεσθαι. 5,
130. ὅτε κρέα τυτθὰ παρήν. 7,
108. γραῖα παρήν, αἵτις ἐπι-
φθούσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύ-
κοι. 7, 126. ἀμύλοιο παρὲντος.
9, 21. φαίνετε ὡδᾶν, τὰν ποκ'
ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄησα νομεῦσι.
9, 29. πάρεισι ἁφθονον αὐτῶν.
10, 53. τὰν παρῶντων (pro
παρῶντων) ἀμελγε. 11, 75. παρ-
ῶν (pro παρῶν) μάλα σχεδόν.

13, 60. παρὲντος (pro παρὲν-
τος) ἐμεῦ. 14, 21. μὴ λέγε
τὸν τεδν ἄνδρα τοιαῦτα, τῷ μικ-
ρῷ παρὲντος. 15, 12. πάντ' αὐ-
τῷ πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ τᾶδε πάρε-
σι. 15, 118. παπταίνῃ, παρ-
εόντος ἄδην πόθεν ἄρξεσθαι ἐργῶ.
17, 10. ὅθ' ἔνεκεν αὐλὴν ἐρύντο,
αὐτῷ γ' ὃ παρὲντος. 25, 77. ἔ-
νεκεν Ἀργύμων τις, ἐδεν παρὲν-
τος, ὅλεσσε θηρίον, αἰνελέοντα.
25, 167. ψεύδεσθαι ἐδοικέρον ἀ-
νὴρ ἔφαντο γλώσσης μαψιδόιο χα-
ριζόμενον παρῶσιν. (pro παρῶ-
σιν, praesentibus.) 25, 188.

παρελᾶν, praeteragere. βάλλ-
η καὶ μάλοισι τὸν αἰπὸλον ἀκλει-
εῖα, τὰς αἴγας παρελῶντα. 5,
89. καὶ μ' (pro καὶ ἐμὲ) ἐκ τῷ
ἄνθρωπῳ σύνοφρυς κέρεα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελῶντα. 8, 73.

παρελθῆναι. v. παρέρχεσθαι.

παρενθῆναι, (pro παρελθῆναι) πα-
ρενθῆναι εὐμαρὲς. 15, 60. τὸν τλά-
μονα μή με παρὲνθης. 23, 37.

πάρεργος, in opere postpro-
nendus. ἀγῆτο πάντα πάρεργα.
11, 11.

παρέρπειν, dolose subire. παρ-
έρπων Λίγυπτις. 15, 48.

παρέρχεσθαι, praeterire, su-
perare. φιλοκερδὴρ βεβλημμένον
(βεβλημμένον πον.) ἄνδρα παρελ-
θῆναι. (fletere, emendare.) 16,
63. ἰδρίη μέγαν ἄνδρα παρήλυ-
θες. 22, 85. τάχα σε παρέρχε-
ται, ὡς ὄναρ, ἥβη. 27, 8.

παρέχην, praebere. ἀνδρά-
σιν ἐργατίναισι κακὰ παρέχοντι
(pro παρέχουσι) μέριμναι. 21, 3.
ὅμῳ ἐγὼ λιγυρᾶν μελήματα με-
σῶν,

IN THEOCRITVM.

σῶν, οἱ αὐτὰ παρέχουσι, τοῖα φέρω. 22, 222. οἱ (ei) μνάσιν ἀνὶ τῷ φιλασιδῷ παρέχης ξένω. 28, 23.

παρήιον, gena. μέχρι συνήλθῃσι παρήϊα. 22, 128.

παρήμεν. (pro παρήναι.) v. παρήναι.

παρθενικῇ, (pro παρθενικῇ) virgo. ἀνδρὶ παρθενικῆς ἀπαλᾶς πόθος. (scil. φοβερὸν κακὸν ἐστὶ.) 8, 59.

παρθενικῇ, virgo. ἔσθον παρθενικῇ προσφέρῃ τριτάμοιο γυναικὶς. 12, 5. παρθενικῇ θάλλοντα κέμαις ὑάκινθον (θάλλονθ' ὑάκινθω κόσμον πον.) ἔχοισαι. 18, 2.

παρθένος. ἐπὶ ἰσορῆς τὰς παρθένος. (pro παρθένος.) 1, 90. σὺν κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο καὶ νύμφαν ἐφύβησε. 2, 136. ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμῳ. 3, 40. κῆγ' ὧ δώσω τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσαν. 5, 96. ἐκλαεν ἱξαπίνης θαλασσιώτερον, ἢ περὶ μητρὶ παρθένος ἐξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα. 14, 33. χῆρας φοιρήσασα μύροις, ἐτι παρθένος ἴρις. 17, 134. ἔφειγης τὸν ἔρωτα, τὸν ἔφύγε παρθένος ἄλλῃ. 27, 19. ἵνα παρθένῳ ἄλσεια δέξω. 27, 49. παρθένος ἐνθα βέβηκα; γυνὴ δ' ἢς εἴκον ἀφειψῶ. 27, 64.

παρίεναι, praeterire. μὴ παριών τις ἥποι. 10, 44. ὡς παριών τις ἀνγνοίῃ. 18, 47.

πάριος. τῶν ὀδόντων λευκοτέραν αὐγὰν Πάριος ὑπέφαινε λίθοιο. 6, 38.

πάρις, nomen viri. 27, 1.

παρισῶν, aequiparare, con-

ferre. ἐπὶ ἑλένα παρισώθῃ. 18, 25.

παρίστασθαι, adesse, instare. ἢ οἱ εὐμενέεσσι παρίστατο. 17, 62. ἐνθα καὶ ἐνθα παριστάμενος Διὶς υἱός. 22, 95.

παρκύπτειν, (pro παρακίπτειν) introspicere. τῆτο κατ' ἄντρον παρκύπτουσα. (pro παρακίπτουσα.) 3, 7.

Παρνάσιος. Νύμφῃ καταλίθεις, Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι. 7, 148.

παροδεύειν, transire. ἰδοιπόρε, μὴ παροδεύσης. 23, 47.

πάρουθε, priusquam. 17, 48.

πάρως, ante, antea. ὡς πάρως. 7, 29. πάρως κατέβηκε ποδοῖν πατρὸς ἐὺ θανάτῳ κεκαρωμένα δηνὰ πέλωρα. 24, 57.

πάρως, priusquam. τὰ ἄκρα, πάρως τινὰ δηλήσασθαι, δὴρ' ἰάγῃ. 22, 189. πάρως ἐμὲ κείνων ἰδέσθαι, priusquam illud me videret. 25, 215.

πᾶς. ἢ πᾶσι κρύβδαν τὰ ποδίσπερα πᾶσας (pro πᾶσας) ἀμέλγεις. 4, 3. αὐρεῖον ὕμμε πᾶσας ἰγῶ λησῶ συβαρίτιδος ἐνδοθὶ κρύνας. 5, 146. τᾶς (scil. ὡδᾶς) μοι πᾶς εἴη πλείος δόμος. 9, 33. πασῶν (pro πασῶν) ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι. 13, 18. πασῶν (pro πασῶν) ἔρωις ἀπαλᾶς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί. 13, 48. ἄλλις πάντεσσιν Ὀμηρος. 16, 20. αὐτὸς ἰδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγὴς. 17, 125. ὕμμε ἐν πάντεσσι διακρίτοι ἡρώεσσι. 22, 163. βυκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ ὦθ' ἐτεθλότες αἰὲν ἔασι. 25, 14.

πᾶσθαι,

I N D E X

πᾶσαι, possidere. αἶθε μοι ἦσαν (εἶσαν nov.) ὅσα κροῖσον ποκα (in nov. ποκα deelt) φαν-
τι πεπᾶσαι. 10, 32. πασσάμι-
νος (pro πασάμενος) ἐπίτασσε.
15, 90.

πάσσαλος, clavus. ξίφος οἱ ὑ-
περθε κλιντήρος κεδρίνη περὶ πασ-
σάλω αἰὲν ἄωστο. 24, 43.

πάσσην, spargere. πάσσ' (pro
πάσσει, sparge) ἄμα. (ἄλα nov.)
2, 21. τὰ Δελφίδος ὅσέα πάσ-
σω. *ibid.* et 2, 62.

πατᾶς, thalamus. 24, 46.

πάχην. πάντες ἀνθρώπων, τί
πάθοι κακόν. 1, 81. ὦ μοι ἐγὼ,
τί πάθω; 3, 24. τὸ θῆν τάδε τερ-
πνὰ πεπόνθης, (pro ἐπεπόνθης,
plusquampr. med.) tibi haec
jucunda acciderunt. 7, 83.
εἴ τι πάθοις τυ, si quid humani
tibi accideret. i. e. si morere-
ris. 8, 10. τί νῦν πεπόνθης.
(pro ἐπεπόνθης.) 10, 1. ἔτ' Ἀ-
γαμέμνων τῆτ' ἔπαθε. 15, 138.
ἄτλητα παθόντες 25, 203.

παταγεῖν, fremere, resona-
re. παταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα. 22,
15.

πατάσσην, percutere. εἴθ' ἦν
μοι ῥοικόν τὸ λαγωβύλον, ὥς τυ
πατάξω. 4, 49. ἃ ἄκανθα ἄρ-
μοῖ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν.
4, 51. τὰν γὰρ ἐπάταξε, ter-
ram pulsavit. 19, 4. τὸν ἄν-
δρα τὸν καλὸν σευ ἢ κ' ἦθελον πα-
τάξαι. 30, 27.

πατεῖν, calcare. ἀρνακίδας τε
καὶ εἴρια τᾶδε πατησεῖς. (pro πα-
τήσης.) 5, 50. ἀπαλὰν πτέριν
ὦδε πατησεῖς. 5, 55. χῆνον πα-

τέοντι. (pro πατῆσι, calcant.)
5, 129. ἄνερ φίλε, μή με πα-
τήσης. 15, 52. οἷα Ἀχαιῶδων
γαῖαν πατεῖ ὑδεμὶ ἄλλα. (in nov.
hic versus ita legitur: οἷα γαῖαν
Ἀχαιῶδα ὑδεμία πατεῖ ἄλλα.) 18,
20.

πατήρ. ἐπεὶ χαλεπὸς δ πατήρ
μεν. 8, 15. τὰ τῷ πατρί εἰ
καταθῆσθαι. 8, 20. ὦ πάτερ, ὦ
Ζεῦ. 8, 59. πατὴρ μύθων καὶ
ματὴρ ἀκμήν. 9, 13. εἰ γὰρ
τῆτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι. 12,
17. Ζεῦ, κύδιζε πάτερ. 16, 82.
τῆνον καὶ μακάρησσι πατὴρ ὁμότι-
μον ἔθηκεν ἀθανάτοισι. 17, 16.
τέκνα, ἔποτ' ἰοικέτα πατρί. 17,
44. δ πατρί ἰοικὼς παῖς ἀγαπη-
τὸς ἔγεντο. 17, 63. μητρὶ φί-
λα καὶ πατρί θυώδεας ἦσατο νηῶς.
17, 123. ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο
Ποσειδάωνα κικλήσκων. 22, 133.
καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πα-
τρώϊον αἶμα. 22, 164. αἶψα φεύ-
γην ὠρμάθῃ ποτὶ σᾶμα πατρός.
22, 199. δ ἐς πατέρ' Ἀμφιτρυῶ-
να ἔρπετ' ἀδικανέσκεν. 24, 55.
ἐκ πατέρων μεγάλας ἀφνὸς ἀρ-
ραῖς. 24, 106. εὐνὰ ἥς (pro
ἦν, erat) τῇ παιδί τετυγμένα
ἀγχόθι πατρός. 24, 133. πα-
τρί γκεαλέα τίνα κεν, τίνα μύθον
ἐνέψω. 27, 38. Λυκίδας πατήρ.
(subaud. ἑμός ἐστι.) 27, 41. πα-
τήρ σοι ἐστὶ Μινάλαος. 27, 43.

πατρίς, patria. σοὶ πατρίς, ἂν
ὦξ (pro δ ἐξ) Ἐφύρας κτίσσε
(pro ἐκτίσσε, condidit) ποτ' Ἀρ-
χίης. 28, 17. ἀντὶ πολλὰς πα-
τρίδος ὀθνήν (subaud. γῆν) κῆ-
μη. Ep. 8, 4.

Πατρί-

πατρειῶν, nomen viri. 15, 140.

πατρῷος, paternus. ὃ ἐπὶ πᾶν μέλη πατρῷα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. ἄνωθεν ἅπαν πατρῷον αἶμα. 22, 164.

πατρῶος, id. ὃ μὲν ὑδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐστὶν ἡδὲ πατρῶν (pro πατρῶα) παίδων λαοκρόσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα. 22, 205.

παύσθαι, delinere. παύσασθαι κέλεμαι τὸν ποιμένα. 5, 138. παύσασθαι ὑδέτι πῶ νῦν ἐκ τήνῳ (pro τήνῃ, scil. καιρῷ) δύναμαι. 11, 28. παύσαι, deline, 15, 32. παύσαι, (definite, in imperativo) ὃ δύναται, ἀνάμυτα κωτίλλοισαι. 15, 87. παυσάμενος ἔργοιο. 25, 2.

παφία, cognomen Veneris. τᾷς Παφίας χάλον ἄζειο. (pro ἄζει, reverere, in imperat.) 27, 14. χαίρειν ἅ Παφία. 27, 15. τᾷ Παφίᾳ πρῶτισον ἐγὼ τῷδε δῶρον ὁπάζω. 27, 55.

παχὺν, vid. πηγνύναι.

παῦρος, (pro παῦρος) cubitus. αὐτὰς ἀπαλῶ ποτὶ παῦρ ἐξεμαρῶνθη. 3, 30. χαίρειν ἐσθῆται πεπυκασμένα ἐς ἐπὶ παῦρον. 7, 67.

παῦρος, crassus, fortis. τῷ ἀναξ προσιόντος ἐδράξατο χερὶ παῦρ (ion. pro παῦρα) σκαπῶ ἄφας κέρκος. 25, 145.

πεδᾶν, pedicis vincire. δῆσαν τε καὶ πέδησαν. (pro καὶ ἐπέδησαν, scil. τὸν ὄν.) 30, 10.

πεδέρχεσθαι, (pro μετέρχεσθαι) adire, amplecti. περίξ ἀπαλῶ σύματός σε πεδέρχομαι. 29, 25.

πεδῖον, campus, planities.

ῥέξας ἡ Ἀχιλεὺς ὄσσον μέγας, ἡ βαρὺς Αἴας ἐν πεδίῳ Σιμύεντος. 16, 75. τοῖος ἄλλῃ πλατέεσιν ἐνὶ δρυτῇ πεδίοισι. 17, 102. πᾶν δὴ πεδῖον τὸδ' εὐφρονος Αὐγυῖας. 25, 29. πᾶν ἐντεπλήθει πεδῖον λήϊδος ἐρχομένης. 25, 96. ὁπότε ἐκ λαίοιο θοοὶ προγενόιατο θῆρες ἐς πεδῖον δρυμοῖο. 25, 135.

πέδον, solum, terra. ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅτε λέλογχας. 7, 103. εὐδης φυλλοστρώτι πέδῳ. Ep. 3, 1.

πεζὸς, pedes, pedester. πεζὸς ἐς κόλῳς τε καὶ ἄξινον ἵκετο φᾶσιν. 13, 75. ὃ τις δῆϊὼν πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βῶαν ἐτάσασατο κώμαις. 17, 99.

πήθειν, persuadere, movere. ἄρά κα τήνῳ τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν πολυφάμον τοῖον νέκταρ ἔπνευ. 7, 153. ἄργυρος ἡ τίς δ μεθὸς ἐρῆς, ὃ κέν σε πείθοιμεν. 22, 64.

πήθειν, obtemperare. ἔτι καὶ νῦν πήθειν. (in imperat.) 22, 170. ἡ μοι τι πείθοιο, νέας προγενετέρῳ. 29, 10.

πηνᾶν, esurire. πηνᾶντι (dor. pro πηνᾶντι, esurienti) μηδέποτε ἐνθῆς. (μηδὲ ποτένθῆς. nov.) 15, 148.

πειρα, conatus. πείρα θῆν πάντα τελέηται. 15, 62.

πειρᾶσθαι, conari, experiri. ἐς τροίην πειρώμενοι ἤλθον (ἤνθον nov.) Ἀχαιοί. 15, 61. ἀηδο-νίηες πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι. 15, 122. δεσμῷ ἀναγκάει πειρώμενοι ἐκλυσιν εὐρῆν. 24,

I N D E X

33. ἀλκῆς μεταυτίκα πληθύνουσι. 25, 222. ἐπεὶ ἔκ ἔσκε σιδήρῳ τμητῇ, ἡδὲ λίθῳ, πληρωμένῳ, ἡδὲ μὲν ὕλῃ. 25, 275.

Πείσανδρος, nomen poëtae. Ep. 20, 4.

πητήρ, funiculus piscatorius. τὸν (scil. χρύσειον ἰχθύν) πητήρσι κατήγον (traxi, I. sing.) ἐπ' ἡπείροιο. 21, 58.

πέκην, tondere. δαπνέκα πεξῶ (dor. pro πέξω) τὰν οἶν τὰν πέλλαν. 5, 98. δις ματέρεις ἀρυνῶν μαλακῆς ἐν βοτάνῃ πόκος πέξαιντ' αὐτοετή. 28, 13.

πέλαγος, mare. ὤμοσα ὑκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θῆναι. 21, 59.

Πελασγοί, nomen gentis. 15, 142.

Πελιάδες, nomen sideris. 13, 25.

πέλην, esse. χῶ' Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλην αἰθρίας, ἄλλοκα δ' οὐρα. 4, 43. ἐπεὶ φίλος ἐπλεο (pro ἐπέλη, egas) μοίσας. 7, 95. ἡ γὰρ τῆτο, πάτερ Κρονίδῃ, πέλοι. 12, 17. οἱ θνατοὶ πελόμεθα. (pro πελόμεθα.) 13, 4. ἀπὸ κροτάφων πελόμεθα πάντες γηραλέοι. 14, 68. μή τι Περσεϊδάωνι πέλοι (Περσεϊδάων πέλει ὁ πον.) πεφιλαμένος ἰχθύς. 21, 54. ἡ δίκη οἰκῶν, οἷσιν βλος ἐπλετ' (pro ἐπέλετο) ἐπ' ἀγροῖς. 25, 33. ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλη. 28, 22.

πέλεκυς, securis. πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὁμέας. 2, 128.

πέλλα, mulctra. ἃ δὲ ἔχουσ'

εἰφῶς ποταμέλξετῃ ἐς δύο πέλλας. I, 26.

πέλλος, niger. δαπνέκα πεξῶ τὰν οἶν τὰν πέλλαν. (pro πέλλην. 5, 99.

Πελοπηϊάδα, posterī Pelopis. 15, 142.

Πελοποννησις. (pon.) aut Πελοποννησις. (vel.) 15, 92.

πέλοψ, nomen viri. μή μοι γὰρ Πέλοπος εἴη ἔχειν. 8, 53.

πελώριος, monstruosus, ingens. τήθεισά ἐσφαίρωτο (globi instar eminebant) πελώρια. 22, 46. ψυχὴν πελώριον ἔλλαβεν ἄδης. 25, 271.

πελωρις, ingens. τὸν συρακώσας ἐνίδρυνται πελωρις (pro πελωρις) πόλει. Ep. 17, 5.

πέλωρον, monstrum. αἰνὰ πέλωρα δύο πολυμήχανος Ἥρη ὤρσεν ἐπὶ πλατύν ἡδὸν. 24, 13. πάρος κατεθήκατο ποδοῖν πατρὸς εἴθ' θανάτῳ κεκαρωμένῃ δεινὰ πέλωρα. 24, 58. ἀμφὶ σοὶ τὰ ἑκάστα λέγοιμί κε τῷδε πελώρῃ. 25, 195.

πέμπειν, mittere. μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. 5, 140. πέμψῃ, (pro πέμψω) ναὶ τὸν Πάνα. 5, 141. πέμψει (pro πέμψει) ἄγγελον. 6, 31. ἰχθύς ἐκ νάσοιο κακῇ πέμψειαν ἀνάγκη. (κακῇ πέμψαιεν ἀνάγκη πον.) 16, 85. ἀμετέροις κλέος ὕμνοις ἐθλὸν αἶψά πέμποιτε. 22, 215.

πένεθαι, facere, parare. κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο (pro ἐπένοντο) δειελινοί. 13, 32.

πενέτης, servus. ἀρμαλὴν ἔμμηγον ἐμετρέσαντο πενέται. 16, 35.

IN THEOCRITVM.

πενθερδς, socer. μῦθος ἐν ἀ-
μιθίοις κρονίδαυ Δία πενθερὸν ἐ-
ξεῖς. 18, 18. ὡς ἐγαθοῖς πο-
λίης βύλονται γε πενθεροὶ εἶναι.
22, 162.

Πενθεύς, nomen viri. Πενθεύς
ἀλιβάτῃ πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώ-
ρει. 26, 10. Πενθεύς φεύγειν πε-
φροβημένος. 26, 16. Πενθεύς τὸδ'
εἴηπε. 26, 18. ἐξ ἕρεος πένθημα,
καὶ ἡ Πενθήα, φέρωμαι. 26, 26.

πένθημα, ludus. 26, 26.
πένθος, id. γονεῖσι μὴ πολλὸν
πένθος ἀμετέροις λείπωμεν. 22,
176.

πενία, paupertas. ἡ πενία μὲ-
ν τὰς τέχνας ἐγείρει. 21, 1. πε-
νία σφιν ἑταίρα. 21, 16.

πενίη, (pro πενία) pauper-
tas. ἐκ πατέρων πενήην ἀκτῆμονα
κλαίων. 16, 33.

πέντε, quinque. πέντε ταμῶν
πέντ' ἔσιν. 9, 27. ἑπτὰ δρα-
χμῶν (ἑπταδράχμης ποιν.) κυνάδας,
γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν (πηρῶν
ποιν.) πέντε πόδας ἔλαβ' ἐχθρὸς.
15, 20.

πεπαίνεισθαι, calefieri. ταχὺ
χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται. 2, 140.

πεπαίτερος, mollior. 7, 120.

πεπαῖσθαι. vid. παῖσθαι.

πεπληθυσῆναι. v. πληθύν.

πεπληῖσθαι. v. πληῖσθαι.

πέπλος, replum, velum. γυ-
νὰ ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι.
1, 33. Ἀμφὶ οἱ τήθισσι γέρον
ᾤσφιγγετο πέπλος ζωστήρι πλαχε-
ρῷ. 7, 17. ἀνερύσασα δὲ (ἀνέ-
ρυσσά δ' αὖ τῶς ποιν.) πέπλῳς.
(pro πέπλῳς) 14, 35. πέπλῳς
ἐκ ζωστήρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνερύσασα.

26, 17. ὑπὸ σὺς πέπλῳς ἀπαλδὺν
νάκος ἠνίδε βάλλω. 27, 53. σὺν
τῇ πολλὰ ἔργ' ἐκτελέσῃς ἀνδρείῃς
πέπλοις. 28, 10.

πεπλῦσθαι. vid. πλύνειν.

πεποιθεῖν, confidere. ὅστις νι-
κασῆν τὸν πλατίον, ὡς τυ πεποι-
θεῖς. (ὡς τὸ, πεποιθεῖ ποιν.)
5, 28.

πεπονάσθαι. v. ποινᾶν.

πεπρωμένον, a fatis destina-
tum, praefinitum. 24, 80.

περᾶν, transire. ἐς τίνος (sub-
aud. δόμῳ) ἢ ἐπέρησα. 2, 90.
πῶς καὶ πόκα τῆτο περᾶσαι χρῆ
τὸ κακόν. 15, 44. Βερενίκα εὐ-
ειδὴς Ἀχέρωντα πολύτρονον ἢ ἐπέρ-
ησεν. 17, 47.

πέραν, ultra. 16, 99.

πέρην, id. 25, 19.

περιβάλλειν, amplecti. τὰς
ἥτις ἀρείῳ (ἀρείῳ ποιν.) νυμφίον
ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλει ἀγο-
στῷ. 17, 129.

περιγληνᾶσθαι, circumspice-
re. ὅ μ' εἶδε περιγληνώμενος ἕσσοις
θῆρ ἄμοτος. 25, 241.

περιδραμεῖν. v. περιτρέχειν.

περιζώσσειν. κρατὶ ἔχων λευκὰν,
πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώσσειν
ἐλικτὰν. 2, 122.

περιᾶπτειν, nocere, malo
afficere. ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰά-
φθῃ. 2, 82.

περικαλλές, perpulcher. αὐ-
τὸς χρυσῷ περικαλλέας ἢ ἑλέφαν-
τι ἰδρυσεν. 17, 124.

περικαλύπτειν, tegere. ὅ τοι
περὶ πλευρὰ καλύπτει. (pro πλευ-
ρὰ περικαλύπτει, per tmesin.) 25,
176.

I N D E X

περικεῖσθαι, circumfusum esse. ὕβριν τὰς ὀργὰς περικύμενος. 23, 14.

περικλᾶν. (nov.) περικλώμενον (in vet. est περὶ κνώδαλον) εὖρον ἀγῶνα. 21, 48.

περικλειτὸς, inclytus. οἷα ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ (pro περικλειτῇ) Βερενίκᾳ ἐπρεπε θηλυτέρῃς. 17, 34. υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε φιλήνης. Ep. 22, 3.

περιλιχμᾶσθαι, circumlambere. γλώσση περιλιχμᾶτο γένειον. 25, 226.

Περιμήδης, nomen veneficae. φάρμακα ἔρδοισα χερμόνα μήτε τι κίρκης, μήτε τι Μηδῆας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 16.

περιμήκης, praelongus. σαθμοὶ περιμήκες ἀγροιώτικις δέδμηντο. 25, 23.

πέριξ, circa. πέριξ ἀπαλῶ σωματός σε πιδέχομαι. 29, 25. ἐνθα πέριξ κέχυται βοτρυπικίς ἑλίκι ἄμπελος. Ep. 4, 8.

περιζῆν, circumquaque polire. ὅτε (scil. πέτρης) κυλινδῶν χειμάρρους ποταμὸς μεγάλας περιέξισεν δίναις. 22, 50.

περιπετανύουσι. παντᾶ (πάντα nov.) περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος. 1, 55.

περίπλεκτος, connexus. ἐγχευτέοισι ποσσὶ περίπλεκτοῖς. 18, 8.

περιπλήθειν, permultum esse. βυκολίοισι περιπλήθει περὶ ἑμῆς πάντεσσιν νομοὶ ὥδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 13.

περιπλόμενος. πολλὰ πλανήντα

βοῶν ἐπὶ μηρία καίει μασὶ περιπλόμενοισιν. 17, 127.

περίσπλῃχος, pedus intrepidum habens, magnanimus. 16, 56.

περισσαίνειν, (pro περισαίνειν) abblandiri. περισσαινον (abblandiebantur, 3. plur.) ἐτέρωθεν. 25, 72.

περισσὸς, eximius, praeestans, reliquus, supervacaneus. πάντα περισσὰ πάντ' ἰδοῦμαι τήνας ἄγρας. (in nov. exstat τήνοισι, et ἄγρας deest.) 21, 15. αἱ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες. 26, 24. τί φέρω περισσὸς ἐρωτικῆς δόδοντας. 30, 35. τῶν πρὸς θ' εἴ τι περισσὸν (praeestans) ἠδοποιῶν. Ep. 16, 4.

περιταδὸν, circumquaque. 2, 68.

περιτέλλειν, curare. ἄμμε (pro ἡμᾶς) περιτέλλων. 15, 75. λαοὶ ἔργα περιτέλλουσιν ἔκκληοι. 17, 97.

περιτρέχειν, circumcurrere. σακὸς εὖ ἱερὸς περιδέδρομον. (scil. ξόπρον.) Ep. 4, 5.

περιφείδισθαι, parcere. ἀνθραπε, ζωῆς περιφείδιο. (pro περιφείδω, parce.) Ep. 9, 1.

περίφρων, sapiens. μάτηρ περίφρονος Ἀλφειβοίας. 3, 45.

περιώσια, superflue, eximie. 25, 125.

περιώσιον, id. 17, 23.

περόναμα, vestis fibula colligata. θεῶν περόναμα φαεῖς. 15, 79.

περονᾶσθαι, fibula connedere. 14, 66.

περο-

IN THEOCRITVM.

περινατρεῖς, vestimentum fibula connexum. τὰν περινατρεῖδα λαζεύ. 15, 21.

Πέρσαι. Πέρσαισι (Πέρσησι πον.) βαρὺς θύος αἰολομύτας. (αἰολομίτρας πον.) 17, 19.

Περσεύς, nomen viri. γένος μιν εἶναι ἔφασκεν ἐκ Περσῆος. 25, 173.

Περσῆϊος, ex Perseo oriundus. Περσῆϊον αἶμα. 24, 72.

πέταλον, folium. αἴγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι. 7, 9.

πετανύναι, pandere, aperire. ἡμετέρως χάριτας πετάσας (subaud. τὰς θύρας) ὑποδέχεται οἶκῳ ἀσπασίως. 16, 6.

πετεινὸν, volucris. ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδότατῃ πετεινῶν. 12, 7. πάντ' αὐτῇ πετεινὰ καὶ ἔρπειτ' ἀδὲ πάρεστι. 15, 118.

πέτεσθαι, volare. χειλιδὼν ἄψ' οὐρὸν ταχινὰ πέτεται. 14, 40.

πέτευρον, trabs. σεισαμένως πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρω. 13, 13.

πέτρα, scopulus, rupes. τὸ καταχρὲς τῇν' ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ. 1, 8. πέτρα τέτυκται λεπρὰς. 1, 39. κατὰ τήνας τῆς πέτρας μανίς ἐς Κραῖθιν ἀλοῖμην. 5, 16. εὐ ἐνερεϊτάμενος πέτρα γένυ. 7, 7. ἐν θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπείας νομίοις πέτρα ὑπὸ βλεμύων. 7, 114. ὑπὸ τῇ πέτρᾳ τῷδ' ἄσομαι. 8, 55. κήγῳ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρησιν. (pro πέτρας.) 9, 16. πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας. 9,

26. μίλων ὄψαμάτα, πέτρας ἀπέκασμι' ἀτεράμνω. 10, 7. καθιζόμενος ἐπὶ πέτρας ὑψηλᾶς. 11, 17. εἶδον ἑμαυτὸν ἐν πέτρᾳ μεμιαῖα. 21, 42. ἡ προφυγῶσα πέτρας εἰς ἐν ξυνιῶσας Ἀργῶ. 22, 27. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὐ μάλα πᾶσαν ῥωγάδας ἐς πέτρας. 24, 93. Πενθίδος ἀλιβάτῃ πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει. 26, 10. Διελφίς ἐπὶ πέτρα τῷτό τοι ἀγλάϊσα. Ep. 1, 4.

πέτρη. (pro πέτρα.) Λυδία ἴσον ἔχειν πέτρη τόμα. 12, 36. εὗρον (invenerunt, 3. plur.) ἀνύον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρη. 22, 37.

πέτρος, lapis, saxum. πέτροι δλοοίτροχοι. 22, 49.

πεύθεσθαι, audire, cognoscere. θς τόσων ἐκύρησεν, ὅσ' εἰ πεισεῖσθαι (pro πείσεισθαι) βίβαλοι. 3, 51. χρυσὸν δοκίμῃ (scil. Λυδία πέτρη) πεύθονται (explorant) ἀργυραμοιβοί. 12, 37.

πέυκη, pinus. τὸ ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις ἀδὲ μελισσόμενος κατακέκλισο. 7, 88. ὑψηλὰ πεφύκισαν ἀγχόθι πεύκαι. 22, 40.

πεφάσθαι. V. φαίνειν.

πεφιλάσθαι. V. φιλεῖν.

πέφνειν, interficere. εἰπὲς ὅπως ὅλον τὸδε θηρίον αὐτὸς ἐπέφνης. 25, 181.

πεφυκέναι. V. φύειν.

πρ, unquam. 8, 34.

πηγνύναι, compingere, defigere. ἐπάγην (obrigui) δαγῷδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα. 2, 110. ἐπὶ χθονὸς ὕμματα πήξας. 2, 112. χά σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἂν ποτ' ἐπάξω. (compregit,

I N D E X

ἴσι, 2. sing. aor. I. med.) 4, 28.
 ἄς (scil. δάματρος) ἐπὶ σωρῶ αὐ-
 θις ἐγὼ πᾶξαιμι (pro πῆξαιμι)
 μέγα πτόον. 7, 156. τό εἰ ἥπα-
 τι πᾶξε (pro ἐπῆξε) βέλεμνον. II,
 16. τυρὸν πᾶξαι. (pro πῆξαι.)
 II, 66. τὰ ἄκρα δὲ ῥ' ἐάγη, σα-
 χέσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. 22,
 190. ἃ χιῶν λευκὰ, καὶ τάκεται,
 ἀνίκα παχθῆ. 23, 31.

πηδᾶν, salire. τηλῆ μιν πῆ-
 δησεν (pro ἐπῆδησεν) ὑφ' ὀρεμῆ.
 25, 251.

Πηλεὺς, nomen viri. Θέτις
 βραθύκολπος ἀκοντιστὴν Ἀχιλλῆα Αἰα-
 κίδα Πηληϊ. (scil. ἔτεκε.) 17, 56.

πῆμα, exitium, clades. οἶον
 ἀθανάτων τιν' εἰσκομεν ἀνδράσι πῆ-
 μα ἰσθῶν μηνίσαντα, φορωνήεσσιν
 ἐφείναι. 25, 199. ὅτος Νεμέω
 γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὕλεθρος πολ-
 λὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πῆ-
 ματα θέντος. 25, 281.

Πηνειὸς, nomen fluvii. ἡ κα-
 τὰ Πηνειῷ (pro Πηνειῷ) καλὰ
 τέμπεα, ἡ κατὰ Πίνδῳ; (scil. ἦτε;) 1,
 67.

πήρα, pera, faccus. ἃ ἐπὶ
 πήρα (πήραν nov.) πάντα δόλον
 τεύχοισι. I, 49. ἐπτα δρε-
 χμῶν (ἐπταδράχμω nov.) κυνά-
 δας, γραιῶν ἐκπρίλματα πηρῶν (πη-
 ρῶν nov.) πέντε πόκις ἐλαβ' ἐχθῆς.
 15, 19. (sed hoc non a πήρα,
 sed ab adjectivo πηρὸς, ῥά, ῥδν,
 eoccius aut mutilus, est repe-
 tendum.

πήρη. (pro πήρα.) μέλειται οἱ
 ὕστε τι πήρης. I, 53.

πιάζειν, corrumpere. τὸν ταῦ-
 ρον πιάξας τῆς ὀπλῆς. 4, 35.

πιαίνειν, pinguefacere. τῷτο
 τὸ βυκόλιον πιαίνεται. (pinguefa-
 cite, in imperat.) 8, 39. πι-
 αίνεται δ ταχὺς ὕψος. 10, 47.
 πολλὰ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρίᾳ
 καίει. 17, 126.

πίδαξ, fons. πωτῶντο ξυθαὶ
 περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. 7,
 142.

πιέζειν, premere. πρὸς ὕδας
 πτέρνῃσι πόδας τερεῖς ἐπιέζον (pre-
 mebam, I. sing.) ὕραις ἐπιβᾶς.
 25, 268.

πίερος, pinguis, validus. πι-
 ερη. (ut in vet. est, sed in nov.
 legitur πιερά, et refertur ad
 sequens ἀρερά.) 18, 29.

Πιερίδες, cognomen Musa-
 rum. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσα-
 τε τὰν ῥαδιάν μοι παῖδα. 10, 24.
 ὕδεν ποττὸν (pro ποτὶ τὸν) ἔρωτα
 πεφύκει φάρμακον ἄλλο ἢ ταὶ Πιε-
 ρίδες. 11, 3.

πιθεῖν, obtemperare. δ ἐξ
 εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβηνε πιθήσας.
 24, 41.

πίθος, dolium. τετράενες πί-
 θων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ. 7,
 147. ἐκ πίθῳ (pro πίθῳ) ἀντλήεις
 δῆλον. prov. 10, 13.

πικραίνειν, exacerbare, irri-
 tate. ἤδη τις πικραίνεται. 5, 120.

πικρὸς, amarus, asper. ἐντὶ
 πικρὸς. I, 17. τὸν αὐτῷ ἄνυσ πι-
 κρὸν ἔρωτα. I, 93. πῶς πικρὰ
 βέλη ποτὶ παῖδᾳ βάλλει. 23, 5.

πίλος, pileus. νέρθην τᾶς κε-
 φαλᾶς φορεμὸς βραχὺς, εἴματα, πῆ-
 λοι. 21, 13.

Πίνδος, nomen montis. ἡ
 κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα ἡ κατὰ
 Πίνδῳ.

IN THEOCRITVM.

πίνω. (pro πίνω, scil. ἤτε.)
I, 67.

πίνειν, bibere. πίομαι (pro
πιῖμαι, fut. 2. med.) μαλακῶς.
7, 69. ἡ μελιθάσει τὸν τὸ πιεῖν
ἐγχεῖντα. IO, 53. τὸ κράτιστον
ἀμελγόμενον (ἀμελγόμενος nov.)
γάλα πίνω. II, 35. κήγῶν, καὶ
ἄλλος καὶ κλεινός ἐπίνωμι (pro
ἐπίνωμι) ἐν χώρῳ παρ' ἐμὴν. I4,
I3. ἄμμις φωνεῖντες ἐπίνωμι,
ὡς ἐδέδοκτο. I4, 20. ἡ ῥα πε-
λὺν τιν' ἐπίνωμι. I8, II. δαιμόνι,
ὅς ἂν τῆ γε πιεῖν ὕδατος σὺ γε
δοίης. 22, 62. πινόμενα (pro πί-
νεσθαι) λιαροῖο. 25, IO5.

πινυτός, sapiens, prudens.
οἷα ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ βερενί-
κα ἔπρεπε θηλυτέρης. I7, 34. τὰν
πινυτῶν (pro πινυτῶν) ἑλέναν πιά-
ρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος. 27, I.

πίπτειν. κεισεῖμαι (pro κεί-
σομαι) πεσὼν. 3, 53. λευκὸν τὸ
κρίνον ἐστὶ, μαρμαίρεται, ἀνίκῃ πί-
πτῃ. 23, 30. τὰν (scil. ἀσπίδα)
Πτερελάῃς Ἀμφιτρυῶν καλὸν ὄπλον
ἀπεσκόλευσε πεσόντος. 24, 5. ἐ-
πεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον
αὐτῶς. 25, 239. πέσεν (pro ἐ-
πεσεν) ἔγε, πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι. 25,
258.

πίσσα, nomen loci. ποτὶ πῆ-
σαν ἀφ' ἑρπῶν. 4, 29.

πισῆες, (pro πισεῖς) nomen
gentis. πάντας πισῆας λῆς ἄμο-
τεν κεράϊζε. 25, 201.

πίσσα, pīx. ὡς (haec vox
in nov. deest) μὲς γέμεθα (in
nov. est γεύετο) πίσας. (pro
πίσσης.) I4, 51.

πιστεύειν, credere. αἱ τοὶ πι-

τεύσαιμι, τὰ δάφνιδος ἄλγε' ἀρρί-
μαν. 5, 20.

πιστός, fidelis. σὴ ἱερμῶς ἔκ-
έτι πιστῇ. 27, 62.

πίτυλος, crebra agitatio. αἰεὶ
ὀξύτῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον.
22, 127.

πίτυρον, fursures. νῦν θυσῶ
τὰ πίτυρα. 2, 33.

πίτυς, pinus. ἀδύ τι τὸ ψι-
θύρισμα ἢ πίτυς τήνα μελίσσεται.
I, I. ἢ πίτυς ὕχνας ἐνείκει. I,
I34. ἀσειῖμαι (pro ἄσομαι) ποτὶ
τὰν πίτυν ὡδ' ἀποκλινθεῖς. 3, 38.
βάλλει καὶ ἢ πίτυς ὑψόθι κώνης.
5, 49.

πίων, pinguis. μάλα σφιστὶ
πίωνι μέτρῳ ἢ δαίμων εὐκρίθων ἐνε-
πλήρωσεν ἄλῳαν. 7, 33. πάντ' ὡς-
δὲν θέρους μάλα πίονος. 7, I43.
ἢ μὲν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι
χρυσός. I7, IO6. τὰ ἐπήλυθε
πίονα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα.
25, 86. τείνοντο πίονες ἀγροὶ μυ-
κηθμῷ. 25, 97. ἄλλος τρέφε πί-
ονα τορὸν. 25, IO6. λιπόντες
κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρῆς. 25,
I53.

πλαγίχυλος. κῆν (pro καὶ ἰάν)
λαλέω πλαγίχυλῳ. 20, 29.

πλάζεσθαι, errare. ὦ κρονί-
δα, διὰ παῖδα βοηνόμενον αὐτὸς ἐ-
πλάγχθης. 20, 41.

πλαθάνη, farrago. εἶδατα, ὅσ-
σα γυναικες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται.
(ποιεῖνται nov.) I5, II5.

πλακερός, latus. ἀμφὶ οἱ τή-
θισσι γέρον ἐσφίγγετο πέπλος ζω-
σῆρι πλακερῷ. 7, I8.

πλάν. (pro πλῆν) πλάν δύο τὰς
λοιπὰς διδύματόκος αἶγας ἀμέλγω.

5, 84.

I N D E X

5, 84. πλάν Σῆμος ἐκπλεύσας ὕ-
γιης ἐπαιήθη. 14, 53. μὴ φυῆ,
ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἴη, πλάν ἐνδς.
15, 95.

πλανᾶσθαι, errare. ἐν φύλ-
λοιςι πλανῶντο. (pro πλανᾶσιντο,
praeſ. optat.) 9, 4. πότεχ' αὐτᾶ,
μή τυ πλανηθῆς. 15, 67.

πλάνος, fraudulentus, fallax.
ἐκ καλᾶμων πλάνον κατέσειον (qua-
liebam) ἐδωδέν. 21, 43.

πλᾶξαι. (pro πλῆξαι.) vid.
πλήσσειν.

πλάσσειν, fingere, formare.
ἔνεκεν ἐσοι πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πε-
πλασμένον ἐκ Διδς ἔρνος. 7, 44.
ἄμφω χεῖρας ἐπλαξε πυξίνα ἐν φόρ-
μιγγι. 24, 107.

πλαταγεῖν, plaudere. ὁ παῖς
πλατάγησε νικήσας. 8, 88.

πλατάγημα, (ver.) plausus,
strepitus. ὑδὲ τὸ τηλέφιλον ποτ-
εμάξατο τὸ πλατάγημα. (in nov.
exaratum est ποτιμαζάμενον πλα-
τάγησεν.) 3, 29.

πλαταγώνιον, crepitaculum.
ἔφειρον τοι μάκων' ἀπ' αὐτῶν ἐρυθρὰ
πλαταγώνι' ἐχοισαν. 11, 57.

πλατάνισος, platanus, nomen
arboris. τέφανον σκιερὰν κατα-
θήσομεν ἐς πλατάνισον. 18, 44.
ὑγερὸν ἄλειφαρ σαξέῃς (pro σά-
ξομεν) ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον.
18, 46. οἱ δὲ θεῶς συνάγερθ' ἐν ὑπὸ
σκιερᾷς πλατανίσω. (pro πλατα-
νίσω.) 22, 76. ὅθι πλατάνισοι ἐπνε-
ταναι πεφύασι. 25, 20.

πλάτανος, id. πλάτανοι. 22,
41.

πλατίον, (pro πλησίον) ad-
verb. substantive acceptum,

propinquus. ὅτις νικατεῖν τὸν
πλατίον, ὡς τὸ πεποιθεῖς. (in
nov. est ὡς τὸ, πεποιθεῖ.) 5, 28.
ἔθ' ἄμκ λαιοτομεῖς τῷ πλατίον.
10, 3.

πλατοιᾶσθαι, (pro πλατυάζειν)
ore diducto pronuntiare. πλα-
τοιᾶσδοῖσαι (pro πλατυάζουσαι) ἄ-
παντα. 15, 88.

πλατὺς, latus, amplius. πλα-
τεῖα ἔς ἐπὶ χεῖλει. 11, 33. ὅπρ
πλατὺ τεῖχος ἀσφάλτω δῆσασα Σε-
μίρμις ἐμβασίλευεν. 16, 99. τοῖος
ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνὶ δρυτὰι πεδίοισι.
17, 102. πλατὺ νῶτον. 22, 46.
δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπὰ ληγόνος
πλατὺ γυῖον. 22, 121. πλατὺ
φάσγανον ὥς διαπερὶ λαγόνος τε
καὶ ὀμφαλῆ. 22, 201. δράκοντας
ᾤρσεν ἐπὶ πλατὺν ὑδόν. 24, 15.
ἄπὸ τέρνων πλατὺς ἦρως. 24, 78.

πλέγμα, contextum. ὅτε φυ-
τῶν τοσσηνον, ὅσον περὶ πλέγματι
γαθεῖ. 1, 54.

πλεῖν, navigare. αἶκα τις
σὺν ναὶ πλέων ξένος ὦδ' ἐφίκηται.
11, 61. ὅτε τὸ χρύσειον ἐπλεῖ
μετὰ κῶας ἰήσων. 13, 16. πλεу-
σῆμαι (doric. pro πλεύσομαι) κῆ-
γῶ διαπύντιος. 14, 55.

πλεῖος, poet. pro πλέος, ple-
nus. 9, 33.

πλείων. (pro πλέων) κηδόμενοι
ἀθανάτων αὐτοὶ πλείον ἐχουσι βρο-
τοί. Ep. 13, 6.

πλέκειν,nectere. ἀνθερίκει-
σιν καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. 1,
52. αἶκ' ἐνθῶν ταλάρως πλέκεις.
11, 73. τέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐ-
ξομένοιο πλέξασαι. 18, 44.

πλεκτός, connexus, textilis.
τρωσά-

IN THEOCRITVM.

τρωσάμενοι βρύον αὖτον ὑπὸ πλεκταῖς
καλύβαισι. 21, 7.

πλέον. τᾶς βακολικᾶς ἐπὶ τὸ
πλέον ἴκεο μῶσας. 1, 20. τήθεα
τίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ σελάνα.
(τὸ σελάνης πον.) 2, 79. πᾶσα
ἐψύχθην χιδνος πλέον. 2, 106.
τὰν καλὰν κυθήρειαν ἔχ' ἔτως ὦ-
δωνις (pro ὁ Ἄδωνις) ἐπὶ πλέον
ἄγαγε λύσας. 3, 47. ἡ μὲν ἀν-
τεφιλεῖτο πολὺ πλέον. 17, 40.
ὀρίνθῃ πλέον, ἢ πρίν. 22, 89. τῷδ'
εὐθύς πλέον ἢ τριέτης ἰγένει φίλος.
29, 17.

πλέος, plenus. τασθ' τῷ Πα-
νὶ ὀκτῶ σκαφίδας μέλιτος πλέα κη-
ρεῖ ἐχοίσας. 5, 59.

πλευρὰ, latus. μὴ τὸ τι παῖ-
δες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλε-
ρᾶς τε καὶ ὤμῃς τανίκα ματίσδοιν.
7, 107. παρὰ πλευρῇσι (pro
πλευραῖς) θαψιλέως ἄμειν ἐκυλίν-
θετο. 7, 144. πλευρῇσι μῆρ' ἐ-
φύλασσον. (muniebam, 1. sing.)
25, 269.

πλευρὸν, id. χρίμψασθαι ποτὶ
πλευρὰ κέρη. 25, 144. ὁ (scil.
ἰδέρμα) τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει,
25, 176.

πλευσιχθός, ad navigationem
idoneus. 13, 52.

πλέων. τί τὸ πλέον ἔξει ὁ νι-
κῶν. 8, 17. πλέον ἀργυρίῳ κα-
θαρῷ μνᾶν ἢ δύο. (verum in
πον. πλέον ad praecedens μὴ
μνάσῃς refertur.) 15, 36. αἰεὶ
πλεόνων ἔχει ἡμερὸς αὐτὸν. 16, 65.
αἰεὶ πλέονες ἐξ ἑτέρος γίνοντο μάλ'
εἰς ἑτός. 25, 123. ὅς δ' ἡ τοι μυ-
θεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν ἔπειδ' ὦν.
25, 166. τί τὸ πλέον, εἰ κατα-

ταξεῖς δάκρυσι διγλήνῃς ὥπας ὀδυ-
ρόμενος. Ep. 6, 1. τί τὸ πλέον,
ἀνίκα τήνας ὅτεον μὲν τέφρα λεί-
πεται οἰχομένης. Ep. 6, 5. γνώ-
σομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον.
Ep. 15, 1.

πληγὴ, plaga, ictus. ἔτη πλη-
γαῖς μεθύων. 22, 98.

πλήθειν, implere. τὰ ἔθρατα
πλήσατε (implete, in impera-
tivo) πᾶσαι. 8, 69. σῆκοι βοῶν
εἰς πλήσθυσαν (pro ἐπλήσθυσαν)
εἰλιπόδων. 25, 98. πέπληντο πάγ-
χυν γάλακτος. 25, 105.

πλήθειν, plenum esse. εὖρον
ἀένναον κράναν ὕδατι πεπληθυῖαν
ἀκηράτω. 22, 38. γάμοι πλήθειν
ἀνίας. 27, 24.

πλήρης, plenus. πλήρες τοι
μέλιτος τὸ καλὸν τῶμα, θύρσι, γέ-
νοίτο, πλήρες δὲ (τοι πον.) σχα-
δόνων. 1, 146. 147.

πληρῦν, implere. Λάκων τοι
ταλάρως σχεδὸν εἵκατι πληροῖ τυρῶ.
5, 86. ἐνθα μέλισσαι σμάνεα πλη-
ρῦσιν. 8, 46. ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς
αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. 8, 87.

πλήσσειν, percutere. ὁ πλα-
γὴς ὑπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλίσειν
ἐξετανύσθῃ. 22, 105. τριβαρεῖ
χειρὶ πλάξεν (pro ἐπλήξεν) ὑπὸ
σκαίδῳ κρόταφον. 22, 124. ὁ πλα-
γὴς ξίφος ἐκβχλεν. 22, 198.

πλίνθος, later. ὕδατι νίζειν
θολερὰν ἰσιδέει πλίνθον. 16, 62.

πλοκαμῖς, cincinnus, caesa-
ries. ἤρατο παῖδες τῷ χαρίεντος
ἴλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος.
13, 7.

πλοκερὲς, (ut edit. quaedam
habent) textus. ἀμφὶ οἱ τήθεσσι
dd γέγων

I N D E X

γέρον ἐσφίγγετο πέπλος ζωστήρι
πλοκερῶ. (pro quo aliae edd.
legunt πλακερῶ.) 7, 18.

πλόος, navigatio. ἔσσεται
Ἀγείνανκτι καλὸς πλόος ἐς μιτυλά-
ναν. 7, 52. Ἀγείνανκτι πλόον δι-
ζημένῳ ἐς μιτυλάναν ὥρια πάντα
γένονται. 7, 61. σημαίνουσα τὰ
πρὸς πλόον εὐδία πάντα. 22, 22.
πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Δίδος.
28, 5.

πλῆτος, deus divitiarum. 10,
19.

πλῆτος, divitiae. ἔχ ἄδε (ὥδε
nov.) πλῆτε φρονέουσιν ὕνασις.
16, 23. μυρμάκων ἄτε πλῆτος
λεῖ κέχυται μεγαίντων. 17, 107.
ἦτος τοῖς ἀλίσουσιν ὁ πᾶς πόνος, ἦ-
τος ὁ πλῆτος. 21, 14.

πλύνειν, lavare, eluere. Ὁ-
ρᾶν πεπλῦσθαι νιν (scil. δέπας)
ἐπὶ κρήναισι δοκασεῖς. 1, 150. τὸ
ζόμα μεν πλύνω. 27, 5. πλύνεις
χείλεα σεῖο. 27, 6.

πνεῖν, spirare. εἴθ' ὀμαλοὶ
πνεύσειν ἐπ' ἀμφοτέρωσιν Ἑρωτες
νῶϊν. 12, 10. τεφάνως δρεψέ-
μεναι ἀδὺ πνέοντας. (suavem o-
dorem spirantes.) 18, 40. ἐς
ἀλλάλων τέρνον φιλόγητα πνέοντες
καὶ πόθον. 18, 54. φόνον ἀλλά-
λοις πνέοντες. 22, 82. ἀνδρῶν
τῶν ὑπερηγορέων (subaud. κατὰ
τρόπον) δοκέεις πνεῖν. 29, 19.

πνεῦμα. ἀδεῖ' ἃ φωνὰ τὰς
πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα. 8, 76.
κηροδέτω πνεύματι (i. e. fistula)
μελπόμενος. Ep. 5, 4.

πνεύμων, pulmo. ὅθι πνεύμο-
νος ἔδρα. 25, 237.

πνιγῆ, flatus. θάλασσα κεπτο-

μένη πνιγαῖς. 22, 16. τὰ εἰς ὕγρον
ῥέχεται κύμα πνιγῆ ἔχοισ' ἐνέμοιο.
22, 168.

ποδεῶν, pes. ἄκρον δέσμα
λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεῶνων.
22, 52.

ποιεῖν, (pro ποιεῖν) facere.
καλὰ ποῶν ἀριδὰς. 10, 38. αἱ
ὦδε ποῆς, ἀγαθὰς ἀκύνειαι ἐξ ἐσῶν.
29, 21.

ποθεῖν, desiderare. καὶ δα-
μάλα αὐτὸν μυκώμεναι ὦδε ποθεῖν-
τι. (pro ποθεῖσι) 4, 12. ὕδαρά
τοι συνέβη ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεύ-
νων. 10, 8. οἱ ποθεῖντες (pro
ποθεῖντες) ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
12, 2. γαλαθῖναι ἄρνες γειναμέ-
νης ὅως μασθὸν ποθέσσαι. (pro πο-
θέσσαι.) 18, 42. κύφας διδοῖ πο-
θεῖντι μερίμνας. 17, 52. εἰ ὅμιν
κραδίᾳ πόλεμον ποθεῖ. 22, 171.

ποθεινός, desiderabilis, ex-
optatus. Ἦραι ποθεινὰ ἔρχον-
ται. 15, 104.

πόθεν, unde. νῦν μὲν τοῖσα
πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ. 2, 64.
μᾶ πόθεν ὠνδραπος. (pro ὁ ὠν-
δραπος.) 15, 89. πόθεν οἴσεται
(αὐξεται nov.) ἀθρεῖ, ἄργυρον.
(ἄργυρος nov.) 16, 16. πακταί-
νει παριόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται
ἔργα. 17, 10.

ποθέρπειν, accedere. ἄδε ποθ-
έρπει. 4, 48. ἰδ' ἃ χάρις ἐς τὴν
ποθέρπει. 5, 37.

ποθέσπερα, adverb. vespere.
ἡ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶ-
σας ἀμέλγεις. 4, 3. αἱ τὰ μίκω-
νος αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥα-
γίζονται. (pro ῥαγίζουσι.) 5, 113.
τὰ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθ-
μεύντι.

μεῦντι. (pro κριθμῶσι.) 8, 16.

ποθήκειν, (pon.) advenire. ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας ἔ-
δδ ποθήκει. (in vet. est ἔδδ ποθ' ἦκει.) 2, 4.

ποθεῖν, adspicere. ὦ τὸ κα-
λὸν ποθοῦσα. 3, 18. μ' ἄ παῖς
ποθοῦσα (pro ποθοῦσα) λέγει.
5, 85. τὴν νιν ἢ ποθοῦσθα. (in
pon. est ποθοῦσθα, utrumque
pro ποθεῖς) 6, 8. ἔρη γύναι,
ὡς ποθοῦῃ (pro ποθοῦ) τὴν. 15,
12.

ποθοῦναι, videre, adspicere.
ᾧ (subaud. ὀφθαλμῶ) ποθοῦμι
ἐς τέλος. 6, 22. ἢ ποθοῦμι.
(subaud. αὐτήν) 6, 25.

πόθος, desiderium. ἐς πόθον
ἤνθομες ἄμφω. 2, 143. παῖδες
ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. 7,
99. ἀνδρὶ παρθενικᾷς ἀπαλᾷς
πόθος. (scil. φοβερόν κακόν ἐστ.)
8, 59. τίς πόθος τῶν ἐκτόθεν ἐρ-
γάτα ἀνδρὶ. 10, 9. ἐς ἀλλήλων
ἐρῶν φιλότητα πλέοντες καὶ πό-
θον. 18, 55. ἔδδ καὶ τὴν σβέτσω
τὸν ἑμὸν πόθον. 23, 26. ἀπο-
τέρεξαι τῆς Δάφνιδος πόθου. Ep.
4, 14.

ποίη, herba. ὦδὲ πεφύκει ποίη.
5, 34. ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ τὰ
πύρτιες αὐτίκα ποίη. 6, 45. ἀπα-
λᾷς κορέσασθαι ποίης 8, 68.

ποιεῖν. ὡς νιν ἴδω, καὶ μέμ-
ψωμ', (μέμψομαι pon.) οἷά με
ποιεῖ. 2, 9. ὃ μεν λόγον ἔδδενά
ποιεῖ. 2, 61. τὴν μεν λόγον ἔδδενά
ποιῇ. 3, 33. ταῦτα ἐσοῦσα ποι-
εῦντα (pro ποιῶντα) με πολλάκι.
6, 31. ἂν (scil. σύριγγα) ἐποίη-
σα καλὴν ἐγὼ ἐννεάφωνον. 8, 18.

καλὰ πάντα ποιεῖτε. 10, 25. πολ-
λά τοι πεποιήται καλὰ ἔργα. 15,
46. τὸ ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
ἀνθρώπων ἐποίησας Βερενίκην. 15,
107. ἴδατα, ὅσας γυναῖκες ἐπὶ
πλαθάνῃ ποιεῦνται. (ut in pon.
est, sed vet. habet πονέονται.)
15, 115. μέμψετο, ὅτι γε τυτ-
θὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλῖκα
τραύματα ποιεῖ. 19, 6. τὰ τραύ-
ματα ἀλῖκα ποιεῖς. 19, 8. ἀφρον-
τὶς μακρὴν τὴν νύκτα ποιεῖ τιν.
21, 28. τί ποιεῖν ἂν ἔχοι τις κεί-
μενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21,
34. ἔτω πάντ' ἐπολεῖ ποτὶ τὸν
βροτὸν. 23, 11. οἷον τῆτο θεὸς
ποίησαν ἄνακτες θηρίον. 25, 78.
τῶμπεχονόν (pro τὸ ἀμπέχονον)
ποίησας ἑμὸν ῥέκος. 27, 58. ποιη-
σαι καλὴν μίαν εἰν (pro ἐν) ἐντὶ
δενδρίῳ. 29, 12. ἔπεια ποιεῖν.
Ep. 19, 6. χάλκεον ποιήσας. Ep.
20, 7.

ποίη, herba. ἐπὶ μελιθεῖα
ποίην λειμῶνες φέρουσιν ὑπόδρσοι.
25, 15. οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βό-
σκοντ' ἐριθιλέα ποίην ἐν νομῶ. 25,
132. χλωρῇ παλίσσουτον (scil.
βέλος) ἑμπεσε ποίη. 25, 231.

ποιητᾶς, (pro ποιητῆς) poeta.
Ἀρχιλόχον εἰσίδε τὸν πάλαι ποιη-
τὴν τὸν τῶν ἰάμβων. Ep. 19, 1.

ποικίλος, varius, varicolor.
τὸ (pro θ, scil. νόκος) κρωκύλος
μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον. 5, 11.
τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον. 15,
78.

ποικιλότραυλος, varie balbu-
tiens. εἰς τινὲς λιγυροῦς γοῖσιν
λοιδοκίς κύσσυφοι ἀχέουσιν ποικιλό-
τραυλα μέλη. Ep. 4, 10.

I N D E X

ποιμαίνειν, pascere. ποιμαίνειν ἐθέλοις σὺν ἐμῷ. ΙΙ, 65. ὅτω τοι πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα. ΙΙ, 80.

ποιμᾶν, (pro ποιμῆν) pastor. ἄξιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεδὸν μέλος. Ι, 7. ἢ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, ἢ θέμις ἄμμιν συρίσδεν. Ι, 15. ποιμᾶν ἡροπόκων οἶον. 8, 9. χῶ ποιμᾶν ξηρὸς τὴν νόθι. 8, 44.

ἢ ποιμῆν. ἦνθον τοι βῶτῃ, τοι ποιμένες. Ι, 80. αἶγες ἐμαί, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν συβαρίταν φεύγετε. 5, Ι. παύσαθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. 5, 138. ὥς μέγα τῆτο καχαξῶ καττῶ (pro κατὰ τῆ) Λάκωνος τῷ ποιμένος. 5, 143. αὐλησεῦντι (pro αὐλήσει) μοι δύο ποιμένες. 7, 71. ἄρα πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν κρατερὸν πολύφαμον τοῖον νέκταρ ἔπνευσε. 7, 151. κακ (pro καὶ ἐκ) τῆτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο. 8, 92. μυρία ἄμπιδιον Κρανῶνιον ἐνδιάσκον ποιμένες ἐκκριτα μήλα. 16, 39. τέττιξ ποιμένας ἐνδίας πεφυλαγμένος. 16, 95. ποιμένες, ἦπατέ μοι τὸ κρήνιον ἢ καλὸς ἐμμί; 20, 19.

ποίμνα, (pro ποιμνῇ) grex. ἂ ποίμνα τῷ Θυρίῳ ἐστὶ συβάρτα. 5, 72. παπταίνουσα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας. 6, 28. ὑπολήπῃ, ὥσπερ οἷς ποίμνας. ΙΟ, 4.

ποίμνη. ποίμνη βασιλῆος εὐτρεχες Αὐγῆας. 25, 7.

ποίμνιον, grex. μὴ τὴ τις ἡρώτα, αἶτε συβάρτα, αἶτ' ἐμόν ἐστὶ τὸ ποίμνιον. 5, 75. βάλλη τοι τὸ ποίμνιον ἂ Γαλάτῃα μάλοι-

σιν. 6, 6. ἦδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἐβαλλε. 6, 21.

ποιολογῆν, spicas colligere. ποιολογεῦσα. (pro ποιολογεῖσα.) 3, 32.

ποιός, qualis. ποίας ἐλίπον (praetermissi) γραίας δόμον. 2, 91. ποίαν σύριγγα. (scil. ἐκλέψαι.) 5, 5. τὴν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἐβα νάκος. 5, 8. ποιός τις ὁ ἡλάν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσση. ΙΟ, 5. τᾶλλα ἀνὴρ ποιός τις. 14, 60. ποῖά σφ' ἐπόνασαν ἐρίθοι; ποῖοι ζωγράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἐγράφαν. 15, 80. 81.

ποκα, pro ποτὶ, aliquando, olim. ὥς ποκα τὸν Λιβύαδε ποτὶ χρέμιν ἄσας ἐρίσδων. Ι, 24. πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα, νόμφαι; Ι, 66. πᾶ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύσκε περιτὰδδν. 2, 67. πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα φιλῖνον. 2, 115. νῦν δωδεκαταῖος ἂφ' ὧ τέ νιν ἠδέ ποκ' ἦδον. 2, 157. τὴν τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἐβα νάκος. 5, 8. ὅν ποκ' ἐόντα παῖδ' ἐτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. 5, 36. ἐγὼ αὐταῖς (Mulis puta) χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἐθύσα. 5, 81. ἄση, ὥς ποκ' ἐδέκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ ζωὸν ἐόντα. 7, 78. αἶ τι μενάλκας πῆ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλες ἄσε μέλος. 8, 34. ἦν δὲ ποκ' ἐνθῇ Δάφνις ἔχων δαμάλας, ἐμῆδεν ἔλασσον ἔχοι. 8, 35. φαίνετε ἠδᾶν, τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄησα νομεῦσι. 9, 29. ὥτινι τῆτο θείων ποκα τέκνον ἔγεντο. 13, 2. λα-
σῶ

σῶ μανὴς ποικα. 14, 9. ἐν ποκ' ἄρα σπάρτα ξανθότριχι παρ Μενελάω παρθενικῶν χερσὶν ἐτάσαντο. 18, 1. ἄρ' ἐμαθὶς κρίνῃν ποκ' ἐνύκνιαι. 21, 9. Δάφνις ἄνθιστο Πανὶ τὴν πῆραν, ἧ ποκ' ἐμαλοφῶρη. Ep. 2, 4.

πόκα, pro ποτε quando. πόκα τῆνος ἔλκιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη (ὀπώπη πον.) 4, 7. τὸ πόκα ἐκτάσσω σύριγγα. 5, 5. πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν (μάθων πον.) καλὸν ἢ καὶ ἀκύνσας (ἄκυνσα πον.) μέμνημαι. (μέμνη με πον.) 5, 39. πῶς καὶ πόκα τῆτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακὸν. 15, 44.

ποκίζην, tondere. τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο. 5, 26.

πόκος, vellus. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον κρατὶδᾶ δωρήσομαι αὐτὸς. 5, 98. ἐπτά δραχμῶν (ἐπταδράχμως πον.) κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματτα πηρῶν (πηρῶν πον.) πέντε πόκος (dog. pro πόκος) ἔλαβ' ἐχθρὸς. 15, 20. δις ματέρες ἄρνων μαλακὸς ἐν βοτάνᾳ πόκος πέξαιντ' αὐτοετὴ. 28, 12.

πολεμίζην, pugnare. τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν (ion. pro πολεμίζην) ἢ ἐκ ἐπ' ἐλαφρῶ. 22, 212.

πολεμιστὴς, bellator. 24, 130.

πόλεμος, bellum. ἢ ὑμῖν κραδίᾳ πόλεμον ποθῆ. 22, 171.

πολὶς, canus. αἰδέ (ὡ δὲ πον.) οἱ αἰδήκωντι (pro αἰδήκασι) κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες, καὶ πολὺ περ ἴδντι. 1, 44. φεύγης, ὥς περ οἷς πολιδὸν λύκον ἀθρήσασα. 11, 24.

πόλις, urbs. καλὰ πόλις ἄτε (ἄ πον.) Ζάκυνθος. 4, 32. τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐθις ζῶντ' ἄφες. 5, 78. ἐς τὸν Ἄλυντα ἤρπομες

ἐκ πόλιος. 7, 2. ἀριτῆες πασῶν ἐκ πολίων προλιεγμένοι. 13, 18. τῆς οἱ πολίων ἐκατοντάδες ἐνδέδμηνται. 17, 82. δώδεκα τὰ πρῶται πόλιος. 18, 4. ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν. 22, 219. ἢ τίσυνθᾶ νέμων πόλιν, ἢ Μυκῆνην. 25, 171. Θαρσεῦς' ἄρμιν δμῶρτη πόλιν ἐς Νήλεω ἀγλαῶν. 28, 3. νάσω τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. 28, 18. τὸν συρακώσσαις ἐνίδρυνται πιλωριτᾶ πόλιν. Ep. 17, 5.

πολίτας, (pro πολίτης) civis. οἱ ἄνδρες πολίται. (subaud. προσήκη.) Ep. 17, 6.

πολίτης. ἄσπερ προτέροισι πάλιν ναλοῖντο πολίταις. 16, 88. ἢ δὲ μὲν κατὰ ἄτῃ μένη παρὰ οἷσι πολίταις. 25, 45. τὸν πολίται τιμασιεύντι. (pro τιμήσεσι.) Ep. 14, 3.

πολλά, adverb. multum, valde. πολλά με τωθάσδοισαι. 16, 9. πολλά τεῦ, ὡς ἑλένα, μεμνημένη. 18, 41. πολλά μὲν ἢς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλην κάτῳ, πολλά δ' ἐνύξεν ἀκριβὲς ὄμμασι Λυγχεὺς τοῖο (pro τῆτος) σάκος. 22, 193. 194.

πολλάκι, saepe. ὡς χαίρετε πολλάκι μοῖσαι. 1, 144. καὶ μεν χερσὶς ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω. (θάψω πον.) 2, 88. ταῦτα ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι. 6, 31. πολλάκι τὰ οἷς ποτὶ ταῦτιον (τ' αὐτίον πον.) αὐτὰ (solae, sine duce) ἀπῆνθον χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. 11, 12. κῆρυγας δὲν ἀνδρῶν πολλάκι νυκτὸς ἑωρὶ. 11, 40. καὶ ἔνομα πολλάκι τέρεν. 27, 40.

I N D E X

πολλάκις, *id.* ἔρως καὶ λιπα-
ραία πολλάκις Ἀφαίτοιο σέλας φλο-
γερώτερον αἶθρ. 2, 134. παρ'
ἐμὴν ἐτίθῃ τὴν Δωρίδα πολλάκις
ἔλπαν. 2, 156. ἔρωτι πολλάκι
τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 19. ἡ
μὲν πολλάκις ὕμνῳ ἐνώπιος ἀμφο-
τέρωσιν αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' ἐήπα. 22,
152.

πολλὸν, *adverb.* multum,
valde. ὕμνατά μοι ἔην χαροπώτε-
ρα πολλὸν Ἀθάνας. 20, 25. ὅθ'
ἔνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις βῆσιν ἰὼν
λάμπεσκεν. 25, 140.

πολλὸς, *vocab.* poët. multus,
copiosus. πολλὸς καὶ ὥς ῥέδα
κισσὸς (ῥοδόκισσος ποιν.) ἐπανθῆ.
5, 131. πολλὸν ἰφθίμοισι δεδω-
ρηται βασιλεῦσι, πολλὸν δὲ πτο-
λίεσσι. 17, 110. 111.

πολὺ, *adverb.* multum, ad-
modum. πολὺ τᾶ μορφᾷ θηλύνε-
το. 20, 14. ἡμῖν τοι Λεύκιπ-
πος ἕως ἔδνωσε θύγατρ' αὖ τὰσδε πο-
λὺ προτέρω. 22, 148.

πολύβοτρυς, *uvīs abundans.*
αἱ ἐπιβηπρασίδες πολυβότρυς. 25, 11.

πολυβώτας, *nomen viri.* ἄ
πολυβώτα. (*subaud.* θυγάτηρ αὐτ'
δύλα.) 10, 15.

πολύγναμπος, *multis et artifi-
ciosis modis sinuatus, vel cre-
natus.* χαῖ τιβὺς ἐσσῆται περυ-
κασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν πολυγνάμ-
πτῳ σελίνῳ. 7, 68.

πολυδένδρεος, *arboribus ab-
undans.* 11, 47.

πολύδενδρος, *id.* ἴδαν ἐς πολὺ-
δενδρον ἀνῆρ ὕλητόμος· ἐλθὼν.
17, 9.

Πολυδεύκης, *Pollux.* καὶ μ' (pro
καὶ ἐμὲ) ἔφαθ' ἄ μάτηρ Πολυδεύ-

κεος ἦμεν (pro ἦναι) ἀμύνω. 4,
9. ὕμνέομες Κάτορα καὶ φοβερὸν
Πολυδεύκεια. 22, 2. Κάτορος ἡ
πρώτη Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀνέδην.
22, 25. Πολυδεύκεια πρῶτον ἀνέ-
σω. 22, 26. οἶνωπὸς Πολυδεύ-
κης. 22, 34. τὸν πρότερος προσ-
έειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.
22, 53. Ἰδρίη μέγαν ἄνδρα παρ-
ήλυθες, ὦ Πολύδευκες. 22, 85.
ἦραιες κρατερὸν Πολυδεύκεια θαρσύ-
νεσκον. 22, 92. ὁ ἀνέειπε πλα-
γὰς πᾶν συνέφυρε πρέσσωπον ἀνέ-
κατος Πολυδεύκης. 22, 111. σκαίῃ
σκαίῃν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χηρῶν.
22, 119. ὦ πύκτα Πολύδευκες.
22, 132. κρατερός Πολυδεύκης.
22, 173.

πολύεργος, *operosus.* πολύε-
ργοι ἐς ληνὸς ἰκνεύντο. 25, 27.

πολύϊδρις, *valde peritus.* πο-
λύϊδρις ἄοιδος. 15, 97.

πολύκαρπος, *multos fructus
producens.* Δάματ' ἐπὶ πολὺκαρπε.
10, 42.

πολυκήτης, *cetis abundans.*
πολυκήτεια Νῆλον ἐπεμβέας. 17, 98.

πολύκληρος, *magnis opibus
ornatus.* κύρη, ἃ σὺν ματρὶ πολυ-
κλήρων ἔφυραίων ἤλαχας μέγα ἄ-
εϋ, παρ' ὕδασι Λυσιμελίας. 16, 83.

πολυμήχανος, *ad omnia ver-
sus, epitheton est Iunonis.*
24, 13.

πολύμοχος, *bene elaboratus.*
σὲ τὴν ἐλέφαντος πολυμόχῳ (pro
πολυμόχῳ) γεγεννημέναν δῶρον Νι-
κίας ἢς ἀλόχῳ χεῖρ' ἔσας ὁπάσσομεν.
28, 8.

πολύμυθος, *verbosus.* 22,
153.

πολύ-

IN THEOCRITVM.

πολύνοτος, cui multa templa
consecrata sunt. πολυνώμει καὶ
πολύναι, appellatio Veneris.
15, 109.

πολυπίδαξ, multos fontes ha-
bens. μέχρη πρὸς ἑκατὶὰς πολυ-
πίδακας ἀκρωρήας. 25, 31.

πολύρραπτος, inutilis. ῥίψας τῶ-
ξον ἔραζε, πολύρραπτὺν τε φαρέ-
την. 25, 265.

πολύρρην, multos agnos ha-
bens, dives. εἴγε πολύρρηνας
πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων. 25, 117.

πολύς. πολλοὶ καὶ περὶ βόες,
περὶ δὲ τε ταῦροι, πολλοὶ δ'
αὐτὰ δαμάλοι καὶ πρόβες ὠθύσαντο.
1, 74. 75. τᾶ δὲ ποικα πολλὰ μὲν
ἄλλα θηρία κομπεύσκε περισσόν.

2, 67. κῆπε (pro καὶ ἦπε) μοι
ἄλλα πολλὰ. 2, 149. πολλὰ ἄλ-
λα Νύμφη κῆμὲ δίδαξαν ἑσθλὰ. 7,
91. ἔχω πολλὰς μὲν ὄφεις, πολ-
λὰς δὲ χιμαίρας. 9, 17. πολ-
λὰς (pro πολλῆς) δὲ κρα-
τήν γαίης, πολλὰς δὲ θαλάσσης.

17, 76. πολὺς ἐξ ἕραν ὄμβρος
νυκτὸς ἐφερπύσας. 22, 14. πολὺς
ἐπέκρητο νενευκῶς ἐς γαῖαν. 22,
90. πολλὰ (pro πολλή, lata,
magna) τοι Σπάρτα, πολλὰ δ'
Ἰππῆλατος Ἰλίου. 22, 156. ὥς
ἀγαθοῖς πολέες βύλονται γε πεν-
θεροὶ ἦναι. 22, 162. γονεῦσι
μὴ πολὺ πένθος ἀμετέροισι λήπωμεν.

22, 176. πολέων περ ἰόντων.
25, 197. πολέων ἴδρις ἔργων.
25, 247. ἀντὶ πολλῆς (pro πολ-
λῆς) πατρίδος ὀθνήην (scil. χώραν)
κῆμην ἐφρασάμενος. Ep. 8, 3. ὥς
ὁ πολὺς ἀνδρὶ βίος. Ep. 9, 2.

πολύσιτος, multo cibo re-
pletus. 21, 40.

πολύσταχυς, multas spicas
producens. δάματα πολύσταχυ.
10, 42.

πολύστονος. gemitu repletus.
Βερενίκᾳ εὐνήδης Ἀχέροντα πολύστο-
νον ἢ ἐπέρασεν. 17, 47.

Πολύφαμος, nomen viri. βάλ-
ληται, Πολύφαμει, τὸ ποιμένιον ἅ-
γαλάτηα μάλοισιν. 6, 6. ἔρωτι
πολλάκις, ὡς Πολύφαμει, τὰ μὴ
καλὰ καλὰ πέφανται. 6, 19. ἄρα πα-
τήρον τὸν ποιμένα τὸν κρατερόν Πο-
λύφαμον τοῖον νίκταρ ἔπνευσε. 7,
152. ὠρχαῖος (pro ὁ ὠρχαῖος)
Πολύφαμος. 11, 8. ἔτω τοι Πο-
λύφαμος ἐπείμεινεν τὸν ἔρωτα.
11, 80.

πολύφιλος, amorī valde de-
ditus, ad amorem propensus.
23, 1.

πολύφρων, prudens, sapiens.
βίη πολύφρονος Ἡρακλῆος. 25, 110.

πολυχανδής, capax. ὁ κῆρος
ἐπῆχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσόν.
13, 46.

πολύχορδος, multis fidibus
constans. ἀοιδὸς αἰδολὰ φανέων
βάρεβιτον ἐς πολύχορδον. 16, 45.

πολυώδυνος, magnos dolo-
res excitans. 25, 238.

πολυωνυμος, insignis, incluy-
tus. πολυνώμει καὶ πολύναι, ap-
pellatio Veneris. 15, 109.

πομπὰ, (pro πομπή) pompa.
τὰν πομπὰν θάσασθαι. (pro θά-
σασθαι.) 2, 72. καὶ δ' (pro καὶ
ἐδὲ) ἔτι πομπᾶς τῆνας ἐφρασάμεν.
2, 83.

πομπευέσκην, in pompa in-
cedere, duci. τᾶ δὲ ποικα πολ-
λὰ

I N D E X

λα μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περι-
ταθόν. 2, 68.

πονῆν, laborare. ὡς αὐτῷ κα-
τὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος (pro
πεπονημένος) ἦν. 13, 14. ποῖαί
σφ' ἐπόνασαν (pro ἐπόνησαν) ἐρί-
θοι; 15, 80. ἤδατα, ὅσσα γυ-
ναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέοντα. (vet.
in nov. est ποιεῖντα.) 15, 115.
ἱερὰ ἐκ κίτας πεποναμένα (pro
πεπονημένα) χερσὶν ἐλοῖσθαι. 26, 7.

πονηρὸς. ἢ τι θεὸς νοέοντι (pro
νοῦσι) πονηρὸν. 24, 67. ἡ πο-
νηρὸς, (subaud. ἡς, es) μὴ πο-
τέρχει τῷ τύμβῳ. Ep. 21, 2.

πόνος, labor, molestia, ne-
gotium. τήθεα τίλβοντα ὡς ἀπὸ
γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῶ-
σι. (λιπόντων nov.) 2, 80. ἐγὼ
οἶσά τὸν ἱμὸν πόνον, (aegumnam,
dolorem) ὥσπερ ὑπέσαν. 2, 164.
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον (pro
ἔχον) πόνον. 7, 139. ὅτος τοῖς
ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, ὅτος ὁ πλῆ-
τος. 21, 14. τῆς ἀλιῆς ἡγηρε
φίλος πόνος. 21, 20. δηλινὸν ὡς
κατέδαρθον (I. sing.) ἐν ἡναλλοί-
σι πόνοισιν. 21, 39. αἰὲν μάσσε-
να γυῖα ἀπτόμενος φορέεσκε πόνον.
22, 114. ἐγχεῖσι τιτυσκόμενοι
πόνον ἔχον. 22, 187.

πόντος, Pontus Euxinus. ἡ
προφυγῦσα Ἀργὸν νιφέντος ἀταρ-
τηρὸν τόμα πόντου. 22, 28.

πόντος, mare. σιγᾷ πόντος.
2, 38. ἡ πρὸν ἐς πόντον ἐσέβλε-
πον. (I. sing.) 6, 35. ἐς πόν-
τον δρῶν. 11, 18. ὅτε πυρὴς
ἀπ' ἑρηνῆ ἤριπεν ἀτὴρ ἀθρόος ἐς
πόντον. 13, 51. ὑψηλὸν ἱέρωνι
κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ πόντου σκυδί-

κοῖο πέρην. 16, 99. ἐπὶ οἱ νᾶες
ἄριστοι πόντον ἐπιπλώοντι. (pro
ώεσι.) 17, 91. ὅν (pro ἐν, suum)
πατέρ' ἐκ πόντοιο προσηδάωνα κι-
κλήσκων. 22, 133.

πόποι, parae. 25, 78.
ποπυλιάτῳ, (pro ἀζην) li-
bilare. ἀδύ τι ποπυλιάσθην. 5,
89.

ποπύσθην, (pro ποπύζην)
id. ἀρχὴ τοι καλάμας αὐλὸν ποπ-
ύσθην (pro ποπύζην) ἔχοντι.
5, 7.

πορθμεὺς, portitor. ἐγὼ πορθ-
μῇ καλυδωνίῃ αἶγα ἐδωκα ὄπον.
1, 57. πάροιθε κατενθῆν ἐπὶ τυ-
γνὸν ἀπὸ πορθμῆα καμόντων. (de-
functorum.) 17, 49.

πέρρῳ, procul. 13, 60.
πέρτις, vitula. πολλά αὐτὰ θά-
μάμῃ καὶ πέρτις ὠδύραντο. 1,
75. ὁ τῶς ταύρας, καὶ πέρτιας
ὠδε ποτίσθων. 1, 121. τήνας
τᾶς πέρτιος αὐτὰ (sola) λέλκταται
τῶσέα. (pro τὰ ὄσέα.) 4, 15.
κακῶς ἂν πέρτις ὕλοιτο. 4, 52.
ὠρχεῖντ' ἐν μαλακῇ τῷ πέρτις
αὐτίκα ποῖα. 6, 45. ἀδῆ ἂν φω-
νὰ τᾶς πέρτιος. 8, 76. ὡς (χῶ
nov.) καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκισι
πέρτιν ἐλαύνει. 20, 33. ῥέξω
πέρτιν ἔρωτι. 27, 63.

πορφύρεον, purpureo colore
rubere. (vel potius aestuare)
τὸ, Κραδί, οἶνω πορφύροις. 5, 125.

πορφύρεος, purpureus. κρατὶ
ἔχων λεύκαν, πάντοτε πορφυρέει
(pro πορφυρέαις) περιζώτευσιν ἐ-
λικτᾶν. 2, 122. πορφύρεοι τά-
πητες. 15, 125.

προσηδάων, Neptunus. μή τι
προση-

IN THEOCRITVM.

ποσνδάωνι πέλοι (vet. in nov. autem sic legitur: μή τι ποσνδάων πέλη δ) πεφιλαμένος Ιχθύς. 21, 54. ἔχειδε δρυὴς παῖδα ποσνδάωνος. 22, 97. ἐν (pro ἐόν) πατέρ' ἐκ πάντοιο ποσνδάωνα κιλήσκων. 22, 133.

πόσις, maritus. ἐκ θυμῷ τέργουσιν κασίγνητόν τε πόσιν τε. 17, 130.

πόσις, potio. ἤδη ἦν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθῃ ἡμεῖς, (pro ἡμεῖν) nos quatuor jam probe poti eramus. 14, 29.

πόσος, (pro πόσος) quantus. πόσσω (pro πόσσω) κατέβη τοι ἄφ' ἰσῶ, quanti tibi constitit a iugo ielae. 15, 35.

ποτάγην, accedere. πόταγ', ὦ γὰρ. 1, 62. πόταγ' ὦδε. 15, 78.

ποταήδεσθαι, canere. τὴν ποταήσομαι ἄσυχά, δαῖμον. 2, 11.

ποτακῆν, (nov.) audire. ἢ ποτακῆα. (in vet. est ἔπειτ' ἀκῆν) 20, 32.

ποταμήβεσθαι, respondere. τάνδε χῶδάφνης ποταμήψατο. (in nov. est ποταμήβετο.) 1, 100.

ποταμέλγην, mulgere. ἀποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας. 1, 26.

ποταμὸς, fluvius. ἢ δὴ ποταμοῖο (pro ποταμῷ) μέγαν ῥέον ἤχαιτ' Ἀνάκω. 1, 68. ποταμοὶ, τοὶ χῆτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ. 1, 118. ἱμέρα αἶτε φύοντι (pro φύοσι) παρ' ὕχθαισιν ποταμοῖο. 7, 75. ἔβρον παρ ποταμὸν τετραμμένος. 7, 112. ἄγχεα καὶ ποταποὶ, θῆον γένος. 8, 33. ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσ-

σονται Πτολεμαίω. 17, 92. ἢ τε (scil. πέτρης) χημάρεσσι ποταμὸς μεγάλαις περιέξουσι δίναις. 22, 50. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὐ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα. 24, 92. αὐλὶς σφισὶν φαίνεται εὐ μάλα πᾶσα πέτρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 19. ἐπικλύζων ποταμὸς. 25, 201.

ποτανὸς, volucris. οἱ εὐθέως ποτανοὶ πᾶσαν δραμόντες ὕλαν. 30, 7.

ποταυλῆν, tibia accinere. ἀπὸν ἀμύντεσσι παρ' ἱπποκόωντι ποταύλῃ. 6, 41. et 10, 16.

ποταῶος, orientalis. τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον. 4, 32.

ποτενθῆν, (pro ποτενθῆν) (nov.) πηνῶντι γε μηδὲ ποτενθῆς. (in vet. est μηδέποτ' εἰθῆς.) 4, 32.

ποτερίσθην, (pro ποτερίζην) concertare. αὐτόθι μοι ποτερίσθην. 5, 60.

πότερον, utrum. 2, 5.

ποτέρεσθαι, accedere. ἢ πενηρὸς, (scil. ἦς, es) μὴ ποτέρεχιν (pro ποτέρεχιν) τῷ τύμβῳ. Ep. 21, 2.

ποτέχην, adhaerere. πότειχ' αὐτᾶ, μή τυ πλανηθῆς. 15, 67.

ποτὶ, praepositio dorica pro περὶ. ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. 1, 12. θᾶσαι μ' ὦ Κορύθων, ποτὶ τῷ Δίδω. 4, 50. καὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. 5, 70. μοισᾶν ὕρνιχες, ποτὶ χῆον ἀοιδὸν ἀντίκ' κοκκύζοντες. 7, 47. τοὶ ποτὶ σκιερᾶς ὀρεδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. 7, 138. ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις δ' κύων δ' φάλαρος ὕλακτῃ. e e 8, 27.

I N D E X

8, 27. πολλάκι τὰ ὕμους ποτὶ ταῦτιον (τ' αὐτιον nov.) αὐτῇ ἀπηνθον χλωρᾷς ἐκ βοτάνης. II, 12. ἀφίκευ τὸ ποτ' ἄμμε. II, 42. δπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν. I3, 12. ποτ' ἔριν φθονερδὸν κακδὸν αἰὲν ἐμοῖο. (ἐμῆο nov.) I5, 10. νιν ἔξω οἰσεύμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὲνι πτόοντα. I5, 133. ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακδὸν μὀχοι. I6, 36. μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾷς ποτὶ τὰ πόδε συνεχῆς ἦδεν. 20, 12. κήμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21, 35. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔδεντο. 22, 182. αἰψα φεύγην ὠρμάθῃ ποτὶ σᾶμα πατρὸς. 22, 199. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδίᾳ βάλλῃ. 23, 5. ἔτω πάντ' ἐποίη ποτὶ τὸν βροτὸν. 23, 11. ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χῆλος ἀμέλξω. 23, 25. ποτὶ τὸν θεδὸν ἦνθε, τὸν ἔβρισε. 23, 58. ποτὶ σφέτερον βάλῃ κέλπον. 24, 59. ἔκνη ποτὶ χῆλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα. 25, 65. ποτὶ ταῦτιον (pro τὸ αὐτιον) ἰόντες. 25, 84. χρίμψαθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη. 25, 144. λῆς, ποτὶ τῶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀνῆσαι ἀδύ τι μοι. Ep. 5, 1.

ποτιβλέπην, adspicere. ὕμμοις τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν. (pro προσβλέπην) 5, 36.

ποτιδῆν, id. μ' ἴσως ποτίδρ. 3, 39. πρᾶτος ποτὶ δάφνιν ἰδῶν (pro δάφνιν ποτιδῶν, per imē-
līn) ἀγόρευε μινάλλας. 8, 5. λευκοτέρᾳ πακτᾷς ποτιδῆν. II, 20. κῆνδ τις ἐρήτω, ποτιδῶν σε. 28, 24.

ποτιδέρεθαι, id. ἄλλοκα τῇ-

νον ποτιδέρεται ἄνδρα γελεῦσα. I, 36.

ποτιδεύεσθαι, indigere, opus habere. ἠδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι. 5, 63.

ποτικιγκλίζην, (nov.) movere. τὸ σισαρώς εὖ ποτεκιγκλίζεν. (in vet. est ποκα κιγκλίζεν.) 5, 117.

ποτίκρανον, cervical. ἐμβραλε ποτίκρανον. I5, 3.

ποτικρίνεσθαι, respondere. (vet.) ἄλλωθεν ποτικρίνειτο (ὑποκρίνειτο nov.) μινάλλας. 9, 6.

ποτιλέγεσθαι, id. τῶς ἠδὲν ποτιλέξαθ' (ποτελέξαθ' nov.) ὁ βωκόλος. I, 92.

ποτιμάττεσθαι, tangere, allidere. ἠδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα. (in nov. est ποτιμαζόμενον πλατάγησεν.) 3, 29.

ποτιμυθῆσθαι, alloqui. μή τί οἱ ἔ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο σπερχομένω. 25, 66.

ποτίσδην, (pro ποτίζην) potum praeberere. δάφνις δ τῶς ταύρας καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσδων. I, 121.

ποτιτιθένηαι, addere, adjicere. ποτίθῃ (pro ποτίθεται) ὀδός. (subaud. ἡμέρας.) I4, 45. τοῖς ἐργαῖς καὶ τὰν ψυχᾶν ποτέθῃκα. (nov. in vet. est προτέθῃκα.) I5, 37.

ποτιφύεσθαι, adhaerere. χῶ τὰγκίςρῃ πετεφύετο. 21, 46.

πότμος, fatum, mors. ἐγὼ τοῖστων ἔχω πότμον. Ep. 8, 3.

πύτνα, veneranda. epitheton Dearum quarundam. φράζεο μευ τὴν ἐρῶθ' ὕθεν ἴκιστο, πότ-

IN THEOCRITVM.

να Σιλάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. καὶ τὴν πότναν. (i. e. per Proserpinam.) 15, 14. κάλλι ἀριστεύουσα θιάων πέτν' Ἀφροδίτα. 17, 45.

πότνια, id. τρεῖς τάδε, πότνια, (sic vocat Lunam) φωνῶ. 2, 43. ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε κώλης, πότνια. 2, 164. πότνι' Ἀθηναία. 15, 80. Ζεῦ, κύδιε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθήνα. 16, 82. Κύπρον ἔχοισα Διώνης πότνια κέρε. 17, 36. πότνια νύξ. 18, 27. ἢ πότνια. (i. e. Venus.) Ep. 13, 5.

ποτὸν, potio. κακὸν ποτὸν αὐριον εἶσθ. 2, 58. τῶς ἔτι ποτὶ δαλῆσατο κίρκα. 9, 36. ποτὸν ἀμφοῖσι. 11, 48. ὁ κῆρος ἐπῆχε ποτὶ πολυχανόεα κρωσσόν. 13, 46.

πότος, potus. 14, 17.

ποτόσδον, (pro ποτέζην) redolere. βελύχιστον (scil. δασὺ τοι) νεστευχές, ἐτι γλυφάνοιο ποτόσδον. 1, 28. ἐκ λατρίοιο δασύτριχος ἦχε τρέγοιο κναικὸν δέρεμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον. 7, 16.

ποττάν, pro ποτὶ τάν. Ep. 17, 9.

ποττὸν pro ποτὶ τόν. 11, 1.

ποττῶ, pro ποτὶ τῶ vel πρὸς τῷ. ποττῶ Διδε. 5, 74. et 15, 70.

πυλὺς. (pro πολὺς) μὴ πυλὺ, (scil. νᾶμα φέρε) ἄπληγε. 15, 30.

πῆς. πολλάί οἱ πᾶρ ποσσὶ (pro ποσσὶ) βόες ὠθύσαντο. 1, 74. ἃ κώρε πασαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλ-

σια ποσσὶ φορεῖται. 1, 83. ἐγώ μιν (νιν πον.) ὥς ἐβήσα ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὕδον ἀμνησόμενον ποδὶ κέφυ. 2, 104. Εὐρέην (Εὐρίην πον.) ὅς ἐκ ποδὸς ἄνυσ' κράναν. 7, 6. πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας (πόδα πον.) ἔλκε; 7, 21. μηδὲ πόδας τρίβωμε. 7, 123. ὕχνη μὲν πᾶρ ποσσὶ, (pro ποσσὶ) παρὰ πλευρῇσι δὲ μάλα δαψιλέως ἄμμι ἐκυλίνδετο. 7, 144. ὅς, τὰς τὸν πόδα κέκτος ἐτύψεν. 10, 4. οἱ πόδες ἀγρόγαλοι τεῦ. 10, 36. φασὶ, τῶς πόδας ἀμφοτέρως μὲν σφύσθην. 11, 70. οἱ σκυζόμενοι γυμνεῖς ποσσὶν εἴκαδ' ἴχσι. 16, 8. ἐγκροτέοισα ποσσὶ περιπλέκτοισ. 18, 8. μ' ἀπὸ τὰς κεφαλᾶς ποτὶ τῶ πόδε συνεχές ἦδεν. 20, 12. ποσσὶ θένων σκέλος. 22, 66. ὑπεξαναβὰς ποδὶ κέκτωρ σκαίῃ. 22, 197. τὰν ἔδραν ἐκύλισσεν ὑπὲρ ποδὸς. 23, 52. μηδὲ πόδεσσι (pro ποσσὶ) τειοῖς ὑπὸ σάνδαλκ θήης. 24, 36. πάρος κατέθηκε ποδοῖν (pro ποδοῖν) πατρὸς ἐῦ θανάτῳ κέκρωμένα δηνὰ πέλωρα. 24, 57. τὰς κύνας προσιδόντας ἀπέπροθεν αἰψ' ἐβήσαν δὴ πῶ ποδοῖν. 25, 69. ὁ ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν καλοπέδιλ' ἀράρισκε. 25, 102. ὃ μὴν πρὶν πόδας ἔχον, (in sing.) πρὶν ἰδέην. 25, 221. σὺν ἐτάραξε ποσσὶν μανιώδεος ἔργια βάκχε. 26, 13.

πρᾶν, (pro πρῶν) nuper. πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξέ φιλῖνον. 2, 115. ἔργων πρᾶν, ἔκκ μεν μεμνημένω ἢ φιλέης με. 3, 28. ἃ πρᾶν ποιοιογεῦσα.

I N D E X

παρσιβάτις. 3, 32. πρᾶν αὐτὸς ἐπειθῶν. 4, 60. ἐγὼ αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἐθύσα. 5, 81. ὅτι με πρᾶν ἔκ ἐφίλασε. 5, 132. ἡ πρᾶν ἐς πάντον ἐτέβλεπον. (1. sing.) 6, 35. ἃ πρᾶν ἀμύντεσσι παρ' ἱπποκόωντι ποταύλη. 6, 41. et 10, 16. ὅ, τι πρᾶν ἐν ὅρῃ τὸ μελύδριον ἐξεπύνασα. 7, 51.

Πραξυχόρας, pater Theocriti. ὕδης Πραξαγόραο. (pro ὄρυ) Ep. 22, 3.

Πραξινύα, nomen foeminae. ἰνδοῖ Πραξινύα. 15, 1. μύλις ὕμιν ἐσώθην, Πραξινύα, πολλῆ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων. 15, 5. Πραξινύα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τῷτο πρέπη. 15, 34. θαρση, Πραξινύα. 15, 56. θᾶσσι, Πραξινύα, περὶ τὰς θύρας ὅσσοι ὁμίλοι. 15, 65. Πραξινύα, πῶτα γ' ὦδε. 5, 78. σίγα, Πραξινύα. 15, 96. Πραξινύα, τὸ χρηῖμα σοφώτερον. 15, 145.

Πραξιτέλης, nomen viri. κρητῆρ, ἔργον Πραξιτέλους. (Πραξιτέλους ποιν.) 5, 105.

πράσσην. ἐπράχθη τὰ μέγιστα. 2, 143. πράσσομεν (pro πράσσομεν) ἔχ ὥς λῶτα, non optime nobiscum agitur. 14, 3.

πράτιστα, (pro πρώτιστα) primum. 22, 187.

πράτιστος, (pro πρώτιστος) primus. 1, 77.

πρᾶτον, (pro πρώτον) adverb. primum. χάριν ἔφην (pro ἔφην, dico, affirmo) τᾶ Κύπριδι πρᾶτον ὁφνήλην. 2, 130. ἀνίκα πρᾶτον ἡνθίς ἐμᾶσὺν ματρὶ. 11, 25.

τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθροισον. 15, 78. τί πρᾶτον καταλεξῶ. 17, 11. καθ' ἑαυτῶν πυρώσατε δῶμα θειῶν πρᾶτον. 24, 95.

πρᾶτος. (pro πρώτος.) πρᾶτος ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκῃς. 8, 5. πρᾶτος ὢν ἄνδρα λαχὼν ἰύκτᾳ Μενάλκῃς. 8, 30. ἦτω Μενάλκῃς ἄρχατο πρᾶτος. 8, 32. καὶ ('pro καὶ ἐκ) τῷτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο. 8, 92. τὸ ὠδᾶς ἄρχατο πρᾶτος ὠδᾶς ἄρχατο πρᾶτος. 9, 1. 2. ἔχ ἁμῖν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς. (pro ἡμεῖς.) 13, 3. πρᾶτον ἴαλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. 15, 85. δώδεκα τὰ πρᾶτα πόλις. 18, 4. πρᾶταί (πράτα ποιν.) τοι τέφανον λοιτῶ χαμοῖ αὐξομένοιο πλέξασθαι. 18, 43. πρᾶται (πράτα ποιν.) ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὕγρον ἄλκῃ λαζόμεναί. 18, 45. ἐπὶ κα πρᾶτος ἀοιδὸς ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν εὐτρίχα διςθῆν. 18, 56. σήων κάρτερον ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πρᾶταν. (pro πρᾶτην.) 22, 184. ἐπέγρετο πρᾶτα. (pro πρώτη) 24, 34. τὸν πρᾶτον φιλεῖντα τριταῖον ἐθήκατο. 29, 18.

πρέμνον, stipes, truncus. κισσὸς ποτὶ πρέμνον. 20, 22.

πρέπην, decorum esse, excellere. τὸν τειδὲν πρέπη λιμνὴν ἔρωτα μυθίσθεν τᾶ ματρὶ. 10, 57. μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τῷτο πρέπη. 15, 35. οἷα ἐν πιπυταῖσι περικλητὰ βερνίκᾳ ἔρεπετε (excellui) θηλυτέρης. 17, 35.

πρέσβυς, senex. 1, 41.

πρεσβυτίς, anus, vetula. 15, 63.

Πρια-

IN THEOCRITVM.

πριαμίδα, posteri Priami.
τίς κομόωντας πριαμίδας ἔγνω.
16, 49.

πρίαμος, rex Trojae. ὅσα
μέγαν πριάμοιο (pro πριάμῳ) δό-
μον κτεάτισσαν ἑλόντες. 17, 119.
ὑμνήσας πριάμοιο πόλιν. 22, 219.

πρίαπος. (nov.) 1, 81.

πρίηπος. (pro πρίαπος) τῷ τε
πρίηπῳ (pro πρίηπῳ) καὶ τῶν κρα-
νιάδων κατεναντίον. 1, 21. ἦν δ'
ὁ πρίηπος. (vet. sed in nov. est
πρίαπος.) 1, 81. ὁ τὸν κρακέν-
τα πρίηπος κισσὸν ἐφ' ἡμερτῆ κρα-
τὶ καθάπτέμενος. Ep. 3, 3. τῷ
χαρίεντι πρίηπῳ εὐχεσθαι. Ep. 4, 13.

πρίν, prius, ante, priusquam.
τὸ παιδίον ἢ πρίν ἀνάσκειν φησι, πρίν
ἢ ἀκράτισον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
(καθίξοι. nov.) 1, 50. 51. οἱ αὖ
πρίν ἐξ ἀπάτης κεκροταμένοι ἄν-
δρες ἐπαισδόν, ἀλλήλοις δμαλῶ,
κακὰ παύναια. 15, 49. ὀρίνθῃ
πλῆον, ἢ πρίν. 22, 89. πρίν
γῆρας ἀποτρέψαι νεότητα. 24, 131.
ἢ μὴν πρίν πόδας ἔχον, (1. sing.)
ἔρως τανύφυλλον ἐρευνῶν, πρίν ἰδέσθαι.
25, 221. 222. ἀχαλῶν, ὅτι μοι
πρίν ἰτάσιος (scil. οἷσος) ἐκφυγε
χρηδς. 25, 236. πῆσεν ὅγε, πρίν
ἐμ' ἰκέσθαι, ὑπόθεν ἐν γαίῃ. 25,
258. πρίν αὖθις ὑπότερπον ἀμ-
πνευθῆναι. 25, 263. τάχα γνώ-
σῃ, (2. sing. fut. 1. med.) πρίν
ἀκῶσαι. 26, 19. πρίν με παρή-
παφες ἠδέϊ μύθῳ. 27, 11.

πρίνις, ilex. αἶ (scil. ἄκυλῃ)
ἔχοντι (pro ἔχουσι) λεπτόν (λεπρόν
nov.) ἀπὸ πρίνιοιο (pro πρίνῳ) λε-
πύριον. 5, 95.

προβόλαιος, projectus. δῆρατι

προβόλαιον ἄνδρες ὀρέξαται. 24,
123.

προβολή, projectio, iusus.
δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλυθῆς. 22,
120.

προγένης, barbatus. 3, 9.

προγενέτερος, senior. ἢ μοι τι
πίθοις, νέος προγενέτερον. 29, 10.

προγίνεσθαι, adesse. εἰ αἰψά
προγίνοντο (pro προγίνοντο) λυ-
χνεῖς ἄμᾳ δαιομένοισι δμῶες. 24,
51. ὁπότε' ἐκ λαοῖο θεοὶ προγε-
νέατο (pro προγίνοντο) θῆρες ἐς
πεδὸν δρυμοῖο. 25, 134.

πρόγονος, progenitor. 17, 26.

προδῆλος, ante vesperam a-
liquid agens. σήμερον προδῆ-
λος ἔτιχεν ἢς ἦν. 25, 223.

προδηνκύναι, protendere. ἰ-
τῶσια χερσὶ προδηνκύνει πάντοθεν.
22, 102.

πρόθυρον, vestibulum. μηκέ-
τι τοι φρυγῶμις ἐπὶ προθύροισιν.
7, 122. ἄρτι χάρην τοῖσι τεοῖς
προθύροις ἐπιβάλλομαι. 23, 27.
ὁππότεν ἐξενθῶν ἡρτημένον ἐν προ-
θύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδης. 23, 36.

προϊάλλην, emittere. ἐγὼ ἄλ-
λον οἷσιν ἀπὸ νεύρης προϊάλλον.
25, 235.

προϊέναι, ministrare, prae-
bere. ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι
ἄ πολυδένδρεος λίτνης λευκᾶς ἐκ
χίβνος, ποτὶν ἀμβρόσιον, προϊήτι
(pro προϊήσι.) 11, 48.

προϊέναι, procedere. ἤδη προϊέν-
τος, (subaud. χρόνῳ.) progres-
su temporis. 14, 18.

προλέγην, deligere. ἀριστῆες
πασῶν ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι.
13, 18.

I N D E X

προπέρειθε, ante. 25, 239.
 πρόπας, totus. ὡς (scil. ἐχα-
 τιάς) ἡμῆς ἐργοῖσιν ἐποικόμεθα
 πρόπαν ἡμᾶς. 25, 32.

προπίπτειν, procidere. ἡς γαῖαν.
 προπεσόντες πυγμάχοι. 24, 111.

Προποντίς. ἥσω ὄρμον ἐθεντο
 Προποντίδος. 13, 30.

προσηπῆν, alloqui. τὸν πρό-
 τερος προσέειπεν ἀεθλοφύρος Πολυ-
 δεύκης. 22, 53. τὸν δὲ γέροντα προσ-
 έηπε βοῶν ἐπιρυκτός ἀνὴρ. 25,
 1. προσέειπε Δίδος γόνον ὑψίστοις
 Λυγνέω φίλος υἱός. 25, 159.

προσέρχεσθαι, accedere. πυ-
 ρὴ προσελθὼν. 30, 44.

προσῆκναι, decere. καὶ τὸ κα-
 λὸν καὶ τὸ προσήκον δοῶν. Ep.
 12, 4.

πρόθε, ante, prius. τὰ πρόθε-
 ωπα θερμότερ' ἢς, (pro ἤν) ἢ
 πρόθε. 2, 141. πρόθε θέην ἀνέ-
 μων, ventos cursu superare.
 8, 54. ξανθότριχι παρ Μενελάω
 παρθενικὰ πρόθε νεογράφω θα-
 λάμῳ χερσὶν ἐτάσαντο. 18, 3. τῶν
 πρόθ' ἢ τι περισσὸν ῥήδοποιῶν. Ep.
 16, 4.

πρόθεν, id. ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀν-
 θρώπων φιλότητα πολλῶν ἡμιόνων τε
 καὶ ἵππων πρόθεν ἐλείμαν. 16, 67.
 ἤρωες, τοὶ πρόθεν ἀφ' ἡμιθέων
 ἐγένοντο. 17, 5.

προσιέναι, accedere. τῆς κύ-
 νες προσιόντας ἀπὸ προθεν αἰψ' ἐνέη-
 σαν. 25, 68. τῇ προσιόντος ἐ-
 δράξατο χερσὶ παχὴν σκαῖα ἄφαρ
 κέρως. 25, 145.

προσλέγεσθαι, alloqui. ὅς μιν
 ταίῳ προσιλέξατο μύθῳ. 25, 192.

προσμάσσειν, attingere. ἔς κε

προσμάξῃ γλυκερώτερὰ χήλεσι χή-
 λῃ. 12, 32.

προσνάχειν, adnatare. παντὶ
 παρ' αὐτὴν θλιβομένην (θλιβομένην
 πον.) καλύβαν τρυφερὸν προσένα-
 χε θάλασσα. 21, 18.

πρόσδος, adventus, collo-
 quium. ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
 23, 6.

προσπνέειν, adspirare. μα-
 λακὴς ἔρωτας προσπνέει. 17, 52.

προσπτύσσεισθαι, amplecti.
 πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον. 3,
 19.

πρόσσω, (pro πρόσσω) ultra.
 22, 87.

προστιθέναι, adjicere. προσ-
 θεῖς, ὥτι (pro καὶ ὅτι) τοῖς νέοι-
 σιν ἄδειτο. Ep. 16, 5.

προσφάναι, alloqui. τὸν ἀπα-
 μειβόμενος προσέφη Δίδος ἄλκιμος
 υἱός. 25, 42.

προσφιλές, gratus. αἷτι με-
 νάλας προσφιλές ἄσπε μέλος. 8,
 34.

προσχέθεσθαι, praetendere.
 ἐγὼ ἐτέρηφι βέλεμνα χερσὶ προσεχε-
 θέμην. 25, 254.

πρόσωπον, facies. τὰ πρόσω-
 πα θερμότερ' ἢς (pro ἤν) ἢ πρό-
 σθε. 2, 140. ὡς ἀντέλλοισα κα-
 λὸν (τεδὸν πον.) διέφαινε πρόσω-
 πον. 18, 26. βάλλετο ἀκτίνεσσιν
 (subaud. ἡλίου) ἅπαν Ἀμύκιο
 πρόσωπον. 22, 86. ὕμματα εἰδή-
 σαντος ἀπετείνωτο προσώπῃ. 22,
 101. δὲ αἰκέσι πλαγαῖς πᾶν συν-
 ἔφυρε πρόσωπον ἀνίκτος Πολυδεύ-
 κης. 22, 111. αἰεὶ ὀξύτέρῳ πιτύ-
 λῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 22, 127.
 τᾶ χολᾶ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο.

IN THEOCRITVM.

23, 13. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῶ
ἐπέκειτο προσώπῳ. 24, 116. φέ-
νον λεύσσαν (3. plur.) προσώπῳ,
vultu caedenti minitabantur.
25, 137. πεπάλακτο φόνῳ χαλε-
πὸν πρόσωπον. 25, 225.

πρότερον, adverb. prius. πρό-
τερον ποκα μυσιχὸς ἦσθα. 10, 23.
ὕδατος πρότερον δεῖ, aqua prius
opus est. 15, 29.

πρότερος, prior, superior. εἰ
ἐτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλί-
ωνες. 15, 141. εἰ μὴ φυλέπιδας
προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί. 16, 50.
ἱέρων, πρότεροις ἴσοις ἠρώεσσι. 16,
80. τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀε-
θλοφόρος Πολυδεύκης. 22, 53. ἡ-
μῖν τοι Λεύκιππος ἐὰς ἔδνωσε θύ-
γατρας τάςδε πολὺ πρότεροις. 22,
148.

προτέρως, ulterius. 25, 90.

προτιθέναι, (vet.) proponere.
τοῖς ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτέ-
θῃκα. (in nov. est ποτέθῃκα.)
15, 37.

προφέρειν, antecellere. ἔσσαν
παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυ-
ναικὸς. 12, 5.

προφερέσκειν, id. τοῖ (pro οἱ,
qui) γενεᾷ προφέρεσκον. 22, 183,
τῶν προφέρεσκε βίβλι τε καὶ σθέ-
νῃ ᾧ, ἡδ' ὑπεροπλίη φαέθων μέ-
γας. 25, 138.

προφερέστατος, praestantissimus.
17, 4.

προφεύγειν, effugere. ἡ προ-
φυγῆσα πέτρας εἰς ἐν ξυνιῆσας Ἀρ-
γῶ, καὶ νιφθέντος ἀταρτηρὸν στόμα
πόντι. 22, 27.

προφθάνειν, praevenire. αὐ-
χένος ἀρρήκτοιο παρ' ἱλίου ἤλασα
προφθᾶς. 25, 264.

πρόφρων, promptus, lubens.
τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσάι-
μαν. 1, 60. ἐκ τοι, ξεῖνε, πρό-
φρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεῖνεις.
25, 3.

πρόμνα, puppis. σφέων κατὰ
πρόμναν αἰείαντες μέγα κύμα. 22,
10.

πρυτανεῖον. τὸ λύχνιον ἐν πρυ-
τανείῳ. 21, 36.

πρώαν, (pro πρώην) nuper.
ἔκ ἐσθρήτε τὸν μευ τὰν σύριγγα
πρώαν κλέψαντα κομάταν. 5, 4.
πρώαν νιν (scil. σύριγγα) συνέπα-
ξα. 8, 23. τοιοῦτος πρώαν τις ἀφί-
κετο Πυθαγορίδας. 14, 5. λέγο-
μεις πρώαν θῆν πάντα. 15, 15.

πρώζα, mane, mature.
18, 9.

πρώξ, gutta, ros. μὴ πρώ-
κας σιτίζεται, num rore victi-
tat. 4, 16.

πρώραθεν, adverb. a proga.
22, 11.

πρωτεὺς, nomen dei. 8, 52.

πρώτις, adverb. primum.
λαοφόρον ἐπέβησαν ὅθι πρώτις κε-
λεύθῃ. 25, 155. τὸν ἐμοὶ πρώτι-
ςα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον Εὐρυ-
σθεὺς. 25, 204. μάλα τεὰ πρώ-
τιςα τάδε χνοάοντα διδάξω. 27,
49.

πρώτιος, primus. τῷ Παφίῳ
πρώτιστον ἐγὼ τότε δῶρον ὀκέζω.
27, 55.

πρώτον, adverb. primum.
εἰπ' ἄγε νῦν μοι πρώτον. 25, 177.
ὅ, τί με πρώτον ἀνῆρει. (pro ἀ-
νήρῃ, interrogabas.) 25, 193.

πρώτος, πρώτος (vet. nov.
πρᾶτος) ἀρξάτο Δάφνης, ἐπεὶ καὶ
πρῶ-

I N D E X

πρῶτος ἐρίσθεν. (πρῶτος, ἐρίσθεν
nov.) 6, 5. ἐν τοῖς τεφάνοις τὰ
πρῶτα λέγονται. 10, 29. αἰεὶ οἱ
περὶ τύμβον ἀλλήεις εἴαρι πρῶτω
κῆροι ἐριδμάινουσι φιλήματος ἄκρα
φέρουσιν. 12, 30. ἀνδρῶν Πτο-
λεμαῖος ἐν πρώτοις λεγέσθω. 17,
3. ὅτε πρῶτον (pro πρώτῃ) ἴδης
ἂν. 17, 59. Κάτορος ἡ πρώτη
Πολυδεύκης ἄρξοι' αἰδεῖν. 22, 25.
τόσα (scil. νέφη) μετὰ πρώτοις
κυλίνδει ἰς ἀνέμους. 25, 93. πρῶτοι
τοὶ γε μάχηνδε κατὰ χρόνους ἦσαν
δρῆν. 25, 136. Αὐτοῦτα πρῶτα
(pro πρώτῃ) νιν ἀνέκραγε δεινὸν
ἰδῆσα. 26, 12. πρῶτος τῶν ἐπάνω-
θεν μυσοποιῶν. Ep. 20, 3.

πρωτοτόκος, primum pariens.
τίς, παρεύσας (pro παρύτης) αἰ-
γὺς πρωτοτόκοιο (pro ὅς) κακὴν
κύναν δῆλετ' ἀμέλγειν. 5, 27.

πταίνειν, impingere, offen-
dere. τιῦ ποσὶ νεισσομένοιο (νισ-
σομένοιο nov.) πᾶσα λίθος πταί-
οισα (pro πταίστα) ποτ' ἀρβυλί-
δεσσιν αἰδεῖ. 7, 26.

πτελέα, ulmus. δεῦρ' ὑπὸ τῶν
πτελέων ἐσθώμεθα. I, 21. ταὶ
παρ' αὐτῶν (scil. πέτρων) αἰγί-
ροι πτελέαι τε ἐύσκιον ἄλσος ἐφαι-
νον. 7, 8. πολλαὶ ἄμμιν ὑπερθε
κατὰ κρατὸς δονέοντο αἰγίροι πτε-
λέαι τε. 7, 136. δεῦρ' ὑπὸ τὰς
πτελέας. 27, 12.

Πτελεατικός. τὸν Πτελεατι-
κὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ. 7,
65.

Πτερέλαος, nomen viri. τῶν
(pro ἡν, scil. ἀσπίδα) Πτερελάων
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσχύ-
λευσε πεισόντος. 24, 4.

πτέρις, filix, nomen herbae.
τὸν κισσὸν δικῶς, καὶ τὴν πτέριν,
ἧ τυ πυκνῶς. 3, 14. ἀπαλὴν
πτέριν ὥς πατησεῖς. 5, 55.

πτέρνα, calx, calcaneum.
πρὸς ὕδατος πτέρνῃσι (pro πτέρ-
ναις) πόδας τερεῶς ἐκρίζον (I.
sing.) ὕδατος ἐπιβάς. 25, 268.

πτερὸν, ala. σιισαμένως πτερὰ
ματρὸς ἐπ' αἰθαλέντι πετεύρω.
13, 13.

πτέρυξ, id. ἀηδονίης πωτῶν-
ται, πτερύγων πειρώμενοι. 15,
122.

Πτολεμαῖος, 'rex Aegypti.
μισθοδότης Πτολεμαῖος ἐλευθέρω
οἶος ἄριστος. 14, 59. βᾶμεν τῷ
βασιλεῶς ἐς ἐφνειῷ Πτολεμαίῳ.
(pro Πτολεμαίῳ, scil. δῶμα.)
15, 22. πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε,
πεποιήται καλὰ ἔργα. 15, 46.
ἀνδρῶν Πτολεμαῖος ἐν πρώτοις λε-
γέσθω. 17, 3. ἐγὼ Πτολεμαῖον
ὤμνήσαμεν. 17, 7. οἶος ἦν τελε-
σαι μέγα ἔργον ὁ Λαγίδας Πτολε-
μαῖος. 17, 14. ὅσπον περ Πτο-
λεμαῖος ἦν ἐφίλασεν ἄκοιτιν. 17,
39. σὲ, (scil. ἔτεκε) αἰχμητὰ
Πτολεμαῖε, αἰχμητὰ Πτολεμαῖα
ἀρίζηλος Βερενίκῃ. 17, 56. 57.
τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ
ἐμβασιλεύει. 17, 85. θάλασσα
πᾶσα καὶ αἶα καὶ ποταμοὶ κελεύθου-
τες ἀνάσσοντι Πτολεμαίῳ. 17, 92.
ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμε-
νος δόρυ πάλλιν. 17, 103. Με-
σῶν ὑποφῆται αἰδόντι (pro αἰ-
δουσι) Πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίας.
17, 115. χαῖρ' ὦναξ (pro ὦ ἄναξ)
Πτολεμαῖε. 17, 135.

Πτολεμιστής, (pro πολεμιστής)
bella-

IN THEOCRITVM.

bellator. τοὶ πτολεμισαὶ ἵπποι τῷ βασιλεῖ. 15, 51.

πτολίεθρον, (pro. πολίεθρον) urbs. Ἀχαιῶν πτολίεθρα. 22, 157.

πτόλις, (pro πόλις) urbs. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2, 35. πολλὰν πτολίεσσι. (scil. δίδωρηται, donat.) 17, 111.

πτύειν, spuerere. ὥς μὴ βραχὺν θῶ, τρεῖς εἰς ἑμὸν ἔπτυσσα κόλπον. 6, 39. ἄμμες νιν ἔξω εἰσεύμετες ποτὶ κόματ' ἐπ' αἶνι πτύοντα. (spumantes) 15, 133. τρεῖς εἰς ἑδὸν ἔπτυσσε κόλπον. 20, 11.

πτύον, ventilabrum. ἄς (scil. δάματρος ἀλωάδος) ἐπὶ σωρῷ αὐθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. 7, 156.

πῶξ, lepus. πτῶκας βάλλει. 1, 110.

πυγίζειν. ἀνὶκ' ἐπύγιζόν (1, sing.) τυ, τὸ δ' ἄλγεις. 5, 41.

πύγισμα. μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὕβλ, ταφείης. 5, 43.

πυγμάχος, pugil, ἐναντίας ἀνδρὶ καταστὰς πυγμάχος. 22, 66. ἃ εἰς γαῖαν προπεσόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφερα τέχνη. 24, 112.

πυγμή, pugnus, caestus, σκληραῖτι τεθλασμένος ἥατα πυγμῆς. 22, 45. μέσσης εἰνὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν. 22, 104.

πυθαγορικτὰς. (nov.) aut πυθαγοριστὰς, (vet.) sectae Pythagoricae addictus. 14, 5.

πύθιος, cognomen Apollinis. πύθιε πειλὼν. Ep. 1, 3.

πυθμὴν, fundus, ὀκνηθαὶ κε-

νεῖς ἐπὶ πυθμὲνι χηλῷ μέμνοντι (pro μέμνοντι.) 16, 10.

πυκάζειν, densare, munire. χὰ τριβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα (pro ἐνῇ) ἐστ' ἐπὶ παχὺν κινύζη τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίῳ. 7, 67. ἑμᾶν ἐπύκαζεν ὕπηναν. 20, 22. ἀνὴλκυσα χρύσειον ἰχθύν, παντὰ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. 21, 53.

πυκάσδεν. (pro πυκάζειν) φάτρ, οἱ τεφάνοισι τὰ δώματα τήνῃ πυκάσδεν. (pro πυκάσδεν.) 2, 153. τὸν κισσὸν διαδύς, καὶ τὰν πτέρην, ἃ τυ πυκάσδῃ. (circumdaris, 2. singul. praes. pass.) 3, 14.

πυκινδς, densus, creber. ἃ ὁλοφυγῶν τηλόθεν ἐν πυκινῇσι (pro πυκιναῖς) βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. 7, 140. ὅτ' ἐνὶ ῥαυδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἰσῷ μακρῶν ἐταμ' ἐκ καλεέντων. (καλεέντιον νοσ.) 18, 33. σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς (scil. βάκτρον) ἐσπασα εἰζης. 25, 210.

πυκνδς, id. πυκνοὶ ἀράβησαν ὀδόντες. 22, 126.

πύκτας, (pro πύκτης) pugil. ἅπερ δ πύκτας Λῆγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας. 4, 33. κρατέων περ, ἀτάσθαλον ἑδὲν ἐρεξας, ὃ πύκτα πολὺδευκες. 22, 132.

πύκτης. ἢ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' δ πύκτης. 22, 69. πύκται δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν. 24, 110.

πύλα, (pro πύλη) porta, aditus. τὰν αἰῶνα πύλαν ἀραξεῖ. 2, 160.

πύλος, nomen loci, τὰν ἀγέλαν
ff γέλαν

I N D E X

γέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀδρυσας ἄγε
Μελάμπης ἐς Πύλον. 3, 44.

πύματον, adverb. postremo.
23, 40.

πύματος, vocab. poet. ex-
tremus. ἐν θέρει πυμάτοισι παρ'
Αἰθίοπεςσι νομεύουσιν. 7, 113. τὰν
πυμάταν (pro πυμάτην) ἠδὲν ἔ-
ως ἐξέρχετο Μενέλαος. 8, 62. ἄν-
δρῶν Πτολεμαῖος ἐν πρώτοισι λε-
γέσθω, καὶ πύματος, καὶ μέσσης.
17, 4.

πυνθάνεσθαι, audire. τὸ ἐκ
φαμένοιο πυνθάνεσθαι. 25, 49. ὠρυ-
θμοῖο πυνθάνεσθαι. 25, 217.

πύξ, pugno vel pugnīs. πύξ
ἐπὶ κύρῳ ἤλασεν. 14, 34. πύξ
ἐρεθίζεν, (pro ἰζεν) pugnīs cer-
tare. 22, 2. ἄμματα ὄρεθ' αὖ πύξ
(more pugilum) διατεινόμενοι.
22, 67.

πύξα, nomen urbis. τὰν ἐπὶ
πύξας (subaud. ἄγασαν) εἰσφ' ὤ-
σαν. 7, 130.

πύξινος, buxus. ἄμφω χεῖρας
ἐπλαξε πύξιν' (pro πύξιν) ἐν
φθόρμῳ. 24, 108.

πῦρ. ἄλφειά τοι πρῶτον πυρὶ
τάσσεται. 2, 17. ὡγὼν (pro ὃ
ἐγὼ) νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν
πυρὶ βάλλω. 2, 54. τύ με δευτέρᾳ
ἐκ πυρὸς εἴλεν. 2, 131. ἢ γὰρ
τοὶ πυρὶ θάλλεσθαι. 5, 31. κύαμόν
τις ἐν πυρὶ φρυξεί. 7, 66. ἐν πυρὶ
δρύνῳ (in igne ex lignis quer-
nīs accenso) χορίᾳ ζεῖ. 9, 19.
ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ. 11, 51.
ἀπ' ὀφθαλμῶν κακὸν πῦρ ἐρχομέ-
νοις λάμπει. 24, 18. οἴτετε
πῦρ ὅτι θάσσον ἀπ' ἐσχαριῶνος ἐ-
λόντες. 24, 48. πῦρ τοι ὑπὸ σπο-

δῶ εὐτυκὸν ἔσται. 24, 86. συλλέ-
ξασα κόνιν πυρὸς. 24, 91. ἐπ'
ἅματι-τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρ-
πον. 24, 137. πυρὶ προσελθὼν
ἔκαστε τῶς ἐρώτας. 30, 44.

πυρᾶ, rogos. 24, 81.

πύργος, turris. ὑμνήσας Ἀχι-
λλεὺς πύργον αὐτῆς. 22, 220.

πυρεῖον, ignis fomes, unde
flamma elicitur. πυρεῖα χερσὶν
ἐνώμων. (3. plur.) 22, 33.

πυρναῖος, ruber. πυρναῖαίς τα-
φυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωα. 1,
46.

πυρᾶν, igni lustrare. κα-
θάρῃ πυρῶσατε δῶμα θείῳ. 24,
94.

πυροφόρος, frumentum fe-
rens. πυροφόροι γούρι. 25, 30.

πύρριχος, rufus. 4, 20.

πύρρης, nomen regis. 15,
140.

πυρρῆς, rufus. ἦς (pro ἦν,
erat) ὁ μὲν αὐτῶν πυρρῆς, ὁ δ' ἡ-
μιγένειος. 6, 3. ὡς ὅτε πυρρῆς
ἀπ' ἑρᾶν ἤριπεν ἀτῆρ ἀθρόος ἐς
πόντον. 13, 50. ὄρεθ' ἀνέστη ὁ
πυρρῆς. 15, 53. ἐτι οἱ περὶ (τέρ-
ριον.) χεῖλαι πυρρᾶ. 15, 130.

πυρρῆστριχος, rubram comam
habens. ἄμφω τῷ γ' ἦτην πυρ-
ρστρίχῳ. 8, 3.

πυρσός, fax, flamma. ἕδ' ἐτι
τῶν πυρσῶν παραμύθιον. 23, 7.

πυρσός, rufus. πυρσαὶ ἐφρι-
ξαν ἐθελαι σκυζομένη. 25, 244.

πώγων, barba. ὦμοι τῷ πώ-
γωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. 10,
40.

πῶλος, pullus. τῷ (scil. ἱπ-
πομαντί) ἐπὶ πᾶσαι καὶ πᾶλοι μαί-
νονται

IN THEOCRITVM.

πνται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. 2, 49. πστ' Ὀκείανδρ' ἔρεπε πῶλ' αὖς, πότνια. (i. e. Luna) 2, 163.

πῶμα, potus. εἶεν δὲ τόκα πῶμα διεκρυνώσαστε, Νύμφαι. 7, 154.

παιμενικὸς, pastoralis. ἄπειρ δ' ὁκείας τήνες δ' παιμενικὸς. 1, 23.

πως, dictio enclitica. τήνον πως (τήνον πῶς nov.) ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢ καλέσαμεν. 8, 26. δειδιότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε χάρις ἐνὶ τεινῷ Τιτυῷ ἐνάλιγκις ἀνὴρ. 22, 93.

πῶς, quomodo. χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ἐρῶ, τὴς μήποτ' ὕπαι. 22, 55. πῶς δὲ Διδὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν, εἰπέ θεία. 22, 115. πῶς ἐπὶ νύμφαις ἄλλοτριαις χαλεποὶ. 22, 145. πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παῖδ' αὖ βάλλει. 23, 5. δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδινὰ κυπάρισσοι. 27, 45. πῶς ταῦθ' ἄρμενα, (scil. ἐν) quomodo haec congruunt. 29, 9.

πρωτῶνται, volare. πρωτῶντο (pro ἐπρωτῶντο) ξυθαὶ περὶ πίδαχας ἄμφω μέλισσαι. 7, 42. οἷοι ἀηδονίης ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων, πρωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὕψους. 15, 122.

πῶ, grex. τὰ πῶα καλὰ νομέω. 27, 37.

p.

ῥα, dictio enclit. ἢ ῥά οἱ ἄλλα ἄχειτ' ἔρω. 2, 6. ἢ ῥα λεαίνας μασθδὸν ἐθήλαζε. (ἐθήλαζε nov.) 3, 15. εἰπέ μοι, ὦ κορυβδῶν, τίνας αἱ βόες; ἢ ῥα φιλήνδα;

4, 1. ἢ ῥα τίτ' ἦσαν χρύσειαι πάλαι ἄνδρες. 12, 15. ἢ ῥά τις ἴσος λίαν βαρυγύναιτος; ἢ ῥα φίλωνος; ἢ ῥα πολὺν τιν' ἐπινες; 18, 10. 11. ἢ (pro ἴφῃ) ῥ' Ἄμυκος. 22, 75. αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὕχθαις ἄμφ' ἐλισσύντο. 25, 9. ἢ (scil. ποίη) ῥα βόεσσιν μένος κεραῶσιν ἀέξει. 25, 17. ἢ ῥα, dixit. 25, 84. καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὕφειλλε διαμπερέως βοτὰ πάντα ἐς τέλος. 25, 120. καὶ ῥ' ὁπότε ἐκ λαλοῖο θοαὶ προγενοῖατο θῆρες ἐς πεδῖον δρυμοῖο. 25, 134. ὅν ῥα βοτῆρες ἀστέρι πάντες εἴσκον. 25, 139. ἢ (scil. τρέβοις) ῥα δι' ἄμπελεωνος ἀπὸ καθμῦ τετάνυστο. 25, 157. καὶ ῥα τε ῥήϊτερον φάμεν κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191. ἢ ῥά μιν αἱ μῶσαι καὶ δαδάλιος ἠγάπειν Ἀπόλλων. Ep. 19, 4.

ῥαγίζειν, uvas carpere. αἱ (scil. ἀλώπεκες) τὰ μίκανος αἰεὶ φοιτᾶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, (pro ῥαγίζουσι) 5, 113.

ῥάγος. (nov.) 27, 58. vid. ῥάκος.

ῥαδάμας, ανθος. (vet.) τὸ, Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἄδῃ κινήσαις ῥαδάμανθα. (in nov. legitur ῥά δαδάμαντα.) 2, 34.

ῥαδινὸς, gracilis. μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινὰν (pro τὴν ῥαδινὴν) μοι παῖδα. 10, 24. ῥαδινὰ κυπάρισσοι. 11, 45. τῆς Κύπρον ἔχουσα Διώνας πότνια κῆρα κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας. 17, 37. δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδινὰ κυπάρισσοι. 27, 45.

ῥάδιος, facilis. εὐρεῖν (εὐρεῖν nov.)

I N D E X

nov. scil. τὸ το φάρμακον) ὁ
ῥάδιον ἐστ. II, 4.

ῥάϊτα, adverb. facillime,
commode. II, 7.

ῥάκος, vestis lacera. (vet.)
τῷμπέχονον (pro τὸ ἀμπέχονον)
ποίητας ἐμὸν ῥάκος. (in nov. est
ῥάγος.) 27, 58.

ῥάμνος, spina alba. ἐν ὕρει
ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.
(pro κομῶσι.) 4, 57. μηδὲ κα-
θ' ὕδων ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ. (vet. in
nov. legitur αἶθνος ἐν ψάμμῳ.)
21, 36.

ῥᾶρον, adverb. facilius, hila-
rius. II, 81.

ῥάχis, spina dorsī. 25, 245.

ῥέα, nomen Deae. ἧς τέ-
κετο κρείσισα ῥέα βασιλῆας ὀλύμ-
πῳ. 17, 132. καὶ τὸ, ῥέα, κλαί-
εις τὸν βωκῆλον. 20, 40.

ῥέζειν, facere. ῥέξας ἡ Ἀχι-
λεὺς ὕσσον μέγας, ἡ βαρὺς Αἴας.
16, 74. ἤρωες, ῥέξαντες καλὰ
ἔργα. 17, 6. ῥέξαι τι λιλαϊόμε-
νος μέγχα ἔργον. 22, 118. τὸν,
κρατέων περ, ἀτάσθαλον ὕδ' ἐρε-
ξας. 22, 131. τὸ, παῖ, κῆν τῷτο
πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον. 23, 35.
αἱ τῶδε ἔργον ῥέξαν ὀρίναντες Διο-
νύση. 26, 37. τί φίλος ῥέξαιμι.
27, 24. τί ῥέξεις, σατυρίσκε.
27, 48.

ῥέζειν, sacrificare. Θεοῖς ἐπι-
βώμια ῥέζειν. 16, 26. ῥέξω πρε-
τιν. Ἐρωτι, καὶ αὐτᾶ βῶν Ἀφρο-
δίτα. 27, 63. ῥέξω δαμάλαν, λά-
σιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω, σα-
κίταν. Ep. 4, 17.

ῥέθος, membrum, facies.
ἀμφίθες ἐκ ῥέθων σῶν εἴματα,

καὶ κρύψον με. 23, 39. σεῦ ἰδὲ
καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι. 29,
16.

ῥεῖα, adverb. facile. σηκο
βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν εἰλιπύδων.
25, 98. τὸ, (pro τῷτο) ὅ, ττι με
πρῶτον ἀνῆρει, αὐτὸς καὶ μάλα
ῥεῖα κατὰ τάθμην ἐνύησας. 25,
194.

ῥεῖθρον, fluentum. Ep. 4, 6.

ῥεῖν, aἰ. fundere. ἡμέρα
ἐνθ' ὕδατος ῥεῖτω γάλα. 5, 124.
ῥεῖτω χά συβαρίτις ἐμὴν μέλι. 5,
126.

ῥεῖν, neutr. fluere. ἔρρευν
(pro ἔρρεον, defluabant) ἐκ κε-
φαλῆς παῖσαι τρίχες. 2, 89. ἀδύ,
τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριο-
κοιτεῖν. 8, 78. τήνω τὰ σὰ δάκρυα
μᾶλα ῥέοντι. (pro ῥέουσι.) 14, 38.
ἐκ τομάτων ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκε-
ρωτέρα ἢ μελικήρῳ. (μέλι κηρῶπον.)
20, 27. ῥέεν (pro ἔρρεεν) αἷμα.
21, 46. αὐλὶς σφισὶν ἤδε τεῆς ἐ-
πιδέξια χειρὸς φαίνεται εὖ μάλα
παῖσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25,
19.

ῥηίδιος, (pro ῥάδιος) facilis.
ῥηίδιαι γοναί. 17, 44.

ῥηίτερον, adverb. facilius. 25,
191.

ῥήμα, verbum. ὥς κωτίλα ψή-
ματ' α φράσσεις. 20, 7.

ῥήναια, nomen insulae.
Ἴσον καὶ ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀ-
πόλλων. 17, 70.

ῥήσσειν, rumpere, avellere.
Ἰνώ αὐτ' ἐρρήξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέ-
γαν ὦμον. 26, 22.

ῥίζα, radix. σὺν πυκινῇσιν δ-
λοσχερῇ (scil. βάρτρων) ἔσπασα
ῥίζης.

ῥίζης. (ionice pro ῥίζαις.) 25, 210.

ῥίον, promontorium. Ἑλίκας λίπε ῥίον. I, 125. ἐγὼ θάμνοισιν ἄμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν ῥίῳ ὕληντι. 25, 228.

ῥίπτειν, projicere. ἄλλοκα αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει (pro ῥίπτει) νόον. I, 37. εἰς κοίλαν (subaud. ναῦν) ἐρρίψαν. 22, 12. κόνιν πυρὸς ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν. 24, 92. ῥίψας τόξον ἐραζε. 25, 265.

ῥίς, nasus. οἱ ἄνδρες δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥίνι κἀθῆται. I, 18. πλατεῖα ῥίς ἐπὶ χεῖλει. (scil. μοι ἐστὶ.) II, 33. ψεύδεα ῥίνος ὑπερθεύει ἀραιῆς ἢ κ' ἀναφυσῶ. 12, 24. μέσας ῥίνος ὑπερθεύει κατ' ὄφρυς ἤλασε πυγμῇν. 22, 104.

ῥοδόεις, rosaceus. ἀνήθιονον ἢ ῥοδόεντα σέβανον περὶ κρητὶ φυλάσσων. 7, 63.

ῥοδόμαλον, genae rosae. 23, 8.

ῥόδον, rosa. ἢ σύμβλητ' ἐστὶ κυνέσβατος ἢ δ' ἀνιμῶνα πρὸς ῥόδα. 5, 93. πολλὰς καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς (vet. ῥοδόκισσος nov.) ἐπανθίει. 5, 131. τὴν αὐτὴν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλλον. 10, 34. ἤρατο ἢ τι ῥόδοις, ἢ μάλοις, ἢ δὲ κικίνοις, ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις. 11, 10. χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῶν λυγρῶν, (pro τῇ ἄλγος) ὡς ῥόδον ἐρσα (ἐρσας nov.) 20, 16. καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μακραίνει. 23, 28. ἢ ῥόδον αὐτὸν ὀλεῖται. 27, 9. τὰ ῥόδα τὰ δροσέοντα κεῖται ταῖς ἑλικωνιάσι. Ep. I, 1.

ῥοδόπα, nomen montis. εὐτε χιῶν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον, ἢ Ἀθῶ, ἢ ῥοδόπαν. 7, 77.

ῥοδόπαχυς, (pro ῥοδόπηχυς) roseis cubitis praeditus. ἵπποι, αὖ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκίαντοιο φέροισι. 2, 148. ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις. 15, 128.

ῥοδέχρως, roseo colore ornatus. 18, 31.

ῥοικὸς, curvus. εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβέλον, ὡς τυπατάξω. 4, 49. ῥοικὸν (pro ῥοικὸν) ἔχεν (pro εἶχεν) ἀγριελαῖω δεξιτερᾷ κερύναν. 7, 18.

ῥόμβος, rhombus magicus. 2, 30.

ῥόος, fluentum. ἢ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπαι. I, 68. χῶ δάφνις ἔβη ῥόον. I, 140. αἱ (scil. ποταμοὶ) ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο. (scil. βέσκονται.) 25, 10.

ῥόπαλον, clava. Μαιωτιστὶ λαβῶν εὐκαμπέα τόξα, καὶ ῥόπαλον. 13, 57. τῇ ἐτέρῃ ῥόπαλον, κέρσης ὑπὲρ, αὐτὸν ἀείρας. 25, 255.

ῥούγχος, rostrum. ποτ' ἰσχία ῥούγχος ἔχοισα. 6, 30.

ῥύεσθαι, custodire. εἰ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὕλβον ῥύεμεθ' ἐνδυκέως. 25, 25.

ῥύεσθαι, liberare. αἶκεν τὸν Λυκίαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας ῥύσεται. 7, 56.

ῥυθμός, tenor. 26, 23.

ῥύπος, sordes. ἑπτὰ δραχμῶν (ἑπταδράχμως nov.) κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηγῶν (πηγῶν nov.)

I N D E X

πον.) πέντε πόδας ἔλαβ' ἐχθρὸς, ἄπαν ῥύπος. 15, 20.

ῥωγὰς, praecipua. κύων πυρρὸς ἀμφιπόλων τις ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῦ φέρουσα, ῥωγὰς ἐς πέτρας. 24, 93.

Σ.

σαίρειν, aperto ore hiare. τὸ σεσαρῶς εὖ ποκα κιγκλίζειν. (εὖ ποτεκιγκλίζειν πον.) 5, 116. μ' ἀτρέμης εἶδε σεσαρῶς ὄμματι μειδίωντι. 7, 19. τι σεσαρὸς καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. 20, 14.

σακίτας, (pro σηκίτης) stabulo inclusus. ἄρνα τὸ σακίταν λαψῶ (pro λήψῃ, accipies) γέρας. 1, 10. ῥέξω ἄρνα, τὸν ἴσχω, σακίταν. Ep. 4, 18.

σακὸς, (pro σηκός) stabulum. πολλοὶ σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν μὲσχοι σὺν κεραιῶσιν ἱμυκήσαντο βόεσσι. 16, 36.

σακὸς, (pro σηκός) templum. Ep. 4, 5.

σάκος, scutum. ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰστένοισιν. 16, 79. ἐγχεσι καὶ κοίλαισι βαρυνόμενοι σακέεσσι. 22, 143. τὰ ἄκρα δὲ ῥ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα. 22, 190. πολλὰ εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκεμον τρυφάλειαν κέστωρ ἐνύξεν. 22, 193. πολλὰ ἐνύξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο (pro τύτῃ) σάκος. 22, 195. δίνασσε σάκος μέγα. 24, 10. εὐθὺς αὔσεν, ἔπως κακὰ θηρὶ ἀνέγνω κοίλῃ ὑπὲρ σάκος. 24, 24.

σᾶμα, (pro σῆμα) lignum, sepulcrum. λίπε αἰπὺ σᾶμα τῇ-

νο Λυκαίνιδας. 1, 125. σκίλλα: ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκῃ τίλλοις. 5, 121. ἔδδ' τὸ σᾶμα ἀμὴν τῷ (τὸ πον.) βρασίλῃ κατεφάνετο. 7, 10. αἶψα φεύγειν ὠρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς. 22, 199.

σάμερον, (dor. pro σήμερον) hodie. ἦνθ' ἐμοὶ ἄ. τε φιλίστας μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄ. τε μελιξὺς σάμερον. 2, 147. σάμερον ἐνδέκατος. 14, 45.

Σαμία, nomen regionis, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων. 15, 126.

Σάμος. ἔτε τὸν ἐσθλὸν σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ. (pro Σάμῳ.) 7, 40.

σάνδαλον, sandalium. μηδὲ πῶδεσσι τοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. 24, 36.

σάκος, salvus. βασιλεῦσιν εἰδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σωτέρος ἔμμεναι (pro εἶναι) οἴκος. 25, 59.

σαβφρων, prudens, sapiens, φιλέει, ἔσσα σαβφρονες. 28, 14.

Σαρδόνιος. ἐχθρὸς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψειαν ἀνάγκαι (κακὰ πέμψαιεν ἀνάγκῃ πον.) Σαρδόνιον κατὰ κύμα. 16, 86.

σάρκινος, carneus. ἐλπίς τῶν (ἐλπιδῶν πον.) ὕπνων ζατεῖ (χάτει πον.) τὸν σάρκινον ἰχθύν. 21, 66.

σᾶρξ. Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει. 2, 26. τήθει ἐσφαίρωτο πελώριον, καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ. 22, 47. σάρκες ἰδρῶτι συνίζανον. 22, 112. ἔ. τι βέλους διὰ σαρκὸς ὕλισθεν, ἀκρυβέν, 25,

IN THEOCRITVM.

25, 230. μη σαρκὸς ἀποδρέψῃ δ-
νύχισσι. 25, 267.

σάττειν, constipare. πολλοὶ
ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπίδιώται
χαλκῷ μαρμαίροντι σισαγμένοι ἀ-
σφαραγιῦντι. (pro ὅσι.) 17, 94.

σατυρίσκος. τό τει γένος ἡ
σατυρίσκοις ἐγγύθεν, ἡ Πάνεσσι κα-
κοκλήμεισιν ἐρίσδει. 4, 63. μη
καυχῶ, σατυρίσκει. 27, 3. τί ῥέζεις,
σατυρίσκει. 27, 48.

σαῦρα, lacerta. σαῦράν τοι
τρέψασα κακὸν ποτὸν αὔριον οἶσθ.
2, 58.

σαῦρος, id. 7, 22.

σαυτῆ. 27, 13.

σάφα, manifeste, certo.
σάφ' οἶδκ. 15, 99. ἐγὼ κέ τοι
σάφα εἰδῶς πάντα μάλ' ἐξέποιμι.
25, 37. τὸ Ἀργείων ὕδεις κεν
ἔχοι σάφα μυθήσασθαι. 25, 198.
ὡς σάφ' εἰδῆς. Ep. 20, 6.

σβεννύναι, extinguere. ὕδὲ
κε τῶς σβέσω (pro σβέσω, fut. I.)
τὸν ἱμὸν πόθον. 23, 26.

σέβας, res augusta. σέβας
ἔτη Ἀργεῖαισι, a mulieribus Ar-
givis divinis honoribus afficie-
ris. 24, 76.

σέβεισθαι, venerari. σέβει με.
18, 48.

σέθεν, pro σῆ. σέθεν ἔνεκεν
Βερενίκῃ εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύτο-
νον ἔκ ἐπέρασεν. 17, 46. σέθεν
ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων μνάσομαι ἡμι-
θέων. 17, 135. ξεῖνε, πάλαι τινα
πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκῆσας.
25, 162. ἢ σέθεν εἰμὶ χειρίων.
27, 42. δεῖξον ἱμὸς σέθεν ἄλσος,
ὅτῃ σέθεν ἴσεται αὖλις. 27, 44.
αἰεὶ σφιν λῶϊον εἰς ἔτος ἦν ἔκ σέθεν

ἀρχομένοις. Ep. 13, 5. γνῶσομαι,
εἰ δ' δειλὸς ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον
ἔχει. Ep. 15, 2.

σῆκν, movere, quaterc. λι-
παρὰ παρ' αὐχένα σῆκτ' (pro ἐ-
σῆκτο, quatiebatur) ἔθνεα. 5,
91. σῆκαμένας (pro σῆκαμένης)
πτέρὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλέντι πε-
τεύει. 13, 13. σῆκων κερτερὸν
ἐγχεος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πρῶταν.
22, 184. βίη σῆκέντος ἐν ὅτῃ
ἐγκαφάλοιο. 25, 261.

σεῖο, pro σῆ. 27, 6.

σελάνα, (pro σελήνη) luna.
σελάνα, φαῖνε καλὸν. 2, 10.
φράζειέ μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἴκετο,
πότνα σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87.
93. 99. 105. 111. 117. 123. 129.
εἰ 135. σῆθεα φίλβοντα πολὺ πλέον,
ἡ τὸ σελάνα. (vet. τὸ σελάνας
πον.) 2, 79. ἔνθ' ὕμνων τίς ἦν;
ὅν τε σελάνα βυκολέοντα φίλασεν.
20, 37. ἃ κυβέλας κρέσσων καὶ
κύπριδος, ἅτε (ἃ δὲ πον.) σελά-
νας. 20, 43. ὕπῳ τὸν μέσαντον
δρόμον ἄνυσεν ἄρμα σελάνας. 21,
19.

σελαναία, (pro σεληνάια.) 2,
165.

σέλας, fulgor. ἔρως καὶ Λι-
παρὰς πολλάκις Ἀφαίτσιοιο σέλας
φλογερώτερον αἶθρη. 2, 134. ἔκ
ἔσων λιπαρὸν σέλας. 23, 8.

σέλινον, arium. ἐμπλέξας (scil.
τίφανον) καλύκεσσι εὐδῶμοιςι σελί-
νοις. 3, 23. χά τιβὰς ἐσσητῇ
πεπυκασμένα ἐς ἐπὶ πᾶχυν πολυ-
γνάμπτῳ σελίνῳ. 7, 68. θάλλοντα
σέλινα. 13, 42. χαῖται οἷα σέ-
λινα περὶ κροτάφοιςι κέχυντο. 20,
23.

σιμέλα.

I N D E X

σεμέλα. (pro σεμέλη) mater Bacchi. τῷ τρεῖς (scil. βωμὸς ἑκαμὸν) τῇ σεμέλῃ. 26, 6. χαίροι εὐνδὴς σεμέλα. 26, 35.

σεμίραμις, regina Babyloniae. 16, 100.

σεῦ, pro σὺ. 27, 39.

σεῦ, pro σὺ. σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθρος αἰνέσαι. 29, 16. τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ ὕκ ἤθελον (1. sing.) πατάξαι. 30, 26.

σηκός, stabulum. χωρὶς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι ἥσιν ἑκάστοις. 25, 12. τὰ ἐπήλυθε πλοῖα μῆλα ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκὸς τε. 25, 87. σηκοὶ βοῶν ῥῆα πλήθυσαν ἡλιπόδων. 25, 98.

σημα, signum. ζηνὸς πε τὸδε σημα. 17, 73. ἔχε σημα. (nov. pro quo in vet. legitur δῆμα.) 21, 53.

σημαίνην, imperare. παμφυλίοισι τε πᾶσι, καὶ αἰχμηταῖς Κίλικεσσι σημαίνει. 17, 89.

σημαίνην, significare. ὅτων ἀμυρὴ φάτνη, σημαίνουσα (pro σημαίνουσα) τὰ πρὸς πλοῖον εὐδία πάντα. 22, 22.

σήραξ, caverna. ὁ μὲν σήραγμα προδῆλος ἔτιχεν ἥς ἦν. 25, 223.

θένος, vis, robur. φαίης κεν γυίω νιν ὅσον θένος ἑλλοπιεύην. 1, 42. τὸ θένος ἄξιον ἄβας. 1, 44. τῶν προφέρεσκε βίηφι τε καὶ θένῃ ἤ. 25, 138.

σιγα, tacite, placide. 6, 29.

σιγᾶν, tacere. ἡνίθε, σιγᾶ μὲν πάντες, σιγῶντι (pro σιγῶσι) δ' ἄηται, ἃ δ' ἐμὰ δ' σιγᾶ τέκνων

ἐντοθεν ἀνίκα. 2, 38. 39. σίγα, πραξίνδα. 15, 96. ἰσιγάθη ἂν (silentio i iutus fuisset) ὕφορβος εὐμαίος. 16, 54.

σιδάρεος, (pro σιδήρεος) ferreus. τῇ σιδάρεον σκύταλον. (scil. ἔδωκεν.) 17, 31. τήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῆτον, σαρκὶ σιδαρέῃ. 22, 47.

σιδάρεος, (pro σιδήρεος.) id. καὶ με μιλθακὸν ἐξεπόνασε σιδάρεα, me ex ferreo, inhumano, mollem fecit. 29, 24.

σιδάρος, (pro σιδήρος) ferrum. πῶς ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροις σιδάροις. 21, 49.

σιδήρος, ferrum, ensis. ἰπὴ ἥ ἐσκε σιδήρεα τμητῇ. (scil. βύρσα.) 25, 274.

σικελίδας, est Asclepiades poeta. ὅτε τὸν ἑθλὸν σικελίδα νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, ὅτε φιλητᾶν, ἀνδῶν. 7, 40.

σικελός, Siculus. ἐνθ' (pro ἐνθῇ, veni) ἐπὶ νᾶσαν τὴν σικελᾶν. (pro τὴν σικελὴν.) 1, 125. ἑσπεῶν τὴν σικελᾶν ἐς ἄλλα. 8, 56. τοῖς πᾶσι μένοι (πᾶσιν ἴκοι nov.) σικελὴν Ἀρέθαισαν ὕμνην σὺν λαοῖσι. 16, 102.

σιμαίθα, nomen foeminae. καὶ φ', (pro καὶ ἑπὶ) ὅτι σιμαίθα τυ καλῇ. 2, 101. ἡ ῥά με, σιμαίθα, τόσον ἐφθκας, ὅσον ἐγὼ θην πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα φιλῖνον. 2, 114.

σίμβλον, alveare. τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα, κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. 19, 2.

σιμιχίδας, nomen viri. σιμιχίδα,

χλῖδα, πᾶ δὴ τὸ μεταμέριον πέδα;
(πέδα nov.) ἑλκῆς; 7, 21. ἄγε,
βυκολικῆς ταχέως ἀρχόμεν' αἰοῦντες,
σιμιχλῖδα. 7, 50. Σιμιχλῖδα ἔρω-
τες ἐπέπταρον. 7, 96.

σιμῖος, nomen fluvii. ῥέξας,
ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βάρυς
Αἴας, ἐν πεδίῳ σιμόεντος. 16, 75.

σιμος, nomen viri. 14, 53.

σιμὸς, simus. ἢ ῥά γε τοι σι-
μὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμιν.
(pro ἤμιν.) 3, 8. αἶ σιμαὶ λη-
μωνόθεν ἰοῖσσι κέδρον ἐς ἀδῆαν μέ-
λισσας. 7, 80. ὦ σιμαὶ δευτ' ἐφ'
ῥῶν ἑρίφοι. 8, 50.

σίνεσθαι, nocere, laedere.
σινόμενα (pro σινουένη) τὰν τρώ-
ξιμον. 1, 49. ἔσται δὴ τῷτ' ἄμαρ,
δπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ κερχερεῶν
σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ἢ κ' ἐθελήσῃ.
24, 85.

σίον, (nov.) herba in aquis
nascent. τά τοι σία (τ' εἰσὺα
vet.) κερπὲν ἐνὶ κῆρ. 5, 125.

σισυφίς ἀκτὴ. 22, 158.

σιτῆν, ali, pasci. ἢ (scil.
τρώμβη) κρέας αὐτὸς σιτάθην. (pro
ἰσιτῆθην.) 9, 26.

σιτίζην, pascere, cibare. μὴ
πρῶκας σιτίζεσθαι, num rore vi-
sitat. 4, 16.

σίτος, frumentum. σῖτον ἀ-
λοιῶντες. 10, 48.

σίττα, vox, qua pastores
gregem ad festinandum inci-
tant. σίτθ' ὁ λέπαργος. 4, 45.
σίτθ' ἂ κυμαίθῃ ποτὶ τὸν λόφον.
ἢ κ' ἐσακύνῃς; 4, 46. ἢ κ' ἀπὸ τᾶς
κρέανας σίττ' ἀμνίδες. 5, 3.
σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνῳ τὰ μὴκά-
δες. 5, 100. σίττα νέμιθε, νέ-
μιθε. 8, 69.

σκαίδς, laevus, sinister. σκαίῃ
σκαίῃν πολυδεύκεος ἑλλαβε χῆρα.

22, 119. τιβραῖ χηρὶ πλῆξεν
(pro ἐπλήξεν) ὑπὸ σκαίῃν κρότ-
φον. 22, 124. τῷ ἄκρην ἐκδύ-
σεν ἐπὶ σκαίῃν γόνυ χῆρα φάσγα-
νον δξὺ φέρωντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ
κάτωρ σκαίῳ. 22, 196. 198. τῷ
ἄναξ προσκύντος ἐδράξατο χηρὶ πα-
χήν σκαίῃ ἄφαρ κέρκας. 25, 146.

σκαίρην, salire. ἄλλοκα σκαί-
ρην τὸ βελύσκιον ἀμφὶ λάτυμον.
4, 19.

σκανᾶ, (pro σκηνῇ) taberna.
νίτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγο-
ράσδων. 15, 16.

σκαπάνα, (pro σκαπάνῃ) ligo.
ἔχων σκαπάναν. 4, 10.

σκαφίς, vas ligneum, quo
lac aut mel reponitur. τασθ
τῷ Πανὶ ὀκτὼ σκαφίδας μέλιτες
πλέα κηρὶ ἐχρίσας. 5, 59.

σκέλος, crus. ποσσὶ θένων σκέ-
λος. 22, 66. ὅσσα ἀπὸ σκελέων
ἐδρεσερόφοι Ἀργόθεν ἄδρες ἀλλή-
λης σφάλλαντι (pro σφάλλεσι)
παλαίσμασιν. 24, 109.

σκεπᾶν, idem quod σκέπην,
tegere. ἵππησιν (ἵππησιν nov.)
κέρυν σκεπάσθην ἐθήρη. 16, 81.

σκέπτεσθαι, circumspicere,
speculari. πάντῃ διέδραμεν ὀφθαλ-
μοῖσι σκεπτόμενος. 25, 234.

σκιὰ, umbra. 5, 48.

σκιᾶς, umbraculum. χλωρὰ
σκιᾶδες μαλακῇ βερίθυσσιν ἀνήθῃ
δέδμηκται. 15, 119.

σκιερός, oracus. τοὶ ποτὶ σκιε-
ραῖς δροσάμνισιν αἰθαλίωνες τέττι-
γες λαλαγεύοντες ἔχον (pro ἔχον)
πόνον. 7, 138. σκιερόν (pro σκιε-
ρόν)

I N D E X

ῥαν) ὑπὸ φηγδὲν ἡελίῳ φεγγαῖος
δοιοῦρος ἐδραμον (I. ling.) ὥς τις.

12, 8. τέρανον σκιερὲν καταθή-
σομεν ἐς πλατάνιστον. 18, 44. ὑ-
γρὸν ἄλφειον ταξέμεν (pro ταξέ-
μεν) ὑπὸ σκιερὲν πλατάνιστον. 18,
46. εἰ θοῶς συνήγερθεν (pro
συνήγερθῃσαν) ὑπὸ σκιερᾶς πλατα-
νίσῳ. 22, 76. ἐγὼ θάμνοισιν ἄ-
μα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην. 25, 227.

σκίλλα, nomen herbae. σκίλ-
λας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτί-
κα τίλλοις. 5, 121. μὴ τύ τι
παῖδες Ἀρκαδιοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ
πλευρᾶς τε καὶ ὤμων τανύκα μα-
τίσδοιεν. 7, 107.

σκιπναῖος, tardus. βέεις ἀγε-
ληδὸν ἐς αὐλὴν ἐρχόμενος σκιπναῖον
ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν. 16, 93.

σκιρτᾶν, saltare. ἢ μὴ σκιρ-
τάσῃτε (vet. σκιρτάσῃτε nov.)
I, 152.

σκληρὸς, durus, saevus. αὐ-
τῷ τῷ σκληρῷ (pro τῷ σκληρῷ) μάλα
δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγη. 4, 40.
σκληραῖσι τεθλασμένος ἕατα πυ-
γμαῖς. 22, 45.

σκοπάδην, nomen gentis.
πολλοὶ σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι πο-
τὶ σακὲν μόχοι σὺν κεραιαῖσιν ἐμυ-
κήσαντο βόεσσι. 16, 36.

σκοπιὰ, scorpus. ἢ δ' αἰτνας
σκοπιᾶν. (scil. ἤχετε.) I, 69.
τάς (pro αἷς, scil. δαμάλας) μοι
ἐπάσας λήψ κήμαρον τρωγίσας ἀ-
πὸ σκοπιᾶς ἐτίναξ. 9, 11.

σκοπιᾶζην, speculari, infli-
diari. ὥπερ τῶς θύννως σκοπιᾶζε-
ται Ὀλπις ὁ γριπεύς. 3, 26. πάν-
τῃ ὅσσοι φέρων, ὁλοθὲν τέρας ἐσκο-
πιάζον. (speculabar, I. ling.)
25, 214.

σκοπὸς, speculator, custos.
6, 10.

σκότος, tenebrae. περὶ σκό-
τος ὅσσοι αἰσῶν ἤλθῃ, ambos
ejus oculos caligo invaserat.
25, 260. ὅκα ἢ ἐθέλης τῷ,
μὰ ἐν σκότῳ. (scil. ἄνω ἀμέραν.)
29, 8.

σκούζεθι, irasci. αὐτὸ σκουζόμε-
νη γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι. (pro
ἴσι, eunt.) 16, 8. πυρσὺν ἐφρι-
ξαν ἐθῆρα σκουζομένη. 25, 245.

σκυθικὸς. ὑψηλὸν ἱέρωνι κλέος
φορέσειεν ἀοιδολόβοντι σκυθικοῦ (pro
σκυθικῷ) πέραν. 16, 99.

σκύλαξ, catulus. τὰν (pro
ἡν, scil. ἐκάτην) καὶ σκύλακες
τρομέοντι. (pro τρομέουσι.) 2, 12.

σχύμνος, id. τρέφω τοὶ σχύ-
μνος (pro σχύμνος) τέσσαρας ἄρ-
κτων. 11, 41.

σχύταλον, clava. τῷ σιδάρεον
σχύταλον, κεχαρτγμένον ὄζοις.
(scil. ἐδωκεν.) 17, 31.

σχύτος, corium, pellis. σχύ-
τος αὐτὸν ἰδὼν χαροποῖο λέοντος.
25, 142.

σχύφος, poculum. τὸ δίδω
τὰν αἶγα, τὸ τε σχύφος. I, 143.

σκῶψ, ulula. κῆξ (pro καὶ
ἐξ) ὁρέων τοὶ σκῶπες ἀηδύσι γαρύ-
σκιντο. I, 136.

σμάνας, (pro σμήνος) alvea-
re. ὥδε καλὸν βομβεῦντι (pro βομ-
βῶσι) ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι. I,
107. et 5. 46. ἐνθα μέλισσαι
σμάνεα πληθεῖσιν. 8, 46.

σοβαρὸς, fastuosus, super-
bus. καὶ τι σεσαρὸς καὶ σοβαρὸν
μ' ἐγέλαξεν. 20, 15.

σός, tuus. ἢ σὴ γυν φιλότης
καὶ

IN THEOCRITVM.

καὶ τῇ χαρίεντος ἀίττω παῖσι διὰ
τόματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλισα.

12, 20. τήνω τὰ σὰ δάκρυα μά-
λα ῥέοντι. (pro ῥέουσι.) 14, 38.

τῆς σῆς (subaud. χώρας) γέ μεν
ἔκ ἐπιβαίνω. 22, 59. σὸς μὲν
ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, ἢ κε

κρητίσω. 22, 71. ἀμφίθεος ἐκ
ῥεθίων σὺν ἡμάτα, καὶ κρύψον
με. 23, 39. καὶ νεκρῷ χάρισαι

τὰ σὰ χήλεια. 23, 41. ἕνομα
σὸν λέγε τήνω. 27, 40. ὑπὸ σὺς
πέπλος ἀπαλὸν νάκος ἥνιδε βάλλω.

27, 53. ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς
σῆς τοιμήζονα δώσω. 27, 59. Ἄρ-
τεμι, μὴ νεμέσας σὴ ἐρημιάς ἔκεί-
τι πιτή. 27, 62. γυναιξὶ νόος

οἰκωφελέσσι σὸς ἐπήβολος. 28, 2.
ῥᾶ τὰν σὰν (pro σῆν) ἰδῶν. 29, 6.

σοφίη, (pro σοφία) sapientia,
scientia. σοφίη ἐπὶ τῷδε αἶνον ἔ-
χων. Ep. 10, 3.

σοφιστής, sapiens. φυσιογνώμων
δ σοφιστής. Ep. 11, 1. πάντων
ᾧν ἐπέοικεν ἔχῃ τεθναῶς δ σοφιστής.
Ep. 11, 5.

σοφός. ὡς σοφός ἦπεν. 14, 22.
σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος. (pro δ
ἄνθρωπος.) 15, 83. τὸ χρῆμα

σοφώτερον. 15, 145. ἥρωες, ῥέ-
ξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρη-
σαν ἄοιδων. 17, 6. ὅς πολλ' ἐ-

δάη σοφὰ ἀνθρώποισι νόσας φάρμα-
κα λυγρὰ ἀπαλαλκόμεν. (pro ἀ-
παλάλκην.) 28, 19.

σπαῖν, evellere. σὺν πυκνῇσιν
ὀλοχερεῖς (scil. βάκτρον) ἔσπασα
ῥίζης. 25, 210.

σπάρτα, nomen urbis. ἐν
ποκ' ἄρα σπάρτα, ξανθότριχι παρ
Μενελάω παρθενικῇ πρύθνε νεαγρά-
πτω θαλάμῳ χορὸν ἐτάσαντο.

18, 1. ἀγαθός τις ἐπέπταρ' ἐρί-
χομένῳ τοι ἐς σπάρταν. 18, 17. πολ-
λὰ τοι σπάρτα, magna est Sparta.
22, 156.

σπῆρα, spira. ἐπὶ σπῆραισιν
ἐκκερτύναντο βοῆαις χῆρας. 22,
80. αἰνὰ πέλωρα δὴ πολυμήχαν-
ος Ἥρη κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ
σπῆραϊσι δράκοντας ὤρσεν ἐπὶ πλα-
τῶν ἡδὺν. 24, 14. τῷ αὐτῷ σπῆ-
ραϊν (pro σπῆραις) ἐλίσσέσθην
περὶ παῖδα. 24, 30.

σπένδαν, libare. τὸ δίδω τὰν
αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς μιν (κεν-
νον.) ἀμέλξας, σπῆσω ταῖς μοί-
ραις. 1, 144.

σπέρχεισθαι, properare. μὴ
τι οἱ ἔ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυ-
θῆσαιο σπερχομένῳ. 25, 67.

σπέρχης, nomen viri. αἶτις καὶ
σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἡρίτευσε.
15, 98.

σπεύδαν, festinare. σπεύδων
μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκῃ. 1,
40. μὴ σπεύδῃ. 5, 31. ἔτι
σπεύδω. 5, 35. ἐξ εὐνῆς ἐσπευ-
σεν ἐτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. 13, 63.

σπεύδωμεν, (pro σπεύδωμεν) fe-
stinemus. 15, 59. ἔκ ἐτ' ἄν-
δρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐθλοῖς

αἰνῆσθαι σπεύδοντι. (pro σπεύδουσι.)
16, 15. ἐνεπλήθη δόμος σπεύ-
δοντος ἑκάστῃ. 24, 52.

σπήλυξ, spelunca. σπήλυγ-
γα φυγὼν ὀλοοῖο κύκλωπος. 16, 53.

σπιλάς, saxum, rupes. ἀέ-
ναον ῥήθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε
τηλεθάη. Ep. 4, 6.

σπλάγχνα, viscera. παιδὸς ὑ-
πὸ σπλάγχνοισιν ἔχῃ πόθον. 7, 99.

σποδός, cinis. καὶ δὲ (pro καὶ
ἡδὲ)

INDEX

ἡδὲ) ποδὸν ἤδεμεν αὐτῆς. (αὐτᾶς nov.) 2, 25. ἐντὶ (pro ἐν) ἔρυδε ξύλα μιν, καὶ ὑπὸ σποδῶ (in nov. est σποδῶ in genit. pro σποδῶ) ἀκάματον πῦρ. II, 51. πῦρ τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυχον ἔγω. 24, 86.

σπόριμος, confitus. ἡδὲ ἀνδρώπων τις ἔην φαινέμενος σπορίμοιο (pro σπορίμοιο) δι' αὐλάκος. 25, 219.

σπόρος, sementis. πρὸ θυρῶν μεν ἀπὸ σπόρῳ (pro σπόρῳ) ἄσκαλα πάντα. 10, 14. νηοὶ ἐκπονεῖντο ποτὶ σπόρον. 16, 94. τριπόλοις σπόρον ἐν νηοῖσι βάλλοντες. 25, 25.

σποδᾶ, adverb. diligenter. Ep. 16, 2.

τάζων, stillare. ὑγρὸν ἄλκφωρ ταξιῦμες (pro τάξιμεν) ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον. 18, 46.

τάθμη, amussis. τὸ, ὅ, τι με πρῶτον ἀνέρεν, αὐτὸς καὶ μάλα ῥῆα κατὰ τάθμην ἐνέησας. 25, 194.

ταθμῆς. in plur. ταθμᾶ. possis. ὅθι ταθμᾶ κοῖλα θυράων οἴκω. 24, 15.

ταθμῆς, stabulum. εὐθὺς ταθμοὶ περιμήκειες ἀγροιώταις δέδμηνται. 25, 23. ἡ (scil. τρίβος) ῥᾶ δι' ἀμπελεῶνας ἀπὸ ταθμῆς τετάνυστο. 25, 157. κατὰ ταθμῆς χλωρὸν δέος ἦχεν ἕκαστον. 25, 220.

τάλα, (pro τήλη) columna sepulcralis. τάλαν Ἀφροδίδῃ ἐξανεχυσαν τύμβῳ ἀναρρήξας. 22, 207.

τάλικες, paxilli, furculae. Ep. 3, 2.

τάσση. (pro τήσση) vid. ἰσάνημι.

τάσσαμαι. (pro τήσσαμαι) vid. ἰσάμαι.

τάσσην. (pro τήσσην) v. ἰσάνημι. ταφίς, uva passa. 27, 9.

ταφυλή, uva. πυρναίαις ταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωα. I, 46.

ταφυλὶς, id. 27, 9.

τάχυς, spica. 10, 47.

τέγος, tectum. ἐς τὸ τεδὸν καλέσσατο τὸδε τέγος. 2, 116.

τήβεσθαι, calcare. μῆνοσ' ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι (τοκέων, ὧν nov.) θερμὰ κονίη, σπινθόμενος (σπινθόμενα nov.) καθύπερθε, (hoc comma in nov. deest) ποδῶν ἐκμάσσειται ἵχνη. 17, 122.

τήνεσθαι, coarctari, resonare, rumpi. τήνοντο (pro ἐτήνοντο) πόντες ἀγροὶ μυκηθμῶ. 25, 97.

τηνός, (pro τεινός) angustus. δηδιότες, μή πῶς μιν ἐπιβρίσας δαμάσκει χώρῃ ἐνὶ τήνῳ τιτυῶ ἐνὰ λίγκιος ἀνὴρ. 22, 94.

τήρα, sterilis. μόσχως βωσὶν ὕφ- έντες, ὑπὸ (ἐπὶ nov.) τήραισι δὲ ταύρω. 9, 3.

τήχην, vadere, ordine incedere. τῷ ἥς ἄστυ ἐσιχέτην. 25, 154. ἡλυθε τήχων τις ἀπ' Ἀργεος ὡς νέος ἀκμήν ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ. 25, 164. σήραγγα προδῆλος ἔσιχεν ἥς ἦν. 25, 223. ἀντρὸν ἔσω τήχοντες δμῶρρόθιοι. Ep. 3, 5.

τήνην, gemere. ἔτενε τεργῶν. 7, 141.

τέργην, naturali caritate complecti. ἐκ θυμῷ τέργοισα (pro τέργυσσα) κασίγνητόν τε πόσιν τε.

17,

IN THEOCRITVM.

17, 130. *τέργετε* (diligete, in imperat.) ὑμεῖς αἴτης. 23, 63.

τερεός, solidus, durus. ἔδρα *τερεῖο* (pro *τερεῖ*) τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος. 17, 21. μύες ἐν τερεῖσι βραχίσιν ἄκρον ἔσχον. 22, 48. ἀλλάλως ὕλεσσι τερεῖς θήνοντες ἰμάσιν. 22, 108.

τερεῖς, firmiter, fortiter. 25, 268.

τέρνον, rectus. αἱ ἱμάς αἱ σιγαῖ τέρνων ἐντοθεν ἀνία. 2, 39. ἐς ἀλλάλων τέρνον φιλότιτα πνέοντες καὶ πόθον. 18, 54. ἀπὸ τέρνων πλατὺς ἦρας. 24, 78.

τεφανηφόρος, coronam gestans. οἱ (scil. ἵπποι) σφισιν ἐξ ἱερῶν τεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων. 16, 47.

τέφανος, corona. φάτο, (pro ἔφατ) εἰ τεφάνοις τὰ δώματα τηνα πυκνᾶσθαι. 2, 153. τὸν τέφανον τιλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιήσῃς. 3, 21. ἀνέθρον ἢ ῥέδδεντα, ἢ καὶ λυκεῖαν τέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσει. 7, 64. ἴ. τοῖς τεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται. 10, 29. βριζόμενος τεφάνοισιν εἶν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν. 12, 33. τεφάνως (pro *τεφάνης*) δρεψέμεναι αἰδὺ πνέοντας. 18, 40. πρῶταί τοι τέφανον λωτῶ χιμῶ αὐξομένοιο πλέξασαι. 18, 43.

τέφην, coronare, cingere. τέφην τὰν κελέβην φοινικέω εἰδὲς αἰώτω. 2, 2. θάλλῳ ἐπιρράλινην ἐτεμμένον ἀβλάβεις ὕδωρ. 24, 96.

τήθος, rectus. τήθεα σίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ, σελάνα. (τὸ σελάνας πον.) 2, 79. ἀμφὶ οἱ τήθεσσι γέγων ἐσφίγγετο πέ-

πλος ζατῆρι πλακερῶ. 7, 17. ἀμβροσίαν ἐς τήθος ἀποσάξασα γυναικὲς. 15, 108. ἐπὶ σφύρῃ κέλπον ἀνῆσαι τήθεσι φαινομένοις. 15, 135. τήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια. 22, 46. ὁ ἐς τήθος τε καὶ ἐξω χῆρας ἐνώμα αὐχένος ἐρχαγὲς βεβρύκων. 22, 109. ἄρρηκτον ἔχων ἐν τήθεσι θυμὸν. 25, 112. πεπάλακτο φόνω τήθεα. 25, 226. μεστηγὺς ἐβαλον (I. sing.) τήθων, ὅθι πνεύμενος ἔδρα. 25, 237.

τήνοι. vid. ἰσάναι.

τιβαρὲς, densus, robustus. *τιβαρᾶ* χερὶ πλᾶξεν (pro ἔπληξεν) ὑπὸ σκατὸν κρόταφον. 22, 123. *τιβαρὲς* θυρᾶν ἀνακίψατ' ὀχῆας. 24, 49. χρεῖμαθαι ποτὶ πλευρὰ κέρη, *τιβαρὸν* τε μέτωπον. 25, 144. *τιβαρὲς* σὺν χῆρας ἐρέσας ἐξέπιπεν. 25, 266.

τιβᾶς, stramentum e frondibus teneris paratum. χᾶ *τιβᾶς* ἄδε. (scil. ἐστ.) 5, 34. χᾶ *τιβᾶς* ἐσσηται πεπυκασμένα ἐς ἐπὶ πᾶχυν κινύζα τ' ἀσφοδέλην τε πολυγνακπῶ τε σελίνω. 7, 67. ἐντί (pro ἐστ) μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν *τιβᾶς*. 9, 9. λημῶν σφιν ἔκητο, μέγα (ἔκειτο μέγας, πον.) *τιβάδεσσιν* (pro *τιβάσιν*) ὕνειαρ. 13, 34.

τίλβειν, splendere, lucere. τήθεα τίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ σελάνα. (τὸ σελάνας πον.) 2, 79.

τιχᾶσθαι, ordine incedere. ταῖς τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐσιχώντο. (pro ἐσιχώντο.) 25, 126.

τιχῆν. vid. τήχειν.

τίχος, versus. γράψον τὸδε

I N D E X

γράφει, τὸ σοι εἰχοῖσι χράξω.
23, 46.

τόμα, πλήρες τοι μέλιτος τὸ
καλὸν τόμα γένοιτο. I, 146. εὐ-
δὸν τ', ἤκε μόνον τὸ καλὸν τόμα
θεῖον ἐφίλασα. 2, 126. ἐγὼ
μοισᾶν καπυρὸν τόμα. 7, 37. ἄρτι
γενειάσδων περὶ τὸ τόμα τῶς κρο-
τάφως τε. II, 9. αἱ μὴ τὸ τό-
μα λῆς. (subaud. σὸν με φιλά-
σαι.) II, 56. ἡ σὴ νῦν φιλότης
τῷ χαρίεντος αἵτεω πᾶσι διὰ τόμα-
τος. 12, 21. μὴ τύ γέ μευ κύ-
σῃς τὸ καλὸν τόμα. 20, 5. τὸ
τόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον·
ἐκ τομάτων δὲ ἔρρεῖ μοι φωνὰ γλυ-
κερώτερα, ἢ μελικήρῳ. (μέλι κη-
ρῶ ποῦν.) 20, 26. μὴ ποτε τῷ
τόματος τὰγκίςρια χρυσὸν ἔχοιεν.
21, 57. ἡ προφυγῆσα Ἀργὼ νι-
φέντος ἀταρτηρὸν τόμα πόντη.
22, 28. ὡς ἴδον (3. plur.) ἔλ-
κια λυγρὰ περὶ τόμα τε γναθμὸς
τε. 22, 100. λαίῃ τόμα τύψε.
22, 126. τὸ τόμα μευ πλύνω.
27, 5. ἀηδονίδες μέλπησαι τό-
μασι τὰν μελίγηρυν ἔπα. Ep. 4,
12.

τομάλιμον, (vet.) paludis
ostium. ἐς τομάλιμον (ἐς τὸ μά-
λιμον ποῦν.) ἐλαύνεται. 4,
23.

τορῆν, sternere. ἔτε κ' ὁμώσ-
σῃ (ὁμώσῃ ποῦν.) αὐτὰ μοι τορέ-
σειν καλὰ δέμνιχ τᾶσδ' ἐπὶ νάσῳ.
6, 33. χάλκυβες (pro καὶ ἀλ-
κυβες;) τορесеῦντι (pro τορέσῃσι)
τὰ κύματα, τὰν τε θάλατταν, τὸν
τε νότον, τὸν τ' εὐρον. 7, 57.
πολλοὶ μίαν τορέσαντο χαμεύαν.
13, 33.

τορνύνη. id. ἐν λεχὸς τὸρνυσιν
ἰαυεῖν ζηνὶ καὶ ἡερ. 17, 133. εὐ-
νὰς ἐτέρνυντο. 22, 33.

τρατιώτας, (pro τρατιώτης)
miles. κλεινὸς δ τρατιώτας.
14, 13. ὁμαλὸς τις δ τρατιώ-
τας. 14, 56.

τρεπτός, flexibilis. τρεπτῇ ἐ-
πέλασσα κορώνῃ νευρεῖν. 25, 212.

τρέφειν, vertere. ἐγὼν τε καὶ
εὐκρίτος ἐς φρασιδάμῳ (scil. οἴ-
κον) τραφθέντες. 7, 132. ἄμος
τρέφεται μεσενύκτιον ἐς δόσιν ἄρ-
κτος Ὀρίωνα κατ' αὐτὸν. 24, 11.

τρέμβος, cochlea. τήνῳ τρέμ-
βῳ (pro τρέμβῃ) καλὸν ἔτρακον.
(scil. ἔδωκα.) 9, 25.

τρωννύνη, sternere. ἔτραπται
κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλῃ.
15, 127. τρωσάμενοι βρύον αὐτὸν
ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασιν. 21, 7.

τυγνός, horribilis, tristis. ἐ-
πὴ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐ-
ρῆαν σχεδίαν τυγνὸς Ἀχέροντος.
16, 41. πάροιθε κατευθεῖν ἐπὶ
τυγνὸν αἰὲ παρθμῆχ καμδύτων. 17,
49. ἐλθὼν ἐκλαίει ποτὶ τυγνοῖτι
μελᾶθροισ. 23, 17. ἄγριε πᾶς
καὶ τυγνὸς. 23, 19. τυγνᾶν (pro
τυγνῇ) ἔχοντα χαίταν ἄγειν τὸν
ῦν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τῶς Ἐρωτας.
30, 3. τυγνὸν τὸν ῦν ἀνεῦρον,
(3. plur.) 30, 9.

σύμα, aeolice pro τόμα. πέ-
ριξ ἀπαλῶ σύματός σε παδέρχομαι.
29, 25.

τωμύλος, loquax, garrulus.
5, 79.

συβαρίτας, (pro ἱτης) nomen
gentile. αἴγες ἐμὸν, τήνον τὸν
ποιμένα τὸν συβαρίταν φεύγετε
τὸν

IN THEOCRITVM.

τὸν Λάκωνα. 5, 1. Εὐμάρα τὰς αἵτας ὁρῶς, φίλε, τῷ Συβαρίτα. 5, 73.

Συβαρίτις, nomen fontis. ῥέτω χά Συβαρίτις ἱμὸν μέλι. 5, 126. αὐρίον ὕμμε (pro ὕμᾱς) πᾶσας ἐγὼ λυσῶ Συβαρίτιδος ἐνδοθι κράνας. 5, 146.

Συβάρτας. (pro Συβαρίτης.) δῶλε Συβάρτα. 5, 5. ᾧ τοι ᾧ ποίμνα τῷ Θερῶ ἐστὶ Συβάρτα. 5, 72. μὴ τὺ τις ἡρώτα, ποττῷ (pro ποτὶ τῷ) Δίδε, αἶτε Συβάρτα. 5, 74.

σύκινος, ficulneus, debilis. σύκινος ἄνδρες, inutiles, ignavi homines. 10, 45. σύκινον εὐρήσης ἀστὶ γλυφίς ξόανον. Ep. 4, 2.

σῦκον, ficus. τὰ φιλώνδα σῦκα κατατρώνοντες. 5, 115.

σουλῆθαι, spoliare. τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα κηρίον ἐκ σίμβλων συλύμενον. (pro συλύμενον.) 19, 2.

συλλέγην, colligere. συλλέξασα κόβιν πυρὸς. 24, 91.

συμβαίνειν, evenire, accidere. ἔδαμά τοι συνέβα (pro συνέβη) ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπέντων. 10, 8. ἔδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα. 10, 10.

σύμβλητος, conferendus. ἢ σύμβλητ' ἐστὶ κυνέβατος ἔδ' ἄνεμῶνα πρὸς ῥόδα. 5, 92.

συμπαίσδην, (pro συμπαίζην) colludere. πολλὰ συμπαίσδην (pro συμπαίζην) με κόβει τὰν νόκτα κέλονται. 11, 77.

σύμπας, oīnīs. ὅσων ἀηδῶν συμπάντων λιγύφωνος ἀειδοτάτη πετεινῶν. 12, 7.

συμπηγνύειν, compingere.

πρώαν νιν (scil. σύριγγα) συνέπαξα. (pro συνέπηξα.) 8, 23.

συμπλέκην, contexere. ἔτ' ἐν δαιδαλέῳ πυκνώτερον ἤτριον ἰσῶ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἑταμ' ἐκ καλεόντων. (καλεόντων πον.) 18, 34.

συμπλήγδην, conflictim. 24, 55.

συμφλέγην, comburere. αὐτὸν φλεγέω συνέφλεξε κεραυνῷ. 22, 211.

σύμφορον, calamitas, casus. λοιπὸν ἢ κ' ἤνηκε τὰ σύμφορα τὰς κυδερῆας. 23, 16.

σύμφορος, utilis, aptus. ᾧ ἢς γαῖαν περσιόντες πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνη. 24, 112.

συμφύρην, commiscere, foedare. ὃ ἀνέσει πλαγαῖς πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκτος Πολυδεύκης. 22, 111.

συνάγην, congregare. δαμοίτας καὶ δάφνις ὁ βωκόλος ἢς ἕνα χώρον τὰν ἀγέλαν ποικᾶ συνάγαγεν (pro συνήγαγον.) 6, 2. ἐς μέσσον σύναγον. (pro συνήγον, scil. ἑαυτῆς) in medium congressi sunt. 22, 82.

συναγῆρην, id. καὶ τὰ (pro καὶ αὐτῇ) συναγῆρομαι ἤδη, apitum jam recipio. 15, 57. οἱ θοῶς συνάγεσθην (pro συνηγέρθησαν, congressi sunt) ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω. 22, 76.

συναήδειν, simul canere. μῶσαι Πιερίδες, συναήσατε τὰν ῥαδινὰν μοι παῖδα. 10, 24.

συναλοιᾶν, contundere. μέχρι συναλοιῆσι παρήϊα. 22, 128.

συνάμα,

σύναμα, una, simul. 25, 126.

συναντάν..., occurrere. Δάφνι-
δι τῷ χαρίεντι συνήντετο (3. ling.
aor. 2. med.) βυκολέοντι Με-
τάλκας. 8, 1.

συνδρομάδες. ἄτις Κυανέαν ἔχ
ἤφατο συνδρομάδων ναῦς. 13, 22.

συνῆναι, conversari. Ιγτῆρι νό-
σων ἐνδρὶ συνεσόμενος. (pro συν-
εσόμενος.) Ep. 7, 2.

συνέπεθαι, comitari. οἱ αὐ-
τῷ ἀριστῆες συνέποντο. 13, 17.

συνερέδειν, collidere, con-
figere. τίς, (scil. ἐγὼ) ὅτῃ χῆρας
καὶ ἐμὲς συνερέσω ἱμάντας. 22,
68. τιβαρὲς σὺν χῆρας ἐρέσας
(pro χῆρας συνερέσας, per ime-
lin) ἐξόπιθεν. 25, 266.

συνιζάνειν, subsidere. σάρεας
ἰδρῶτι συνίζανον. 22, 212.

συννεχὲς, (pro συνεχὲς) adv.
continue. 20, 12.

σύννομος, eodem pascuo u-
tens. σύννομα μᾶλα. 8, 56.

συνομαῖλιξ, (pro συνομῆλιξ)
aetate aequalis. ἄμμις πᾶσαι
συνομάλικες. 18, 22.

σύνοφρυς, supercilia conjun-
cta habens. 8, 72.

συνταράσσειν, turbare. σὺν δ'
ἐτάρχε (pro συνετάρχε δὲ) πο-
σὶν μανιώδεις ἔργια βάκχας. 26,
13.

συντινάσσειν, concitare. σὺν
μάχην ἐτίναξε. (pro μάχην συν-
τίναξε, per imelin.) 22, 90.

σύρα. Σύραν καλέοντι (pro
καλέουσι) τὸ πάντες. 10, 26.

Συρακόσιος. Συρακοσίαις ἐπιτάς-
σεις. 15, 90. ἤδη βασιάζεσσι συ-
ρακόσιοι μέσα δῆρα. 16, 78.

Συρακέσση. (pro Συρακῆσση.)
τὸν (pro δὲ) Συρακέσσαις ἐνὶ δρυ-
τῇ πελωρίτῃ πόλει. Ep. 17, 5.

σύρειν, trahere. βύσσοιο κα-
λὸν σύροισα (pro σύρεσα) χιτῶνα.
2, 73. ἔσυρεν αἰχμάλωτον. 30,
12.

Συρηκόσιος. (pro Συρακῆσιος.)
Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἄνῃς τόδ' ἐφ-
έεται ὄρεθων. Ep. 8, 1. ἤς
ἀπὸ τῶν πολλῶν ἡμὶ Συρηκοσίων,
Ep. 22, 2.

σύριγξ, fistula. τάνδε φέρ' εὐ-
πάκτοιο μελίπνυν ἐκ κηρῷ σύριγγα
καλὴν, περὶ χεῖλος ἐλκτάν. 1,
129. χά σύριγξ εὐρῶτι παλύνε-
ται, ἄν ποτ' ἐπάξω. 4, 28. ἔκ
ἐσσεῖτε τὸν μευ τὰν σύριγγα πρῶ-
αν κλέψαντα κομάταν. 5, 4. τὰν
ποῖαν σύριγγα; (scil. ἐκλεψά σοι.)
τὴ γὰρ πόκα, δῶλε συβάρτα,
ἐκτάσω σύριγγα; 5, 5. 6. ἔ-
τευ τὰν σύριγγα λαθῶν ἐκλεψε
κομάτας. 5, 19. ἐκ' αὐτῇ τὰν
σύριγγ' ὤρεξα. 5, 135. χῶ μὲν
τῷ σύριγγ', δὲ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν
ἔδωκεν. 6, 43. σύριγγ' (scil.
θῆσω) ἂν ἐποίησα καλὸν ἐγὼ ἐννεά-
φωνον. 8, 18. ἡ μὲν τοι κήρῳ
σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον. 8, 21.
ἀδὺ χά σύριγξ. 9, 8. ἀδὺ μοι
τὸ μέλιδμα, (μέλισμα πον.) καὶ
ἦν σύριγγι μελίσδω. 20, 28. δεῦρ'
ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγ-
γος ἀκήτης. 27, 12. ὁ καλᾶ σύ-
ριγγι μελίσδων βωκολικὸς ὕμνος.
Ep. 2, 1.

σύριγξ, modiolus axis. πε-
ρὶ νύσσων ἀσφαλέως κάμπτοντα
τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118.

Συρίη. (pro Συρία.) ἀποτέμνε-
ται

IN THEOCRITVM.

ται Συρίης, Syriae partem ob-
tinet. 17, 87.

συρικτὰς, (pro συρικτῆς) fi-
stula canens. φαντὶ (pro φασί)
τὸ πάντες ἔμμεν (pro εἶναι) συ-
ρικτὰν μεγ' ὑπείροχον. 7, 28. ποι-
μὰν εἰροπόκων δῖων, συρικτὰ με-
νάλκα. 8, 9. αἶ τι μενάλκας πῆ
ποχ' ὁ συρικτὰς (συρικτὰ πον.)
πρὸς φιλῆς ἄσε μέλος. 8, 34.

Σύριος. Συρίω (pro Συρίῳ) μύ-
ρω χρύσει' ἀλάβατρα. 15, 114.

συρίσδεν, (pro συρίζειν) fistu-
la canere. ἀδὲ καὶ τὸ συρίσδεις.
(pro συρίζεις) 1, 3. λῆς, αἰ-
πόλι, συρίσδεν; (pro συρίσδεν)
1, 14. ὃ θέμις. ὃ ποιμὰν, τὸ
μεσαμβρινόν, ὃ θέμις ἄμμιν συ-
ρίσδεν. 1, 16. κάθησαι ἄδεια συ-
ρίσδων. 6, 9. σύρισδε (pro ἰ-
σύριζε) Δάφνις ὁ βώτας. 6, 44.
ἄμφω συρίσδεν δεδχημένω. 8, 4.
συρίσδεν ὡς ὅτις ἐπίσταμαι ὡς κυ-
κλώπων. 11, 38.

σῦς, sus. ἄρκτις τε, σύας τε,
λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος. (scil.
'Απὸς βόσκει.) 25, 185.

σφαιρῶν, globi instar emi-
nere. τήθεα ἐσφαίρωτο πελώρια,
καὶ πλατὺ νῶτον, σαρκὶ σιδαρείῃ.
22, 46.

σφάλλειν, supplantare. ὅσα
(quomodo) ἀπὸ σκαλέων ἐδρο-
τρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλήλους
σφάλλοντι (pro σφάλλουσι) παλαί-
μασιν. 24, 110.

σφᾶξ, (pro σφῆξ) vespa. 5,
29.

σφε, pro αὐτὰ, illa. ποῖαί
σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι. 15, 80.

σφέτερος, suus. ὅσον ὅτις σφε-

τέρης (pro σφετέρης) λασιωτέρῃ
ἀρνός. 12, 4. Νύμφαι σφετέ-
ροις ἐπὶ γένεσι κῆρον ἔχουσιν δα-
κρυόεντα. 13, 53. παῖσι θαρ-
σήσας σφετέρουσιν ἐπιτρέπει εἶπον
ἅπαντα. 17, 41. ἐκ βλεφάρων
ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρε-
σιν ἤρεθον ὡδάν. 21, 21. σφε-
τέρης (pro σφετέρης, tuae) μὴ
φείδιο τέχνης. 22, 67. ἔνθα
κόρη τοκέσσιν ὑπὸ σφετέροιςι τρέ-
φονται μυρίῃ. 22, 159. μέλλε
κασιγνήτοις βλεῖν σφετέροις (pro
σφετέρῃ) φονῇ. 22, 209. Ἄλκ-
μήνα ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε
κόλπον ξηρὴν ὑπὸ δαίης ἀκράχολον
ἰφικλήα. 24, 59. ὡσεὶ περ σφε-
τέρῃσιν (pro σφετέραις, meis)
ἐνὶ φρεσὶ βάλλεσθαι ἄρτι. 25, 163.

σφίγγειν, stringere. ἀμφὶ οἱ
τήθεσσι γέρον ἐσφίγγετο πέπλος
(adstrictum erat vestimentum)
ζωτῆρι πλακερῇ. 7, 17. σφίγ-
γεται' (pro σφίγγετε, stringite,
in imperat.) ἀμαλλοδέτω τὰ
δράγματα. 10, 44.

σφυρήλατος, malleo fabrica-
tus. σφυρήλατος οἶα κολοσσός.
22, 47.

σφυρὸν, malleolus pedis. ἃ
ἄκανθα ἄρμοι μ' ὡδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τῷ
σφυρῷ. 4, 51. ἐπὶ σφυρὰ κόλ-
πον ἀνεῖσαι τήθεσι φαινομένοις.
15, 134.

σφυρὸν, pars regionis extre-
ma. φοίνικες ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι οἰ-
κεῦντες Λιβύης ἄκρον σφυρὸν. (i.
e. Carthaginienses.) 16, 77.

σφύσδεν, (pro σφύζειν) do-
lere. 11, 71.

σφῶ, vos duo. σφῶν (vobis)
ἄλλον

I N D E X

ἄλλον (scil. γάμον) ἐπιφραζώμε-
θα πάντες. 22, 166. σφῶ ἀπη-
νέες. 22, 169.

σφωίτερος, suus. ὦδε Λυγείης
υἱὸς φίλος Ἥελιοιο σφωίτερον σὺν
παιδί, βίη φυλῆος ἀγαυῆ, χθιζός
γ' εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστειος 25, 55.

χαδῶν, sanus. τὸ καλὸν τόμα,
θύρσι, γένοιτο πληρὲς τοι χαδῶ-
νων. 1, 147.

χεδία, cymba. ἐπεὶ γλυκὺν
ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρείαν χεδίαν
συγνῆ Ἀχέροντος. 16, 41.

χεδδν, prope, circiter. Λά-
κων τοι ταλάρως χεδδν ἦκατι πλη-
ροῖ τυρῶ. 5, 86. ἐγὼ ἔρχμαι
χεδδν ἐνδεκαταῖς. 10, 12. πα-
ρεὼν μάλα χεδδν. 13, 60. ἀνῶ-
ξα βύβλινον (subaud. οἶνον) αὐ-
τοῖς εὐώδη, τετθρῶν ἐτέων, χε-
δδν ὥς ἀπὸ λαυῶ. 14, 16. ἐπὶ
θανάτῳ χεδδν ἦεν, quoniam mor-
ti proximus erat. 22, 130.

χέθην, inhibere. ἔχεθε ὀρ-
μῆς παῖδα ποσηδάωνος. 22, 96.

χέτλιος, miser. χέτλιοι οἱ
φιλέοντες. 13, 66.

χῆμα, habitus. χῆμα ἐγὼ καὶ
καυδὰς ἐπ' ἡμφοτέροισιν ἀμύκλας.
(scil. ἔχων.) 10, 35.

χίζην, findere, scindere.
δίχα μεν τὸ θερύσριον ἤδη ἔχισμη.
15, 70.

χίζη, assula, lignum sectum.
καῖε γῶδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ χίζησι (pro
χίζαις) δράκοντε νυκτὶ μέσα. 24,
89.

χῖνος, lentiscus. χῖνον πα-
τέοντι. (pro πατένσι) 5, 129. ἐν
βαθύναις ἀδείας χῖνοιο (πουν.)
χαμενύσιν ἐκλίνθημες. 7, 133.

χῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπὶ
χώριον ἔρνος. 26, 11.

σχοῖς, funiculus. ἦπτεν ἀπ'
αὐτῶν (scil. ὑδῶν) τὰν λεπτὰν
σχοινῶα. 23, 51.

σχοῖνος, funis e junco ple-
xus. ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει
ἀκριδοθήραν, σχοῖνον ἐφαρμύσδων.
1, 53. ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. 21,
11. λῦσον τᾶς σχοῖνω (pro τῆς
σχοίνου) με. 23, 39.

σκολή, otium. 21, 34.

σώζειν, servare. μόλις ὕμνιν
ἐσώθην. 15, 4.

σῶμα. σῶμα κεκμακὸς ἀμπά-
ων. Ερ. 3, 1.

σωρὸς, cumulus. ᾶς (scil.
Δάβιατρος ἀλωάδος) ἐπὶ σωρῶ αὐθίς
ἐγὼ πᾶξίμι μέγα πτόον. 7, 155.
σωρὸν εἶχε χρημάτων μεμνημένοις
τελεῖν ἐπίχειρα. Ερ. 17, 7.

σωτήρ, servator. ὕμνευμεν
ἄρσενα τέκνα κῆρης Θεσιάδος ἀν-
θρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυρῆ ἤδη ἐόν-
των. 22, 6.

Τ.

τᾶ, pro ταῦτα. 1, 35.

τᾶ, pro τῷ. τᾶ δὴ ποκα πολλὰ
καὶ ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περισ-
δδν. 2, 67. σὺν τᾶ πολλὰ ἔργ'
ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις. 28,
10

τᾶ, pro τῇ. ποταίσεμαι ᾶ-
συχᾶ τᾶ χθονία ἑκάτα. 2, 12.
νῦν χάριν μὲ ἔφαν τᾶ Κύπριδι
πρᾶτον ἐφείλειν. 2, 130. ὅκκα
θύοντι (pro θύουσι) τᾶ ἦρα. 4,
22. ἂ σκιά ὑδὲν ὁμεία τᾶ παρὰ
τῇν. 5, 49. κῆγῶ δωσῶ τᾶ παρ-
θένῃ

IN THEOCRITVM.

θένω αὐτίκα φάσαν. 5, 96. τᾷ
παιδί ταῦτα φυλάσσω. 5, 105.
σῖγα ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί. 6,
29. τᾷ Διοῖ ἐτευχε θαλύσεια δ
φρασίδαμος. 7, 3. τᾷ δρυὶ ταὶ
βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μάλα,
τᾷ βοὶ δ' ἄμβροχος. 8, 79. τὸν
τεδὺν πρέπει λιμνερὺν ἔρωτα μυθίσ-
θεν τᾷ μητρὶ κατ' ἐννάν ὀρθρευείσα.
10, 58. et sic aliis compluribus
locis.

τᾷδε, hic. 15, 118.

τᾷδε, huc. 2, 101.

ταί, pro ai. αἶκα ταὶ Μῶσαι
τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται. 1, 9.
πᾶ μοι ταὶ δάφναι. 2, 1. ταὶ κό-
νες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται. 2,
35. ταί μοι αἶγες βόσκονται κατ'
ἔρε. 3, 1. ταὶ δαμάλαι αὐτὸν
μυκώμεναι ὦδε ποθεινῇ. (pro πο-
θεῖσι.) 4, 12. βασιεύονται (pro
βήσονται) καὶ ταὶ βόες εἰς αἶδαν.
4, 26. ταὶ ἐπὶ δένδρῳ ὕβριχες
ἀλλαγέονται. (pro λαλῶσι.) 5,
47. σίττ' ἐπὶ τὰς κοτίνω ταὶ
μηκάδες. 5, 100. ἀπ' ἀκάνθας
ταὶ καπυραὶ χαῖται. 6, 16. ταὶ
παρ' αὐτὸν αἶγεις πετρίαι τε
εὐσκίον ἄλσος ἔφαινον. 7, 7. ταὶ
ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κο-
ρέσασθαι ποίας. 8, 67. ἔδεν ποτ-
τὸν (pro ποτὶ τὸν) ἔρωτα πεφύκει
φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες.
11, 3. πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταῦ-
λιον (τ' αὐλίον ποιν.) αὐταὶ (so-
lae, sine duce) ἀπὸντον χλωρᾶς
ἐκ βοτάνης. 11, 12. ταὶ μελάμ-
φυλλοὶ δάφναι τὴν, Πύθιε Παιδῶν.
(scil. κεῖνται.) Ep. 1, 3.

ταί, pro ai. 7, 59.

ταῖσι, pro ταῖς. 1, 91.

ταῖσιν, pro ταῖς. 8, 38.

τάκειν, (pro τήκειν) liquefa-
cere. ὡς τῆτον τὸν καρδὸν ἐγὼ
σὺν δαίμενι τάκω. 2, 28.

τάκεισθαι, liquefieri, tabe-
scere. Δάφνι τάλαν, τί τυ τά-
κειαι. 1, 82. τάκεται ὀφθαλμῶς.
1, 88. τάκειαι ὀφθαλμῶς. 1, 91.
ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται.
2, 18. ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος δ
Μύνδιος αὐτίκα Δέλφιος. 2, 29.
τὸ κάλλος ἐτάκετο. 2, 83. τὸ, ὡ
κκῆ, καὶ τότε ἐτάκει (pro ἐτάκει)
βασκαίνων. 5, 12. Ζαλοῖ μ', καὶ
τάκεται. 6, 27. ἄχιων λευκά,
καὶ τάκεται, ἀνίκα παχὺ. 23,
31.

ταλαίργος, laborum patiens.
13, 19.

τάλαντον. (vel.) μή μοι χρύ-
σεια τάλα τα (χρυσεῖ Ἀταλάντας
ποιν.) εἶη ἔχειν. 8, 53.

ταλαρίσκος, spoutula. ἀπλοὶ
κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκεις
ἀργυρεῖς. 15, 113.

τάλαρος, qualus, corbis. Λά-
κων τοι ταλάρως (pro ταλάρως
dorice) σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυ-
ρῶ. 5, 86. τὸ ἐς ταλάρως ἀπό-
θωμαι. 8, 70. αἶκ' ἐνθῶν ταλά-
ρως πλέκοις. 11, 73. ἔτε τις ἐν
ταλάρῳ πανίσθεται ἔργα τοιαῦτα.
18, 32.

τάλας, miser. Δάφνι τάλαν,
τί τυ τάκειαι. 1, 82. ὅς μοι δω-
δεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας ἠδέποθ' ἦ-
κει. (ἠδὲ πεθήκει ποιν.) 2, 4. ὅς
με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἐθήκε
κακὴν καὶ ἐπάρθενον ἡμῖν. 2, 40.
πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν δ Μύνδιος.
2, 96. ὦ τάλαν Αἴγων. 4, 26.

I N D E X

τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγει.
(ἀμέλγει πον.) 5, 85. τὸ, ὡ
τάλαν, ἔσσι φιλεχθής. 5, 137.
τὸ νιν ὃ ποθόρησθα. (ποθόρησθα
πον.) τάλαν, τάλαν. 6, 8. βω-
κόλος ὢν, ἐδέλει με κύσαι; τάλαν.
20, 3. μέμνε τάλαν. 27, 56.

ταλασίφρων, patiens. ἄνστατε,
δμῶς ταλασίφρονες. 24, 50.

ταμάλις, quam maxime. 15,
58.

ταμείχρως, cutem vulnerans.
ἔρκος ἐνυαλὶς ταμείχρως ὄφρα μοι
εἴη. 25, 279.

τάμις, coagulum. ἐκ λα-
θίσιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνη-
κὸν δέρι' ὥμοισι, νέας ταμίσιοιο
(pro ταμίσι) ποτόσθεν. 7, 16. τά-
μισον δριμεῖαν ἐνείσα. 11, 66.

τᾶμος, (pro τῆμος) tunc, tunc.
τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος
ἄνθρωπος ἡρώων. 13, 27. τᾶμος ἐ-
γὼν, τὸν ἴσης τὸ, θυώνιχε, πύξ
ἐπὶ κέρῃας ἤλασα. 14, 34. τᾶμος
αἰνὰ πέλωρα δὴ πολυμήχανος ἦρη
κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ στείρασι
δράκοντας ὥρσεν ἐπὶ πλατὺν ἕδον.
24, 13.

τᾶν, pro ἡν. τᾶν ὀλίγος τις
κῶρος ἐφ' αἱμασιᾶσι φυλάσσει ἡμε-
νος. 1, 47. τᾶν καὶ σκύλακες τρο-
μέοντι. (pro τρομέουσι.) 2, 12.
τᾶν ἐδ' ἂν ἴσως μαμάσατο τέκτων.
9, 24. φαίνετε ὡδᾶν, τᾶν ποκ'
ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄεισα νομεῦσι
9, 29.

τᾶν, pro ταύτην. 7, 43.

τᾶν, pro τῇν. αἶκα τὰ μῶ-
σαι τᾶν οἶδα δῶρον ἄγονται. 1, 9.
τὸ τᾶν ὅτι ὕστερον ἀξεῖς. 1, 11.
δεῦρ' ὑπὸ τᾶν πτελέων ἐσδώμεθα.
1, 21. ἵπποι, ἃ τᾶν ῥυδὸπαχυν

ἅπ' Ὀκκεανοῖο φέροισαι. 2, 148.

ἄδιον ἄσῃ τᾶδ' ὑπὸ τᾶν κότινον καὶ
τᾶσιν ταῦτα καθίζας. 5, 32.
τᾶν σαύτῃ (subaud. χώρην) πα-
τέων. 5, 61. ὅκ' αὐτῇ τᾶν σύ-
ριγγ' ὠρεῖται. 5, 135. τὴν, κομά-
τα, δωρεῖται Μόρσων τᾶν ἀμνίδα.
5, 139. εἰς ἓνα χώρον τᾶν ἀγέ-
λαν συνάγαγον. (3. plur.) 6, 2.
et sic in permultis aliis locis.

τᾶν, pro τῶν. 1, 22. et alibi
passim.

τᾶν, pro ὧν. 18, 25.

τανίκα, (pro τήνικα) tunc.
ἅπ' ἄγρας τανίκα κεκμακῶς ἀμ-
παύεται. 1, 17. μὴ τὸ τι παῖδες
Ἀρκαδοῖσι σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς
τε καὶ ὤμους τανίκα μαρτίσδοιεν. 7,
108.

τανύεσθαι, extendi. ἢ (scil.
τρίβος) ῥα δι' ἀμπελιῶνος ἀπὸ
ταθμῇ τετάνυστο. 25, 157.

τανύφλοιος, densum corticem
habens. 25, 250.

τανύφυλλος, foliis, fronde
abundans. ὅρος τανύφυλλον ἐρευν-
ῶν. 25, 221.

τάπης, tapes. πορφύρειοι τά-
πητες. 15, 125.

ταπρῶτα, quamprimum. 17,
75.

ταράσσειν, perturbare. Ἀμ-
φιτρυωνιάδας, ταρασσόμενος περὶ
παιδί. 13, 55. ὑμνέομες ἄρσενά
τέκνα κύρης Θεσιάδος σωτήρας ἱπ-
πων αἱματθέντα ταρασσομένων κατ'
ὄμιλον. 22, 7. τὸν ἄναξ ἐτάρα-
ξεν. 22, 102.

ταρβεῖν, (vet.) pavere, me-
tuere. ὄρκον ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα,
ταρβῶ. (ἑαρέω πον.) 21, 62.

ταρβός,

IN THEOCRITVM.

ταρσες, crates, super qua calei solent ficcari. ταρσοι ὑπεραχθῆες αἰδ. II, 37.

τᾶς, pro ἧς. τὸ γερβντισιν ἦ ῥ' ἔτι μύλλῃ τήναν τὰν κυάνοφρον ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθῃ. 4, 59. τᾶς (scil. αἰδᾶς) μοι πᾶς εἴη πλείως δόμος. 9, 33. τᾶς πάντες ἐπ' ὅμμασιν ἵμεροι ἐντὶ. 18, 37.

τᾶς, pro τῆς. τᾶς βοκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο μῶσας. I, 20. τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω φλιᾶς καὶ τυπέτερον. 2, 60. τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς δπλαῖς. 4, 36. τᾶς ἐλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι. (pro τρώγῃσι) 4, 44. ἢκ ἀπὸ τᾶς κρένας σίττ' ἀμνίδες. 5, 3. κατὰ τήνας τᾶς πέτραις μανεῖς ἐς κρεῖθιν ἀλοιμᾶν. 5, 16. φάσαν ἐκ τᾶς ἀρκεύθῳ καθελαῖν. 5, 97. σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνῳ ταῖς μηκάδες. 5, 100. τᾶς δρυὸς εἶχιο (pro εἶχῃ, adhaerebas) τήνας. 5, 117. φράζου. (φράσδεο πον.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρέσῃ. 6, 13. ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρυθος ἀτομὰ ὕμμιν ἢ ζέφυρον βλέπτω. 10, 46. ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας. 11, 8. ἀ κλάξ τᾶς μεγάλας πᾶ λ' ἔρνακος. 15, 33. ex multis praeterea aliis in locis.

τᾶςδε, pro τῆςδε. ἔτε τ' ὀμώσῃ (ὀμώσῃ πον.) αὐτὰ μοι τρεῖς εἶν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσῳ. 6, 33. εἰς ὑπὸ τᾶςδε μύλων ἄγχοιτο παλαίσεας. 7, 125.

τάσσειν, jubere. ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τῶς Ἐρωτας. 30, 6.

ταύρειος. δὲ ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας. (scil. διέτιχε.) 27, 70.

ταῦρος, taurus. πολλοὶ ταῦροι ὠδύραντο. I, 74. ὁ τῶς ταύρω (pro τῆς ταύρης) καὶ πύρετιας ὦδε ποτίσδων. I, 121. λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πύρετιχος. 4, 20. τήνῃ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς δπλαῖς. 4, 35. μὲσχωρ βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ (ἐπὶ πον.) τείραισι δὲ ταύρω. 9, 3. ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρας, δίχα θηλειῶν. 25, 107. ταῖς τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐσιχέωντο, κνήμαργοι δ' ἐλικίς τε. 25, 126. ταῦροι καλὰ νέμειδ', ἵνα παρθένη ἄλσιν δείξω. 27, 47.

ταυροφόνος, tauricida, epitheton Herculis. ἀντία Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνου (pro ταυροφόνῳ) ἴδρυται. 17, 20.

ταῦτα, pro διὰ ταῦτα, propterea. 14, 3.

ταύταν, pro ταύτην. 4, 53.

τάχα, celeriter, fortassis. τάχ' ὅτερος (pro ὁ ἕτερος) ἄλλον ὀνασεῖ. 7, 36. τάχα κεν πολλὸν μᾶλλον ἔχοις (ἔχεις πον.) νῦν. II, 74. τάχα κρέανιν ἐβήσεν ἡμένῳ ἐν χώρῳ. (εἰμένῳ ἐν χώρῳ πον.) 13, 39. ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης. 21, 55. τάχα γνώσῃ (2. ling fut. I. med.) πρὶν ἀκῆσαι. 26, 19. τάχα σε παρέρχεται, ὥς θναρ, ἦβη. 27, 8. τάχα τίς τοι ἐπέρχεται. 27, 56. τάχα ὕστερον. ἢδ' ἄλλα δόλῃς. 27, 60.

ταχέως, celeriter. βοκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς. 7, 49. εἰλάν Αφαρηίῳ ἐξανέχουσιν τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως. 22, 208.

h h 3

ταχι-

INDEX

ταχινά, adverb. cito, celeriter. 14, 40.

ταχινός, celer, levis. ἤχει ἔχων ὁ ἔρως ταχινός φρένας. 2, 7.

τάχος. τὸ χαλκίον ὡς τάχος (quam primum) ἄχει. 2, 36. ἢ τάχος (quam primum) εἰς Αἴγυπτον. (subaud. πορεύσ.) 14, 68.

ταχύ, celeriter, statim. ταχύ χρώς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται. 2, 140. καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν εἰαρι, καὶ ταχύ γηρᾷ. 23, 29.

ταχυπειθής, credulus. ἐγὼ οἱ ἂν ταχυπειθής χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἐκλιν' ἐπὶ λέκτρων. 2, 138. ἐγὼ τις ἢ ταχυπειθής. 7, 38.

ταχύπωλος, celer eques. σὲ κάτορ αἰίσω τυνδαρίδα, ταχύπωλε. 22, 136.

τάων, pro τῶν. (in foemini-
no.) 22, 161.

τε, pro σε. 1, 5.

τεθνακέναι.

τεθναώς.

τεθνειώς.

vid. θνήσκειν.

τέθριππος, quadrigae. μύλις ὕμνιν ἐσώθην πολλῇ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων, a magna illa turba et multis quadrigis vix salva evasit. 15, 5.

τείνειν, extendere. ἕνεκά μοι λαοία ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ ὧτός τέταται ποτὶ θῶτερον (pro τὸ ἕτερον) ὡς μία μακρᾷ. 11, 32. τῷ χέρε' τεινόμενος, περὶ κνώδαλον (τεινόμεναι περικλώμενον πον.) εὖρον ἀγῶνα. 21, 48. ἢ φεύγοντος ἔτεινα. (scil. τὴν χεῖρα.) 21, 51.

τειρεσίας, celebr ille vates.

τειρεσίαν μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα Ἀλκμήνα καλέσασα. 24, 64. ἐρωήσας ἐλεφάντινον ἤχετο δίφρον Τειρεσίας. 24, 100.

τείχος, murus. ἡ πλατὺ τεῖχος ἀσφάλτῃ δήσασα Σεμίσχμης. 16, 99.

τέκνον. ἔδέ τι φωνᾶσαι δυνάμην, ἔδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα. 2, 109. ὁ φρασίδαμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέρος. 7, 4. ἢ τινι τῷτο θεῶν ποκα τέκνον ἐγενετο. 13, 2. μάσκα οἷα τέκνοισιν ὑπεροφίοισι χελιδῶν ἄψορρόν ταχινά πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 39. ἢ κ' ἀξῶ τὸ, τέκνον. 15, 40. ἐγὼν, (scil. ἐξ αὐλᾶς ἐρχομαι) ὡ τέκνα. 15, 60. ἐχθρὸς ἐκ νόσοιο κακῇ πέμψειαν ἀνάγκαι (κακᾷ πέμψαιεν ἀνάγκη πον.) Σαρδόνιον κατὰ κύμα φίλων μόρον ἀγγελέοντας τέκνοισι, ἢ ἀλόχοισιν. 16, 87. τέκνα, ἔποτ' εἰσὶν ἔτα πατρὶ. 17, 44. ὕμνομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενά τέκνα κύρης Θεσιάδος. 22, 4. Ἄργῳ, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα. 22, 29. χαίρετε, Λήδας τέκνα. 22, 214. εὖσοα τέκνα. 24, 8. τὸτ' ἄρ' ἐξέγροντο Ἀλκμήνας φίλα τέκνα. 24, 22. ἄλλος αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει. 25, 104. ἢ τέκνης φίλα τέκνα, νέον φάος ὕψεται ὕιας. 27, 31. ἢ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε ξυῖον. Ἐρ. 13, 3.

τέκος, idem quod τέκνον. ὁ μάστις δ' Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων, ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὥπως τέκτισσι φυλάξῃ. 6, 24. θάρσει, ζωπυ.

IN THEOCRITVM.

ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος. 15, 13. τεκῶν τροφός. 27, 65. οἷχεται ἄ χλιμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχεται εἰς ἄδαν. Ep. 6, 3.

τέκτων, faber. ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται. 7, 45. τὰν (pro ἦν, scil. κερύναν) ἡδ' ἂν ἴσως μωμάσχο τέκτων. 9, 24.

τελαμῶν, nomen viri. ὕδωρ ἐπιδύρπιον εἰσὼν ἀτεμφεῖ τελαμῶνι. 13, 37.

τελαμῶν, lorum. ὠριγυῖατο νεοκλώσῃ τελαμῶνος. 24, 44.

τελέθειν, verbum poet. esse. αἶ τ' (scil. νύμφαι λιμνάδες) ἐμὴν ἱλασί τε καὶ εὐμενέες τελέθειεν. 5, 18. ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τιμύσδε μάλισα. 10, 49. χαλεπαὶ ὁδοὶ τελέθεισιν ἀσιδῶν Μυσῶν ἀπάνευθε Διὸς μέγα βυλεύοντος. 16, 69. δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὥς τελέθειτε. 24, 98. ὅσσαν περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης. 26, 21.

τελεῖν, perficere, parare. ἑταῖροι ἄνδρες εὐπέπλω δαμάτρι δαῖτα τελεῖντι. (pro τελεῖσι.) 7, 32. τέκτων, ὅστις ἐρευνῇ ἴσον ὄρευσ κορυφαί τελέσαι δέμον' ὤρεμέδοντος. 7, 46. πείρα θῆν πάντα τελεῖται. 15, 62. οἶος (pro οἶός τε) ἔην τελέσαι μέγα ἔργον δ' Λαγίδας Πτολεμαῖος. 17, 13. καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν, ἠνώγει. 24, 66. δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς (subaud. δώματι) εἰκὴν μόχθης. 24, 80. τὸν ἐμοὶ πρῶτισα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον Εὐρυσθεύς. 25, 204. κύπριδος ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 4. τῷδε τυχῶν ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέ-

σαι. Ep. 4, 16. τελεῖν ἐπὶ χεῖρα. Ep. 17, 8.

τέλειος, perfectus. Ἀπόλλωνος νομίσιον ἱερὸν ἄγνόν, τελειότατοιο (pro τελειότατῃ) θεοῖο. 25, 22.

τέλος. τὸν αὐτῷ ἄνυσ πικρὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τέλος ἄνυσ μείρας. 1, 93. εἰς τέλος ἄμμιν ὀπήδῃ. 2, 14. εἰς τέλος ᾤχετο φεύγων. 2, 152. ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν. 4, 47. ἦ (scil. ὀφθαλμῷ) ποδὸρημι εἰς τέλος. 6, 23. τῷτον ἰάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν ἰδῶ γάμον. 23, 165. οἱ (ei) αὐτὸς ὄφελος διαμπερέως βοτὰ πάντα εἰς τέλος. 25, 121.

τέμνειν, fescare, amputare. πέντε ταμῶν πέντ' ἔσιν. 9, 27. ἐνθῆν βήτομον ὀξὺ, βαλὺν τ' ἐτάμοντο κύπειρον. 13, 35. ἐν δαιδαλέῃ πυκινώτερον ἥτριον ἰσῶ κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἑταρ' ἐκ καλεόντων. (κελεόντων πον) 18, 34. τῆγας (scil. ὀδόντας) κόλαζει, τέμνε. 30, 34.

τέμπεα, loca amoena. ἦ (ἦ πον.) κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα; (scil. ἦτε;) 1, 67.

τέος, nomen loci. Ἀνακρέοντος εἰκὸν' εἶδον (i. sing.) ἐν τέω. Ep. 16, 3.

τέος, dor. pro σός, tuus. εἰς τὸ τεόν καλέσασα τῷδε τέγος. 2, 116. εἰς τεόν ἄντρον ἰκοίμαν. 3, 13. τὸν τεόν πρέπει λιμνρὸν ἔρωτα μυθίσδεν τᾷ μητρὶ κατ' εὐνάν ὀρθρευσίσα. 10, 57. ὠφέλε μὲν χωρεῖν κατὰ νῆν τεόν, ὡν ἐπεθύμεις. 14, 57. μὴ λέγε τὸν τεόν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα. 15, 11. κείρ

I N D E X

κείς (pro καί εις) ἔτος ἐξ ἔτους, μενέλαε, τεὰ νυκτὸς ἦδε. 18, 15. ὥς ἀντέλλοισα τεδν (πον. καλὸν νετ.) διέφαινε πρόσωπον. 18, 26. πάντα τεῷ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ. 21, 38. ὁππότεν ἐξενθῶν ἤρτη- μένον ἐν προθύροισι τοῖσι τεοῖσιν ἴδης. 23, 37. μηδὲ πρόδεσαι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. 24, 36. τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἕρανδον ἄστρα φέ- ροντα ἀμβαίνειν, τεδς υἱός. 24, 78. ὅκα παῖδα κανῆν τεδν ἤθελον αὐτοῖ. 24, 90. αὐλὶς σφισὲν ἦδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος. 25, 18. μνηστὴρ τεδς ἐνθάδ' ἰκάνω. 27, 23. τῇ βασιλείᾳ μογοσόκος Ἄρτεμις ἐστίν. 27, 29. μάλα τεὰ πρῶτισα τάδε χυθόντα διδάξω. 27, 49. τῇν πάλιν ἐξέλε χεῖρα. 27, 50. ἀλλήλαις λαλέοντι (pro λαλέουσι) τεδν γάμον αἱ κυπάρισσοι. 25, 57.

τέρας, portentum. τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. μυθεῖτο, ἔνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόν- τος, ὕλεσσε θυρίον, αἰνολέοντα, κα- κὸν τέρας ἀγροιώταις. 25, 168. πάντη ὕσσε φέρων, ὁλοδν τέρας ἐσκο- πιάζον. 25, 214.

τέρμινθος, terebinthus. τερ- μίνθα τρώγων ἐσχάτον ἰκρέμονα. Ep. 1, 6.

τέρπειν, delectare, exhilara- re. τὴν σαυτῇ φρένα τέρπον. 27, 13. καὶ ἔνομα πολλάκι τέρπει. 27, 40. ὅπως ξεῖνον ἔμδν τέρφομ' ἰδῶν. 28, 6.

τερπνός, delectationem affe-rens, jucundus. ἢ ῥ' ἔκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλαται.

2, 158. τὸ θῆν τάδε τερπνὰ πει- πνύθεις, tibi profecto haec ju- cunda obtigerunt. 7, 83.

τέρσειν, arefacere. γνώσεαί, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει, 22, 63.

τέρψις, oblectatio, voluptas. ἐστὶ καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέξ- τέρψις. 3, 20. εἰ 27, 4.

τέσσαρες, quatuor. τρέφω τοὶ σκύμνος τέσσαρας ἄρκτων. 11, 41.

τέταρτος, quartus. 2, 119.

τέτμειν, invenire. ἐγὼ τοι ἡγεμονεύσω αὐλὶν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα. 25, 61.

τέτορες, pro τέσσαρες. ἀνῶξα βύβλινον (subaud. οἶνον) αὐτοῖς εὐώδη, τετύρων ἱτέων. 14, 16.

τετραένης, quadrimus. τε- τράενες πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄ- λειφαρ. 7, 147.

τετράκις, quater. ἢ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη. 2, 155. ὑπισσεῖται χιμαίρᾱν δέρ- ματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν. 5, 57. τετράκις ἐξήκοντα κέραι. 18, 24.

τετράπολος, quater aratus. τριπόλοις σπύρον ἐν νεοῖσιν ἐσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοί-ως. 25, 26.

τέτταρες, pro τέσσαρες, qua- tuor. 14, 29.

τέττιξ, cicada. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄδει. 1, 148. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ δ τέττιξ. 4, 16. σφάξ βομβῶν τέττιγος ἐν-αντίον. 5, 29. τοὶ τέττιγες, δ- ρῆτε τὸν αἰπύλον ὥς ἐρεθίσθω. 5, 110. τοὶ ποτὶ σκιερὰς δροσάμνι- σιν

εἰν. αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦ-
τες ἔχον (pro εἶχον) πόνον. 7,
139. τέττιξ τέττιγι φίλος. 9,
31. ἀνίκα τέττιξ ποιμένας ἐνδίας
πεφυλαγμένους, ἐνδοθι δένδρων ἀχει
ἐν ἀκρεμόνεσσιν. 16, 94.

τεῦ, dor. pro σῦ. εὐδὸν τ',
εἶκε μόνον τὸ καλὸν τόμα τεῦ ἐφί-
λασα. 2, 126. πῶκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ
τι μαθὼν (μάθον πον.) καλὸν ἦ
καὶ ἀκῆσας μέμναμαι. (ἄκῆσα. μέ-
μνα με πον.) 5, 39. ὥς τεῦ ποσὶ
ναισσομένοιο (ναισσομένοιο πον.) πᾶ-
σα λίθος πταίοισκ ποτ' ἀρβυλίδεσ-
σιν αἰδεῖ. 7, 25. οἱ πῶδες ἀτρά-
γαλοι τεῦ. 10, 36. ἡράσθην ἐ-
γῶγε, κόρα, τεῦ. 11, 25. καίθ-
μενος ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὴν ἀνε-
χοίμην. 11, 52. πολλὰ τεῦ, ὦ Ἐ-
λένα, μεμνιαμένοι. 18, 41.

τεύχεια, plur. arma. τοὶ ποτὶ
γαῖαν ἐκ' ὤμων τεύχε' ἐθέντο. 22,
182.

τεύχειν, fabricari, struere.
ἔντοσθεν γυνὰ, τί (γυνὰ τις πον.)
θιδὼν δαίδαλμα, τέτυκται. 1, 32.
τοῖςδε μέτα γριπεύς τε γέρων, πέ-
τρα τε τέτυκται λεπρὰς. 1, 39.
ἔ ἐπὶ πῆρα (πῆραν πον.) πάντα
δόλον τεύχοισα. (pro τεύχεσα.)
1, 50. ἦ ῥά γέ τοι, μυσάρᾳ, καὶ
τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί. 2, 20.
τό γε μὰν τεδν. ἀδὺ τέτυκται. 3,
27. τᾷ Δημοῖ ἔτευχε θαλύσιχ δ
φρασιδάμος, κ' Ἀντιγένης, δύο τέ-
κνα Λυκωπέος. 7, 3. ἔδρα, γε-
ροῖο τετυγμένα (pro τετυγμένη)
ἐξ ἀδάμαντος. 17, 21. ἄρ' αὖ τις
ἐξαπίνης με θεδς βροτὸν ἄλλον ἔ-
τευξε; 20, 20. ἔνθα πολὺς σφισι
μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη. 22,

83. φόνον αὐτὶς πύχον (pro ἔ-
τευχον, struebant) ἐκ' ἀλλάλοισι.
22, 192. τόθι φάρμακα λυγρὰ
τέτυκται ἄλσμένοις ὀφίεσσι. 24,
28. εὐνὰ ἥς (pro ἦν, erat) τῷ
παιδί τετυγμένα ἀγχιόθι πατρὸς.
24, 133. χωρὶς δὴ σῆκοί σφι τε-
τυγμένοι εἰσὶν ἐκάστοις. 25, 12.
ἀρίζηλος ἐτέτυκτο. 25, 141. τεύ-
χεις μοι θαλάμης, τεύχεις καὶ δῶ-
μα καὶ αὐλὰς; 27, 36. τεύχω
σοι θαλάμης. 27, 37. δ μικρὸς
τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσῃ Μήδειος τὸ
μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ δῶμ. Ep. 18, 1.

τέφρα, cinis. Ep. 6, 6.

τέχνα, (pro τέχνη) ars. ἧ ἔ-
δωτίναν ἀντάξεν ὥπασε τέχνας.
17, 114. ἃ εἰς γαῖαν προπεσόντες
πυγμάχοι ἰξεύροντο παλαίσματα
σύμφορα τέχνα. 24, 112.

τέχνη. ἃ πενία μόνον τὰς τέ-
χνας ἐγείρει. 21, 1. σφετέρης μὴ
φείδω τέχνης. 22, 67. δ εἰς ἔρ-
γον πάσαν ἀφῆκε τέχνην. Ep. 7, 6.

τῆδε, pro δεῦρο, huc. 19, ὦ
ξένε, μικρὸν ἄκῆσον, τῆδ' (vet.
τᾷδ' πον.) ἐνθάδε. 5, 67. τῆδε
πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διδς.
28, 5.

τῆδε, pro ἐνταῦθα, hic. 5,
118.

τῆλε, procul. 23, 57.

τῆλεθᾶν, virere. ἀέναν ῥεῖ-
θρον ἀπὸ σπιδάων πάντοσε τῆλε-
θάει δάφναις καὶ μύρτοις καὶ εὐώ-
δει κυπαρίσσῳ. Ep. 4, 6.

τῆλεμος, nomen viri. 6, 23.

τῆλεφίλον, herbae genus. 3,
29.

τῆλικος, tantus. ἐπεὶ ἔ μάλα
ἱ ἱ τῆλι-

I N D E X

τηλικά (scil. κνώδαλα) βόσκει.
25, 184.

τηλόθεν, procul. 7, 140.

τηλόθι, id. 24, 114.

τηλῷ, id. 25, 251.

τημέσδε, tunc temporis. 10,
49.

τηνεῖ, ibi, illic, illuc. τηνεῖ
δρύες. 1, 106. τηνεῖ φοιτῇ, τη-
νεῖ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι. 2, 98. τη-
νεῖ καὶ τὸν ταῦθεν ἀπ' ὧρειος ἄγε
πιάξας τᾶς δόπλᾶς. 4, 35. ψυχρὸν
ὔδωρ τηνεῖ καταλείβεται. 5, 33.
ἔχ' ἐρψῶ τηνεῖ. 5, 45. τηνεῖ ἐφί-
σδει. 5, 97. ἐντὶ (pro eis) δά-
φναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
11, 45. ἔζεο (pro ἔζη, sede) δὴ
τηνεῖ. Ep. 4, 13.

τηνέθι, illic. 8, 44.

τήνος, dog. pro ἐκεῖνος. αἶκα
τήνος ἔλη κερατὸν τράγον, αἶγα τὸ
λαψῇ· αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέ-
ρας, ἐς τὸ καταρρεῖ αἶ χίμαρος. 1,
4, 5. ἄδιον τὸ τετὸν μέλος, ἢ τὸ
καταχὲς τὴν' ἀπὸ τᾶς πέτρας κα-
ταλείβεται ὑψίθεν ὕδωρ. 1, 8. αἱ
δὲ κ' ἀρέσκη τήναις ἄρνα λαβεῖν,
τὸ δὲ τὰν ὄϊν ὕπερον ἄξεις. 1, 11.
ἄπερ δ' ὁῶκος τήνος δ' παμενικὸς.
1, 23. τήνον μὲν ὁῶες, τήνον λύ-
κοι ὠρύσαντο, τήνον χῶ κ (pro καὶ
δ' ἐκ) δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θά-
νόντα. 1, 71. 72. Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ
σῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
2, 17 22. 27. 32. 37. 42. 47.
52. 57. εἰ 63. νῦν λαβεῖσα τὸ
τᾶ θρίνα ταῦθ' ὑπόμαξον τᾶς τήνω
(pro τήνῃ) φλιάς καθυπέρτερον.
2, 60. εἰς κύματα τήνα ἄλειψαι.
(pro ἀλῆμαι, saliam.) 3, 25.
μὴ βάθιον τήνω (pro τήνῃ) πυγίσ-

ματες, ὕβρι, ταφείης. 5, 43. ὅς
τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὴν
ξύλοχίδεται. 5, 65. παύσασθαι
(scil. ἐρᾶν σε) ὑδέτι πῶ νῦν ἐκ
τήνω (subaud. χρόνῳ) δύναμαι.
11, 29. ἤρατο μὲν καὶ τήνος ὀπτῶ
ἀλεύρω. 14, 7. ταῦθ' ὁ πάραρος
τήνος ἐπ' ἐσχάτα γῆς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεδν, ἢ κ' οἴκησιν. 15, 8. ἀπφες
τήνος πρῶαν νίτρον καὶ φῦκας ἀπὸ
σκανῶς ἐγοράσδων. 15, 15. τὰ
πολλὰ καὶ ἑλβία τήνα λιπόντες.
16, 42. τήνον καὶ μακάρεσσι πα-
τὴρ δμότιμον ἐθήκεν ἀθανάτοις.
17, 16. σοὶ τήνα (pro τήνῃ,
illa) μεμέλητο. 17, 46. πάντα
περισσὰ πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας.
(in nov. τήνοις legitur, ei ἄγρας
deest.) 21, 16. ὄνομα σὸν λέγε
τήνο. 27, 40. τήναν (pro τή-
νῃ) τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἱ-
πόμε, κάμψας. Ep. 4, 1. τί τὸ
πλέον, αἶκα τήνας (pro τήνης)
ὅς ἐστιν ὑδὲ τέφρα λείπεται οἰχόμενας.
Ep. 6, 5. ἐξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ
ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κύρον ἐθρεψε.
Ep. 18, 3.

τηῶθε, inde. 3, 10

τηρεῖν, observare. μολοῖσθε
τήρησον ποτὶ τὰν τιμαγῆταιο παλαί-
στραν. 2, 97.

τηῦσίως, frustra. 25 230.

τί, pro διὰ τί, quare. 2, 55.

τίειν, honorigare. μηδάνων μά-
λισα τίειν ἱερὸς ὑποφήτας. 16, 29.
τίσις με τέσσον, ὅσονπερ Δῆλον ἐτί-
μασεν κυανὰμπυκα φεῖβος Ἀπόλ-
λων. 17, 66.

τιθέναι. ὅς με τάλαιναν ἀντὶ
γυναικὸς ἐθήκε κακὰν καὶ ἀπάρεθ-
νον ἤμεν. 2, 41. παρ' ἐμὸν ἐτίθει
(pro

(pro τίθη) τὰν Δωρίδα πολλάκις ἔλκεν. 2, 156. ἔδδ φθίμεν μιν ἄτερ μαρδοῖο τίθητι. (pro τίθησι.) 3, 48. νῦν με τὰ λείονα γυμνὸν ἔθηκες. 5, 13. αἶκα λῆς ἔριφον θέμεν. (pro θείναι.) 5, 21. ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', (pro θησεύμεθα) ὅ κεν ἄμιν ἄρκιον εἴη. 8, 13. μόσχον ἐγὼ θησῶ, (dog. pro θήσω) τὸ δὲ θῆς ἰσομάτεσσι ἄμυν. 8, 14. ὃ θησῶ πόκα γ' ἄμυν. 8, 15. ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; (pro θήσεις.) 8, 17. ἦν καὶ τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔθηκες. 12, 25. εἶσω ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος. 13, 30. ἱς μέσση θῆς πάλιν. (scil. τὸ νῆμα.) 15, 28. ἐν ἄνδράσι θῆκ' (pro ἔθηκε) ὀνοματὺς δπλατέροις. 16, 45. τῆνον καὶ μακάρησσι πατὴρ δμότιμον ἔθηκεν ἄθανάτοις. 17, 16. ὦμοσά, ἔκτετι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θείναι. 21, 59. τὰ ἔκ ἄρ' ἐμελλε θίς μετὰ μῶνια θήσιν. 22, 181. τοὶ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο. 22, 182. Ἀμφιτρώων τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο (pro ἔθετο) χλαῖναν παῖδα. 24, 61. ἀσιδὸν ἔθηκε, cantorem eum fecit. 24, 107. ἄλλω ἄλλον ἔθηκε θίς γ' ἐπιδευέα φωτῶν. 25, 50. θηεῖτο, ἦντινά σι κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομήες. 25, 109. ἐνθα μοι ἄθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. 25, 276. ὃν ἐν Δρακόνω νιφόντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγυνίδα θήκατο (pro ἔθήκατο) λύσας. 26, 34. τὸν πρῶτον φιλεῦντα τριταῖον ἔθηκεσσι. 29, 18. ὑμῖν τῆτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις τῶν γαλμα (pro τὸ ἄγαλμα) ξινοκλῆς θῆκε το μαρμαρίνον. Ep. 10, 2.

τίκτειν. ὦμοι, ὅτ' ἔκ ἔτεκεν μ' ἡ μήτηρ βράγχι' ἔχοντα. 11, 54. ἔχ ἄμιν τὸν ἔρωτα μόνους ἔτεκε. 13, 1. ἱξ ὦ (pro ἦ, scil. χρόνῳ) ἐν ἄθανάτοις ὁ τεκὼν. 15, 47. ὃν λαοφόνον Διομήδεσσι, μισγομένα τυδῆϊ, τέκεσσι (pro ἔτεκεσσι) καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54. ἔς τέκετο (pro ἔτεκετο) κρείσσεια ῥέκ βασιλῆας ὀλύμπῳ. 17, 132. ἦ μέγα τοι κε τέκοιτ', εἰ μήτερά τίκτειν (pro ἔτικτειν) δμοῖον. 18, 21. τεκεῖν τρομέω. 27, 30. ἦν τέκερ φίλα τέκνα, νέον φάος ὕψασι υἱας. 27, 31.

τίλλειν, vellere, discerpere. ὠγῶν (ὦ γὰρ πον.) νῦν τίλλοισα (pro τίλλουσα) κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω. 2, 54. τὸν τέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιήσεῖς. 3, 21. σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. 5, 121.

τιμᾶ, (pro τιμῇ) honor. εἰς (εἰς πον.) ἀπειδάσασο τιμᾶς. (ver. τιμᾶς πον.) 17, 50. ἐκ Διὸς αἰγίδῳ τιμᾶν ἔχει αἰετὸς ἕτος. 26, 31.

τιμᾶν, nomen viri. βουσιμῶν (pro βήσομαι) ποτὶ τὰν τιμαγῆτοιο (pro τιμαγῆτι) παλαίεσσαν αὐρίον. 2, 8. μολοῖσα τήρησον ποτὶ τὰν τιμαγῆτοιο παλαίεσσαν. 2, 97.

τιμᾶν, honorare. ἔλβιοι οἰκίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων ξείνων τιμήσαθε (pro ἐτιμήσαθε) Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα. 12, 29. θεοὶ τιμᾶσιν κοιδῆς. 16, 19. ἐπεὶ πᾶρα (pro πάρεστι) μυρία εἰπῶν, εἴσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτιμήσαν βασιλῆων. 17, 12. τίσις με τόσσην,

I N D E X

ἔσονται δὴλον ἐτίμασεν κυανάμπυ-
κα φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 67. τὸν
(pro τῷτον) πολῖται τιμασεῦντι.
(pro τιμήσῃσι.) Ep. 14, 4.

τιμᾶς, (pro τιμήεις) honorabi-
bilis. πάντα τιμᾶντα, τὰ παρ φί-
λων. 28, 25.

τιμῇ. τιμᾶς καὶ ὠκείας ἐλλα-
χον ἵπποι. 16, 46. ἐγὼ τιμῇ τε
καὶ ἀνθρώπων φιλότητα πολλῶν ἡ-
μιόνων τε καὶ ἵππων πρέσβην ἐλσί-
μην. 16, 66. ἑὰς (ἑὰς vet.) ἔ-
πεδάσσαο τιμᾶς. (nov. in vet. est
τιμᾶς.) 17, 50. ἐν μιᾷ τιμῇ
τρέψεν καταβέτο κολώναν. 17, 68.
ἔκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήξειεν περὶ
τιμῆς. 25, 82.

τιμήεις, honorabilis. ἂν ἄκρα
τιμήεσσα, non summe honora-
ta. 27, 43.

τὴν, pro σοι, tibi. τὴν ποτα-
εἰσομκι ἄσυχά, δαῖμον. 2, 11. ἡ
ῥά γέ τοι, μυσάρκ, καὶ τὴν ἐπί-
χαρμα τέτυγμαί. 2, 20. ἔνεκ' ἐγὼ
τὴν ὅλος ἐγκειμαι. 3, 33. τὴν ἔ-
μέλει. 3, 52. τὴν τὸ ποῖον Λάκων
ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος. 5, 8. ἂ
σκιά ἔδεν ὁμοία τᾶ παρὰ τὴν. 5,
49. καὶ τραγεῖαι καὶ παρὰ τὴν
ἔσονται (pro ἔσονται) κακώτερον, ἡ
τύ περ ἔσονται. 5, 52. ὑπεσσεῖται
χιμαίρῃν δέρματα, τῶν παρὰ τὴν
μαλακώτερα τετράκις ἀνῶν. 5, 57.
ἔς τὰς ἐρείκας τήνας τὰς παρὰ τὴν
ξυλοχίδεται. 5, 65. τὴν, κομά-
τα, δαρεῖται μόρσων τὰν ἀμνίδα.
5, 138. ἐγὼ ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.
10, 31. ὡς κατέδυν. ποτὶ (ἐπὶ
nov.) τὴν. 11, 55. τί τὴν, εἰ
κωτίλαι εἰμὲς. (pro ἰσμέν.) 15,
89. τὴν χαρίζομένη, 15, 109.

ἂ φροντὶς μακρὴν τὰν νύκτα ποιεῖ
τὴν. 21, 28. καὶ μελάμφυλλοι
δάφναι τιν, (scil. κεῖνται, dica-
tae sunt) πύθιε παιᾶν. Ep. 1, 3.
ὦ βάκχε, χάλκεον νιν ἀντ' ἐλαθὺν
τὴν ὦδ' ἀνέθηκάν. Ep. 17, 4.

τινάσσειν, concutere, deji-
cere. τὰς (pro ἄς, scil. δαμά-
λας) μοι ἀπάσας λῖψ κέμαρον τρω-
γοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε. 9, 11.
κάτωρ ἐτινάξατο δέραςτος ἀκμᾶς
καρτερός. 22, 185.

τίρυνς, nomen urbis. ἡ τί-
ρυνθα νέμων πόλιν, ἡδ Μυκὴνην.
25, 171.

τίτυδες, nomen gigantis. τί-
τυῶ ἱναλγχιος ἀνὴρ. 22, 94.

τίτυρος, nomen pastoris. ὁ
τίτυρος αὐτὰς (scil. αἶγας) ἐλαύ-
νει. 3, 2. τίτυρ' ἐμὴν τὸ καλὸν
πεφιλαμένη, βόσκει τὰς αἶγας, καὶ
ποτὶ τὰν κρᾶναν ἄγει, τίτυρε. 3,
3. 4. ὁ τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει.
7, 72.

τιτύσκεσθαι, dirigere. ἐν θυ-
μῷ κεχολωμένος ἴστο πρέσσω χερσὶ
τιτυσκόμενος. 22, 88. ἐγχεσι πρέ-
τιτα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον. 22,
187.

τῖφος, palus, udis. βεκολί-
οισι πάντεσσιν νομοὶ ὦδε τεθληότες
αἰὲν ἔασι, (pro εἰσι) μηνίῃ ἂν μέγα
τῖφος. 25, 15.

τλάμων, (pro τλήμων) miser.
τὸν τλάμονα μή με παρένθης. 23,
37.

τλῆν, perferre. ἔλπομαι, ἔχ.
ἕτερον τόδε τλήμεναι (pro τλῆν)
ἀλγιστάων, ἡδ σὲ. 25, 174.

τμητὸς, scissilis. ἐπεὶ ἔκ ἔσκε
σιδήρῃ τμητῇ, (scil. βύρσα θηρὸς)

IN THEOCRITVM.

ἔδδ' ἀλῖθῳ, πειρωμένῳ, ἔδδ' μὲν ὕλη.
25, 275.

τὸθι, ubi. τὸθι καρτερὸς ἴδας
κεκλιμένος θάητο μάχην ἐμφύλιον
ἀνδρῶν. 22, 199. τὸθι φάρμα-
κα λυγρὰ τέτυκται ἡλωμένοις ὀφίεσ-
σι. 24, 28.

τοί, pro ei. ἦνθον τοὶ βῶταί,
τοὶ ποιμένες. 1, 80. κῆξ (pro
καὶ ἐξ) ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι
γαρῦσαινο. 1, 136. τοὶ λύκοι
ἔδδ' μ' ἔδοντι. (pro ἔδυσσι.) 3, 53.
τοὶ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμίσιν αἰθα-
λῶνες τέττιγες λαλαγεύντες ἔχον
πύον. 7, 138. τοὶ ἐκέχυντό ὕρ-
πακες βραβύλοισι καταβρίθοντες
ἐράςδε. 7, 145.

τοί, pro ol. ποταμῶ, τοὶ χῆ-
τε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.
1, 118. ἤρωες, τοὶ πρόθιν ἀφ'
ἡμιθέων ἐγένοντο. 17, 5. τοὶ γε-
νιᾷ προφέρεσκον. 22, 183.

τοί, pro soi. tibi. πληρὲς τοί
μέλιτος τὸ καλὸν τόμα, θύρσι,
γένοιτο. 1, 146. ἔκῃτι σὺν Κο-
ρύδωνι ἀρκῆ τοὶ καλάμας αὐλὸν
ποππύσδεν ἔχοντι. 5, 7. ἀλλά
γέ τοι διακόμεν. 5, 22. ᾗ (scil.
κύων) τοί τῶν οἴων ἔπειτα σκοπὸς.
6, 10. καί τοι, κατ' ἐμὸν νέον,
ἰσοφρεσίδαν ἐλπομῃ. 7, 30. ἔδα-
μά τοι συνέβη ποθέσει τινὰ τῶν
ἀπειόντων; 10, 8. ἔδαμά νυν συν-
έβη τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;
10, 10. ὥς' ἔκ' ἂν τοὶ ταῦτα
φέρην ἅμα πάντ' ἰδυνάθην. 11,
59. ἀλλά τοι αὐτῷ. (vet. τὸ
κῦτδν. nov.) 14, 1. τί τοι τὸ
μέλιμα. 14, 2. μάλα τοὶ τὸ
καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τῷτο πρέ-
πκ. 15, 34. πῶσσω κατέβη τῷ

ἀφ' ἰσθ. 15, 35. κατὰ γνώμην
ἀπέβη τοί. 15, 38. ἀγαθὸς τις
ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοί ἐς Σπάρ-
ταν. 18, 16. γανὸς τοὶ θυγά-
της ὑπὸ τῶν μίαν ἤχετο χλαῖναν.
18, 19. πρᾶτῷ (πράτα nov.)
τοὶ τέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐξομέ-
νοιο πλέξασα. 18, 43. χέρες
τοὶ ἐντὶ μέλαιναί. 20, 9. φθίγ-
ξομαι, ὥς' ἰθύνῃς, σὺ, καὶ ὅπ-
πως τοὶ φίλον αὐτῷ. 22, 117.
ἕμοσσε τοὶ μέγαν ὕρκον. 22, 132.
δῶρά τοι ἤλθον λολύθια τεύτα
φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. 23, 20.
πῦρ μὲν τοὶ ὑπὸ σποδῷ εὐτυχὸν
ἔσσι. 24, 86. ἐκ τοί, ξῆνε,
πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεήνης.
25, 3. τὸ τοὶ καὶ κέρδιον αὐτῷ
ἔσσειται. 25, 34. εἶν τοὶ μέγα
ἥδος ἐπιπρέπῃ. 25, 40. ὥς τοὶ
πάν, ὃ θύνῃς, αἵψα χέρος ἐκτετέ-
λειται. 25, 53. δέρμα θηρὸς, ὃ
τοὶ περὶ πλευρὰ καλύπτῃ. 25,
176. ὃ δέ τοὶ ἔρος ἢ χάλειπὸς
ἔχοι. 29, 22. Δελφὶς ἐπὶ πέτρα
τῷτὸ τοὶ ἀγλάισι. Ep. 1, 4. ξῆ-
νε, συρηκόσιος τοὶ ἀνῆρ τῷτ' ἐφίε-
ται ὄρεθων. Ep. 8, 1.

τοιγάρτοι, igitur, itaque.
10, 14

τοῖο. pro τίτῃ. πολλὰ ἐνύξεν
ἀκριβὲς ὑμῖασι Λυγκεὺς τοῖο σά-
κος. 22, 195. ἔδ' ἔπη ἰχθία τοῖο
φραθῆναι δυνάμην. 25, 216.

τοῖος, talis. τοῖά οἱ ἐν κίτῃ κα-
κὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν. 2,
161. τὸν μέτ' αὐθις κήγῶν τοῖ
ἐφάμαν. 7, 91. ἄρά πα τὸν ποι-
μένα τὸν κρατῆρ' ἐπὶ πολὺφαμον τοῖον
νέκταρ ἐπῆσει. 7, 153. χαιρέ-
τω, ὅστις τοῖος. 16, 64. τοῖος

I N D E X

ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐκδρυται πεδίοι-
σι, ξανθόκομος Πτολεμαῖος. 17,
102. ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν
μηλίγματα μεσῶν, οἳ' αὐταὶ παρ-
έχουσι, καὶ ὥς ἐμὲς οἶκος ὑπάρ-
χῃ, τοῖα φέρω. 22, 223. τοῖος
ἀνὴρ ὅδε μέλλῃ ἐς ἑραυδὸν ἄστρα φέ-
ροντα ἀμβάλειν, τεδὲ υἱός. 24,
77. τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῶ ἐκ-
έκκτο προσώπῳ. 24, 116. ἔπος
ὅγε τοῖον ἔηπεν. 25, 77. ὅς μιν
δμαρτήσας τοῖω προσελέξατο μύ-
θῳ. 25, 192.

τοιόσδε, *id.* ἐπὶ κράναν τιν' ἄμ-
φω ἐσδόμενοι θέρους μέσῃ (μέσῳ
πον. pro μέσῳ) ἄματι τοιάδ' ἄκ-
δον. 6, 4. ἄρά γέ πα τοῖονδε
φύλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον κρητῆρ'
Ἡρακλῆϊ γέρον ἐτάσσατο χήρων;
7, 149. τὸν ἄρα χῶ Δάφνις τοι-
ῶδ' ἀπαμήβετο μύθῳ. 8, 8. τίς
τῶν νῦν τοιόσδε. (*scil.* ἐς) 16,
13. τοιάδε μυθίζοισα, τρεῖς ἢς
ἐδὲν ἐπτυσσε κόλπον. 20, 11. τοιόσδ',
(*scil.* ἡμῖ) οἶος (οἶον πον.) δρᾶς.
22, 59. δρυίχων φοινικολόφων
τοιόσδε κυδοιμοί. 22, 72. ἴσκον
(*dicebam*) τοιάδε πολλὰ. 22,
167. ἡ ῥά νῦν παῖδες ἀθανάτων
τοιόσδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι. (*pro*
ἡσὶ.) 25, 41.

τοιῦτος, *id.* ἐς πόντον δρεῖν,
ἄκδῃ τοιαῦτα. 11, 18. αὐτὸς
(*pro* δ αὐτὸς) τοιῦτος ἐὼν, βοτὰ
χίλια βόσκω. 11, 34. ἔτε τις
ἐν τάλάρῳ πανίσδετα ἔργα τοιαῦ-
τα. 18, 32. ἐγὼ τοιῦτον ἴχω
πύτμον. *Er.* 8, 3.

τοῖχος, *raṭies*. κεκλιμένοι τοί-
χω τῇ φυλλίνῃ. 21, 8. ἐνέρε-
ξαν τοίχῃς ἀμφοτέρῃς. 22, 12.

ἐνθα μιᾷς πολλοὶ κατὰ κλίμακος
ἀμφοτέρων ἐξ (*ἐκ* πον.) τοίχων
ἄνδρες ἱβαιοὺν ἰησονίης ἀπὸ νῆδος.
22, 31. ἐρησάμενος ἐπὶ τοίχῳ
ἄχρι μέσων ὑδῶν φεβερὸν λίθων.
23, 49. ἡ νοίης, ὅτι νυκτὸς ἀκ-
ρεῖ καὶ οἶδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφρα-
δέες. 24, 38.

τοῖως, *taliter*, *tali modo*.
24, 71.

τόκα, *pro* τότε, *tunc*. οἶον
δὴ τόκα πῶμα διεκρυνώσατε, Νύμ-
φαι. 7, 154. τηρεῖσιν τόκα μάν-
τιν, ἀλαθῆα πάντα λέγοντα Ἀλκ-
μήνα καλέσασκε χρεὶς κατέλειξε
νεοχμὸν. 24, 64.

τοκάς, *mater, gravida*. φή-
δευ, λύκε, τῶν τοκάδων μεν. 8,
63. ὅσσοι περ τοκάδος τελέθῃ
μύκημα λεαίνης. 26, 21.

τοκεὺς, *parens*. μῦνος ὅδε προ-
τέρων τοκέων ἔτι (τοκέων, ὦν πον.)
θερμὰ κονίη, τηρόμενος καθύπερ-
θε, (κονίη τηρομένη καθύπερθε
sine commate πον.) ποδῶν ἐκ-
μάσσεται ἵχνη. 17, 121. ἐνθα
κόρυς τοκέεσσιν (*pro* τοκεῦσιν) ὑ-
πὸ σφετέροισι τρέφονται μυρία.
22, 159.

τολμᾶν, *audere*. μέγα ἄχθο-
μαι, ἡ τὴν με τολμῆς (*pro* τολ-
μᾶς) ὕμμαισι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέ-
πεν. 5, 35. τολμασῆς (*pro* τολ-
μήσης) ἐπιθόντα μένην θρασὺν ἀσπί-
διώταν. 14, 67.

τομὰ, (*pro* τομῇ) *sestio*. 10,
46.

τὸν, *pro* ἐν. τὸν (*scil.* τέφα-
ρον) τοι ἐγὼν, ἀμπερὺλλὲ φίλα,
κισσοῖο φυλάσσω. 3, 18. τῶμος
ἐγὼν, τὸν ἴτης τυ, θυώνη, πύξ
ἐπὶ

IN THEOCRITVM.

ἐπὶ κέρρεας ἤλασα. 14, 34. ὄρον ἰγῶ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ. (Ὁκρῶ. πον.) 21, 62. ποτὶ τὸν θῆεν ἦθε, τὸν ὕβρισε. 23, 58.

τόξον, arcus. βάλλετ' (in imperat) μοι τόξοισι τὸν ἱμερέοντα φιλήον. 7, 118. Μαιωτισὶ λαβῶν εὐκαμπέα τόξα, καὶ ῥέπαλον. 13, 56. τῷ μὲν τόξον ἰδοκεν, ὑπωλένιον τε φαρέτρην. 17, 30. ἡλίκα τόξα χερσὶ κρατῇ. 23, 4. τόξον ἐνταύσοι. 24, 105. τόξον ἐλῶν. 25, 212. κυρτὴ ῥάχιδις γένετ' ἤντε τόξον. 25, 245. ῥήψας τόξον ἱεραζε, πολυῤῥαπτὸν τε φαρέτρην. 25, 265. ἔτυπτε τοῖσι τόξοις. 30, 14.

τοπάρουθεν, antea, prius. 20, 21.

τόσον, adverb. tantopere. 17, 38.

τόσος, tantus. ὅστις τόσα φύη, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. (in pon. legitur χθαμαλὸς Αἰγύπτου, ut ad sequentem nominativum referatur.) 17, 79. τόσα (scil. νέφη) μετὰ πρώτοις κυλίνδῃ ἰς ἀέμεν. 25, 93.

τοσούδε, id. ὅ καὶ τοσούδε κατ' Ἀπιδά κνώδαλον εὐροῖς. 25, 183.

τοσσηνον, adverb. tantum, tantopere. 1, 54.

τόσσον, (pro τόσον) id. τίνος, ὃ ἡγάθ', τόσσον ἱερασσα. (ἱερασα πον.) 1, 78. ὁ δὲ ἡλ-ς τόσσον ἱερῇ μυρτῆς, ὅσον ἡαρος αἴγας ἱερασσα. 7, 97. τῷ θέρῃ (θέρους πον.) φεύγντος ἰγῶ τόσσον μελεδαίνω. 9, 12. τόσσον ἱμ' εὐφρηνας σὺ φανῆς. 12, 8. τίς με τόσσον, ὅσον περ Δῆλον ἐτίμασεν κυνᾶμπνηκ φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 66.

τόσος, (pro τόσος) tantus, τόσσον ἱχοὶ λάθας. 2, 45. ὅς τόσων ἐκύρησεν, ὅς ὃ πευκῆδε βέβαλοι. 3, 51. ἠδὲ τις ἄτεια τόσσα βροτῶν ἔχῃ ἔργα δαέντων. 17, 81. τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνὸν ἐρχεται οἶκον πάντοθι. 17, 96. τόσσ' αἰὲ μετόπιθε βροτῶν ἐπὶ βυκόλι' ἦν. 25, 95. ὃ κεν ἔφασκε τις, ἠδὲ ἐώλην, ἀνδρὸς ληϊδ' ἐνδὲς τόσσην ἔμεν. (pro ἦναι.) 25, 116.

τότε, tunc. τῷ καὶ θαυμάζεσκον. ἀκρόντες τότε μεθρον. 25, 186. δὴ τότε τόξον ἐλῶν, τρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ νευρηῇ. 25, 212.

τῆτῃ, (pon) aut

τῆτῃ, (iei.) hic. 5, 103.

τῆτόδε, hinc. 4, 10.

τῆτῶθεν, id. 4, 48.

τραγῆα, pellis hircina. ταὶ τραγῆαι ταὶ παρὰ τὴν ὄσδοντι (pro ὄσδοι) κακώτερον, ἢ τὸ περ ὄσδης. 5, 51.

τραγίσκος, hoedus. φριμάσσει πάντα τραγίσκων νῦν ἀγέλα. 5, 141.

τράγος, hircus. αἶκα τήνος ἔλη κερὰν τράγον, αἶγα τὸ λαψῶ. 1, 4. τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι ὃ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. 1, 88. καὶ χιμαίρῃ, ὃ μὴ σκιρτάσῃτε, (σκιρτάσῃτε πον.) μὴ ὃ τράγος ὑμῖν ἀναστῇ. 1, 152. τὸ ἰδ' (τοὶ δ' πον.) ὃ τράγος ἦτος. ἱερίσδε. 5, 30. ὃ τράγος αὐτὰς (scil. χιμαίρας) ἐτρέπη. 5, 42. ἐκ λαοῖο δασύτριχος ἦχε τράγοιο (pro τράγῃ) κνακὸν δέρεμ' ὤμοισι. 7, 15. ὃ τράγε, τῶν λευκῶν

καὶ αἰγᾶν ἄνερ. 8, 49. βωμὸν
κίμαξιν κερὰς τράγοι ὕτος δ μα-
λδος. Ep. 1, 5. ῥέξω λάσιον τρά-
γον. Ep. 4, 17.

τράπεζα. οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι
ἀνὴρ δαίνυντο τράπεζαν. 13, 38.
τραπέζῃ μελίζαντ' ἀποπέμψῃ.
16, 27.

τραῦμα, vulnus. μέμφετο,
ὅτι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισ-
σα, καὶ ἀλίκῃ τραύματα ποιῇ.
19, 6. χῶ (χῶς ποιν.) τυτθὸς
μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκῃ
ποιῇς. 19, 8. ὑπομιμνάσκων τῷ
τραύματος. 21, 50.

τραφερός, firmus, magnus.
καὶ τις τῶν τραφερῶν (sc. ἰχθύων)
ὠρέξατο. (scil. ἰδωδῆς.) 21, 44.

τράχηλος, collum. βρύχον ἐμ-
βαλλε (pro ἐνέβαλλε) τραχήλῳ.
23, 51.

τραχίνιος. θνητὰ πάντα πῦρ ἀ-
τραχίνιος ἔξῃ. 24, 81.

τραχὺς, asper, saevus. Ep.
6, 4.

τρεῖν, tremere, trepidare.
εὖ γε μὴ τρέσσης. (pro τρέσης.)
21, 63.

τρεῖς. τρεῖς μὲν οἱ πόλιων ἑκα-
τοντάδες ἐνδεδήμενται, τρεῖς δ' ἄρα
χιλιάδες, τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
δοιοὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν
ἐνδεκάδες τρεῖς. 17, 82. 83. 84.
τρεῖς θιάσως ἑς ὕρος τρεῖς ἀγαγον
αὐτὰ ἰοῖσιν. 26, 2. τῶς τρεῖς (scil.
βωμὸς ἑκάμην) τᾶ σιμέλα. 26, 6.

τρέμην, tremere. τί μοι ἔτρε-
μις; ὡς μάλα θηλὰ. 27, 51.

τρέπην, vertere. ποτ' Ὀκεί-
αν τρέπε πώλῃς, πότνια. (i. e.
Luna.) 2, 163. ἔβρον παρ πο-

ταμὸν τετραμμένως. 7, 112. τε-
τραμμένῳ ἥαρος ἦδη, vere ad fi-
nem jam converso. 13, 26.
ἥλιος ἔκῃτα ποτὶ ζέφον ἔτραπεν
ἵππας. 25, 85.

τρέφην, alere, educare. δρυ-
μῷ μιν ἔτρεφε (ver. ἔτραφε ποιν.)
μάτηρ. 3, 16. θρέψῃ (nutri,
imperat. aor. I. med.) καὶ λυ-
κιδῆς, θρέψῃ κύνας, ὥς τυ φά-
γαντι. (pro φάγωσι) 5, 38. τὰ
νέα τρέφεται, tenerae pecudes
saginantur. 8, 42. τὰν (pro
ἦν, scil. κορύνῃν) μοι πετρὸς ἔ-
τρεφεν ἄγρως. 9, 23. τρέφω τοι
ἑῖδεκα νεβρῶς, πάσας ἀμνοφύρας,
(μυνοφύρας ποιν.) καὶ σκύμνους τέσ-
σαρας ἄρκτων. 11, 40. ἐνθα κόρη
τοκέσσειν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
μυρίῃ. 22, 159. Ἡρακλῆς ὑπὸ
ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωῇ,
ἑτρέφετο. 24, 102. ἔξῃ τὴν
χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν
κύρον ἔθρεψε. Ep. 18, 4.

τρέφην, coagulare. ἄλλος τρέ-
φε (pro ἔτρεφε) πίνονα τυρὸν.
25, 106.

τρέχην, currere. fut. 2. δρα-
μῇ. ἡ ῥά με, σιμαίθῃ, τόσον
ἔφθασας, ὅσων ἐγὼ θῆν πρὸν πο-
κα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα
φιλήων. 2, 115. ἀνίκα πέρ τε
ποτ' ἕρανὸν ἔτρεχον ἵπποι. (scil.
ἡλίσ.) 2, 147. σκυρὴν ὑπὸ φη-
γὸν ἡελίῃ φρύττοντος ὀδοιπύρος ἔ-
δραμον (cucurri, I. sing.) ὡς τις.
12, 9. καδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων
βαρὺς ἑδραμικὸς ὕπνος, oculos e-
jus gravis somnus invasit. 22,
204. οἱ εὐθέως ποτανοὶ παῖσιν
δραμόντες ὕλαν. 30, 8.

τραχὺ,

IN THEOCRITVM.

τρηχὺ, (pro τραχὺ) adverbialiter positum, asperere. 25, 74.

τρηχὺς, (pro τραχὺς) asper. τρηχὺν ἔαξα ἀγριέλαιον. 25, 256.

τριακοντάζυγος, triginta transversis instructus. ἔνεκιν ἡρώεσσι τριακοντάζυγον Ἄργω. 13, 74.

τριάς, numerus ternarius. δοῖα τριάδες. (sc. πολλῶν ἐνδέδμηνται.) 17, 84.

τρίβην, terere. σαῦράν τοι τρίψα. 2, 58. μηδὲ πόδας τρίβωμες, (dog. pro τρίβωμεν) nec pedes fatigemus. 7, 123. βόες τρίβοντες ἄροτρον. 13, 31.

τρίβος, semita. λεπτήν καρπαλίμοισι τρίβον πεσὶν ἱξανύσαντες. 25, 156.

τρίγαμος, ter nuptus. ὅσον παρθενικὴ προσφέρει τριγάμοισι (pro τριγάμῳ) γυναικὶς. 12, 5.

τρίετης, triennis. 29, 17.

τρηκόσιοι, (jon. pro τριακόσιοι) trecenti. 25, 126.

τρινακρία, Sicilia. σοὶ πατρίς, ἂν ὥξ (pro ὁ ἔξ) ἑφύρας κτίσσει ποτ' Ἀρχίας, νάσω τρινακρίας μυελὸν ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν. 28, 18.

τρίοδος, trivium. ἃ θείας ἐν τριόδοισι. 2, 36.

τρίοπος, (ver.) nomen propr. collis, vel τρίοπος κολώνη, (nov.) triquetra, triangularis, trilaterus collis.) ἐν μιᾷ τιμῇ τρίοπον καταθῆο κολώναν. 17, 68.

τρίπολος, ter agatus. τριπόλοις σπέρων ἐν νηοῖσιν ἔδ' ὅτε βάλλοντες. 25, 25.

τρίπους. ὅν ὕδ' κεν αὐτὸς ἀνδρῶν

(pro ἀνδρῶν) φοῖβος σὺν φερμύγι παρὰ τριπόδοισι μεγάροι. 7, 101. ὁ τὸν τρίπος, ὃ Διόνυσος, ἀναθῆς. Ep. 12, 1.

τρίς, ter. ἀλλὰ τοι δώσω διδυμάτοκον ἐς τρίς ἀμέλξαι. 1, 25. ἐς τρίς ἀποσπένδω, καὶ τρίς τάδε, πότνια, φωνῶ. 2, 43. ὃ γάρ μοι καὶ τρίς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη. 2, 155. ὥς μὴ βασκανθῶ, τρίς ἢς ἐμὲν ἐπτύσα κόλπον. 6, 39. τρίς μὲν ἔλκων αὖσιν, ὅσον βροχὸς ἤρυγε λαίμας, τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκυσεν. 13, 58. 59. ὁ ὑψέθεν ἐκλαγὲ φωνῶ ἐς τρίς ὑπὸ νεφέων Διὸς αἰσίοις αἰετὸς ἕρπης. 17, 72. τοιάδε μυθίζοισα τρίς ἢς ἐν ἐπτύσει κόλπον. 20, 11. τόδε μοι τρίς ἐπάυσον. 23, 44.

τρεκαίδεκάπηχυς, tredecim cubitos longus. 15, 17.

τρισκελῆς, tria crura habens. σόκινον εὐρήσας ἀρτίγλυφός ξέθανον, τρισκελῆς. Ep. 4, 3.

τρισσοί, tres. τρεῖς χιλιάδες (scil. πολλῶν ἐνδέδμηνται) τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι. 17, 83. Δάφνις δ' λευκόχρως ἀνέτετο Πανὶ τῆς τρισσῆς δόνακας. Ep. 2, 3. τῷδε τυχῶν ἰθὺλῳ τρισσὰ θύη τελέσαι. Ep. 4, 16.

τρίτατος, recens, aevum tertium habens. τὸν πρῶτον φιλεῖντα τρίτατον ἐθήκαο. 29, 18.

τρίτον, adverb. tertio. ὕμνομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσεν τέκνα κῆρης Θεσιάδος. 22, 4. ἔρυνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ἔρπον ἀνδρῶν. 24, 63. τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον (1. sing.) ἀδερῶν. 25, 240.

kk

τρί

IN THEOCRITVM.

τρίτος, tertius. ἦνθον κῆρῳ,
ἢ τρίτος, ἢ τέταρτος. 2, 119.
σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας. 7,
2. ἦλυθες, ὦ φίλε, τρίτη σὺν
νυκτὶ καὶ ἡοϊ. 12, 1. Ἑλλάσπον-
τον ἴκοντο, νότῃ τρίτον ἄμαρ ἀέν-
τι. 13, 29.

τριφίλατος, (pro τριφίλητος)
valde amatus. 15, 86.

τρεῖς. Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπαν-
ελθὼν. 15, 140.

τρεῖς. ἐς τρεῖς πηρώμενοι ἦλ-
θον Ἀχαιοί. 15, 61.

τρομήν, tremere. τὰν (pro
ἦν, scil. ἑκάτην) καὶ σκύλακας
τρομέουσι. (pro τρομέουσι.) 2, 12.
καὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὼς τρο-
μένην παρακείτας. 27, 26. τίνα
τρομέουσι γυναῖκες. 27, 27. ὦ-
δίνην τρομέω. 27, 28. τεκὴν
τρομέω, μὴ καὶ χρεὼ καλὸν ὀλέτ-
σω. 27, 30.

τρομερός, tremulus. ἐπὶ τρο-
μεροῖς ποσὶν ἔστη. 25, 259.

τρόπος, mores, indoles. τὸν
αὐτὸν τρόπον ὅκ ἐχω ἠπὴν, de mo-
ribus dicere non habeo. 10,
37. ἀνὴρ τις πολύφιλτος ἀπη-
γείας ἦρατ' ἐφάβη, τὰν μορφὴν ἀ-
γαθῇ, τὸν δὲ τρόπον ὅκ ἐθ' ὁμοίω.
23, 2.

τροφός, nutritrix. ἃ θρεῖσσα
τροφός ἃ μακαρεῖτις. 2, 70. τῷ
αὐτῷ σπέρματι ἐλίσσειδην περὶ παῖ-
δα ὑπὸ τροφῇ αἰὲν ἄδχευον. 24,
31. τεκίῳν τροφός, ὅκέτι κώρα.
27, 65.

τροχός, rota. πολλοὶ κινήσασ-
ιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι. 16,
72. περὶ νύσσαν ἀσφαλέως κάμ-
πτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι.
24, 118.

τρογών, turtur. ἔτενε τρογών.
7, 141. τρογόνες. 15, 88.

τροζέσκην, veibum poët.
stridere. ἃ ὁλοφυγὼν τηλόθεν ἐν
πυκνῇσι βάτων τροζέσκειν ἀκάνθους.
7, 140.

τροξ, fex. αὐταῖσιν κυλίκεσαι καὶ
ἐς τρύγα χειλὸς ἐρήδων. 7, 70.

τροπᾶν, terebrare, de coitu
venereo dictum. ὁ τράγος αὐ-
τὰς (scil. λιμαίρας) ἐτροπᾶ. (pro
ἐτροπα.) 5, 42.

τροφάληα, galea. πολλὰ ἥς
σάκος εὐρὺ καὶ ἱππέκομεν τροφά-
ληαν κάτῳρ ἐνυξεν. 22, 193.

τροφερὸν, adverb. delicate,
suaviter. ὡς τροφερὸν λαλέης.
20, 7. παντὰ παρ' αὐτὴν θλι-
βεμένην (θλιβεμένα πον.) καλύ-
βαν τροφερὸν προσέναχε θάλασσα.
21, 18.

τρέχιος, mollis. ἃ φανὰ τρέ-
χια. (pro τρέχια.) 10, 37.

τρώγην, comedere, rode-
re. ἀπὸ Αἰγύλω ἰχάδα τρώγοις ἄ-
δῳαν. 1, 147. τὰς ἐλαίους τὸν
θαλλὸν τρώγοντι (pro τρώγουσι)
τὰ δούσοα. (scil. μοσχία) 4, 45.
τὰς (pro ἄς, scil. δαμάλας) μοι
ἀπάσας λῖψ κόμαρον τρωγίστας
(pro τρωγίστας) ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτί-
ναξε. 9, 11. τράγος τερμίδη
τρώγων ἔχατον ἀκρέμονα. Ep.
1, 6.

τρώξιμος, ad edendum aptus,
maturus. σινομένηα τὰν τρώξιμον.
(scil. ταφυλὴν.) 1, 49.

τῷ, dor. pro σὺ. τέρας κέ τυ
θυμὸν ἀτύξαι. 1, 56. τίς τυ κα-
τατρέχῃ. 1, 78. κῆφ, (pro καὶ
ἐπὶ) ὅτι Σιμαίθῃ τυ καλῇ. 2,

IN THEOCRITVM.

101. τὸν ἐνδρῶν τὸν λιβεύον
κνίκων φουλάσσει, μή τυ κορύψῃ.
3, 5. ἢ δ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λα-
γωβόλον, ὥς τυ πατάξω. 4, 49.
θρέψαι καὶ λυκιδῆς, θρέψαι κόνας,
ὥς τυ φάγαντι. (pro φαγωσι.)
5, 38. φαντὶ τὸ πάντες ἐμμεν
(pro ἡμεῖς) συρικτὰν μέγ' ὑπέρο-
χον, ἐν τε νομεύσιν, ἐν τ' ἀμη-
τήρεσσι. 7, 27. ἀγκὰς ἔχων τὸ.
8, 55. τίς τὸ (vel. τοι πον.)
τῶν παίδων λυμαίνεται. 10, 15.
γινώσκεν (scil. τὸ το φάρμακον)
οἶμαι τὸ καλῶς, ἰατρὸν ἰόντα. 11,
5. ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον. 11, 28.
ἔρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τὸ. 15,
12. εὐδην μὲν χρῆζοντα, καθ'
ᾧραν αὐτὸν ἐχρῆν (χρῆν αὐτὸν
πον.) τυ. 18, 12. ἀγρεύει τυ
πάν. Ep. 3, 3.

τὸ dor. pro σὺ. ἀδὺ καὶ τὸ
συρίσδες. 1, 2. αἶκα τήνος ἔλη
κερὰν τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ.
1, 4. τὸ τὰν δὴν ὕστερον ἐξῆς.
1, 11. τὸ ἀμελγέ νιν. 1, 151.
ἰούξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δα-
μα τὸν ἄνδρα. 1, 17. 22. 27. 32.
37. 42. 47. 52. 57. εἰ 63. τὸ,
Ἄρτεμι, καὶ τὴν ἐν ᾧ κινήσεις
ῥαδάμανθα. (ῥ' ἀδάμαντα. πον.)
2, 33. τὸ χαίρεισα ποτ' Ὀκεα-
νὸν τρέπε πώλης, πότνια. (i. e.
Luna.) 2, 163. τὸ πῆκα, δῶ-
λε συβάρετα, ἐκτάσσω εὐριγγα. 5,
5. ἄγε καὶ τὸ τὸν εὐβοτόν ἀ-
μυδὸν ἐρῆδε. 5, 24. ὅς τις νικαεὴν
τὸν πλατῖον, ὡς τὸ πεποίθης.
(ὡς τὸ, πεποίθῃ. πον.) 5, 28.
μέγα ἄχθομαι, εἰ τὸ με τολμῆς
ὕμνασι τοῖς ὀρδοῖσι ποτιβλῖπεν.
5, 35. τὸ νιν εἰ ποθορῇθα. (πο-

θορῇθα πον.) 6, 8. τὸ θῆς γ'
ἰσομάτορα (θῆς ἰσομάτορα πον.)
ἀμυδὸν. 8, 14. τὸ ἠδᾶς ἄρχε
πρῶτος. 9, 1. ἐμὸν τὸ βακελιάσ-
δευ ἐμπεθεν. 9, 5. μωμᾶσαι
μ' ἄρχῃ τὸ. 10, 19. τὸ μῖνον
κατάβαλλε τὸ λαιόν. 10, 21.
τοιῦτος μὲν ἀν' τὸ, φίλ' Αἰχίνα,
ἄσυχος, ὀξὺς. 14, 10. τὸ ἐκα-
στοτέρω ἐμ' ἀποικῆς. 15, 7. ᾧν
ἦδες, χῶν ἦπας ἰδοῖσα τὸ τῷ μῇ
ἰδόντι. 15, 25. τὸ ἀθανάταν ἀ-
πὸ θνατῶν ἀνθρώπων ἐποίησας Βε-
ρενίκαν. 15, 106. τὸ οἰκέτις ἦ-
δη. 18, 38. τὸ ἄκ ἴσος (ἴσον
πον.) ἐσσι μελίσσαις. 19, 7.
ἔχι καὶ τὸ, ᾧ κρονίδα, διὰ παῖδα
βροχόμενον αὐτὸς ἐπλάγχθης. 20,
40. τὸ, ᾧ ξένε, λοιπὸν ἐρῆδε
τὰν γνώμαν. 21, 61. βαδίζω
ἐνθα τὸ μευ κατέκρινας. 23, 23.
ἦξῃ καιρὸς ἐκῆνος, δπανίκα καὶ
τὸ φιλάσης. 23, 33. τὸ παῖ
κᾶν τὸτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον.
23, 35. ἔκκα ἔκ ἐθέλης τὸ.
29, 8. τὸ φεύγε. Ep. 3, 5.
ἂ δέλας τὸ θύσει. Ep. 6, 1.

τύγα, dor. pro σύγε. μήτ'
ᾧν τύγα τῆτον ὀνάσης. 5, 69.
μήτ' ᾧν τύγα τῶδε χερσὶ. 5, 71.
τυγχάνην, assequi, obtine-
re. ξενίων γε τυχαῖν, πάλιν οἶ-
καδ' ἰκάνοις. 22, 60. καὶ κε τυ-
χῶν ἐβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα.
22, 122. τῶδε τυχαῖν ἐθέλω
τρισσὰ θύῃ τελέσαι. Ep. 4, 16.
ἐν ἀλικίᾳ τύμβῃ τῶδε θανὼν ἐτυ-
χες. Ep. 14, 2.

τυδεὺς, nomen viri. σὺ λαο-
φόνον Διομήδεα, μισγομένον Τυδῆϊ,
τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα. 17, 54.

δ' ἀπὸ κακῶν κλᾶρον ἅπαντα καὶ εὐδαιμονίαν μέγα τυδεὺς νικῇ. 24, 128.

τυκτὴς, affabre factus. χερῶν οἱ ἐκβαλε τυκτᾶν (pro ἐξέβαλε τυκτῆν) μάχμαχρον. 22, 210.

τυλίσσην, delinire. ἡδ' ἐτυλίχθη τὰν ψυχᾶν. (subaud. κατὰ.) 23, 54.

τυλῆν, callosum reddere. μακίλα τετυλωμένος ἐνδοθι χῆρε. 16, 32.

τύμβος, sepulcrum. αἰὲν οἱ περὶ τύμβον ἀσπλῆες ἦεναι πρώτῃ κῆροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. 12, 30. ὅτε τύμβον ἱκνον (3. plur.) ἀποφθιμένῃ Ἀφροδίτῃ. 22, 141. τάλαν Ἀφροδίτῃ ἐξανέχουσιν τύμβῳ (pro τύμβῳ) ἀναρρήξας. 22, 208. ἐν ἀλικίᾳ τύμβῳ τῷδε θανόντων ἐτυχες. Ep. 14, 2. χαιρέτω ἕτος δ' τύμβος. Ep. 15, 3. ἡ πονηρὴς, (scil. ἡς) μὴ ποτέρχου τῷ τύμβῳ. Ep. 21, 2.

τύμμα, ictus, plaga. 4, 55.

τυνδάρης. ἀνίκα τυνδάριω (pro τυνδάριω) κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατῶν μναστήτας ἑλέναν δ' νεώτερος Ἀτρείος υἱός. 18, 5.

τυνδαρίδας. (pro τυνδαρίδης.) σὺ κάτορ ἀήσω τυνδαρίδα. 22, 136. μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥστε διακρῶ τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῶ. 22, 202.

τυνδαρίδης. τῷ ἄκρον τύψε γέννηον τυνδαρίδης (Pollux) ἐπιόντος. 22, 89. ἔτω τυνδαρίδας πολυμιζέμεν ἕκ ἐκ' ἐλαφρῶ. 22, 212. φίλοι πάντες κοῖδοι τυνδαρίδας. 22, 216.

τυπὸς, parvus, exilis. ἐπ'

ἄματι τυνδὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτε δόρυπον. 24, 137.

τύπτην. ἡς ταύταν ἐτύπαν (pro ἐτύπην, vulneratus sum) χασμεύμενος. 4, 53. τᾶς (pro ἡς, scil. υἱός) τὸν πόδα κάκτος ἐτύψεν. 10, 4. τῷ ἄκρον τύψε (pro ἐτύψε) γέννηον τυνδαρίδης ἐπιόντος. 22, 88. λαίῃ τῷμα τύψε. 22, 126. ἐτυπτε (scil. τὸν ὕν) τοῖσι τέξοις. 30, 14. σὺ μὲν τὸν ἄνδρ' ἐτυψας. 30, 20.

τυρῆς, caseus. πορθμῇ καλυδωνίῳ ἔδωκε τυρῆντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58.

τυρὸς, id. Λάκων τριταλάρως σχεδὸν ἥκατι πληροῖ τυρῶ. (pro τυρῶ) 5, 87. τυρὸς ἢ λήκη μ' ἔτ' ἐν θέρῃ, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ, ἢ χειμῶνος ἄκρῳ. 11, 36. τυρὸν παῖξι, caseum premere. 11, 66. ἄλλος τρέφε πύονα τυρὸν. 25, 106.

τυτθὸς, parvus. τυτθὸν ἔσσαν ἄπωθεν (non procul ab) ἀλιτρώτοιο γέροντος. 1, 46. μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκαι τραύματα ποιῇ. 19, 5. χῶ (χῶς πον.) τυτθὸς μὲν ἦεν, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκαι ποιῆς. 19, 8.

τυφλὸς, coecus. 10, 19.

τῷ, pro ἔτω vel διδ, icscirco. τῷ καὶ ἐκὴν δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη νέκταρος εὐδόμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 28. τῷ ἔπω τινὰ φαντὶ ἀδὴν τέσον ἄνδρ' γυναῖκα. 17, 38. τῷ καὶ θανμάζεσκον ἀκρόντες τότε μῦθον. 25, 186. τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσας. 29, 11.

τῷδε, dor. pro τῷδε. νῦν τῷ-

IN THEOCRITVM.

δε μὲν ἄματες ἄλλον ἔχης κλά-
δον, ἄλλον δ' αὖριον. 29, 14.
τῷδ' εὐθὺς πλεόν ἢ τριέτης ἐγγύ-
φιλος. 29, 17.

τωθάσδην, (dor. pro τωθάζην)
conviciis incessere. πολλά με
τωθάσδοισαι, (pro τωθάζουσαι)
ὅτ' ἀλιθίην ἐδδν (in nov. est ἀλη-
τήην, omisso ἐδδν) ἤνθον. 16, 9.

τῷμῳ pro τῷ ἐμῷ. 21, 30.

τῶς, pro ὅτως, sic, ita. ὡδέ
κα τῶς σρέσσω τὸν ἐμὸν πόθον.
23, 26. τῶς ἔλεγεν βασιλῆα.
24, 71.

τῶς pro τῆς. τῶς ἔδδν ποτιλέ-
ξαθ' (ποτελιξαθ' nov.) ὁ βωκόλος.
1, 92. Δάφνης ὁ τῶς ταύρας καὶ
κόρυτας ὡς ποτίσδων. 1, 121. τῶς
κύνες ὡλάφος (pro ὁ ἔλαφος) ἔλ-
κοι. 1, 135. ὡπερ τῶς θύνως
σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπιὺς. 3,
26. ὅτω καὶ ὅμμες θῆν ἐρεθίσδε-
τε τῶς καλαμευτῆς. 5, 111. ἐ-
γὼ μισέω τῶς κανθάρος. (pro καν-
θάρης.) 5, 114. τῶς ἔ τι πε-
τῷ δαλήσατο κίρκας. 9, 36. κάλ-
λιον, τῶς φακὸς (pro φακὸς) ἔ-
ψην. 10, 54. τῶς τρεῖς τῶ Σε-
μέλα, τῶς ἐνέα τῶ Διοιύση. (scil.
βωμὸς ἔκκαμον.) 26, 6. ἄγην
τὸν ὅν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τῶς ἔ-
ρωτας. 30, 6. ὅμνυμί σοι τῶςδε
τῶς κυναγῶς. 30, 25. περὶ προσ-
ελθῶν ἔκασι τῶς ἔρωτας. 30, 45.

τῶς, pro ὅθι, ubi. Ep. 4, 1.

γ.

ὕακινθος. θέλοισ' ὕακινθινὰ
φύλλα ἐξ ὕρεος ὀρέψασθαι. 11,
26.

ὕακινθος, nomen floris. α

γραπτὰ ὕακινθος. 10, 28. παρ-
θενικὰ θάλλοντα κέμας ὕακινθον
(vet. nov. θάλλονθ' ὕακινθω κέ-
σμον) ἔχουσιν. 18, 2.

ὕβρις, gibbosus. μὴ βάθιον
τήνω πυλίσματος, ὕβρις, ταφείης.
5, 43.

ὕβριζεν, contumelia afficere.
ποτὶ τὸν θῆδν ἤνθε, τὸν ὕβρισι.
23, 58.

ὕβρις, contumelia. ὕβριν τῶς
ὀργῆς περικείμενος. 23, 14.

ὕβρισδεν, (pro ὕβριζεν) con-
tumelia afficere. ἐμὲ ἀχαρίσσει
κυνίσκα ὕβρισδει. 14, 9.

ὕγις, sanus, salvus. 14, 54.

ὕγρως, humidus, lubricus,
lentus, teres, flexilis. παντῶ
(πάντα nov.) ἀμφὶ δέπας περιπέ-
πταται ὕγρως ἄκανθος. 1, 55. χῶ-
ταν (pro καὶ ὅταν) ἐφ' ἐσπερίαις
ἐρίφοις νότος ὕγρῳ διώνῃ κύματα.
7, 53. τὰ ἐν ὕγρῳ ἐλαίῳ. (vet.
ἐνύγρῳ ἐλαίῳ nov.) 15, 117.
πρᾶται (πράτα nov.) ἀργυρέας ἐξ
ὕλπιδος ὕγρῳ ἀλειφαρ λαζόμεναι
ταξέμεναι ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον.
18, 45. τὰ εἰς ὕγρῳ ὄχετο κύμα.
22, 167. ἐγὼ κέρας ὕγρῳ ἐλὼν
νέμην. 25, 206.

ὕδατινος, aquatilis. πολλά,
(scil. ἐκτελέσεις) οἷα γυναικες φο-
ρέοισ' ὕδατινα βράκη. 28, 11.

ὕδατός, aquosus. νέφη ὕδα-
τόντα. 25, 89.

ὕδωρ, aqua. ἄδιον, ὃ ποιμᾶν,
τὸ τιδν μέλος, ἢ τὸ καταχέει τὴν
ἀπὸ τῶς πέτρης καταλείβεται ὕψο-
θεν ὕδωρ. 1, 8. ἢ δ' Ἀκίδος ἱερὸν
ὕδωρ. (scil. εἶχετε.) 1, 69. ποτ

ταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ θύμ-
βρίδος

βριδος ὕδαρ. I, 118. ψυχρὸν ὕδωρ
τηνὴν καταλείβεται 5, 33. ἐνθ' ὕδατος
ψυχρῷ κρᾶναι δύο. (sub-
aud. ποτ.) 5, 47. ἡμέρα ἐνθ' ὕ-
δατος εἶπω γάλα. 5, 124. ἂ παῖς
ἐνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα (τᾷ κάλ-
πιδι πον.) κηρία βᾶψαι. 5, 127.
τὸ ἐγγύθεν ἰερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ
ἄντροιο κατειβύμενον κελάρυσθεν.
7, 136. ὦ σιμαλ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ
ἔριφοι. 8, 50. ὕδασι (vet. ἔθασι
πον.) αὐχμῶς. (scil. φοβερὸν κα-
κὸν ἐστ.) 8, 57. ἐντὶ μοι παρ' ὕ-
δωρ ψυχρὸν τιβάς. 9, 9. ἐντὶ ψυ-
χρὸν ὕδωρ, τὸ μοι ἂ πολυδένδρεος
Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἁμ-
βρόσιον, προΐητι. II, 47. ὕδωρ
ἐπιδρόπιον οἰσῶν αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ
καὶ Ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι. 13, 36.
ὕδατι ἐν μέσση νύμφαι χορὸν ἁρτί-
ζοντο. 13, 43. ὕδατος πρότερον
δεῖ, aqua primum opus est.
15, 29. ὕδατι νίξιν θολερὰν ἰο-
εἰδέϊ πλύνθον. 16, 62. κῆρη, ἂ
σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
εἴλαχας μέγα ἄσυ παρ' ὕδασι Λυ-
σιμελείας. 16, 84. εὐρον (3. plu-
tal.) ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι
πέτρῃ ὕδατι πεπληθυσῖαν ἀκηράτω.
22, 38. δαιμόνι, ἢ δ' αἰ τῇ γε
πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης. 22, 62.
λαϊνέας ἴσατ' ἀπὸ κρήτιδος Ἑρώς,
ὑδάτων ἐφύπερθεν. 23, 59. ἄλεσ-
σι μεμιγμένον θαλλῷ ἐπιρράχνειν
ἔτεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. 24, 96.

ὔειν, plueret. χῶ Ζεὺς ἄλλακα
μὲν πέλει αἰθρίας, ἄλλακα δ' ὕει.
4, 43.

τετὶς, nomen fontis. ὕεττι-
δος καὶ βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες νᾶμα.
7, 115.

διεὺς, filius. καὶ μὲν πάντ' ἔ-
δίδαξε, πατὴρ ὥσπερ φίλον υἱά. (pro
υἱά.) 13, 8. ἡν τέκνης φίλα τέκνα,
νέον φάος ὕψαι υἱας. (pro υἱας.)
27, 31.

υἱός, id. Ἀμφιτρυώνος δ' χαλ-
κεοκάρδιος υἱός. 13, 5. ταλαίρε-
γος Ἀλκμήνας υἱός Μιδεάτιδος ἡ-
ρωῖνας. 13, 20. δ' νεώτερος Ἀ-
τρεὺς υἱός. (i. e. Menelaus.)
18, 6. ὑμνέομεν Λήδας τε καὶ
αἰγιόχῳ Δίδε υἱῷ, Κρότῳ καὶ Φο-
βερὸν Πολυδεύκεα. 22, 1. ἐνθα
καὶ ἐνθα παριτάμενος Δίδε υἱός.
(i. e. Pollux.) 22, 95. πῶς δὲ
Δίδε υἱός ἀδηφάγον ἄνδρα κηδεῖλεν,
εἰπέ θεία. 22, 115. τῷ ἀναρπά-
ξαντε δύο φερέτην Δίδε υἱῷ δοίης
Λευκίπποιο κόρας. 22, 137. τοῖος
ἄνθρωπος ὅς σε μέλλει ἐς ἑρᾶν ἄτρα-
φόντα ἁμβάσειν, τὸς υἱός, ἀπὸ
τέρων πλατὺς ἥρως. 24, 78. γέ-
ρων Δίνος, υἱός Ἀπόλλωνος, μελε-
δωνεύς, ἄγρυπνος ἥρως. 24, 104.
Δίδε ἄλκιμος υἱός. (i. e. Hercu-
les.) 25, 42. Λυγείης, υἱός φί-
λος Ἡελίοιο. 25, 54. σὺν υἱός τε
βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος ὠμάρε-
τευν βασιλεῖ. 25, 110. υἱός δα-
ίφρων (scil. Augias) Φυλῆος. 25,
150. Λυγείῳ φίλος υἱός. 25,
160. ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον δ' τῷ
παῖονος υἱός. (i. e. Aesculapius.)
Er. 7, I. νήπιον υἱὸν ἔλειπες.
Er. 14, I. τὸν τῷ Ζηνὸς ὅδ' ὕ-
μιν υἱὸν ἄνθρωπος, τὸν λειοντομάχαν,
τὸν ὀξύχειρά, πρῶτος τῶν ἐπάνωθε
μησσοίων Πείσανδρος ξυνέγρα-
ψεν. Er. 20, I. υἱός Πραξαγό-
ρο περικλητῆς τε Φιλίης. Er.
22, 3.

ὑμῶνδς,

IN THEOCRITVM.

υἱωνδες, nepos. χαλρών υἱωνῶν
περιώσιον υἱωνοῖσιν. 17, 23.

ὑλα, (pro ὕλη) silva. ὁ βο-
κόλος ὕμιν ἐγὼ δάφνης ἔκείτ' ἐν
ὑλαν. (subaud. ἔσομαι) 1, 116.
ᾧ (ᾧ nov.) βάρτος ὑλας μυρίον. 8,
49. ἔβα καὶ ταῦρος ἐν ὑλαν.
14, 43. οἱ εὐθέως ποτανοὶ πᾶσαν
δραμόντες ὑλαν. 30, 8. ὑλαν ἔκ ἑ-
βαινε. 30, 43.

ὑλαγμῶς, latratus. ἐρητύσ-
σκε (scil. τὰς κύνας) ὑλαγμῶ.
25, 75.

ὑλαῖος, in filvis degens. θῆρ
ὑλαῖος. 23, 10.

ὑλακτεῖν, latrare. σῖγα ὑλα-
κτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί. (subaud. ἐ-
κέλευσα.) 6, 29. ᾧ (scil. αἰπύ-
λῳ) ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φά-
λαρος ὑλακτεῖ. 8, 27.

ὑλᾶν, id. θισπέσιον ὑλάοντες
ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος Ἀμφιτρυ-
ωνιάδῃ Ἡρακλεῖ. 25, 70.

ῥαλας; puer ab Hercule ada-
matus, et a Nymphis raptus.
Ἀμφιτρυῶνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς
ἤρξατο παῖδος τῷ χαρίεντος ῥαλα.
13, 7. σὺν αὐτῷ κατέβαινε ῥα-
λας εὐθέρον ἐς Ἀργῶ. 13, 21.
κῆχεῖ (pro καὶ ᾤχετο) ῥαλας ὁ
ξανθὸς ὕδαρ ἐπιδύρπιον οἰσῶν αὐτῷ
ῥ' Ἡρακλεῖ καὶ ἀστεμφεῖ τελαμῶνι.
13, 36. τρεῖς ῥαλαν αὔσεν, ἔσον
βαθὺς ἤρυγαι λαιμῶς. 13, 58. ἔτω
κάλλιστος ῥαλας μακάρων ἀριθμεῖται.
13, 72.

ὕλη, silva. παντοῖην ἐν ὕρει
θιγέμενοι ἄγριον ὕλην. 22, 36.
ἔτι λίην ἀρίσταμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ
ἔῃσα. 25, 158. ἐπεὶ ἔκ ἔσκε σι-
δήρεα τμητῇ, (scil. βύρσα θηρὸς) ἔ-

δὲ λίθῳ περικμένῳ, ἔδδ' μὲν ὕλη.
(ligno.) 25, 275.

ὕληεις, silvofus. ἐγὼ θάμνοισιν
ἄμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην ἐν εἰῷ ὕ-
λήεντι. 25, 228.

ὕλητόμος, lignorum sector.
17, 9.

ὕμᾶν, (dor. pro ὕμῳ) carmen
nuptiale. (vet. in nov. est ἡ
μᾶν.) 18, 58.

ὕμαρτεῖν, aeol. pro δμαρτεῖν,
sequi. θαρσεῖσ' ἄμιν ὕμαρται
πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν. 28, 3.

ὕμεναιος, carmen nuptiale,
nuptiarum deus. περὶ Ἰαχε δῶμ'
ὕμεναιῳ. 18, 8. ὕμᾶν; (ἡ μᾶν
nov.) ᾧ ῥέταίς, γάμῳ ἐπὶ τῷδε
χαρίεις. 18, 58.

ὕμεναιῶν, uxorem ducere.
ὕμεναιώσῃσι κύρας τᾷδε. 22,
179.

ὕμμε, aeol. pro ὕμᾱς. αὖριον
ὕμμε πᾶσας ἐγὼ λησῶ συμβαρίτιδος
εἶδοθι κρίνας. 5, 145. καλλείψω
(pro καταλείψω) ἔδ' ὕμμε. 16,
108.

ὕμμε, pro ὕμεις. ἔτω κ' ὕμ-
με θῆν ἐρεθίσδετε τὰς καλαμειντάς.
5, 111. ὕμμε ῥετίδος καὶ βυ-
βλίδος ἀδὺ λιπόντες νᾶμα. 7, 115.
μὴδ' ὕμμε; ὁκνεῖδ' ἀπαλᾶς κορέσα-
σθαι ποίας. 8, 67. ὕμμε ἐν πάν-
τεσσιν διέκριται ἡρώεσσι. 22, 163.
εἰργετῆ (in imperat.) ὕμμε ἀ-
τας. 23, 63.

ὕμιν, aeol. pro ὕμῖν. ὁ βο-
κόλος ὕμιν ἐγὼ δάφνης ἔκείτ' ἐν
ὑλαν, ἔκείτ' ἀνὰ δρυμῶς, ἔκ ἄλσεα.
(scil. ἔσομαι.) 1, 116. ἐγὼ ὕμ-
μιν καὶ ἐς ὕπερον ἄδιον ἄσῳ. 1,
145. αἱ χίμαιραι, ἢ μὴ σκιρτα-
σῇται

I N D E X

σῆτι, (σκιεράσσητε πον.) μὴ δ' τρέ-
γος ὕμνῳ ἀναστῇ. I, 152. ἐς ὕρα-
νδον (ὠρανδον πον.) ὕμνῳ ἀλειθμαί.
5, 144. ἐς βορέην αἰετὸν τὰς
κόρυθος αἰ τομὰ ὕμνῳ ἢ ζέφυρον
βλεπέτω. IO, 46. ὥς κεν ἴδω, τί
ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμ-
νῳ. II, 62. μόλις ὕμνῳ ἐσώθην
πολλῇ μὲν ὕλῃ, πολλῶν δὲ τεθρίπ-
πων. 15, 4. Λατῶ δοίῃ, Λατῶ
κρηστρέφος, ὕμνῳ εὐτεκνίην. 18,
50. ἢ μὰν πολλάκις ὕμνῳ ἐνώπιος
ἀμφοτέρωσιν αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα.
22, 152. τῶν (pro τῶν) εὐμα-
ρὲς ὕμνῳ ἐπύειν, ἄς κ' ἐθέλητε.
22, 161.
ὕμνεῖν, carmine celebrare.
αἰεῖ (εἴ τοι πον.) τῷτο Διὸς κέραις
μέλει, αἰὲν ἀοιδαῖς, (ἀοιδαῖς πον.
fine commate) ὕμνεῖν ἀθανάτης,
ὕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν. 16, 2.
εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν
ἀοιδοί. 16, 50. ἐγὼ Πτολεμαῖον,
ἐπιτάμενος καλὰ εἰπεῖν, ὕμνήσαιμι.
17, 8. ὕμνομεν (pro ὕμνέμεν)
Διὸς τε καὶ αἰγιόχω Διὸς ὕμνῳ,
κἄτορα καὶ φοβερὸν πολυδεύκεια.
22, 1. ὕμνομεν καὶ δις καὶ τὸ
τρίτον ἄρσενά τέκνα κέραις θεσιᾶ-
δος, Λακεδαιμονίης δ' ὕμνῳ ἀδελφῆς.
22, 4. ἀμφοτέρωσιν ὕμνων, πολυ-
δεύκεια πρῶτον αἰέσω. 22, 26. σὺ
μὲν ὕμνησαι (2. ling. perf. pass.)
μοι, ἄναξ. 22, 135. ὕμνήσας
Πριάμειο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆα τε πύρ-
ρον αὐτῆς. 22, 219.
ὕμνοθέτης, poeta. χύμνοθέ-
της (pro καὶ ὕμνοθέτης) αὐτοῖς
δαιμονίως φίλος ἦν. Ep. 11, 4.
ὕμνος, carmen. αἶκεν μὴ τὸ

φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον αἰέσει.
I, 61. ὕμνοι ἀθανάτων γέρας αὐ-
τῶν. 17, 8. ἀμετέρως κλέος ὕ-
μνοῖς ἐσθλὸν αἰεὶ πέμποιτε. 22,
214. ὁ καλῶ σύγγγι μελίσσων
βωκολικὸς ὕμνος. Ep. 2, 2.

ὕπαι, pro ὑπὸ. ὁ ὑψόθεν ἐ-
κλαγε φωνῇ ἐς τρεῖς ὑπαι νεφέων
Διὸς αἰετὸς αἰετὸς ὕμνῳ. 17, 72.
Ἀλκμήνα ποτὶ σφέτερον βάλε κέλε-
πον ξηρὸν ὑπαι δεινὸς ἀκράχολον ἱ-
φικλήα. 24, 60. κυρτὴ ῥάχισ γέ-
νετ' ἢ ὅτε τόξον, πάντοθεν εἰλυ-
σθέντος ὑπαι λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
25, 246.

ὕπακχεῖν, audire, intellige-
re. ἢ ὕπακχεῖς. 3, 24. ὑπά-
κοισον, (pro ὑπάκουσον) ἐπεὶ φίλος
ἐπλεο μοῖσαις. 7, 95. ἐπὶ αὐ-
ταῖς ὑπακοίσω. (pro ὑπακύνω,
auscultabo.) II, 78. τρεῖς δ'
παῖς ὑπάκουσιν. (pro ὑπήκουσιν.)
13, 59.

ὕπαντᾶν, occurrere. κῆρυξ δ'
κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντᾶν
ἐκμαίνει. 5, 90.

ὕπαρ, (vet.) indecl. vigilans.
(pro quo in πον. μὲν γὰρ legi-
tur.) 21, 65.

ὕπαρχειν, suppetere. ὥς ἐμὸς
οἶκος ὑπαρχει. 22, 222.

ὕπατος, summus. ἐξ ὑπάτοις
(pro ὑπάτῃ) βραχίονος δέθους ἀνέ-
στη. 25, 149. Ζεὺς ὕπατος. 26,
34.

ὕπαυειν, succclamare. ὑπ' ἐκ
κόρυθος μέγ' αὐσας. (per imesin
pro ἐκ κόρυθος μέγ' ὑπαύσας.) 22,
144.

ὕπεροχος, excellens, exi-
mius. φαντὶ τὸ πάντες ἔμμεν
(pro

IN THEOCRITVM.

(pro εἶναι) συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον, ἐν τε νομεῦσιν, ἐν τ' ἀμυγλή-
ρισσι. 7, 28. τὸ ἐκ πάντων μέγ'
ὑπείροχον. 7, 94 ὑπείροχος ἐν δαί-
κάτωρ. 22, 79.

ὑπὲρ, a. 23, 52.

ὑπέρθεν, inīta. 22, 38.

ὑπεξαναβαίνειν. secedere, de-
flectere. ὑπεξαναβὰς ποδὶ κάτωρ
σκαίῳ 22, 197

ὑπεξαναδύειν, se subducere,
elabi. ὑπεξανέδου κεφαλῇ. 22,
123.

ὑπερχθής, valde oneratus.
ταρταῖ ὑπερχθές αἰεὶ. 11, 37.

ὑπερηνορής, superbus. ἀνδρῶν
τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
29, 19.

ὑπερθε, desuper, superne.
πολλὰ ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς
δονέοντο αἰγυριοὶ πτελεῖαι τε. 7,
135. μέσσαις ῥινδς ὑπερθε κατ'
ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ. 22, 104.
δαιδάλεον ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρ' ὅ
οἱ ὑπερθε κλυτῆρος κεδρίνω περὶ
πασσάλη αἰὲν ἄωρο. 24, 42.

ὑπερθεν, super. 12, 24.

ὑπεροπλή, (pro ὑπεροπλία)
fortitudo. τῶν προφέρεσκε βίη-
φί τε καὶ σθένει ὦ, ἡδ' ὑπεροπλή
φαίθων μέγας. 25, 139.

ὑπέρπλος, fortis, robustus,
audax. ἐνθα ἀνὴρ ὑπέρπλος ἐνὴ-
μενος ἐνδιόλσκε. 22, 44. Ἀμφι-
τρωνιάδα βίην ὑπέρπλον ἰδόντες.
25, 152.

ὑπερέπτης, superbus. 22,
58.

ὑπερπαδᾶν, (dor. pro ὑπερπη-
δᾶν) transilire. ἀκρίδες, αἱ τὸν
φραγμὸν ὑπερπαδῆτε (dor. pro

ὑπερπηδᾶτε, transilitis) τὸν ἄμυν.
5, 108.

ὑπερπωτᾶσθαι, supervolitare.
οἱ κῶροι ὑπερπωτᾶνται ἔρωτες. 15,
120.

ὑπέρτερος, superior. ὑπέρτε-
ροι ἑρανήωνες. 12, 22.

ὑπερφίλατος, superbus. ἐσχίθε
δομῆς παῖδα ποσειδάωνος, ὑπερφίλα-
λὸν περ εὔντα. 22, 97.

ὑπεσσεῖσθαι, fut. I. infinit.
ab ὑπεῖναι, subesse, pro ὑπέσει-
σθαι. ὑπεσσεῖται χιμαίρᾳν δέρμα-
τα. 5, 56.

ὑπήνη, (dor. pro ὑπήνη) bar-
ba. ἐμὴν ἐπύκαζεν ὑπήναν. 20,
22.

ὑπηνέμιος, in auram sublatus.
ὑπηνέμιοι φερόνται. 5, 115.

ὑπηνίμοος, vento patens. ἐκ-
βάντες ἐπὶ θῖνα βαθύν, καὶ ὑπηνί-
μον ἀκτὴν. 22, 32.

ὑπνος, somnus. ἡδὲ τι φων-
εῖσθαι δυνάμαν, ἡδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
κλυζῶνται φωνεῖντα φίλαν ποτὶ μα-
τέρα τέκνα. 2, 108. Ζαλωτὸς
ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων ἔν-
δυμίων. 3, 49. ἀρνακίδας τε καὶ
εἰρία τᾶδε πατηγεῖς, ὕπνῳ (pro
ὕπνῳ) μαλακώτερος. 5, 51. ὅτε
ὕπνος, ὅτ' ἔαρ ἐξαπίνης γλοκερώ-
τερον, ὅσσον ἐμὴν μῶσαι φίλαι. 9,
33. σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν (sub-
aud. χρῆ) τὸ μεσάμβρινον ὕπνον.
10, 48. φοιτῆς αὐτ' ὅπως, ὅπως
γλυκὺς ὕπνος ἐχῇ με. Οἷχρ δ' εὐ-
θὺς ἰσῆα, ὅπως γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ
με. 11, 22. 23. πορφύρεοι τά-
πητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνῳ. 15,
125. καὶ ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπι-
ψάύσῃ τὸν ὕπνον. (ver. sed in

I N D E X

nov. comma post ἐπιφάσθαι ponitur, et τὸν ὕπνον cum verbo θεωρεῖσθαι versu sequ. constituitur.) 21, 4. ἐκ βλεφάρων ὕπνον ἀπώσάμενοι. 21, 21. τὸν ὕπνον ἂ φροντίς κόπτοισα. 21, 27. ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται. 21, 44. ἐλπίς τῶν (ἐλπίσῶν nov.) ὕπνων ζατεῖ (χάτει nov.) τὸν θάρκινον Ιχθύν. 21, 66. καὶ δὲ ἄρα εἰ βλεφάρων βαρὺς εἶδραμεν ὕπνος. 22, 204. εὐδοεῖ, ἐμὰ βρέφεα, γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. 24, 7. τὴς ἐλαβ' ὕπνος. 24, 10. δμῶας δὴ τότ' αὔσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. 24, 47. μεθελὺς ὕπνος κῶμα καταγρόμενον. Ep. 3, 6. πᾶνα τὸν αἰγιόβταν ὀρφανίσωμεν ὕπνος. Ep. 5, 6.

ὑποδάμνασθαι, domare, superare. θς (scil. ἐρωε) ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται. 29, 23.

ὑποδεικνύναι, ostendere. λαμυρὸς χανῶν ὑπέδειξεν ὀδόντας. 25, 234.

ὑποδέχασθαι, recipere. ἡμετέρως χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ ἀσπασίως. 16, 6.

ὑπέδροσος, rore persusus. λιμῶνες ὑπέδροσοι. 25, 16.

ὑποκάρδιος, sub corde, pectore latens. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος κύπριος ἐκ μεγάλας. 11, 15. φέρω ὑποκάρδιον ὄργαν. 20, 17.

ὑποκόλπιος, in sinu latens. 14, 37.

ὑποκρίνεσθαι, respondere. ἄλλωθεν ὑποκρίνοιτο (nov. vet. ποτικρῆνιτο) Μενάλας. 9, 6. καὶ

νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελείεσθαι ἐμελλεν, ἠνώγει. 24, 66.

ὑπολαμβάνειν, excipere. κοιβαίην ὑπελάμβανε δάφνης κοιδᾶν βωκολικᾶν. 8, 31.

ὑπολείπειν, relinquere. ὑπολείπῃ, (relinqueris, 2. sing. praes. pass.) ὥτι περ ὕς ποιμένας. 10, 3.

ὑπομάσσειν, allinere. νῦν λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπομάξον τᾶς τήνῳ φλιάς καθυπέρτερον. 2, 59.

ὑπομένειν, sustinere. θς τὸν λῆν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον. 13, 6.

ὑπομιμνᾶσκειν, (dor. pro ἡσκειν) admonere. ὑπομιμνᾶσκων τῷ τραύματος. 21, 50.

ὑπονύσσειν, compungere. ἄκρα χειρῶν δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. 19, 3.

ὑποπτεύημι, observo, formido. οἷα θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυνᾶγῶς. 23, 10.

ὑποτιθέναι, subjicere. μηδὲ πόδεσσι τοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης. (pro σάνδαλα ὑποθείης, per tmesin.) 24, 36.

ὑπὸτροπος, ad se rediens, animum recipiens. πρὶν αὐθις ὑπὸτροπον ἀμπνευθῆναι. 25, 263.

ὑποφαίνειν, ostendere. τῶν ὀδόντων λευκοτέραν αὐγὰν παρίας ὑπέφαινε (scil. πόντος) λίθοιο. 6, 38.

ὑποφεύγειν, effugere, elabi. τῇ ὑπ' ἐκ χειρῶν ἐφυγεν (pro ὑπὲκ χειρῶν ἐφυγεν) τανύφλοιος ἐρινός καμπτόμερος. 25, 250.

ὑποφήτης, deorum internuntius, μυστῶν μάλιστα τίειν ἱερὸς ὑπο-

IN THEOCRITVM.

ὑποφῆται. 16, 29. μυσάων ὑποφῆται αἰδόντι (pro αἰδῶσι) πτολεμαῖον ἀντ' ἐνεργεσίας. 17, 115. ἐγὼ ἑτέρων ὑποφῆτης φθίγγουμαι, ὥς ἰθέλεις σὺ. καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 116.

ὑπτιος, supinus. 22, 106.

ὑπωλένιος, qui sub ulnis geritur. τῇ τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιον τε φαρέτρην. 17, 30.

ὑπὸρριφος. μάτακα οἷα τέκνοισιν ὑπὸρριφοῖσι χειρῶν ἄψυχρον ταχυνὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν. 14, 29.

ὑς, fus, aper. ὅς ποτ' Ἀθηνάϊαν ἔριν ἡρίσιν. 5, 23. ὠθεῖνθ', (pro ὠθεῖνται) ὥς ὅς. 15, 73. συγγὰν ἔχοντα χαίταν, ὠχράν τε τὴν παρειὰν ἀγείν τὸν ὕν πρὸς αὐτὴν ἵσταξε τῶς ἑρωτάς. 30, 5. συγγὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον. (3. plur.) 30, 9.

ὑσμίνη, pugna. χεῖρας ἔρω-
ήσασιν ἀπεχθόμενας ὑσμίνης. 22, 174.

ὑσπλαγξ, laqueus. 8, 58.

ὑστατα, (nov.) et

ὑστερα, (vet.) postremo. 5, 44.

ὑτερον, adverb. post, deinde. τὸ τὰν ὕιν ὑτερον ἀξείς. 1, 11. ἐγὼ ὕμιν καὶ ἐς ὑτερον ἄδιον ἄσθ. 1, 145. ἰσιδῶν τυ καὶ ὑτερον. 11, 28. τάχα ὑτερον ὕδ' ἄλλα δοίης. 27, 60.

ὑφαγεῖσθαι, (dor. pro ὑφ-
γεῖσθαι) adducere. ὑφάγει (pro ὑφῆγῃ, 2. sing. aor. 2. imperat. med. adducito.) τᾷδε. 2, 101.

ὑφιέναι, submittere. ὁ γέγων

ὑφῆτι (pro ὑφῆσι) τὰ μοσχία. 4, 4. μόσχως βωσὶν ὑφέντες. 9, 3.

ὑφίστασθαι, aggredi, suscipere. ἐγὼ εἰσθ' τὸν ἱμῶν πόνον, ὥς περ ὑπέστην. (dor. pro ὑπέστην.) 2, 164.

ὑφίστασθαι, polliceri. Ἡστῶνι χάριν γλαφυρὰς χερδὲς ἄκρον ὑπὸ τὰς μισθόν. Ep. 7, 5.

ὑφορβός, subulcus. 16, 54.

ὑψηλός, altus. καθεζόμενος ἐπὶ πέτρᾳς ὑψηλᾶς. (pro ὑψηλῆς.) 11, 18. ὑψηλὸν ἱέρωνι κλέος φορεῖσιν ἀοιδοί. 16, 98. ὑψηλὰ πεφύκειαν ἀγχοῖσι πεῦκαι. 22, 40.

ὑψιστος, altissimus. τῇ ἄρῃ προσέειπε Διδῶ γόνον ὑψίστοιο (pro ὑψίστου). Λύγισσιν φίλος ὕδης. 25, 159.

ὑψίτερος, altior. ὄρεος ὑψίτερος. 8, 46.

ὑψόθεν, desuper. 5, 49.

ὑψόθεν, id. ἄδιον, ὡς ποιμᾶν, τὸ τεδν μέλος, ἢ τὸ καταχθὲς τὴν ἀπὸ τᾶς πέτρης καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. 1, 8. ὁ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρεῖς ὑπὸ νιφέων Διδῶ αἰσιος αἰετὸς ὄρεος. 17, 71. πέσιν ὄγε, πρὶν εἰμ' ἰκέσθαι, ὑψόθεν ἐν γαίῃ. 25, 259.

ὑψόθεν, in alto, superne. τῇ περὶ χεῖλη μαρτύεται ὑψόθεν κισσός. 1, 29. ἐπάλλετο ὑψόθεν χαίρων κα-
ρόσθονα. 24, 56.

Φ.

φᾶ, pro ἔφη. v. φάναι.

φάγειν, comedere. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγουσι. (pro φάγωσι.) 5, 38.

I N D E X

ἐπειλήσασα φαγεῖν βρέφος ἥρα-
κληα. 24, 16.

φαγός, (dor. pro φαγός) fa-
gus. ἐν πυρὶ αὐτὶ φαγδι χειμαί-
νοντος. (subaud. κρέμονται.) 9,
20.

φάεθων, nomen tauri. 25,
139.

φαίνειν, lucere. Σιλάνα, φαῖνε
καλόν. 2, 11.

φαίνειν, ostendere. τὰ νιν
καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχρα καχλά-
ζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. 6,
11. ταὶ παρ' αὐτὰν (scil. κρέ-
ναν) αἰγείρει πτελέαι τε ἐύσκιον
ἄλπος ἐφαινον. (exhibebant.) 7,
8. φαίνετε ῥῶδαν, τὰν ποκ' ἐγὼ
τήνεισι παρῶν αἰεῖσα νομεῦσι. 9,
28.

φαίνεσθαι, apparere, videri.
ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ
πέφκνται. 6, 19. ἔχω τοι, ὅσα
ἐν οὐραῖᾳ φαίνονται. 9, 17. δηλον-
ότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῶν τις φαίνομαι
ἡμες, (pro εἶναι.) 11, 79. τόσ-
σον ἐμ' εὐφρενας. 12, 8. ἔχ' ἁμῖν
τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἡ-
μες. (pro εἶναι.) 13, 3. ἐπὶ σφυ-
ρᾷ κέλπον ἀνῆσκι τήδεσι φαινομέ-
νοις. 15, 135. αὐλὶς σφισὶν ὕδε
τεῆς ἐπιδίξια χειρὶς φαίνεται εὐ-
μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος.
25, 19. ἔπειτα βόες υἷαλα μυρίαί
ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐρχομέναι φαί-
νεσθ'. (pro ἐφαίνοντο.) 25, 89
ἔδδ' ἀνθρώπων τις εἶν' ἐπὶ βυσὶ καὶ
ἔργοις φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐ-
λακος. 25, 219.

φακός, lens. τῶς φακός (pro
τὴς φακός) ἔψιν. 10, 54.

φάλαγξ, acies. κοσμήσαι φά-

λαγγα, aciem instruere. 24,
125.

φάλαρος, nomen hirci. 5,
103.

φάλαρες, albus. 8, 27.

φάλης, nomen Priapi. φά-
λητι παιδογύνα δυνατὸν Κύπριδος
ἔργα τελεῖν. Ep. 4, 3.

φάμα, (dor. pro φήμη) ru-
mor. 7, 93.

φαμι, (pro φημι) v. φάναι.

φάναι, dicere, affirmare. τὸ
παιδίον ἢ πρὶν ἀνάσειν φατι, (pro
φησι, dor.) πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ
ξηροῖσι καθίξῃ. (καθίξοι πον.) 1,
51. τόσσον ἔχει λάθας, ὅσσον
πόκα θασέα φαντὶ (dor. pro φα-
σι) ἐν Δία λασθῆμεν εὐπλοκάμῃ Ἀ-
ριάδνας. 2, 45. νῦν χάριν ἔφην
(pro ἔφην) τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀ-
φείλειν. 2, 130. τοῖά οἱ ἐν κίτῃ
κακὰ φάρμακα φαμι (pro φημι)
φυλάσσειν. 2, 161. φαντὶ νιν Ἡ-
ρακλῆϊ βρῖην καὶ κάρτος ἐρίσδεν. 4,
8. ἄλλαν τινὰ φαμι γυναῖκ' ἔχεν.
(pro ἔχεν.) 6, 26. φαντὶ τὸ
πάντες ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείρο-
χον. ἔν τε νομεῦσιν, ἔν τ' ἀμνητή-
ρισσι. 7, 27. ὡς ἐφάμαν (pro ἐ-
φάμην) ἐπίταδες. 7, 42. δ αἰ-
πύλος ἔφα. (pro ἔφη) 7, 43. τὴν
μέτ' αὐτὶς κήγῶν τοῖ' ἐφάμαν. 7,
91. αἱ γυναῖκες φαντὶ. 7, 121.
τόσσ' ἐφάμαν. 7, 128. ὡς φαντὶ.
8, 2. φαμι, τὸ νικασεῖν, ὅσσον
θελῶ αὐτὸς, ἀείδων. 8, 7. αἶψα
μοι ἦσαν (εἶψαν πον.) ὅσα κρεῖ-
στον πεκὰ (in πον. ποκὰ deest)
φαντὶ πεπᾶσθαι. 10, 32. φασὶ
(pro φήσω dor.) τὰν κεφαλὰν
καὶ τῶς πόδας ἀμφοτέρως μεν
σφύε-

IN THEOCRITVM.

εφύσθεν. II, 70. φαίη. χ' ὦ
 μυκλαίσδων. 12, 13. ὡς (quae
 vox in nov. deest) μῦς, φαντὶ,
 θυώμῃ, γιύμεθα (γιύετο nov.)
 πίσσας. 14, 51. θεδὼν περονάματα
 φασεῖς. (dog. pro φήσεις, dixe-
 ris) 15, 79. ἔρπεις καὶ ἐνθάδε
 κ' εἰς Ἀχέροντα, ἡμιθίων (ὡς φαν-
 τὶ) μονώτατος. 15, 137. ἔγω
 τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυ-
 ναῖκα. 17, 38. φᾶ, (dog. pro
 ἔφη) καθαπτομένα βρέφες χείρεσ-
 σι φίλησιν. 17, 65. πᾶσαι καλὸν
 με κατ' ὦρεα φαντὶ γυναῖκες. 20,
 30. φαντὶ, αἰὲν ἄγρην (ἀγρυ-
 πνίαν nov.) τόδ' ἔχειν. 21, 37.
 μήτ' ἀδίκης, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι
 (existima, imperat. aor. 2.) λεύσ-
 σιν. 22, 56. ὡς φάμενα (pro φα-
 μένη) δίνασε σάκος μέγα. 24, 10.
 ὡς φάθ'. (pro ἔφατο.) 24, 41.
 φῆ, (pro ἔφη) καὶ ἐρωήσας ἐλε-
 φάντινον ᾗχετο δίφρου τειρεσίας.
 24, 99. τὸν φασὶ μέγιστον ἐπυρα-
 νίων κεχολῶσθαι. 25, 5. ἐπεὶ ὃ
 σὲ γε φημί κακῶν ἐξ ἔμμεναι, ἔδδ
 κακοῖσιν τοικῶτα φύμμεναι αὐτόν.
 25, 38. τὸ ἐκ φάμενοιο. (pro φα-
 μένῃ) 25, 49. οἳ νῦ καὶ ψεύδε-
 σθαι ἔδοιπύρον ἀνέρ' ἔφαντο. 25,
 187. καὶ ῥά τε ῥήτερον φάμεν
 κλύοι Ἡρακλῆος. 25, 191. . ναὶ
 μὲν φασὶ γυναῖκας εἶς τρομέειν
 παρκαίτας. 27, 26. φῆς μοι πάν-
 τα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον ἔδ' ἄλλα
 δοίης. 27, 60.

φανοπεύς, nomen viri. πάντ'
 ἔμαθ' Ἑρμεία διδασκόμενος παρὰ
 παιδί Ἀρπαλύκῃ φανοπήϊ. 24,
 114.

φάντασμα, visum, somnium.

ἔ σε θέλω τῶμῳ (pro τῷ ἐμῷ)
 φαντάσματος ἡμῖν (pro εἶναι) ἄ-
 μοιρον. 21, 30.

φαντὶ. (pro φασὶ.) vid. φά-
 ναι.

φᾶος, lumen. δπότερος κα-
 τὰ νῦτα λάβη φᾶος ἡελίοιο. 22,
 84. φᾶος ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη. 24,
 22. ἦν τέκης φίλα τέκνα, νέον
 φᾶος ὄψει νῆας. 27, 31.

• φαρέτρα, pharetra. τῷ μὲν
 τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιον τε φαρέ-
 τραν. 17, 30. ἐγὼ κέρως ὕγρην
 ἑλὼν, κόλην τε φαρέτραν, ἰὼν ἐμ-
 πλείην, νεόμην. 25, 206.

φαρέτρα. (pro φαρέτρα.) εἴψας
 τόξον ἔραζε, πολυέρεπτόν τε φα-
 ρέτραν. 25, 265.

φάρμακον, medicamentum,
 venenum. φάρμακα ταῦθ' ἔρ-
 δαισα χειρίονα, μήτε τι κίρκης,
 μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Πε-
 ριμήδας. 9, 15. τοῖά σ' ἐν κίτῃ
 κακὰ φάρμακα φαρμὶ φυλάσσειν. 2,
 161. ἔδδεν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει
 φάρμακον ἄλλο, ἢ τὰ Πιερίδες.
 11, 1. τὸ φάρμακον εὔρει, reme-
 dium invenit. 11, 17. χᾶ τι
 (pro καὶ ὃ, τι) τὸ φάρμακόν ἐστιν
 ἀμυχανόντος ἔρωτος. 14, 52. ξυ-
 νὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον. 23,
 24. δραξάμενος φάρυγος, τόθι
 φάρμακα λυγρὰ τέτυκται ἔλομέ-
 νους ὀφείσσι. 24, 28. οἶκον ἔχουσ'
 ἐνέρος, ὃς πολλὰ ἰδὲ σοφὰ ἀνθρώ-
 ποις νόσους φάρμακα λυγρὰ ἀπα-
 λαλκίμεν. 28, 20.

φάρυξ, jugulum. δραξάμενος
 φάρυγος. 24, 28.

φάσγανον, ensis, gladius.
 τῷ ἄκρην ἐκόλυσεν ἐπὶ σκαίδν γόνυ

I N D E X

χῆρα φάσανον δὲ φέροντος ὑπὲρ-
αναβᾶς ποδὶ κάτωρ σκκιῶ. 22,
197. πλατὺ φάσανον ὥς διαπρὸ
τυνδαρίδα; λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῆ.
22, 201.

φασεῖν. (pro φῆσιν.) vid. φά-
ναι.

φάσθαι. vid. φάναι.

φᾶσις, Flāvius Colchidis.
βαθὺν εἰσέδραμε φᾶσιν. 13, 23.
πιζδς ἐς κόλχως τε καὶ ἄξιον ἴκετο
φᾶσιν. 13, 75.

φάσκειν, dicere. κῆμ' ἐκ τῷ
ἄνθρωπῳ σύμφρονος κύρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα,
τὰς δαμάλας παρέλκοντα, καλὸν,
καλὸν ἡμεῖς (pro εἶναι) ἔφασκεν.
8, 73. ψεύδονται, (ψεύδονται ποιν.)
φίλει, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφα-
σκον τῷ θέρει μινύθειν. 21, 22.
ἢ κεν ἔφασκε τίς, ἢ δὲ ἐώλπει, ἄν-
δρὸς ληϊδ' ἐνδὲς τόσσην ἔμιν, ἢ δὲ
δέκ' ἄλλων. 25, 116. γένος μιν
εἶναι ἔφασκεν ἐκ Περσῆος. 25,
172.

φάσσα, palumbus. κηγῶ δω-
σῶ τᾷ παρθένω αὐτίκα φάσσαν, ἐκ
τᾷς ἀρκυῶν καθελὼν. 5, 96. ὅκα
οἱ τᾶν φάσσαν ἔδωκα. 5, 133.

φατῖ. (pro φησι.) v. φάναι.

φάτη, nomen stellae. 22,
22.

φαῦλος, vilis, vitiosus. χρυ-
σὸν ὀπίρ (scil. Λυδὶν πέτρῃ) πεύ-
θονται μὴ φαῦλον, (φαῦλοι ποιν.)
ἐτήτυμον ἀργυραμοιβῶν. 12, 37.

φέγγος, lumen. ναὶ ἐμὸν γλυκὺ
φέγγος ἀποιχόμενον πάλας ὕσων.
24, 73.

φείδισθαι, parcere. φείδου
(pro φείδω, parce) τῶν ἐρίφων,
φείδου, λύκα, τᾶν τοκάδων μιν. 8,

63. τὰς γατρὸς ἐφειδόμεθα. 21,
41. σφετέρῃς μὴ φείδω (pro φεί-
δω, parce) τέχνης. 22, 67.

φέρειν, pascere, alere. ταῖ-
σιν ἐμαῖς ὕεσσι παρέστιν ἃ μέλιτι κα
φέρεσθαι. 5, 131. ὥς νιν αἱ σί-
μαὶ λιμωνόθῃ φέρβον (pro ἔφε-
ρον, aluerunt) ἰοῖσσι κέδρον ἐς ἁ-
δεῖαν μαλακοῖς ἄνδρῃσι μέλισσαι.
7, 80. μελισσᾶν κηρία φερβόμε-
νος. 7, 85.

φέρειν, fuit. I. οἶσιν. τάνδε φέρ'
εὐπάκτοιο μελίπνυν ἐκ κηρῶ σύργη-
γα καλὴν, περὶ χειλὸς ἐλίκταν. I,
128. πᾶς μοι ταὶ δάφναι, φέρει
Θέτυλι. 2, 1. σαῦραν τοὶ τρέψα-
σα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἶσῶ. (pro
οἶσω.) 2, 58. ἴπποι, ἂν τὰν ῥο-
δόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέρεισαι.
(dor. pro φέρησαι.) 2, 148. ἡ-
νίδε τοὶ ἀέκα μάλα φέρω. 3, 10.
δ' μάστις δ' Τηλεμάχος ἐχθρὸς ἀγορεύ-
ων, ἐχθρὸς φέρει ποτὶ οἶκον. 6, 24.
ἔφερον (asserrem) τοὶ ἡ κρήνη
λευκὰ, ἡ μάκων' ἀπαλὰν, ἐρυθρὰ
πλαταγῶνι' ἔχουσιν. 11, 56. ὥς
ἢ κ' ἂν τοὶ ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ'
ἰδυάθην. 11, 59. φιλήματος ἄκρα
φέρεισαι. 12, 31. κῆχεθ' (pro
καὶ ὥχετο) ὕλας δ' ξανθὸς ὕδωρ ἱ-
πιδόρπιον οἶσῶν (dor. pro οἶσων)
αὐτῇ θ' Ἡρακλῆϊ καὶ Ἀντιφειῖ τε-
λαμῶνι. 13, 36. ἦνθε (κῆνθε
ποιν.) φέρων ἅλας ἅμμιν. 15, 17.
παρ' οἱ ὦρτα κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα
φέρουσι. (pro φέρει, dor.) 15,
112. ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος αἰε-
τῶ, οἶνοχόον κρονίδα Διὸς παῖδα φέ-
ροντες. 15, 124. ἂνθεν ἅμμις
νιν ἅμα δρυὸς ἀθρόαι ἐξω οἰσεύμεν
(dor. pro οἶσομεν) ποτὶ κύματ'
ἐπ'.

IN THEOCRITVM,

ἐπ' αἶνι πτόντα. 15, 133. πέ-
θεν οἶσεται, (ὕξεται πον.) ἀθρεῖ
ἄργυρον. (ἄργυρος πον.) 16, 16.
ἕτος ἀοιδῶν λῶτος, δεῖ ἐξ ἐμεῦ εἴ-
σεται ἕδν. 16, 21. φέρω ὑπο-
κάρδιον ἐργῶν. 20, 17. ψεύδον-
ται, (ψεύδοτο πον.) φίλε, πάν-
τες, ὅσοι τὰς λύκας ἐφασκον τῷ
θέρει; μινύθειν, ὅτε τὰμχα μακρὰ
φέρει Ζεὺς. 21, 23. θιῶν φίλα
τέκνα φέρεισα. (dor. pro φέρου-
σα.) 22, 29. τῷ ἀναρπάξαντι
δύω φερέτην διδς ὑἷω δειῶς Λευ-
κίπποιο κόρας. 22, 137. τῇ ἄκραν
ἐκόλυσεν ἐπὶ σκαλὸν γόνυ χεῖρα φάσ-
γανον ἐξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς πο-
δὶ κάτωρ σκαλῷ. 22, 197. ὑμῖν
ἐγὼ λιγεῖν μειλίγματα μυσῶν, οἳ
αὐτὰ παρτίχῃσι, καὶ ὡς ἐμδς εἶκος
ὑπάρχει, τοῖα φέρω. 22, 223.
δῶρα τοι ἄλθον λείδρια ταῦτα φέ-
ρων, τὸν ἐμδν βρόχον. 23, 21.
οἶστε περ ὅτι θάσσον ἐπ' ἐσχαρε-
ῶνος ἐλύντες, δμῶες ἐμοί. 24, 48.
τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἔρανον ἄτρα
φέροντα ἀμβάλειν, τειδς ὑἷδς. 24,
77. κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
ἐψάτω εὐ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποτα-
μοῖο φέρουσα, ῥωγάδας ἐς πέτρας.
24, 92. ἐπεὶ μελιχδέα πύην λει-
μῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι, εἰαμε-
ναί τε εἰς ἄλις. 25, 16. πάντη
ἔσσε φέρον, ὁλοδν τίρας ἐσκοπιάζον.
25, 214. ἐξ ἕρεος πένθημα, καὶ
ἢ Πενθήα, φέρουσαι. 26, 26. μὴ
φέρων τὸ καῦμα. 30, 29. τί φέ-
ρω περισσὺς ἐρωτικῆς ὀδόντας. 30,
35.

φέρεις, praestantissimus. εἰς
ὑπὸ τὰςδε, φέριτε, μόλων ἄγχοιτο
θαλαίσρας. 7, 125.

φέρτερον, adverb. melius,
suavius. 1, 148.

φεῦ, heu, eheu. φεῦ, φεῦ,
βασάνται (pro βήσονται) καὶ τὰ
βόες, ὡ τάλαν Λίγων, εἰς αἶδαν.
4, 26. φεῦ φεῦ, Λάκων τοι τα-
λάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ τυρῷ.
5, 86. φεῦ φεῦ, τὰς Παφίας χδ-
λον ἄζιο καὶ σύγε, κάρα. 27, 14.
φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μήτραν ἀπέτιχες.
27, 54.

φεύγειν, fugere, vitare. ὁ
χρῖνος αὐτο φεύγων. 2, 92. ἐς
τέλος ἔχετο φεύγων. 2, 152. τῇ-
νον τὸν ποιμένα τὸν συβαρίταν φεύ-
γεται τὸν Λάκωνα. 5, 2. φεύγει
φιλέοντα. 6, 17. σῖτον ἀλοιῶν-
τες, φεύγειν (pro φεύγετε, fugi-
te) τὸ μεσαμβρίνδν ὕπνον. 10, 48.
φεύγεις, ὥσπερ ἕς πολιδν λύκον ἀ-
θήσασα. 11, 24. γινώσκω, χα-
ρίσασα κόρα, τίνας ἔνικα φεύγεις.
11, 30. τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
11, 75. εὐνόα, ἢ φευξῇ; (dor.
pro φεύξῃ, fugies. 2. sing. fut.
1. med.) 15, 54. σπήλυγγα
φυγῶν ὁλοοῖο κύκλωπος. 16, 53.
ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς.
20, 10. ἢ φεύγοντος (scil. ἰχθύος)
ἔτεινα. (subaud. τὴν χεῖρα.) 21,
51. αἶψα φεύγειν ὠρμάθη πατὶ
σᾶμα πατρὸς. 22, 198. φευγι-
μεν (ion. pro φεύγειν) δερμαίνων.
24, 26. φευγέμεν ἀψ ὀπίσω δει-
δίσσετο. 25, 74. Πενθεὺς φεύγεν
(pro ἐφειγεν, fugiebat) πεφο-
βημένος. 26, 16. ἢ φεύγεις τὸν
ἔρωτα, τὸν ἢ φύγε (pro ἐφύγε)
παρθένος ἄλλη. 27, 19. φεύγω,
(scil. τὸν ἔρωτα) ναὶ τὸν Πᾶνκ.
27, 20. τὸ φεύγε, φεύγε μέγας
ὑπνῶ

I N D E X

ὕπνῃ κῶμα καταγρέμενον. Ep. 3, 5. 6.

φῆ. (pro ἐφη.) vid. φάναι.

φυγῶς, fagus. - σκιερὴν ὑπὸ φηγὸν ἡελίῳ φεύγοντος ὁδοιπόρου ἰδραμον (currebam, I ling.) ὥς τις. 12, 8.

φθάνειν, praevenire. ἢ ῥά με, σιμαίθῃ, τύσον ἐφθασας, ὅσον ἐγὼ θῆν πρὶν ποικῇ τὸν χρεῖντα τρέχων ἐφθασῇ (dor. pro ἐφθασα) φιλήν. 2, 114. 115.

φθέγγεσθαι, vocem edere. ἡυγέμενος ἀπόπροθι λίῃ ἰσακῶσας νεβρῶ φθεγγαμέναι. (dor. pro φθεγγαμένης) 13, 62. ἢ φθεγγῇ; (pro φθέγγῃ) nonne loqueris? 14, 22. φθεγγεῖται (dor. pro φθεγγεται, cantabit) τι καλὸν. 15, 99. δοκέω ἔπος ἢ ἀπόβλητον φθεγγομαι ἰσσομένοις. 17, 137. ἐγὼ ἐτέρων ὑποφήτης φθέγγομαι, ὥς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῇ. 22, 117.

φθίμενος, mortuus. ὥς' ἐδὴ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδόιο τίθητι. 3, 48.

φθονεῖν, invidere. καὶ (pro καὶ ἢ) τοι τι φθονέω. 1, 62.

φθονερδς, invidus. ὦ φθονερδὸν τῷ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρὶν αὐτῷ. 5, 40. ποτ' ἔριν φθονερδὸν κακὸν αἶν ἐμοῖο. (ἐμεῖο nov.) 15, 10.

φθόρος, pernicies. φθόρος ἀργυρία, qui multum argenti in rebus levissimis emendis confunxit. 15, 18.

φικρδς, acerbus. φικρωτέρῃ ἄμφακος ὠμῇ. 11, 21.

φιλαθῆναι. (pro φιληθῆναι.) v. φιλεῖν.

φιλαίτατος, (dor. pro φιλότατος) carissimus. 7, 98.

φίλαμα, (dor. pro φίλημα) osculum. ἔτι καὶ ἐν κενεοῖσι φίλαμασιν ἄθεα τέρψις. 3, 20. et 27, 4. ἢ καὶ τεῖ τὸ φίλαμα. 15, 130. ἢ καὶ φίλαμα τὸ κεφίζον τὸν ἔρωτα. 23, 9. κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν. 27, 3. ἀποπτύω τὸ φίλαμα. 27, 5.

φιλαμμονίδας, nomen viri. 24, 108.

φιλαοιδς, carminum amans. εἰ (ei) μνάσιν ἢ τῷ φιλαοιδῷ (dor. pro φιλωιδῷ) παρέχης ξένω. 28, 23.

φιλάργυρος, argenti amans, avarus. κάλλιον, ὥ' πιμελητὰ φιλάργυρε, τῷς φακδς ἔπειν. 10, 54.

φιλεῖν, amare. μεμμενᾶμενα, εἰ φιλέεις με. 3, 28. - ταὶ μῶσαι με φιλεῖντι (dor. pro φιλεῖσι) πολὺ πλέον, ἢ τὴν αἰοῖδον Δάφνιν. 5, 80. ἔμ' ὠπόλλων (pro δ' Ἀπόλλων) φιλέει μέγα. 5, 82. καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ ἢ φιλέοντα διώκει. 6, 17. ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταὶ τε (ταὶ τὰ nov.) μάλιστα ἐρίχων ἐφίλαθεν. (pro ἐφιλήθησαν.) 7, 60. ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὴν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ. 11, 19. ἀλλήλῃς ἐφίλησαν ἱερωγῶ. ἢ ῥα τότε ἦσαν χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἐντεφίλησ' δ' ἐφίληθη. 12, 15. 16. σχέτλιοι αἱ φιλέοντες. 13, 66. δ' τριφίλατος Ἄδωνις, δ' καὶ ἄν' Ἀχέροντι φιλεῖται. 15, 86. ἀέσποιν', ἃ γολγὸν τε καὶ ἰθάλιον ἐφίλασας, (pro ἐφίλησας, dor.) αἰπεινᾶν τ' ἔρυκα. 15,

IN THEOCRITVM:

15, 100. τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ.
(pro φιλήσει, amabit.) 16, 13.
πολλὰς διδὸς φιλέοντι (pro φιλέσει)
καὶ ἄλλης θυγατέρες. 16, 101. ὦ
ἑτερόκλητοι χάριτες θεῶν, αἱ μινύ-
ειον ὀρχομένῳν φιλεῖσαι. (pro φι-
λέσαι.) 16, 105. ἔπω τινὰ
φαντὶ εἶδέν τέσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
ὅσσαν περ Πτολεμαῖος εἶν ἐφίλασεν
(pro ἐφίλησεν) ἄκοιτιν. 17, 39.
ὁππότε κεν φιλέων βαίνει (βαίνειν
πον.) λέχος ἐς φιλέσεως. 17, 42.
ἴσεν καὶ ῥήναιαν ἀναξ ἐφίλασεν
Ἀπόλλων. 17, 70. ὃν κε φιλα-
σεῖ (dor. pro φιλήσει) γεινόμενον
ταπρῶτα. 17, 74. πᾶσαι με φι-
λεῦντι (dor. pro φιλεῖσι) τὰ δ'
ἑστὶν ἡμ' ἐκ ἐφίλασεν. 20, 31. αὐ-
τὸν Ἀδωνιν ἐν δρυμοῖσι φίλασε.
(vet. pon. φύλασσε.) 20, 36.
Ἐνδυμίων τίς ἦν; ἢ βωκόλος; ὃν
τε Σελάνα βυκολέοντα φίλασεν,
(pro ἐφίλασεν.) 20, 38. Εὐνίκα
μόνα (μόνον pon.) τὸν βωκόλον ἐκ
ἐφίλασεν. 20, 43. μηκέτι μηδὲ
σὺ, Κύπρι, μήτε κατ' ἄστρ, μήτ'
ἐν ὕρει φιλέοις. 20, 45. μίσει
(pro ἐμίσει, odet) τὸν φιλέον-
τα. 23, 3. ἤξει καιρὸς ἐκείνους,
ὁπαινέκα καὶ τὸ φιλάσεις. (pro φι-
λήσεις.) 23, 33. χαίρετε, τοὶ
φιλέοντες. 23, 62. φιλεῖ, ἔσσα
σαύφρονες. (subaud. γυναῖκες φι-
λέσει.) 28, 14. ἐχ' ὅλως φιλεῖν
μ' ἐφίλησθ' ἀπὸ καρδίας. 29, 4.
τὸν φιλέοντ' ἀνίσχιδ' διδόν. 29, 9.
τὸν πρῶτον φιλεῦντα (pro φιλεῖν-
τα) τριταῖον ἐθήκαο. 29, 18. φί-
λει, ὥς κε Ζώης, τὸν ὅμοιον ἔχειν
ἀεὶ. 29, 20.

φιλεῖν, osculari. εὐδὸν τ', ἢ

κε μόνον τὸ καλὸν τόμα τεῦ ἐφίλα-
σα. (dor. pro ἐφίλησα.) 2, 126.
ὦ κυάνοφρον Νύμφα, πρόσπτυξαι με
τὸν αἰπύλον, ὥς τυ φιλάσω. (pro
φιλήσω.) 3, 19. ἐκ ἔραμ' Ἀλ-
κίππας, ὅτι με πρὸν ἐκ ἐφίλασε.
(pro ἐφίλησε.) 5, 132. ἐκ' αὐ-
τῶ τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλὸν τί με
κάρτ' ἐφίλασεν. 5, 135. τὸν Δά-
φνιν δ' Δαμείτας ἐφίλασε. 6, 42.
Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδῶ
φιλεῖσαι. (pro φιλεῖσαι.) 20, 1.
ἢ μεμάρθηκα ἀγροίκως φιλεῖν. 20,
4. τὸ αὐτὸ πύματόν με φίλασεν.
(pro φίλησεν, osculare.) 23, 40.
ἢ δύναιμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με
φιλάσεις. (pro φιλήσεις.) 23, 42.
μᾶλλον ἢ μ' ἢ δ' ἑλένα τὸν βωκόλον
ἐστὶ φιλεῖσα. (pro φιλεῖσα.) 27, 2.
πλύνεις χεῖρα σείῃ; δίδω πάλιν,
ἔφρα φιλάσω. (pro φιλήσω.) 27,
6. καλὸν σοι, δαμάλας φιλεῖν,
ἐκ ἄζυγα κώραν. 27, 7. γυμνὸν,
τὸν εἶχε, μηδὲν, ἐμαινόμεν φιλεῖσαι.
(pro φιλεῖσαι.) 30, 31.

φιλέριδος, lanificium amans.
γλαυκᾶς, ὡ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶ-
ρον Ἀθανάας. 28, 1.

φιλεχθῆς, invidiam amans.
5, 137.

φίλημα, osculum. φιλήματος
ἄκρα φέρεσθαι. 12, 31. ἔλβιος,
ὅστις παισὶ φιλήματα κείνα διαίτα.
12, 34.

φιλητᾶς, nomen poetae. ἔτε
τὸν ἐσθλὸν σικελίδαν νίκημι τὸν
ἐκ Σάμῳ, ἔτε φιλητᾶν, ἄειδων. 7,
40.

φιλικὸς, amatorius. τι κέρας
φιλικὸν μέλος ἀμβάλεν. 10, 22.

φιλίμη, mater Theocriti. εἶδες

I N D E X

πραξαγόραο περικλειτῆς τε φιλί-
ης. Ep. 22, 3.

φιλῖνος, nomen viri. ἡ ῥά με,
σιμυίθα, τύσον ἐφθασας, ὅσσον ἐ-
γὼ θῆν πρὸν ποκα τὸν χαρίεντα
τρέχων ἐφθάζε φίλῖνον. 2, 115.
φιλῖνος ὁ μαλθακὸς 7, 105. βάλ-
λετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερβέντα φι-
λῖνον. 7, 118. αἰ αἰ, φαντὶ, φι-
λῖνε, τό τοι καλὸν ἄνδρος ἀπορρεῖ.
7, 121.

φιλίσα, nomen foeminae.
ἦνδ' ἐ μοι ᾧ φιλίσας μάτηρ, τὰς γὰρ
ἐμὰς αὐλητρίδας. 2, 145.

φιλοίτιος, nomen viri. 16,
55.

φιλοίφας, libidinosus. εὖ γ'
ἄνδρα πε (pro ᾧ ἄνδρα πε) φιλοίφα.
4, 62.

φιλοκερδεῖα, (pro φιλοκέρδεια)
lucri amor. φιλοκερδεῖα βεβλαμ-
μένον (βεβλημένον πον.) ἄνδρα παρ-
ελθεῖν. 16, 63.

φιλοκέρτομος, cavillationis a-
mans, mordax. 5, 77.

φιλόμωσος, (dor. pro φιλόμω-
σος) Musarum amans. 14, 61.

φιλόξεινος, (pro φιλόξενος) ho-
spitalis. μυρία ἁμπεδίων κρεωνώ-
νιον ἐνδοιάσκον ποιμένες ἐκκρεῖτα
μῆλα φιλοξείνοισι κρεώνδαις. 16,
39.

φιλόπαις, puerorum amator.
ἄλβιοι εἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς πέ-
ρι ἄλλων ξείνων τιμήταδε Δικκλέα
σὸν φιλόπαιδα. 12, 29.

φιλοπείριος, gregis amans.
κύων φιλοπείριος. 5, 106.

φιλοπτόλεμος, (pro φιλοπτόλε-
μος) belli amans. σημάίνει φι-
λοπτολέμοις κάρεσσι. 17, 89.

φίλος. αἶκεν μοι το φίλος τὸν
ἐφίμερον ὕμνον ἀείτης. 1, 61. ἄρ-
χετε βωκοδικᾶς, μῶται φίλοι, ἄρ-
χετ' κοιδοῦς. 1, 64. 70. 73. 76.
79. 84. 89. 94. 99. 104. 108.
111. 114. 119. εἰ 122. ἐκλυ-
σε δῖνα τὸν μῶσκις φίλον ἄνδρα. 1,
141. ὡς τὸν ἐμοὶ βερὺν εὖντα
(ἐμὸν βαρυνεῦντα πον.) φίλον κα-
ταθύσομαι ἄνδρα. 2. 3. ἤδ' ἐ τι
φωνᾶσαι δυνάμαν, ἢ δ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
κνυζῶνται φωνεῦντα φίλον (pro
φίλῳ) ποτὶ ματέρα τέκνα. 2, 109.
ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς. 2, 119.
μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς (pro
ἦν) φίλα. 2, 124. χῶς (pro καὶ
ὡς) καὶ τοι μὴ μακρὰ φίλα (pro
φίλῳ) θρυλῶμι Σελάνῳ. 2, 142.
Ἀμαρυλλί φίλα. 3, 22. Ζαλῶ,
φίλα γύναι, Ἰασίῳνα. 3, 50. τὸ,
ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μέρσων, ἐν χά-
ριτι κρίνης, μήτ' ὦν τὴ γὰρ τῆτος
ὀνάσῃς. 5, 68. Λυκίδι φίλε. 7,
27. ὕρη φίλος, εἴ τοι ἄρεσκει τῷθ',
ὅ, τι πρὸν ἐν ὄρει τὸ μελὺδριον ἔξε-
πόνεσσας. 7, 50. τέττιξ μὲν τέτ-
τιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ. 9,
31. ἥτε ὕπνος, ἥτ' ἔαρ ἔξαπίνης
γλυκερώτερον, ἥτε μελίσσαις ἄνθεα,
ὅσσον ἐμὴν μῶσαι φίλοι. 9, 35.
τὴν, τὸ φίλον γλυκύμχλον, ἅμα
κρημαυτὸν ἀείδων. 11, 39. ἠδὲν
παρ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν
ὑπὲρ μεν. 11, 68. ἤλυθες, ᾧ
φίλε κῆρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ.
12, 1 καὶ μιν πάντ' ἐλῖδαξες, πα-
τὴρ ὡσεὶ φίλον υἱά. 13, 8. Γοργῶ
φίλα, ὡς χρένῳ; ἐνδοῖ. 15, 1.
μὴ λέγῃς τὸν τῶν ἄνδρα φίλα (pro
φίλῳ) τοιαῦτα Διώνῳ. 15, 11. κείς
ᾧρας κῆπειτα φίλ' ἄνδρων, ἐν καλῷ
εἴης.

IN THEOCRITVM.

εἷς. 15, 74. βάρδις· μακάρων
 ὄρεσι φίλοι. 15, 104. ἔρπεις,
 ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀ-
 χέροντα. 15, 136. Ἰλαθίνυν, φίλ'
 Ἀδωνι, καὶ εἰς νέωτ' εὐθυμήσας.
 15, 144. παρὰ αὐτὸν Ἀλέξανδρος
 φίλα εἰδὼς ἑοριάει. 17, 18. ἐπεὶ
 θαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη νέκτα-
 ρος εὐδμοιο φίλας (pro φίλης)
 εἰς δῶμ' ἀλόχοιο. 17, 29. μητρὶ
 φίλα (pro φίλη) καὶ πατρὶ θυώδεας
 εἶσατο νηώς. 17, 123. ἔτω δὲ
 πρώτιστα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμ-
 βρὶ; 18, 9. τὸς ἀλκιεὺς ἤγειρε
 φίλος πόνας. 21, 20. ψεύδονται,
 (ψεύδοντο, ποῦν.) φίλε, πάντες
 ἔσοι τὰς νύκτας ἑφασκεν τῷ θέρει
 μινύθειν. 21, 22. ὦ ἄμφω θνα-
 τοῖσι βροτοῖσι, ὦ φίλοι ἄμφω. (i. e.
 Castor et Pollux.) 22, 23. Ἀρ-
 γῶ, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα. 22,
 29. φθέγγομαι, ὡς ἐθέλης σὺ,
 καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῇ. 22,
 117. ἔχ' ἔτω, φίλοι ἄνδρες, κρι-
 τήεσσιν ἔοικε μνησεύειν ἀλόχους, αἷς
 νυμφῶσι ἤδη ἑτοῖμοι. 22, 154. φί-
 λοι, τῷτον ἔλασατε πρὸς τέλος ἐλ-
 θεῖν νῶϊ γάμον. 22, 165. φίλοι
 πάντες κοῖδοι τυνδαρίδαις. 22, 215.
 ὦ φίλε κεῖσαι. 23, 44. τὸτ' ἄρ'
 ἐξέγροντο Ἀλκμήνης φίλα τέκνα.
 24, 22. ἔτι τί μοι κατὰ δῶμα
 νεώτερον, ἔτι, φίλ' ἀνδρῶν. 24,
 40. ὦδε Ἡρακλῆα φίλα (pro
 φίλη) παιδεύσατο μάτηρ. 24, 132.
 Λυγείης υἱὸς φίλος Ἥελίῳ. 25, 54.
 ἄλλος αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μη-
 τέρας ἴει, πινέμεναι λιχροῖς. 25,
 104. τῇ ἄρα προσέειπε Διδὸς γό-
 νον ὑψίστοιο Λυγείῳ φίλος υἱός.
 25, 160. τί φίλος ῥέξαίμι. γά-

μοι πλήθυσεν ἀνίας. 27, 24. ἦν τέ-
 κης φίλα τέκνα, νέον φάος ὕψαι
 υἱας. 27, 31. θάρσει, κῶρα φί-
 λα. 27, 51. πάντα τιμᾶντα, τὰ
 παρ' φίλων. 28, 25. οἶνός, ὦ φίλε
 παῖ, λήγεται καὶ ἀλαθία. 29, 1.
 τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένετο
 φίλος. 29, 17. χύμνοθέτης αὐ-
 τοῖς δαιμονίως φίλος ἦν. Ep.
 11, 4.

φιλόεργος, ad amorem pro-
 pensus. παῖδα ἔαν εὖν παισι φι-
 λοεργῇ παρὰ μητρὶ παῖσθαι εἰς
 βαθὺν ὄρεθρον. 18, 13.

φιλότης, amor. ἡ εἰς τὸν φι-
 λότης καὶ τὸ χαρίεντος ἀίτω πᾶσι
 διὰ τόματος, μετὰ δ' ἡϊθίοισι μέ-
 λιστα. 12, 20. ἐγὼ τιμὴν τε
 καὶ ἐνθρόπων φιλότητα πολλῶν ἡ-
 μίνων τε καὶ ἵππων πρὸς δὲν ἐλοί-
 μην. 16, 66. εἰς ἀλλάλων τέρνον
 φιλότητα πνέοντες καὶ πόθον. 18,
 54.

φίλτρον, poculum amato-
 rium. πᾶ τὰ φίλτρα; (subaud.
 εἰσι) 2, 1. νῦν τοῖς φίλτροις κα-
 ταθύσσαι. 2, 159.

φίλυπνος, somni amans, so-
 mniosus. 18, 10.

φιλῶνδας, nomen viri. τίνας
 αἱ βόες; ἡ ῥα φιλῶνδας. 4, 1. τὰ
 φιλῶνδα σῦκα κατατρῶγοντες. 5,
 114.

φλάγν, tundere, percutere.
 εἴ τι' ὀχεύσεις τᾶν αἰγῶν, φλαγῶ
 (dor. pro φλάσσω) τυ. 5, 148.
 γενοίμαν, αἱ μὴ τυ φλάσαιμι, Με-
 λάνθιος ἀντὶ κομάτῃ. 5, 150.

φλίξ, limen. νῦν λαβύσται τὴν
 τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπὸ μαχρὸν τᾶς τή-
 νω φλίξ καὶ ὑπερτέρων. 2, 60.

I N D E X

κύσε (pro ἔκυσε) τὰν φλῖαν. 23, 18.

φλόγεος, flammeus. Ζεὺς αὐτὸν φλογέω συνέφλεξε κερκυναῖ. 22, 211.

φλογερός, id. Ἐρως καὶ Λίπαρχος πολλάκις Ἀφαιτοῖο σέλας φλογερώτερον αἶθει. 2, 134.

φλοιός, cortex. γράμματα ἐν φλοιῷ γεγράφεται Δωριεῖ. 18, 47.

φλόξ, flamma. ἔτω τοι καὶ Δέλφεις ἐν φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει. 2, 26.

φοβαθῆναι. (pro φοβηθῆναι.) V. φοβεῖσθαι.

φοβεῖν, fugare, terrere. σὺν κακαῖς μανίαις καὶ παρθένοισιν ἐκ θαλάμειο καλινύμφαν, ἐφόβισ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν ἀνέρας. 2, 137. Πενθεὺς φεύγεν (pro ἐφευγεν) πεφοβημένος. 26, 16.

φοβεῖσθαι, metuerе. μή με φοβαθῆς. (dor. pro φοβηθῆς.) 23, 41. φοβεῖτο (pro ἐφοβεῖτο) κυθήρην. 30, 16.

φοβερός, formidabilis. δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι (ἔθασιν ποτ.) δ' αὖχμους, ὕρυσιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίονα' ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾷ ἀπαλᾷς πόθος. 8, 57. θμύεμεν φοβερόν πολυδεύκεα. 22, 2. ἐρησάμενος ἐπὶ τοίχῳ ἄχρι μέσων ἡδῶν φοβερόν λείπον. 23, 50.

φοιβᾶν, splendidum reddere. χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένοισι. 17, 134.

φοῖβος. ὃν ἡδὲ κεν αὐτὸς ἀείδεν φοῖβος σὺν φέρμιγγι παρὰ τριπέδιτοις μεγάροις. 7, 101. τοῖσι

με τέσσον, ἔσονπερ Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα φοῖβος Ἀπόλλων. 17, 66.

φοινίκα, (pro φοινίκη) regio Asiae. φοινίκας ἀποτέμνεται, Phoeniciae partem obtinet. 17, 86.

φοινίκιος, puniceus. τέψεν τὰν κελέβαν φοινικέα οἶδς ἀώτη. 2, 2.

φοινίκες, nomen gentis. φοινίκες ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι οἰκεῦντες λιβύας ἄκρον σφυρὸν. (i. e. Carthaginienfes.) 16, 76.

φοινικέλοφος, punicea crista instructus. ὀρέχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί. 22, 72.

φοῖνιξ, puniceus. φοῖνικα ὕσον (usque ad) λόφον ἵκετ' ἀκωκή. 22, 195. διηκόσιοι ἄλλοι φοινίκες. (scil. ταῦροι ἐσιχέωντο.) 25, 128.

φοίνιος, letalis. ἐκ δ' ἐπτυσεν (pro ἐξέπτυσεν δὲ) αἷμα φοίνιον. 22, 99.

φοίνισσεν, rubefacere, cruentare. χρεῖα (subaud. κατὰ) φοινίχθην (pro ἐφοινίχθην) ὑπὸ τῶλγος. (pro τῷ ἄλγος) 20, 16. αἷμα ἐφοινίχθη, sanguis purpureus fluxit. 23, 61.

φοιτᾶν, itare, frequentare. ἄ (scil. ἀλώπηξ) ἀν' ὕρχως φοιτῇ, (dor. pro φοιτᾶ) σινομένα τὰν τρώξιμον. 1, 49. τῆνι φοιτῇ, eo ventitare solet. 2, 98. ἦ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη. (dor. pro ἐφοίτα) 2, 155. μισέω τὰς δαρυκέρκας ἀλώπεκας, αἱ τὰς Μίκωνος, αἱ δὲ φοιτᾶσαι τὰ ποθέσπερα, ἐαγίζονται (pro ἐαγίζουσι)

IN THEOCRITVM.

γίζυσσι.) 5, 113. φοιτῆς (dor. pro φοιτᾶς) αὐτ' ἔτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με. 11, 22.

φόλος, nomen viri. ἄρά γέ πα τοιδύνδε φόλω (pro φόλῃ) κατὰ λάϊνον ἄντρον κρητῆρ' Ἥρακλῆϊ γέρων ἐτάσαστο χήρων. 7, 149.

φονεύειν, interficere. ὁ μισῶν ἐφονεύθη. 23, 62.

φονεύς, percussor. μέλλει (pro ἔμελλει) κασιγνήτοιο βλαβεῖν σφιδέροιο φονῆα. 22, 209.

φόνος, caedes. φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες. 22, 82. φόνον αὐτίς τεύχον (pro ἔτευχον) ἐπ' ἀλλάλοισι. 22, 191. ἢ κλαῦσε νέον φόνον. 23, 55. φόνον λεύσσον (pro ἔλευσσον) τε προσώπων. 25, 137. ἄμφι χαίτας αὐχμηρᾶς πεπάλαστο φόνῳ, χκλεπόν τε πρόσωπον. 25, 225.

φορεύσκειν, verb. poet. ferre. ὁ αἰεὶ μάσσονα γυῖα ἀπτόμενος φορεύσκει πόνον. 22, 214.

φορεῖν, ferre. ἅ κώρα παῖσαν ἀνὰ κρέναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. 1, 83. νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαί. 1, 132. ἐγὼ μισέω τῷ κανθάρος, οἳ τὰ φιλώνδρα σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται. 5, 115. Ἀμφιτρώωνος δ' χαλκεοκάρδιος υἱὸς ἦρατο παιδὸς τῷ χαρίεντος ἔτλα, τῷ τὰν πλακαμίδα φορεῦντος. (pro φορῆντος.) 13, 7. ὦραι ποθεῖναι ἔρχονται, (in nov. hic deest comma, et positum est post βροτοῖσιν) πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεὶ τι φοροῖσαι. (dor. pro φορῆσαι.) 15, 105. ὑψηλὸν ἱέρωνι κλέος φορέειν αἰδοῖ. 16, 98. πολλὰ, (scil.

ἐκτελέσεις) οἷα γυναῖκες φορέουσιν, (pro φορέουσιν) ὑδάτινα βράχη. 28, 11.

φόρμιγξ, cithara. ὃν εἰδὲ κεν αὐτὸς αἰδέεν φοῖρος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπύδεσσι μεγάροι. 7, 101. ἄμφω χεῖρας ἐπλάξε πυξίνα ἐν φόρμιγγι φιλαμμονίδας εὐμόλπος. 24, 108.

φορμῆς, storea. 21, 13.

φορωνῆς, nomen gentis. οἷον ἀθανάτων τιν' εἰσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱερῶν μηρίσαντα φορωνῆσιν ἐφείναι. 25, 200.

φραγμῆς, fepes, maceria. ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπαθῆτε τὸν ἄμυν. 5, 108.

φραδῆ, consilium. ἀθανάτων, ὧ ξεῖνε, φραδῆ τινος ἐνθάδ' ἰκάνεις. 25, 52.

φράζειν, dicere, memorare. φράζει (pro φράζει, dic) μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἔκτετο, πότινα σελάνα. 2, 69. 75. 81. 87. 93. 99. 105. 111. 117. 123. 129. et 135. δμῶν δὴ τινὰ τῶνδε σὺ μοι φράσον ἡγεμονεύσαι. 25, 47.

φράζεσθαι, cogitare, animadvertere. καὶ δ' (pro καὶ ἐδ') ἐτιπομπᾶς τήνας ἐφρασάμαν. (pro ἐφρασάμην.) 2, 84. φράζειο, (φράσδιο nov.) μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κυάμισσιν ὀρέσῃ ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας. 6, 13. ἐγὼ σε φράζομαι ὀρεῖδης. 25, 180. ἐδ' ὅπῃ ἴχνια τοῖο φραδῆναι δυνάμην. 25, 217.

φράσδεν, (pro φράζειν) dicere. ἤδη φράσδει πάντα. 1, 102. ὧς κατὶλα ῥήματα φράσδεις. 20, 7.

φράσδισθαι. (nov. pro φράζειν θαι.)

I N D E X

οἰκί.) 6, 13. vid. paulo ante φράζεσθαι.

φρασιδάμος, nomen viri. τῷ Δημοῖ ἐτευχε θαλύσια δ φρασιδάμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκαπτός. 7, 3. ἐς φρασιδάμω (pro φρασιδάμω, scil. οἶκον) τραφέντες. 7, 131.

φρήν, mens. τὰ ἢ φρεὺς ἄπτεται αὐτῆς, haec ipsam non movent. 1, 35. ἔχων δ' ἔρωσ ταχυνὰς φρένας. 2, 7. πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπόταται; 2, 19. et 11, 72. κατεσμούχθη καὶ ἀνετρέπτο φρένα (subaud. κατὰ) λύπα ὥτερος. (pro δ' ἑτερος.) 8, 90. πασῶν ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί. 13, 48. κακαὶ φρένας. 14, 31. ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθαιτο βυλῶν. 17, 14. σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ἰδῶν. 21, 21. ὧς πῃ καὶ βασιλεῦσιν ἐίδεται ἐν φρεσὶν ἤσιν, αὐτοῖς κηδομένοιτι σωώτερος ἔμμεναι οἶκος. 25, 58. χαίρων ἐν φρεσὶν ἤσιν. 25, 76. εἴ εἰ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν. 25, 80. ὥσει περ σφετέρῃσιν ἐν φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι. 25, 163. ἀτῶμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς. 25, 240. τὴν σαυτῆ φρένα τέρψιν. 27, 13. κήγῳ τὰ φρενῶν ἱρέω κέαρ' ἐν μυχῇ. 29, 3. ἔρος, ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑπεδάμναται. 29, 23.

φριμάσσεσθαι, fremere. φριμάσει (pro φριμάσσει, fremere) πᾶσα τραγίσκων νῦν ἀγέλα. 5, 141.

φρίττειν, horregere. αἰνὰ πέλωρα οὕω πολυμήχανος Ἦρη κυανέαις φρίττειται; ὑπὸ σπείραισι θρά-

κοντας ὥρσεν ἐπὶ πλατὺν ἠδὲν. 24, 14. πυρσὶ ἐφρίξαν ἐθίραι σκυζομένοι. 25, 244.

φρονεῖν, sapere, cogitare. ἔχ' ἄθε (ὧδε nov.) πλῆτ' φρονέσιν (sapientibus) ἔ.ατις. 16, 23. μάλα σε φρονέοντα διδάσκω. 24, 70. Ἀμφιτρύων ὅν (pro ὅν) παῖδ' αὖ φίλ' αὖ φρονέων ἐδίδασκεν αὐτὸς. 24, 119.

φροντίζειν, curare. ἔκ' ἀλγῶ, μὴδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι Διονύσῳ φροντίζοι. 26, 28.

φροντίς, cura, sollicitudo. 21, 28.

φρυεῖν, custodire. μηκέτι τοι φρυεῖμεν (pro φρυεῖμεν, custodiamus, vigilemus) ἐπὶ προθύροις, Ἀρατε. 7, 122.

φρύγειν, torrere. κύαμβόν τις ἐν πυρὶ φρυξεί. (dor. pro φρύξει.) 7, 66. τῷ θέρει (θέρει nov.) φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω, ὅσσον ἐρῶν τι (τυ nov.) πατρὸς μύθων καὶ μητρὸς ἀκύνει. 9, 12.

φρυγία, nomen foeminae. 15, 42.

φρυγίη (pro φρυγία) regio illa Asiae notissima. φρυγίης ἐνδομυσεν ἐν ὥρεσιν. 20, 35.

φρύξ. ὅθι φρυγὸς ἤριον ἴλη. 16, 75.

φρύττειν, torrere. τὸ καλὸν θέρει ἀνίκα φρύττει. 6, 16. σκιρτὴν ὑπὸ φηγδὸν ἡελίῳ φρύττοντος ἰδοιπόρος ἔδραμον ὧς τις. 12, 9.

φυγὰς, exsul, profugus. 24, 127.

φύειν, nasci. ἔπ' αὖ καλὰ πάντα φύονται. (pro φύονται.) 4, 24. τῶν (pro ὧν, scil. ῥόδων) ἀνθῆρα παρ'

IN THEOCRITVM.

παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει. 5, 93. Ἰμέρα αἷ (scil. δρύες) τε φύοντι (pro φύουσι) παρ' ὀχθαίσι. ποταμοῖο. 7, 75. ἔτι καμείσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε (scil. ποτα) φύηται. 8, 68. ἔδεν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ τὰ Πιερίδες. 11, 1. περὶ θρία (θρία πον.) πολλὰ πεφύκει. 13, 40. μὴ φυῇ, (aor. 2. conjunct. pass.) ὅς ἀμῶν καστερὸς εἴη. 15, 94. ὑψηλαὶ πεφύκεισαν (pro ἐπιφύκεισαν) ἀγχιόθι πιῦκαί. 22, 40. ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν. 22, 213. ὅθι πλατάνισοι ἐπηεταναὶ πεφύκασι. 25, 20.

φύειν, producere, gignere. μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόντα φύσας. 9, 30. ἔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος. (χθαμαλὸς Αἴγυπτος πον.) 17, 79.

φυῇ, natura, indoles. κέραι, ἔτε φυῆς ἐπιδευέας, ἔτε νόοιο. 22, 160.

φυκίεις, algosus. αὐτῷ ἐπ' αἰῶνος κατετάκετο φυκίόσας (pro φυκίόσσης) ἐξ αἰῶς. 11, 14. τὰ φυκιδέντα λῆδρ. 21, 10.

φυκίον, alga marina. ὅς (scil. εὔρος) ἔσχατα φυκία κινεῖ. 7, 58.

φύκος, fucus. νίτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκανῆς ἀγοράσδων. 15, 16.

φυλάσσειν, custodire, reservare, servare, observare. τὰν (scil. ἀλῶν) ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει ἡμενος. 1, 47. τὰν κοιδᾶν ἔτι πῶ εἰς αἰῶνα γε τὸν ἐκλειάθοντα φυλαξέης. (pro φυλαξέης.) 1, 63. μάλα ἐν κόλποισι

Διωνύσοιο φυλάσσω. 2, 120. τοῖς εἰ ἐν κίτῃ κατὰ φάρμακα φαρμὶ φυλάσσω. 2, 161. τὸν (scil. σέφανον) τοὶ ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω. 3, 22. ἢ μᾶν τοὶ λευκὸν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω. 3, 34. ὁ γέρον ὑφίητι τὴ μοσχίῃ, κῆμὲ φυλάσσει. 4, 4. τᾷ παιδί ταῦτα φυλάσσω. 5, 105. ὁ μάντις ὁ τήλειος ἔχθρ' ἀγορεύων, ἐχθρὰ φέρει ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέσσι φυλάξῃ. 6, 24. ἐνὶ θύρον ἢ ῥοδόεντα, ἢ καὶ λευκοῖων σέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω. 7, 64. φυλάσσειο (pro φυλάσσει,) τῶμ πέχυνδον μεν. 15, 71. ἔκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλάξομαι. 15, 72. ἀπὸ λῶ καὶ ποί, πεφυλαγμένον ἐν ταλαρίοις ἀργυρείοις. 15, 113. τέττιξ ποιμένας ἐνδὶος πεφυλαγμένον. 16, 95. ὃ ἐπὶ (ἐπὶ πον.) πᾶγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν. 17, 104. αὐτὸν Ἀδωνιν ἐν δρυμοῖσι φύλασσε. (πον. νεῖ. φίλασε.) 20, 36. περὶ ῥύσαν ἀσφαλέως κάκπτοντα τροχῶ σύριγγα φυλάξαι. 24, 118. πλεονεξοῖ μὴρ' ἐφύλασσον. (muniebam, I. sing.) 25, 269.

φυλάσσεισθαι, cavere. τὸν ἐνέρχαν τὸν Διβυδὸν κνέκωντα φυλάσσειο, (pro φυλάσσει) μή τυ κορύψῃ. 3, 5.

φυλεὺς, nomen viri. ὦδε Λυγείης υἱὸς φίλος Ἡελίοιο σφωϊτέρων σὺν παιδί, βίη φυλῆος ἀγαυῆ, χθιζός γ' εἰλήλυσεν ἀπ' αἵματος 25, 55. δαίφρων φυλεὺς. 25, 151. εἰς αἵτου ἐσιχέτην, φυλεὺς τε, βίη θ' Ἡερκλήειν. 25, 154. μέσσης ἐξ ηρώησε κελύθου φυλεὺς. 25, 190.

φύλῃ

I N D E X

φύλλινος, foliaceus. κεκλι-
μένοι τολχῶ τῷ φυλλίνῳ. 21, 8.

φύλλον, folium, frons. ἐν
φύλλοις πλανῶντο. 9, 4. θέλεις
ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὕδατος δρέψα-
σθαι. 11, 26. ἄμμις ἐς δρόμον
ἦρι καὶ ἐς λειμῶνα φύλλα ἐρψύμεν.
18, 39. τί ποιεῖν ἂν ἔχου τις, κεί-
μενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι. 21,
35. ὕπτιος ἐν φύλλοις τεθαλβ-
σιν ἐξεταγύσθῃ. 22, 106. καὶ
(pro καὶ αἱ) ἀμειξάμεναι λαοίᾳ
δρυὸς ἄγρια φύλλα. 26, 3.

φυλλοστῶς, foliis constratus.
εὐδαίς φυλλοστῶτι πέδῳ δάφνι. Ep.
3, 1.

φύλοπις, pugna, proelium.
εἰ μὴ φυλέπιδας προτέρων ὕμνησαν
ἄοιδοι. 16, 50.

φύναι, adhaerescere. ταὶ
(scil. Νύμφαι) ἐν χερὶ παῖσαι ἐφυ-
σαν. 13, 47.

φύρειν, contaminare. ἐς Θή-
ρας ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἵματι
παῖσαι. 26, 25.

φυσᾶν, inflare. κόχλω φυ-
σαθέντος, concha inflata. 22,
77.

φυσιγνώμων, de indole cujus-
dam ex ejus vultu judicans.
Ep. 11, 1.

φύσχος, nomen montis. καὶ
μὰν ἐς τομάλιμνον (ἐς τὸ μάλιμνον
πον.) ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ φύσχω.
(dor. pro φύσχω, subaud. μέρη.)
4, 23.

φυσσᾶν, (pro φυσᾶν) inflare.
ὁ ἄλλος, καὶ χερὶ ἐφύσση. (pro
ἐφύσα.) 19, 3.

φυτῶν, planta. ἔτε φυτῶν τοσ-
σήνων, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.

1, 54. ἵππομανὲς φυτὸν ἐστὶ παρ'
Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ παῖσαι καὶ παῖ-
λοι μαίνονται ἂν ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπ-
ποι. 2, 48. κρᾶναι καὶ βοτάναι,
γλυκερὸν φυτὸν. 8, 37. Ἑλένας
φυτὸν εἰμί. 18, 48. Ἡρακλῆς ὑπὸ
ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἁλώῃ,
ἐτρέφετο. 24, 101. ὅπως ξεῖνον
ἐμὸν τέρψομαι ἰδὼν, κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, χαρίτων ἡμεροφώνων ἱερὸν
φυτὸν. 28, 7.

φυτοσκάφος, fossor. ἀσφαλέως
κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσει. 24,
136. ἕρως μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι.
25, 27.

φώκη, vitulus marinus. λέγε
μίλων, (μίλων' πον.) ὡς πρωτεὺς
φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἐνέμε. 8,
52.

φωλᾶς, in lustris degens.
ὦ ἂν ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι. 1,
115.

φωλεύειν, latibulum habere.
οἱ τὰδ' ἐπώρσαν κνώδαλα φωλεύον-
τα, βρέφος διαδηλήσασθαι. 24,
83.

φωνᾶ. (dor. pro φωνῇ.) Θύρ-
σιδος ἀδέα (πον. ἂδ' ἅ) φωνᾶ. 1,
65. φωνᾶς (subaud. σῆς) εἰσα-
ων. 7, 88. ἀδεῖ' ἅ φωνᾶ τῆς πόρ-
τιος, ἀδὲ τὸ πνεῦμα. 8, 76. ἀδύ-
τι τὸ τόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ
δάφνι, φωνᾶ. 8, 52. ἅ φωνᾶ
τρύχνα. (scil. ἐστὶ σοι.) 10, 37.
ἄραια ἵκετο φωνᾶ ἐξ ὕδατος. 13,
59. ὁ ὑψέθεν ἔκλαγε φωνᾶ ἐς τρεῖς
ὑπὸ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρ-
νις. 17, 71. ἐκ τομάτων ἐρρεέ-
μοι φωνᾶ γλυκερωτέρη, ἢ μελικήρῳ.
(μέλι κηρῷ πον.) 20, 27. ἔτω
ἀνενείκατο φωνᾶν. 23, 18. παῖδός
ἐπενά-

IN THEOCRITVM.

ἐπινάχετο φωνᾷ. 23, 61. ἃ φωνᾷ
Δάριος. Ep. 17, 1.

φωνεῖν, vocare, dicere, lo-
qui. τρεῖς τάδε, πότνια, φωνᾷ.
2, 43. ἤδ' ἐ τι φωνᾶσαι (dor. pro
φωνῆσαι) δυνάμαν, ἤδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ
κινυζῶνται φωνεῦντα (dor. pro
φωνῶντα) φίλαν ποτὶ ματέρα τέ-
χνα. 2, 108. 109. ἄμμες φωνεῦν-
τες. (pro φωνῶντες, clamantes)
ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο. 14, 20. δει-
νὸς κοῖδός (i. e. Simonides) αἰό-
λα φωνέων βάρβιτον ἐς πολὺ χορδόν.
16, 44.

φωνή, vox. τραχὺ φωνῇ ἠπει-
λει μάλα πᾶσιν. (scil. κυσί.) 25,
74.

φώριος, furtivus. ἀνίστατο φώ-
ριος εὐνή, surgebat par aman-
tium de furtivo cubili. 27, 67.

φῶς, vocab. poet. vir. δοῖω
ὁ τινε τῷδε μετ' ἀμφοτέρωσι γε-
νέσθην φῶτε. 12, 13. ἔθνεα μυ-
ρία φωτῶν λήϊον ἀλδήσκησιν ὀφελ-
λόμενον Διδε δμβρη. 17, 77. ἄλλα
ἄλλον ἔθνεα θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
25, 50.

χ.

χαίνειν, hircere. ἐκ δὲ χύθῃ
μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόν-
τος. 22, 125. λαμυρὴς χανὼν ὕπ-
δειξεν ὀδόντας. 25, 234.

χαίρειν. ὦ λόκοι, ὦ θῶες, ὦ
ἀν' ὧρεα φωλάδες ἄρκτοι, χαίρετε.
1, 116. χαῖρ' Ἀρέθουσα. 1, 117.
χαῖρ' ἑκάτα δασπλήτι. 2, 14. τὸ
χαίρουσα (pro χαίρουσα) ποτ' Ὀκε-
ανὸν τρέπε πώλῃς, πότνια. 2, 163.
χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε, χαί-

ρετε δ', ἄλλοι ἄντρες. 2, 165.
χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 8,
40. ὡς δ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνέλατο
καὶ πλατάνησε νικήσας. 8, 88.
βωκολικαὶ μῶται, μάλα χαίρετε.
9, 28. χαίρην (pro χαίρειν,)
πολλὰ τὸν ἄνδρα θυώνυχον. 14, 1.
κύρις ἔχουσα τὸν αὐτῆς χαίρετω
ἄνδρα. 15, 131. χαῖρε, "Αδων"
ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῖ.
15, 149. χαίρετω, ὅστις τοῖος.
16, 64. χαίρων ὕμων περιώσιον
ὕμνοισιν. 17, 23. χαῖρ', ὦναξ
(pro ὦ ἄναξ) πτολεμαῖε. 17, 135.
χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπέν-
θερε γαμβρὲ. 18, 49. ὕμῶν (ἢ
μὲν πον.) ὦ ὕμναιε, γάμῳ ἐπὶ
τῷδε χαρείης. 18, 58. χαῖρε,
ξεῖν', ὅτ' ἐσσι. 22, 54. χαίρω
πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας δεῖ, τὴς μή-
ποτ' ὕπνω. 22, 55. χαίρετε,
Λήδας τέκνα. 22, 214. ἄρτι
χαίρειν τοῖσι τοῖς προθύροις ἐπι-
βάλλομαι, tuis vestibulis valedico. 23, 26. χαίρετε τοὶ φιλέ-
οντες. 23, 62. ἐπάλλετο ὕψοι
χαίρων κωροσύνα. 24, 56. χαί-
ρων ἐν φρεσὶν ἦσιν. 25, 76. χαί-
ροι Διδύμοι. 26, 33. χαίροι εὐ-
ειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεία αὐτῆς
καδμεΐαι. 26, 35. χαίρετω ἃ
παφία, valeat, abeat Venus.
27, 15. κεχαρημένος εὐνάς. 27,
70. χαίρετω ὕτος δ τύμβος. Ep.
15, 3.

χαίτα, (pro χαίτη) caefaries,
juba. ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔ-
χεις, ὡς ἄδία χαίταν. 20, 8.
συγγὰν ἔχοντα χαίταν, ὡχράν τε
τὴν παρειὰν ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐ-
τὴν ἴταξέ τῷς Ἐρωτάς. 30, 3.

π π

χαίτα,

I N D E X

χαίτη, juba, caefaries, folia. ἀπ' ἀκάνθας τὰ καπυρά χαίται. 6, 16. χαίται οἷα εἶλινά περὶ κροτάφοισι κέχυντο. 20, 23. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνω, χαλεπὸν τε πρόσωπον. 25, 224.

χάλαζα, grando. καταγεῖ εὐρεῖα θάλασσα, κοπτομένη πνοαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χηλάζαις. 22, 16.

χαλαί, ungulae. τραχὺς χαλαῖς ἀμφεπίαξε (scil. τὴν χίμαρον) λύκος. Ep. 6, 4.

χαλεπαίνειν, succensere, irasci. ᾗδαι, ᾧ τε χρεὶ χαλεπαίνεμεν. (ion. pro χαλεπαίνειν.) 25, 81.

χαλεπός, difficilis, gravis, molestus. μεὶ χαλεπῶς (pro χαλεπῆς) νόσω εὐρέ τι μᾶχος. 2, 95. ἐπεὶ χαλεπὸς δ' πατήρ μεν. 8, 15. χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι. proverbiū. 10, 11. χαλεπὸς (vet. χαλεπὰ πον.) ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν. 13, 71. χαλεπαὶ δδοὶ τελέθουσιν ἀοιδῶν μεσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βαλεύοντος. 16, 69. χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις. 22, 9. πῶς ἐπὶ νύμφαις ἁλλοτρίαις χαλεποὶ 22, 146. χαλεπὸν, ἑτέρω νόον ἵσμεναι (pro ἵσασθαι) ἀνδρῆς. 25, 67. ἀμφὶ χαίτας αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνω, χαλεπὸν τε πρόσωπον. 25, 225. μηδ', εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν. (scil. φροντίζου.) 26, 28. χαλεπὸν βέλος εἰλειθυίης. 27, 28.

χαλεπῶς, graviter. νύξρ χαλεπῶς, pungeris graviter. 21,

51. δδέ τοι ἔρος ὃ χαλεπῶς ἔχει, amor tibi gravis non erit. 29, 22.

χάλκειος, pereus. Ἡρακλῆα ἃ Μιδεῶτις Ἀλκμήνα καὶ Ἴφικλῆα χαλκείαν κατέθικεν ἐκ' ἀσπίδα. 24, 4.

χαλκειοθώραξ, aereo thorace instructus. εἰ κἄντε κείσω τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσοῖ, χαλκειοθώραξ. 22, 136.

χαλκειοκάριος, aereo, forti, invicto animo praeditus. 13, 5.

χάλκειος, aereus. χῶς (pro καὶ ὥς) δινεῖθ' ὅδε ῥέμβος ὃ χάλκειος ἐξ Ἀφρεδίτας. 2, 30. χάλκειον ἄγγος ἔχων. 13, 39. ὃ βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινῆ τὴν ὦν ἀνέθηναν. Ep. 17, 3. τῦτον αὐτὸν δ' ἄμμος ἔσας' ἐνθάδε, χάλκειον ποιήσας. Ep. 20, 7.

χαλκίον, vas aeneum. τὸ χαλκίον ὥς τάχος ἀχει, vas aeneum quam primum pulsa. 2, 36.

χαλκός, aes, arma aenea. πολλοὶ ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπίδι-ῶται χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαργεῦντι. 17, 94. ἐγκάτα εἶσω χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. 22, 203.

χάλκων, nomen viri. εἴ τι περ ἰσθλὸν χεῶν τῶν ἐτ' ἄνωθεν, (ἐπάνωθεν πον.) ἀπὸ κλυτίας τε καὶ αὐτῷ χάλκωνος. 7, 6.

χαμαί, humi. 18, 43.

χαμεύνα, (dor. pro χαμεύνη) cubile humi stratum. πολλοὶ μίαν τορέσαντο χαμεύναν. 13, 33.

χαμευνίς,

IN THEOCRITVM.

χαμίνις, id. ἐν βαθείαις ἀ-
δείας σχολύσιο (σχολύσιο πον.) χα-
μυνίσιν ἐκλίνθημις. 7, 133.

χανδάειν, capere. λαβὼν
ῥόπαλον, τό (pro ὅ) οἱ αἱὲν ἐχάν-
θανε δεξιτερῇ χειρ. 13, 57.

χαδς, nobilis, antiquus. εἴ
τι περ ἐσθλὸν χαδὼν τῷ ἐτ' ἄνωθεν
(ἐπάνωθεν πον.) ἀπὸ κλυτίης τε
καὶ αὐτῷ χάλκωνος. 7, 5.

χαράσσειν, sculpere, signare.
τῷ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμέ-
νον ὕλοις, (scil. ἔδωκεν.) 17, 31.
γράφον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι
τίχοισι χαράξω. 23, 46.

χαρίεις, amabilis, pulcher.
ἦ ῥά με, Σιμλίθα, τόσον ἐφθασας,
ὅσον ἐγὼ θῆν πρᾶν ποικῆ τὸν χα-
ρίεντα τρέχων ἐφθάξα φιλήων. 2,
115. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί. 3,
6. ἂ βλάντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίν-
θῃ μάτηρ ἂ χαρίεσσα περίφρονος
'Αλφειβοίας. 3, 45. ὦ χαρίεσσ'
'Αμαρυλλί, μόνας σέθεν ὅδε θανό-
σας λασεύμεσθαι. 4, 38. Δάφνιδι
τῷ χαρίεντι συνήντετο βυκολέοντι
Μενάλκας. 8, 1. βομβύκα χα-
ρίεσσα. 10, 26. εἰ 36. γινώσκω,
χαρίεσσα κόρα, τίνος ἔτεκα φί-
λους. 11, 30. ἦ σὴ νῦν φιλότης
καὶ τῷ χαρίεντος ἀίτω πᾶσι διὰ
τόματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλισα.
12, 20. Ἀμφιτρύωνος δ' χαλκεο-
κάρδιος υἱὸς ἤρατο παῖδες τῷ χαρί-
εντος ἴλα. 13, 7. ἐμὲ ἂ χαρί-
εσσα Κυνίσκα ὕβρισθαι. 14, 8. τὰ
ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον, λεπτὰ καὶ
ὥς χαρίεντα. 15, 79. ὦ καλὰ,
ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις
ἦν. 18, 38. φέρω ὑποκάρδιον
ὀργάν, ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ

μωμήσας ἐταίρα. 20, 18. τῷ
χαρίεντι Πριήπῳ εὐχέ' ἀποτέρῃαι
τῷ Δάφνιδι με πόθως. Ep. 4,
13.

χαρίζεσθαι, gratificari. μήτ'
ὦν τύχη τῷδε χαρίζῃ. (pro χα-
ρίση, gratificeris) 5, 71. τὴν
χαρίζομένα, (pro χαρίζομένη) πο-
λυώνυμε καὶ πολύναι. 15, 109.
δίζημι, τίνι θνατῶν κεχαρισμένος
ἐνθῶ σὺν μοίραις. 16, 68. καὶ
νεκρῇ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλαι. 23,
41. εὐνὰ ἧς (pro ἧν, erat) τῷ
παιδί τετυγμένα ἀγχιθῇ πατρὸς,
δέριμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισ-
μένον αὐτῷ. 24, 134. οἱ δὲ νῦ
καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἐφαν-
το, γλώσσης μαψιδίσι χαρίζομενον
παρεῖσιν. 25, 188. ὑμῖν τῷτο,
θεαί, κεχαρισμένον ἐνέα πάσαις
τῷγαλμα ξενεκλης θῆκε το μερμά-
ρνον. Ep. 10, 1.

χάριν, propter. Ep. 7, 5.

χάρις. νῦν χάριν μὲν ἔφην τῷ
κύπριδι πρᾶτον ἐφείλειν. 2, 130.
ἰδ' ἂ χάρις ἐς τί ποτέρπει. 5, 37.
τὸ, ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων, ἐν
χάριτι κείνης. 5, 69. χάρις ὅχ
ἔσπετο μύθοις. 22, 168. ἦ με-
γάλα χάρις δάριον ξὺν ὀλίγῳ. 28,
24. μεγάλα χάρις αὐτῷ. Ep.
17, 10. ἐξεῖ τὴν χάριν ἡ γυνὴ
ἀντὶ τήνων, ὧν τὸν κῆρον ἐθρεψε.
Ep. 18, 3.

χάριτες, Deae. τίς ἡμετέρας
χάριτας πετάτας ὑποδέξεται οἶκῳ
ἀσπασίως. 16, 6. ὦ Ἐτεύκλειος
χάριτες θεαί. 16, 104. τί χα-
ρίτων ἀγαπᾶτον ἀνθρώποις ἀπάνευ-
θεν; ἀεὶ χαρίτεσσιν ἄμ' εἶην. 16,
108. 109. ἔππως ξείνων ἔδον
ππ 2 τέρεψον

I N D E X

τέρψομαι ἰδῶν, κἀντιφιλήσομαι Νικίαν, χαρίτων ἡμεροφάνων ἱερὸν φυτὸν. 28, 7.

χαροπός, caesius, fulvus. ἦ πῦ τὸν χαροπὸν γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβώτρεϊ. 12, 35. ὕμματα μοι ἔην χαροπώτερα πολλὰν Ἀθήνας. 20, 25. σκύτος αὖθις ἰδῶν χαροπόιο (pro χαροπῷ) λέοντος. 25, 142.

χασμάσθαι, inhiare. εἰς ταύτην ἐτύπαν χασμεύμενος. (dor. pro χασμώμενος.) 4, 53.

χῆτος, (pro χῆτος) desiderium, indigentia, inopia. (nov.) ἐλπίσιν ὕπνων χάτει. (pro quo in vet. est ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ.) 21, 66.

χείλος, labium. τῇ περὶ χεῖλη μερύεται ὑψόθι κισσός. 1, 29. εἰδέτι πῶ ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγην. 1, 59. τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπυνν ἐκ κηρῷ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἐλίκταν. 1, 129. γέλως εἰ εἶχετο χεῖλεις. (pro χείλες.) 7, 20. αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἱρεῖδων. 7, 70. πλατεῖα ῥίς ἐπὶ χεῖλει. 11, 33. ὅς κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη. 12, 32. ἔτι οἱ πέρι χεῖλεα πυρρῆ. 15, 230. ἀτυκὰ χεῖλεα θάλπειν. 20, 4. χεῖλεά τοι νοσέοντι. 20, 9. χεῖλεσι μυθίζουσα (μυχθίζουσα nov.) 20, 13. γνώσεαι, εἴ σε διψὸς ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει. 22, 63. ἢ κ' ἀμάρυγμα χεῖλεος. 23, 8. ἄγρια αὐτῷ χεῖλεα. 23, 12. κἂν νικηῶ χάρισαι τὰ σὲ χεῖλεα. 23, 41. ἂψ ἔκνη ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μεθ' ὅν θιγα. 25, 65. πλύνεις χεῖλεα

σεῖο; δίδου πάλιν ὕφρα φιλέσω. 27, 6. εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω. 27, 18. ταῦτ' ἐμὴ τὰ χεῖλη (subaud. τέμνε.) 30, 38.

χειῖμα, hyems. εἷς ἠδωνῶν ἐν ἕρεσι χεῖματι μέσσω. 7, 111. ἔχω τοι ἔθ' ὅσον ὥραν χεῖματος. ἦ ναδὲς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. 9, 21.

χειμάλινεν, hyeme infestari. ἐν πυρὶ αὖαι φαγοὶ χειμαλίνοντος. (scil. κρέμονται.) 9, 20.

χειμάρξες, torrens. 22, 50.

χειμέριος, hyernus. χειμερίας (pro χειμερίας) μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις. Ep. 8, 2.

χειμῶν, hyems. δένδρεσι χειμῶν φοβερόν κακόν. 8, 57. τυρὸς ἢ λείπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ἐπώρῃ, ἢ χειμῶνος ἄκρω. 11, 37. τὰ μὲν θέρους, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι. 11, 58. ὅσον ἔαρ χειμῶνος ἥδιον. 12, 3. λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος. 18, 27.

χεῖν, fundere. ποταμοὶ, τοὶ χῆτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδαρ. 1, 118. ἔνικα οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ τόματος χεῖ (pro ἔχει) νέκταρ. 7, 82.

χεῖρ, ειρὸς et ερὸς. ἐγὼ οἱ ἅταχυπειθῆς χεῖρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἐκλιν' ἐπὶ λέκτρων. 2, 139. μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν. 3, 41. τὸν μοι, Πᾶν, ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις. 7, 104. μὴ πειτάμης τὰν χεῖρα καταπείων τὸ κύμιον. 10, 55. τὰν χεῖρα τιῦ ἐφίλασα. 11, 55. ταὶ (scil. νόμφαι) ἐν χερὶ παῖσαι ἐφυσαν, omnes manibus eum apprehenderunt. 13, 47. ὁδὸς τὰν

τὰν χεῖρα μοι. 15, 66. πᾶς ὑπὸ
κάλπῃ χεῖρας ἔχων. 16, 16. καθ-
απτομένα βρέφους χεῖρῃσι φίλῃ-
σιν. 17, 65. χεῖρας φοιβήσασα
μύροις ἔτι παρθένος ἴρις. 17, 134.
ἄκρα χειρῶν δάκτυλα πάντ' ὑπένυ-
ξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χεῖρ' ἐφύσση.
19, 2-3. χεῖρες τοι ἐντὶ μέλαινα.
20, 9. τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήμα-
τα, manuum exercitia. 21, 9.
τῷ χεῖρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον
(vet. τεινόμεναι περικλώμενον ἵον.)
εὖρον ἀγῶνα. 21, 48. ὑμνέομεν
φοβερόν Πολυδεύκεα, χεῖρας ἐπι-
ζεύξαντα μέσοις (μέσας πον.) βο-
ταῖσιν ἱμάσιν. 22, 3. πυρεῖα χει-
ρῶν ἐνώμων. (3. plur.) 22, 33.
εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον. 22, 65. τίς,
(subaud. εἶναι, quis est?) ὅτῃ
χῆρας καὶ ἡμῶς συνερήσω ἱμάντας.
22, 68. ἐπὶ σπείρχισιν ἱκαρτύ-
ναντο βοεῖαι χεῖρας. 22, 81. ἐτῷ
σιν χερσὶ προδεικνύς πάντοθεν. 22,
102. ὁ εἰς τῇθός τε καὶ ἐξω χῆ-
ρας ἐνώμα αὐχένος ἀρχαγός Βεβρύ-
κων. 22, 109. σκαίῃ σκαίῃν Πο-
λυδεύκεος ἔλλαβε χῆρα. 22, 119.
σιβαρῆ χερὶ πλάξεν (pro ἐπληξεν)
ὑπὸ σκαίδῳ κρόταφον. 22, 123. ἀν-
έσχεθι, νεῖκος ἀπαυδῶν, ἀμφοτέρως
ἅμα χεῖρας. 22, 129. γυμναὶ ἐν
χερσὶ μάχαιραι. 22, 146. χεῖ-
ρας ἐρωήσῃσιν ἀπαιχθόμενας ὑσμί-
νης. 22, 174. τῷ ἄκρῳ ἐκβάλυ-
σεν ἐπὶ σκαίδῳ γόνυ χῆρα φάσγα-
νον ὃξδ' φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ
κάτωρ σκαῶ. 22, 197. Ζεὺς χε-
ρῶν εἰ ἐκβάλει τυκτὰν μάρεαρον.
22, 210. ἡλίκῃ τόξα χερσὶ κρα-
τῇ. 23, 5. ὁ ἐναντίας εἵχετο (re-
sistebat) χερσὶν Ἡρακλῆος. 24,

26. ὡς εἶδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρα-
κλῆα θῆρε δὺν χεῖρῃσιν ἀπρὶξ ἀ-
παλαῖσιν ἔχοντα, συμπλήρῃδην ἰά-
χησαν. 24, 54. πολλὰ Ἀχαιῶν
δὺν μαλακὸν περὶ γύναι νᾶμα χει-
ρὶ κατατρέψοντι. (pro κατατρέψα-
σι.) 24, 75. παυσάμενος ἔργοισι,
τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο. 25, 2. τῷ
ἄναξ προσεντος ἰδράξατο χερὶ πα-
χῇ σκαίῃ ἄφαρ κέρως. 25, 145.
δέρμα θηρός ἀριφραδέως ἀγορεύει
χειρῶν καρτερὸν ἔργον. 25, 176.
ἐρεῖ ἐκ κίτας πεποναμένα χερσὶν ἐ-
λοῖσαι. 26, 7. μὴ πῖβάλης τὴν
χεῖρα. 27, 18. τὴν πάλιν ἐξέλε
χεῖρα. 27, 50. σὲ, τὰν ἐλέφαν-
τος πολυμόχθῳ γεγενημέναν δῶρον
Νικίτας εἰς ἀλόχῳ χεῖρῶς (pro
χεῖρας) ἐπάσσομεν. 28, 9. Ἡτῶνι
χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑπο-
τὰς μισθόν. Ep. 7, 5.

χειροπληθῆς, manum im-
plens. δέρμα τε θηρός δερῶν,
χειροπληθῆ τε κορύνην. 25, 63.

χεῖρων, nomen viri. 7, 150.
χειλιδόνιον, herba quaedam.
13, 41.

χειλιδών, hirundo. 14, 39.

χεῖριον, deterior, vilior.
φάρμακα ταῦτ' ἐρδοῖσα χεῖριονα
μήτε τι κλέκης, μήτε τι μηδείας,
μήτε ξανθᾶς Περιμήδας. 2, 15. ἢ
σέθεν εἰμὶ χεῖριον. 27, 42.

χεῖρες. (pro χεῖρε.) vid.
χεῖρ.

χέρσονδε, adverb. terram
continentem versus. 16, 61.

χέρσος, terra continens. τὰν
γλαυκὰν θάλασσαν εἰς ποτὶ χέρσον
ἐρεχθῆν. 11, 43.

χηλός, arca, capsula. ἐκνη-
ραι

ραὶ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι γῆλ' ὧ
ψυχροῖς ἐν γονάτεσσιν κέρη μίμνον-
τι (pro μίμνουσι) βαλεῖσθαι. 16,
10.

χθαρμαλός, humilis. ὅτις τό-
σα φύη, ὅσα χθαρμαλός Αἴγυπτος.
(in nov. est χθαρμαλός Αἴγυπτος,
et refertur ad sequens Νεῖλος.)
17, 79.

χθιζός, hesternus, heri. 25,
56.

χθόνιος, subterraneus. ποτα-
εῖσθαι ἄσυχά τᾷ χθονίᾳ ἑκάτῃ.
2, 12.

χθών, terra, humus. ἐπὶ
χθονὸς ὄμματα σήξας. 2, 112. ὁ
εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς Λυγκεύς.
22, 203. τῷ ἐξελυσθέντες ἐπὶ
χθονὶ γαστέρας ἄμφω αἰμοβόρως ἐ-
κύλιον. 24, 17. τὰς ὅγε λάβειν
ἀπὸ χθονός ὅσον ἑλίκων φευγέμεν
ἄψ' ὀπίσω θειοῖσθετο. 25, 73. κρα-
τά θαφεινὸν ἀπὸ χθονός ὥκ' ἐπάει-
ρεν θαρμήςας. 25, 232. ἕκ τις
ἀκίρῃς ἢ ὅς τις ἀκίρῃς μὲν ἐβαλλόμεν
ὀπκάσαι σε ὁμίως, ἀμετέρας εὖ-
σαν (pro ἔσαν) ἀπὸ χθονός. 28,
16.

χιλιάς, numerus millenarius.
αἱ ἀνὰριθμοι μῆλων χιλιάδες βοτά-
ναις διαπικνυθεῖσαι ἀμπεδίων βλή-
χοντο. 16, 91. τρεῖς χιλιάδες
(scil. πολλῶν ἐνδεδμηντο) τρεῖς-
σαῖς ἐπὶ μυριάδεσσιν. 17, 83.

χιλίοι, mille. βοτὰ χίλια βό-
σκη. 11, 34.

χιμαίρα, carpa. αἱ χιμαίραι,
ὃ μὴ σκιρτάσῃτε, (σκιρτάσῃτε nov.)
μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀναστῇ. 1, 151.
αἱ χιμαίραι αἶθε κατεβλήχωντο. 5,
41. ὑπεσσεῖται χιμαίρῃ (pro

χιμαίρῃ) δέρματα. 5, 56. ἔχω
πολλὰς μὲν ὄφεις, πολλὰς δὲ χιμαί-
ρας. 9, 17.

χιμαρος, id. αἶψα ὁ αἶψα λά-
βῃ τῆνος γέρας, ἐς τὸ κατὰρξέει ὁ
χιμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρήνη,
ἔτε κ' ἀμέλῃς. 1, 6. ἐγὼ αὐταῖς
χιμάρω (dor. pro χιμάρας) πρὲν
ποκ' ἐθύσα. 5, 81. εἵχεται ὁ χι-
μαρος, τὸ καλὸν τέκος, εἵχεται ἐς
ᾤδαν. Ep. 6, 3.

χιμαρος, hircus. ἐπιρρέξειν χι-
μαρον αἰλὸν. Ep. 4, 15.

χιός. μοισᾶν ὕρνιχες, ὅσοι πο-
τὶ χίον ἄοιδον (i. e. Homerum)
ἀντίκ' κεκκύζοντες, ἐτώσια μοχθί-
ζοντι. (pro μοχθίζουσι.) 7, 47.
ὕμιν κῦδος, ἀνακτες, ἐμήσατο χίος
ἄοιδός. 22, 218. ἄλλος δ' χίος.
Ep. 22, 1.

χιτών, tunica. βύσσοιο καλὸν
σύροισα χιτῶνα. 2, 73.

χιτώνιον, tunica. τί μεν τὸ
χιτώνιον ἀρδεῖς. 15, 31.

χιών, nix. πᾶσα ἐψύχθην χιό-
νος πλέον. 2, 106. εὔτε χιὼν
ὥς τις κατετάκετο. 7, 76. ἐντὶ
ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ μοι ἄ πολυδέν-
δρεος Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν
ἄμβρόσιον, προΐητι. 11, 48. ἡ
χιὼν λευκᾶ, καὶ τάκεται, ἀνίκα πα-
χθῇ. 23, 31.

χλαῖνα, laena, vestimentum.
τῆτ' ἀπὸ τᾶς χλαῖνας (pro χλαί-
νης) τὸ κρέσπεδον ὤλισσε Δέλφιος.
2, 53. ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὴν
πόκον κρατὶδ' ἀωρήσομαι αὐτός. 5,
98. γανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τᾶν
μίαν ᾤχετο χλαῖναν. 18, 19. ἔ-
λαν ποσὶν διελέκτισε χλαῖναν. 24,
25. Ἀμφιτρεύων τὸν ἄλλον ὑπ'
ἀμυγίαν

IN THEOCRITVM.

ἀμνείαν θίτο χλαῖναν παῖδα. 24, 61.

χλαμυδηφόρος, chlamydem gerens. παντῇ χλαμυδηφόροιαν-δρες. 15, 6.

χλωερός, viridis. χλωερόν ἀδελ-αντον. 13, 41. οἱ χλωεροῖσιν λαί-νόμενοι μελέεσσιν. 27, 66.

χλωρός, id. αἰγίροι πτελεῖαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφές κομόεσσι. 7, 9. πολλάκι ταῖ υἱες ποτὶ ταῦλιον (τ' αὐλιον nov.) αὐ-ταῖ ἀπὸνθον χλωρῆς ἐκ βοτάνης. 11, 13. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γένυ χλωρόν. 14, 70. χλωρῶ σκιαδες μαλακῇ βριθῆσαι ἀνήθω δέδμενται. 15, 119. χλωρῇ (ion. pro χλωρῶ) ἀγρίελλαιος. 25, 21. ὅτι λην ἀρ-σαιμος ἐν ὕλῃ χλωρῶ ἰῶσα. (scil. τριβος.) 25, 158. κατὰ τὰ θμῆς χλωρόν δέος εἶχεν ἑκάστω. 25, 220. βέλος ὀκρυύεν χλωρῇ (ion. pro χλωρῶ) χαλίσσυντον ἐμπεισε ποίη. 25, 231. ἔπα κῦπριδος ἰρὲν καλάμῳ χλωρόν ὑφ' ἀπαλῶ. 28, 4.

χνοᾶν, florescere. μᾶλα τεὰ πρῶτιστα τάδε χνοᾶοντα διδάξω. 27, 49.

χοῖρας, rupes e mari emi-nens. ἀφ' ὧ τότε χοῖράδες ἔσαν. 13, 24.

χοῖρος, porcus. κατέκοψα θηλάζοντα χοῖρον. 14, 15. ζηλὶ ἐπιρρέξαι καθυπερτίρῃ ἄρσενά χοῖ-ρον. 24, 97.

χολά, (pro χολῇ) bilis, ira. οἱ (ei) ἀνδριμεῖα χολά ποτὶ ῥινὶ κάθηται. 1, 17. τᾷ χολᾷ τὸ πρὶς-ωπον ἀμείβετο. 23, 13.

χόλος, id. τᾷς παφίχες χόλον ἄζειο καὶ σύγε, κώρη. 27, 14.

χολῶσθαι, ad iram concita-ri, irasci. ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴστο πρὸς σῶ, 22, 87. ἢκ' ἐτί σε, κῶρη, θέλω λυπῆν κεχολωμένον. 23, 22. τὸν φασὶ μέγιστον ἐπυρα-νίαν κεχολῶσθαι. 25, 5.

χορεῖν, (pro χορεία) chorea. ἢκ' ὀδύνην, ἢκ' ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορεῖν. 27, 25.

χορεύειν, choros ducere. ἰ-πει ἰσορῆς τὰς παρθένας, οἷα γε-λῶντι, (pro γελῶσι) τάκειαι ὀφθαλ-μῶς, ὅτι ὧ μετὰ ταῖσι χορεύεις. 1, 91. κατ' αὐλῖα ποσσὶ χορεύσαι. 7, 153.

χορηγός. Ep. 12, 1.

χορεία, exia. ἐν πυρὶ δρυῖν χορεία ζεῖ. 9, 19. χαλεπὸν, χο-ρίων κύνα γιῦσαι. προουερβίση. 10, 11.

χορός, chorus, chorea. ὕστα-τι ἐν μέσσω νύμφαι χορόν ἀρτίζον-το. 13, 43. ἐν σπάρτῃ ξανθό-τριχι παρ Μενελάῳ παρθενικὰ πρὸς θε νεογράπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἰτάσαντο. 18, 3. χορῶ ἐκτῆς το-νίην ἀνδρῶν. Ep. 12, 3.

χόρτος, (nov.) cortis, locus sepius, clausus. τάχα κράναν ἐνόησεν εἰμένῳ ἐν χόρτῳ. (vet. ha-bet ἡμένῳ ἐν χώρῳ.) 13, 40.

χόρτος, pabulum, gramen. μαλακῶ χόρτοιο (ion. pro χόρτῳ) καλὰν κώμυθᾶ δίδωμι. 4, 18.

χεῖν, in med. χεῖσθαι, uti, indigere. ἔσσεται ὅτος ἀνὴρ, ὃς δμῶ κεχερήσεται (fut. 3.) ἀοιδῷ. 16, 73. σὺ περ μοι ἐνίσπε, ὕμνος ὧδε κεχερημένος εἰλήλυθας. 25, 35.

ἔτις

I N D E X

ἅτις ἔκμηλος εἰσῆκει παρὰ βυσσὶν ἀνὴρ
κεχρημένους ἔργῳ. 25, 101. τίνος
κέχρησθαι γυναικί. 26, 18.

χρεῖω, necessitas. 25, 44.

χρεός, res, negotium. χρεός
κατέλεξε νεοχμὸν. 24, 65. τοὶ
πάν, ὃ θέλεις, αἴψα χρεός ἐκτετέ-
λεσται. 25, 53.

χρῆ. θαρτεῖν χρῆ, φίλε βάτ-
τε. 4, 41. ἢ χρῆ κοιμᾶσθαι βε-
θέως σὺν παιδὶ νέμεντα. 8, 66.
ταῦτα χρῆ μοχθεύοντας ἐν ἀλίῳ ἄν-
δρας ἀείδεν. 10, 56. πῶς καὶ πό-
κα τῷτο περᾶσαι χρῆ τὸ κακόν.
15, 45. εὐδεῖν μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν
αὐτὸν ἐχρῆν (vet. nov. χρῆν αὐτόν) τυ. 18, 12. εἰ αἴ-
ματι χρῆ νεῖκος ἀναρρήξαντας δ-
μοσίον ἐχθεὰ λύσαι. 22, 171. εἰ
ἤδη, ὃ τε χρῆ χαλεπαινέμεν, ὃ τε
καὶ ἔτι. 25, 61. κῆμμες (pro
καὶ ἡμεῖς) χρῆ μεθύοντας ἀλαθέας
ἐμμεναι. 29, 20.

χρῆζειν, velle, desiderare.
αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῆζοντι (pro
χρῆζυσι) καθεύδον. 15, 28. εὐ-
δεῖν μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν
ἐχρῆν (χρῆν αὐτόν nov.) τυ. 18,
12.

χρήμα, res, negotium, ali-
quid. ἀκέρω, χρήμα καλόν τι κοσ-
μῆν τὰν βασιλίσσαν. 15, 23. σο-
φόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος. (pro ἡ
ἄνθρωπος.) 15, 83. τὸ χρήμα
σοφώτερον. 15, 145. χρήματα
ζῶντες ἐμαλδύνησι θανόντων. 16,
59. δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος,
μέγα χρήμα Λακαυνῶν. 18, 4. τί
ἐπὶ χρήμα, quid hoc rei est?
21, 25. σωρὸν εἶχε χρημάτων

μεμνημένους τελεῖν ἐπίχειρα. Ep.
17, 7.

χρήσδεν, (dor. pro χρῆζειν)
desiderare. χρήσδεις δ' εἰσδεῖν;
χρήσδεις καταδεῖναι ἄεθλον; 8,
11. χρήσδω τῷτ' εἰσδεῖν, χρήσδω
καταδεῖναι ἄεθλον. 8, 12.

χρήσιμος, utilis. πολλὰ ποτ-
τῶν ζῶν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα
Ep. 17, 9. ἔτι μὲν ἔτι χρησίμη
καλεῖται. Ep. 18, 4.

χρησμός, oraculum. χρησμός·
(dor. pro χρησμός) ἃ πρεσβύτες
ἀπώχετο θεοπίζασα. 15, 63.

χρησός, utilis, benignus, bo-
nus. χρηστὸν κ' οἰκτίρμονος. ἄν-
δρες, viri boni et misericor-
dis. 15, 75. χρηστὰ (scil. ἐνύ-
πνια) εἶδον. (I. sing.) 21, 29.
εἰ ἐσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρη-
στῶι, θαρτέων καθίζευ. Ep. 21, 3.

χρίειν, ungere. ἄμμες πᾶσαι
συνομάλικες, ἥς δρόμος ὧντος χρι-
σαμέναις ἀνδρῶν παρ' Εὐρώταο λο-
ιτροῖς. 18, 23.

χρίμπτεσθαι, admovere. χρίμ-
ψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, τιβαρὸν
τε μέτωπον. 25, 144.

χροῖα, color. τίς ἂν θῆλυ
ἀπὸ χροῖας κύκνον εἶγνῳ. 16,
49.

χροίζεσθαι, accubare. μάν-
τις τοὶ τὰν νύκτα χροίζεται (vet.
χροίζεται nov.) ἃ καλαμαία. 10,
18.

χροῖη, (ion. pro χροῖα) color.
χροῖη ἀμείνων. (subaud. ἐγένετο.)
22, 114. χροῖην (subaud. κατὰ)
ἔσαν ἡῦτε κύκνοι. 25, 130.

χρόμις, nomen viri. ὥς πο-
κα

κα τὸν Λιβύαν ποτὶ χερβὸν ἄσας
ἐρίσδων. 1, 24.

χερβίος, *sepus*. 14, 2.

χερβός. ὁ χερβός αὐτο φεύ-
γων. 2, 92. ἢς (pro ἦν, erat)
χερβός, ἀνὶκ' ἐγὼ τε καὶ Εὐκρίτος
ἐς τὸν Ἀλντα εἰσπομεν ἐκ πόλιος.
7, 1. ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
λευκαίνων ὁ χερβός. 14, 70. ὡς
χερβὸν, quam sero. 15, 1. χερ-
βὸν αἱ νύκτες ἔχοντι, (pro ἔχουσι)
moram noctes trahunt. 21, 25.
καὶ τὸ ξόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χερ-
βός αὐτὸ μαρτυρεῖ. 23, 28. οἱ ἀ-
γυῖς δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χερβὸν
διέλυσαν ἱμάτας. 24, 122.

χερς, *cutis, corpus*. ἐπάγην
δαγυδι καλὸν χερὰ πάντοθεν ἴσα.
2, 110. φράζεις, μὴ κατὰ χερὰ
καλὸν ἀμύξῃ. 6, 14. κατὰ χερὰ
πάντ' ὀνύχισσι δακνόμενος κνάσαιο.
7, 109. χερὰ (subaud. κατὰ)
φοινίχθην ὑπὸ τῶν γυγῶν. 20, 16.
ἀλλάλων εἴ περ τι χροὸς γυμνωθὲν
ἴδοιεν. 22, 188. τῆς κύνης προσ-
εὐντας ἀκρόποθεν αἰψ' ἐνέησαν ἀμ-
φότερον τ', ὁδμῇ τε χροὸς, δὲ πῶ
τε ποδοῖν. 25, 69. πρῶτοι τοί
γε μάχηθεν κατὰ χροὸς ῥέσαν δρ-
μήν. 25, 136. μακρῶν χροὸς ἄ-
σαι. 25, 136. τεκὴν τρέμω,
μὴ καὶ χερὰ καλὸν ὀλίσσω. 27,
30.

χερσίος, *aureus*. μή μοι χερ-
σίος τάλαντα (vet. nov. χρυσεῖ
Ἀταλάντας) εἶη ἔχειν, 8, 53. ἢ
ῥα τότε ἦσαν χερσίος παλαιὸν ἄνδρες,
ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθεὶς. 12, 16.
ὅτε τὸ χερσίον ἐπλεῖ μετὰ κῶας
ἰήσων Αἰσονίδας. 13, 16. συρίω
μύρῳ χερσί' ἀλάβαστρα. 15, 114.

χερσίος, *id.* χερσίος ἀμφότε-
ροι κ' ἀνεκείμεθα τῷ Ἀφροδίτῃ.
10, 33. αἱ (ei) χερσίος δόμος ἐν
Δίδος οἴκῳ δέδμηται. 17, 17. ὡς
καὶ ὁ χρυσέος ἑλένα διεφαίνεται ἐν
ἡρῶν. 18, 28. ἀνέλκυσα χερσίον
ἰχθύν. 21, 52.

χερσογόννα, *nomen foeminae*.
ἀγνῆς ἀνδρα χερσογόννας οἴκῳ ἐν
Ἀμφικλῆος. Ερ. 13, 2.

χερσός. ῥῆσιν διὰ γ' ἢ χερσὸν
ἔδωκεν. 11, 81. Λυδὴν ἴσον ἔχειν
πέτρῃ τόμα, χερσὸν ὁποῖα πύθον-
ται μὴ φαῦλον, (φαῦλοι nov.) ἐ-
τήτυμον ἀργυραμοιβῶν. 12, 36.
χερσὸν παίζουσ' (παίδοις nov.)
Ἀφροδίτῃ. 15, 101. ὡς ἔβενος,
ὡς χερσός. 15, 123. τί κέρδος ὁ
μυρῖος ἐνδοθεὶ χερσός κείμενος. 16,
22. ἢ μὲν ἀχεῖδός γε δόμῳ ἐνὶ
πλῶνι χερσός. 17, 106. αὐτὴς
χερσὸν περικαλλέας ἡδ' ἐλέφαντι ἴ-
δρυσεν. 17, 124. ἀνέλκυσα χερ-
σίον ἰχθύν, παντῶ τῷ χερσὸν πε-
πυκασμένον. 21, 53. μήποτε τῷ
τόματος τῆς γκίτριάς χερσὸν ἔχοιεν.
21, 57. τῷ χερσὸν (pro τῷ χερ-
σῷ) βασιλεύειν. 21, 60.

χερσός, (pro χερσός) *aureus*.
μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καὶ τοὶ χερσῶ-
σιν ὀνείροις. 21, 67.

χερς, *cutis, corpus*. καὶ
μεν χερς δμοῖος ἐγένετο πολλάκι
θάψα. (θαψῶ nov.) 2, 88. τα-
χὺ χερς ἐπὶ χρωτὶ πεπλύνετο. 22,
140. φεύγει ἀπὸ (pro ἀπέφηνε)
χερς, aufugiebat color. 23,
13.

χερῖν, *fundere*. τοὶ ἐκέρχυντο
(curvati erant) ὄρπακες βραβύλοι-
σι καταβρίθοντες ἔρασθε. 7, 145.

I N D E X

ὁ μὲν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πτόνι
χρυσὸς μυρμάκων ἄτε, πλῆτος ἀει
κέχυται (jacet sine usu) μογεύν-
των. 17, 107. χαῖται εἰς σέλινα
περὶ κροτάφοισι κέχυντο. (pro ἐκέ-
χυντο.) 20, 23. ἔνθα περίε κέ-
χυται βοτρυόταις ἑλικὶ ἀμπελος.
Ep. 4, 8.

χύτρα, olla. ὕδεις ἢ χύτραν
εἶχ', ἢ κύνα. 21, 15.

χωλός, claudus. χωλὸν ἢ δεῖ
τὸ γενέσθαι. 15, 41.

χωμα, sepulcrum. χωμά μοι
κοίλαυον, ὃ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα.
23, 43.

χωμός, pro καὶ ὁ ἑμὸς. 15,
18.

χωόν, pro καὶ ὦν. 15, 25.

χωόνῃς. (pro καὶ ὁ ἀνῆρ.) vid.
ἀνῆρ.

χώρα, regio. εἰς τίν' ἀφην-
τος ὁ βωκόλος ἔχετο χώραν. 4, 5.
τοὶ ἔβαν εἰς χώραν. 15, 57.

χωρεῖν, ire, cedere. ὁ, ᾧ
πρόδεις ἄγον, ἐχώρει μαυόμενος. 13,
70. ὠφείλε μὲν χωρεῖν κατὰ νόον
τῶν, ὧν ἐπεθύμεις. 14, 57.

χωρίον, locus. χωρία ταῦτα
ματεύσεις. 21, 65.

χωρίς, separatim, sine. 13,
10. et 25, 12.

χωρός, locus, ager. Δαμοί-
τας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἓνα
χωρὸν τὰν ἀγέλαν συνάγαγον, 6,
1. τάχα κράναν ἐνέησεν ἡ μένος
ἐν χώρῃ. (εἰμένῃ ἐν χώρῃ. nov.)
13, 40. πολὺν ἐπελάμβανε χώ-
ρον, amplam regionem per-
eunxit. 13, 65. ἐπίνεμις ἐν χώ-
ρῃ παρ' ἐμῶν. 14, 14. τίνες βρε-

τοι, ὧν ὅδε χωρός. 22, 54. δει-
διότες, μή πως μιν ἐπιβρίσας δα-
μάσειε χώρῃ ἐνὶ τεινῷ Τιτυδὸς ἐνα-
λίγκιος ἀνῆρ. 22, 94. ἢ πᾶσαι
βόσκονται ἴαν βόσιν, ἢ δ' ἓνα χωρὸν.
25, 8. ὅπως εὐύδρου Νημέης εἰς-
ἡλυθε χωρὸν. 25, 182. ἐπεὶ τὸν
χωρὸν, ὅπρ' αἰς ἦεν, Ἰκαίον. 25,
211.

χώς, pro καὶ ὡς. 7, 74.

χῶτες, pro καὶ ὅσους. Ep.
20, 5.

χῶταν, pro καὶ ὅταν. 7, 53.
et 29, 7.

χῶτι, pro καὶ ὅτι. Ep. 16, 5.

Ψ.

ψάμμος, (nov.) arena. καθ-
εὐδων αἰδώς ἐν ψάμμῳ. (vet. ἄσμε-
νος ἐν ῥάμνῳ.) 21, 36.

ψῆ pro αὐτὰς. 4, 3.

ψεύδεσθαι, mentiri. ψεύδου-
ται, (ψεύδοντο nov.) φίλε, πάν-
τες, ὅσοι τὰς νύκτας ἐφασκον τῷ
Θέρεος μινύθειν, ὅτε τὰματα μακρὰ
φέρει Ζεὺς. 21, 22. οἱ νῦ καὶ
ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἐφάντο.
25, 187.

ψεύδος, mendacium. ψεύδεις
ῥήνδς ὑπερθεύει ἀραιῆς ἢ κ' ἀναφυσῶ.
12, 24. ἴσαι ψεύδεσιν ὅψεις. 21,
64.

ψιθυρίζειν, susurrare. ἀλλή-
λοις ψιθυρίζον. 27, 67.

ψιθυρίζειν. (dor. pro ψιθυ-
ρίζειν) ἐψιθυρίζομεν (pro ζομεν)
ἀδύ. 2, 141.

ψιθύρισμα, susurrus. ἀδύ τι
τὸ ψιθύρισμα ἃ πίτυς τήν κ' μελίσ-
σεται. 1, 1,

ψυχά.

IN THEOCRITVM.

ψυχᾷ. (dor. pro ψυχῇ) βδ-
σκοιτῇ ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμυίδας. (ἀ-
μυίδας nov.). 8, 35. κριόμενος
ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν.
11, 52. ὦ τὰς ἀδεμάτη ψυχᾶς.
15, 4. τοῖς ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν
προτέθηκα (προτέθηκα nov.) 15,
37. τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινὶ δύναι
ἐκιδῶν. 16, 24. ἔδ' ἐτυλίχθη τὰν
ψυχὰν. 23, 55. εὐδετ', ἐμὰ ψυ-
χᾷ, δὴ' ἀδελφίῳ, εὔσσα τέκνα.
24, 8. αἶθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ
τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλεινι 27, 61.

ψύχειν, frigescere. ψυχρὸν
ὑδωρ. τινεὶ καταλείβεται. 5, 33.
ἐνθ' ὑδατος ψυχρῷ (pro ψυχρῷ)
κρᾶναι δύο. 5, 47. ἐντί μοι παρ'
ὑδωρ ψυχρὸν εἰβάς. 9, 9. ἐντί
ψυχρὸν ὑδωρ, τό μοι ἄ πολυδένδρεος
Αἴτνα λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμ-
βεβασίον, προίητι. 11, 47. ἵππον
καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλις δε-
δρῖκω ἐκ παιδός. 15, 58. ὀκνηραὶ
πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ ψυ-
χροῖς ἐν γονάτεσσιν κάρη μέμνοντι
(pro μέμνουσι) βαλοῖσαι. 16, 11.
μηδ' ἀκλειῆς μύθηται ἐπὶ ψυχρῇ Ἀχέ-
ροντος. 16, 31.

Ω.

Ω, adverb. admirantis. 15,
123.

Ω, pro ὅθεν, unde. 3, 11.

Ω γὰρ (nov.) et

ὡγών, (vet.) pro ὃ ἰγώ. 2,
54.

ὦδᾶ, (dor. pro ὦδῃ) cantio.
τὴν κυμέταν ὦδᾶν ἔτως· ἐξᾶρχε
Μενάλκας. 8, 62. τὴν ὦδᾶς ἄρχε

πρᾶτος· ὦδᾶς ἄρχε πρᾶτος. 9, 1.
2. φαίνεται ὦδᾶν, τὰν ποτ' ἰγώ
τήνοισι παρῶν ἄεσσα νομιῦσι. 9,
28. ἐμὴν ἄ μῶτα καὶ ὦδᾶ. 9, 32.
σφιτέραις φρεσὶν ἤρειθον ὦδᾶν. 21,
21.

ὦδε, hic, pro ἐνταῦθα. τινε-
νὶ δρύες, ὦδε κύπειρος. 1, 106.
ὦδε καλὸν βομβεῖντι ποτὶ σμάνεσσι
μέλισσαι. 1, 107. et 5, 46. Δά-
φνις ἰγών ἔδε τήνος δ τὰς βόας ὦ-
δε νομιῦων, Δάφνις δ τῶς ταύρας
καὶ πόρτιας ὦδε ποτίσθων. 1, 120.
121. τοὶ λύκοι ὦδε μ' ἔδοντι.
(pro ἔδουσι.) 3, 53. ἄ ἄκανθα
ἄρμοι μ' ὦδ' ἐπάταξ'· ὑπὸ τὸ σφυ-
ρὸν. 4, 51. ὦδε πεφύκει ποίχ. 5,
33. ἀκρίδες ὦδε λαλεῖντι. 5, 34.
τῆτω δρύες, ὦδε κύπειρος. 5, 45.
ἀπαλὸν πτέριν· ὦδε πατησεῖς, καὶ
γλάχων' ἀνθιῦσαν. 5, 55. σίττ'
ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὦδε
νέμεσθαι. 5, 100. αἱ καὶ ὦδε,
(scil. ποιῖναι βόσκονται.) 25, 11.
βυκολίοισι πάντεσσιν νομοὶ ὦδε τε-
θηλότες αἰὲν ἔασι. 25, 14. ὦ βρά-
χε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινῇ τὴν
ὦδ' ἀνέθηκον. Ep. 17, 4.

ὦδε, pro δεῦρο, huc. ὦδ' ἴθι,
κίτταίθι. 1, 151. ἔρψ' ὦδ' ἔρπε.
5, 44. αἶθ' ἐνθῇ ποθ' δ βοκόλορ
ὦδε Λυκώπας. 5, 62. αἶκx τις
εὖν ναὶ πλέων ξένος ὦδ' ἀφίκηται.
11, 61. ἄ κλᾶξ τὰς μεγάλας πᾶ
λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτὰν. 15, 33.
πόταρ' ὦδε, huc accede. 15, 78.
σύ περ μοι ἐνίσπε, ἔτινος ὦδε κε-
χρημένος εἰλήλυθας. 25, 35. ὦδε
Λυγείης χθιζὸς εἰλήλυθεν ἀπ' ἄερος.
25, 54.

I N D E X

ᾠδὴν, dolor parturientis. Ἀντιγόνης θυγάτηρ βεβαρημένα ᾠδὴν νύσσει. 17, 61.

ᾠδένειν, partu dolere, parturire. 27, 28.

ᾠδοποιός, carmina faciens, poeta. τῶν πρὸς θ' ἢ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν. Ep. 16, 4.

ᾠζυρός, (pro ὀζυρός) aerumnosus. τί νῦν, ᾠζυρὲ (in nov. exstat ὀζυρὲ) πεπόνθεις; 10, 1.

ᾠθεῖν, trudere, pellere. εἰ ἄλλα μ' ᾠθεῖτε, ita lio me repulsetis. 2, 127. ᾠθεῖνθ' (pro ᾠθύνται) ὥς ὕψος. 15, 73. ὅσα (pro ὅσα, scil. κύματα) ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ᾠθεῖ. 16, 61. πλατὺ φάσγανον ᾧσε διακρὺ τυνδαρίδας λαγύνας τε καὶ ὀμφαλῶ. 22, 201. πάλιν μιν ᾧσεν ὀπίσσω. 25, 147.

ᾠκ, pro ὁ ἰκ. Ep. 20, 4.

ᾠκα, celeriter, statim. 25, 232.

ᾠκειανός. ἵπποι, ἅψ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ᾠκειανοῖο φέροισαι. (dor. pro φέρουσαι.) 2, 148. ποτ' ᾠκειανὸν τρέψει πώλης, πότνια. (i. e. Luna.) 2, 163. Ὀρίων ἔτ' ἐπ' ᾠκειανῶ (pro ᾠκειανῷ) πύδας ἵσχυρ. 7, 54.

ᾠκός, celer, velox. ᾠκυτέρᾳ μαλακᾶς ἀπὸ δόφρακος ἐδραμετήνα 13ῷ δὲ ἀμφιθύρῃ καὶ δικλίδος. 14, 41. τιμὰς καὶ ᾠκέας ἔλλαχον ἵπποι. 16, 46.

ἄλλοι, pro οἱ ἄλλοι. 18, 17. et 22, 178.

ᾠμεις. (pro ᾠμεν.) v. εἶναι.

ᾠμοί, vae, heu. 10, 40. 11, 54. et 15, 69.

ᾠμοπλάτα, scapula. Ἴνω ἔρρηξε σὺν ᾠμοπλάτᾳ (pro ᾠμοπλάτῃ) μέγαν ᾠμον, 26, 22.

ᾠμος, humerus. ἐκ λαοίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο κνακὸν δέριμ' ᾠμοῖσι. 7, 16. μὴ τὺ τι παῖδες Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ᾠμῆς τανίκα μάστιγδοῖεν. 7, 107. κατὰ δεξιὸν ᾠμον λῶπρον ἄκρον περὶνᾶσθαι. 14, 65. μῦες ἐν τερεοῖσι βραχίοντι ἄκρον ὑπ' ᾠμὸν ἔτασαν. 22, 48. ἐπέμπεσεν ᾠμῶ. 22, 124. τοῖ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ᾠμων τεύχε' ἐθέντο. 22, 182. δ' ἀμφαίνει μέγαν ᾠμον. 24, 12. ᾠμῷ ἐπιβρίσας. 25, 148. ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ᾠμον. 25, 161. ἀπ' ᾠμων διπλακα λῶπην. (scil. προσχεθόμεν.) 25, 254. Ἴνω ἔρρηξε σὺν ᾠμοπλάτᾳ μέγαν ᾠμον. 26, 22.

ᾠμός, crudus, immaturus. φιαρωτέρᾳ ὕμφακος ᾠμᾶς. (pro ᾠμῆς) 11, 21.

ᾠμοφάγος, crudivorus. 13, 62.

ᾠν, pro ὤν. 5, 69. 71. 8, 5. 30. et 61.

ᾠναξ, pro ᾠ ἄναξ. 17, 135.

ᾠνομα, (dor. pro ὄνομα.) 7, 13.

ᾠνος, pretium. ἰγῶ πορθμεῖ καλυδωνίῃ αἰγὰ τ' ἐδωκα ᾠνον, καὶ τυρβέντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος. 1, 58.

ᾠξ, pro ὁ ἰξ. 28, 17.

ᾠπτερ, pro ὤπτερ, ubi. 3, 26.

ᾠπόλλων, pro ὁ Ἀπόλλων. 5, 82.

ᾠρα, cura. ἔχῃ τοι ὕδ' ὅσον ᾠραν

IN THEOCRITVM.

ῥῶαν χείματος, ἢ ναδὸς καρύων, ἀ-
μύλαιο παρόντος. 9, 20.

ῥῶα, tempus. ἔρχην ῥῶα κ'
εἶη. 15, 26. καὶς ῥῶας κῆπειτα,
φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης. 15, 74.
ῥῶα εἰς οἶκον, tempus est domum
redeundi. 15, 147. δειπνεύ-
τες ἐν ῥῶα, fero coenantes. 21,
40.

ῥῶαι, Deae. ῥῶᾶν (pro ῥῶ-
ῶν) πεπλυσθαι νιν ἐπὶ κρήναισι δο-
κασεῖς. 1, 150. τὸν ῥῶωνιν ἀπ'
ἀενάου ῥῶέροντος μηνὶ δυωδεκάτῳ
μαλακαίποδες ἄγαγον ῥῶαι, βάρ-
διται μακάρων ῥῶαι φίλαι. 15,
103, 104.

ῥῶαῖος, venustus, formosus.
1, 109.

ῥῶατος, pro δ' ῥῶατος. 7, 98.

ῶ' ῥῶαῖος, pro δ' ῥῶαῖος. 14,
12.

ῥῶη, (pro ῥῶα) tempus. μη-
δὲ παρ' ῥῶην ναυτίλος ἴσθι. Ερ.
9, 1.

ῥῶιος, tempestivus, matu-
rus, tranquillus. ῥῶιάννακτι
πλόον διζήμενος ἐς μιτυλάνην ῥῶια
πάντα γένοιτο. 7, 62. τὸ μελισ-
σᾶν κηρία φρεβόμενος ἔτος ῥῶιον
ἐξετέλεσας. 7, 85. παρ' οἱ ῥῶια
καῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.
(pro φέρουσι) 15, 112. ἐπὶν θέ-
ρος ῥῶιον ἔλθῃ. 25, 28.

ῥῶιφος. (pro δ' ῥῶιφος.) v. ῥῶι-
φος

ῥῶίων, nomen sideris. ῥῶί-
ων ὅτ' ἐπ' ῥῶιανῶ πύδας ἴσχη. 7,
54. ἄμος τρέφεται μεσονύκτιον
ἐς δύσιν ἄρκτος ῥῶίωνα κατ' αὐτόν.
24, 12.

ῥῶνις. (pro οἱ ῥῶνις.) vid.
ἄρς.

ῥῶομέδων, nomen montis.
ἴσον ῥῶοις κορυφᾷ τελίσαι δύμον ῥῶ-
ομέδοντος. 7, 46.

ῥῶος, pro ῥῶος; mons. ῶ' ἀν'
ῥῶια φωλάδες ἄρκτοι. 1, 115. εἴτ'
ἴσσι κατ' ῥῶια μακρὰ Λυκαίῳ. 1,
123. ἵππομανὲς φυτὸν ἴσι παρ'
ῥῶκῶσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶ-
λοι μάλινονται ἀν' ῥῶια καὶ θοαὶ ἵπ-
ποι. 2, 49. ἐν ῥῶισι (nov. vet.
ῥῶισι) μᾶλα νομεύων. 3, 46. τὸν
ταῦρον ἀπ' ῥῶος ἄγε (pro ἡγε.)
4, 35. ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευσον ἀν'
ῥῶια τῆς καλλῆς αἴγας. 7, 87.
πολλὰ ἄλλα Νύμφαι κῆμὲν διδάσκει
ἀν' ῥῶια βυκολέοντα ἱσθλὰ. 7,
92. ὅς ῥῶισι λᾶας ἐβᾶλλε. 7,
152. μᾶλα νέμων κατ' ῥῶια μα-
κρὰ μενάλκας. 8, 2. ἐν ῥῶισιν.
13, 62. ἀλώμενος ὕσσ' ἐμβόγησεν
ῥῶια καὶ δρυμῶς. 13, 67. πᾶσαι
καλὸν με κατ' ῥῶια φαντὶ γυναῖ-
κες. 20, 30. φρυγίης ἐνόμευσεν
ἐν ῥῶισιν. 20, 35.

ῥῶύεσθαι, rugire, etiam de
lupis et canibus dicitur. τῆ-
νόν μιν θῶες, τῆνον λύκοι ῥῶύσαν-
το. (rugitu deplorauerunt.)
1, 71. ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν
ῥῶύονται 2, 35.

ῥῶυθμὸς, rugitus. ῶδ' ῥῶυθ-
μοῦ (pro ῥῶυθμῷ) πυθέσθαι.
(scil. ἐδυνάμην) 25, 217.

ῶ' ῥῶιός. pro δ' ῥῶιός.

ῶς, vi. 11, 55.

ῶς, pro ὕτως, sic. 2, 31.

ῶς, pro ἦς, auris. ὕνεκά μοι

INDEX IN THEOCRITVM.

λασία ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ ἐξ
αὐτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς μίαν
μακρὰ. II, 32.

ὡσαύτως, eodem modo. ὥς
δ' αὐτως (per tmesin, pro ὡσαύ-
τως δὲ) κάτῃ ἐτινάξατο δέρας
ἀκμὰς καρτερὸς. 22, 185. γνώ-
σομαι, εἰ δ' οὖτος ὡσαύτως ἴσον
ἔχει. Ep. 15, 2.

ὥσει, velut, tanquam. καί
μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥσει φίλον
νῆα. 13, 8. ὥσει τις μακίλα τε-
τυλωμένος ἐγδοθὶ χειρὰς. 16, 32.
ὥσει νέφη ὑδαττόεντα. 25, 89. ὥ-
σει περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλ-
λασθαι ἄρτι. 25, 163.

ἄσπερ. 2, 164.

ῥώτερος, pro δ' ἑτερος. τάχ' ῥώ-
τερος ἄλλον ὀνασεῖ. 7, 36. ὥς
κατεσιμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα
λύπα ῥώτερος. 8, 91.

μύτῃς, pro δ' αὐτῇς. 4, 5. 18,
22. et 26, 23.

ῥωφρόντιστος, pro δ' ἀφρόντιστος.
10, 20.

ῥωχρὸς, pallidus. τοιοῦτος
πρῶαν τις ἀφίκετο πυθαγορεῖας
ῥωχρὸς. 14, 6. τυγνὰν ἔχοντα
χαίταν, ῥωχρὰν τε τὴν περὶαν,
ἄγειν τὸν ὦν περὶ αὐτὴν ἔταξε τῷ
ἑρωτάς. 30, 4.

ὀψ, oculus. τί τὸ πλέον, εἰ
καταταξείς δέξουσι διγλήνης ὥπας
ἐδμερόμενος. Ep. 6, 2,

P. 56-2. t.

